

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 1,240,367

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: JOSEF KALOUSEK.

DÍL XIV.

Dodavek ke sbírce dopisů rodu Rosenberského 1411—1526.

Dopisy o rozdílech ve víře 1528—1529.

Popis odcizených statků duchovenských 1454.

Listiny klášterů Sedleckého a Skalického 1337—1541.

Artikule cechů Pražských 1425—1493.

Listiny archivu někdy Olešnického 1348—1414.

V PRAZE 1895.

V KOMMISSI KNIHKUPECTVÍ: BURSÍK & KOHOUT.

Slavný historiograf František Palacký r. 1840 vyžádal si od tehdejšího stavovského výboru zemského svolení, aby nákladem stavův království Českého mohl vydávati listiny a listy, kteréž sepsány byly ve stoletích XIV., XV. a XVI. jazykem českým a jsou důležité ke zpytování dějin českých oněch dob. *Archivu Českého*, jakž nazvána jest tato sbírka pramenů dějinných, vyšel díl I. roku 1840, díl II. 1842, díl III. 1844, díl IV. 1846; když pak po několika letech Palacký hodlal pokračovati ve vydávání *Archivu Českého*, výbor zemský roku 1853 odložil to na dobu neurčitou; po dlouhých přestávkách a vždy po novém příznivém rozhodnutí výboru zemského vydal Palacký ještě díl V. r. 1862 a díl VI. roku 1872*). Ve předmluvě k tomuto VI. dílu *Archivu Českého* poznamenal Palacký, že „umínil omeziti práci svou předběžně jen na písemnosti pocházející z doby nejstarší až do r. 1526, zůstává péči o další v té věci pokračování svým potomkům.“ Avšak Františkovi Palackému, stojícímu tehdaž již na sklonku svého účinného života, nebylo dáno, aby tuto publikaci třeba jen v omezení naposledy přijatém přivedl k zamýšlenému konci; díl VI. *Archivu Českého* byl poslední, jež Palacký vydal, ačkoli on sám nejlépe věděl ještě o znamenitých zásobách příhodných pramenů historických z doby před rokem 1526, a opisy některých zvěčnělých dějepisců sám si byl opatřil a jich k vyličení věku Jagellonského také použil.

Spolek Historický v Praze, uznávaje potřebu a příhodnou chvíli, aby se pokračovalo ve vydávání *Archivu Českého*, podal dne 1. října 1884 žádost ke sněmu království Českého, aby na ten účel zase povoloval summu peněz z prostředků zemských, jakáž před smrtí Františka Palackého (1876) stávala v rozpočtu zemském. Po návrhu výboru zemského sněm český při vyřizování rozpočtu zemského na rok 1886 učinil toto usnešení: „K dalšímu vydávání *Archivu Českého* povoluje se na rok 1886 částka 3000 zl. s tím doložením, že rozhodování o tom, jaké prameny by se vydávati měly, se svěřuje Král. České Společnosti Náuk, a že zemskému výboru se ukládá, aby další potřebné kroky se společností tou ujednal, a sice v tom smyslu, aby ekonomická stránka podniku zůstala jako druhdy věci výboru zemského.“ Také rozpočet zemský na rok 1887 vykazoval 3000 zl. k tomu účelu; potom pak sněm povolil

*) Viz Františka Palackého spis: *Zur böhmischen Geschichtschreibung*, vyšlý v Praze 1871, na str. 87, 131, 137; — též předmluvu k VI. dílu *Archivu Českého*.

takovou každoroční summu k vydávání *Archivu Českého* na pět let 1888—1892, a po jich vypršení opět na leta 1893—1897.

Král. Česká Společnost Náuk, dohodnuvši se s výborem zemským, zřídila k vykonávání úkolu sněmem na ni vzneseného kommissi, do kteréž r. 1886 byli zvoleni její členové: Václav Vladivoj Tomek jakožto předseda kommisie, Antonín Gindely, Josef Emler, Josef Kalousek, Jaromír Čelakovský, Jaroslav Goll, Antonín Rezek. Po smrti Gindelyho († 24. října 1892) zvolen byl na jeho místo do kommisie František Dvorský, nástupce jeho v archivářství zemském. K bezprostřednímu a jednotnému vedení podniku, při němž sic účastní se nyní mnozí vydavatelé, kommisie uznala zapotřebí ustanoviti ze sebe redaktora, za kteréhož zřízen byl člen níže podepsaný.

Archiv Český vydává se dále v téže způsobě a podobě, v jakéž prvních šest dílů péčí Františka Palackého na světlo vyšlo dle programu, jenž vytištěn jest při díle prvním roku 1840. Obsahujeť z pravidla písemnosti jazykem českým psané, a sice v pěti oddílech:

A) Psaní poselací všelikého druhu.

B) Záписы zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

C) Listiny soukromé.

D) Výpisky právní a dějinné.

E) Výtahy a přehledy z listin čerpané.

Listy a listiny vydávají se ne pořádku, ale vždy sbírka kusů k sobě nějak náležitých. Především hledí se k tomu, aby ty druhy a sbírky pramenů, jež Palacký vydával, doplnily a dovedly se až do roku 1526, ač tento rok ani nyní nemá býti přehradou, kterou by se měla trhati sbírka písemností, ježto dohromady souvisí původem svým nebo příjemcem anebo nějakou stránkou věcnou.

Díl VII. vycházel, tak jako díly dřívější, po sešitech 15archových. Počínaje dílem VIII. ustanoveno za pravidlo, aby se vydal vždy celý díl najednou. Z příčin oznámených ve předmluvě k dílu XII. oblíben byl posledně ten způsob vydávání, aby tiskly se vždy dva díly *Archivu Českého* současně, z nichž jeden má býti vyplněn jednou velkou sbírkou pramenů, druhý pak má obsahovati sbírky drobnější.

V Praze v dubnu 1895.

J. Kalousek.

A. XXVIII.

Dodavek ke sbírce

DOPISŮV RODU ROSENBERSKÉHO

do roku 1526.

Pan professor Antonín *Rezek* uveřejnil v Archivě Českém velikou sbírku dopisův rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 až do roku 1526; obsahuje 1473 čísel, a vytištěna byla po částkách v šesti dílech (VII.—XII.) Archivu Českého. Jakož pan *Rezek* v doslovu v Archivě Českém XII. 111 oznámil, opatřil si on během své práce v archivě Třeboňském některý počet opistů, kterých do sbírky své podle let již vřaditi nemohl, o jiných pak takových kusích dověděl se rovněž pozdě, že jsou na snadě a kde; řečený vydavatel vzdal se však úmyslu svého, aby sám nalezené dodavky doplnil a vydal, a chvátaje za jinými pracemi svými, odevzdal vše, co k tomu byl sebral, redakci Archivu Českého k tomu cíli, aby jinak bylo postaráno o dokonání této sbírky.

Podepsaný redaktor opatřil si k tomu konci především listy, které chovají se v knížecím Schwarzenberském archivě na Vorlíce; při tom užil vzácné ochoty tamějšího knížecího archiváře, důstojného pana P. Františka Tyla, a opisováním byl mu nápomocen pan Jan Novák, stud. hist. Výtěžek z archivu Vorlického obsahuje blízko 200 kusů.

Krom toho bylo potřebí hlavně hledati doplňky v knížecím Schwarzenberském archivě v Třeboni, kdež měrou obdivuhodnou soustředěno jest archivální dědictví pozůstalé po rodě pánův z Růže. K radosti redaktora vzal tu práci na sebe sám knížecí archivář v Třeboni p. František *Mareš*, a vykonal ji s pomocí assistantů téhož archivu, p. Theodora Antla i p. Josefa Salaby. Výsledek soustavného hledání ve všech náležitých oddílech archivu Třeboňského byl nad očekávání hojný, totiž okolo 450 kusů; obsaženy jsou v tom také Rosenberské dopisy z doby před rokem 1450, počtem více než sto, jež byl pan *Rezek* ze své sbírky vyloučil.

A tak největší díl těchto doplňků čerpán jest z archivu Třeboňského, menší díl z archivu Vorlického; rozdílný tento původ jest poznamenán u jednoho každého kusu při signatuře, kterou ve svém archivě má. Jen několik málo kusů pochází z jiných archivů, což při nich též jest poznamenáno. Konečně pak na označenou, kdo stojí za správnost opisu a otisku, přidáno jest u každého regestu v závorkách písmeno (M) nebo (R) anebo (K), podle toho, přišel-li ten kus do těchto doplňků prací buď pana archiváře *Mareše*, nebo pana professora *Rezka* anebo podepsaného.

V Praze, 29. září 1893.

Josef Kalousek.

1474.

Kláster Třeboňský Oldřichovi z Rožmberka (?): o vrácení zapůjčených peněz. (M)

Bez místa a dne (1411). — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K², 38 d.

Modlitba naše věrná napřed, pane milý, TMti! A rač věděti, že pro ty peníze, které si u nás tento čas vzal, my sme o svú čest přišli a v hněv jsme tvého otce vpadli; nebo je chce na nás jmieti. Protož prosíme pro naši modlitbu, rač toho pojednati, abychom my v hanbě a v škodě neostali. Jinak rač věděti, že bychom mosěli toho tůžiti panu Čenkovi i jiným dobrým, a také našim starším v duchovním právě. A také prosíme, rač nám dáti toho skoro odpověď; nebť sme skrzě to velmě tesklivi. A toho tě padesáth kop; prosímeť, račiž to zase na miesto položiti; a těch peněz jest padesáth kop. Prosíme, račiž to zase na miesto položiti.

1475.

Albrecht z Koldic Jindřichovi z Rožmberka: o námluvách panny Elšky s panem Mikulášem Zajícem, o jejím věnu oc. (M)

Na Bílině (v lednu 1412). — Opis Březanův v genealogii pánů z Koldic v arch. Třeb.

Služba má ustavičná TMti, urozený pane a příteli milý! Jakož jsem TMti dříve před některým časem byl poselství učinil o urozené panně, panně Elšce, bratraně mé a dceři urozené paní, paní Klářiny z Michalovic, že jměl jest o ni řeč urozený pan purkrabě Míšenský, pán na Frawštejně, k přízni manželské. Ta řeč pro zmeškání jeho nedošla. Ale potom urozený pán, pan Mikuláš Zajíc z Hazmburka, pán na Budyni, jí požádal. Tomu jsem ji dal s radou přátelskou; a to jest bohdá její dobré a počestné. I prosím TMti, milý pane, byť TMt ráčila Jana Michalce z těch peněz upomínati; kterých jest TMti k její ruce svěřeno. Neb, milý pane, TMt mi jest psala, že jej z těch peněz chceš napomínati, když jich ona k svému dobrému bude potřebovati. I věřím toho TMti, že budeš jej s pilností a s snažností upomínati, neb jest jí toho již k jejímu dobrému potřebí; a jinak by jí ty peníze od něho s velikou nesnází mohly vyjíti. A tohoť její muž, švagr náš milý, s svými přátely muž dobře a já vedle nich k tvé vůli a libosti, milý pane, po vše časy zasloužiti. Dán na Bílině pod mou pečetí oc.

Albrecht z Koldic, Římského a Českého krále kammermeister.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozenberka, pánu na Krumlově, detur.

1476.

Odpověď Jindřicha z Rožmberka o témže předmětu. (M)

B. m. 1412, 1. února. — Opis Březanův v genealogii pánů z Koldic v arch. Třeb. (poškozen).

Službu svú [Jakož mi písšeš] o urozené [panně Elšce, bratraně tvé a dceři urozené paní, paní Klářiny z Michalovic, že se vdává za] Mikuláše Zajíce,

švagra mého milého: i slyším s pravou věrou rád její dobré i počestné. A také chci rád a pilně obeslati pana Michalce a jeho upomínati vedle toho, jakož mi jest svěřeno o[d] matere nebošce její, abych já jeho upomínal. Datum feria secunda ante purificationis beatae virginis Mariae annorum 1412.

1477.

Elška z Koldic Jindřichovi z Rožmberka: o svém zasnoubení za Mikuláše Zajíce z Hazmburka a svém věnu, zapůjčeném panu Michalcovi. (M)

Na Budyni (1412, v březnu?) — Opis Březanův v genealogii pánů z Koldic v arch. Třeboň.

Modlitba má ustavičná TMti, urozený pane a ujče můj milý! By zdrav byl a milý pán Bůh TMti štěstí a vše dobré rozmnožil, to bych srdečně ráda TMti, milý pane, vždycky viděla i slyšela. A rač věděti, urozený pane a ujče milý, že mne přátelé boží volí urozenému pánu, panu Mikulášovi Zajícovi, pánu na Budyni, v manželství zjednali; a to jest bohda mé počestné a dobré. I prosím TMti, milostivý pane a ujče milý, račiž mi milostivě nápomocen býti těch peněz mých ode pana Michalce, kterých jest svěřeno TMti a k mé ruce, neb mi jich jest již potřebí k mému dobrému. A rač jej z nich pilně a snažně upomínati, neb milý pane a ujče milý, nebude-li spomoci pilně a upřímně tvé k tomu, tehdy se bojím, žeť mi ty peníze a statček velmi nesnadně od něho vyjde. I ufám TMti, že TMt milostivě ke mně se ukáže, a dopomůžeš mi toho milostivě k mému dobrému a počestnému. A z toho chci za TMt ráda milýho pána Boha snažně a věrně, dokud sem živa, prositi. Odpovědi prosím milostivé. Dán na Budyni.

Elška z Koldic, dcera nebošky paní Klářina z Michalovic,
ujčina tvá, paní na Budyni, modlitebnice tvá.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka, pánu na Krumlově, pánu a ujci mému milému, buď list dán.

Na to od pana Jindřicha z Rožmberka odpověď (v témže smyslu, však nečitelná).

1478.

Farář Suchdolský Oldřichovi z Rožmberka: stěžuje si na skracování svých příjmů, na nekřesťanské živobyti některých osadníků a p. (M)

B. m. a d. (1430?) — Současný opis arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 63 h.

Já farář z Suchdola, kaplan váš, dávám TMti na vědomie, urozený a milostivý pane milý, nejprve, že Jan Štítenský purkrabě praví, bych neměl pokřemného mieti v Suchdole, jakož jsem od staradávna ten úrok bral, jakož sem se v kostel uvázal, a toho jest dvojieho XXIII groše do roka. Tuť jest mi Jan rychtář z Třeboně odjal jeden úrok XII gr. a Štítenský purkrabě druhý také XII gr. Také žaluji VMti na rybáře z Suchdola na Krřihu a na Fileše, žeť mi nechtie dávatí desátku rybného,

jakož jest to pan Jindřich purkrabě Lutovský ustavil, dva mi dáváta a dva odpieráta. Pak ta dva, kteráž mi nedáváta, těmto branie dávati a na tvú se Mt odvolávají; a já také chci na tom dosti mieti, při čem mě TMt ostaví. A tu, když sem upomínal purkrabí Štítenského z toho pokřemného, tehdy se jest na mě rozhněval, a podle toho také mi dva úroky stavil a slíbiv mi je prve dáti, a pravie, že mi VMt propustila lonský úrok svatojiřský a svatohavelský; a toho jest VI kop. Tehdy sem toho úroka jedné kopu vzal a ostatek mi ještě nenie dán. A za tof TMti prosím, rač TMt to kázati dáti, nebť sem velice potřeben. Neb mi jest TMt slíbila na Novém Hradě před svú matkú a před purkrabí Lutovským Janem na mě laskav býti. Takéť toho tůžím na Štítenského, když se jest uvázal za pana Čenka v úřad, tu mi jest prvniego úroka nevydal, tří kop, a toho úroka povolil jest vziati rychtářovi z Suchdol, tak řečenému Stoklasa; a ten rychtář namluvil purkrabí, abych vzal miesto toho úroka kostelnie penieze, a za to sta mi oba slíbila Štítenský i rychtář, aby mi položila na svatého Jakuba ty tři kopy, a tu jsú mi nepoložili, a ještě tajemně, aby osada nezvěděla a na mě se nerozhněvala, a toho jsú neučinili. A to zvěděvše na mě osada, že jsem jim vobecné penieze utratil, ješto jsú mi toho věřili velice, i rozhněvala se na mě a mají nechut ke mně skrze to. A ještě viece: kteréž sem měl penieze obecné III¹/₂ groše, a ještě viece měli dáti, ty mi kázal vobci dáti, a těch všech peněz přie, a za to jest rukojmě; a ti rukojmě, když jsem je napomínal, ještě mi hrozí a řkúce: Budeš upálen i s svú čeledí. Ale toho všickni nepravie, ale jsú druzí dobří a šlechetní, a druzí změtení, a třetí jsú, že by neradi měli ani pána ani kněží. Také jsú druzí, že, když jim zapovieme, vigilje maso jedie a svátkov nesvětie, po křížích nechtie choditi, a ještě jiné kazie a nedadie se jim zpoviedati, ani jiných poslušenství chtie činiti. Také z Lomnice vybili mi dvuor i vsecky zámky zlámali, hledajíc, zdali by mě našli; a tu jsem já nebyl, než byl jest kněz Šimon s Nového Hradu, dětí dvě křtil, a ten jest jedva utekl na bláto. A tu vzemše pecen chleba ze dvora, i dávali božím mukám a řkúce: Jsi-li Buoh, jez tento chléb. A při tom jest byl Divóček a přiznal mi se jest před Novohrazským farářem. Také u veliký pátek pobrali jsú mi kostelníci vofěru, a na posviecenie, a řkúce: Co ty máš s tiem činiti? A ten den na posviecenie čekal mne jeden člověk Krajieřov na prahu s mečem, chtěje mi protivenství učiniti anebo mě zahubiti; a tohoť mám dobré svědky. A mnohoť mi jiného protivenství činie, ještoť jsem nepsal. Protož, milý pane, prosímť TMti, rač to TMt opatřiti, mohl-[l]i bych mezi nimi přebývati, čili nic. Neb i takéť jsú mi lesý zapověděny, ještoť sem sobě potřebu činil; byť mi susedé nedávali z Němec, umřel bych zimú. Item*) desátkov osadní nechtie dáti, řkúce, kdy sedeš u kostela; ač u kostela vždy až do svatého Jiljí, než z Třeboně činil sem jim právo kostelnie, kteří tu přišli.

*) Paáno jinou rukou, jako vlastní rukou farářovou.

1479.

Kunát Kaplér z Sulevic vyznává, že postoupil Oldřichovi z Rožmberka toliko hradu Zvíkova. (M)

B. m. 1433, 29. června. — V Březanově genealogii Kaplérů ze Sulevic v arch. Třeb.

Já Kunath Kaplér z Sulevic, seděním na Zbirohu, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, že když sem držal hrad Zvíkov, tehdy jsem se byl uvázal mocí během nynějším v některé vsi, ješto k hradu Hluboké spravedlivě příslušejí. A v tom zvědév to nejjasnější kníže a pán, pan Sigmund, Římský a Uherský oc a Český král, když jsem byl u JMti, prve nežli jsem kázáním JMti panu Oldřichovi z Rožmberka hradu Zvíkova s jeho příslušenstviem postoupil a on mně Zbiroha, tehdy mi jest JMt ihned tudíž oustně přikázal a potom po svých listech přísně psal, abych ty vsi, kteréž jsem od Hluboké mocí držal, statečným rytíři Mikulášovi z Lobkovic, seděním na Hluboké, zase postoupil a více jemu na ně nesáhal. To jsem učinil. A když jsem pánu z Rožmberka královým kázáním Zvíkova sstupoval, tehdy jsem jemu toliko hradu s jeho příslušenstvím postoupil, jiného nic; ale těch vsí, kteréž jsem mocí od Hluboké držal, těch jsem jemu nikdy nepostupoval, ani jsem té moci jměl. To jest mnoho dobrým lidem svědomo. A toho na svědomí svú jsem vlastní pečeti přitiskl k tomuto listu. A pro lepší svědomí toho mého vyznání, jakož se napřed píše, prosil jsem slovutných panoší Kerunka z Sulevic seděním na Milešově, Petra z Sulevic odjinud z Řelovic, a Jana z Běšic, že jsou vedle mne k tomuto listu své pečeti přitiskli; jenž jest dán ten pondělí den svatého Petra a Pavla, apoštolův Božích, anno domini oc 33.

1480.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o navrácení Lomnice. (M)

V Hradci 1435, 12. listopadu. — Orig. arch. Třeboň. I. A. 1 A^a, 10 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, TMti. Slyšímť, že již [Lomnice]*) TMti má sstúpena býti. A toť pán Buoh vie i mnozí dobří lidé, [žeť]*) mi jest po mém otci dobré paměti v mé sirobě bez viny v těchto časech ztracena. I prosím TMti, aby mi jie neráčil bořiti a ráčil mi ji TMt vrátiti, a to učiniti pro mú službu. Přátelské odpovědi žádám od TMti. Datum in Hradec sabato. post sancti Martini confessoris domini anno oc XXX° quinto.

Johannes de Noua Domo.

Nobili domino Ulrico de Rosenberg amico suo carissimo.

*) Vytržená místa.

1481.

Menhart z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o navrácení Lomnice Janu z Hradce. (M)

V Hradci 1435, 12. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 10 a.

[Službu vz]kazuji, urozený pane a bratře milý. A jakož pan Jan [strýc muo]j *) tobě o Lomnici píše: prosím tebe, aby to učinil pro naši [službu].*) Datum in Hradec feria V **) ipso die sanctorum quinque fratrum anno oc XXX° quinto.

Menhart z Hradce.

Nobili domino Ulrico de Rosenberg fratri suo carissimo.

*) Vytržená místa.

**) Svátek pěti bratří 12. listopadu připadá roku 1435 na sobotu.

1482.

Oldřich z Rožmberka Janovi a Menhartu z Hradce: že Lomnice nevydá. (M)

V Třeboni 1435, 13. listopadu. — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 10 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přáteli milý! Jakož mi píšeš, abych Lomnici nebořil, tobě vrátil: můžeš sám rozuměti i všem dobrým lidem svědomo jest, co mi se odtud zlého dalo i mé chudině, a také což sem jie dobýváje nákladuov učinil. A také vieť dobře stříc tvůj a bratr můj pan Menhart, kterak jsem s ním z prvu počátku mluvil, aby mi pomohl, chtě jemu toho dopomoci; toho sem na něm nemohl mieti. Protož což bych já pro vás mohl jakožto pro přátele, chtěl bych rád učiniti; ale nerad bych byl bez toho, což sem naložil, podle řádu a běhu země této. Datum Třebon dominica in die s. Bricii anno oc XXXVto. Ulricus de Rosenbergh.

(Panu Janovi z Hradce.)

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý! Jakož mi se panem Janem píšete, strýcem svým: dobře sem srozuměl, věděti dávaje, že sem jemu odpověď dal, jakož na jeho listu srozumieš, dobře věda, by se byl k tomu přičinil, že bych byl toho dopomohl. A poněvaž jsi toho neučinil, nerad bych bez toho byl, což jsem naložil, podle řádu a běhu země této. Datum Třebon dominica in die s. Bricii anno oc XXXVto.

Ulricus de Rosenbergh.

(Panu Menhartu z Hradce.)

1483.

Císař Sigmund Oldřichovi z Rožmberka: že na jeho služby nezapomene. (M)

V Tatě 1435, 4. pros. — Orig. pap. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 10 a.

Zigmund z božie milosti Římský císař, vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český oc král. Urozený věrný milý! Vzali sme dva tvá listy od tohoto tvého posla, kterýmž sme ve všech kusech dobře srozuměli. A jakož nám píšeš, kterakt sú Tá-

boři Lomnice sstúpili i holdy propustili, s jinými kusy v těch listech dotčenými: to sme rádi slyšali; neb což by tobě k požitku přišlo, toho bychom vždy dobře přáli a k tomu pomohli, kdež bychom mohli. A jakož pak píšeš a prosíš, abychme na tvú starú službu spomínali a tvú záhubu opatřili oc: věrný milý, chutně věděti máš, že sme tvé služby věrné a stálé nezapomenuli, nébrž mámeť ji před očima a dobře na ni myslíme, než věz, že sme tyto časy tak přemnoho peněz dobýti musili a velmi nuzně, abychom toto královstvie naše upokojili; jakož si pak srozuměti mohl, že sme tvé věci nemohli tak obmysliť, jakož jest vuole naše byla. Ale jednámyť nyní se pány českými a jinými dobrými lidmi, kteří u nás v poselství sú, že bohda všechny věci k dobrému konci přijdú a že skoro u vás v Čechách budem, jakož pak ihned šíře napíšem, a tu bohda s tebou rozmluvíme a tvú věc opatříme. A nemněj, bychme tebe tak zapomenuli, nébrž máš na nás milostivého pána mieti. Pak jakož si nám psal o Buriana a o tom příměří mezi vámi oc: co by Burian neb ti jeho učinili mimo naše přikázanie, to by nám žel bylo; ale pro to vždy učin své lepšie, neb my opět napíšem a přikážem, aby přímírie držáno bylo. Dán v Tatě na den svaté Barbory panny let království našich Uherského oc ve XLIX, Římského v XXVI, Českého v XVI a ciesařstvie v třetiem letě.

Ad mandatum domini imperatoris
Gaspar Slick miles cancellarius.

Nobili Ulrico de Rozemberg fidei nostro dilecto.

1484.

Císař Sigmund Oldřichovi z Rožmberka: aby Lomnice Janovi z Ústí hned postoupil. (M)

V Praze 1437, 25. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 10 a.

Sigmund z božie milosti Římský cesař, vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český oc král. Urozený věrný milý! Jakož mezi námi úmluva se stala, zes urozenému Janovi z Ústie, věrnému našemu milému, Lomnice se vším zbožím k tomu příslušným krom rybníka velikého až do času mezi vámi umluveného postúpiti měl, toho se jest do sie chvilé nestalo. Avšak my všechny věci tobě jsme dokonali, což jsme dokonati jměli; i žádámeť toho s pilností, aby svrchupsanému Janovi v jeho moc, když tento list opatříš [sic], toho Lomnického sbožie bez prodlení a ottahování všelikého postúpil, jakožs nám i jemu slíbil to učiniti; a věřímeť, že nás o to dále starati nedáš. Dán v Praze ten úterý po svatém Janu Křtiteli božím let království našich Uherského oc padesátého prvního, Římského sedmecietmého, Českého sedmnadctého a ciesařstvie v pátém letě.

Ad relationem Przibiconis de Clenowy.

Tenente sigillo Emerico de Marchaly magistro curie.

Urozenému Oldřichovi z Rozenberga věrnému našemu milému.

1485.

Markéta z Chrustěnic Oldřichovi z Rožmberka: o jejich vzájemných úmluvách. (M)

Na Wílšteíně (1438), 4. října — Orig. Fam. Chrustěnic v arch. Třeb.

Modlitvu svú a velmi smutnú vzkazuji VMti, urozený pane! A jakož VMt píše o úmluvách, kteréž jest měl nebožtík muž můj o zámek s VMtí, abych s ním věrně učinila: o toť VMti nenie co třeba pečovati. A také račiž VMt pamatovati, kterak sem já s volí nebožtíka muže svého sama s VMtí mluvila, a tu mi VMt řekla o to spěšně místo učiniti. Datum in die Francisci in Wílšteín.

Margreta z Chrustěnic.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Ronzberka [sic] b. d.

1486.

Táž Brusovi z Zahradky: o téže věci. (M)

Na Wílšteíně (1438), 4. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Chrustěnic.

Modlitvu svú a velmi smutnú vzkazuji, deveři můj milý! A jakož píšeš, abych věrně učinila s hradem páně Mti a na svú čest pomněla a na jeho duši: věziť to, žeť já jinak neučiním, než se ctí buohdá, nebť mi jest má čest i jeho duše tak milá, jakoby mi vždy zdráv byl. Protož tebe prosím, aby pilně rozmluvil s pánem svým, at mně jest také drženo ot JMti. Datum in Wílšteín sabbato in die Francisci.

Margreta z Chrústenic.

Slovutnému panoši Brusovi z Zahradky, deveři mému, buď . .

1487.

Hradecký purkrabí hejtmanu Třeboňskému: o roku s Horčicí oc. (M)

V Jindřichově Hradci (1441), 30. června. — Orig. Fam. Rosenberg 10 v arch. Třeb.

Službuť svú vzkazuji tobě, slovutný příteli milý! A jakož páně Mt píše pánu mému, pokládaje Horčici za služebníka pána mého, aby vám rok položil: i věziť, příteli milý, žeť Horčice u pána mého nenie, ale jestiť u pana Oldřicha. Protož zdá-li se vám o to které roky klásti, mošíte o to obeslati pana Oldřicha. A dále, jakož páně Mt pánu mému o jiné věci píše: věz, žeť pána mého doma nenie. Než kdyžt doma bude, tuť hned pána mého ten list pošli. A toho datum in Nouadomo f. VI. post Petri et Pauli. Listvín z Nemyšle, purkrabie v Hradci.

Slovutnému panoši Pešíkovi z Bělé, hauptmanovi na Třeboni, příteli milému.

1488.

Václav z Michalovic Oldřichovi z Rožmberka: o jestřáby. (M)

V Strakonících (1441, 3. července?) — Orig. Famílie Michalovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přáteli milý! Prosímť, rač na mě pomněti o jestřábích, a zvlášť ať sú dobrých hniezd. Věřímť, že to ráčíš učiniti, neb slyším, že by Panocha, páně Krušinův služebník, již byl o jestřáby u vás a že by chtěl vybírat. Radějiť já lepší vezmu, ač ráčíš-li dáti. Datum in Strakonice f. III. post Visitacionem beatissime virginis Marie.

Václav z Michalovic seděním na Strakonících.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozsenberga, příteli mému milému dán.

1489.

Alex z Nové Vsi úředníkům Rožmberským: aby se přimluvili u Oldřicha z Rožmberka o zaplacení dluhu náležitého jeho bratrovi, Jindřichovi z Střížkovic. (M)

Na Lnářích (1443, 24. února.) — Orig. Fam. Rosenberg 15 v arch. Třeb.

Služba má napřed vám, urození přátelé mí! A prosímť vás, přimluvte se ku páně Mti, jakožť mi jest psal, že by dluhu Jindřichova z Střížkovic bratra mého jedné XI kop bylo v rýstřích nalezeno. A káže JMt pilně pohledati; máť býti za jeden kůň XI kop, za druhý IX kop, za myšky a za prusplech II kopy, za dva samostřiely II kopy, to v rýstřích má býti. A V kop za službu; té v rýstřích nestojí. A takéť vás prosím, přimluvte se, ať mi ten dluh JMt odkáže na Zvíkovském zboží, ať bych JMti více o to nestaral, nebť jest to již přieliš dávný dluh. A jestliže by se JMt v tom obával, by JMt bratr můj z toho dluhu po kom upomínal: chciť JMti tiem ubezpečiti, žeť má od něho z toho dluhu propuštěn býti, když mi dá. Dán na Lnářích v neděli den svatého Matěje, apoštola božieho. Alexi z Nové Vsi.

Urozeným Matějovi Višňovi z Větrně, Janovi Rúsovi z Čemín, purkrabí na Krumlově, a Erazimovi a Janovi kancléřie [sic], a Janovi Srlínovi, přátelóm milým, dán.

1490.

Město Tábor Oldřichovi z Rožmberka: o jistých lidech poddaných ve Vřescích u Chýnova. (M)

B. m. (1443?). — Orig. II. 300. 1 v arch. Třeb.

Službu naši napřed, urozený pane, vzkazujeme. Poněvadž list hlavní s Jindřichovú Košíenského a paní Alenú, jeho manželkú, dobrou volí jmáme, nadáli bychom se, že také k těm lidem u Vřestích právo jmáme. Neb Jindřich nadepsaný držav ty lidi mnoho leth bez překážky, i otdal je z své dobré vůle k záduší chudým do

našeho špitála. I neobslalit sme pro svůj užitek těch lidí před se, ale pro ty chudé, aby člověčenství slíbili. Datum sabbato ante dominicam ramis palmarum.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberga nám přeznivému.

1491.

Václav z Michalovic Oldřichovi z Rožmberka: posílá svého služebníka s ústním vzkazem. (M)

V Strakonících 1444, 4. února. — Orig. Famílie Michalovic v arch. Třeb.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosemberka, příteli milému, Václav z Michalovic seděním na Strakonících. Službu svú vzkazují TMti, a posílám TMti Řehoře, služebníka svého, listu tohoto ukazatele, úmysla svého úplně zpraveného, a cožť nyní s TMti ode mne mluvití bude, račte jemu toho věriti, jako bych sám s TMti mluvil. Datum in Strakonicz, feria tertia noctis post Purificationem sancte Marie anno domini M^oIII^cXLIII^{to}.

1492.

Pověřující list Jana z Lažan pro posla jeho Oldřicha z Hlavatec k Oldřichovi z Rožmberka. (M)

V Bechyni 1444, 24. března. — Orig. Fam. Bechyně v. Lažan v arch. Třeb.

Služba má napřed, urozený pane, VMti! Posílám Oldřicha z Hlavatec, služebníka svého, k VMti, úmysla svého spraveného. Cožť nyní z úst ode mne s VMti mluvití bude, prosímť vás, abyste jemu toho ráčili tak s plna věriti, jakož bych já sám s VMti ústně rozmluvil. Datum Bechyň, feria III. ante dominicam Judica, annorum cc 44to.

Jan z Lažan, seděním na Bechyni.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozenberga.

1493.

Jan starší z Běšin posílá svého služebníka, Zikmunda Zajíčka, k Oldřichovi z Rožmberka. (M)

B. m. 1444, 6. dubna. — Orig. Fam. v. Běšin v arch. Třeb.

Já Jan starší z Běšin službu svú napřed vzkazují TMti. A posílámť k TMti Zigmunda Zajíčka, ukazatele listu tohoto, úmysla mého zpraveného. A cožť bude s TMti mluvití ode mne, nyní v této míře, rač jemu TMt věriti, jakož bych sám s TMti osobně mluvil. Datum feria II. ante Sixti, anno domini cc XLIII°.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozenberga.

1494.

Oldřich z Rožmberka Jakubovi z Vřesovic: aby k němu poslal svého důvěrníka pro konečnou odpověď cc. (M)

Na Krumlově 1444, 8. června. — V Břesánově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Služba má tobě, pane Jakube milý! A jakož mi píšeš, že jsi příměří mezi

panem Krušinou a panem Burijanem a Klenovským uložil: toť velmi rád slyším. A což já se budu moci k vašemu dobrému přičinění a pro upokojení země České, toť bych rád učinil. Vědětiť dávám, že některé věci před sebou mám, ješto proto na tvé psaní listem odpovědi dáti nemohu. Než mněť by se zdálo, aby někoho svého ke mně poslal, komuž věříš, abych s tím mohl rozmluviti a konečnú odpověď na tvé psaní dáti. Datum Crumlow, feria II. post Trinitatis annorum 1444. Oldřich oc.

Strenuo militi, domini Jacubkoni de Wrzesowic, sibi dilecto.

Psaní Vřesovcovo zde míněné tištěno v Archivě Českém III. str. 27 č. 40.

1495.

Jindřich z Rožmberka písaři Janovi Ritschaurovi: žádá za noviny z Čech oc. (M)

V Norimberce 1444, 16. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jindřich z Rosenbergka oc. Jene milý! Prosím tebe, buď pilen těch věcí, kteréž otci svému píšem, a přimluv se k tomu, což budeš moci. A noviny, kteréž píšeme otci našemu, přepiš a pošli paní Perchtě. A Rúsovi také ty noviny pověz. A kterak se otec náš má i vy všichni, daj nám věděti. A zejména daj nám věděti rozumně, umřeli-li sú kteří z našich. Datum ex Normberg dominico post Assumptionem beate Marie virginis gloriose anno oc XLIIII°.

Famoso Johanni notario, dicto Ritschawer, nostro fideli dilecto, dd.

1496.

Oldřich z Rožmberka Sedlčanským: o Vávrovi ze Sedlčan. (M)

V Krumlově 1444, 24. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39 1.

Oldřich z Rosenbergka. Věrní milí! Vznesil na nás Vávra z Sedlčan, že je něco před vámi měl činiti, a že ste jemu nález učinili, aby toho tak nechal, že je to dávná věc. I prikazujemeť vám, abyste jemu súd osadili a zahájili vedle práva tu panství našeho, a učíte jemu nález vedle jeho žaloby a odporu; a jestli že by se komu váš nález neslibil, tenť muož se dobře na nás odvolati. A odvolá-li se která strana, theda žalobu, odpor i svědomí popšíšic, i pošletež nám sem, abychme dále v tom spravedlivé mohli učiniti. Datum Crumlov in die Bartholomei annorum oc XLIIII°.

Věrným našim milým rychtáři a conšelóm v Sedlčanech.

1497.

Zdeněk z Waldšteina panu Oldřichovi z Rožmberka: o svém sporu s pánem Hradeckým. (M)

V Rukšteine (1444?) — Orig. Familie Waldstein v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý! A jako se stalo z dopuštění božieho, že jest nebožčík bratranec muoj ššel, a v to mi se pán Hra-

decský v hrad Sádek i v to zbožie mně a mým dětem uvázal mimo řád a obyčej zemi České i Moravské, a my toho pro činy čím nikdy neprovinili, i od dávných časův stojí o naše horšie, jakož sem to v Jihlavě před TMti i jinými dobrými lidmi ohlašoval: protož, milý pane, rač s ním mluvici, ať to páni mezi námi ohledají, má-li k tomu právo, neb věda, pane, že TMt s ním v dobré vůli jest a TMti bych rád slúžil. Pakli by toho učinici nechtel a vždy naše z moci držeci chel, chel bych o nem tak mluvici jako ten, jako hrdla ani statku nelituje. A rozumiem, pane, že mě sobě velmi lechce váží, a já bych jemu rád slúžil a súsedsky s ním byl. Datum in Ruksstein feria IIII. post Simonis et Jude apostolorum. Zdenek z Walstaina.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, seděním na Krumlově, přieteli milému dán.

1498.

Oldřich z Rožmberka Zdenkovi z Waldšteina: o jeho sporu s pánem Hradeckým. (M)

V Krumlově 1444, 14. sáří. — Koncept arch. Třeb. Fam. Waldstein.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš o pánu Hradeckému, tomuť sem srozuměl; i chcť jej ihned obeslati, a což bych se mohl mezi vámi přičiniti, aby ty věci mezi vámi v dobré uvedeny byly, toť bych rád učinil. Datum Crumlow, feria II. post Nativitatem Marie annorum XLIII°.

Oldřich [z Rožmberka].

1499.

Václav z Michalovic posílá k Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Řehoře s určitým posláním. (M)

V Strakonících (1444?) — Orig. arch. Třeb. Familie Michalovic.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosemberka, přieteli milému, Václav z Michalovic seděním na Strakonících. Službu svú vzkazuji TMti, a posielamť k TMti Řehoře, služebníka svého, listu tohoto ukazatele, úmysla svého úplně zpraveného, a cožť nynie s TMti bude mluviti, aby jemu toho svěřil [sic], jako bych sám osobně s TMti mluvil. Datum in Strakonicz, feria quarta post Epiphaniam Domini.

1500.

Mikuláš z Krchleb vypovídá o Anně Pechové ze Sedlčan a o jejím zeti Vavřinci. (M)

V Bernarticích (1444?) — Orig. arch. Třeb. II. 39 1.

Já Mikuláš z Krchleb vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej čísti neb slyšeti budú, žeť mi to dobře svědomo v ty časy, když sem byl úředníkem na Třeboni i na Zviekově, že Anna Pechová žena s Sedlčan a Vávra zeť jejie odtud

z Sedlčan túžec mi toho jakožto úředníkovi, kterak Pecha odtud z Sedlčan Tháberskú mocí se uvazuje v jejie Anny dědictvie i Vávrovo i ženy jeho; a tak mě vždycky toho zpravovali, že jest Pecha bratra svého dielen byl. I páně prikázanie sem měl, ať bych jemu toho dopomohl, a tak se to pro nezsudná léta protáhlo, že se toho nestalo. A toť bych chtěl Vávrovi vsudy ústně vyznati, ktež by mu toho bylo potřebie. Psán v Bernarticích v pondělí před svatým Vavřincem mučedlnským božím pod mů vlastní pečeti.

1501.

Purkrabí Zvíkovský Oldřichovi z Rosenberka: o Zmrzlíkovi. (K)

Bes místa 1445, 23. března. — Orig. pap. archivu Orlického VII. Gr 8 č. 1.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti. Rač VMt věděti, žeť jest pan Václav Zmrzlík przymyrnye list u mne položil v tento pondělí. I posielám přípis toho listu VMti, i jiné listy, kteréž mi jest poslal, ješto VMt jim porozomie. Také vedle vašeho rozkázanie ty věci všeckny, což sém věděl, ješto se VMti od něho staly, tyť Mti posielám, což se jest od něho a od jeho služebníkův VMti dály. Ne-
račeť mi za zlé jmieti, žeť posielám jiezdného posla, nebť již pěších nemám. Scriptum feria III. post Dominicam Palmarum, anno oc XLV.

Lippolth Víttha ze Rzavého, purkrabie Zvíkovský.

Nobili domino, domino Ulrico de Rosenberg, domino sibi gratioso dd.

1502.

Oldřich z Rožmberka Jakubovi z Vřesovic: o novinách z říše oc. (M)

V Č. Krumlově 1445, 20. dubna. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeboň.

Služba má tobě, pane Jakúbku milý! Teď posílám list kněze Ludvíkův, kterémuž dobře srozumíš; a, bychť dále v tom tobě k libosti co měl jednati, toť bych také rád učinil. Noviny: Král Římský byl v Saltzpurce a již zase dolův jede. A rok valný mají jmíti u Vídni od dneška v témdni. Armeniaci vyjeli zase z těch všech zámkův a měst, ale ve všech městech šacuňk udělali a pobrali, což bylo. Než jediné ještě jmají Mumplgart, město a hrad Wirtmberskýho. A prosím tebe, víš-li jaké noviny u vašem kraji, daj mi věděti. Datum Crumlow, feria 3. post Tiburcii, annorum XLV.

Oldřich oc.

1503.

Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Rožmberka: o králi Artušovi a nepokojích v Loketsku. (M)

Ve Žluticích (1445, 14. května). V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, příteli můj dobrý! Jakož mi píšete, žádajíc o tom králi noviny věděti oc: Jakub, člověk můj úroční, od Teplice přišed

do Stadic, i seděl ve kři pod léskou. A to trvalo od sv. Jiří, tak že přílišně lidé valní k němu šli. Druhdy jich ke dvěma tisícům před ním bývalo; i z jiných zemí k němu již listy slali. Protož račte věděti, že jest již tak zjednáno, že na Roudnici v žaláři sedí.

Také račte věděti, že jest pan Aleš Pernšteinský pustil k sobě na hrad pana Ilburka, odkavadžť jest již v Lokečtě na všech velikú škodu učinil a druhé spálil. Jinýchť novin v kraji našem takových není. A rádť slyším, že se dobře máte. Datum Žlutic festinante feria 6. ante festum Spiritus sancti annorum cc.

Jakub z Vřesovic, kraje Litoměřického hejtman.

1504.

Jan z Risenberka panu Oldřichovi z Rožmberka: o veřejných přibězích. (M)

V Rabí 1445, 20. července. — Přepis arch. Třeb. Famílie Riesenberga.

Služba má napřed, urozený pane a příteli milý! Vděčen jsem toho, kdežs mi výpisy poslal ustanovení nynějšího sněmu u Hory, a také což jsou pánům Pražanům psali a odpověď jich na to. Takéť jsem něco toho i jiného prvé zvěděl a tomu sem srozuměl; jakož, pane, sám světle rozuměti můžeš, že z toho nic dobrého, než vše zlé, nebude-li to zvláště skrze tě opatřeno záhy, půjde. Než, milý pane, pamatuj na to, žeš sloup království tohoto a úd nejmocnější, a kterak páni tvoji předci netoliko proti takovému velikému zjevnému zlému, ale proti menšímu, nýbrž i proti králi země této, když co proti řádu vésti chtěl, snažně se zasazovali, nelitující statkův, hrdel svých i přátel, a to s pomocí boží a dobrých lidí vždy utlačovali: pro Hospodina, vidíš toho velikú potřebu, nedej tomu dobrému jménu a pověsti svých předkův i své pohasnouti, ale hni se k tomu jako syn království věrný, aby takému zlému překáženo bylo, ať by se neskonalo. A zdá mi se, aby pány z Hradce oba, pana Zdeňka z Konopiště, pány Pražany i jiné, jenž rozumíš a víš jich přichylnost k sobě a k dobrému jednání této koruny, spěšně obeslal pokládaje sněm cc. A v jistotě, žeť mi s pravou věrou žel škod vašich, které se staly skrze povodeň na rybnících, na všech a na městě, jakož slyším cc. Datum in Rabi feria 3. proxima ante sanctae Mariae Magdalene anno cc ut supra.

Jan z Rizenberka.

1505.

Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Rožmberka: o roku s Němci. (M)

Ve Žluticích 1445, 6. srpna. V Břeslanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svou vzkazují, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšete o falckrakravě Mti a o ty Němce, s kterýmiž činiti mám o to, že jsou mi mé zjímavše,

šacovali oc: nebuď vás tajno, že jest již tak namluveno mezi námi, že s JMti a s těmi Němci v outerý nyní příští na den sv. Vavřince v Chbě mám rokovati. A k tomu jsem již pana Matesa Šlika i jiných dobrých lidí připrosil, aby tu také vedle mne byl. A bude-liť mne moci rovné potkati, chtěť rád přijíti. A máte to, bohdá, vy i jiní dobří lidé shledati, žeť mnou nic zjiti nemá. A na čemžť tu koli přestane, toť vás tajno nebude. Datum Žlutic, feria 6. ante Laurenti annorum domini XLV.

Jacobus de Wrzessowicz oc.

Generoso domino, domino Ulrico de Rozzenberg, residenti in Crumlow, amico sibi specialissime favoroso.

1506.

Sedlčanští stěžují si Lipoltovi ze Rzávého na Přecha. (M)

B. m. 1445, 11. října. — Orig. arch. Třeb. II. 39 1.

Služba naše napřed TMti, pane milý! Tajno TMti nebuď, kterak obec vydali z sebe XII súsédův, kterýmžto poručili rybník, aby ryby z něho slovíli a je prodali. A toho mocni byli, aby jim v ten žádný nepřekážel; a to kázali provolati v kostele, aby ižádný řečí ani ničímž na ně nepotýkal, a zvláště aby k rybám ižádný nesahal bez vůle těch starších, kterýmž jest poručeno; pakli by kto přes to učinil, aby kárán byl tak, jakož by na toho slušalo. I stalo se, že Přech příjev na koni k rybníku, a sěda s koně i jde k nevodu, i vezme kapr, kterýž se jemu zdál; a jeden z těch starších die jemu: Přechu, nechaj ryb; a opět druhý die: Přechu, polož rybu a nebeř bez vůle; a třetí, Vítek konšel, vida, že nechce položit, i die jemu: Polož rybu a nebeř bez vůle. A Přech vrhá od sebe i die: Ale ujezte své ryby! A v tom vsedá na kůň, jme se láti témuž konšelu a řka jemu: Vyjebený padúše psí, musít toho líto býti. A v tom postihna dva súsědy, ana od rybníka jdeta, i die těma: Byť mě ten biedník pastuš byl udeřil, bychť vás dvadceť postihl, všecky bych vás zbil. A když ti starší od rybníka přišli, jenž jsú se na to svolili, aby u lovčieho tu odpočinuli a ryb kazali uvařiti, aby spolu s jinými súsědy pojedli, jenž se jich k tomu bylo mnoho sešlo: tu chtějíce poctivě poseděti, a Přech tu přišed i uzří napřed psaného konšela, an sedí podle lovčieho, i jme se jemu opět láti mezi těmi súsědy a řka: Vyjebený pse padúský zradný, vidíš-li, žeť jsem ještě živ bez těch ryb, a máš to shledati, žeť raději zabit budu, nežť se nad tebou nepomstím. A lovčí vstav i vyvedl jeho z jistby. A on proto nepřestal láti, lidem odpovídaje a nepotctivě laje. A tak tomu srozumievámy, že to na to činí, aby někoho na se popudil a tudy aby svú zradu opravit mohl, a jiné páně Mti v nelibost uvedl; a má-liť jemu ta svoboda dána býti, aby on súsědy tak bezectně měl haněti za páně klajtem? A v tom sobě vždy jiné za pány nazývá, a mezi námi za svobodného aby zuostaven byl, a komuž by co učinil, aby jemu žádný nic neřekl. A my bychom páně Mti a jeho cti i tvé

nezachovávali, však bychom před tím se opravili. Protož prosíme TMti, jakožto úředníka našeho spravedlivého, aby se ráčil k tomu přičiniti a tomu bezecnému padúchu a zrádci páně i našemu tudíž takové vůle nad námi i svobody mezi námi nedopustěti, aby poslušenství žádnému obyknúti neměl, ale aby činil, co by chtěl; jenž jsi TMt na něm i v jeho domu sledal, kterakýť se rád děje. Scriptum feria quinta XI milia virginum. Konšelé a obecní starší městečka Sedlčanského.

Urozené slovutnosti, slovutnému panu Lipoltovi ze Rzavého, purkrabí Zvíkovskému a úředníku na nás laskavému k d.

1507.

Opat Jan kláštera sv. Karla v Praze Oldřichovi z Rožmberka: o uvedení kněží Třeboňských do fary Krumlovské a povýšení té fary na proboštsví. (M)

V Praze 1446, 26. února. — Orig. archivu Třeboň. I. A. 3 K⁸, 1.

Pokorná modlitba napřed, urozený pane. Jakož mi TMt psala, abych se s pilností přičinil před kapitolou Pražskou o to, aby uvedení kněží Třeboňských do fary Krumpnovské podle vašeho nadání stvrzeno bylo, a jakož se srozuměti dává, aby ta vaše fara v probostvie pozdvižena byla, se vši mou snažností o to jsem věrně pracoval, jakož TMt Velík lépe zpraví, ale více jsem za odpověď dobýti nemohl, nežli že TMti svým listem chtie odpověď psanú dáti. Datum sabbato ante quinquagesimam Prage in monasterio sancti Karoli sigillo sub minori 1446.

Johannes abbas monasterii sancti Karoli in Praga.

Alte generositatis sanguine propagato nobili domino Ulrico de Rozemberg residenti in Crumpnaw, sibi gratiose favoroso.

1508.

Oldřich z Rožmberka přimlouvá se k kapitole Pražské, aby syna pana Alše z Šumburka proboštem svým udělali.

Na Zvíkově 1446, 17. března. — Orig. arch. kapitoly Pražské Fasc. G. II. 10.

Službu svou vzkazují, duostojní mistři, úředníci a kněží milí! Prošen jsa i prosím vás za syna páně Alšova z Šumburka a z Firšensšteina, abyste jej proboštem vašim udělali, neb by skrze takového urozeného člověka váš kostel tím lépe mohl se zase opraviti. Datum Zvíkov, feria quinta post Reminiscere annorum 3c XLVI°.

Oldřich z Rosenberka.

V. Reverendis in Christo patribus et dominis magistro Procopio, sacrae theologiae professori, et administratoribus quam in spiritualibus 3c, decano nec non toti capitulo Praensi, mihi sincere dilectis.

Kusu tohoto k otištění poskytl pan archivář zemský Fr. Dvorský.

1509.

Hanuš z Kolovrat Rousovi z Čemin: aby mu pan Zajíc položil rok s Jindřichem z Kolovrat. (M)

B. m. (1446, 21. dubna?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat-Libst.

Službu svú vzkazuji, přáteli milý! A prosím těbe, mluv se panem z Rožmberga a pros JMti ote mne, ať se panem Zajiecem ráčí pilně mluvit, aby nám rok položil se panem Jindřichem, strýcem mým. A kdežt nám kolivěk pan Zajiec rok položí, den menujě, tuť já chci býti. A tak páně Mti pověz, jestliže se v to pan Zajiec nevloží, že my o to mezi sebu velikú nesnázi mieti budem. I věřímť, milý přáteli, že to pro mě učiníš a páně Mt pilně o to napomínati budeš. Datum feria quinta post pasca. Hanuš z Kolovrath.

Urozenému panoši Rúsovi z Čemin, přáteli dobrému, buď.

1510.

Oldřich z Rožmberka Tábořským: o jistém dluhu lidí Rožmberského úřadu. (M)

V Krumlově 1446, 4. května. — Koncept arch. Třeb. II. 249. 1 o.

Súsedé milí! Jakož vám Jan Rúš purgrabie náš psal v té míře, jakož sme doma nebyli, o dědičné lidi naše z Rosemberského úřadu, na kteréž služebník váš Kovář z Kaltenprunu sahá pro dluhy, v kteréchž dluziech jemu naše lidi [sic] se neznají, než toliko jeden ve XIIti groších, jakož ten list svrchupsaného úředníka našeho šře svědčí: protož žádámeť i prozímeť [sic] vás dle konečné smlúvy a dobré vuole, v kteréž spolu jsme, abyste služebníka vašeho k tomu drželi, aby on bez práva s našemi dědičnými lidmi nic neměl činiti; a jestliže by jemu lidé naši co vinovati byli, chcem jemu práva dosti udati vedle řádu a obyčeje zemi České. A také bude-li služebník váš toho žádati, chcemť jemu rádi bezpečentí [sic] dáti přijíti i odjíti beze lsti, jehož by toho potřebí nebylo, vedle toho běhu jest, jakož spolu jsme; věřímeť, že to učiníte. A tohoť žádáme odpovědi vaše po tomto poslu. Datum Crumlow, feria IIII post Philippi et Jacobi annorum cc XLVI°. Oldřich.

1511.

Oldřich z Rožmberka neznámému: radí ve přičině sporu jeho poddaných. (M)

V Krumlově 1446, 20. června. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 3.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přielele milý! A jakož mi píšete o vašich lidech, tomuť sem srozuměl i listy jich přeslyšel. I nerozumiemť vedle toho běhu, bychť já se kterak mohl jinak k tomu přičiniti, než poněvadž ku právu obojě strany uručily sú, ať se ty věci již tak právem konají. A cožkoli vaši právem postiehnú,

tohoť jim rád popřeji. A jestliže by se jim nález konšelský neslбил, mohůť se na vyšší právo dobře odvolati, jakož obyčej a právo jest.

A protož, milí přátelé, sami tomu muožete dobře rozuměti, že tomu jinak učiniti nemohu, než aby to právem konáno bylo, neb což bych vám k libosti učiniti mohl, toť bych rád učinil. Datum Crumlow, feria II. post Corporis Christi annorum XLVI°.
Ulricus.

1512.

Oldřich z Rožmberka Sedlčanským: o Přechovi ze Sedlčan a Martě z Nelzejovic. (M)

V Krumlově 1446, 26. července. — Koncept arch. Třeb. II. 39. 1.

Věrní milí! Když nynie před nás přistúpili pana [sic] Martha z Nelzejovic a Přech spolubydce váš, tu pana Martha žalovala na Přecha, že jí chtěl násile učiniti; a máti té pannie žalovala na Přecha, že jí výboj v jejím domu učinil s jinými jeho pomocníky, z dospělů braní ji zbil, hlavu její obnažil, chtě její ceru panu Marthu mocí z domu vzieti. Přech odepřel a pravě, že jemu pravé manželství slíbila, a proto šel po ni a chtě ji vzieti jaku [sic] svú manželku. Tu pana odepřela, že toho není, a což by koli Přech mluvil, že by neprávě mluvil a jí k hanbě svědké a sobě ku pomoci. Přech táhl se na svědomí, že jě pana Martha poň poslala, a že také lidé při tom byli, když sú sobě slíbili. Tu pana Martha a matka její i jiní přátelé volali na práva, žádajiece a prosiece, abychme se k tomu přičinili jakožto spravedlivý poravce; tohoť sme jinak nemohli učiniti, než Přecha k svém rukám vzieti. Avšak chtiece obojím stranám dosti učiniti vedle spravedlnosti, poněvadž Přech se táhne na svědomí, žádámeť na vás s pilností i prikazujeme, kdykoli purgrabí náš s tiemto listem k vám přijěde, abyste všichni v hromadě byli a tyto dole psané svědky před se zavolali, jě tázali každého zvláště, což praviti budú, chtie-li to spraviti; a což na takové vašě otázání praviti budú, to kažte s pilností popsati, zapečiec městckú pečeti, dajte purgrabí našemu, a onť nám dále pošle.

Toto sú ti svědci: Přech praví, že panna Martha poslala po něho valchéře a syna jeho Janka; Přech poslal Vaňka Máslo a Thomka Černého po panu Marthu, a že jě chtěla za Vaňka na kón vsiesti. Přech praví viece, že Jarúšek Václavón syn a valchér při tom stáli, když a kterak sú sobě slíbili; a pana toho všeho odpírá. To věduce, v tom jinak nečiňte pod zachování naší milosti. Datum Crumlov, feria III. post festum Jacobi annorum oc LXVI°.

1513.

Vzájemné dopisy Oldřicha z Rožmberka ku Přibískovi z Borovnice a Čejetic a ke Smilovi ze Žihobce k urovnání sporu mezi posledně jmenovanými o zájem dobytka a jiné ústrky. (M)

a) B. m. (1446, 3. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi VMt píše

i Příbíkova listu přiepis posielá, kterak na mě TMti žalujě, že bych mu člověku dobytek zajal a tři dni jej držal: rač věděti, že tak nenie. A tohoť se táhnu na Kalenici, žeť jest nazajtrie příjev, an mne doma nenie, ten dobytek sám pustil až do mne. A když sem domov přijel, pověděli sú mi, že jest lidem svým zapověděl, aby u mne žádný z peněz nedělal. A já vida, že mu se chce se mnú svévuole, obeslal sem Kalenici, aby mi dobytek zase postavil. A když mi postaven, hned sem jej ten den zase na rukojmě dal. A jakožť dále píše a žaluje VMti, že bych mu lidem všudy po cestách i po silnicích svobodných bránil honiti: rač věděti, žeť toho nenie, cožť píše. A tohoť se táhnu na jeho na vlastnie lidi. Protož, poněvadž jest tak svévolně lidem svým zapověděl, aby u mne z mých peněz nedělali, a jáť sem také, pane, zapověděl jim, ať by mého prázdni byli. A mnohoť sem škod trpěl od jeho lidí, ježtoť toho jim již dále trpěti nemohu, i chtěl bych na svém pokoj mieti. A tohoť věřím TMti, že mě TMt ostaví při spravedlnosti, ať bych na svém pokoj měl. Dán v středu před svatým Dominikem. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozm[b]erka, pánu na mě laskavému.

b) B. m. 1446, 10. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! A jakož VMti Smil píše, že je nezdržal tři dny toho dobytku: račte věděti, žeť jest jej tři dny držal a nechtěl propustiti, jeliž by mu kopu dal. A tohoť chci dověsti. A také píše VMti, žeť sem já lidem zapověděl, aby u něho nedělali. Račte, VMt, věděti, žeť jest on počátek toho, neb netáhl jest od VMti přijeti, ažť jest zajal ten dobytek. A já, vida, že on chce svú vůli mieti, také sem to učinil i kázal sem lidem, aby jemu pohodlé nečinili. A také píše, žeť jest nebránil po svobodných cestách honiti. Račte tomu nevěřiti: bránilť jest a toť chci okázati. A jakožť píše, aby ho VMt ostavil při spravedlnosti, račte VMt věděti, žeť sem já hotov na spravedlnosti dosti mieti; i podával sem se na Kalenici i na jiné dobré lidi, i podnes hotov sem na dobrých lidech přestati. Pakli by přěs to chtěl svú vůli mieti a sám sobě nalezovati, věřímť VMti, že toho VMt nedopustí, nebť sem já vždy hotov vaše kázanie učiniti. Datum in die Laurencii, anno oc XLVI°. Příbík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosemberka, pánu mému milostivému, b. d.

c) B. m. 1446, 12. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Oldřich [z Rožmberka] oc. Smile milý! Jakož si nám nynie psal, tomu sme srozuměli. I píšem Příbíkovi, aby on svým lidem nebránil tobě z peněz dělati, než ty všeckny věci v dobré míře nechal státi až do toho sněmu, tak jakož ste oba před námi to učiniti řekli. I zdálo by se nám, aby ty také jeho lidem nepřekázěl, aby oni v té míře zvuoli měli, jakožto i prve s tvú dobrou vůlí měli. A když,

bohdá, o tom sněmu bude, přičiníme se bohdá, aby ty věci mezi vámi v dobré uvedeny byly. A na to píšem Kalencovi a poslali sme jemu přiepís, kterak ste nám psali a my vám zasě, a prosiece jeho, aby mezi vás vjěl a ty věci mezi vámi v pokoj uložil. I věřímeť tobě, aby tebú rovné nesejde, jakož i Přibíkovi též píšem. Datum feria VI. post Laurenti, annorum XLVI°.

d) V Krumlově 1446, 12. srpna. — *Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Oldřich [z Rožmberka] oc. Přibíku milý! Jakož si nám psal a list Smilov si poslal, i píšem Smilovi, aby on tvým lidem nepřekážěl, než ty všeckny věci v dobré mieře nechal státi až do toho sněmu, tak jakož ste oba před námi to učiniti řekli. I zdálo by se nám, aby ty také tvým lidem jemu nebránil z peněz dělati. A kdy, bohdá, o tom sněmu bude, přičiníme se bohdá, aby ty věci mezi vámi v dobré uvedeny byly. A na to píšem Kalencovi a poslali sme jemu přiepisy, kterak ste nám psali a my vám zasě, a prosiece jeho, aby mezi vás vjěl a ty věci mezi vámi v pokoj uložil. I věřímeť tobě, že tebú rovné nes[e]jde, jakož i Smilovi též píšem. Datum Crumblov, feria VI. post Laurenti, annorum XLVI°.

e) B. m. (1446, po 12. srpnu). — *Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi VMt píše, abych VMti toho k libosti ponechal až do času toho VMtí nám uloženého: rač VMt věděti, že prve, nežli od VMti list mi přišel, přijel ke mně Kalenice, sused můj, a umluvil mezi námi tak, že sěm svolil, aby lidé to obilé s pole vyručili a sklídili; a bude-li mi VMtí přísuzeno, aby mi zase postaveno bylo. A tohoť vždy VMti věřím, že mě při výpovědi ostaviti ráčíte. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

f) V Krumlově 1446, 19. srpna. — *Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Smile milý! Jakož si nám ondy psal, kterak Kalenice mezi vámi umluvil, aby lidé to obilé od tebe vyručili, vyručeno mělo býti, pak jakžtěkoli, ještě tebe prosíme i chcěmť mieti, aby dopustil těm lidem to obilé z pole sklíditi, ať by to obilé zmrháno nebylo; neb jestliže by tiem obilím k které škodě přišel, chcěmť tobě nahraditi. A také tebe od výpovědi tisknutí nemieníme. Protož aby to bez námluvy vždy učinil pod zachování naše milosti, a toho nám ihned odpověď svú daj po tomto poslu. A když bohdá na ten rok přijedeš, tak jakož sme vám jej položili, chcem se přičiniti, aby ty věci, bohdá, v dobré uvedeny byly. Datum Crumblov, feria VI. post Assumpcionis Marie, annorum XLVI°.

g) B. m. (1446, 21. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má VMti, urozený pane milý! A teď VMti posílám list, jakož Smil píše VMti. A pravie, že by mě Kalenice s ním umlúval: račte věděti, že jest mne Kalenice s ním neumlúval, aniž toho smie seznati, bych já k tomu svolil, aby lidé své vyrukovali. Než můžete VMt rozuměti, že činí tóčky, aby se dlilo, aby chudým lidem ostatek obilé spadlo. I prosím VMti, aby to ráčili opatřiti, ať by mi se taká škoda nedála mým lidem. Pakli by toho VMt neráčila učiniti, ale račte mi toho přieti, kohož bych mohl požití, zdať by mi mých lidí chudých u pokoji nechal. A vždy doufaje, že to proti VMti nebude. A toho mi račte odpověď dáti po tomto poslu. Datum dominico ante Bartholomei. Příbík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému, b. d.

1514.

Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Rožmberka: o své při s Martou z Nelžejovic. (M)

B. m. 1446, 15. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má a poddanie s poslušenstvím VMti. Jakož VMt slyšala při, kterúz mám s Marthú z Nezlovic, i chtěl sem rád jako VMti poddaný a poslušný člověk s ní v manželství přebývati, jakož sva sobě slíbila; ale v tom od mnohých maje velikú překážku a roztrzenie, a boje se unáhlenie, musil sem v té mierě ustúpiti. Ale že VMt mám za pána svého milostivého, a více jest MtV, než by mé, ač bych pak vinen byl, provinnenie mohlo býti: protož se k VMti utiekaje, prosím snažně a s pokorú velikú, rač mi VMt glejt a bezpečenstvie listem vaším dáti, před VMt svobodně přijíti i odjíti, ať bych ještě svú při mohl jasněji i svú v tom nevinnu VMti zpravití. Neb bych jinak v tom nerad chtěl učiniti, než jako pána svého milostivého VMt zachovati a poslušen i poddán býti v časech budúcích, to by do mne, dá-li Buoh, skutečně shledala VMt. A toho panské vaše laskavé odpovědi prosím i žádám což najpokorněji mohu po tomto poslu. Scriptum feria II. die Assumptionis sancte Marie virginis gloriose.

Vašeho panstvie člověk poddaný Přech z Sedlčan.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu mému velice milostivému.

1515.

Oldřich z Rožmberka Přechovi ze Sedlčan: o žádosti jeho za glejt. (M)

V Krumlově 1446, 21. srpna. — Koncept arch. Třeb. II. 39. 1.

Oldřich. Přechu milý! Jakož nám píšeš, kterak si musil postúpiti pro některé překážení a také bojě se náhlosti oc, a žádajě klejtu našeho, aby svú při jasněji před námi mohl líčiti oc, jakož pak list tvooj šíře svědčí: milý Přechu, myť sme jinak

v tom neučinili než tak, jakož obyčej jest a země za právo má, a protož sme ihned obeslali svědky tvé, chtěie tomu běhu právě srozuměti a mezi vámi spravedlivé učiniti. I muožeš sám rozuměti, že je tobě nebylo potřebí ustupovati, neb když si ustúpil a z naší kázni utekl, muožeš dobře věděti, že je statek tvój nám za odběžné připadlý. Avšak poněvadž tak pokorně píšeš, žádaje klejtu, tenť chcem rádi dáti, než musíme prvé onu stranu obeslati a jim na vědomí dáti, že tobě klejt chcem dáti, abychme tobě náš klejt tiem bezpečněji mohli zdržeti; pak den svatého Jiljí pošli sem k nám pro klejt, a v té míře nám se poselství zase vrátí, i dámeť kleit náš. Datum Crumlov dominico ante Bartholomei annorum cc XLVI°.

1516.

Albrecht z Vydří Oldřichovi z Rožmberka: že ho nepomlouval. (M)

V Jindřichově Hradci 1446, 25. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane! Službu svú vzkazuji VMti. A zpravenť sem od Ctibora, kterak VMt praví, že bych já VMt pomlúval. Račte věděti, žeť sem já VMti nepomlúval; pakli by kto mluvil na mě, tenť by mi na tom krátko učinil, nebť by mne zrazoval k VMti; a jemu nerač VMt věřiti. I věřímť já VMti, že mi to zjerie, ktož jest ten, nebť se z toho chci poctivě vyvésti, žeť sem VMti nepomlúval. Datum in Hradec feria V. post beati Bartholomei apostoli, anno cc XLVI°.

Albrecht z Vydrie.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka.

1517.

Oldřich z Rožmberka Albrechtovi z Vydří: odpovídá k předchozímu jeho dopisu. (M)

V Č. Krumlově 1446, 27. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg, 15.

Albrechte! Jakož nám píšeš, že si nás nepomlúval: vieš dobře, kterak se ty věci dály, že si nám lál i našim rukojmím i pomlúval, a o to se s tebou Matěj Višně neboščík byl svadil. I muožeš dobře rozuměti, že si nám ani našim rukojmím toho učiniti neměl, neb vieš, že list, pro který si nám a našim rukojmím lál a pomlúval, tobě nesvědčí, aniž jeho s dobrou vůlí máš. A což si nám a našim rukojmím v tom učinil, učinils nám svévolně a neřádně. Pak jestliže by nás o to mohlo rovné potkati, chtěli bychom to jězště přijieti. Datum Crumlow sabbato post Bartholomey annorum XLVI°.

Oldřich cc.

1518.

Farář Knínský Václavovi z Hrobky: o Přechovi ze Sedlčan a Martě z Nelžovic. (M)

V Kníně 1446, 29. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službuť svú vzkazuji duchovní i modlitbu věrnú. A dávámť na vědomie, kterak

Přech [z] Sedlčan a panna Martha z Nelžovic přistúpili ke mně v Kníně a žádajíc obě straně ode mne oddání manželského. Tu sem jich tázal, mají-li spolu slob; tu sú mi sě obě straně dřívě řěčené přiznaly. Dál sem jich tázal, leželi-l[i] sú spolu; tak sta sě obě straně přiznaly, že je tak, že sú spolu dvě noci leželi, jako by již byli manželé. Tu sem jich nechtěl oddati, leč listu dobudú sobě prve rozhřěšeného. Tu sú dobyli, a mátě té děvečky přišedši i mocí svú vzala bez odavkův pryč dievku neb dceru svú. A toť mi je svědomo, žeť to беру na svú vieru. A dal sem jim rucě spolu. Dán v Kníně den svatého Jana křstitele stětie.

Kněz Václav z Slaného, farář Knínský.

Slovutnému panu Václavovi s Hrobky, spoluměštěninu Nového Města Pražského, příteli dobrému buď dán.

Douška Přechova Oldřichovi z Rožmberka: Orig. II. 39. 1.

Také pane milostivý, VMt muože rozuměti z listu kněze Václava faráře z Knína, kterak se ta pře má, žeť sem nic neučinil, než s její dobrou volí. A vždy prosím pokorně, račte se ke mně pro milý Buoh k svému člověku dobrotivě okázati. I také svědomie jiné z Sedlčan, kteréž VMt přeslyšala jest, vždy prosím rač mieti v paměti.

1519.

Přech z Sedlčan děkuje Oldřichovi z Rožmberka za vydání glejtu. (M)

B. m. (1446, 30. srpna). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu i všecko plné poddané a poslušensvie VMti vzkazuji. Děkuje převelice a pokorně, že mi VMt milostivý glejt ráčí dáti, vzkázavši, abych po ten glejt na sv. Jiljie k VMti poslal oc, to rád velmi učinil sem a tohoto posla sem vypravil, prose a žádaje, aby VMt ráčil mi jej poslati milostivě. Neb bohda chci se před VMtí zpravit, kterak se jest ta pře měla a ještě má; ješto VMt bohda to shledá, žeť mnú to nescházé, nebť o to vši pilností stojím i státi miením, kterak bych mohl VMti věrně slúžiti a poddán býti jako pánu milostivému. Scriptum feria III. die sanctorum Felicis et Adaucti.

VMti sluha poddaný Přech z Sedlčan.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberga seděním na Krumlově, pánu mému milostivému.

1520.

Farář Knínský Oldřichovi z Rožmberka: o Přechovi ze Sedlčan a Martě z Nelžovic. (M)

V Kníně (1446, 6. září). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službuť svú vzkazuji duchovní i modlitbu věrnú, urozený pane milý! A zprávuf TMti dávám o Přechovi, člověka tvého z Sedlčan, a o panně Marthě z Nelžovic: tu

když jsem byl prosbú povolán do hospody cného hospodářě, k Vaňkovi Litochlebovi v městě v Novém Kníně, tu když sem přišel mezi ně a devět osob mužských i ženských tu s námi byli, řekl sem jim: Co mne potřebujete? A tak prosili sta mne obě straně, Přech dřievě řěčený a panna Martha dřievě řěčená, abych je oddal. Tu sem jich na jich vieru tázal: Máta-li slib spolu? Tu sú mi se oba přiznala k slibu. Dál sem jich tázal: Skládali sú se spolu na loži? Tu sta se oba přiznala, že je tak, že sta spolu dvě noci spala, a přiznali sta se oba, že sú s uotpuštěním TMti skutečně spolu byla. A tak sem já jim řekl, že nemohu já vás oddati, leč rozhřešení z Prahy dobudete sobě. Tu sú mne obě straně prosili, abych jim lístek napsal k uofficálovi, aby jim poslal rozhřešení list. I přinesli mi list rozhřešení, abych je oddal a pokání jim dal. A v té mierě máte přisedši jějie, i pojala svú dceru svévolně pryč. A toto se nedokonalo, než jednu se svolání v kostele stalo. Protož žádný [sic] milý pane, rač se TMt k tomu přičiniti a Přechovi tvému poddanému spravedlnosti dopomoci. A to což sem psal, žeť to беру na svú přísahu kněžskú, žeť sem psal pravdu. Datum feria III. ante Nativitatem beate virginis Marie in Knyn.

Venceslaus de Slana plebanus in Knyn,
servitor et cappellanus vester fidelis.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, pánu mému milému, seděním na Krumlově d. d.

1521.

Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Rožmberka: o příkoří, které se mu proti glejtu stalo. (M)

B. m. 1446, 14. sáf. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane, pane muoj velice milostivý! Službu svú vzkazuji s pokorným poddáním. VMti vělice děkuje, že mi VMt byl svuoj glejt dáti ráčil, i oznamuji a túžím s žalostí VMti, že když jsem za tím glejtem přišel do Sedlčan, chtě sobě svědomie dobýti, kteréhož mi potřebie k mé spravedlnosti, abych se mohl před VMtí jako, dá-li Buoh, nevinný vyvésti: tu sem mluvil s některými z měšťan, oznamuje jim, že mám glejt od VMti; a pan purkrabie na to se neobrátil, i kázal mě jieti měšťanuom. A tu sú mne v domu mém, kterýž mám za VMtí, s pilností hledali, všecky věci přemetavše. I věřímť, milý pane, že VMti toho líto bude, žeť mě úředníci svévolně tisknú i přes váš glejt od VMti mně daný. I prosímť pokorně, račte se v tom laskavě a dobrotivě okázati jako pán milostivý, abych aspoň mohl ten domek prodati a VMti osaditi, poněvadž tu bezpečen nemohu býti. Neb Buoh to vie, žeť sem nevinnen, a VMti chci vždy rád slúžiti jako Pánu velice milostivému. Tohož žádám i prosím milostivé odpovědi listem po tomto poslu. Scriptum feria III. in festo Exaltacionis sancte crucis. Vašemu panství poddaný Přech z Sedlčan.

Urozenému pánu panu Oldřichova [sic] z Rozenberga, pánu mému milostivému.

1522.

Oldřich z Rožmberka Budějovickým: aby nepřekáželi biskupovi ustanovenému k nim za faráře.*) (M)

V Krumlově 1446, 28. prosince. — Koncept arch. Třeb. II. 31. 1.

Súsedé milí! Přijel k nám kněz biskup, pfarář váš, a vznešil na nás, žeť jest pohnán od strany od pánuo přes takové podání, jakož jemu král Římský ten kostel dal a uveden jest vedle řádu, a že by nekaké nátisky a nechuti trpěl. I zdálo by se nám, abyste již těm věcem dobře dali jíti, nejprve abyste skrze to zachovali královu milost, a také to dobrodění, kteréž vám král Albrecht neboščík a otec krále Ladislavón učinil, a také aby mezi vámi nekaké nechuti, nesnáze neb zbúření nevstaly, ještoby vám i vši zemi v budúcích časích ke zlému přijíti mohlo. A to vám proto píši, neb to Buoh vie, žeť bych vám ani městu vašému co zlého přál. Datum Crumlov feria IIII. in die Innocentium annorum oc XLVI°. Oldřich.

*) Týká se kněze Matěje Němce, jmenovaného k biskupství Litomyšlskému, o němž viz v Palackého Dějinách IV. 1. str. 113 nota 122.

1523.

Táborští Oldřichovi z Rožmberka: o dluhu poddaných z úřadu Rožmberského. (M)

B. m. (1446). — Orig. arch. Třeb. II. 249. 1 o.

Službu naši napřed VMti, urozený pane milý, vzkazujeme. Píše VMt mezi jinú řečí, že lidé vaši dědiční s úřadu Rozmberského neznají se Kovářovi v nižádném dluhu, kromě jeden ve dvandeti [sic] groších, i žádáte, abychom Kováře služebníka svého k tomu držali, aby on bez práva s vašimi lidmi nic nejměl činiti oc: jmáme za to, byť jemu nebyli vinni, žeť by se styděl napomínati; a poněvadž jemu jeho dluhu zapierají, onť chce k nim o to vždy hleděti a dobývati svý dlúho nebo krátko. I zdálo by se nám, aby VMt lidem svým radili, aby raději jeho odbyli s škodkú nežli s velikú škodú, ačkoli těm lidem, dokudž jest Kovář u nás, nemá překážeti. Pak kdyžtby odšel, myť bychom jemu nemohli hájiti, by svého nedobýval. A o bezpečenství jemu dáti, přijíti a odjíti, jakož dotýčete: tak Kovář praví, žeť se jemu nezdá, ačkoli bezpečenství by jměl, o to více choditi, pravě, že v Soběslavi a na Chúsníce tři leta vězen bez viny byl, a nynie, ješto o ten dluh do krajě chodil, málo nezabit od vašich lidí. Datum sabbato.

Purgmistr a radda města Hory Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi s Rozmberga, pánu přieznivému.

1524.

Oldřich z Rožmberka Přechevi ze Sedlčan: o vrácení mu statku jeho. (M)

V Krumlově 1447, 4. ledna. — Koncept arch. Třeb. II. 39. 1.

Přeche milý! Tak jakož si s námi u Praze mluvil a prosil, abychme tobě

milost dali a statek tvůj zase vrátili: ač si se koli proti nám a našiem nekerych běhův dopustil, ježto by to učiniti byl neměl, avšak nejedno bývá lepší milost, nežli hodná pomsta; a proto myť tobě milost dáváme a tvůj statek navracujeme mocí listu tohoto, avšak takově, aby každému dosti od sebe učinil, komužby co vinovat byl, a zvláště Tháberským. A také sme obeslali Lippolta purgrabie našeho, dávajíce jemu na vědomí, že sme tobě milost dali; pros jeho, aby on tobě také milost svými přátely dal, to věda, aby se uměl v té míře opatřiti, dokuf tě Lippolt svým listem neobešle a tobě milost dá. Datum Crumblov feria III. ante Epiphaniam annorum ๑๐ XLVII°. Oldřich.

1525.

Oldřich z Rožmberka purkrabí svému Lipoltovi: o vrácení statku Přechevi ze Sedlčan. (M)

V Krumlově 1447, 4. ledna. — Koncept arch. Třeb. II. 39 1.

Lippolte milý! Věděti dáváme, že sme Přechevi z Sedlčan milost dali a jemu jeho statek zase vrátili, tak jakož v tomto přepisu srozumíš. I prosímeť tebe, aby ty a přátelé tvoji jemu také milost dali; a toho jemu svůj list pošli, mají tvůj list, aby již před tebou a přátely tvým a ženy jeho věděl bezpečěn býti. Datum Crumlov feria III. ante Epiphaniam domini annorum ๑๐ XLVI° [sic]. Oldřich.

1526.

Jan z Lobkovic Oldřichovi z Rožmberka: o dluhu. (M)

V Hluboké (1447, 14. ledna). — Orig. arch. Třeb. Famílie Lobkovic.

Služba má napřed VMti, urozený pane! A jakož mi VMt vzkázal po Lukšovi, že by VMt ráčila seznati ústně vedle smlúvy, jakož jest VMt učinila mezi panem Alšem a paní Perchtú a panem Zdenkem o dluh otce našeho i náš: však VMt tomu muož dobře rozuměti, že by mě mohl tu rok zajíti o ten dluh, ješto by VMt nemohla býti. I prosím VMti, račte mi dáti svědomie listem pod vaší pečetí vedle té smlúvy, a po tomto poslu poslati. Datum Hluboka, sabbato ante Anthonii.

Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka d. d.

1527.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Lobkovic: o dluhu. (M)

V Krumlově 1447, 16. ledna. — Koncept arch. Třeb. Famílie Lobkovic.

Služba má tobě, súsede milý. Tak jakož mi píšeš, žádajě svědomí mého o ten dluh, kterýž pan Petr z Sternberka, manžel paní Perchtin dobré paměti, otci tvému dlužen byl: jáf se jinak v tom nepamatuji, než tak, jakož se i paní Perchta pamatuje a toho svědomí svůj list poslala. Datum Crumblov, feria II. ante Anthoni annorum XLVII°. Oldřich.

1528.

Václav z Michalovic Jindřichovi z Rožmberka: o kohoutech, o sedání, koroptvích oc. (M)

B. m. 1447, 25. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 16.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a prieteli milý! Jakož si mi psal o kokoty, k tvé žádosti teď dva kokoty posielám: jeden chocholatý, starý, kteréhož jest u nás izádný kokot nepřebil, protož toho sázej na měkce, a druhý mladý, také dobrý. A když je kážeš ssaditi, kažiž jim dosti prostranstvie učiniti, aby mohli svobodně běhati, ať by jich lidé nezastupovali. A takť sem zpraven, že vy své kokoty velmi divně ssazujete jako v šranciech; těmtoť se to nehodí, než aby měli prostranstvie, nebť uměta běhati. Ale tak v šranciech, a kdež úzkost mají, nic by jimi nezískali. A třetíť posielám panu Joštovi, bílý, také starý a také velmi dobrý. A jakož si mi psal, že mi chceš pójčiti zbroje klacie, tohoť sem vděčen a velmiť děkuji. I prosímť, aby mluvil se panem priatelem mým milým, otcem svým, a zjednal to, ať se mnú kole, jakžť se jemu zdá, neb za pytlý neb v ořové zbroji. Pakli chce bez sedel, a to já nejraději na holých koních, o drajlink vína. Věřímť, že to zjednáš. A také pověz pánu, milý pane Jindřiše, že bych jemu byl velmi rád kuroptvy poslal, a jezdiť sú několik dní a nemohliť sú nic zabiti. A dá-liť pán Buoh čas, že by sni tento sšel aneb jeho více připadlo, chciť svú pilnost k tomu přičiniti, žeť vždy budú. A těmto kokotóm dajte odpočinúti. Datum f. IIII. in conuersione sancti Pauli, anno domini M^oIIII^cXLVII^{mo}. Václav z Michalovic, seděním na Strakonících.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosenberga, prieteli mému milému, buď d.

1529.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: o zvěři. (M)

Na Č. Krumlově 1447, 28. února. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a prieteli zvláště milý! Prosím tebe, aby mi dal jelen a lani, jakož sem prve s tebou mluvil, a piš mi po tomto poslu, kamž bych měl po ně poslati. A žeť ihned Kalkuše, služebníka svého, po ně pošli, jezštoť se s tím dobře umie obierati. A to proto bych velmi rád, aby nynie přivezeni byli, dokudž jelen rohův nesvržě. A budeš-li chtieti mladých zvířátek chovati, bohda o letniciach, kažť rád některé zvířě zjednati. A daj mi věděti, kterak se máš, nebť bych velmi rád, by se dobře měl. Datum Crumblov, feria III. post Invocavit, annorum XLVII°. Oldřich oc.

A tergo: Telecký.

1530.

Jan Pražák, rychtář Tábořský, Oldřichovi z Rožmberka: o odúmrti Soběslavského kněze Petra v Radimovičkách. (M)

B. m. 1447, 10. břesna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 AP, 1 a.

Urozený pane, službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem s VMtí mluvil v Budějovicích nyní na sněmu a lístek té žaloby dal napsaný po panu Rúsovi burgrabí vašem o tu odúmrt, kterúž kněz Petr z Soběslavě miení bráti, a nemaje k tomu žádného práva, v Radimovičkách, za kterúž susedé naši jsú rukojmě, ještě jest ta dědina řádně osazena, vzdána i přijata a penězi jinam zaručeni. I věřím VMti, že Víthovi burgrabi nebo Maksantovi rozkážete, ať knězi přikáží, ať těch lidí u pokoji nechá; neboť k nim žádného práva nemá. VMti žádám dobrotivé odpovědi listem vaším při tomto poslu. Scriptum feria VI. ante dominicam oculi mei semper ad dominum anno XLVII.

Jan Pražák, rychtář Thábořský.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu mně přeznivému, buď dán.

1531.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o listu pana Štítného. (M)

V Telči (1447), 10. břesna. — Orig. archivu Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, příteli milý! Vědětiť dávám, kterak že sem Víthu a Maxantha, služebníky tvé, obsielal o ten list, ještě svědčí Janovi Štítnému, služebníku mému, žádaje, aby mu vrácen byl. A služebník muoj jim také toho podával, jestližeby jim v čem vinen byl, že o to chce na někom dobrém přestati i opravit. A služebníci tvoji listu jemu vrátiti nechť ani jeho podávání přijeti. Protož, milý příteli, prosím tebe, rač svým přikázati, ať od něho jeho k rovnému podávání přijmú a list jemu vrátie bez dalšího odtahování. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum in Telcz f. VI. ante Oculi.

Jan z Hradce.

Urozenémn pánu, panu Oldřichovi z Rosmberka, příteli mému milému, d . .

1532.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: odpovídá ku předchozímu listu. (M)

V Krumlově 1447, 14. břesna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli zvláště milý! A jakož mi nyní píšeš o úředníky mé, Víthu a Maksanta oc: i neviemť, kterak se ty věci majie; než ihned sem obeslal úředníky své, a cožkoli na něch porozumím, majíf moji tvému vedle spravedlnosti učiniti, což by jim [sic] učiniti měli. A cožť mi za odpověď dáfi, dámť, nemeškajě, věděti. Datum Crumblow f. III. post Oculi, annorum XLVII°.

Oldřich oc.

Jan z Hradce.

1533.

Mikuláš z Lobkovic slibuje Oldřichovi z Rožmberka: že k němu přijede. (M)

V Hluboké 1447, 20. března. — Orig. arch. Třeb. Famílie Lobkovic.

Služba má napřed, urozený pane mně přeznivý! A velmi bych rád slyšel, by se TMt dobře a ve zdraví měla. A jakož mi TMt vzkázala po Konyatovi, abych k TMti přijel: toť chci rád učiniti a k TMti tuto středu nejprve přieštie na večer přijeti. A takéť TMti teď posielám z Bavorovického rybníka třicet kapruov a několik štik, a prosím TMti, aby ráčil za dobré přijieti; neb jestli žeť se TMti slíbie, dámt jich což TMt ráčí, nebť jich mám, děkujě Bohu, dosti. Dán na Hlubocě ten pondělí po středupostie XLVII°.

Mikuláš z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka mně přeznivému b. d.

1534.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Lobkovic: ukládá mu rok s Janem Kozlovcem. (M)

V Krumlově 1447, 20. dubna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Služba má tobě, súsede milý! Tak jakožs mě u Praze prosil i tudiež Jan Kozlovec, abych se v to, což mezi vámi jest, uvázal a vám toho na čas jmenovitý rok položil oc, vědětiť dávám, žeť jest i nynie ke mně o též Jan Kozlovec nadepsaný přijel, téhož s snažností žádaje a prose. Protožť zdáliť se tobě v tuto neděli příští [23. Apr.] zde osobně státi, neboli svú plnú moc poslati, nebť bych se tu k tomu chtěl přičiniti, zdali by to, což mezi vámi jest, v dobré uvedeno mohlo býti. A což jest v tom úmysla tvého, to mi po tomto poslu daj nemeškaje věděti. Datum Crumlow f. V. post conductum pasche, annorum oc XLVII°.

Oldřich oc.

A tergo: Popel Johannes de Lobkowiz, dominus in Hluboka.

1535.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: opakuje své poselství, pak o jízdě do Prahy, zvěřině oc. (M)

V Telči 1447, 27. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvlášče milý! A jakož mi píšeš, kterak bych vzkázal po Suchanovi: vzkázal sem, aby mi ten člověk, na kteréhož domnění mají, aby mi jmenován byl, i toho ješče žádám. A píšeš mi, chtěl-li bych do Prahy jěti, abych to dal věděti; budu-liť moci, chtěl bych rád býti. A po jednu lani pošli do Telče, kdyš chceš, chceť ji rád dáti. A rád bych viděl, by se dobře jměl i s syny svými. Datum in Telcz f. V. post Marci, anno oc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvlášče milému, d.

1536.

Mikuláš z Lobkovic Oldřichovi z Rožmberka: o sejítí se s ním. (M)

V Hluboké 1447, 1. května. — Orig. arch. Třeb. Famílie Lobkovic.

Služba má napřed TMti, urozený pane mně přeznivý! A TMti velmi děkuji se psóv. A také jakož mi TMt vzkázal po Lužnickém, ať bych TMti sčecal až do pátku najprv příštího; rač věděti, že to chci rád učiniti, jedno mi rač TMt dáti věděti po služebníkú vašému, kdež bych se s TMtí měl shledati. Datum Hluboka feria II^a. die s. Philippi et Jacobi anno oc XLVII°. Mikuláš z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rosembergka mně přeznivému b. d.

1537.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o sporu Jana Štítného s Vitem ze Rzávého a Maksantem. (M)

V Telči 1447, 5. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvlášče milý! A jakož sem prve psal o služebníka svého, Ščítného, kterak mu Vietha a Maksant list drží, aby to mezi nimi někdo dobrý ohledal, a to se ješče nestalo. I věřímť ješče, aby to někdo dobrý mezi nimi ohledal, abych věděl, jest-li služebník muoj k tomu spravedliv. Datum in Telcz f. sexta post Inuentionem sancte crucis, annorum oc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvlášče milému.

1538.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o mladé zvěři, o Janu Štítném oc. (M)

V Jindřichově Hradci 1447, 30. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli zvlášče milý! A jakož mi píšeš, jestliže bych chtěl mladé lani chovati, že by mi jich chtěl několikoj sjednati: chtěl bych jich rád chovati, bych je mohl jmieti. A jestliže by mi jich sjednal, tehdy rač to dáti věděti purkrabie mému do Hradce. A o noviny, jakož píšeš, žádných novin nynie nevím. A o Ščítného služebníka, jakož sem prve psal, rač se k tomu přičiniti i o ty lidi, aby o to již konec jměli. Datum in Nouadomo f. III. post Penthecostes, anno oc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvlášče milému.

1539.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: aby položil rok Jana Štítného s Vítem ze Rzávého a Maksantem. (M)

V Telči 1447, 14. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a prieteli zvlášče milý! A jakož sem tě již častokrát obsielal, kterak služebníci moji a tvoji mají spolu činiti, Ščítnej, Vítha a Maksant, o některé záščí, ješto jim Ščítnej z toho vinu dává, a na tojs mi odpovědi nedal. I ufámť a věřím, že se k tomu přičiníš, ať by se miesto mezi nimi stalo. I prosím tebe, vydaj jednoho a já druhého, ať sú ti toho mocni, ať se jim po těch miesto stane, nebo mi služebníci moji dávno túží, žeť nemohú konec o to jmiati. A toho mi daj odpověď po tomto poslu. Datum in Telcz f. IIII. ante Festum sancti Viti, anno oc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, prieteli mému zvlášče milému.

1540.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: aby uložil rok ve sporu Jana Štítného s Vítem ze Rzávého a Maksantem, pak o lidech Václava Zmrzlíka oc. (M)

V Krumlově 1447, 17. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a prieteli zvlášče milý! A jakož mi píšeš o Štítného a úředníky mé a dotýčeš, žeť sem prve na to odpovědi nedal: milý prieteli, jáť se nepamatuji, bych já tobě kdy na tvé listy odpovědi nedal, leč by mi tvůj list některý nedošel. Avšak jakžtěkoli, nechť služebník tvůj jednoho dobrého člověka tu v kraji vydává, a moji úředníci také jednoho mají vydati. Pakli by se ti smluviti nemohli, ale věřímť, že se sám jakožto najvyšší ubrman k tomu přičiníš, aby vždy mezi nimi k konci přivedeno bylo. A jestliže by moji v čem scestni byli, majíť po tobě opravit. Též zasě jestliže by tvoji v čem scestni byli, věřímť, že též zasě učiníš. A ihned sem obeslal své úředníky, aby jednoho vydali a tobě věděti dali, a ty aby jim rok položil a konec mezi nimi učinil, nebo bych já nerad, byť mezi tvými neb mémi která róznice byla. Takéť bych velmi rád viděl, by se dobře měl. Dále věděti dávám a mám za to, že tebe to tajno není, kterak moji služebníci s Zoběslavi [sic] zbili pěších na 18te, ješto po cestách lúpili. A někteří potom ožili, kteříž duši v sobě byli zatajili. I neviem, či sú byli; než druží praví, že by Václavovi Zmrzlíkovi byli, ale však mi ježště žádný o nich nepíše. A což dále v tom zviem, dámť věděti. Datum Crumblov, sabato post Viti, annorum XLVII°.

1541.

Vzájemné dopisy Oldřicha z Rožmberka ku Přibíkovi z Borovnice a Čejetic a ke Smilovi ze Žihobce ve příčině urovnání sousedských sporů obou posledních. (M)

a) V Krumlově 1447, 1. srpna. — *Konc. archivu Třeboň. Fam. Borovnic.*

Oldřich [z Rožmberka] oc. Smile milý! Přišel k nám Přibík z Borovnice, zpravuje nás, že si jemu lidi zbil a jim překážel na jich dielech přes takové rozkázání, jakož sme vám u Praze o sněmu rozkázali obojím, abyste u pokoji byli, abychme vás osobně přeslyšeli. Protož, milý Smile, prosím tebe, aby jeho lidem na dielech nepřekážel, pakliby kterého u vězení měl, propustil, a sám osobně před námi stál od této neděle ve čtyřech nedělech najprv příštích, toť jest ta neděle po svätým Jiljí. A přiveď [s] sebu svědomí živé, kteréž by k tomu roku potřeboval. Též sme Přibíkovi také rozkázali. A my přeslyšiece vás, učiníme mezi vámi spravedlivý konec. I věřím, že to učiníš, neb jestližeby jemu vedle našeho psaní lidí u pokoji nenechal, bylo by nám samému za to hanba, jsa náš, a že by našeho rozkázání nechtěl učiniti. Datum Crumblov, feria III. in die ad vincula Petri, annorum XLVII°.

Žihovcovi.

b) B. m. (1447, 4. srpna). — *Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Služba má napřed, VMti, urozený pane milý! A jakož jest VMt psala Smilovi, aby mým lidem nepřekážel a jich u pokoji nechal: rač věděti VMt, žeť jest mi mé lidi z pole z jich vlastieho dolův honil, a nemaje k tomu žádného práva, ježto to má VMt shledati. I prosím VMti, abyšte mi ráčili k tomu raditi i rozkázati, kterak bych s tiem měl naložiti, nebť vždy chce svú vuoli se mnú mieti i má nad mými lidmi. Datum feria VI. ante festum beati Oswaldi. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Romzberka [sic], pánu mému milostivému.

c) B. m. (1447, 4. srpna.) — *Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Služba má, urozený příteli milý. Prosím tebe, aby se páně Mtí mluvil, kterak mi JMt radí o to, že Smil má svú vuoli se mnú i s mými chudými lidmi, jakož JMti píše, že mi je sehnal s pole ve čtvrtek. I prosím tebe, přičiň se, ať mi toho odpověď dá páně Mt po tomto poslu, kterak bych s tiem měl učiniti. Datum feria VI. ante festum Oswaldi. Přibík z Borovnice.

Urozenému panaši, Janovi řečenému Rous z Čemin, příteli milému, buď dán.

d) V Krumlově 1447, 6. srpna. — *Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Oldřich [z Rožmberka] oc. Smile milý! Psaliť sme ondy, pokládajíce tobě i Přibíkovi před nás rok v tu neděli po svätém Jiljí najprv příščí. A vedle toho sme psali, žádajíce, aby s Přibíkovými lidmi nic neměl činiti oc., jako ten náš list

šife svědčí. Na to si nám žádné odpovědi nedal, a přes takové naše psaní jemu vždy jeho lidi hindruješ, z jich vlastních pol shánieš, tak jakož na nás Přibík vznešil. I jest nám divno, jsa náš, že sobě naše psaní tak lechce vážíš. Protož prikazujeme pod zachování naše milostie, aby s Přibíkovými lidmi nic neměl činiti ani jim na jich diele překážel nižádným obyčajem až do toho stání před námi; tuť se, bohda, vždy přičiníme, abychme vás spravedlivě rozdělili. A toho daj nám odpověď svým listem po tomto poslu, abychme se uměli po tom spraviti, neb tobě nemieníme v ničemž krátko učiniti a jeho také neopúšćeti. Datum Crumblow feria dominico ante Laurencii, annorum XLVII.

e) B. m. (1447, 6. srpna.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má, VMti, urozený pane, pane milý! A jakožť jest Přibík z Čejetic VMti žaloval, že bych já lidem jeho na jich dědinách dělati bránil: rač věděti, žeť toho nenie, než těchť dědin bráním, kteréž on i jeho lidé přes výpověď těch dobrých lidí, jakož nám VMt vydal, chce svévolně požívati, an mi se ještě vedle výpovědi nic nestalo. A rač pane, VMti, věděti, nežliť se jemu utiskati dám mimo výpověď, radějit bych viděl, byť mi spáleno bylo. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

f) B. m. (1447, 12. srpna.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má VMti, urozený pane milý! A jakož VMt psala Smilovi, a mně toho listu přiepis poslali: račte věděti, žeť jsú přišli lidé ke mně, žalujíce, že by jim dělati nedal přes Vaše přikázanie. A já jim toho nechtě věřiti i prosil sem Kalenice, aby s ním mluvil, aby mi lidí u pokoji nechal, jakož jest VMt kázal. A Kalenice mi vzkázal, že Smil toho učiniti nechce. A mněť se lidem škoda veliká děje, ano se jim obilé na poli zkazilo i ječmeny jim spadaly. I prosímť vždy VMti, abyšte to ráčili opatřiti jako pán můj. Za odpověď prosím po tomto poslu. Datum sabbato ante Assumpcionem sancte Marie. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rossemberka, pánu mému milostivému, b. d . .

g) B. m. (1447, 20. srpna.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má napřed, urozený pane, pane milý! TMt mi píše, abych to obilé dopustil žėti. Račiz TMt věděti, žeť jest Kalenice mezi námi smlúvu učinil, ať by vyručili; tohoť jsú mi [v] hrdosti držěti nechtěli. A jáť sem přísiehl, ať bych ho jinak nedal, než na rukojmí. I věřímť TMti, že se mně krivého přísěšníka neuděláš. A když já před TMti budu, TMt obilé obrátí, kam ráčí. Dán v neděli. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozenbergka, pánu mému milému, b. d . .

h) V Krumlově 1447, 22. srpna. — *Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Oldřich [z Rožmberka] oc. Přibíku milý! Tak jakož nám píšeš a Smilův list si poslal, tomuť sme srozuměli; v kterýmž Smil píše, dotýkajě přísahy, a nás v našem psaní poslouchati nechce. Ale tě prosíme, aby ty nás v tom poslouchal jakožto služebník náš přikázaný a toho nechal již tak státi v dobré míře, a pro nic s ním nezacházěl žádnú měrú až do toho roku před nás uloženému. Však i to obilé muožeš v svú žalobu před námi také položit. A tu se, bohďá, chcem přičiniti, bude-li to obilé tobě prisúzeno, že i to musí opraveno býti vedle spravedlnosti. Pakli by Smil vždy svú vuoli v tom chtěl mieti, ale chcemť tobě tvé spravedlnosti radni a pomocni býti jakožto služebníkú svému poslušnému. I věřímeť, že to učiníš, a tohoť žádáme odpovědi tvé po tomto poslu. Datum Crumblow feria III. ante Bartolomei, anno oc. XLVII°.

A tergo: Přibskovi Ryšavému.

4) B. m. (1447, 25. srpna). — *Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Urozený pane milý! Služba má VMti! A jakož VMt mi píše, abych toho nechal tak v dobré míře státi až do toho času nám VMtí uloženého; rače věděti, že jsem já hotov učiniti to i jiné všecho, což mi VMt rozkáže. Datum feria VI. post Bartholomei.

Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému, b. d.

1542.

Jan z Hradce prosí pana Oldřicha z Rožmberka o některé přátelské služby. (M)

V Telči 1447, 10. července. — *Orig. arch. Třeb. Famílie Puchheim.*

Službu svú vzkazují, urozený pane a přieteli zvlášče milý! A prosím tebe, přilož svú pečet na svědomí za mě k této dobré vuoli, jakž věřím, že to pro mě učiníš. A prosím tebe, napiš králi Římskému list o pana Jiříka švagra mého takým obyčejem, jakož teď toho přípis posielám; i věřímeť jako přieteli svému dobrému, že to pro mě učiníš a ten list mi pošleš po tomto poslu, jakož bych já též pro tě učinil, když by takáž věc potřebie byla. Datum in Telcz feria II. post Procopii anno oc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvlášče milému.

1543.

Oldřich z Rožmberka panu Janovi z Hradce: odpovídá k předešlému listu a o jiných věcech. (M)

V Krumlově 1447, 12. července. — *Koncept arch. Třeb. Famílie Puchheim.*

Službu svú vzkazují, urozený pane a přieteli zvlášče milý! Jakož si mi nyní psal a prosil, abych pečet svú na svědomí k dobré vůli přivěsil: milý přieteli, ten

list, kterýž si mi poslal na pargaméně, nezdálo mi se, byť tak psán byl, jakož by mělo býti, jakož tě toho ústně spravím, když se bohdá shledáme. I kázal sem jiný list v táž slova napsati proto, aby se tvé věci nemeškaly, a pečet svú přivěsiti, kterýž teď i z druhým listem na pargaméně zasě posielam.

Dále jakož prosíš, ať bych psal KMti o pana Jorga Puchoméře oc, toť sem rád učinil, a teď přiepis i list posielám, kterak JMti píši. A takéť mi se nezdá býti, i s jinými přátely též psali o pana Jiříka, jakož si mi přiepis poslal, neb se to k odpovědi rovná. A také bohdá o tomto sněmu u Viednie muožem se lépe přimluvíti ústně, aby ty věci k dobrému konci přivedeny byly, než takovým psaním.

A jakož píšeš o zvierátka, tyť chci zjednati. — Také, milý prieteli, jakož si mi ondy psal, že si Vláškovu služebníku mému rok k těm penězóm uprosil do roka od tohoto svatého Havla najprv příštího, i píšeš s výmienkú, čtvrt leta napřed dáti věděti: i prosím tě, aby ten rok stál bez výmienky, aby se Vlášek tiem lépe mohl rychtovati v svých bězích. — A jakož píšeš o Štítného, ihned sem obeslal úředníky své, aby tomu konec bylo. — Také dávám věděti, že pan Krušina, pan Bobský [Rabský?] i jiných drahně dobrých lidí, že u mne byli a potřebné věci, s kterýmižto věcmi bohdá nemeškajě ústně k tobě poselství učiním. — Milý prieteli, o Vláškovu věc prosím tě za odpověď. Datum Crumblov feria IIII. ante Margarethe annorum XLVII°.

1544.

Purkrabí Zviekovský Oldřichovi z Rosenberka o Vávru, jeho poddaného ze Sedlčan; Zmrzlík chce škoditi u Choustníka. (K)

B. m. (19. září 1447). — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 2.

Urozený pane, pane milostivý! Službu mú VMti! Rač VMt věděti, že Vávra z Sedlčan, člověk Váš, listu tohoto dodatel, přišel ke mně, túže mi na Sedlčanské, že mu jeho statek drží, jakož on VMt ústně lépe zpraví. I podal jsem o to na konšely, a konšelé nález, jakož mně on zpravuje, učinili, aby toho tak nechal, žej' tomu dávná chvíle. A Vávra sej' na VMt o to odvolal. I prosím VMti, račte mu v tom radni a pomocni býti, nebť slyším, že by práv byl. Také račte věděti, že by Zmrzlík bratru mému okolo Chúsnička rád uškodil, co by mohl. Scriptum sabato ante sancti Bartholomei apostoli. Lippolt Vitha z Rzávého, purkrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Ulrico de Rosenberg, domino suo gracioso.

1545.

Hynek Krušina z Švamberka Oldřichovi z Rožmberka: o kněze Lukáše, by za hospodáře v špitále českém v Římě ustanoven byl. (M)

V Nepomuku 1447, 26. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K², 42 q.

Služba má napřed, urozený pane a testi milý. Kněz Lukáš, listu tohoto uka-

zatel, zpravil mě jest, kterak by pro Buoh a pro poctivost tvú i jazyku českého v špitále tvém v Hřímě mienil hospodářem býti, ač jestli že by vuole tvá k tomu byla, proto aby pútníci Čechové v nedostatecích svých útočiště tu k němu jměli. I prosímť pane, poněvadžť tak dobrým úmyslem a k poctivosti tvé a jazyku českému v to uvázati se chce, daj jemu k tomu svú vóli a zmocni jeho toho listem svým, nebť jest kněz řádný a přítel dobrých. Věřímť pane, že to učiníš, ať by také v Hřímě jazyk český hlas jměl, jakožto i prve bylo jest. Také prosímť pane testi, piš oň k svatosti papežově, ať jemu popřěje úřadu toho a zpovědi [. . .]id Čech; a dáleť oň s tebu rozmluvie služebníci moji, kteréž k tobě posielám, Pokonický a Zdeněk. Datum in Nepomuk feria tertia ante festum s. Mathei apostoli Cristi anno XLVII.

Hynek Krušina z Švannberka, hauptman kraje Chebského.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka, testi mému milému.

1546.

Václav z Michalovic Oldřichovi z Rožmberka: o svém příjezdu k němu. (M)

Ve Strakonících (1447), 31. října. — Orig. archivu Třeboň. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli můj milý! Jakož mi píšeš o příjezdě k sobě oc, chcít to, pane, rád učiniti, leč by mě dna lámala, jakož mě lámá, že bych proto nemohl. Tehdy by mi TMt za zlé neměl, jestliže bych beze lsti přijeti nemohl. Datum in Strakonicz in vigilia omnium sanctorum.

Václav z Michalovic, seděním na Strakonících.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberga, příteli mému milému, dd.

1547.

Budějovští Oldřichovi z Rožmberka: o projíždění jejich vozků Rožmberského mýta. (M)

B. m. 1448, 1. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 M^a, 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřed vzkazujeme. Jakož nám VMt psal o vznešení na VMt rychtáře z Svinuov, že by naši neobyčejnými cestami, ještoť prvé ježděno nenie, jěli a tady projíždíe mýta: milý pane, toho příkázání naši žádného nemají, aniž věděli, byť cestami neobyčejnými jěli A protož kázaliť sme volati, aby žádný a svlášť naši neobyčejnými cestami nejězdili a ke škodě mýtu vašemu. A téhož na VMti žádajiece a prosiece, ráčili kázati příkázati, aby VMti lidé také neobyčejnými cestami mimo naše město nejězdili a nám práv našich neprojězdili. Datum feria II. in circumcissione domini anno eius oc. XLVIII°.

Purgrmistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, pánu nám přeznivému, dán.

1548.

Jan z Tožice Oldřichovi z Rosenberka: o vyplacení Štěpánova a Ledenic. (M)

U Vidově (1448), 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 14 f.

Služba má TMti, urozený pane milý. A jakož TMt dala mně vóli vyplatiti Štěpánov a Leděnice: i račiž TMt věděti, že městu Budějovskému odpovídají, i strachť ještě, byť těch chudých lidí nezahubili. I zdá-li se VMti, že by TMt psal Vlasákovi, že jemu VMt ráčí dáti tři neděle po svatém Jiří tři sta kop a šedesát kop, a k tomuž já času mohu v jistotě položiti ty peníze. Než ať by TMti ihned lidi postúpil, ať by jich nezahubili, nebť jsou chudí lidé. Všakť bude mieti můj list do té chvíle v své moci Vlasák. A cožť se bude VMti zdáti, to VMt rač mi dáti toho odpověd. Pakli mi TMt káže přijeti, toť rád učiním. A pravieť, že by Plavanky umřel. Dán u Vidově v neděli.

Jan z Tožice.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému.

Na rubu poznamenáno: feria III. post Circumcisionem Domini anno XLVIII.

1549.

Zdeněk z Waldšteina Oldřichovi z Rožmberka: o své neshodě s Janem z Hradce. (M)

V Rukšteině 1448, 25. března. — Orig. arch. Třeb. Familie Waldstein.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý! A jakož slechka TMti tajno není, kterak pan Jan z Hradce svú vóli se mnú má a rukojmiem mým svévolně laje, a což jej páni obsielají? Já sem jej obsielal i přede pány sem s ním mluvil a che [chtě?] přede pány jemu práv býci podle listu; jestli že bych co proci listu svému učinil, anebo podle rozkázání pánó JMti učinici, anebo podle rady páně Menhartovy opravici; a von toho ote mne přijeci nechce. A vie pan Jan, kterak jsem k tomu přinucen, jesto mi se o to rozpisovací nehodí podle zápisu. A von mi také slíbil pod svú věrú dáci vypsané své přátely a pomocníky, abych na ně nesahal, před panem Hyncem nebožčikem z Pinšteina [Pirkšteina?], před panem Heníkem [z] Židlochovic, před panem Leskovcem Arnoštem; a toho se na nem nemohu doupomínaci. A klade mi roky v Čechách, jesto list muoj tak nesvědčí, než abychom sebe s obú stranú právem hleděli, kterých páni a zemané by těch časov požívali v zemi naše. I teď přiepis toho listu TMti posielám, a prosím TMti, posrozuměje jemu, TMt rač jej obeslati, ať ode mne rovné přijme, abych JMti raděje slúžil jakožto súsedu, a mně rajš poradici. Jakož toho TMti věřím, že to TMt ráčí učinici pro mú službu. Datum in Ruksstajn feria II. post festum Pasce.

Zdeněk z Walšteina.

Uroz. pánu panu z Rozmberka seděním na Krumlově, přieteli mému milému buď dán.

1550.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: o jeho sporu se Zdenkem z Waldšteina. (M)

V Krumlově 1448, 1. dubna. — Koncept arch. Třeb. Famílie Waldstein.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláštně milý! Věděti dávám, že mi pan Zdeněk z Walstaina obeslal, a píše mi, že by svévolně naň sáhl proti zápisu jeho, v kterémž se on tobě zapsal, a podávajě se k rovnému na dobré lidi. Milý přieteli, měť by se zdálo, aby v této mierě takové s ním nezacházěl, než dal se nekomu dobrému s ním ohledati; a jestliže by ti dobří lidé našli jej v čem vinovat proti tobě, proč by tobě neodčinil? A také žeby tobě to bylo poctivěji i od lidí příjemneji, než tak, — až jest-li tak, jakož pan Zdeněk píše. Věřímť, že se v tom tak mieti budeš, aby takové věci obecnému dobrému v této mierě nepřekážely. A tohot prosím odpovědi tvé po tomto poslu. Datum Crumblova feria II. post Conductum Pasce annorum XLVIII°. Oldřich.

1551.

Oldřich z Rožmberka Zdeňkovi z Waldšteina o jeho sporu s panem Janem z Hradce. (M)

V Krumlově 1448, 1. dubna. — Koncept arch. Třeb. Famílie Waldstein.

Služba má tobě, pane Zdenku milý! A jakož mi píšeš a přepis listu si mi poslal, tomuť sem srozuměl, a velmi nerad takových věcí mezi vámi slyším. I obeslal sem ihned pana Jana, prose jeho, aby rovné od tebe přijal bez takových nesnází. A což bych já se k tomu uměl přičiniti, aby ty věci v dobré uvedeny byly, toť bych rád učinil. Datum Crumblova feria II. post Conductum Pasce annorum XLVIII°. Oldřich.

1552.

Oldřich z Rožmberka Budějovickým o faráři mistru Ondráškovi. (M)

V Krumlově 1448, 21. dubna. — Koncept arch. Třeb. II. 31. 1.

Súsěd milí! Když nyní mistr Ondrášek, rodič města vašeho a farář, listu totiž tohoto ukazatel, jel s námi z Viedně, na cestě nébrž i tam u Viedni od něho nic jiného, než že by se vám i jiným potomně hoditi mohl, srozuměli sme. Poněvadž u člověka takového pak nyní opět slyšíme, kterak že ta smlúva, kteráž jest mezi biskupem a mistrem Ondráškem farářem nadepsaným, najpoctivějším v Cristu otcem cardinálem a pánem téhož mistra Ondráška učiněna, před vámi zjevena jest znamenitě; protož vás s pilností prosíme, abyšte již jeho v tom spravedlnost vedle té smlúvy znamenajíce, při ní jej vedle toho, jakož zní, zuostavili dobrotivě. Neb tomu sami můžete rozuměti, že takové věci cardinálem smluvené hodně by měly a mají

býti držány, aby snad potom větší a snad horšie s toho nesnáze nevyšly, poněvadž pak rodič města jest vašeho. Datum Crumlov dominica proxima ante Marci anno domini oc. XLVIII°.
Oldřich z Rozmberka.

Súsědóm našim milým purgmistru a radě města Budějovic Českých buď dán.

1553.

Václav Hrůza z Chelčic zasílá Rousovi z Čemín, purkrabí Krumlovskému, pověřující list pro svého posla. (M)

Na Prachaticích (1448, 21. května). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hrůza v. Chelčic.

Služba má napřed, švakřě milý! A teď posielám k tobě Petra, služebníka páně, což s tebou mluvití bude, aby mu toho úplně věřil, jakobychom sami s tebou osobně mluvili. A jemu porozumějš, s pilností přičiň se k tomu. A což bude úmysla vašeho, dajte nám to věděti páně listem a jej spěšně zase vypravte. Dán na Prachaticích ten outery po světě Trojici.
Václav Hruoza z Chelčic.

Slovutnému panoši Janovi Rúsovi z Čemín, purkrabí na Krumlově, švagru mému milému, buď list dán.

1554.

Táborští Oldřichovi z Rosenberka: o jejich člověka Jana Tůmova z Medvědice. (M)

B. m. (1448, 30. května). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 2.

Službu naši napřed urozený pane milý vzkazujeme. Když Jan syn Thómov z Medvědice člověk náš nekterého času jda cestú svobodnú, i nalezne člověka zabitého na stezcě, a navrátiv se do města Soběslavě, povie měšťanóm vašim o tom zabitém. Keréhožto kázavše pochovati, člověka našeho vsadie do vězenie, z kteréhožto vyvedše na skřipec vrci kázali, zda by se jim v tom zabitém poznal. A nemohše nic na nem jmieti, podržavše jeho na rukojmiech, i propustili, ale město jemu vaše zapověděli až do dnešnieho dne. O nehožto s Rúsem, Maksantem i jinými úředníky vašimi mluvili sme i do Soběslavě psali, žádajíce, aby našemu člověku vedle jiných lidí nehájili poctivých potřeb bez škody vaše působiti. A nemohše toho na nich jmieti, TMti on také, ač se TMt pamatuje, psali sme; i otepsali jste nám, že se chcete na to zeptajíce odpověd dáti, a té do sie chvíle ještě od vás nemáme. Protož TMti prosíme, může-li to býti, aby ráčil úředníkom svým tudiez měšťanóm rozkázati, ať člověku našemu nehájie o potřebné věci poctivé do města vašeho choditi; však jest-li ktož kolivěk, ješto by našemu člověku o tu věc kterou vinu dával, chceme naň dosti pravdy udati, jakožt sme též poprvé úředníkom vašim podávali. A na to odpověd[i] vaše zdáme. Datum feria V. post Urbani et in octaua corporis Christi.

Purgmistr a radda města Hory Thábor.

Urozenému pánu Oldřichovi z Roznberga, pánu přeznivému.

1555.

Táborští Oldřichovi z Rožmberka: že chtějí dosti učiniti Janovi z Kozího. (M)

V Táboře 1448, 13. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kost.

Službu naši napřed, urozený pane milý, vzkazujeme VMti. Na první list, jakož ste nám o Kozského psali, odpověď dali sme, leč jest vás list nedošel. Pak jakož nám nyní píšete opět, abychom Janovi Kozskému, služebníku vašemu, vedle úmluv spravedlivé učinili oc: nevíme, co bychom jměli jemu učiniti, ješto bychom vedle úmluv neučinili, poněvadž, prodáv nám zboží své a stupujě, žádného práva sobě tu nepozůstavil ani k kterým poplatkům zadrženým se ohlašoval. A přesto nechť Kozský s těmi úmluvci k nám přijede, jestliže sme co vedle jich výpovědi jemu neučinili, chcemeť po těch úmluvcích jemu všecko učiniti, ješto VMti nebude potřebie jemu práva na naše lidi propustěti. A VMti ufáme, že služebníka svého k tomu držěti budete. Datum sabato ipso beate Margarethe virginis, anno oc XLVIII°.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi z Rozmberga, panu přeznivému.

1556.

Oldřich z Rožmberka Jakubovi z Vřesovic: zve ke sjezdu katolických pánů do Českých Budějovic. (M)

Na Krumlově 1448, 25. října. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Služba má tobě, pane Jakube milý! Tak jakož jsou tě páni Hradecští obeslali, abychom se sjeli, na který den a kde bych já ten sjezd položil oc; vědětiť dávám, že jsem ten sjezd položil do Českých Budějovic od tohoto úterýho příštího v témdni, toť jest ten úterý po Všech svatých [5. Novbr.]. Protož prosím tebe, milý pane Jakube, tak jakožť páni Hradecští tobě píší, aby se té práce vážil pro obecné dobré a tu přijel, nebo o též pan Krušina, pan Strakonický, pan Jan Rabský, pan Hanuš, pan Jindřich Kolovratové, pan Burjan obesláni jsou. A jinému nerozumím, než že ti svrchupsaní páni tu budou. A tohoť prosím odpovědi tvé po tom poslu. Datum Krumlow feria 6. ante Simonis et Judae, annorum XLVIII.

1557.

Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Rožmberka: že ke sjezdu v Budějovicích přijeti nemůže. (M)

V Žluticích (1448, 30. října). — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane a příteli dobrý! Jakož mi píšete, pokládajce sjezd v Českých Budějovicích, v tom také žádajíc mého příjezdu oc, o téžť jsou mi také páni Hradecští psali. I jsouť, pane, hodné příčiny, pro něžť mi jest toho nyní nelze učiniti. Nejprve, žeť mi není příjezdno ani bezpečno, neb když jsem

byl obeslán panem Jiřkem, tuť jsem tam jezdil za glejtem, avšak ještě tu u Šárky strhovali sem i tam, na mně jmajíc na 40 koní. A vidouc, že jsem se přeslíl jízdnými, i nesměli na mne. Nebo jsem jměl na 100 koní; a to dobře dobří lidé vědí. Také nyní povstávají jakés dvorné bouřky v krajích našich. Toť pan Plichta a pan Aleš z Šumburka pálí sobě s Žateckými. Opět pan Hynek Krušina se panem Vajdovským. Ale žeť jsem již nyní mezi nimi k místu uručil námluvy, a příměří do dvou nedělí mezi nimi učinil, a naději se, bohďá, žeť toho mezi nimi pokonám. Protož vám věřím, že mi v tom za zlé neráčíte míti, a oč se koli dobré svolíte ze spolka, někde blíže a mně příjezdněji sjezd položíc, mne obešlete, tohoť neobmeškám. Data Žlutic feria quarta post Simonis. Jacobus de Wrzessowicz.

1558.

Oldřich z Hradce posílá Oldřichovi z Rožmberka Vratislava z Mitrovic. (M)

V Jindřichově Hradci 1448, 6. prosince. — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 21.

Já Oldřich z Hradce službu svou vzkazuji, urozený pane a příteli milý, a posílám k TMti slovutného Vratislava z Mitrovic, služebníka svého, úmysla mého dobře zpraveného, prose TMti, což nyní v tomto poselství ode mne mluvití bude, aby jemu úplně toho jako mně věřiti ráčil samému. Datum Nove Domus feria VI. die Nicolai episcopi anno domini oc XLVIII°.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, příteli mému milému.

1559.

Jan z Ústí stěžuje si Oldřichovi z Rosenberka na Václava z Stráže na Vogelhauze, Jana z Stráže a Jindřicha ze Stráže, že mu jeho Vogelhauské zboží drží. (M)

V Kamenici (1448, před 30. prosincem). — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 10 g.

Službu svou vzkazuji, urozený pane a příteli milý. TMti a vyznamujiť TMti na Ffuglauza na pana Václava a na pana Jana z Strážě a na pana Jindřicha z Strážě, a vzláště že mi pan Václav drží mé Ffuglažské zboží, nemajě k tomu práva. Neb tvá milost vie, že stě mi to zboží přisúdili. A pan Jan a pan Jindřich takie mi toho zboží díel držie, a což sem jem rokuo před purkrabí dával, i stával, nemohla mi se od nich žádná spravedlivost státi i do dnešního dne, a vdy mi mé mocí přědcě držie. I prosím TMti, aby to ráčil v paměti mieti, žeť mi se od nich žádná spravedlivost nemóž státi. A takie TMti prosím, aby kázal přěd svými syny čísti, ať by jem to u pameti ráčilo býti. Psán v Kamenici. Jan z Ústie.

Urozeným pánuom panu Oldřichovi z Rozmberka a panu Jindřichovi a panu Janovi a panu Joštovi přáteluom mým dobrým buď dán.

1560.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Ústí: o sboží Vogelhauském. (M)

V Krumlově 1448, 30. prosince. — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 10 g.

Služba naše tobě, urozený pane Jene milý. Psaní tvému nyníšiemu porozuměvše, velmi bychom rádi, by to mezi vámi v něvěč dobrého bylo uvedeno, tak aby z vás každý při své zůstal spravedlivosti. Datum Crumlow feria II. ante Circumcisionem Domini anno oc XLIX.

1561.

Budějovští Oldřichovi z Rosenberka: o propuštění jejich vozky Hanzle. (M)

B. m. 1449, 6. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P, 25.

Urozený pane, VMti službu naši napřed vzkazujeme. A spravení sme, že VMt Hanzle formana od nás kázala v Třebonie [sic] do vězení vsaditi, že by to některak svú nemůdrú řečí proti VMti provinil o škodu svú a strátu, kteráž mu se přihodila. A kterak jest to koli proti VMti provinil, věříme VMti i prosíme, neráčili nad ním dáti unáhliti, neb o to z VMtí osobně chcem mluvit, když najprv s VMtí budem moci býti, že o to vedle VMti bude uhozeno. A také prosíme VMti, móżeliť to býti, ráčili jej rozkázati na rukojmě do toho času dáti. A toho prosíme vaše odpovědi po tomto poslu. Datum dominica palmarum anno oc XLIX°.

Purgermistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka oc, pánu nám přeznivému dán.

1562.

Petr z Svojšína posílá k Oldřichovi z Rožmberka své úředníky k vyjednávání. (M)

Ve Lnářích, 1449, 15. dubna. — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 21.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mně přeznivému. Petr z Svejšína. Službu svú vzkazuji, a posielám k TMtí Allexieho z Nové vsi a Vanka písaře služebníky své, jimž sem úmysl svůj pověděl, kterýž na TMt vzněsti mají. Prosímť, cožť s TMtí v tomto poselství ode mne vyslaném mluvití budú, aby jim TMt toho svěřil, jakož bych sám osobně s TMtí mluvil. Datum Lnarz feria III. post festum Pasce anno XLIX°.

1563.

Biskup Olomoucký Pavel z Miličína posílá Oldřichovi z Rožmberka mistra Pavla, lékaře. (M)

V Brně (1449, 15. dubna). — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 26.

Modlitbu naši vzkazujeme, urozený pane, příteli milý. Jakož nám píšeš o mistru Pavlovi lékaři, žádaje, a bychom jej k TMtí poslali oc: i teďť jej k TMtí

posíláme, a z dobrej vuole, kterúz TMT k nám má, velmi děkujeme. A což bychom mohli k libosti učiniti, to bychme chtěli pro TMT rádi učiniti, jako pro našeho dobrého přítele. Dán u Brně v úterý po svatém Tiburcii.

Pavel z boží milosti biskup Olomúcký. .

Urozenému pánu Oldřichovi z Rosenbergka, příteli našemu dobrému.

1564.

Oldřich z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému Lipoltovi ze Rzávého: o příměří se Zmrzlíkem. (K)

Na Krumlově 1449, 7. května. — Orig. pap. archivu Orlického VII Gr, 8 č. 2.

Oldřich. — Lippolte milý! Jakož si nám ondy psal, kterak si se sjel se panem Jankem Sádlem, a že jě žádal, aby nás obeslal, abychme my za Němce za příměří slíbili, aneb aby Němci sami to příměří ujistili oc: toho se nám nezdá potřebí, neb v příměrním listu stojí: jestliže by Václav Zmrzlík na kterého přítele našeho sáhl, s kterýmž rčení máme a pod naší pečeti jemu vypsány dali sme, že bychme jeho nepřítelé býti chtěli, dadúc jemu napřed věděti tři dni, a jemuž buď též. To věda, i muožeš dobře dáti věděti panu Sádlovi, jakož i Rús v Praze s ním na tom také ústně zuostal. A zdá-li se Václavovi Zmrzlíkovi, že by z kterými z těch Němcův, kteréž sme jemu dali vypsány, měl co činiti, chcemť je rád obeslati, aťby se někomu dobrému dali s ním ohledati. A toho odpovědi žádaj; a což nám za odpověď dá, to nám tak daj nemeškaje věděti. Datum Crumlov, feria II. post Palmarum anno oc XLVIII°.

1565.

Jan z Kunštátu a od sv. Prokopa posílá svého služebníka Ondřeje Hořepníka z Zahrádky k Oldřichovi z Rožmberka. (M)

U sv. Prokopa 1449, 25. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunštát.

Já Jan z Kunštátu a od svatého Prokopa, službu svú napřed vzkazuji. A posielám k TMTi Ondřeje, řečený Hořepníka z Zahrádky, úmysla mého zpraveného a docela naučeného. Což bude s TMTi ode mne v tomto poselství mluvit, aby jemu toho ráčil úplně a docela věriti, jakož bych sám osobně s TMTi mluvil. A toho TMTi věřím, že to ráčíš učiniti. Dán u svatého Prokopa, v neděli po Božiem Vstúpení, leta páně tisícého čtyrstého čtyrydcátého devátého.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka.

1566.

Budějovičtí Oldřichovi z Rožmberka: o mistru Ondřejovi, svém faráři. (M)

B. m. 1449, 27. června. — Orig. arch. Třeb. II. 31. 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřed vzkazujeme! Jakož nám VMt píše

o mistra Ondřeje a faráři našem, že by les, kterýž k faře přísluší, rubán byl oc, tomuž sme srozuměli. Nikdať k tomu vuole naše nebyla, i ještěť co s námi jest a můžeme takého rubání stavěti, chcem cos najdéle budeme moci, a to s povinnosti kostelu našemu. Než povstalo-li by co o tom právem duchovním, v to by se nám nehodilo klásti oc. A jakož VMt Vanka Pieska poslali pro Petra z Lindy a Kozákové, o toť vás týž Vaněk spraviti bude, nebť jest zápisy a svolenie s uobú stranú, kteréž se stalo i s jich obú přátely, slyšel čísti, tak žeť jse od našich starších v ty časy příssežnými nic neprávě stalo. A protož prosímeť VMt, jakož pána spravedlivého, o to, cos jest o nás mluvila před VMtí oc, ráčíte se k tomu přičiniti, aby o to byla kázána oc. Datum feria VI. ante Petri et Pauli apostolorum anno oc XLIX°.

Purgermistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmbergka oc, pánu nám přeznivému buď dán.

1567.

Mikuláš z Talmberka Rousovi z Čemin: o přmluvu za ubijce Kazka. (M)

B. m. (1449, v říjnu). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú vzkazuji, slovutný příteli milý! Prosímť velice, učin přmluvu před páně Mtí za Kazka, kterýť jest zabil Heřmanického v Sedlčanech, ať jemu ráčí dáti milost svú a k statku jej ráčí navrátiti, kterýžť nenie ještěť pobraň, jako dóm a rolí tu v Sedlčanech, neb to již provolávají k trhu ku páně ruce. A podaj z své ruky listu mého pánu a v tom propracuj, ať bych měl tomu milostivú odpověď pro mé za-slúžení; rádf bych, by se měl dobře.

Mikuláš z Talmberka.

Slovutnému panaši Rúsovi, někdy purkrabí na Krumlově, příteli milému.

1568.

Mikuláš z Talmberka přmlouvá se u Oldřicha z Rožmberka za Kazku, kožešníka ze Sedlčan. (M)

B. m. (1449, v říjnu). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane milý, služba má napřed VMti. Jakož VMti nenie tajna smrt Janova z Heřmanic, kterýž v Sedlčanech sšel jest rukú Kazka kožišníka také z Sedlčan; ten pak Kazek nemóž mieti na sestře nebožce Janově žádně vôle k smlúvě, nebť sem toho svědom, že jsú k ní mnozí o to sláni, a chtě rád odbyti podle těch řádův, jakož se dějí, nemóž toho mieti. A za VMtí v Sedlčanech má statek svó, dóm i role. Protož, milý pane, ač sem u vaší přezni milost nalezl, rač mě uslyšeti a pustiti Kazka v jeho statek, a svó hnev odpustiti. Pakliby neráčil jemu tu bydla přieti, ale ať móž svobodu mieti k odbyti statku svého. Pokorně žádám tomu vasie odpovědi k mé žádosti v lásce té, kteréžť sem vždy shledával od mnohých časův.

A budeliť vôle vaše k mé žádosti, rač kázati svůj list dáti vašeho úmyslu, aťby se tak stalo.

Mikulaš z Talmberka.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, mně přiezivému.

1569.

Oldřich z Rožmberka Mikulášovi z Talmberka: o tomtéž Kazkovi. (M)

V Krumlově 1449, 28. října — Koncept arch. Třeb. II. 39. I.

Mikuláši milý! Jakož nám píšeš o Kazka kožišníka z Sedlčan, kterýž ustúpil pro vraždu, a žádáš, abychme jemu svooj hněv odpustili, a také dotýčeš, že Kazek na sestře Janově žádné vuole k smlůvě nemož mieti oc, tomuť jsme srozuměli; muožeš tomu sám rozuměti, bychme my jemu glejt dáti měli, a on od přátel té vuole k tomu mieti nemož, žeby v tom o hrdlo přijíti mohl. Protož což bychme pro tě učiniti mohli, toť bychme rádi jako kdy pro tě učinili, byť nebylo proti právu a řádu; a po-něvadž přátelé k tomu svoliti nechtie, námť se také nehodí jemu glejtův dávati ni-žádných proti vuole přátel toho Jana sešlého. A jakož dotýčeš, abychme jeho při-pustili k statku, aby svobodu mohl mieti k odbytie, jižť jsme purkrabí Zviekovskému rozkázali, kterak s tím činiti má, ješto tím jinak hnúti nemóžem; než což by proti právu nebylo, učinili bychme pro tě, jakož jsme kdy činili. Neb by se takových mordův mnoho dalo, byť to mělo lechce váženo býti. Datum Crumlov feria III. die sanctorum Simonis et Jude apostolorum anno oc XLIX°.

Oldřich z Rožmberka.

1570.

Ondrášek Puklice nabízí Oldřichovi z Rožmberka šerý damašek a víno Rivoli. (M)

V Č. Budějovicích 1449, 29. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 11.

Urozený pane, pane milý! Služba má napřed VMti. A jakož VMt se mnú mluvila v pondělí již týž den minulý o damašek šerý oc: VMti vědětiť dávám, žeť jsou mi jej včera přivezli. A čistýť jest i na barvě i na hedbábíe, ještoť VMti mohu zachovati, což ho VMt potřebuje. Račiž VMt poň poslati, kdyžkoli ráčíte. Pakli ráčí VMt jej veškeren, to buď při VMti. Datum in Budweis feria quarta ante omnium sanctorum 1449.

Ondrášek Puklice.

A ráčí-li VMt kterou láku Rivoli, tuť mám také již doma, dokudžť ji neod-vesú pryč.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosmberka, pánu mně přiezivému, d . .

1571.

Budějovičtí Oldřichovi z Rožmberka: o knězi Sigmundovi. (M)

B. m. 1449, 16. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 31. I.

Urozený pane, VMti službu naši napřed vzkazujeme. A jakož nám VMt vzká-

zala o kněze Sigmunda, že bychom tomu odpuštění dali od nás proti vuoli králevy milosti i k hanbě jeho přátelóm: milý pane, vědieť od nás mnoho dobrých lidí, žeť jsme proti vuoli královny milosti neučinili aniž v tom co k hanbě přátelóm, neb cos bychom jim mohli rádi poslužili; než kněz Zigmund chtěl u nás své vuole požití, a my toliko žádali, aby on byl vedle obyčeje a řádu jiných kaplanuov u nás, a tohóť se jemu nezdálo učiniti; a byť on neboli jiný kněz u nás po své vuoli chtěl panovati, v tom bychom jemu neseděli. Datum dominica ante Elizabeth anno oc XLIX°.

Purgermistr a radda města Českých Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka oc, pánu nám přeznivému buď dán.

1572.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmberka: posílá svou pečť, žádá o sedla a knihy oc. (M)

V Telči (1449, 17. list.). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, příteli milý! Že jste se ve zdravie se panem otcem tvým vrátili, toť rád slyším. A jakož mi píšeš o pečeti, milý příteli, teď ji posielám po Buškovi, služebníku tvém, a prosím tebe, což budeš moci najspíše, pošli mi ji zasě. Také, milý příteli, leč bych beze lsti nemohl sám v Praze býti, chci tak, jakož mi píšeš. A prosím tebe, milý příteli, sedlo mi zjednaje, s kniehami, kterýchť sem pójčil, pošli mi, jakož sem tebe prve prosil. Datum in Telcz f. II. ante Elizabeth.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberga, příteli mému milému, dán.

1573.

Budějovičtí Oldřichovi z Rosenberka: o stavení jejich sousedů v Suchdole. (M)

B. m. 1449, 23. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Ma, 1.

Urozený pane. VMti službu naši napřed vzkazujem. A jakož s VMtí mluvili rychtář náš o stavenie súsed našich v Sugdole proto, žeť na Třeboň nejěli, i majíť se postaviti v středu příští, a VMt řekla o to Mathiáše písaře obeslati. Protož prosíme VMt, ráčili rozkázati, aby se naši v tomto nebezpečném času nepostavili, neb coš jest proti obyčeji neboli právu vašemu o tu silnici, naši i my nechceme učiniti. A toho prosíme odpovědi. Datum dominica ante Katherine anno oc XLIX°.

Purgrmistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka, pánu nám přeznivému, dán.

1574.

Zdeněk z Waldšteina Oldřichovi z Rožmberka: o obeslání pana Jana z Hradce pro zadržování dědictví. (M)

V Rukšteíně (1449, 25. listopadu). — Orig. arch. Třeb. Famílie Waldstein.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a příteli milý! A jako jsem prve

TMt obes[il]al o pana Hradeckého, kterak se nám v naše vlastnie dědictvie uvázal z moci, kteréž nám otec náš dobré paměci zóstavil, na kteréž řádné listy mámy, a což jej obsielám, aby svým právem stál přede pány země, toho učinici nechce, než ukazuje mi na pana Corstaynského a Vranovského a jich o to neobeslav, jakož list Vranovského sem jemu poslal: protož, mil[ý] pane, rač s ním mluvici anebo jej obeslaci, ať nám našeho nedrží a naši službu zachová. Však otec jeho dobré paměci byl pán jeden země, a nikdy neslýcháno, by komu věč bezprávně sáhl, jakož se nám od pána děje, ješto smy toho proci němu nikdy neprovinili. A ač by se jemu toho nezdálo pro mú službu učinici, ale synův mých, ješto by se jemu jich služba mohla hodici; a muož tomu porozuměci, že já svého nerad opúščím. A také bych o to nestál, bych po kom porozuměl, že bych scesten byl; než shledá TMt, že sem k tomu bohda spravedliv jako dědic toho. Pakliby toho učinici nechtel, tehdy by TMti svědomo bylo i jiným dobrým lidem, že nám naše drží a nemaje k tomu práva. Datum in Ruksstain in festo sancte Katerine virginis alme.

Zdenek z Walštaina.

Uroz. pánu panu Oldřichovi z Rozenberka seděním na Krumlově, příteli milému dán.

1575.

Oldřich z Rožmberka Zdeňkovi z Waldšteina stran obeslání Jana z Hradce ve sporu o dědictví. (M)

V Krumlově 1449, 28. listopadu. — Koncept arch. Třeb. Famílie Waldstein.

Služba má tobě, pane Zdenku milý! A jakož mi oppět píšeš o pana Jana Hradeckého, že by se vám u vašě dědictví uvázal z moci oc: obeslal sem po prvé m psaní tvém pana Jana Hradeckého, a ten mi zasě odepsal, že to řádně ve ckách má; a tak se pamatuji, že sem tě s tiem také zase obeslal. Pak jakožtě koli, chciť jezště pana Jana obeslati nemeškavě, a jemu to rozumně vypsati; a což bych se k tomu mohl přičiniti, abyste mocí na se nesahali, než právem sebe hleděli, a v čemž by kto spravedliv byl, aby při tom zuostal, toť bych rád učinil. Datum Crumblow, feria VI. ante festum sancti Andree annorum XLVIII°. Oldřich.

1576.

Budějovští Oldřichovi z Rosenberka: o stavování jejich lidí. (M)

B. m. 1449, 29. list. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 M^a, 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřed vzkazujeme. Jakožť sme VMti před tiem psali o stavování našich, na to jste nám odepsali, aby naši rok jměli do masopusta, i při tom Mathiášovi psali: i ještě Mathiáš naše stavuje a v Cepech mieto od nich bére. Prosímeť VMt i věříme, ráčili ještě Mathiášovi přikázati, ať

naše nehindruje, a my proti vaší spravedlnosti, jakož jsme prvě psali, neradi učinili bychom. Datum sabbato in vigilia Andree apostoli anno oc XLIX°.

Purgrmistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka, pánu nám přieznivému, dán.

1577.

Oldřich z Rosenberka Budějovským: o stavování jejich lidí. (M)

V Krumlově 1449, 1. pros. — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 Ma, 1.

Súsédé milí! Jakož nám píšete, kterak jsme vám odepsali, že vaši v Třeboni stavení rok mieti mají do masopusta oc, a že by Mathiáš ještě stavoval spolusúsedy vašě v Cepech oc: milí súsédé, což činíme, to z přiezni a vám k libosti činíme. Než Mathiáš píše nám, že vaši neobyčejné cesty zamýšlejí, jedúce jinudy než jeti mají, a tudy nám mýta projéždějí, nechtiece na Třeboň jeti, jakož od starodávna obyčej a právo jest. Protož milí súsédé, příkažtež svým, ať jedú, kudy s práva jeti mají, a nám našich práv nerušie, neb bychme svým lidem toho nedopustili, byť vám neb komu jinému neobyčejnými cestami jedúc mýta spravedlivá projéžděti měli, i tehožť vám také věříme. Datum Crumlow, feria II. post Andree anno oc XLIX°.

1578.

Jan z Hradce panu Jindřichovi z Rožmberka: o psy a jiné věci. (M)

V Hradci (1449, 22. prosince). — Orig. archivu Třeb. Fam. v. Neuhaus.

Službu svú vzkazují, urozený pane příteli a tovaryši milý! A vědětiť dávám, že drahně zvířeti i svinie okolo Hradce jest; i chtěl bych tu rád honiti, a psi mi sešli, žeť jich málo mám; i prosím tebe, milý tovaryši, jakožs mi řekl psy dáti, že mi je pošleš po tomto poslu, i kniehy mé že mi také vrátíš; i ta sedla mi pošli, jakožť sem prve o ně psal. A daj mi věděti, kterak se pan otec tvooj má a bratří tvoji, neboť bych rád slyšel, byste se všiechni dobře jměli. A noviny, vieš-li jaké, piš mi. Datum in Hradecz feria II. post Thome apostoli. Jan z Hradce.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka, příteli a tovaryši mému milému.

1579.

Jindřich z Rožmberka posílá Janovi z Hradce psy a zmiňuje se o různých věcech. (M)

V Krumlově 1449, 26. pros. — Konc. arch. Třeb. Fam. v. Neuhaus.

Službu svú vzkazují, urozený pane a příteli milý! A jakož mi nyní píšeš, žeť sú psi sešli oc, a prose, ať bych psy dal a po tomto poslu poslal, a také kniehy i sedla oc: milý příteli, ačkoli nyní málo psův máme, neb nám vlci na nich letos škodu učinili, ale však tobě k libosti a k tvému utěšení teď posielám dobrá dva

psy. Než o sedla a o kni[h]ách: sedlat jěžště hotova-nejsú, než když bohda hotova budú, chcít jě rád poslati. A o kniehy prosímŕ tebe, aby mi jich jěžště ponechal, až sobě káží přepsati; pakli by to býti nemohlo, ale chcít jě rád poslati, když po ně pošleš. Datum Crumbloŕ, feria VI. in die Stepfani annorum quinquagesimo.

Jindřich.

Novin takově neviem, než zpraven sem, kterak teď nedávno některá města byli jsú u Praze pohromadě; a což jsú tu jednali, tohoť neviem, než zvěděl-li bych co takového, dalť bych věděti.

Čísła 1572, 1578 a 1579 obsahem svým souvisejí dohromady. Plně z nich datován jest toliko list č. 1579, tu však rokem 50 rozumí se rok 1449, ježto nový rok čítal se tehdaž někdy v Čechách ještě od Narození Páně; důkaz na to jest v starém datu téhož kusu, neboť svátek sv. Štěpána padl na pátek r. 1449, ale r. 1450 na sobotu. Pročež jmenovaná tři čísla náležejí vesměs do roku 1449. Naopak výše str. 25 č. 1522 staré zevrubné datování zase dokazuje, že v témž čase někteří písaři již pokládali konec prosince za konec roku.

Red.

1580.

Václav Hrtůza z Chelčic Janovi Rousovi z Čemin: o dluhu Prumanově a jeho pouti do Říma, pak o blány pro ženu. (M)

V Praze (1450, 18. ledna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hrůza v. Chelčic.

Služba má napřed, slovutný příteli a švagře milý! Prosím tebe, mluv s Prumanem, jakožť jest ode mne přejal dvě kopě, ať mi je vrátí, neb slyším, že chce za své hříechy do Říma jíti. I bylo by dobré, ať by nejprve, doma jsa, od sebe spravedlivé učinil, komuž učiniti má podle povinnosti. Přivediž jemu ku paměti to, žeť tam darmo putujě na daleký cesty, k bližniemu svému křivdu čině. Neb jest ve čtenie psáno: jestliže kto přijde k oltáři offěry dávat a rozpomene se tu, že má nětco proti svému bratru, má odjíti od oltáře a smířiti se s bratrem svým, a potom jíti s pokojem a položiti offěru svú nábožně, nejša žádnému nic dlužen, jakož svatý Pavel radí: Nebuďtež žádnému dlužni ničehuož. Neb jestliže mi nevrátí dvě kopě, bojím se, žeť jeho pút daremnú bude. A jakožs mi řekl ženě blány dáti, věřímť, že ji pošleš, neb sem se na to ubezpečil a jiných blán sem jí proto nekúpil. A rád bych slyšel, by se dobře měl s ženú i s dětmi i se všemi svými. Dán v Praze v neděli po s. Anthonínu.

Václav Hruoza z Chelčic.

Slovutnému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, švagru mému milému.

1581.

Táborští Oldřichovi z Rosenberka: o sporu mezi hrabětem z Hardeka a Martinem Sulišovským. (R)

B. m. 1450, 22. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Službu naši napřed, urozený pane milý, vzkazujeme. Tajno VMti nebudť, kterak najjasnějšie kniežě a pán Fridrich, král Římský, těchto dnův před masopustem

psal nám, že by TMti prosil, aby se TMt, což jest mezi panem hrabí Hardeckým a Martinem Sulišovským, panoší našeho poručenství, uvázal, a vyslyš obě straně mezi nimi spravedlivé učinil. I jestli že TMt k žádosti králově kněze Fridricha nadepsaného ten súd na se ráčíš vzieti, takéž TMti žádostivě prosíme, aby Martina nadepsaného, jehož k TMti v tu neděli, ještě slove Letare Jerusalem [15. Mart], pošlem, dobrotivě vyslyš, ráčil jemu vedle jeho zápisu, jejžto TMti okáže, spravedlivé učiniti, poněvadž KMt rok k stání před TMtí v tu neděli nahoře psanú nám listem svým oznámila. Protož TMti doufáme, že to ráčíš učiniti. A což jest v tom úmysla TMti, rač nám toho dáti odpověď po tomto poslu. Datum dominico Invocavit, anno domini oc Quinquagesimo. Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi z Rozmberga, pánu přeznivému.

1582.

Oldřich z Rosenberka Tábořským: v téže věci. (R)

B. m. 1450, 25. února. — Koncept arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Súsedé milí! Jakož nám nynie píšete, žeby KMt král Římský vám psal, že je nás prosil, abychme se, což jest mezi hrabí Hardeckým a Martinem Sulišovským panošie vašeho poručenství, uvázali oc, jakož pak ten váš list šíře v sobě svědčí: i dáváme Vám věděti, že se v tento pondělí [2. Mart] máme sjeti se panem Alšem*) a s jinými ubrmany na Zviekově o ty věci, jakož vás tajno nenie, kteréž jednati máme, a že v tu neděli Letare doma býti nemuožem. Než když bohdá zasě na Krumlov přijedem a prázdni budem, chcem vás obojie strany rádi obeslati, přeslyšeti i přičiniti se, zdali ty věci k dobrému konci přivedeny mohou býti. Datum f. IV. p. Invocavit anno oc L^o.

In rubro: Thábořským.

*) Holickým ze Šternberka.

1583.

Vaněk z Pecky doporučuje panu Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Jeronyma. (M)

V Semilech 1450, 11. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Pecka.

Jasného urozenie pánu panu Oldřichovi z Rozenberga oc. Já Vaněk z Pecky. Služba má napřed VMti, jasného urozenie pane a pane na mě laskavý a mně přeznivý. A posílám k VMti Jeronyma, služebníka svého, ukazatele tohoto listu; a o čezkoli věk v tomto poselství s VMtí ode mne mluviti bude, abyšte jemu toho všeho do plna ráčili věřiti, jako mně samému. Dán pod mů pečeti na Semilech v středu před tú nedělí Letare leta božieho oc padesátého.

1584.

Jan z Žampachu posílá k Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Vaňka Holuba. (M)

V Černškovících (1450, 11. břesna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 21.

Jan s Žampachu a na Náchodě, urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberga, pánu mně přeznivému. Službu svou napřed vzkazují TMti. A teď k TMti vysílám Vaňka Holuba z Provuzy [Probluzi?], služebníka svého, mého úmyslu úplně zpraveného; kterýchž věcí v tomto poselství ode mně VMt zpravovati bude, prosím, abyšte jemu ráčili věriti, jakož bych já sám osobně s VMtí mluvil a vás zpravoval. Datum Czerniekowicz, feria quarta in vigilia Gregori.

Vročení zakládá se na tom, že v starém datu nejspíš míní se sv. Řehoř papež.

1585.

Jan z Hradce posílá k Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Arkleba s posláním. (M)

V Telči (1450, 8. května?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 21.

Službu svou vzkazují, urozený pane, příteli milý! A teď k tobě Arkleba služebníka svého, listu tohoto ukazatele, některých mých věcí dobře zpraveného posílám, s tebou o to rozmluviti: i protož, milý příteli, prosím tebe, což s tebou v tomto poselství ode mne mluvití bude, aby mu věriti ráčil tak, jakož bych já sám osobně s tebou mluvil. Datum in Telcz feria VI. in die Stanislai. Jann z Hradce.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rosmberga, příteli mému milému d.

1586.

Odpovědný list Jindřicha z Ledče a Pavla z Jenšteina, přívrženců Jiřího Poděbradského, Oldřichovi z Rožmberka. (M)

Před Kostelcem n. Sás. 1450, 22. května. — V Březanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

My Jindřich z Ledče a Pavel z Jenšteina vystřiháme se proti TMti, urozený pane Oldřiše z Rožmberka, i proti tvým všem služebníkům i lidem poddaným, žeť chcmy tvoji nepřátelé býti s tvými se všemi služebníky i lidmi poddanými vedle urozeného pana Jiříka z Kunštátu a z Poděbrad, pana správce našeho, a s ním a podle něho v míru i v nemíru státi do té pře skonání. Datum před Kostelcem v pátek před sv. Duchem l. 1450.

1587.

Táborští Oldřichovi z Rosenberka: o sporu mezi hrabětem z Hardeka a Martinem Sulišovským. (R)

B. m. 1450, 18. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Službu naši napřed, urozený pane milý, vzkazujeme. O pana hrabě Hardeckého a Martina Sulišovského, služebníka našeho, jakožť jsme VMtí před túto válku psali,

kterak pan hrabie TMtí chce ohledán býti a Martin Sulišovský k témuž se poddává: pak VMt odepsal nám, že chcete pana hrabí, tudíž nás, ke dni určenému před se obeslati a strany vyslyšeti, kdo k Deštnému a Supanoviciem*) lepší právo jměl. To se jest změnilo, že TMt byli ste velikými věcmi těchto časův bůřivých zaneprázdněni. A poněvadž z daru božieho již ti časové, bohu děkujíce, odešli, snažně VMti prosíme, aby to, což jest mezi panem hrabí a Martinem služebníkem naším, k místu ráčili přivést. Pakli by TMti nezdálo se v to uvázati, tehdyt by služebník náš již s naší pomocí na ty lidi sáhnúti; pak jestli žeť by pan hrabie chtěl jich hájiti, chtěli bychom proto také k jeho lidem hleděti. Jehožt, VMti doufáme, že to od sebe neodstrčíš, ale rok stranám určený složití ráčíš, daďa nám toho odpověď listem vaším po tomto poslu. Datum f. V. post fest. b. Viti martiris, anno padesátého.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi z Rozenberga, pánu přieznivému.

*) P. P. 265 zná toliko Županovice na Berounsku, Supanovic nikoliv. Které místo zde se míní, nevím.

1588.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmberka: posílá svou pečť. (M)

V Jindřichově Hradci (1450, 19. června). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi písěš, abych pečť svú poslal, i věz, milý přieteli, žeť já svú poslati chci. A písěš, abych některých svých dobrých lidí dvě pečeti k tomu poslal. Tohoť mi sě nezdá učiniti, neboť sem sě tak daleko nezavazoval, než z tolik, žeť svú vedle vás chci přivěsiti. Datum in Hradecz f. VI. post Viti.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberga, přieteli mému milému.

1589.

Oldřich z Rožmberka Tábořským: o sporu Hardekově se Sulišovským. (R)

Na Krumlově 1450, 20. června. — Koncept arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Súsědě milí! Jakož nám písete o panu hrabí Hardeckém a o Martina Sulešovského, služebníku vašem, žádajíce ke dni určenému jeho obeslati a k místu vésti to, což jest mezi nimi oc. Věděti vám dáváme, že pan hrabie Hardecký nynie doma nenie, ale polem leží, ač nevíte-li. Kdyžť bohďa doma bude, rádiť jej chceme obeslati, i k tomu přičiniti sě, zda by ty věci v konec dobrý uvedeny byly. Datum Crumlow sabbato post fest. s. Viti, anno L°.

1590.

Odpověď Jindřicha z Rožmberka Janovi z Hradce k jeho listu o pečeti. (M)

Na Krumlově 1450, 21. června. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Z psaní tvého nynějšího

tomu, že pečet svú poslati chceš, porozuměl sem, ale o dvú pečetí svých lidí dobrých, by jě poslal, žeť sě to nezdá učiniti oc. Milý přieteli, i jáť jsem sě k tomu také, jakož toho v svém listu dotýčeš, nezavazoval, avšak pro dojitie těch věcí smluvených to též, jakožť jsem psal, rád učiním, tobě vždy věře, že i ty to také tak učiniti nezmeškáš, znamená to, že toho jest potřebie. Datum Crumpnow dominica ante s. Johannis Baptiste, anno domini oc L. Jindřich z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Janovi z Hradce, přieteli mému milému.

1591.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmderka: o svou pečet, o sedla, pak o pečeti Jana z Lipníka. (M)

V Telči (1450, 23. června). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazují, urozený pane a tovařiši milý! A prosímť, aby mi pečet poslal, nebť jie na každú chvíli potřebuji. A také tě dvě sedle, věřímť, že mi pošleš. Datum in Telcz, f. III. ante sancti Johannis Baptiste. Jan z Hradce.

Urozenémn pánu, panu Jindřichovi z Rozemberka, tovařiši mému milému.

A milý tovařiši, teď pečet posielám Jana z Lipníka, jakos mi psal. A přiložíc jie k tomu listu, jakož vieš, pošli mi ji i s mú pečetí zasě.

1592.

Jindřich z Rožmberka vrací pečeti mu půjčené od Jana z Hradce. (M)

V Krumlově 1450, 25. června. — Koncept archivu Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazují, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš o pečet, ať bych jí zasě po tomto poslu poslal, a také píšeš, že mi Lipcovu pečet posieláš oc, tomuť sem srozuměl. Teď obě pečeti zasě posielám; a Lipcovu pečeti sem nepotřeboval, neb listy konány byly, prve než Lipcova pečet přinešena byla. Datum Crumbrow, f. V. post Johannis Baptiste, annorum Lmo. Jindřich.

Jan z Hradce.

1593.

Vilém z Risenberka Oldřichovi z Rosenberka: o příměří s Jiřím z Poděbrad. (M)

B. m. 1450, 19. července. — V Březanově genealogii rodu Risenberského v arch. Třeb.

Službu svú vzkazují, urozený pane a příteli zvláště milý! Jakožť jsou mne k sobě pan Jiřík v příměří a glejt vepsali, i odepsalť jsem na to panu Holickému, že já toho nepotřebuji oc. Nebo pane víš, žeť jsem já člověk pokojný, s nižádným nemaje nic činiti aniž na koho pěči maje, ale hledaje té cesty, pane, ať bych mohl skrze tě i skrze jiné dobré přátely v své starosti, a jsa od Boha na své zraky po-

ražený, pokoje požití; ale cožkoli dobrého, ku pokoji požitelného a k prospěchu dobrému způsobiti, tomuť jsem já velmi rád, nebt jsem já nikdy od dobrého nebyl. I věřímť já tobě pane, jakožto příteli milému, jestližet by mně kdo chtěl bezprávně tisknouti, žeť mi k tomu i s jinými přátely mými dobrými raden a pomocen budeš a k rovnému mne podáš. Tohoť věřím s plným doufáním jakožto příteli zvláště milému, že to pro mů službu učiníš. Datum dominica ante festum Magdalenae anno 1450.

Vilém z Risenberka a z Švihova.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, příteli mému zvláště milému dán.

1594.

Mikuláš z Lobkovic Oldřichovi z Rožmberka: posílá k němu služebníka svého. (R)

B. m. 1450, 24. srpna. — Fam. Lobkovic v arch. Třeb.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberga, mně přeznivému. Já Mikuláš z Lobkovic službu svou napřed vzkazuji. A posílám k vám Heršu, služebníka mého, ukazatele listu tohoto, a prosím TMti, což on nyní v této míře s TMtí ode mne mluvíti bude, že jemu toho ráčíte věřiti, jakož bych s vámi sám osobně mluvil, a v tom se tak ráčili ke mně okázati, jakož k TMti plné doufanie jmám. Datum f. II. in die b. Bartholomaei oc anno domini MCCCCL^o.

1595.

Zdeněk z Waldšteina Oldřichovi z Rožmberka: o své při s Janem z Hradce o dědictví. (R)

V Rukšteině (1450, 8. září?). — Orig. arch. Třeb. Famílie Waldstein.

Službu svou vzkazuji TMti, urozený pane a příteli milý! A jako Hradecský rozpisuje a haněje dobré lidi nepotscivě a pravie, že pro mě, že bych já nechcel na VMti prestaci k ohledání, což mezi námi jest: rač TMt věděci, že toho od dávna na nem žádám, a já na nem toho míci nemohu. I nyní sem hotov na VMti přestaci, a jestliže bych co proci němu povinovat byl, ch[c]i VMti rozkázáním opravici, a von mně též zasě. A jest divná věc, že taký pán sobě dobré lidi tak lechce váží, ješto to všem pánům moravským svědomo jest, že mně i tím dobrým lidem zmatky bez viny činí. Protož TMti oznamuji, že jemu mnú nic sjíci nemá, než hotov sem vše učinici vedle rozkázanie VMti. Datum in Ruksstajn in Nativitate sancte Marie virginis.

Zdenek z Walštaina.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, příteli milému buď dán.

1596.

Oldřich z Rosenberka Mikulášovi z Lobkovic: o dluzích a cestě bratra jeho do Říma. (M)

Na Krumlově 1450, 11. října. — Koncept arch. Třeb. Fam. Lobkovic.

Služba má tobě, milý pane Mikuláši! A jakož mi nyní o novinách píšeš,

tomu sem srozuměl a velmi sem toho vděčen od tebe. A prosím tebe, jestliže by co dále jistého zvěděl, aby mi také dal vědět. A také jakož si mi psal i po Malkúnovi vzkázal s tvým bratrem pomluvit o ty peníze: byla žena jeho zde, s tů sem s ní mluvil, i ji prosil, aby se přičinila, aby tobě k těm penězům rok dal. A ona mi zase vzkázala, že tomu nic nemuž učiniti. A když sem tomu srozuměl, ihned sem jemu psal, že je ke mně přijel na Krumlov. Tu sem s ním s pilností mluvil. Nemohl sem toho na něm mieti, by chtěl počekat, než praví, že toho učiniti nemuž. Protož, milý pane Mikuláši, to věda, aby se uměl potom spraviti a k škodám nepřišel. Také rozumím, že se bratr tvůj chystá do Hříma, a zdá mi se, že jeho věci zde nebezpečné sú. A což sem o to mluvil, nezdá se jemu jinak učiniti než předse jieti. Pak o jiné věci, kdy se koli dá zase [sic] vrátím a sjedeme se, jakož v druhém listu psáno jest, ústně o všeckny věci rozmluvíme. Datum Crumblov, dominico ante Galli, annorum L^o.

1597.

Purkrabí Zvíkovský Oldřichovi z Rosenberka o splacení dluhu. Strana Jiřkova je hotova do boje. (K)

B. m. 1450, 16. list. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8 č. 3.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Račte VMt vědět, že jsem od Lyska II^c zlatých uherských, kteříž paní Machně mají býti, vzal. VMt račte mi rozkázati, kterak mám s nimi učiniti, neb u koho je mám klásti; neb ona nechce je jinde bráti, než v Sedlčanech neb v Neveklově; a také má-li jich více býti čili nic. Také račte vědět, že pan Jiřík i strana jeho ty vozy, kteréž mají, neroztrhli jsú, ale aby k jeho obeslání všickni hned na všakú hodinu hotovi byli. A tak tomu rozumím, že někam na pole chtě. A teď VMti XXti ptákův posílám. Scriptum feria secunda in die Othmari annorum domini oc quinquagesimo.

Lipolt Vítha ze Rzavého, purkrabie Zvíkovský.

Nobili domino, domino Ulrico de Rosenberg, domino sibi gratioso presens dd.

1598.

Táborští Dobřenickému purkrabí: o propuštění jich zajatých lidí z Drhovice a Třemešného. (M)

B. m. 1450, 18. list. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W^a, 24 a.

Službu naši, slovný susede milý, vzkazujeme. Zpravili nás naši lidé z Drhovice a z Třemešného, že by služebníci tvého pána a tvoji včera zjímavše je i s tenaty přivedli na zámek tvého drženie, a tu jsú do vězení vsazeni z té příčiny, že by zajíce na zboží páně honili. Rač vědět, že sú v svých polích lovili, jakož nás

dobří lidé zpravují, a byť pak i na zboží páně to se stalo, (jehož toho není), ano Soběslavští řídko by shonov na našem zboží nečinili, a též s Chúsnička netoliko na zajiece, ale i na zvěř vysokú, kdež ji přezvíe, chodie, a my jim toho nehájíme, poněvadž sme za to nic nedali, ani pokrmu jim dobýváme. Protož dle smluv křesťanských, kteréž se páně Mtí jmáme, snažně žádáme, aby naše lidi z toho vězení s tenaty propustiti ráčil. A toho úplně doufáme, že to učiníš, daďa nám úmysla svého odpověď listem tvým při tomto poslu. Datum feria IIII. ante festum beate Elisabeth anno oc quinquagesimo.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Slovutnému panoši Prokopovi z Soběšína, purgrabí na Dobronicích, susedu milému.

1599.

Jindřich z Rožberka Janovi z Hradce: o pečeti, o jízdě do Soběslavě i do Prahy oc. (M)

V Č. Krumlově 1450, 19. list. — *Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přáteli milý! A jakož mi nyní přeseš a pečeti (posieláš), tomu sem srozuměl. Milý příteli, když jediné klejtovej list dokonám, chciť ji ihned zase poslati. Dále věděti dávám, že v tuto neděli na večer v Soběslavi lehnu. I psal sem panu Oldřichovi, aby tě obeslal a [s] sebu do Soběslavi pojal, protož prosím tě, aby tu s niem přijel. A také se chystal, aby dále sem do Prahy jel vedle těch psaní. O sedlo, kdy se bohdá shledáme, ústně s tebu o to rozmluvím. Datum Crumblov f. V. in die Elizabet, annorum Lmo.

Jindřich oc.

1600.

Farář Štěpánovský stěžuje si u Oldřicha z Rosenberka na osadníky. (M)

B. m. a d. (1450?). — *Současný opis arch. Třeb. I. A. 3 K^a. 61.*

Urozený pane, pane milostivý. Jakož VMt mně ve jméno božie podal kostel v Štěpánově se všemi požitky kostelními i s užitky, což k tomu příslušejí: pane milostivý, prosím VMti, račte mne přeslyšeti s osadními, a mé nedostatky, co mi na nich scházé, spatřiti. Nejprve bohdá na mně jim nemá scházeti; nebť jim řád kostelní vešken činím, svátostí jim dobývám, kněze dobrého a hodného jim chovám, ještě slúží, křtí i káže druhdy, a sám já více káží i křtím v núzi. Item čeled sobě hodnú chovám: kuchařky, děvky, pacholky a zvláště šafáře dobrého věrného, ještě by rád mého dobrého hleděl a opatroval, ale nesmie pro sedláky, ještě jemu řekají: Vida učiň se nevida, až tě neztlešiem až do pláče oc. Item vína a oplatkův k božie službě mi nedávají, jakožto od stara dávna právo jest a jakožto u jiných kostelův dávají osadní; to já sám za své musím dobývati a kupovati. Item desátkův mi nevydávají, jakož by mi spravedlivě vydati měli; neb jsú mi zadrželi více než

XL desátkův, a zvláště v Štěpánově, tu mi scházé XI desátkův s XI čtvrtí: VMti dávají úroky i jiné všecky poplatky, a mně na tom scházie XI seth snopuov i desetina offěra i jiní všichni puožitkové kostelní. A když jeden u druhého kúpí čtvrt, tehda svede s nie stavenie, pakli nesvede, ale posadí tu podruha a mně žádného práva kostelnieho nechtie dáti. Item na vánočnie dně k offěře nechtie choditi; když by dvě kopě mělo býti offěry, tu ledvy X nebo XV grošův bude, a na apoštolské dni třie nebo čtyřie peniezi budú. Item v Štěpánově a v Slavošicích desetiny mi dáti nechťeli, a já svými penězi svátostí jim musím dobývati. Item Štěpánovští ti mi škodie na dvořišti; a já sem byl opletl a ohradil, jako kdy bylo ohrazeno, a oni zlámavše ploty a ohradu pravým kvaltem, pustili mi dobytek a pásli na mém bez mé vuole. Item v těch dvou letú již minulých více než se XX vozův sena strávili mi. Item luoni štěpoval sem LXXIII štěpy, všecky mi zlámali a zkazili. Item luoni chtěl sem rád početi stavěti, k tomu stavení porubil sem v svém lesu s jistbu a k srubu XIII loket; prosil sem jich i na kázání sem napomínal, aby mi toho pomohli svěsti; toho jsú učiniti nechťeli. A já sem les oblúpil, připravil, jakož to slušie k stavení: toho jsú mi v lese pobrali více než polovici, tak že sem neměl s čeho stavěti, kromě že sú XI dřev přivezli k stodole, a to ještě nebylo polovici dosti. Item na mém dvoře ukradli mi kolo okované, a z druhého kola oblúpali šíny, a třetie nové kolo neokované ukradli, i neměl sem na čem lesu toho k stavení voziti. Item z mé stodoly obilé mlácené mnohokrát mi pobrali i v snopiech i na poli mandlíky. Item měl sem věžníka velmě dobrého; toho jsú mi v noci na mém dvoře otrávil. Item osmery samokoliny okované ukradli mi, item dva zajcě, item čtyři lopaty okované vzeli; item čtyři motyky dobré, kteréž mi udělal hamerník pod Kájovem, a tři kratce. Item v potoce mi lovie kvaltem bez mé vuole, nemajíce k tomu žádného práva, nadělavše sobě velikých sakuov, čeřencův i jiné vazby, a zberúce sě spolkem s pěti, s šesti i do osmi sakuov, tu spolu kvaltem a mocí lovie. Item vrše veliké i malé do potoku kladú. Item byl sem kúpil dvě vědře okúnuov a vědro běli a osm kapruov trdelních; spustivše v noci haltěf, to jsú mi všecko pokradli. Item do velikého haltěře vsadil sem LXX kapruov trdelních; když sem spustil, jedno sem VIII kapruov zasě nalezl. Item do prostřednieho haltěře kúpil sem dvě vědře synuov a LX kapřův ku postu sobě k jiedlu; spustivše v noci, všecko mi vylovili. Item do téhož haltěře sadil sem více než dva děbery plodu, na kterýžto sem jměl jisté kupce s hotovými penězi; spustivše v noci, všecky mi pokradli. Item luoni do téhož haltěře vsadil sem více než dva čbery plodu, chtěje jej rozsaditi do jiných haltěřův: ten jsú mi vylovili, jedné sem z diežičku nalezl. Item v lese mi velmi škodie a kradú; a já sem to poručil svému člověku mlynářovi, aby toho opatroval; když sem jeho tázal, aby mi to pověděl, kteří by mi tu škodili, i řekl jest mlynář: Já nesmiem pověděti, nebo by mě zabili.

1601.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmberka: aby pomocen byl jeho služebníci v jízdě do Rakous. (M)

V Telči (1451, 26. ledna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svou vzkazují, urozený pane příteli! Jakožs mi psal o služebníkú mém, abych mu to věděti dal o to, jakž paní Walsecká, teta tvá, tobě píše: i teď služebnice má, sestra služebníka mého, tam jede. I prosím tebe, milý příteli, aby jie v tom raden a pomocen byl, aby ona bezpečně tam přijeti po cestách i zase se vrátiti, ty věci zjednajíc, mohla. Datum in Telcz, f. III. post conuersionem sancti Pauli.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberga, příteli mému milému, d.

1602.

Ondrášek Puklice Jindřichovi z Rožmberka: nabízí aksamit a damašek. (M)

V Č. Budějovicích 1451, 16. května. — Orig. archivu Třeb. Fam. Rosenberg 11.

Urozený pane milý! Služba má napřed VMti. Věděti dávám VMti, že mám čistý axamit, červený na brunátný, drobného květu, nenie-li čistší, než páně Janov; ale zdá mi se tak čistý, jehož bych řekl, jednak čistší. Ráčí-li mu VMt, pošlete Bebtu sem k ohledání. Takéť mám zelený, čistý, černý damaškov, všelikteré barvy. Pan Jan byl by před tím rád měl blankytný damašek, mámť jeho s potřebu. Ráčí-li JMt, ať JMt Bebtovi poručí. Datum in Budweis, dominica post Sofie 1451.

Ondrášek Puklice.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberka, pánu mně přeznivému, b. d.

1603.

Jan z Kunštátu Oldřichovi z Rosenberka: o propuštění vězně. (M)

V Klášteře sv. Prokopa. (1451, 28. června). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC 2.

Službu svou napřed vzkazují TMti, urozený pane a příteli milý. Tak jakož TMt psala o příčinu vězení Jíry z Hlavatec člověka Tloskovcova, kterýž jest nyní jat na Ličov: rač TMt věděti příčinu jeho vězení k TMti, že byl narčen jednoho člověka smrti. Pro tu příčinu jest jat na Soběslav, tak že třikrát jest súzen konšely a úředníky tvými na Soběslavi, a žádným rčeným během nemohli na něho provésti, by vinen byl tím nárokem; a zvláště ten člověk, pro kteréhož jest byl narčen, sám dobrovolně jsa při svém ještě rozumu na smrtné posteli, ničím jeho nenařikal, ale jiného. To TMt věda, prosím, rač se přičiniti jako o vězně svého o jeho zproštění na Ličov i o navrácení, což jest jemu vzato; nebť jest ještě vězněm a na rukojmích. A když TMt jemu pomôž z vězení, jakož TMti jest to slušné učiniti,

prosím, rač se dobrotivě okázati, člověka Tloskovcovi zasě navráti[ti] i prosta učiniti skrzě své úředníky podle jeho neviný a svědomie řádného. A na to prosím odpovědi dobrotivé od TMti. Scriptum in monasterio sancti Procopii feria II. infra octauam corporis Christi.

Jan z Kunstatu.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu a příteli mému milému.

1604.

Suna z Třeboně Rožmberskému písaři Johanesovi: o koupi vosku a salnytru, pak o žalobě proti němu u Oldřicha z Rožmberka vedené. (M)

V Třeboni 1451, 18. strán. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B, 22 c.

Službu svou zkazuji, pane Johanes milý! Jakož ste mne buli prosili za vosk, i vězte, že jest nyní velmi drach pro tento mor bul; i ještě lacin není. Než budete-li rádi chic [sic] vosku lacinému, koupím vám o světě Alžbětě [v] Vratislavi; a nezištit nic na vás, to hledáte. Také o salniter sem již psal, tím dlouho meškání nebudete. Také jeho vím o jednoho [sic] formana, slove Štěrba, a nevíť se takově, kam s ním dieti. Půde-li k vám, neberte velmi draho; jestliže vy nekupíte, tedy bych já jej vám také koupil, terh dobrý.

A chcel by ode mne vzieti na to zboží mýdlo, bavelnu a jiné věci. A já bych TMti o to dobře srovnal. A jest jeho devět centnéřů.

Také, milý pane Johanes, tu sem již svůj odpor proti Pustotovi páně Mti poslal, i prosím TMti, jako svého milého přítele, což by na TMti bulo, že se ráčíš přičiniti a přimluvit, nebo mi se od toho Pustoty velká křivota děje, toť pak nejlepší milý pán Bůh vie. A také někdo jemu pomáhá, ježto potom uzříte, bohďá, skerze velké počty. I věřím vám, jako milému příteli, že se ráčíš o mě s pilností přimluvit, chif [sic] toho shím [sic] dobrým zasluhovati do mé smrti. Nebo Bůh vie, já sem o tom jeho žalobě listovém nevěděl; bul bych se jemu jinak proti páně Mti vystřihel a perve žalobu utekel. Mámeť každý dosti s tím Pustotů činiti, neboť on svou lichotů žádnému právě neučiní. Datum [v] Třeboni, sabato post festum Ludmile 51. letě oc.

Suna z Třeboně.

Slovutnému panu Johanesovi, páně z Rožmberka nejvyššímu písaři a příteli mému milému, buď dán.

1605.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o sjezdu s ním v Hradci. (M)

V Telči (před 1452) 10. list. — Orig. arch. Třeb. Fam. Neuhaus.

Službu svou vzkazuji, urozený pane a příteli milý! A jakož mi píšeš, že máš býti v Hradci v tento čtvrtek: tomuž jsem rád. A tak mi píšeš, ať bych já také tu

byl: i věziž, žeť se mám sjeti se panem Jankem Jemnickým na ten den. I věřímť, že mi v tom za zlé jmieti nebudeš, nebť bych to nerad jinak proměnil, než což jsem řekl. Prosím tebe, budiež tu dobrým hospodářem. Datum Telcz in vigilia sancti Martini. Jann z Hradce.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, příteli mému milému dán.

1606.

Jindřich z Rozenberka Třeboňskému písaři Matyáši z Úšova: o nedopracovaných daních v Jílovici, Kramolíně a Šalmanovicích. (M)

Na Krumlově 1452, 2. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Jindřich z Rozmberka. Mathiáši milý. Jakož nám píšeš o lidech našich v Jílovici a v Kramolíně, že by nám daní zuostali III kopy XXVII grošův a v Šalmanovicích X grošův oc: poněvadž jsou ti tak lidé chudí, ponechajž jich tak v této míře, a když bohdá k nám k počtu přijedeš, o tom nás plnějie zpraviš. Datum Crumlow, die dominico post circumcisionem domini anno eiusdem oc LII°.

Famoso Mathie notario bonorum Trzebon, fidei nostro dilecto, detur.

1607.

Václav Hrůza z Chelčic Oldřichovi z Rožmberka: o svém sporu s Koňatou z Olešnice. (M)

V Praze (1452, 7. ledna?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hrůza v. Chelčic.

Služba má napřed TMti, urozený pane! Jakož mi TMt píše, že bych Koňatovi odpověděl, rač TMt věděti, žeť já o tom nic neviem; než když mi jest vzkazoval i psal, že nerozumie, čeho žádám, psal sem jemu rozumně o to, což se dotýče statku bratra mého. A nemuož Koňata v pravdě z mých listuov, kteréž sem jemu psal, dověsti toho, bych já jemu odpověděl. A jakož TMt žádá, abych naň ani na lidi jeho nesáhal: TMt muož rozuměti, žeť já naň ani na jeho lidi nesáhám, než táhnu se na lidi a statek bratří mých, od něhož sem, bohdá, nikdy nepustil, jakož pak k tomu sem se ohlašoval po nebožci Benešovi bratru svém před TMti i před mnoho dobrými lidmi, chtě rád na TMti přestati a všecko, což by mi TMt rozkázal, učiniti. Ale jemu se toho nezdálo učiniti. Protož TMti věřím, jakožto pánu spravedlivému, že mne nedopustíš služebníku svému od statku bratří mých odtisknutí. O tom TMti mělt bych více psáti, ale nehodí se, než chciť TMti v některý čas po některém příteli svém dobrém toho ústně zpravit. A protoť sem TMti tak dlúho odpovědi nedal, žeť sem byl odjel po potřebě pána svého. Dán v Praze v pátek po Božiem křtění.

Václav Hrůza z Chelčic.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mně příznivému.

1608.

Purkrabí Zvíkovský Janovi píše: o půjčení 6 kop a zakoupení některých potřeb z Lince. (K)

B. m. 1452, 18. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 1.

Službu svou vzkazují, urozený příteli milý! A prosím těbe, půjč mi VI kop do mé příjezdy, jakož o ní dobře vieš, kdy mám u vás býti; a tuť bohdá zase poctivě oplatím. A z těch peněz aby dal na dvě libře šafránu a ostatek na pepř; do Lince pojedou-liť Vilém šafář, proš jeho ode mne, aťby to skúpil. Pakliť by on nejel, ale komuž by se tobě zdálo, tomu poruč, aťby to zjednal. A tohoť věřím i ufám, příteli milý, že to pro mě učiníš. Datum feria VI. post Assumpcionem beate Marie virginis anno LII°.

Lipolth Vítha ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Famoso domino Johanni Ryczaur, supremo notario domini de Rosenberg, amico dilecto dd.

1609.

Jindřich z Rožmberka svému otci Oldřichovi: posílá k němu svého služebníka Holuba. (M)

Ve Vídni 1452, 7. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Urozený pane otče milý! Poslušenství synovské napřed vzkazují TMti. Poručil jsem Holubovi, listu tohoto ukazateli, o některé věci mluvit s TMti. I cožť týž Holub dieti bude, mým jmenem v této míše k TMti, v tom jemu, prosím tak úplně rač věriti, jako mně samému. Datum Wiene, f. V. ante Marie virginis gloriose natiuitatem, anno oc LII^{do}.

Jindřich z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, otci mému milému, b. d.

1610.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: o peněžních záležitostech. (K)

B. m. 1452, 20. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 2.

Urozený pane, pane milostivý! Jakož VMt píše o Dobrohočském o těch zlatých, aťbych jeho o to obeslal: i rač VMt věděti, žeť sěm jeho o to obsílal. I tak mi jest bratr můj vzkázal po poslu, že on ty věci VMti jedná. A také rač VMt věděti, že ještě těch peněz od Zuba u své moci nemám, než tak se naději, že budú dány bez meškání. A také račte věděti, že Mikuláš Protivecký z úroka napomíná a chce jej mieti. Scriptum feria VI. ante XI^{ma} virginum anno LII°.

Lipolt Vítha ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Henrico de Rosmberk, domino sibi graciosio dd.

1611.

Purkrabí Zvíkovský pánu z Rosenberka: že dá zprávu o výnosu z úřadu svého. (K)

B. m. a b. d. (1452?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 4.

Také jakož VMt píše, aťbychme VMti dali věděti, co bychme mohli z svého

úřadu VMti při sv. Jiří dáti: když se to převrže, což za VMt komorních úrokuov máme dáti, a co služby čeledi, a což zbytku ostane, dámeť nemeškajíc VMti věděti.

Rukopis jako v čísle předcházejícím 1610.

1612.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: o půjčce od Sedlčanských a Milevských. (K)

B. m. 1452, 21. pros. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 3.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! VMt račte věděti, že jsem Sedlčanské byl obeslal o opojčenie [sic] VMti LXX kop gr. I o to jsú ke mně od sebe dva vyslali a odpověď mi takú dali, že VMti chtějí rádi pójčiti. Ale prosie za to VMti, mohl-li by jim který slevěk těch LXX kop býti, aby méně dali. Také VMti prosie, aby jim lístek na rybník, jako prvé dělala jest, tiem obyčejem udělali. A Milevští jsú mi také řekli, že VMti chtějí rádi XXXti kop pójčiti; ale jáť sem byl potáhl, aby byli pójčili XL kop. A tak jsú mi obojí vzkázali, že ty peníze chtějí do Hromnic sebrati a VMti do sv. Havla přístieho pójčiti, lístky jim VMt na to zdelajíce. Nebť jsem já tak řekl, že VMt jim to chce učiniti a udělati. Scriptum feria V ipso die beati Thome de Aquino, annorum domini oc quinquagesimi secundi.

Lipolt Vítha z Rzavého, purkrabie Zvíkovský.

Nobili domino, domino Henrico de Rosenberg, domino sibi graciosio dd.

Svátek sv. Tomáše Aquinského 7. března připadl r. 1452 na úterek. Sv. Tomáše apoštola 21. prosince bylo r. 1452 ve čtvrtek, pročež přidrželi jsme se toho data.

1613.

Prokurátor Soběslavský Pavel vrchnímu písaři Rožmberskému: o své neshodě s hejtmanem Soběslavským. (M)

V Soběslavi 1453, 3. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7. B. 22 b.

Službu svou vzkazuji, pane Jene, přáteli muoj dobrý. Račte věděti, žeť sem jměl puotku s hajtpmanem naším o psy. Jakožť sem vám pravil, kterakť mi chléb psóm bérú, žeť nemám čím dobytek chovati oc; i stalo se tento čtvrtek minulý, že pacholci chléb brali, a já vzav jim s mísu ten chléb, i sypal sem jěj klíčnickovi do koše; a hajtpman učiní puotky na mě rozličné, ješto by bylo mnoho o tom psáti, než Petřík Soběslavský ústně vás toho spraví, ješto také při tom byl. A v té řeči řekl mi jest hajtpman, abych věděl, byť proň nebylo, žeť bych již několikrát byl odrbán aneboli očesan; a jáť neviem, bychť nejmenšímu u toho dvoru co učinil, leč proto, že nedám každému, což chtí. I prosím vás jakožto přieteľa svého dobrého, račte mi k tomu poraditi, nebo by mi to velmě těžko bylo, jsa v úřadě ode pánov svých, a taká handba [sic] a škoda že by mi se jměla státi, zvláště pro páně věc,

ješto bych se toho nikdá nenadál. Ať páně Mt ráčí šafáře jim sjednati, ješto by se jim v tom mohl zachovati. Pakli rozkážete, jáť sám přijedu a ústně páně Mt spravím. Datum in Sobieslaw feria VI. ipso die s. Stephani anno oc LIII°. per me Paulum procurator[em] Sobieslawiensem.

Famoso domino Johanni Ritschawer, supremo notario dominorum de Rosis, amico carissimo d.

1614.

Chousnický písař nejvyššímu Rosenberskému písaři: o koně. (M)

V Soběslavi, 1453, 25. listopadu. — Orig. archivu Třeb. I. B. 6 P^a, 2.

Službu svú vzkazují, pane Jene, příteli zvláště milý. A prosímť vás, mluvte se panem Jindřichem a se panem Janem s JMtí a proste JMtí ode mne i sami od sebe, ať mi rácie dáti jeden kuon z těch koní, kteříž jsú dáni ke dvoru, kuon Jinoškóv, nebť jest sešlý a jinému se nehodí, než do vozu, a byť poslán byl do Krumplova. Viem, žeť za rovné peníze byl by prodán, i doufámť vám, že se k tomu přičíníte, nebť bych sobě jím chtěl drva voziti a kámen, ještoť sobě duom budu opravovati. A jestiť kuon namožený; pakli by mohli lepší uprositi, a tiem lépe. Datum Sobyeslaw dominico in festo sancte Katherine virginis anno oc LIII°.

Petrus Maxanth, notarius Chusnicensis.

Famoso domino Johanni Rytschawer, summo notario dominorum de Rosenberg, amico singulari.

1615.

Oldřich z Rosenberka Burianovi Trčkovi: o vzetí vína lidem z Německého Brodu. (M)

B. m. a d. (1454-8). — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 M^a, 1.

Služba má tobě, pane Buriane milý. Jakož mi píšeš o lidi své z Brodu, kterýmž úředníci moji dva drajlinky vína pro projetie mýta vzali: vědětiť dávám, že ti lidé ne omylem ani kterým nevědomím projeli sú, ale z úmysla klamem; přijevše do Svinuov řekli mýtnému, že vína vezú z Vitoraze a chtěie do Budějovic vésti Puklicovi, že mýta nejsú povinni dáti. A mýtný maje za to, pustil je, a oni vyjevše obrátili se k Němcóm; tu teprv po nich jeli a vzali, ani k Rakúsóm táhnú. Pak přes to pro tě a k tvé žádnosti (?), když přijdú, chcíť s nimi milostivě naložiti o ta vína, ačkoli by pro takový běh koně i vozy měli stratiti.

1616.

Procek z Kunstatu Jindřichovi z Rosenberka: o peníze od Svídnických. (R)

V Kladsku (1455, 23. ledna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunstat.

Službu svú vzkazují TMti, urozený pane, pane a příteli milý. Rač věděti, že sem zapomenul TMti prositi o těch čtyři sta zlattých, kteréž mi v Svídnici mají

dány býti. Než prosím TMti jakožto svého milého pána a přítele, aby to ráčil rozkázati, aby těch čtyři sta zlatých panu gubernatorovi strýci mému beze všeho meškání dány byly; nebo on pan gubernator má je dáti za muoj dluh. I věřím TMti, že to ráčíš opatřiti, aby za dlením oni potom sobě něco ku pomoci nevzali, jakož by to nyní rádi učinili, jestliže v tom vaší silney pomoci mieti nebudu, jakož v tom nepochybuji, že sem ji měl, mám, i bohďa na dlůhé časy mieti budu v těch i v jiných mých věcech. Datum Glocz feria V. post festum sancti Vincencii.

Procek z Kunštata, nejvyššie komorník desk a sídu zemského v Olomúci.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, haitmanu knížetství Slezských, pánu a příteli mému milému.

1617.

Jarohněv z Úsuší Jindřichovi z Rosenberka: o zneuctění erbu Jarohněvova ve Vratislavi a Rosenberského v Budějovicích. (R)

Na Krumlově 1455, prvou středu v postě (19. února).

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 14.

1618.

Pešík z Bělé Oldřichovi z Rosenberka: o vápenici, o koni, zvěřině. (M)

Na Třeboni 1455, 24. ún. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 K 1 b.

Urozený pane, pane můj milostivý. A rač TMt věděti, zes sem již jednu vápenici skuoro odvezl, ale TMt sudův mi žádných neposlal, ale vozíme v hnojných košiech a v korbách, avšak proto bez škody. A napomínal sem Mathiášě, aby platil formanóm; a on praví, že peněz nemá; a já sem jim platil do té chvíle těmi penězi, jako sem na kámen sebral. Račíš TMt rozkázati, jakž se TMti zdá. A jakož mi TMt rozkázala obptati sobě kuon, i obptal sem kuon mladý ve čtvrtém létě, a tak mám za to, že bude buohďa dobrý, a ten by mi snad přišel za kop patnáct. Protož milý pane, jestliže se TMti zdá, račíš mi TMt rozkázati, dokavad bych sobě rok penězóm měl zjednati, neb tomu rozumiem, že ten člověk dlůho peněz nebude čekati. To jest již na TMti, neb to Buoh vie, žeť sú mi koni již drahně sešli, a já bych VMti nerad v žádné služby zmeškal. A více TMti prosím, aby mi TMt rozkázala Šetelovi, aby mi dal někaký kus zvěřiny, abych sobě nasolil, neb čekám ženy své matky k veliké noci buohďa. A tohoť prosím všeho za milostivú odpověď. Datum Trzebon feria II. ipso die sancti Math. apostoli. Pešík z Bělé.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rosenberga, pánu mému milostivému.

1619.

Táborští Oldřichovi z Rožmberka: o propuštění lidí z Třemešného Pešovi písaři. (M)

B. m. (1455, 9. května?). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 b.

Urozený pane milý, služba naše napřed VMti! A jakož jsme byli VMti psali i po Janovi Pražákovi vzkázali, žádajíce, aby ty lidi v Třemešném Pešovi písaři propustil, na kteréž od ciesařovy Mti slavné paměti zápis má; a tak nás týž Jan zpravil, že by TMT mienila s ním o to milostivě naložiti a jemu to propustiti: i jestěť VMti snažně žádáme, aby VMt již to ráčila učiniti a jemu ty lidi propustiti, tak jakož VMt jemu je před Vnůčkem a Janem Pražákem propustila úplně. VMti věriece, že již to VMt učiní a jemu ty lidi propustí, na to odpovědi psané od VMti po tomto poslu žádajíce. Datum Tábor feria VI. post Stanislai.

Purgmistr a radda města Hradiště řečeného Tábor.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka.

1620.

Jan z Kunštatu Jindřichovi z Rosenberka: o přímělu při králi. (R)

V Jevišovicích (1455?) 13. května.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunstat.*

Služba má TMTi, urozený pane a švagře milý. Zpraven sem ode pana maršálka, kterak TMT jeho prošil, aby mi raden a pomocen byl, a že mi TMT také chce raden i pomocen býti. Z tohož TMTi velmi děkuji a tohož TMTi buohdá zasluhovati mním. A milý pane švagře! Prosím TMTi KMTi, pánu mému najmilostivějšímu, rač ode mne službu můj poddaný po vše časy pověděti, a TMTi prosím, rač muoj příměluce býti před KMTi, před pánem mým najmilostivějším: a neb když ty budeš ráčiti a pan hofmistr, buď mieti dosti, žeť mi KMT dosti dá, když vy rozkážete. Datum Gewissowicz feria III. ante Ascensionem domini.

Jan z Kunštatu.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka, hayptmanu země Slezskej, pánu a švagru mému milému bd.

*) Jindřich z Rosenberka byl hejtmanem Slezským od konce r. 1454 až do smrti své 1457, 25. Mart. Jiného kriteria ke vročení listu tohoto nemám.

1621.

Jindřich z Rosenberka Prokopovi z Rabšteina: o zboží Strkovské a rychtářství na Táboře. (R)

V Lebusu 1455, 17. května. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Služba má tobě, pane Rabštaine milý! Měť jesti nyní pan otec náš zboží Strkovské Tábořským po nynějších Suchých dnech ve dcky klásti; i prosím tebe s pilností, přičiň se k tomu a proš KMT od nás, aby jim JMT ráčila psáti, ať by toho kladení do Suchých dní k svatému Václavu ponechali, a že jim k tomu času

bez jich škody má vloženo býti. Takéť prosím, proš KMt ode mne, jestli že by kto JMt prosil za richtářství na Tháboře, aby JMt nižádnému neráčila dáti, až bych já k JMti o to poselství učinil. Věřimť, že to učiníš. Datum in Leus sabbato post Ascensionem dni anno oc LV°.

Jindřich z Rožmberga, hawptman v Slesí a Šestiměst oc.
Urozenému panu Prokopovi z Rabšteina, kanceléři království Českého, příteli dobrému.

1622.

Eliška z Plzně kvituje Jindřicha a Jana z Rožmberka z částky peněz. (M)

B. m. 1455, 25. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24. b.

Já Eliška z Nové Plzně, manželka dobré paměti Petra od Dubu, vyznávám listem tiemto před každým, před nímž čten neb čtuce slyšán bude. Jakož mám list hlavní na urozené pány, pana Jindřicha a pana Jana bratří JMti pány z Rožmberka, na sedmdesáté kop grošuv peněz drobných, jakož ten list hlavní šife vypisuje a vypsán stojí, že jsem na těch sedmdesáté kop hlavních peněz od JMti vzela a zdvihla pět kop peněz hotových dobrých. Z kterýchžto pěti kop již řečených já nadepsaná Eliška i s svými budúcími mocí listu tohoto předřečené pány pana Jindřicha a pana Jana JMt kvituji a prázdná činím, a slibuji listem tiemto JMt z těch pěti kop věčně i s svými budúcími věčně nenapomínati. Tomu na svědomie, pevnost i jistotu a na potvrzení prosila sem slovutných panoší Jana z Dobronic, té chvíle hajtmána na Soběslavi, Jana Selete z Strýčkovic a Jana Bolochovce z Šatavy, aby své pečeti k tomuto listu přitiskli; jenž jest dán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého pátého o hodech letničných.

1623.

Páni Rožmberští svým purkrabím: o příspěvky na vyplacení zboží Rožmberského. (R)

Na Krumlově (1455), 24. pros. — Koncept arch. Třeb. II. 249, 1 a.*

Oldřich, Jindřich a Jan z Rosenbergka. Jene milý! Jakož jste před siem zde u nás s počtem byli, tu sme [s tebou a s jinými našimi úředníky na tom zuostali a tobě i jiným poručili]**) na tom s vámi zuostali, aby nám všichni naši lidé k vyplacení panství a dědictví našeho Rosenbergka pomoc učinili; jakož sme pak vám toho i jiným našim úředníkom svěřili i poručili, aby ode všech měst, městeček, vsí, richtářov, hajných i s jiných, kteřížkoli pod vaším úřadem jsú, pomoc vzali, vedle zuostání našeho s vámi a spisu, kterýž vám posieláme. Protož předložtež všem lidem, že od stara dávna to právo jmáme, kdyžby se jeden z nás ženil aneb kterou dceru neb sestru vdávali, že máme s svých lidí, kterýchž sme v zdržení, pomoc vziati. A v této mierě oženili sme se dva z Rosenbergka a dvě dcery a sestry vdali jsme, a žádné sme pomoci od lidí nevzeli, jakož by na to záleželo. A také proste všech

lidí našeho držení, ať nám v úřadu vašem takovou pomoc s ochotností učiní, a že jim bohdá toho v budúcích časech i jich dětem vším dobrým milostivě spoménati chcem. A také ať nám tu pomoc učiní pro takovou velikú potřebu, vyplacení toho zámku Rosenbergku; neb jestli že bychme nyní ten zámek Rozenbergk na určený čas nevyplatili, že bychme potom k němu tak snadně přijíti nemohli. Datum Crumlow, f. IV. ante Natale Christi.

*) Cf. Sedláček III. 109. Pro mně rozhodovala při vložení zmínka v tomto listu o sňatcích Jindřicha, Jana, Lidmily a Perchty z Rosenberka.

**) Přetrženo.

1624.

Úředníci menší desk zemských Oldřichovi z Rosenberka: o zboží Strkovské. (R)

B. m. (1456), 1. května. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Urozený pane! TMti službu svou vzkazujem. A jakož nám TMt píše o těch věcech, jakož TMt Tháborští upomínají k listu obnovení o to zboží Strkova, a zvláště proto, že Thábořským ve dcky zemské kladeno nemuž býti panskú záповědí; a to se jest stalo proto, že nechť práva zemského trpěti se zboží svobodných. A také na TMti žádají, aby TMt list obnovil purgmistru i vši obci Thábořského města: a to jest proti právu a řádu zemskému. Neb obci ižádne kladeno býti nemuž ve dcky, leč král povolí. Protož TMt toho se rač vystřieti, aby obci listu neobnovoval, neb tak ve dcky kladení jíti nemuž bez králevy vůle. A dále jakož oni píší TMti, že by TMt jim měl zjednati, aby jim bylo kladeno ve dcky: toť se nám nezdá, neb jimi to schází, že jim kladení ve dcky nejde. A kdyžkoli oni učiní a podstúpie práva zemská, jakožto jiná města této země, tehdyž jim kladeno bude, když páni rozkáží. Ale TMt se jim v to nepodvoluj, by jim TMt to měl vyjednati a způsobiti, aby jim kladeno bylo ve dcky. Datum aput tabulas terrae sub sigillo Raczkonis de Koyssicz sabbato in die s. Philippi et Jacobi. Úředníci menší desk zemských.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu nám přeznivému bd.

K obsahu srv. výše str. 65 č. 1621. Datum v dopise, v sobotu den sv. Filippa a Jakuba, hodí se za života Oldřichova z Rosenberka sice také na jiná leta, krom 1456, ale v těch neúčadovalo se u desk zemských. Zmíněná v dopise záповěď, aby měšťanům nekladlo se do desk leč s povolením královským, byla učiněna r. 1454 a obnovena 1489; Jirečkův Codex III. 2. str. 16, 122. — Na rubu přítomného dopisu jest poznamenáno: Feria IIII. post Circumcisionem Domini anno oc 48.

Red.

1625.

Jindřich z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému píše o peníze. (K)

Na Krumlově 1456, 17. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 5.

Jindřich z Rosenberka hawptman v Slesie. Lippolte milý! Žádámeť s pilností, aby nám sem těch XXX kop bez meškání, což budeš moci najspíše, poslati nezmeškával. Věřímeť, že tiem prodlévati nebudeš, nebtě toho potřebie. Datum Crumlow feria II. post festum Penthecosten, anno domini oc LVI°.

Famoso Leopoldo de Rzawy, burgrauio in Zwickow, nostro fideli dilecto dd.

(Pod adresou napsáno: Na XXX kop, kteréž jste poslali do Krumlova.)

1626.

Jindřich z Rožmberka splnomocňuje za sebe Jana Rousa z Čemin ve při svého otce Oldřicha s Janem Předborem z Radešína. (M)

V Krumlově 1456, 27. září. — Orig. arch. Třeb. Famílie Předbor z Radešína.

Já Jindřich z Rozmberga, havptman v Slezí, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie aneb čtúce slyšeti budú. Tak jakož Jan Předbor z Radešína a z Želče pohnal k zemskému sídu urozeného pana Oldřicha z Rozmberga, otce mého milého, tak jakož pak póhonové svědčie; a svrchupsaný pán a otec i bratřie moji milí [da]lli mně plnú moc dckami zemskými, všeckny věci k sídu i v sídu vésti tak, jakož pak ve d[ckách] zemských ta moc šíře zapsána jest. A já svrchupsaný Jindřich z Rozmberga maje tak[ovú] moc od pana otce mého i bratří mých milých, i dávám plnú moc slovutnému pa[noši Jano]vi Rúsovi z Čemin, raddě a věrnému našemu milému, ukazateli listu tohoto, prot[i urozeně]mu Janovi Předborovi, ode mne a miesto mne ku právu státi a jemu k té při [od nás a s] ním se síditi, i všeckny věci, což k sídu zemskému potřebie jest a bude, k zisku [i k škodě vés]ti a dokonati, tak jakož bych sám osobně tu byl. Toho na pevnost a na potvrzení kázal sem [pečet svú] k tomuto listu přitisknutí; jenž jest dán a psán na Krumlově ten pondělí před svatým [Václ]avem léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého šestého.

1627.

Oldřich z Rosenberka Zvíkovskému písaři Janovi z Vesce píše o peníze. (K)

Na Krumlově 1456, 2. pros. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3 č. 1.

Oldřich z Rozmberka. Jene milý! Přijel k nám Augustin a zpravil nás velmi pilných věcí: i jest nám peněz pilně potřebie. I žádámeť, aby nám z úřadu svého zjednal XV kop; a ty pošli do Soběslavi, ať položeny budú u Makssanta písaře, tak aby u něho položeny byly od příští soboty v témdni. Pakli by z úřadu tak brzo mieti nemohl, ale obejdi se, kdež vieš, abychme tiem meškání nebyli. A tak učiň, jakožť píšem; nebť bychme jinak k škodám přišli, jestliže by nám toho nezjednal. I věřímeť, že toho pilen budeš. A což můžeš najtajněji, aby nám to zjednal. Datum Crumplow, feria V. post Andree anno oc LVI°. — A peníze, kteréž by zajal, ať počekány budú do sv. Jiří, a zatiemeť my objednáme, že zase pěkně zaplacený budú.

Famoso Johanni notario in Zwickow, fidei nostro dilecto d.

1628.

Anna Dívčková Třeboňsk. písaři Matiašovi z Úšova: o nátlacích Třeboňských jednomu sousedu. (M)

V Jindř. Hradci (1456 ?) — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 AP, 6 a.

Muodlidbu svú vzkazuji, pane Matiaši milý. Jakož mně tento sused váš zpra-

vuje, že mu nátisky činí susedé jeho: protož dávám vám věděti, že nic on nemá [s] susedy činici, leč by jeho dobrá vůle byla, že by on komu dopuscil hnáci na pole své z dobré vůle; protož jest otec můj neodprodával od toho žádných práv, než s cemi ze všemi, z kderýmiž jest on držal, tak jest on jemu prodal. A toť sem dobře svědoma od ocě mého, že oni nemají žádných práv k nemu. A ještě, pane Matiaši, kdež já se kolvěk s tebou shledám, že já tobě toho lépe zpravím. A protož, pane Matiaši, dávám věděti, že on má hájce pánu lesy a rybník, rubati a ptáka také hajce. A s čím tě poručím Bohu oc. Datum in Noua Domo oc.

Paní Anna Dívčková.

Potetivému panu Matyášovi, písařovi v Čreboni buď list dán.

1629.

Kuneš z Slavkova Jarohněvovi z Úsuší: o zástavu Jistebnice aneb jiných vsí. (R)

V Neustupově (1457, 27. ledna). — Orig. arch. Třeb. II. 104, B. 1.

Službu svou vzkazuji, urozený příteli a švagře milý. Jakož mi píšeš o trhu, což bych chtěl koupiti: i psal sem po rychtáři po starém z Jistebnice, psal sem vo Jistebnici i vo jiné vesky, jestliže bych se se páně Mtí mohl smluviti, toť bych chtěl rád koupiti. Protož, rozumíš-li tomu, a jestliže by mi to mohlo k trhu jíti, daj mi to věděti, a jáť se s tebou sjeďu tu, kdež rozkážeš. Dán ten čtvrtek před hromnicemi v Neustupově.

Kuneš z Slavkova.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Aušusie, hautmanu na Třeboni, příteli a švagra mému milému buď d.

1630.

Písař Zvíkovský vrchního písaře žádá o opravu ve svém počtu. (K)

B. m. 1457, 22. února. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 2.

Službu svou vzkazuji, pane Jene, příteli milý! Jakož sěm nyní počet učinil z svatohavelského úroka léta LV a z svatojirského úroka léta LVI. Z toho léta svatojirského LV, ješto sě nejprv v hrad purgrabie uvázal, vydal sěm jemu III^cXIIj kopy, toho sěm sobě u vydání nepoložil, když sěm počet činil; protož, milý pane Jene, věřím, že to v paměti mieti budeš, když bohdá ku počtu budu, aby mi to spraveno bylo; nebť bohdá jinak není, jakož toho registři dokáží; neb purgrabie drží dvě léta hrad na nájmu, když sv. Jiří přijde, a já sěm učinil jedno z jednoho roku počet z VI^cXXV kop, ješto sěm purgrabí vydal. Bude-li sě to zdáti na páně Mt vzněsti, to učiníš. Datum feria III. in cathedra sancti Petri anno LVII.

Joh. de Wesce, notarius bonorum Zwickow.

Famoso Domino Johanni Ritssaur, supremo notario domini de Rosenberg, amico meo dilecto d.

1631.

Jan Rous z Čemin Jindřichovi z Rožmberka: o zápisu ve daky, o půjčce nové, o rychtářfi Budějovickém oc. (M)

V Č. Krumlově (1457, 6. března?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Vědětiť TMti dávám, že do Prahy v pondělí pojedu najprv příští, a to proto, abych Maškovec a Dobronice VMti ve dcky přijal vedle napomenutí těch, kdož klásti ve dcky mají. A ihned bez meškání, přijma, pojedu bohda zase domův a vodtaď hned k VMti do Viedně. A jestiť toho potřebie, abych s TMti mluvil, to TMt shledá. Také rač věděti: těch XI seth kop bez XVI š a bez XL gr. na Chúsniče ležie; takto jednaj TMt, ať jimi hnuto nenie, nebť je toho potřebie. Také rač věděti, že sem III^c š zjednal nynie v těchto dvú nedělí, a to od svatého Jiříe do roka na komorní plat; to sem těžce zjednal, ano vždy chtie vši v tom držeti. Také, milý pane, chci se více starati rád, což najdál budu uměti. Také, pro Buoh, o rychtářě Budějovického, nerač ho TMt zapomínati skutečně, v čem bude VMti potřebovati, nebť mu se před Bohem i před lidmi křivda děje. Také, pro Buoh, rač Paukornara poslati zase bez meškání, toť TMti radím, jakož pak ústně TMt toho zpravím. A Buoh daj, byť se šťastně vedlo, a potom nerad v klíčích stanu. Datum Crumlow f. VIII. in capite Jeiunii. Jan Rús z Čemin.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberga, pánu mému milostivému dán.

1632.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních oc. (K)

Na Krumlově 1457, 18. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8 č. 4.

Jan z Rozmberga. Lippolte milý! Jakož nám nynie píšeš o Heřmanovi s Hrádku oc: žádámeť, aby jemu ty peníze dodal tak, jakožť sme prvé psali. A víceť žádáme, aby hned s pilností, což najspíše budeš moci, Olkmarovi do Strakonic poslati nezmeškával úroka panu Bohuslavovi XL kop, a k tomu LX zlatých témuž Olkmarovi aby poslal také; s kterýmžto již on vie, co dále činiti jmá, nebť jemu píšem, aťby on to od tebe přijal. A od Jana písaře těch sto kop vezmi, a slib za dojití listu, a pošli nám sem přiepis téhož listu slovo od slova obecní, a myť jej kážem ve čtyřech neb beze lsi v pěti nedělech napsati. A Velek pieší ať již tu vodu vedenú na hrad místo Křížka, poněvadž nemuož, tak v témž úkole opravuje, jakožto i on. A o tom vozu, jakož píšeš, když teď nynie tudy bohda jedúce z Prahy, o ten vuoz spolu rozmluvie, rozkážem o tom ústně. A Haluznať má tam v tuto neděli býti. Vedle toho se uměj zpravovati. Datum Crumlow, feria II. post festum Pasche anno oc LVII°.

Famoso Leopoldo de Rzawy, burgrawio in Zwiekow, nostro fideli dilecto dd.

(Na rubu napsáno: In Strakonic XL kop LX zlatých.)

1633.

Oldřich z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o odúmrti. (K)

Na Krumlově 1457, 19. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8 č. 5.

Oldřich z Rozmberka. Lipolte milý! Byla zde před námi žena Kokotova z Mirovic o tu odúmrt, jakožs nám psal. I zuostali sme s nie na tom, aby nám dala třidceti kop na den sv. Jakuba přístieho a položila ty penieze v Strakonicích u převora na ten den. A k tomu ona svolila. Neb ty penieze máme dáti Ješkovi synu našemu, a on je pak dále dáti má. A ona již tu sed a hospodařuj a požívaj toho, jakž najlépe umie, sobě k užitku, jako i prvé za muže. Datum Crumlow dominica post Corporis Christi anno oc LVII°.

Famoso Leopoldo burgrawio in Zwiekow, fidei nostro dilecto d.

1634.

Úředníci Chousničtí stvrzují příjem peněz od písaře Dobronického. (M)

V Chousníce 1457, 19. října. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Vítha ze Rzavého purgrabie Chúsnický, a Petr Maksant písař tudiez, vyznáváme tiemto listem, že slovutný Johannes písař Dobronický dal nám z úřadu svého na úroky komornie jakožto dnes datum této quitancí CL ff. Datum Chusnik f. IIII. post sancti Galli anno oc LVII sigillis nostris propriis subappressis.

1635.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o koních. (K)

B. m. (1457, 28. října). — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 5.

Služba má napřed, urozený pane, pane můj milostivý! A rač VMt věděti, že Salladín svého koně jest odbyl i jest na něm škoden j kopy. I proší VMti, aby mu bylo té j kopy nalepšeno. I já také VMti prosím, aby mu ráčila VMt nalepšiti. A račte VMt také věděti, že Jírov koník kleczí, bez 5 gr. za 3 kopy. A dále VMt pan Václav zpraví. Datum feria VI. in festo Simonis.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, hajtmanu Slezskému, pánu mému milostivému, buď list dán.

1636.

Jan z Rosenberka úředníkům Zvíkovským: o polepšení služebníkům, o berni oc. (K)

Na Krumlově 1457, 30. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 7.

Jan z Rosenberka hewptman v Slezie. Lipolte milý! Jakož nám píšeš o Salladínovi o j kopy nalepšení na kuon: poněvadž jest toho koně odbyl, nechce nás

k věším škodám připraviti, jest hodné, aby jemu té j kopy dána byla na polepšek. A jakož jsme ondy psali o Thaborce: jestliže by jej schovati mohl miesto jiného pěšieho, a tobě by se hodil, toť bychme rádi viděli; i ježštět tebe prossíme, moh-li by to býti, aby se to stalo. A té j kopy kaž Johanessovi dáti Saladínovi. A teď také posieláme spis obecního svolení k puol úroku miesto berně; to také kažte o svatě Katherině provolati, a beřste [sic] ji [gie] vedle spissu na ten den, a vybeřste ji [gie], což najspieš budete moci, tak aby po vánoci pohromadě byla. Datum Krumblow dominico ante omnium sanctorum, annorum LVII°.

Famosis Lipoldo purgrauio et Johanni notario in Zwiekow, fidelibus nostris dilectis.

1637.

Král Ladislav Janovi z Rožmberka: aby obeslal knížete Vlodka z Velikého Hlohova. (M)

V Praze 1457, 8. list. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Hlogau.

Ladislav z božie milosti Uherský, Český oc král, vévoda Rakúský a margrabie Moravský oc. Urozený věrný milý! Vznesl na nás Pawl Widman, věrný náš milý, že by jemu knieže Vlodek z Velikého Hlohova, ujec náš, některakú škodu učinil, nemaje k němu žádné viny, jakož on zpravuje. Protož žádámeť i prikazujem, aby kněze Vlodka o to obeslal, aby témuž Pavlovi, což jemu pobráno jest, zase navráceno bylo. Má-li pak kněz Vlodek kterou vinu k němu, ať ho před tebou právem hledí. Dán u Praze v úterý před svatým Martinem, let království našich Uherského oc v XVIII. a Českého v pátém letě. Ad mandatum domini regis.

Urozenému Janovi z Rosenberga, hawptmanu v Slezie, věrnému našemu milému.

1638.

Jan z Rožmberka rychtáři v Miličíně: že odpustil úrok sladovníkovi. (M)

V Miličíně 1457, 12. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 108. 1.

Jan z Rozmberka hawptman v Slezi. Zbynku milý! Odpustili sme Martínkovi sladovníkovi z Nového Města úroka svatohavelského XXIII gr. To věda, již jej z toho neupomínaj. Datum Miliczin sabbato ipso die quinque fratrum anno oc LVII°. Našemu věrnému milému Zbynkovi rychtáři v Miličíně dán.

1639.

Hejtman Třeboňský písaři Třeboňskému: aby vybral rychle půjčku. (M)

Na Krumlově 1457, 23. listopadu. — Orig. archivu Třeboň. I. B. 6 M^o, 7.

Službu svou vzkazují, slovutný příteli a kmotře milý. A jakožť sem výpisu nechal u rychtáře, na kom by půjčka ta, jakož nám páně Mt poručil, vybrána měla býti, jakož vieš: i prosímť tebe, aby se se vši pilností přičinil a vybral ji, což naj-

spieš můžeš, nebť toho jest velmi veliké potřebie, jakož pak sám rozuměti můžeš. Nebť jest Zachař purkrabě pilně se mnú o to mluvil, že toho potřebie jest; protož toho buď tiem pilnější, aby tiem spieš vybral a sem přinesl neb poslal. Datum Crumpnow, feria III. die s. Clementis anno oc LVII°.

Jarohněv z Úsušie, hauptman Třeboňský.

Famoso Mathie de Usow, notario in Trzebon, compatri suo carissimo, d.

1640.

Netoličtí Janovi z Rožmberka: o holdech, poplatcích oc. (M)

V Netolicích (1457?). — Orig. archivů Třeboň. Fam. Rosenberg 5.

Službu svú vždycky poddanú vzkazujeme VMti, pane, pane náš milostivý! Pokorně prosíme VMti, že ráčíte nás v tom opatřiti, jakož náš pán milostivý, jakož nám pan Rous píše v svém listě, hajtman na Vhlavech, odpovídajě nám, abychom k holdu přišli. To věduce, doufáme vždycky VMti, že neráčíte na nás těch věcí škodlivých dopustiti. A my jsě vždycky k tomu máme bez meškání, abychom VMti ty poplatky dali, které jsme VMti povinovati dáti. Ex Netolic f. V.

Rychtář, konšelé i obec městečka Netolic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozimberga, pánu našemu najmilostivějšímu.

1641.

Jan z Rosenberka svým úředníkům Třeboňským: o zastavených neb odcizených kostelních věcech. (M)

Na Krumlově 1458, 1. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^š, 28. a.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slezi. Jarohněve a Mathiáši milí, žádámeť s pilností, abyste od dneška v témdni sem k nám na Krumlov přijeli a toho času nikoli nezmeškali, abyšte vždy jakožto v neděli příští k večeri byli. A ty Jarohněve mluv s knězem oppatem, ať nám po tobě sem vypsáno pošle, jest-li jemu jaký plat od kláštera jeho zastaven neboli prodán, neboli jiní užitci v těchto válkách a od koho a komu, to nám [s] sebu sem přines. A také poseďte s Mathiášem na tom a popťajte se s pilností na to, jestliže bychme co pharářského neb kaplanského od kterého kostela neb kaplanství drželi anebo v této válce co bylo odprodáno neb zastaveno, buďto pústenicstvo, abyste nám s sebu popsáno přinesli. A ty Mathiáši jakožs jsi nám psal o penězích a o pánev, když bohda přijedeš, ústně o ty věci s tebu rozmluvíme. Datum Crumplow dominico in die circumcisionis domini anno domini M^oCCCC^oLVIII^o.

Famosis Jarohniewoni de Usussy capitaneo, nec non Mathie notario bonorum in Trzebon, nostris fidelibus dilectis detur.

1642.

Vrchní písař Rožmberský stvrzuje úředníkům Zvíkovským příjem peněz. (M)

V Krumlově 1458, 12. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 21.

Já Johannes Ritsawer oc vyznávám tiemto listem, že mi slovutný pannoše Lippolth Vittha z Rzávého v ty časy purgrabie, a Jan Smetana v ty časy písař na Zviekově, přinešli mi zajattých peněz, kteréž jsú zajeli v Zviekovském úradě a v Sedlčanech, sto kop devadesáte kop tři kopy a čtyřiceti tři groše. S těch C XCIII ₰ XLIII gr. já jě quittuji a prázdna činím mocí listu tohoto. Datum Crumblow feria V. post Epiphaniam domini anno oc LVIII°.

1643.

Jan Ritsauer kvituje písaře Zvíkovského z částky peněz. (M)

V Krumlově 1458, 12. ledna. — Orig. archiv Třeboň. II. 338. 21.

Já Johannes Ritsawer oc vyznávám tiemto listem, že mi slovutný pannoše Jan Smetana písař Zviekovský přinešil s svého úradu úročních peněz, jakožto dnes datum této quitancí, osmdesáte kop; s těch LXXX ₰ já jej quittuji a prázdna činím mocí listu tohoto. Datum Crumblow feria V. post Epiphaniam domini anno oc LVIII°.

1644.

Miličinský farář stvrzuje Janovi Lyskovi z Řepce příjem peněz. (M)

V Miličíně 1458, 23. února. — Orig. arch. Třeb. II. 108. 1.

Kněz Jan z Kaplice, farář Miličinský, vyznávám tiemto listem, že slovutný Jan Lysek z Řepce dal mi jest rozkázáním urozeného pána pana Jana z Rozmberkga peněz lesních XI ₰ dnes datum listu tohoto, z kterýchžto peněz já jej quittuji do počta budúcieho mocí listu tohoto. Na svědomie toho přitiskl sem sekret svůj k tomuto listu; jenž jest dán a psán v Miličíně ve čtvrtek před svatým Matějem apoštolem božím leth božích M^oCCCC^oLVIII^o.

1645.

Petr Růže z Tábora purkrabí Choustnickému: o mýto na cestě z Miličina na Chýnov. (R)

a) B. m. (1458? 4. dubna). — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Službu svú napřed, slovutný příteli milý, vzkazuji. Píšeš mým starším, aby synu Barthoňovu z Miličina šípy a jiné věci kázali navrátiti, jemuž sú v květnú neděli [26. Mart] pobrali oc. Jáť žádám, aby syna Bartoňova k tomu držal, ať mi se se čtyřmi koňmi, ješto mýto projel, postaví; pakliž toho neučiní, kdežť jej podskočím, nerozumiem, byť tak lechce jej chtěl propustiti. Datum f. III. post Pasca.

Petr Růžě z Thábora.

b) B. m. (1458? 7. dubna).

Službu svú, slovutný prieteli milý, napřed vzkazuji. Věz, že sem Bartoňovu synu všecko, což jest bylo jeho, navrátiti kázal. Pak dále dotýčeš, žeš nikdy neslýchal, by na té cestě z Miličina na Chýnov oc mýto dávali oc. V tom nepochybuj, že řádná práva jmáme, abychom v míli mýto brali. Protož syn Bartoňov jestliže se s těmi koňmi a s vozem nepostaví, kdežť jej podskočím, nerozumiem, bychť s ním tak chtěl naložiti, jakož jest jmělo naloženo býti. Datum f. VI. ante Conductum.

Petr Róž z Thábora.

Slovutnému panoši Vítovi ze Rzavého, purkrabí na Chúsniče, prieteli milému.

1646.

Jan z Rosenberka úředníkům Zvíkovským: o doplacení služebníkovi. (K)

V Krumlově 1458, 5. dubna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 6.

Jan z Rosenberka hauptman v Slezie.

Lippolte a Jene milý! Zpravil nás Petřík Thabor, že bychme jemu ještě ostali službu pěší pololetní a na kuon j kopy 4 gr. Pak jest-li tak, dajte jemu ty peníze, aby nás více o to neupomínal. Pakli by co jiného v tom bylo, ale dajte nám věděti. Datum Crumblov feria IV. post festum pasce, annorum LVIII°.

Famosis Lippoldo purgravio et Johanni notario in Zwiekow, fidelibus nostris d. lit. (Na rubu:) Taborovi na službu a na polepšení koně.

1647.

Purkrabí Dobronický Janovi z Rosenberka: o plat z luk. (R)

V Dobronicích 1458, 2. května. — Orig. arch. Třeb. II. 337. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Račte VMt věděti, že Huořecký z Opařan drží jednu lúku nevelikú od Přibenic. Za tu jest dal VIII kop, a VIII grošuv úroka platí, a již chce platiti X grošuv při každém úroce, a II kopě chce hotově dáti; a drží jej VMt toliko vuopravu. A lidé vaši dědiční z Podbořie, kteříž s té lúky seno voziti za robotu měli, ti chtějí též II kopě hotově dáti, a XIII grošuv při každém úroce platiti chtějí, tak i za tu vozbu. Vedle toho račte VMt rozkázati, kto by ji držeti měl, lidé-li VMti, čili ten, kohož VMt vuopravu držíte. Datum Dobronicz feria III. ipso die s. Sigismundi, anno domini oc LVIII°.

Jan z Petrovic, purkrabie Dobronický.

A také račte VMt věděti, že mnozí, kteříž jiné lúky drží, ti se k VMti odvolávají, prosíe, abych jich nechal do příjezdy, když VMt bohdá doma budete, že chtějí před VMtí státi a o to sami s VMtí mluvit.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému dd.

1648.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o člověku, jenž hrozí pálením. (K)

Na Zvíkově 1458, 9. května. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 7.

Urozený pane, pane můj milostivý! Služba má VMti! Račte VMt věděti, že vynesli na mě Milevští, kterak Bžhušě, člověk pánov Týnských, hrozí jim pálením, kterýžto z rozkázání VMti jest jim v jich moc dán; nebo tento, kterýž ještě na Zviekově sedí, vždy zná, že by on tú ženú vinen byl. Prosím, rač sě VMt k tomu přičiniti a s pány Týnskými o to mluvit, ašby Vaši lidé mohli v pokoji seděti. Scriptum Zwiekow feria III. ante ascensionem domini, annorum oc LVIII°.

Lipolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezi, pánu mému milostivému d.

1649.

Hejtman Třeboňský kvituje úředníku Choustnickému peníze. (M)

V Třeboni 1458, 16. května. — Orig. archivu Třeboň. I. B. 6 Gr. 2.

Já Jarohněv z Úsúšie, nynie hawptman Třeboňský, známo činím listem tiehto přede všemi, ktož jej čísti budú nebo čtúce uslyšie, že jsem od slovutného Maksanta písaře zbožie Chúsnické[h]o po Habartovi přijal třidceti a čtyři kopy; s těch peněz nadepsaných já Jarohněv jeho qvituji listem tiehto a mocně prázdna činím. Tomu propuštění svú sem vlastní pečet pro lepší svědomie k tomuto listu přitiskl, jenž jest psán v Třeboni léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého osmého, ten úterý před svatým duchem.

1650.

Jan z Rosenberka kvituje 220 uherských zlatých. (R)

Na Krumlově 1458, 23. května. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

My Jan z Rozmberga, hawptman v Slezi oc, známo činíme tiehto listem zevně přede všemi, že jsme přijali skrze Bohunka z Bratřikovic komorníka našeho, od Maksantha písaře na Chúsniče, tu středu po sv. Marku, jedúce do Prahy, dvě stě zlatých a dvadceti zlatých uherských dobrých a dvadceti kop grošův peněz drobných, s kterýchžto zlatých a peněz již jmenovaných, svrchupsaného Maksantha quittujem a prázdna činíme mocí listu tohoto, jenž dán jest a psán na Krumlově ten úterý o letniciach, leth Božích tisíc čtyřista padesátého osmého.

O zlatté páně Mti panu Janovi.

1651.

Táborští purkrabí Choustnickému: o Ondráčka ševce. (R)

B. m. (1458? 28. května). — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Službu naši, slovutný příteli milý, vzkazujem. Píšeš mezi jinú řečí, že Ondráčka ševce s hodnů příčinů a jistinů jal si, tudíž dotýkaje, že to nás tajno nebude oc. Však tajno tebe nenie, které smlůvy se pánem jmáme, buď jistina nebo nebuď, že s takovým nejmá chvátáno býti, leč bude ohledáno, bude-li takový čeho hoden. Protož věřímeť, že tiem kvapiti nebudeš, dada nám úmysla svého odpověď. Datum dominico post Urbani. Purgermistr a radda města Hradiště Thábor.

Slovutnému panoši Víthovi ze Rzávého, purkrabí Chúsnickému, příteli milému.

*) Cf. číslo 22. této sbírky v A. Č. VII. 219. Mohlo by také do dřívější doby náležeti, jestli Sedláčkův (IV. 80) purkrabí Choustnický Vít z Rovného (?) je skomoleninou za Víta ze Rzávého.

1652.

Petr Svatomír kvituje písaře Zvíkovského z částky peněz. (M)

V Krumlově 1458, 12. června. — Orig. archivu Třeb. II. 338. 21.

Já Petr Svatomír známó činím tiemto listem přede všemi, že mi jest jakožto dnes slovutný panoše Jan z Vesce, písař sbožie Zviekovského, poslal z úřadu svého po purgrabí Zviekovském, jakož jeho list poslaný testí mému svědčí, C fl 4 $\frac{1}{2}$ fl 1 gr.; i nedostalo se v těch ve všech penězích s pilností čtených XIII gr. III d. S kteréžto summy peněz svrchupsaných kromě zuostanie již pověděného já Jana svrchupsaného quittuji a prázdna činím mocí listu tohoto. Datum Crumlow feria secunda ante sancti Viti anno domini oc LVIII°.

1653.

Táborští Janovi z Rosenberka: o solním skladu v Soběslavi a v Táboře. (M)

B. m. 1458, 27. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 5 A P. 1 ee.

Urozený pane milý, službu naši napřed vzkazujeme. Jakož k VMti osobně poselstvie do Soběslavě učinili sme, prosiece VMti, aby skladu solného v Soběslavi ráčili staviti a držěti nedopuštěti, poněvadž nikdy tu v Soběslavi sklad solný nebyl jest, ač my majíce to majestátem cesařským dáno a majestátem krále Ladslava slavné paměti potvrzeno, lepší právo máme, než Soběslavští, sklad solní v našem městě držěti, VMt našim poslóm řekli ste listem vaším, když domův přijedete, odpověď dáti: protož, cožž sú naši spolusúsědé k VMti vyslaní o tom skladu s VMtí mluvili, račtež nám dobrotivú toho odpověď při tomto poslu dáti. Také VMti žalujem na Dobroničku úředníka vašeho, že smlůvu jměli sme spolu takovou, aby ani on ani my lesu Dobronického nerubali ani prodávali do ohledanie, kto by lepší právo po-

kázal; tohoť jest on práva nepokázal, přěs úmluvu lesy Dobronické rubá a prodává: protož ufáme VMti, že jemu přikážete těch lesův u pokoji nechati, nebť my nemie-
níme to opustiti, věduce se lepšie právo nežli Dobronička k těm lesům jmieti. Datum
feria III. ante Petri et Pauli apostolorum.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu přeznivému.

1654.

Jan z Rosenberka Tábořským: o solním skladu v Soběslavi. (M)

Na Krumlově 1458, 28. června. — Koncept arch. Třeb. I. A. 5 A P, 1 ee.

Súsedé milí! Jakož nám nynie píšete o skladu solném v Soběslavi, o kterémž
jsú před sím v Soběslavi s námi od vás spolusúsedé vaši vyslaní mluvili: i pozapo-
menuli sme byli mezi mnoha činěním v této mieře se na ty věci ptáti, abychme
vám toho odpověď dali. I obeslali sme o ten sklad solní hned úředníky i také Do-
broničku o ten les, jakož píšete, a čehožť se na nich uptáme, a tomu porozumieme,
toť vám po svém poslu dáme odpověď. Datum Krumlov, feria IIII. vigilia s. Petri
et Pauli apostolorum anno oc LVIII. Jan z Rozmberga, hawptman v Slezi.

1655.

Zpráva Rosenberských úředníků o solním skladu v Soběslavi. (M)

B. m. a d. (1458, 28. června). — Přepis arch. Třeb. I. A. 5 A P, 1 ee.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt nás jest obeslala, Víthu a mne
a Maksanta, o sklad soli v Soběslavi: tu jsme svolali konšely, pak konšelé jsúc po-
hromadě, obeslali jsú lidi staré tu v městě usedlé, ješto starších v městě nenie, a ti
jsú Petr Žák, Slach Václav, Slepka, Zíka Rys, Janek mečieř, Bernhart Petr, Jan
Vokáše, Saláček, Pátek. A tak jsú ti vyznali, že vod šedesáti let suol do města So-
běslavě jest vozena a prodávána a skládána bez přiekazy: pakli kto v městě prodati
nemohl, ale jel před se s solí, a s té soli nic bráno nenie, než s koní. A také Va-
lentin Míkov syn z Chlebova vyznal, že otec jeho Míka vozil suol do Soběslavě za
pokojných časuov a tu prodával i skládal, a to bez přiekazy.

1656.

Heřman z Janovic Wolfovi z Risenberka: o sporu s panem Oldřichem z Rosenberka. (R)

Na Janovicích 1458, 1. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Klenau.

Službu svú vzkazují, urozený pane strýče milý! Jakož ste u mne byli oc od
pána svého, pana z Rozmberka JMti, se mnú mluvili o tu věc, o kteréž jste od
JMti ke mně posláni, a mezi tiem jste mi oznámili, že pán váš JMt o tu věc chce

přestati na panu Lvovi JMti neb na panu Klenovském. I aby pán váš JMt neřekl, že rovného podání od JMti nechci přijieti, teď vám oznamuji, žeť toho chci přestati na panu Klenovském o tu věc mezi námi k rozeznání. A za to jeho chci prositi, aby se v to uvázal a den a místo k stání o to před sebou oznámil. Ex Janowicz, sabbato ante Visitationis b. Mariae virg. annorum oc VIII°. Heřman z Janovic.

Urozenému pánu Wolfovi Ryzimberskému z Janovic, strýci mému milému d.

1657.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o nějaké při dvou lidí. (K)

B. m. 1458, 4. července. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 8.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Jakož VMt rozkázala o Supa z Milevska a o Bohuši člověka páně Henrichova, chce-li Sup na Bohuši to vésti: rač VMt věděti, že Supovi nezdá se vésti a urukovati naň. Protož račte mi o tom rozkázati, kreraká by oprava měla býti. Scriptum feria III. ipso die sancti Procopi anno LVIII. Lypolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberka, pánu mému milostivému dd.

1658.

Jan kustos kostela Pražského Janovi z Rosenberka: o domě Rosenberském na Hradčanech. (R)

Na hradě Pražském (1458, 9. července). — Orig. arch. Třeb. II. 217. A. 2.

Modlitba má věrná VMti, urozený pane, pane milostivý! Vuoli vaši, což jse dotýče domu vašeho na Hračenech, jenž VMt se mnú o to mluvila, jestliže vaše chtění k opravení jest, což jest potřebí, rač VMt to opatřiti, a zvlášť co jsem na to naložil, nebť jest toho blízko k XVI kopám gr., a na to víc nemám než 5 kop gr., a to dále poručili Janovi, hospodáři domu vašeho. Což bude na mé práci, toť rád podstúpím. Neb nebude-li opatřena dole jistba vrchem a erkéf napřed, bude škoda. A bez peněz nic tomu neudělám. Protož, což se VMti zdá, to račte dáti věděti. Datum ex castro Pragensi, dominico die post Kyliani.

Johannes, custos sanctae ecclesiae Pragensis, capellanus indignus.

Illustri ac magnifico domino, domino Johanni de Rosemberg, domino suo gratiosissimo.

1659.

Úředníci Choustničtí Janovi z Rosenberka: o přípravách k jeho příjezdu do Soběslavě. (M)

V Soběslavi 1458, 11. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 C. 2.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož nám VMt o svém příjezdu do Soběslavě píše, tomu jsme dobře srozuměli. Račte VMt věděti, že jsme k tomu času tak zjednali a jednáme, aby VMt mohli potřebu jmieti: mámeť v městě zde lagu

malvazie a druhú lagu vlaského, Svídnického dosti, piva bielého také dosti, jakž se nadějem, dosti mieti budem, vína Lithoměřického také shlehdá [sic] dosti k tomu bude. Než vína rakúského žádného nemáme. Item ovsa máme LIII čebry, a jiných potřeb také bohda dobudem. Scriptum Sobieslavie, feria III. ante s. Margarethe annorum domini oc LVIII°. Jan z Dobronic hajtpman a Maksant písař Chúsnický.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, hajtmanu v Slezi, pánu našemu milostivému.

1660.

Jan Rous z Čemin Joštovi z Rosenberka: o rozdělení statku mezi Přibíkem a Benešem Chlumským. (R)

Na Krumlově 1458, 18. července. — Cedula arch. Třeb. Fam. Chlumský.

VMti věděti dávám, že se již Přibík Chlumský s Benešem bratrem svým rozdělil, a Benešovi se jest všecko dědictvie dostalo; a má Přibíka ve všech dluziech zastati, a pól třetieho sta kop z toho má jemu vydati, a k tomu koně a oděnie Přibík sobě schová. Protož, milostivý pane, prosím VMti od Beneše i sám od sebe, aby mu VMt již ráčil odpustiti při svém statku zde býti, neb by mu tam daleko bylo u VMti, a chtěl by se zde panu Janovi, bratru VMti, přikázati. Datum Crumplow, feria III. p. s. Margarethae anno oc LVIII°. Jan Rús z Čemin.

1661.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o rozepři o berni klášterskou v Milevsku oc. (K)

Na Krumlově 1458, 19. července. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 3.

Jan z Rozmberga hawptman v Slezi. — Lipolte milý! Jakož nám nynie píší konšelé tu pod Zvíkovem z Podhradie, ortel Milevských posielajíc, což se mezi Thuomú z Milevska a Petrem Lúli tudiez dotýče o někakú berni oc: žádámeť s pilností, aby se na to vyptal s pilností, jaká by to berně byla, a komu by měla příslušet, knězi-li opatovi do Mielevska čili králi, a což by té berně mělo dávano býti, a komu neb kam je před lety od starodávna dávana, abychme, to věduce, uměli se v tom zpravovati. Pakli by je tam o tu při přátelsky s jich obú dobrou volí smluviti mohli, k tomu se přičiň, tomuť sme my rádi. Pakli by smluveni přátelsky býti nemohli, vyptaje se na tu berni, kdy a co by té berně mělo dávano býti, dajž nám to rozumně věděti. A také jest s námi purgrabie z Konopiště mluvil o ten potok, kterýž jsi poručil Jedlicovi; i pravie purgrabie, že by tu ta ves k tomu potoku měla právo, a že na to listy mají od prvních opatuov. Moh[li]-li by těch listuov přiepis zednati, rádi bychom to viděli, by pak i purgrabí z Konopiště měl o to obeslati. A nám, toho všeho vyptaje se, nemeškaj věděti dáti, abychme se vedle toho uměli zpravovati. Datum Krumlov, f. IIII. post sancte Margarethe, anno domini oc LVIII°.

1662.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o ortelu Mirovském, o peníze. (K)

B. m. a b. d. (po 19. červenci 1458?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 11.

Jan z Rozmberka. — Mikuláši milý! O ten ortel Mirovský, jakož nám píší, vědětiť dáváme, že sme s lidmi tak zuostali, aby jeden konšel z Podhradie a jeden z Milevska tam s tím ortelem jeli, popíšíc to vše rozumně, tak jakož jsou to nám popsáno sem přinesli, aťby vždy proměny nebylo ani nedostatku kterého. A ty s nimi pošli písaře, aťby se tak vždy stalo, jakožť píšem. A jakož nám píší, že máte LX kop: i žádámeť, aby nám poslal do Horažďovic, cožkoli v nich jest mšenských, horských a zlatých; a to ať nám jest přineseno konečně v tuto neděli, nebť my tu na ten den, dá-li Buoh, budem.

Purgrabí na Zvíkov.

1663.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních. Lupiče káže popraviti oc. (K)

Na Krumlově 1458, 12. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 6.

Jan z Rosenberka, hewptman v Slezie. Lippolte milý! Jakož nám píšeš a list Humprechtův jsi poslal, tomuť všemu jsme srozuměli. A jakož Humprecht píše, jestliže by nám peněz potřebí bylo, že by nám těch III^c kop počekati chtěl oc. A také píšeš, že jsi Humprechta obeslal, aby [s] svým švagrem mluvil, aby nám penězóm roku přidal oc: píše nám Jarohněv, kterak tobě po Lopáčkovi peníze poslal na Humprechta, na Dětricha z Hodošic; a poněvadž ty peníze již tam máš, odbuď těch všech svrchupsaných. A jakož dotýčeš o Břekovcovi, těch dvě stě kop daj [z] svého úřadu. Pak o toho vězně, poněvadž toho člověka Malovcova oblúpil na svobodné silnici a sám se k tomu zná, kaž nad ním popraviti, jakož na takového sluší. Pakli by ty co v tom věděl jiného, to nám daj věděti. Dále píšeš o Jarohněva z Kútha: teď list jemu píšem, ten jemu pošli. A cožť na to odpověď dá, to odteví, aby se potom uměl spraviti. Datum Crumblow, sabbato post Tiburcii annorum LVIII°.

Famoso Lippoldo purgrauio in Zwickow, fideli nostro dilecto.

1664.

Mikuláš Kaplír ze Sulevic Janovi z Rožmberka: že mu chce dluhu jeho počkati, pak o nepřátelství svém s biskupem Pasovským. (M)

Ve Vimberce 1458, 17. srpna. — V Březanově genealogii Kaplírů ze Sulevic v arch. Třeb.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi píšete, žádajíce, ať bych peněz tři sta kop déle nechal do sv. Jiří nejprv příštího, a že byšte mi chtěli listu obnoviti: pane milostivý, k VMti libosti chci to rád učiniti, ale touto

vejmluvou: jestliže by mne co zašlo a musil peníze míti, jakož některé věci před sebou jmám, a kdybych VMti napřed věděti dal deset neděl, abyšte mi nedali zmeškánu býti, ač bylo-li by mi potřebí, a to beze lsti. A úrok jdi před se z peněz, a listu netřeba obnoviti, nebo já VMti více věřím nežli listu. Datum Wintrberg ve čtvrtek po slavnosti Vzetí panny Marie na nebe, leta páně 1458.

[Na cedulce:] Pane milostivý! Prosím VMti dle pro mů službu aneb lepší libosti okázání, račte svým příkázati, kdyžby moji přes vaše zboží jezdili neb šli na biskupa Pasovskýho, nepřítele mýho, bez škody VMti i všem vašim, ať by jim nebylo překáženo; věře i ufaje VMti, že to učiníte a na to mi dáte odpověď.

Mikuláš Kaplér z Sulejovic, seděním na Wintrberce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, hejtmanu v Slezi, pánu mně příznivému.

1665.

Odpověď páně z Rožmberka ku předešlému listu. (M)

V Krumlově 1458, 19. srpna. — V Březanově genealogii Kaplérů se Sulevic v arch. Třeb.

Služba naše tobě, pane Mikuláši milý! Jakož nám nyní píšeš, že peněz svých nám do sv. Jiří příštího nechati chceš, jakožs to šíře v listu svým položil, toho jsme od tebe vděčni a rádi tak učiniti chcem, jakož píšeš. Vedle toho v cedulce píšeš, žádaje, a bychom svým příkázali, aby tvým, když by přes naše zboží jeli neb šli bez škody, nepřekáželi: toť jsme prve rozkázali a ještěť to učiníme, ať by nebylo tvým překáženo, a věřice tobě, že to také opatříš, ať by našim také od tvých žádná škoda se nedála. Vědětiť také dáváme, žeť jsou se nám kněz probošt Drkolenský se vším zbožičkem, což k klášteru přísluší, i také Hazelští s jich véskami a tvrzi Liechtnaw s jejím příslušenstvím poručili. Protož tobě také věříme, že jim škoditi a překážeti nedopustíš. Datum na Krumlově v sobotu po Nanebevzetí panny Marie, leta oc LVIII.

1666.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o penězích, o vozech, o medu. (K)

Na Zvíkově 1458, 29. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 8.

Urozený pane, pane můj milostivý! Račte VMt věděti, že od Humprechta zlatých přijal sem sedm set a sedmdesát, a ještě doložiti má X zlatých; a drobných peněz přijal sem bez jedné dvaceti kop, a ty VMti, svú chvíli uhlédaje, pošli nemeškavě. Také račte VMt věděti, že Humprecht chce přiepis poslati i rukojmie v listu, které by chtěl mieti. A jakož mi VMt píše o třech voziech, abych zjednal, chci rád to učiniti, budu-li moci zjednati. Také račte věděti, že med svařen jest,

kterýžto VMti pošli bez meškání. Scriptum Zwiekow feria III. post sancti Bartholomei, annorum 8c LVIII°.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1667.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o listy odpovědné od zeman vévodám Rakouským 8c. (K)

Na Zvíkově 1458, 8. září — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 4.

Urozený pane, pane můj milostivý! Služba má VMti! Teď VMti list posielám Milotův, kterýžto otevřel sem, a listy odpoviedacie od zeman vévodám Rakúským. A také račte VMt věděti, že z Dubňanským na tom zuostáno, že jemu má úrok kladen býti u bratra mého na Chúsnice. Scriptum Zwiekow, feria VI. ipso die Natiuitatis beate Marie virginis, annorum 8c LVIII°.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1668.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o listech odpovědných, o sbírání vozů 8c. (K)

Na Zvíkově 1458, 10. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 7.

Urozený pane, pane můj milostivý! Služba má VMti! Jakož mi VMt píšete o listech odpoviedajících: račte věděti, že by již měly u VMti býti. Neb to mů vinú nenie, že se to prodlilo, nebo od druhých panoší tak spěšně pečeti mieti nemohl sem. A o vozích, jakož VMt píšete, psal sem do Sedlčan i do jiných městeček slal; nemohu tomu rozuměti, bych to co mohl zjednati; nebo lidé od svých pilných děl nechtějí se odtrhnúti. A také račte věděti, že Matěj z Todně chce VMti penězóm prodlenie dáti, než tohoto žádá, jestliže by králův úrok byl, aby jej v tom VMt zastala. Scriptum Zwiekow dominico post Natiuitatem Marie, annorum 8c LVIII°.

Lipolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1669.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: posílá přepis od Humprechta 8c. (K)

B. m. 1458, 14. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 8.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Posielám VMti přepis od Humprechta. Račte VMti na to pamět mieti, aťby dokonán byl; nebť jest tomu krátká chvíle, ješto má jemu dokonán býti. Také jakož VMt rozkázala, aťbych vozy formanské zjednal VMti: račte věděti, žeť sěm toho s pilností pilen, nemohu nikdež

zjednati, ješto nynie lidé o svém dělajíe. Scriptum feria V. ipso die Exaltacionis sancte Crucis anno LVIII. Lipolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberka, pánu mému milostivému dd.

1670.

Písař Třeboňský hejtmanu Jarohněvovi z Úsuší: o novou valchu pro soukeníky Třeboňské. (M)

V Třeboni 1458, 29. sárš. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mr, 5. a.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Prosímť tebe, sám za to pomni mluvíti s páně Mtí o ty dobré lidi súkeníky o tu valchu; nebť nynie do Svinuov postavy válet voziti musíjí, což jich koli udělají, nemohúce jich zde v Třeboni váleti, ješto jim to s velikú škodú a nákladem přicházíe. A proto vždy knězi opathovi platiti musejí zplna, jako by v jeho valše váleli. A mluvil včera jeden s súkeníkuov se mnú téměř z nich nejzásobitější, jestliže jim páně Mt nekáže valchy jinde udělati, že se chce konečně pryč stěhovati; a rozumiem tomu, jestliže se ten pryč odstěhuje, že se i jiní vedle něho odtrhnú; neb někteří z nich téměř jím stojie, že se při zámku držíe. Pak sám rozuměti muožeš, jaká by to škoda páně Mti na zámku byla, kdyby se ti lidé od zámku odtrhli, a vieš, žeť se jest Přespole pro tu valchu pryč stěhoval; protož pomni o to pilně mluvíti. Datum Trzebon feria VI. in die sancti Michahelis archangieli anno domini oc LVIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, hetmanu na Třeboni, příteli na mně laskavému, buď dán.

1671.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zavraždění člověka, o berni z klášterství oc. (K)

B. m. 1458, 2. řjna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 9.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Dávám VMti věděti, že před časem některaký člověk s Pieseckého zbožie zabil tu v před městem v Piesku člověka, a ten kterýž jest zabit, má bratra za VMti v Sedlčanech. I žádal toho váš člověk na Pieseckých, aby se pravedlivě stalo, a právo aby učinili, tak jakž na to slušie. Nemohl jest toho váš člověk na nich mieti. Pak nynie ten člověk, kteříž jest účinek učinil, přišel do Sedlčan beze všeho glejtu; i stavil jest jej váš člověk z tvé milosti, kteříž jest jemu bratra zabil, žádaje práva naň spravedlivého. Protož VMt račte mi o tom rozkázati, nebť u vězení sedí. Také VMt račte ten list Humprechtovi kázati dokonati a jej poslati bez meškání, nebť jest již ten čas minul, ješto měl dokonán býti; a toho čekáme na každý den, ješto nás z toho napomene. Také račte pomnieti na list Milotovi a na peníze Radkovcovi, ješto máte dáti VMt na sv. Havel nynie přístí. — Jakož VMti byl list poslán ortelu o Petra Lúlu o berni:

i psala mi jest VMt, abych to dal VMti věděti o té berni, kterak jest. Rač VMt věděti, že za VMti, jakž ten zámek držíte, ani za pana Hájka nikdá berně sú nedávali, než za pokoje za krále Václava, kdy jest na klášter položil, tehdá sú berni dávali; ale i já toho neviem, kterak sú dávali. Račte o tom rozkázati, aſby o to miesto měli. Scriptum feria II. post sancti Remigii anno LVIII.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberka, pánu mému milostivému dd.

1572.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o zavraždění člověka, o penězích, o berni oc. (K)

Na Krumlově 1458, 5. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 10.

Jan. — Lippolte milý! Jakož nám nynie píšeš, kterak by člověk náš jednoho z Pieseckého zboží vsadil ku právu v Sedlčanech, kterýž jemu jeho bratra zabil, a že je žádal před tím na Pieseckých, aby se jemu o to spravedlivě stalo vedle práva, a toho od nich mieti nemohl: porozuměj tomu, proč se toho nestalo, poněvadž člověk náš toho na nich žádal. A v té míře nechť týž člověk posedí, a kterak se Piesečtí k tomu mieti budú. Stanú-liť se a tobě psáti budú, ukaž na nás, ať s námi o to mluvie neb nám píš; a daj nám to věděti, kterak on stojie, a svůj rozum také piš. A o toho kováře, jakož píšeš, daj jej na rukojemství dobré v padesát kop, aby jím jist byl, poněvadž žádný naň nestojí. A o Radkovci, jakož nám to připomínáš, vděčni jsme od tebe toho; jestliť doma nynie, aneb bude-liť v té míře doma, mluv s ním, ať nám to k libosti učiní a těch peněz počeká do sv. Jiříe. Pakli by tomu porozuměl, že to býti nemuož, ale daj nám to bez meškání věděti. — Pak o berni tak nám se zdá, poněvadž je za Hájka ani za nás nikdá neplacena, že my královských berní neumieme snímáti ani nám se to hodí, ač přišla-li by kdy v budúcích časech. A poněvadž jsú s uobú stranú o té berni žádné zmienky neučinili, nechť sobě o to dobré lidi volé, a ti ať je o to rozdělé. Pakli by jich ti smluviti nemohli, ale nechť se k nám utekú, a my jim raddu dáme, kterak by mezi nimi měli vypověděti. — A také milý Lippolte, mluv s Johannesem písařem, jednu-li či dvakrát jsú peníze od Předbora přijímáni; to nám daj rozumně věděti, neb jemu máme peníze o sv. Havle dáti. A listy hlavnie sme tam již poslali po Svatomírovi, o kteréš píšeš. Datum Crumlow feria V. post Francisci anno oc LVIII.

Lipoltovi.

1673.

Písař Chousnický stvrzuje písaři Dobronickému příjem peněz. (M)

V Chousníce 1458, 18. října. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Já Petr Maksant, písař úřadu Chúsnického, vyznávám tiemto listem před

každým, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že slovatný Johannes, písař Dobronický úřadu Přibenického, dal mi jest CC M z úřadu svého na úroky komornie, jakož dnes datum této quitancí svědčí. Tomu na svědomie svú pečeť přitiskl sem k tomuto listu. Datum Chúsník feria IIII. post sancti Galli annorum domini oc LVIII° .

1674.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému, aby si poslal pro peníze. (K)

B. m. 1458, 12. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 5.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Jakož jest páně Mt rozkázala, aťbych sto kop zjednal a vám dal věděti, aby po ně poslal: vědětiť dávám, příteli, žeť sěm ty peníze poslal do Dívčic po paní Zdeny ženy mé, a tu je vezmeš u Hynka. Protož, milý příteli, to věda, již toto opatř, jakž umíš, a k sobě je vezmi. Datum dominica in die quinque fratrum anno LVIII.

Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Zachařovi z Nemyšle, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému d. d.

1675.

Třeboňský písař prosí Jana z Rosenberka o registra svého předchůdce. (M)

V Třeboni 1458, 29. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G β , 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Prosím VMti, račte na to paměť jmieti, aťby registra Mathiášova byla k VMti vzata a srovnána, aťbych já z nich mohl porozuměti, kto jsú úrokuov nedodali, i věděl, koho z čeho upomínati, i také pro mejto abych toho zprávu vzal, co bych jměl spravedlivě bráti. A prosím VMti, abyšte to ráčili shodlati, když by pan Bechyně s Rúbíkem jměl býti, aťbych toho jednu jezdú odbyl, a mohlo-li by to na vaši chvíli hned po této neděli býti, neb v tuto neděli hosti čekáme z Kamejka i odjinud pro nekteraký mord, ješto jsú srokováni. A což by se potom déle dlilo, přiblížil by se čas otjezdu vašeho, ješto by se věci vaše ne tak dobře porovnati mohly. Což v tom ráčíte rozkázati, to račte dáti věděti. Datum Trzebon, feria IIII. in vigilia sancti Andree anno domini oc LVIII° . Řehoř Claryc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, hejtmanu v Slezi, pánu mému milostivému buď dán.

1676.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka o záležitostech peněžních. (K)

B. m. 1458, 13. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 6.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Jakož VMt rozkázala, abych VMti dal věděti, co jest úroka svatohavelského, a co z toho vydávám komornieho

platu a purgrabí na jeho nájem hradu: rač VMt věděti, že jest úroka pravého i s berní, kteráž se nyní vybíráti má, bez schodkův III^CXXXIII kop V gr.; z toho sém vydal komornieho platu CXXV kop, purgrabí na jeho nájem hradu Ij^C kop; než berní mám ještě vybíráti, a té jest bez schodkův LXXXXVIII kop LVIII gr. V Letovském úřadu sešlo na berní XXI ℞ XLVII gr., neb VMt rozkázala, abych s nich nebral. V Milevském úřadu sešlo XLI ℞ VI gr. V d., ješto VMt kázala knězi opatovi stúpiti, to jest jednoho úroka krom jiných věcí. Také VMti poslal sém nedávno C kop z toho úroka svatohavelského nynějšího. Také v tomto polúletí jsú příjmy rozličny, ješto toho VMti neviem podobně pověděti, neb se ty věci měnie. Také z toho jest vydáno na rozličné věci, ješto VMt bohdá uslyší na počtu, co jest z toho vydáno. Scriptum feria III. ipso die sancte Lucie virginis, anno LVIII.

Jan z Vesce, písar Zvíkovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, pánu mému milostivému d. d.

1677.

Třeboňský hejtman Janovi z Rosenberka: že Heřman z Hrádku chtěl by koupiti Bečice. (M)

V Třeboni 1459, 12. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 349. 1 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že jest se mnú mluvil Heřman s Hrádku, že by chtěl u VMti ves Bečice v Přibenickém panství kúpiti, jestliže by VMt ráčila jemu prodati: i zdá-li se VMti, račte o to s purgrabí rozmluviti, a jestliže by se VMti zdálo to učiniti, aťby jej purkrabie z Jistebnice obeslal, aťby tu přijel. — Také jest se mnú Unka, nebožce Prokopuov otec, mluvil a pravě, že nevie, jestli ten kožich zaplacen, kterýž jest VMti nebožtík Prokop prodal; VMt račte se o to na Johanesovi Rythšawerovi a na Bebtovo zeptati, oni by o tom měli věděti, jest-li zaplacen či nic. — Jakož mi VMt psala, abych v Jistebnici v tento úterý najprv příští byl k stupování Kozskému a jiným: i prosím VMti, muož-li to býti, račte mě toho zbaviti, nebť mám nyní pilné věci VMti i své jednati; poňavadž tu purgrabie a Rús budú, zdá mi se, že jest na tom dosti. Datum Trzebon, feria VI. ante Marcelli anno domini oc LIX°.

Jarohněv z Úsušie, hawptman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka havpnanu v Slezi, pánu mému milostivému dán.

1678.

Úředníci Zvíkovští Janu z Rosenberka: omlouvají se, že nejsou hotovi s počtem oc. (K)

B. m. 1459, 15. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 10.

Urozený pane, pane milostivý! Službu naši VMti. Jakož VMt rozkázala, abychme před VMti byli v středu s počtem: rač VMt věděti, že některé věci máme

dosti pilné. Rádi bychom to sobě zjednali. Berně, kteráž se nyní VMti vybírá, rozkázali sme, aby tento týden dodána byla. Doufáme VMti, že v tom nám za zlé mieti nebudete, že na ten den nebudem; než boh[d]á v pondělí konečně budem s těmi se všemi výpisy, jakož VMt rozkázala. Račte věděti, že sme s lidmi mluvili od VMti o ty peníze půjčené; chtíe rádi do toho času počekati. A toho VMt ústně zpravím, když u VMti budu. Scriptum feria II. ante sancti Anthoni anno LIX.

Mikuláš ze Rzávého, purgrabe Zviekovský, Lipolt ze Rzávého,
Jan z Vesce písař Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, hajtmanu v Slezí, pánu našemu milostivému d. d.

1679.

Jan z Rosenberka stvrzuje přijem úrokových peněz. (M)

B. m. 1459, 20. ledna. — Orig. archivu Třeboň. II. 38. 1.

My Jan z Rozmberka vyznáváme tiemto listem, že jako dnes datum tohoto listu přinesl nám Habart od Maksanta písaře Chúsnického XIII ř; s těch jeho quitujeme a prázdna činíme. Datum sabato post Anthonii anno oc LIX°.

1680.

Hejtman Třeboňský stvrzuje lovčímu přijem peněz na dílo panské okolo města. (M)

V Třeboni 1459, 29. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 W^a, 3.

Já Jarohněv z Úsušie, hauptman na Třeboni, známo činím tiemto listem, že sem přijal od Šetele lovčieho dvadceť kop peněz lesních na dílo panské, kteréž se dělalo okolo města, z kterýžto [sic] peněz já početh dále mám páně Mti učiniti. A z těch XXti kop grošuv téhož Mikuláše Šeteli mocí listu tohoto kvituji a prázdna činím. Datum Trzebon feria II. post conuersionem sancti Pauli anno domini oc LIX°.

1681.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o věřitelech Rosenberských, o berních, o Petrovi z Lindy. (M)

V Třeboni 1459, 4. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 14. g.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Na vědomie VMti dávám, že sem byl v Hradci u Štítného a Noskovského, takť pravie, že chtie rádi kúpiti, zvlášť za to prosie, což by mohlo býti najblíž od Soběslavě, a když budú obesláni k uohledanie, že chtie přijeti a chtie kúpiti za II^m. Než Albrecht nechce kúpiti tak daleko; a o Knaura, ten pravie, že tento pátek najbližší nemuož, ale potom což bude moci najspieš že chce přijeti. Protož VMt dajte mi věděti, mámli tento pátek přijeti, čili

mám Knaura čekati. Pak o Kunšovi teď listy jeho VMti posílám, po nichž se můžete zpravit. Také račte věděti, že mi jest pan Čeněk pravil, že berníci s každé osoby po 1 groši zámazného berú; protož VMt [rač] o tom rozkázati, máli se to také s lidí sebrati. Než já sem slyšal, že jsú první berní s lidí panství vašeho toho zámazného nic nedali na tom sed[ěnf] v Budějovicích. Také račte věděti, že mě Řehoře Petr z Lindy obeslal, že máf na Bukovště X kop úroku zapsáno; i žádal na mě, abych jemu dal lidí vyznamenání odtud a od každého zámazné, aby z nich berní zpravil, a že se jemu prve tak stalo. A já sem jemu na VMt ukázal. Datum Trzebon dominico post purificationem sancte Marie virginis anno domini oc LIX.

Jarohněv z Úsušie, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, hejtmanu v Slezí, pánu mému milostivému buď dán.

1682.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Kolence, aby vydal ryby Jindřichovi Týnskému. (M)

V Krumlově 1459, 25. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberga, hawptman v Slezí oc. Přibíku milý! Žádámeť s pilností, aby panu Henrichovi Týnskému dal čtyři čebry ryb a deset štik, čtyři štiky větčie a šest menších. Datum Crumlow dominico post s. Mathey apostoli, anno domini oc LIX°.

Famoso Przibikoni de Koleneecz, magistro piscinarum, nostro fideli dilecto.

1683.

Třeboňský hejtman a Dobronický purkrabí Janovi z Rosenberka: o prodeji některých zbytků Přibenického panství Tábořským. (R)

V Dobronicích 1459, 2. břesna. — Orig. arch. Třeb. II. 349. 1. a.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt vyslala nás na Thábor o jednání těch věcí: račtež VMt věděti, že jsme ty a takové věci od VMti nám poručené snažnú pilností jednali, chtiece to k místu přivésti. I podáno nám jest od nich za každú kopu platu po XIII kopách grošuv, a my jsme jim pustili po XVI kopách grošuv; a za lesy, kteříž k tomu a mezi jich lesy příležie, a těch nenie lesův za padesát lánův vedle rozumu našeho, za ty lesy jsú nám podávali VI° kop grošuv, a my jsme jim pustili za VIII° kop grošuv. A v tom jsú sobě vuoli pozuostavili, že to chtie na obec vznésti a zvěduce úmysla jich svolenie chtie k VMti nemeškajíc vyslati, a nebude-li prve, ale konečně od tohoto pondělého neb úterého v témdni; a odpověď na ty věci VMti dáti chtěli ten trh dále konati, i nás k tomu času také chtie obeslati, abychom s nimi k VMti přijeti. A o jiné věci, když k VMti bohda

přijedem, šíře a dále VMt zpravíme, kterak jsme ty věci jednali. Scriptum in Dobronycz feria VI. post dominicam Oculi, anno nativitatis Christi oc LVIII°.

Jarohněv z Úsušie, hawptman v Třeboni.

Jan z Petrovic, purkrabie na Dobronicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, hawptmanu v Slezí, pánu našemu milostivému buď.

1684.

Jan z Lažan Janovi z Rosenberka: o dluzích někdejšího Rosenberského poddaného Tůmy. (M)

V Bechyni 1459, 5. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G^o, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, služba má napřed VMti. A jakož Tuoma, listu tohoto ukazatel, byl jest za VMtí v Potalově,*) a tu úředníci VMti nemohúce na něm úrokuov mieti pro chudobu, tak že jest zaseděl IIj kopy grošov, a v tom sfrejmarčil se jest s jiným člověkem za mě; a já nevěda o tom, by on tak mnoho zaseděl VMti, i přijel sem jej. A když jest za mě dosedl, tehdy úředníci VMti přísne na něm úrokóm chtie, jakožt jest již, jsa za mnú, těch úrokuov zadržalých L grošuov splnil a sto grošuov ještě zuostává. I prosím já VMti, račte již s ním o těch sto grošuov milostivě naložiti, neb jestliže by VMt toho neráčili učiniti, jinak tomu nerozumiem, než že by mi ten purkrecht skrze takové úroky opuštěn byl. A tohož prosím milostivé odpovědi od VMti. Datum Bechyn, feria II. post trans-lacionem s. Wenceslai anno oc LVIII°.

Jan z Lažan a z Bechyně,

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému det.

*) Ves někdy k Přibenicím patřící, nyní les.

1685.

Anežka z Rosenberka bratru svému Janovi: aby nařídil úředníkům vydati panně Anežce, čeho jest jí potřebí. (R)

(V Třeboni 1459), ve čtvrtek po sv. Řehoři (15. března). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Tištěno ve Sborníku Historickém, vydaném r. 1882 na oslavu desíletého trvání Klubu Historického, str. 115.

1686.

Jan z Lobkovic Rousovi z Čemin: že by vyměnil Dobronice za Lobkovice. (M)

Na Helfenburce 1459, 19. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 337. 1.

Služba má, urozený příteli dobrý! Slyším, že pán chce odbyti Dobronic i jiné sbožie Přibenicke, což jest po řeku a ještě prodáno nenie. Prosím tebe, se pánem mluv, ráčí-li frajmarčiti Dobronici i tiem jiným sbožím na Lobkovice s jiným zbožím, kteréž mám za Prahú; a což by bylo páně sbožie lepšie, to já chci do-

platiti; a porozuměje v tom, což jest páně úmysla, na miesto daj mi to věděti listem svým. Datum Helfmburk, feria V. ante sancti Georgi annorum cc LIX°.

Jan z Lobkovic.

Urozenému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, příteli mému dobrému.

1687.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému a Rousovi: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1459, 20. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. G^r, 8. č. 11.

Služba má napřed, urození přítelá milí! Prosím, dajte mi radu k tomuto, že Buzický chtěl by penězóm hlavním od nebožtíka Jíry odkázaným na den sv. Jiříe. A já tak v brzké chvíli neviem jich kde vzieti. I obeslal sem jej, toho žádaje, aby do tří neděl toho v stání pobyl; i ještě o to odpovědi nemám od něho. I toho sem dotekl, aby do páně Mti příjezdy toho nechal; pak neviem, to učiní-li. Také dajte páně Mti věděti, že Zpěvák puol léta dává napřed JMti věděti a chtě o sv. Havle příštíem jistinu mieti vedle listu hlavného. A také peněz ta[ko]vých zbytečných nenie, z čeho dáti měl bych, než králově Mti příslušějící, ty ležie. Odpovědi žádám. Datum Zwiekow feria VI. ante sancti Georgii anno cc LIX°.

Nicolaus de Rzawy, purgravius Zwiekowiensis.

Urozeným panošiem Zachařovi z Nemyšle purgrabie na Krumlově, a Janovi Rúsovi z Čemin, přátelóm milým d.

1688.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o dvou krádežích a o udání jiných dvou lidí. (K)

Na Zvíkově 1459, 5. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 11.

Urozený pane, pane můj milostivý! Račte VMt věděti, že mám jednoho u vazbě, kterýžto almaru v Sedlčanech vylámá a vzal z nie peněz ke čtyřem kopám; to učiniv, přišel pod Zvíkov, i počel peníze čísti, a ten jistý z Sedlčan dával znamenie, kteraký pacholek jest a v čem. I jest s ním o to umluveno, a on dobrovolně sezna se k tomu, že jest tiem vinen. I piší mi Klatovští oň, jakož list jich VMti posielám. Také jednoho z Kluk v vazbě mám, kterýžto svému hospodáři, u kterého slúžil, vzal jemu samostřiel i s přípravú, a k tomu sukni, a s tiem postižen na cestě a s jistinú na hrad přiveden. Také račte VMt věděti, že Šerkyně, kterýžto odpraven jest na Klenovém, vyznal na Valéska mlynáře, člověka vašého, že by s Beněškem u něho potreby sobě brali; a ten také na Zvíkově sedí. Prosím od VMti o tomto rozkázanie. Scriptum Zwiekow sabbato post Ascensionem Domini anno cc LIX°.

Nicolaus de Rzavý, burgravius Zwiekowiensis.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1689.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: aby pohořelému bylo dříví dáno. (K)

B. m. 1459, 15. května. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 12.

Urozený pane, pane můj milostivý! Dávámť věděti, že jsem Divišovi psal o Ondru, služebníka VMti, aby jemu jakožto shořelému les dal a propustil, jakož od starodávna jiným služebníkům k taczie potřebě bez otpory dáváno jest; a on se tomu odpierá a na mé psaní se neobracuje, bráně se, že králuov služebník nenie. Protož VMt rač jsama jemu o to psáti, nebolito s královú Mtí dáti mluvití, aby se jim tak stalo, jakož od staradávna bylo právo služebníkům. Datum feria III. post Penthecosten anno oc LIX°. Mikuláš ze Rzávého, purkrabí Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1690.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních. (K)

Na Krumlově 1459, 20. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 12.

Jan z Rozmberga hawptman v Slezí. — Mikuláši milý! Psaní tvému sme srozuměli. Jakož píšete, kterak Janek s Hrádku položil drobných peněz CLXXIII ₰ X gr., a doložiti jmá v středu LXI ₰, a že ty z úřadu muožeš mieti XXX ₰. Tot učiním II^oLXVIII ₰ X gr.; ústatek my pošlem, dá-li Buoh, k tomu času L ₰ L gr., tak že bude III° ₰ XV gr. Tiem odbud Winterberského a list od něho vezmi. Pak o paní z Lazka, Koktanovu ženu, té daj CLXIX zlatých uherských, a za LXIX zlatých rýnských daj peněz po polúkopí, kteréžť také pošlem; a ostatek, totiž XXII ₰ XVIII gr., drobnými penězi, ty také pošlem do Strakonic k tomu času, jakož píšeš; tu je všecky spolu najdeš. A ostatek tě dále ústně zpraví ten, kohožť tam s nimi pošlem. Odbuda, vyvadiž list, a učíň v tom pilnost svú, jakožť věříme. A o stúpenie zbožie také poručíme k tomu dni, jakožs zuostal, ačby vždy námi nic nesešlo. Datum Crumlow dominica Trinitatis, anno domini oc LIX°.

Famoso Nicolao Withoni de Rzawy, burgravio in Zwiekow, nostro fideli dilecto dd.

1691.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zadrželých úrocích rychtáře z Huzenic. (K)

Na Zvíkově 1459, 29. května — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 13.

Urozený pane, pane můj milostivý! Račte VMt věděti, že Jan rychtář z Huzenic zuostal VMti zadržialých úrokův XII ₰ XXVII gr. V dn.; i provodí těmi lidmi, kteřížto VMti byli peněz pójčili prvnie pójčky, že jemu to nenie na úrocích sraženo, a toho pokládá šesst kop. I také v nebožtíkově Janově registrech nalezeno, že mu sraženo nenie. Již VMt tiem račte hýbati, jakž ráčíte, a o ostatečních penězích račte

s ním milostivě naložiti vedle zdání VMti, a mně dále o tom rozkázati. Scriptum Zwiekow, feria III. post festum Corporis Christi annorum oc LIX°.

Nicolaus de Rzawy, purgravius Zwiekowiensis.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1692.

Jan z Rosenberka písaři Třeboňskému: že Bickovi z Slověnic úroky odpouští. (M)

B. m. 1459, 30. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gp, 9.

Jan z Rozmberga, hauptman v Slezí. — Řehoři milý. Věděti dáváme, že sme odpustili Petrovi Bickovi z Slověnic XXIII groše úroka; to věda, aby jeho dále neupomínal. Datum feria IIII. post Urbani anno oc LIX°.

Famoso Gregorio Klarycz, notario bonorum Trzebon, fidei dilecto.

1693.

Tomek nejvyššímu písaři páně z Rozmberka: o penězích. (K)

Na Zvíkově 1459, 12. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 9.

Služba má napřed, pane Mikuláši milý! Prosím, vzneste na páně Mt, žež mám peněz z těch úrokův zadržalých kop čtyřidcet a pět, ráčí-li JMt je vzieti; neb od Buzického také list páně vyvadil sem, a dal sem z těch peněz zadržalých i jiných sto kop jistiny a pět kop úroka, kromě nádvkův na zlaté; neb zlatí v listu toliko stáli sú po XXXII gr., a já zlaté mám po XL gr. Prosím, račte mi o tomto věděti dáti. Scriptum Zwiekow, feria III. ante sancti Witi, anno oc LIX°. Thomek.

Slovutnému panu Mikulášovi, nejvyššímu písaři páně z Rozmberka, mně přeznivému d.

1694.

Jan z Rosenberka svému písaři v Třeboni: že Radonickým úrok svatojirský odpouští. (M)

V Třeboni 1459, 17. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 9.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slezí. — Řehoři milý. Odpustili sme lidem z Radonic pro jich chudobu úroka svatojirského minulého II kopy XXVIII grošův, a Miletínským pro někdejší shoření Ij kopy. Protož to věda, již jich z toho neupomínaj. Datum Trzebon, feria VI. post assumptionem Marie virginis gloriosissime anno oc LVIII°.

Famoso fidei nostro dilecto Gregorio Claricz, bonorum Trzebon notario, detur.

1695.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: posílá listy odpovědné Vratislavským. O medu oc. (K)

B. m. 1459, 11. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 14.

Urozený pane, pane můj milostivý! Rozkázáním a psaním VMti obeslat sem

všecky zemany a služebníky, aby Vratislavským odpověděli. A tiehd ty listy odpoviedací já i s nimi posieláme. Také med picí hotov jest, čtyři súdci, jakož VMt psala; komuž rozkážete, pošle se. Také VMt jmá tu na Zviekově dva hrdnce medu, jakož VMti dali na Zviekově. A tři hrdnce medu dostaly se od vašich včel, a tři sme koupili, a čtyři hrdnce jmá Lúlla má dáti za vinu. A káže-li VMt viac medu kúpti, račtež dáti věděti; ale drah jest, hrnec po XXV a XXVI gr., a málo veliký za XXX gr. Také sem mluvil s [Z]pěvákem; chce VMti sto zlatých nechati v témž jakož prvě, a ostatek aby jemu VMt dala. Také VMti posielá se každý úrok, kterýž se běře zvlášče, a komu se dáva komorní plat, ve jméno se píše. Datum feria III. post Natiuitatis virginis Marie gloriosissime, anno oc LIX°.

Mikuláš ze Zrzavého, purkrabí Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberga, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1696.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby opatovi Zlatokorunskému. (M)

V Krumlově 1459, 28. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesii oc. — Přibíku milý! Daj knězi opathovi i konventu do kláštera Korunského deset čebruov ryb. Datum Crumpnow f. VI. ipso die sancti Wenceslai, martyris gloriosi, anno oc LIX°.

Famoso Przibikoni de Wraczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto d.

1697.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby Zachařovi z Nemyšle. (M)

V Krumlově 1459, 1. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesi oc. — Přibíku milý! Daj Zachařovi z Nemyšle jeden čber ryb, to jest vuole naše. Datum Crumpnow feria II. ipso die sancti Remigii, anno oc LIX°.

Famoso Przibikoni de Wraczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, d.

1698.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby. (M)

V Krumlově 1459, 9. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesi oc. — Přibíku milý! Daj Přibíkovi Hovnovi dvadeti kapruov. Datum Crumlow feria III. ante Calixti annorum domini oc LIX°.

Famoso Przibikoni de Wraczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, d.

1699.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby Anežce z Rožmberka. (M)

B. m. 1459, 10. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Jan z Rozmberga, haupman v Slezí oc. — Přibíku milý! Žádámeť, aby dal panně Anežce, sestře naší, do Třeboně 4 t. ryb a k tomu 10 štik, 6 menších a 4 větších. V tomť jest naše plná vuole. Datum f. IIII. ante Calixti anno oc LIX°.

Famoso Przibikoni de Raczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, detur.

1700.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby Súdskovi (M)

V Krumlově 1459, 23. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesi oc. — Přibíku milý, daj Súdskovi čber ryb! Datum Crumpnow f. III. post XI^m virginum, anno oc LIX°.

Famoso Przibiconi, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, d.

1701.

Chousnický písař písaři Třeboňskému: o pozůstalosti faráře Lomnického Kabele. (M)

V Soběslavi 1459, 2. list. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A E. 3.

Službu svú vzkazuji, kmotře a přáteli zvláště milý. Johannes Plzák subdiacon mě zpravil i tudež Silvester mistr školní, že by témuž Plzákovi nebožčík kněz Kabele, farář Lomnický, svůj viatik odkázal, a žej to v kšaftu jeho zapsáno týmž Silvestrem věcmi mezi jinými. I prosímť, poptaj se na ten kšaft a na viatik pro mů službu a dopomoz jeho témuž Plzákovi, nebť jest pacholek chudý. Také Beneš súkeník od nás mě zpravil, že by jemu nebožčík za sukno zuostal několik mezcieta grošuv, a viemť, že by ten člověk jinak neřekl, a takéť to chce svědomím provésti. A Silvestrovi zuostal X grošuv; ty sú také v kšaftu zapsány. I věřímť, že se k tomu přičiníš, což se v jeho statek uváží, aby ten dluh také podstúpil a na jeho duši nenechal. A zvláštěť o ten viatik prosím; Silvestr tenť jej pozná i kněz Václav Benešovský farář; i věřímť jako přáteli, že se k tomu s pilností přičiníš. Datum Sobieslaw, feria VI. post omnium sanctorum seu in die animarum.

Maxanth písař Chusnický.

Slovutnému Mathiášovi z Úšova, písaři úřadu Třebonského, kmotru a přáteli zvláště milému.

1702.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka: o registrech opata Milevského. (K)

B. m. 1459, 2. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. B. fasc. 24. č. 1.

Urozený pane, pane můj milostivý! Služba má VMti vždy hotová! A když VMt byla na Zvíkově, tu kněz opat Milevský položil u mne registra klášterská

k žádosti VMti, a s těch mě napomínal, a nyní mi píše horlivě, jakož VMti list jeho posílám. Protož což VMt rozkáže mi s těmi registry učiniti, toť udělám; nebť sem i knězi opatovi psal, že bez rozkázání VMti těch registr nedám jemu, neb že jest to k žádosti VMti ke mně položil, ale ne k mé žádosti. Datum feria VI. in die Animarum anno 3c LIX°.
Sigmund písař na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1703.

Purkrabí Zvíkovský Janovi Rousovi: o přímělu za služebníka. (K)

Na Zvíkově 1459, 2. listopadu. — Orig. pap. archivu Vorl. IV. K. 13.

Službu svou vzkazuji, urozený příteli milý! A prosím tebe o tohoto pacholka Kozla služebníka páně, čehož tě ústně zpraví, že jemu v tom raden a pomocen budeš ku páně Mti, aby mu JMt pomoc k městům k Piesku a k Vodňanům učinila a k úředníkuom, kteříž tu budú, nebť sú jemu ta města rok položili před ty úředníky. Datum Zwiekow, feria VI. post Omnium Sanctorum. Anno domini 3c LIX°.

Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zvíkovský.

Urozenému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, příteli mému milému d.

1704.

Tomek Janovi z Rosenberka: o úrocích zadržalých. (K)

Na Zvíkově (1459, 11. prosince?). — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 111.

Urozený pane, pane můj milostivý! Račte VMt věděti, že peněz z úrokův zadržalých mám hotových XXVI kop, ač nebude-li více, neb ještě více měli by mi přiněsti. Než prosím, o tomto račte mi VMt rozkázati, že druhí jsou velmě chudí, a někteří [vel]mi se proti registrům Gograrovým zpierají, že by toliko dluž[ni n]ebyli. A tak s nimi mnohé nesnáze mám, i nemohu jim jiným [o]dpierati, než kteří mi v tom nechtie věřiti, když by VMt mě k počtu obeslal, aby i ti se mnú před VMtí stáli, a že bych těch úrokův zadržalých registra stará nebožce Smetanova s sebou vzal, bylo-li by v čem obmeškáno, aby i to ohledáno bylo. O tom VMt račte mi rozkázati, měl-li bych registra stará s sebou vzieti. A také chudým lidem některým ještě další roci jsou dáni. Scriptum Zwiekow feria III. post Conceptionem Marie virginis.

Thomek.

Uroz. pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí 3c, pánu mému milostivému.

1705.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka: o úroku zaplaceném Dubňanskému 3c. (K)

B. m. a b. d. (1459?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 3. č. 25.

Také račte VMt věděti, že sem poslal Dubňanskému lichvu; den sv. Havla

jest jemu dána. I otázal jest Dubňanský těch, ktož sú jemu dávali, kéž jste mi jistinu také přinesli, na tom zavázav; i neřekl potom nic; než lichvu přijal. Také račte mi odpověď dáti VMt, oč sem VMti psal, jakožto o Lisu, což se jeho tkne, a o Buriana a o Býšovce i o jiné potřeby.

Rukopis zrovna takový jako v listu píše Zvíkovského Sigmunda 1459, 2. listopadu č. 1702.

1706.

Úředníci Táborští Janovi z Rosenberka: o vraždě lidí z Ponědražky. (M)

V Třeboni 1459, 12. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 2.

Urozený pane, pane náš milostivý. Věděti VMti dáváme, že teď přicházejí k VMti lidé vaši z Ponědražky jménem Kadolt a Cabalka, kteříž jsú člověka zamordovali. A jakož VMt ráčí věděti, kterak jsú na statku zásobni, i ptali sme se; tak rozumieme, že potřebu vhodní (?) mají, tak jakož na ně slušie. Pak již VMt rač s nimi naložiti, jakž se VMti zdá. Datum Trzebon, feria IIII. ante sancte Lucie anno domini oc LIX.

Jarohněv z Úsušie hejtman,
Řehoř Claryc písař na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, hejtmanu v Slezí, pánu našemu milostivému buď dán.

1707.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o vraždě ve Vitíně, o zajatém poddaném v Ličově, o penězích pro Anežku z Rosenberka. (M)

V Třeboni 1459, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Věděti VMti dávám, že nyní u Vitíně lidé vaši zabili člověka vašeho, susedé suseda, i utekli pryč ti morděři: a protož což VMt o těch poběhlých rozkáže, to račte dáti věděti. A jakož VMt rozkázala o Jošta, aby pochován byl, račtež VMt rozkázati také o Stolařika, který s ním sedí, mám-li jeho na rukojmě dáti; nebť Jošt vždy praví, že ničímž vinen nenie. Také račte věděti, že sem Sigmunda z Ličova obeslal, jakož ste rozkázali, o to, jakož jest Bolochovec u vás byl. A Sigmund mně odpisuje, že to, což mi jest prve psal, že mi v tom ještě stojí; a to první psaní jeho ke mně jest toto: že toho žádá, aby pan Krajieř aneb Bolochovec vzal sobě toho rok před někoho dobrého, i mne v tom podáváje, a že on Sigmund to provésti chce, že jest ten člověk, za kteréhož šacungk chtie jmieti, že jest v holdu jat. Druhé podává Sigmund, abych lidi vaše ku právu podal, a bude-li jim vašim lidem právem nalezeno vedle těch tejdinkuov, kteréž mezi sebou s panem Krajieřem mají, že by lidé vaši nebyli toho rukojemstvie prázdni a že by jměli plniti, že on chce vaše lidi bez škody v tom zachovati. Protož zdá-li se VMti, račtež s tím Bolochovce obeslati, ať to k místu vede. Také račte věděti, že mě

panna Aněžka obsielá, abych jí dal věděti, zač VMt má žádati o penězích k své potřebě; neb tito penězi zde jsou vydáni a budou na potřeby, a ještě nestačí. Protož račte na to pomysliť, čím ji ráčíte dále opatřiti, a mně to dáti věděti. Datum Trzebon, feria V. in die sancte Lucie anno domini oc LIX.

Jarohněv z Úsušie, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Rožnbergka, hejtmanu v Slezí, pánu mému milostivému buď dán.

1708.

Zvíkovský purkrabí oznamuje Janovi z Rožmberka zásilku medu. (M)

Na Zvíkově 1459, (okolo 13. prosince). — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 22 e.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti posielám XV hrncuov medu: dva hrnce, ješto jsou přišly od vašich včel, a jeden hrnec kúpený od společníkuov, tři hrnce kúpené od Pališe z Veliké, tři hrnce od starého purgrabie, čtyři hrnce za viny od Luké z Milévská, dva hrnce, ješto sú VMti poctu dali, a toho mehu [sic] prvé jest posláno VMti tři hrnce, a hrnec jeden od Tryzny. Také rač VMt věděti, žeť sú u mne byli služebníci k hradu a žádajíce toho na mně, abych jim psal přátelské smlúvy o Cipínovu dceru, jakož jest pojala pacholka Dobevského; a jáť sem jim bez vuole VMti svoliti nechtěl. A takéť pravie služebníci, žeby tu nápad VMti nebyl. I račtež VMt v tom rozkázati a psáti, kterak mám se v tom mieti, než toliko jest vinna VMti, že jest bez přátelské vuole sama se vdávala. Datum Zwiekow, feria II. [sic] Lucie anno domini oc LIX°. Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, hawptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1709.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: o desátku faráře Ševětínského v Neplachově, o mordú ve Vitíně, v Ponědražce. (M)

V Třeboni 1459, 15. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 59 d.

Urozený pane, pane náš milostivý. Přicházejíť k VMti lidé vaši z Neplachova, kteříž se zbraňují faráři Ševětínskému desátek dávati, i zpravieť VMt, pro kteréž příčinu jemu desátku dáti nechtie z plna, a co se jim do faráře nedostává. Protož VMt račte jim obojím o tom rozkázati, aťbychom my věděli, při čem faráře i lidi zachovati. A jakož píšete o lidech z Vitína, kteříž člověka zamordovali, aťby jich statek opatřen byl, co tu odběžného, aby se neroztrhlo: jestiť ten statek opatřen rychtářem a konšely; pakliť se VMti zdálo, že by jměl ještě jinak opatřen býti, to račte rozkázati, kterak by se VMti zdálo. A o lidi z Ponědražky: mohúť V kop dáti

i lépe; vedle toho račte s nimi naložiti vedle milosti. Datum Trzebon, sabato post sancte Lucie annorum domini oc LIX.

Jarohněv z Úsušie, hejtman,
a Řehoř Claryc, písař na Třeboni.

Uroz. pánu panu Janovi z Roznberka, hejtmanu v Slezi, pánu mému milostivému buď dán.

1710.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: o zajatém člověku Krajířovu, o desátku faráře Ševětínského, o vrazilích z Ponědražky, o prodeji sadu v Radonicích. (M)

V Třeboni 1459, 23. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 17 a.

Urozený pane, pane náš milostivý. Račte věděti, že Zigmund Gryenawg odpisuje nám, že chce některý den sem do Třeboně přijeti s Wiethopfem, a že tomu jeho Wiethopfovu zprávu porozumieme, že lidé vaši toho rukojemství prázdní jsú; než toho nepíše, by se komu chtěl dáti slyšeti s Bolochovcem, než dotýče v svém psaní, že ta válka Bolochovcova nebyla aniž ti zámci, na kterýž jest člověk jeho pánuov jat. A to sme my Bolochovcovi dali věděti. Protož což VMt v tom ráčíte dále rozkázati, to nám račte dáti věděti. Také prosíme, račte nám dáti věděti, na čem ste faráře Ševětínského zuostavili, aťbychom se věděli kterak v tom jmieti, i také kterak ste se ustanovili o lidi z Ponědražky Kadolta a Cabalku, aťbychom jim věděli, co pověděti. A já Řehoř VMti prosím, račte rozkázati list napsati a mně jej poslati na sad v Radonicích, kterýž sem vaším rozkázáním prodal, jakož sem Mikulášovi toho člověka jméno psal. Datum Trzebon dominico ante Nativitatis domini anno domini oc LIX. Jarohněv z Úsušie hejtman a Řehoř Claryc písař na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, hejtmanu v Slezi, pánu našemu milostivému.

1711.

Jan z Řičan Janovi z Rožmberka: aby mu prodal Jistebnici. (M)

Na Chlumci (1460, 21. ledna?). — V Březanově genealogii pánů z Řičan v arch. Třeb.

Urozený pane, pane mně příznivý! Služba má napřed VMti. VMti prosím a Rúsa jsem za též prosil, aby VMt ode mne prosil, aby mně VMt ráčila přiti městečka Jistebnice v trhu, tak jakož by VMt měla komu jinému prodati; a bylo-li by k tomu co víc do kop do tisíce neb do jedenácte set, o to bych se s VMtí smluvil. A na to odpovědi od VMti prosím. Dán na Chlumci v pondělí před sv. Vincencem.

Urozenému pánu panu Janovi z Rožmberka, hejtmanu v Slezi, pánu mně příznivému.

1712.

Jan z Rožmberka stvrzuje Petrovi Maksantovi přijetí peněz. (M)

V Soběslavi 1460, před 2. březnem. — Orig. archivu Třeboň. II. 357. 2 d.

My Jan z Rozmberka známo činíme tímto listem před každým jej spatřícím,

že jakožto dnes datum tohoto listu slovutný panoše Petr Maksant dal nám jest po Petrovi Svatomírovi písaři našemu od Ondráška z Načerace XXX zlatých uherských, k tomu také VIII zlatých . . . kých, a dvanáct kop a XXVIII gr. peněz drobných, a od Jíry z Kúřímě . . . nám také s těmi penězi od Ondráška VI^cXC . . . zlaté uherských; a k tomu dal místo čtyř zlatých uherských pět zlatých rýnských po XXXII gr., a k tomu také XXXVII gr. peněz. S kterýchžto všech svrchupsaných zlatých a peněz nadepsaného Maksanta quitujem a prázdna činíme mocí listu tohoto. Datum Sobieslaw ante dominicam invocavit anno domini oc LX°.

1713.

Jan z Rosenberka svému šířmistrovi: aby Oldřichovi z Rosenberka ryby na Maidštejn poslal. (M)

Na Krumlově 1460, 18. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 C. 2.

Jan z Rozmberga. — Přibíčku milý. Žádámeť s pilností, aby dal panu otci na Majnštajn pět čebruov ryb, když by k tobě Peršteinský poslal. A zdeť sme jemu prve dali jeden čber ryb, a tak již těch šest čebruov ryb z plna bude mieti, jakož jemu z toho rybníka Bošileckého každý spuště[n]í dávati máme. Vedle toho se uměj zpravovati. Datum Crumlow, feria VI. post festum paschae anno oc LX°.

P. S. A také žádámeť, aby dal k tomu panu otci našemu čtyři štiky dobré. Famoso Przibiczkoní de Wratczow magistro piscinarum, nostro fideli dilecto, detur.

1714.

Racek ze Sobětic Janovi z Rosenberka: o jízdě do Prahy. (R)

Ve Veleštně 1460, 11. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Sobětic.

Urozený pane a pane můj milostivý! Služba má napřed VMti. A jakož VMt píšete mi, abych nyní ponechal odjezdy své do Prahy: i prosím VMti, jako pána svého milostivého, že mě ráčíš v tom opatřiti jako pán můj milostivý, a v tom mi za zlé neráčíte mieti, žeť mi jest toho velmi veliké potřebie. Toť pán Buoh vie, žeť sem velmi nemocen; a bych tohoto času nynějšíeho nezmeškal ku opatření sebe od mistrův, strach potom, což by se prodlévalo, žeť by mi snad huore bylo. A toho od VMti prosím milostivé odpovědi po tomto poslu, neť mi jest toho pilně potřebie. Datum Welessin, dominico die post Stanislai anno oc LX°. Racze [sic] z Sobětic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému bd.

1715.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: aby propustil kněze pod obojí jatého v Mirovicích. (K)

V Praze 1460, 30. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. L. fasc. 2.

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc. — Urozený věrný

milý! Vzneseo jest na nás, kterak úředník tvůj se Zviekova jal jest kněze v Mirovicích, kterýž pod obojí zpuosobú rozdával. I žádáme od tebe, aby bez meškání přikázal úředníku témuž, ať toho kněze propustí. A jestliže proti tomu knězi kto vinu který má, ať podle toho obyčeje, kterýž nyní zachovává se, což kněží pod obojí zpuosobú jest, že mají k mistru Rokycanovi zření; před ním ať jest, postavě jej, naň žalováno. Mimo to ať jeho nikoli více nevězí. Dán v Praze, v pátek před letnicemi, království našeho léta třetího. Commissio propria domini regis.

Urozenému Janovi z Rosenberga, věrnému našemu milému.

1716.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: o vedení vody do rybníka Budějovských. (M)

V Praze 1460, 16. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 T, 22 d.

Jiří z božie milosti král Český a markrabě Moravský oc. — Urozený věrný milý. Vznegli na nás purgmistr a rada města Českých Budějovic o tom rybníku, kterýž jsú nyní udělali, že by do něho vodu z toho potoka některého, kterýž k nim příslušie, vésti skrze své a po svém chtěli, praviece dále, že ten břeh u toho potoka, z kteréhož by chtěli vésti vodu, jest také jich. I jestliže by k tomu právo a spravedlnost měli, věřímeť, že jim na tom překážeti nebudeš, ani svým překážeti dopustíš. Pakli by přes to o to, což jest mezi nimi a služebníky tvými, mohli se tam přátelsky smluviti skrze sousedy neb jiné dobré lidi, toť bychom my také rádi viděli. Dán v Praze v sobotu po vzetí na nebe matky božie, království našeho léta třetího.

Ad relacionem domini Venceslai de Waleczow succamerarii.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

1717.

Vojtěch z Jivovice Janovi z Rosenberka: o výplatu statečku. (R)

Ve Svíněch Trhových 1460, 3. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Jiwowic.

Služba má VMti, urozený pane milý! A jakož mi VMt píše, kterak Sokolík VMt zpravuje, že by mi dal věděti při sv. Jiří o výplatu zbožíčka svého: v tom já sě pane nepamatuji, než o sv. Havle napřed minulém. A byť by mi dal věděti o svatém Jiří, i toť bych já učinil vedle listu svého. A jakož mi VMt rok pokládá před purkrabí Praského [sic], abych před ním stál ve dvů neděli: rač VMt věděti, žeť já k tomu času býti nemohu, pro jiné potřeby pána svého i také své: než o Suchých dnech najprv příštích tu středu chci býti. Protož, milý pane, chce-liť Sokolík také býti, ať mi dá věděti, abych já skrze to neškodoval. Datum Swin, f. II. post Omnium Sanctorum, anno oc LX°. Vojtěch z Jivovice i z Chvalkova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu milostivému, buď dán.

1718.

Petr Kaplěš ze Sulevic Janovi z Rožmberka: aby mu dovolil zvíře uhoniti. (M)
Ve Vimberce 1460, 21. prosince. — V Březanově genealogii Kaplěšů ze Sulevic v arch. Třeb.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A jakož jste mi byli odpustili zvíře uhoniti k mé prozbě, i ještě jsem neuhonil. I prosím VMti, abyšte mi ještě odpustili zvíře uhoniti na vašem panství. A chci toho VMti rád zasluhovati, na čemž bych se vám hodil, nebť nemíním vás sobě tratiti, ale raději sloužiti, věře i ufaje VMti, že to učiníte. A prosím VMti odpovědi listovní při tomto poslu. Datum Wintrberg dominico die in die sancti Thomae apostoli, anno domini 1460

Petr Kaplěš z Sulejovic, seděním na Wintrberce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mně příznivému.

1719.

(Jan z Rosenberka?) Budějovským: o stavění jeho lidí z Hořic a Mokré. (M)

B. m. a d. (1460?). — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 Ma, 1.

Súsedé milí. Vznegli na nás lidé naši z Hořic a z Mokré, že byšte je stavili pro mýto, kteréž jsou projeli jedúc k Vratislavi: i dávámeť vám věděti, že Peršteinský mluvil s námi od vás, že byšte žalovali na ně, prosiece Peršteinského, aby s námi o to mluvil, aby se toho více vám nedálo. A my sme purgrabi našemu hned prikázali, aby tam obeslal, aby se toho více nedopúšťeli, a je uručil, kteříž jsou mýto projeli, aby byli kázáni, aťby více toho nečinili. To věduc věřímť vám, že se súsedsky okážete a je propustíte; a myť je sami kážem tresktati, aby se vám to více nedálo; neb tomu rozumíme, žeť i nám tudy škoda jest.

1720.

Jindřich z Kunštátu Janovi z Rosenberka: o berni lidí z Mirotic. (R)

Na Hrádku (1460?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunštat.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! A jakož mi VMt píše o ty lidi z Mirotic o berni, i rač VMt věděti, žeť jsem jim kázal na Zviekov dáti. Rač TMt s královú Mtí o to dále rozmluviti, aby TMt nepotřeboval více o to psáti, a já také ať bych se uměl v tom dále mieti, jakož by na muoj úřad příslušelo. A věřím TMti, že mi pošleš ohaře a ohařici. Dán na Hrádku.

Jindřich z Kunštátu a z Jevišovic, nejvyšší jagermester
 království Českého.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu a příteli mému dobrému.

1721.

Anežka z Rosenberka Řehořovi Klaricovi: o sporu Jana z Rosenberka s otcem Oldřichem. (R)
(V Třeboni 1460?) — Opis. u Světeckého I. 272. v arch. Třeb.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 115.

1722.

Úředník Rosenberský jinému úředníku: o záležitostech peněžních. (K)

B. m. 1461, 31. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. G⁸, 8. č. 16.

Službu svú vzkazuji, urozený prieteli milý! Věděti dávám, že mi jest páně Mt poručil, abych tě obeslal, aby se k tomu přičinil a peněz poptal až do VIII^c ₰ penězi drobnými, a II^j^c zlatých nad tu summu zlatými: neb by páně Mt raději věděla penězi drobnými, nežli by zlatými za takú summu jato [giatto] mělo býti. Pakli by vždy jinak nemohlo býti, ale zlaté neb peniezi drobní, což muož býti. A nemohla-li by tak velká summa býti, ale což by koli mohl optati. A to na komorní plat, neb se některým má oplatiti, jakožto Majnušovi i jiným; vezmúce u jedněch, i dáme druhým; a to na svatý Jiříe aby mluveno bylo, aby peniezi dáni byli. Pakli by mohl prvé býti před sv. Jiřiem, to lépe. A zvěda, u koho by peniezi byli, nezamlúvajž se dokonce, by je chtěl vzieti, a že to na pána chceš vznést; a to proto, že sem jiné úředníky také obeslal, aby se o též starali, jakož svrchu píši, abychom více neřekli peněz vzieti, než by pánu potřebie bylo. A což se koli vyptáš, to mi daj věděti bez meškánie. A za zvěděl-li [sic] bych co od jiných úředníkův, což by dobyli, takéf dám věděti. Datum sabbato ante Purificacionem sancte Marie anno LXI°.

1723.

Svědectví o prodeji koně. (R)

V Soběslavi 1461, 15. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Sobčic.

Já Jiřík z Sobčic a já Mican z Sulislavic vyznáváme tímto listem obecně, kdož jej uzdrfí [sic] neb čtúc slyšeti budú, že sme prodali kuon vozník hnědý, postřižený, a znamení má uherský na levé noze, Matějovi pacholku Fresovu. A ten sme jměli od Mikuláše a od jeho tovaryšů; a tak nám pravili, že jej vzali svém [sic] nepřátelóm odpovědným. A toho na svědomí své sme vlastní pečeti přidávil[i] k tomuto listu, jenž jest psán v Soběslavi, neděli masopustní let božích oc LXI°.

1724.

Oldřich z Rosenberka králi Jiřímu: prosí o odložení roku ve při se synem Janem; bolně stěžuje si na nemoc svou i na chování synovo k starému otcí. (R)

(Na Maidštejně 1461, po 7. dubnu.)

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 71.

Číslo 1724 jest odpověď k listu de dto v Kutné Hoře 1461, 7. April, vytištěnému v VII. díle Archivu Českého číslo 50 str. 235.

1725.

Wolfgang Krajíř z Krajku k Oldřichovi z Rožmberka posílá svého posla, Bohuslava z Strhařova. (M)

Na Freisteině (1461, 7. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Krajíř von Krajek.

Já Wolfigank Krajieř z Kraygu službu svú vzkazují TMti. A ted posielám služebníka svého, jménem Bohuslava z Strhařova, a tenť má s TMti o mé některé věci mluvit. I prosím, aby jemu ráčil toho věřiti, jako bych já sám s TMti osobně mluvil. Dán na Frayštayně ten úterý po svatém Ambroži.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka.

1726.

Jošt z Rosenberka sestře Anežce: aby přijela k 16. dubnu do Strakonic. (R)

V Kutné Hoře (1461) v pátek první po Veliké noci (10. dubna). — Opis u Světeckého I. 448. v arch. Třeb.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 115.

1727.

Anežka z Rosenberka Janovi Rousovi z Čemin a Janovi z Petrovic: aby k ní poslali Jiřka Sedleckého samého třetího nebo čtvrtého, za průvodce k cestě do Strakonic. (R)

Ve Třeboni 1461, dominica in Conductu Paschae (12. dubna). — Opis u Světeckého I. 451.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 115.

1728.

Řehoř Klaric kvituje fišmeistrovi Přibíkovi z Kolenec příjem 40 kop úroků. (M)

Ve Třeboni 1461, 15. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 D. 5 c.

Já Řehoř Klaric, té chvíle písař úřadu Třebonského, vyznávám tiemto listem, že sem přijal od slovutného panoši Přibíka z Kolenec, fišmajstra, na úrokuov dodání čtyřidceti kop, z nichžto já svrchupsaný Řehoř Klaric již psaného Přibíka z Kolenec tiemto listem quittuji a prázdná činím. A tomu na svědomie svú sem pečetku menší k tomuto listu přitiskl. Datum Trzebon, feria II. in die sancti Viti, anno domini oc LXi°.

1729.

Písař Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

B. m. 1461, 13. října. — Orig. pap. archivu Orlického VII. Gr, 3. č. 7.

Urozený pane, pane můj najmilostivější! Jakož mi VMt rozkázala, abych

[z] svého úřadu Milotovi C kop dal: ty s božie pomocí sjednám, že k sv. Havlu budú hotové peníze. Jedno VMt rač rozkázati dáti věděti, jaké peníze majie dány býti, všecko-li drobné, nebo-li také míšenské groše a zlaté; nebť já jiných peněz nejímám, než drobné, a za několika kop, VI neboli VIII kop, míšenských. A račtež kázati v kniehách ohlédati, jaké peníze jsú zapsány. Také VMt rač věděti, že rychtář Mirovský bude před VMtí s konšely z Mirovic, chciece naň o ty peníze, jakož za sýpku od Hrušky jsú položeny, nesnáz klásti, jakož VMt srozumie; to již VMt rozhodne. A proto já VMti píši, že žádal listu od purkrabí, a v té jmieře purkrabí doma nebylo. Datum feria III. ante Galli, anno oc LXI°.

Sigmund písař Zvíkovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka oc, pánu mému najmilostivějšímu d.

1730.

Jan z Rosenberka úředníkům Zvíkovským: o záležitostech peněžních. (K)

B. m. (1461 v říjnu). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 15.

Jan z Rozmberga. — Mikuláši a Sigmunde milý! Jakož nám teprv píší o Milotovi, kteraké peníze dáti máte: velmi nám to divno, že ste tak dlouho meškali, a teprv se tiežeš; ještě by nám to k škodě i hanbě mohlo přijíti, neb teprv dnes list tvojoj, Sigmunde, nám přišel. Protož nemeškajíce, objednejte to, a dajte peníze drobné. Také sme přiepis listu ohledali. Také sme byli poručili purkrabí, aby z úřadu vašeho dali Žakavcovi L ř; i nedáno mi odpovědi o tom žádné, ani muožem věděti, jest-li to opatřeno; nebť sme my se na to ubezpečili, toto věduce, že Žakavcovi máme plniti dvě neděli dále, než list svědčí, a toť bude čtyři neděli po sv. Havle. Protož učinite v tom pilnost svú. Také dajte nám věděti, vzali-li ste Ij^c ř u Koského.

1731.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o splacení dluhů a úroků. (K)

Na Zvíkově 1461, 19. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 17.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A rač VMt věděti, že jsme na sv. Havla těch puoldruhého sta kop od Koského přijali, a tu jistinu, kteráž nám měla býti, Milotovi že jsme do Plzně poslali tu neděli po sv. Havle i s úrokem. A také které jsú jměly Bohunkovi býti, tu jsme jemu položili, kdež jest on rozkázal těch padesát kop, které mají jemu býti. A také sem byl s Milotú v Praze zuostal, že jestliže bychme jim pochybili den neb dva i týden, že VMt k žádné hanbě i škodě nepřijde. A také rač se VMt pamatovati o Žakavcovi, kterak jsme zuostali, že jestliže bychme jich nemohli dáti ten čtvrtek před sv. Havlem, tehdy neměl sem VMti obsélati. Pakli bychom mohli dáti, tehdy sem jměl VMt obsélati nebo obeslati. A také že

sem to Zigmundovi ihned povídal, že mají drobnými penězi zapláceno býti; i on se v tom nepamatoval, že VMt obeslal, kdež mne doma nebylo. A také o těch padesáti kop, kteréž mají Žakavcovi býti, že sem o to s pilností [s] Zigmundem mluvil; a on praví, že jich nemuž z úřadu dáti. Datum Zwiekow, feria II. post festum Galli, annorum 96 LX° primo. Mikuláš ze Rzavého, purkrabí na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď d.

1732.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o nepřijetí listu jeho pro nepatřičnou pečeť. (K)

B. m. 1461, 16. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 18.

Urozený pane, pane můj milostivý! Jakož VMt kázala Ondřejovi Mawstulovi list hlavní od VMti poslati: toť sem učinil a také deset kop poslal. I rač VMt věděti, že jest listu nepřijal, protože, kdež jest měla pečeť Zachařova přiložena býti, jest Petrovského přiložena. I jest list položen u Odolena Vidláka. A tak suostáno, že VMt pečeť pošle Zachařovi Johannesovi domovníku VMti, aby pečeť přitiskl. A tak bude list přijat a starý vydán Johannesovi. A což mi VMt rozkázala o vojnu, toho chci pilen býti, a na čem s zemany suostanu, to VMti bez meškání dám věděti. Datum feria II. ante Elizabeth, anno 96 LXI°. Mikuláš ze Rzavého, purkrabí na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga 96, pánu mému milostivému.

1733.

Koňata z Olešnice Janovi z Rosenberka: o úrocích lidí z úřadu Třeboňského a Plástovských. (M)

Na Vhlavech 1461, 23. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 GP, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svou vzkazují TMti. A jakož mi VMt píše o lidech, kteréž držím z Třebonského úřadu, račtež to věděti, žeť jsou to lidé velmi chudí a žeť na nich [vi]ece úroku dobývám; prosím já VMti, že těch lidí [ráčíte] u pokoji nechati. Než Plástovské chci k tomu držeti, jakož [ráčila] VMt [psáti]. A jakož mi jest také VMt psala, abych byl v Praze na den svatého Ondřejě; to bych já rád učinil k VMti rozkázání, jedné buduli moci, neb mi nyní velmi dna překážejí [sic]. Proto račte mi po Hynkovi rozkázati, jestliže bych jeti mohl, kde bych k VMti přijeti měl, aneb kdy. Dán na Vhlavech ten pondělí den svatého Klimenta.

Koniatha z Olesnice.

Urozenému pánu pann Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému buď dán.

1734.

Purkmistr a rada města Tábora Oldřichovi z Rožmberka: o propuštění lidí z Třebešného Pešovi písaři. (M)

B. m. (před 1462). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 b.

Službu naši napřed vzkazujem TMti, urozený pane milý! Zpravili nás Petr

Vnúček a Jan rychtář spolusúsedé naši, žeby TMt Pešovi písaři k jich prosbě lidi z Třemešného propustil. Pak Petr Dubský Zviekovský purgrabě odpierá, nechť těch lidí Pešovi propustiti, nevěřě, by TMt jemu je propustila. Protož snažně prosíme, rač TMt na Zviekov purgrabě psáti po tomto poslu, ať jemu na těch lidech nepřekážie. A tohož TMti doufáme, že to ráčfš učiniti. — Také TMti tajno nenie, kterak Jiřík Dráčovský před ciesařovú Mtí výpověď učinil, aby zadržalí úrokové pominuli, ale Rynarth Dobronický služebník tvój, na něhož TMti túžíme, toho vyřčenie a výpovědi nedrží, nám lidi naše pro Vichra stavujě, jehožto bez pochybenie my uručili sme, aby Rynartovi o jeho dědinu miesto učinil; jinak z toho rukojemstvie nevynikne, leč to prve učiní. I to TMt slyšě, věřimeť TMti, že to opatříš, ať by naši lidé nebyli hindrováni, dađa nám toho všeho milostivú odpověď. Datum sabbato.

Purgmistr a radda města Hradiště řečeného Thábor.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberga nám přeznivému.

1735.

Král Jiří Janovi z Rožmberka: že obeslal Štěpána Eizingera ve sporu jeho s Reinprechtem z Wallsee. (M)

V Praze 1462, 2. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Eitzinger.

Jiří, z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc. Urozený věrný milý! Jakož nám píšeš, žádaje, abychom se přičinili, aby to víno, kteréž urozený Štěfán Eyczinger, věrný náš milý, stavil urozenému Reynprechtovi z Walsiee, bylo propuštěno: píšemeť teď vysocě urozenému panu Albrechtovi, arcikniežeti Rakúskému, bratru a švagru našemu milému, aby on kázal panu Reinprechtovi býti před námi v Budějovicích Českých od středy nejprve příštíe ve dvou nedělech; a již řečenému Štěfánovi Eyczingerovi my také nyní psali sme, aby na témž místě a na týž den také před námi byl. Tu my chceme mezi nimi se přičiniti, aby o to víno srovnání mezi nimi se stalo. Dán v Praze v úterý den Matky božie Hromnic, královstvie našeho leta čtvrtého.

Ad mandatum domini regis.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

1736.

Vojtěch z Jivovice Rousovi z Čemin: aby položen byl rok Bohuňkovi, synu Boršíkovu. (M)

Ve Svinech Trhových (1462, 11. února). — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Jivovic.

Služba má tobě napřed, slovutný příteli milý! A vědětiť dávám, žeť jest Bohuňek, Boršíkův syn, již u mne, i prosím tebe, můj milý příteli, aby se páně Mtí mluvil, aby mu byl rok položen vzskuoře. A také aby jeho otce obeslal, aby také k tomu roku byl. A také aby otec jeho ten list vzal s sebou, kterýžt na to

zbožíčko slušie, nebť jest Bohuněk ten list dal schovati otcí svému. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum Swin, feria V. post festum s. Dorothee.

Vojtěch z Jivovice, seděním v Chvalkově.

Slovutnému panoši Rúsovi z Čemin, příteli mému dobrému, detur.

1737.

Jan z Rožmberka purkrabí Krumlovskému: o penězích. (M)

V Budějovicích 1462, 16. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rozmberga. Jene milý! Jakožs nám psall o té zlatté, kteréž nám Olkmar od Koktana poslal, že by mezi nimi bylo XLIII zlatých, kteříž by váhy neměli: takto se nám zdá, abyšte list od nás Olkmarovi psali, že té zlaté váhy nemají, aby s Koktanem mluvil, aby nám ti zlatí odměnění byli, aby váhu měli; neb to Olkmar dobře vie, komuž my ty zlatté dáti máme, že muší dobře vážny býti. A vystroj někoho s těmi zlattými ihned, kohožť se zdá, i s listem naším, a dotkněte jemu od nás pilně toho, aťby nám ihned zlatí vážní nám odměnění byli. A jakožs nám psal, abychom pamět měli o měnění zlatté, pilnost rádi tvú slyšíme a sami to na paměti máme. Také lovcóm rozkaž, ať jedú a pilně shlednú, aťbychom něco zvěři mohli zabiti, nebť my Cunratha k tomu pošlem; aťby hotovo bylo, když by on přijel, aby hned honili. Datum Budweis, feria III. post Valentini annorum domini oc LXII.

Famoso Johanni de Petrovic, burgravio in Crumpnaw, fidei nostro dilecto d. d.

1738.

Jan z Rožmberka purkrabí Krumlovskému: o zaslání peněz do Hazel. (M)

V Budějovicích 1462, 19. února. — Orig. archivu Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rozmberga. Jene milý! Jakož nám píšeš, žeby se nezdálo peněz do Hazel poslati, a podle toho poslals list páně Polhoměřův, tomu sme porozuměli. Učiniž takto a pošliž do Hazel XIII m Hořských peněz k rychtáři, a piš vedle toho od nás jim list, aťby nám ty penieze na zlatté změnili; neb nám o tom píše pan Polhoměř, že je s nimi na tom zuostal. A to ať konečně učiní tento masopust. A Podinpeka pošli a s ním pilně mluv, ať jest našich věcí pilen a tiem neprodlévá, jakož pak sám tomu dále porozumieš. Jakož píšeš o člověka, aby bylo mluveno s Budějovickými, i na to chcem pomněti. Datum Budweis, feria VI. ante kathedram s. Petri anno LXII.

Famoso Johanni de Petrowicz, burgravio in Crumpnaw, fidei nostro dilecto d. d.

1739.

Jan z Rožmberka purkrabí Krumlovskému: o peněžních závazcích. (M)

V Praze 1462, 25. března. — Orig. archivu Třeboň. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rosenberkga. Purkrabě milý! Píšem teď panu Wolfgangowi z Volší

ujci našemu, ten jemu hned list bez meškání pošli po jiezdném poslu; a cožkoli nám odpovědi od něho přijde, to otevra přečti, a přečta ponechajž tu u sebe až do naší příjezdy, neb bohda skuoro domov přijedem. A o zlatých, jakož jsú nám o středopostí položití měli, toho nepochybujem, že v tom svú pilnost máš, ašby položený byly, by proto Maršálka i Žibřida měl obeslati přísně. Také položili jsú Czelkyngerz a Hohenfelder zlaté, to dobře; pakli by nepoložili, ale měj v tom svú pilnost, by Czelkyngérze na Waynperg obeslati měl, ašby byly položeny, ašbychom skrze to k škodám nepřišli. Také by pan Reynprecht mlazší z Walse XXXIII zlaté položití měl; v tom pilnost měj, ať se tak stane, neb zlatté Popelovi položití máme ten úterý před květnú nedělí v Budějovicích. Datum Prage, feria V. ipso die Annunciacionis s. Marie anno oc LXII.

Famoso Johanni de Petrowicz, purgravio in Crumnow, fideli nostro dilecto d. d.

1740.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o splacení dluhu, o obilí, o statku sirotčím oc. (K)

Na Zvíkově 1462, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 19.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt viděti o tu věc, o kteréž sem do Prahy jezdil, žeť sem nic na konec nezednal, než takť sem tomu porozuměl, žeť by byla k miestu šla. I nezdálo mi se jest dále v tom mluvití, poňavadž sem vuole VMti nevěděl; neb jest se mnú o to mluvila chtieci, aby při ní všecko obilé zuostalo, což jest vsela na dědiny od toho dvoru; a mně se jest nezdálo toho učiniti bez rozkázanie VMti. A tak sme se na tom rozjeli. — Také račte VMt věděti, že jest se mnú mluvila paní Čenková, purgrabina Pražská, abych VMt obeslal, abyšte ráčili položití těch II^c kop, kteréž VMt máte dáti muži jejímu. I prosil sem já jie, aby toho ponechala za dvě neděli; toho jest nechtěla učiniti, než abych já VMt obeslal, což mohu najspieš, aby jí splněno bylo, a že jest jí toho pilné potřebie, a že jest jí pan Čeněk rozkázal, kam by měla ty peníze obrátiti. A jestliže by VMt tiem prodlévala, že by chtěla rukojmie napomenúti. — Také račte VMt věděti, že jest Mikuláš Vítha obilé žádného nevyměřil, ani těch VI^c czebrziech ovsu, kterýchž jest VMti nechati, jakož jest byl vybral na celý rok na svůj úkol, neostavil jest viec než 4¹/₂^c t[inas, džbery], a Ij^c VMti dlužen ostal; i dal mu jest Jarohnév rok, aby v nový oves VMti oplatil. A o ječmenu račte viděti, žeť jest mnoho jeho na lidech zuostáno; a bojímť se, milostivý pane, žeť se musí některý slad prikúpati. O Čádkových penězích račte věděti, žeť sem mluvil s ní před Mikulášem Víthú, a tak se jest seznala, že jest těch peněz byla zapřela; než Vandrovec rychtář že by o tom věděl, a že jest také to zamlčel, a i podnes ten statek těm sirotkuom zapsán ani určenenie. A Mikuláš Vítha ten jest nechtěl peněz vydati, o kteréž jemu VMt psala,

protože jej lidé velmi klnú, a že o to chce s VMtí sám mluvití. Datum Zwiekow, feria VI. ante Philipi et Jacobi apostolorum, anno domini oc LXII.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, pann Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1741.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o dříví a věcech hospodářských. (R)

Na Zvíkově 1462, 6. května. — Orig. arch. Třeb. II. 357. 11 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý. A teď VMtí posielám odpověď na ty listy, kteréž sem od VMtí do Prahy poslal. A jakož mi VMt psala, abych tři plavy lesu koupil: račtež věděti, žeť jest les velmi drah, jakožť letos platí, nekúpili byšće tři plavuov za LXXX kop; a také mi se zdá, že by to bylo přieliš mnoho a že jeho VMtí tak mnoho potřebie nenie. Než koupil sem VMtí jeden plav, a jest v něm LII vory, a k stavení jest v něm drahně dobrého lesu a ku palivu bude jeho bohdá do roka VMt dosti mieti; a za ten sem dal XI kop LIIII gr., a tenť mi se přieliš lacino nahodil; neb tak pravie, ktož se s tiem obierají, že by jeho v Praze za XL kop nekúpil. Také VMtí prosím, račte Mikulášovi Víthovi rozkázati, ať ta obilé vyměříe obročniemu písaři; nebť sem já již s Augustinem, prvním písařem obročným, o tto mluvil, a on ukazuje na Vythu a Vitha zase naň; a tak sú se rozjeli, a ta věc vždy tak stojí; a písař nynější obroční jinak se v to uvázati nemiení, leč mu vyměřeno bude. Také račte VMt věděti, že jest Petr, bratr Předboruov, u mne byl a chtěl, abych jemu těch sto kop dal na jeho bratra dluh, a že jest jemu bratr jeho kázal vzieti, alle listu jest hlavnieho s sebu neměl; než tak jest pravil, že chce uručiti, že má list vydán býti; a mně se jest toho nezdálo učiniti. Také račte VMt věděti, žeť jest o tto u nás v kraji veliká řeč, že jsú Předborovi některé listy pobrali a že by i váš list jemu vzat byl na té cestě, když jest listy na Thábor poslal. To VMt věduce, budete se VMt lépe zpravovati. Datum Zwiekow, feria V. post Floriani, anno domini oc LXII°.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému detur.

1742.

Opat Vyšebrodský Janovi z Rosenberka: o koupi pozemků od lidí klášterských. (R)

Ve Vyšším Brodě 1462, 8. května. — Orig. arch. Třeb. II. 96, 1.

Urozený pane milostivý, modlitbu svú věrnú VMtí vzkazují. Přidůf k VMtí moji chudí lidé z Halašovic, chtiec od VMtí někaký gruntt vykúpiti, kteréžto grundy tuto středu minulú purkrabie ohledal. Protož prosím VMtí, jako svého milostivého pána, abyšće též grundy mým chudým lidem ráčili za penieze dopřieti, a to pro mě

a pro svouj [sic] klášter a pro naši věrnú modlitbu ráčili učiniti. Datum ex Alto Vado sabato in die Stanislai martyris, annorum oc LXII°.

Paulus Abbas monasterii Alti Vadi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1743.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o medu. Hodějovský chce zpět dluh. O úrocích. (K)

Na Zvíkově 1462, 9. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 20.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A račte VMt věděti, že jest med picí hotov, tak jakož mi VMt rozkázala; ale o kbelík anebo o hrnec strdi čistého, jakož jest VMt rozkázala, tohož ještě nemám, než mám v tom pilnost, abych to VMti zednal, budu-li moci. I proším VMti, račte mi rozkázati, já-li bych jej měl postaviti a [k] kterému času; nebť jest u nás vozba velmi drahá, a totož jest věc malá; i z[d]álo-li by se VMti, že byšte ráčili rozkázati, aby purgrabie Krumlovský na kárách po to poslal, a že by to lehce na káry vzal. Neb bude-lit se vuoz k tomu jednati, staněť VMt dvakrát více. Také račte VMt věděti, že jest se mnú Hodějovský nyní vnově mluvil: rozumiem-li tomu, vie-li VMt o tom, co že jest Hodějovský Vítovi Mikulášovi pověděl před časem, a dávaje VMti puol léta napřed věděti, aby jemu VMt vrátila za XXX kop zlatých, jakož na VMt list má. I jestliže jest VMti Vítu nepověděl, již to račte věděti a na to račte péči mieti. Také račte VMt věděti, že bohda tyto dni všecky úroky v svém úradě za VMt zpravím; již o to žádné péče neračte mieti. Datum Zwiekow dominico post Stanislai, anno domini oc LXII°.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1744.

Vilém ze Lhoty Janovi z Rožmberka: o platech na něm žádaných. (M)

V Dubu 1462, 12. května. — Orig. arch. Třeb. II. 56. 1.

Služba má vždy hotova jest VMti, urozený pane, pane milostivý. Teď VMti list posílám, kterak mne berčí napomínají, abych dal z toho plat, jakož od VMti držím, a VMt jest s nich vzial po úroku. Proším VMti, račte mě v tom opatřiti, ať bych já a ti chudí lidé k škodě nepřišli. Zdá-liť se VMti, račte o to k berčím psáti, a co mi v tom VMt rozkáže, mám-li dáti či nemám, prosím VMti, račte mi to dáti věděti po tomto poslu listem svým. I také berčí mne z toho ústně napomínal, a já sem jemu pověděl, že sem s toho VMti dal. Datum in Dub feria IIII. post Stanislai anno oc LXII°.

Vilém ze Lhoty seděním u Dubu.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému dán.

1745.

Vilém ze Lhoty Janovi z Rožmberka: o platech na něm žádaných. (M)

V Dubu 1462, 14. května. — Orig. arch. Třeb. II. 56. 1.

Služba má vždy hotova jest VMti, urozený pane, pane milostivý! Jakož mi VMt psala, budú-li mě upomínati berčí, abych VMti věděti dal: i rač VMt věděti, že mi Kalenice vkázal po poslu ústně, abych vždy dal; pakli nedám, že k škodě přidu, a že to chce na KMt znést. I prosím já VMti, muož-li mě VMt tiem ubezpečiti, abych já i s těmie chudými lidmi k škodě nepřišel, račte mi to dáti věděti po tomto poslu listem svým. Datum in Dub, feria VI. ante Zophie anno oc LXII.

Vilém ze Lhoty, seděním u Dubu.

Urozenému pánu Janovi z Rozumberka, pánu mému milostivému, list dán.

1746.

Purkrabí Zvíkovský (?) Janu z Rosenberka o lesy, na kteréž Táborští sahají; o dvůr Kovářovský. (K)

B. m. (1462?) — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 17.

Také jakož mi jest VMt rozkázala, abych se na Buškovi vyptal o ty lesy, na kteréž Tháborští sahají: i milostivý pane, jáf toho nic svědom nejsem, nebť jsú jim ti lesové sstupování za nebožtíka ciesaře Sigmunda. I zdá-liť se VMti, račte se popptati na to, kto jsú při tom sstupování byli, ješto jsú byli vysláni od nebožtíka pana otce VMti. A káže-li VMt, abych k nim na Thábor jel a jim porozuměl, o mnoho-li stojie, a pakli by se co mohlo zjednati VMti bez škody, v tom VMti vuoli pozuostavě: VMti prosím, o tom mi račte rozkázati. A teď VMti posielám po Barthošovi priepis listu smluvnieho, kterýž jest udělán o duor Kovářovský mezi Předborem a paní Machnú z Kovářova; ješto VMt na to bude moci lépe mysliti. I prosím VMti, jestliže by rozkázali na Thábor jeti, račte mi rozkázati, čemuž bych od nich porozuměl, psanú-li VMti mám odpověď dáti, čili k VMti sám přijeti. A račte se VMt o Sigmundovu počtu na Barthošovi pilně vyptati.

Dle Tylových Pamětí Zvíkovských str. 63 Jan z Rosenberka získal dvůr Kovářovský r. 1461. Otec jeho Oldřich, jenž v tomto listě jmenuje se nebožtíkem, zemřel 28. dubna 1462.

1747.

Purkrabí Strakonický Janovi z Rosenberka: o jízdě k biskupovi Joštovi. (R)

V Strakonících 1462, 14. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Neznášov.

VMti urozený pane, pane mně milostivě přieznivý! Služba má napřed. Račte věděti, že dá-li Buoh tento pátek po božím těle [18. Jun.] chci vyjeti k kněze

milosti knězi biskupovi, knížeti a pánu svému milostivému. Protož což ráčíš psáti JMti, račiž mi nemeškaje po tomto poslu poslati, a jáf JMti s sebu vezmu. Datum Straconicz, feria II. post s. et indiv. Trinitatis solempnitatem, annorum dni oc LXII.

Olkmar z Neznašov, purkrabie na Strakonících.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mně milostivě přeznivému d.

1748.

Narovnání Jana Rousa z Čemin s Janem z Rosenberka. (R)

Na Krumlově 1462, 29. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Já Jan Rús z Čemin tímto listem všem vóbec a všady, kdež a před kýmž koli čten nebo čtúce slyšán bude, vyznávám, že mě jest urozený pán, pan Jan z Rozmberka, pán můj milostivý, z hodných příčin jal, v své moci měl, a pro mé znamenité proti JMti zavinění tresktal, ale že JMt z své zvláštnie dobroty a k prosbě přátel mých takové mé veliké zavinění mně k milostivějšímu konci přivéstí jest ráčil. A protož já JMti, tudíž také najduostojnějšímu u Boze otci a pánu panu Joštovi, biskupu Vratislavskému, jejich dědicům, erbům i budícím tímto listem se zavazuji a slibuji svú čest a vieru, abych jejich služebníkem věrným byl až do mé smrti, a řečí ani skutkem ani kterým obyčejem vymyšleným JMti zlého nic nejednal, ani kde co k jich hanbě nebo škodě mluvil, ani sám, ani skrze dědice své, ani skrze které přátele své. Pak-li bych toho tak nezdržal a se kterak, jehož Bože ostřez, v tom zapomenul, nebo jinak, nežli se svrchu píše, učinil, tehdy potud svú čest i hrdlo i vešken statek svúj movitý i nemovitý, kterýžkoli a kdekoli mám anebo jmieti budu, propadl sem JMti, a v tom mi právo ižádné, duchovnie ani světské, ni- kterakž ku pomoci býti nemá, než že mají moc i právo mě vzieti za svého všady, kdež by mě koli našli. A toho všeho na zdržení a pevnú jistotu pečť svú vlastní s svú dobrou vůlí a jistým vědomím přivěsiti sem kázal k tomuto listu. A připrosil sem urozených pana Henricha Rytíře z Sobětic; pana Koňatu z Olešnice, Vítu z Rzávého, ty časy purkrabie na Chúsníce, Jarohněva z Úsušie, hauptmana ty časy na Třeboni, Přibíka Žibřida z Mostkóv, Erazima z Michnic, ty časy purkrabie na Novém Hradě, Jana Dobroničku z Dobronic a Mikuláše Vítu z Rzávého a z Húzně, že jsú své pečeti vedle mé na svědomie svrchupsaným věcím přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého druhého, tu neděli před sv. Jiljím.)*

(Devět pečeti zachovaných.)

*) Listu tohoto jest ještě ve Třeboni *vidimus* z r. 1463, 9. Febr. a pak současný přepis. Pan archivář Th. Wagner má jej však za podvržený, jednak právě proto, že obstarán *vidimus*, což se v Rosenberské kanceláři zhusta při padělcích činilo, jednak pro nápadnou shodu (co do věci i formy) s podobným reversem Jana Smila z Kremže z r. 1422, tištěným u výtahu v Čas. Č. Mus. 1888 str. 171-2, jež p. Wagner rovněž má za padělaný. O sporu Rousové s Janem Rosenberským zajímavou monografií sepsal a v rukopise chová pan archivář Wagner; částečně užil jí Sedláček v Hradech III. 30.

1749.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: že Jetřich na Chlumci není oc. (K)

Na Zvíkově 1462, 12. září. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt píše, nebylo-li by pana Jetřicha na Chlumci, abych to VMti bez meškání dal věděti, a přiepisy abych zase poslal: i teď VMti přiepisy posielám, nebť pana Jetřicha na Chlumci není, jestiž na Žlebiech; a takť pravie služebníci jeho, že tak v skuoře na Chlumec nepřijede. A také teď VMti posielám listy stané Humprechtuov a Martinuov Skopcuov. Datum Zwiekow, dominico ante Exaltacionem sancte crucis, anno Domini oc LXII°.

Jan z Petrovic, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1750.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka omlouvá se z neposlání k Jetřichovi. O mezích na Tábořsku. (K)

Na Zvíkově 1462, 19. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. B G fasc. 3.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A rozkázáním VMti slal sem Ondřeje ku panu Jetřichovi na Žleby; i teď VMti přiepis páně Jetřichuov posielám, ještě po tom přiepisu chce list mieti. A jakož mi VMt list psala, po kterémžto psaní lekám se hněvu od VMti, že sem za panem Jetřichem na Žleby s přiepisy neposlal: toť Buoh vie, žeť mi jest tak nebylo od VMti psáno. I prosím já VMti, neračtež mi v tom za zlé mieti, neb všecko rozkázání od VMti milostivě rád učiním. A teď VMti ceduli posielám, kteráž mi jest od VMti v listu poslána, žeť jest to, B[uoh vie, bez mé] viny. A bude-li ráčiti VMt které poselství ku panu Jetřichovi učiniti, račte VMt věděti, že v tuto středu aneb konečně ve čtvrtek na Chlumec přijede. Také račte VMt věděti, žeť sem na Tábor jezdil, jakož mi VMt rozkázala, aby bylo na ty meze vyjeto; a když sme měli jakožto vzít vyjeti, tehdy jest posel přišel od Malohradeckého, že jest velmi truden, a že býti nemuž. A tak se jest to rozešlo; ale na tom jest zuostáno, když se Malohradecký zhojí, a když VMt toho den položí, že chtějí rádi na to vyjeti. Račtež VMt na to paměť mieti, a račte tiem nedlíti; nebť jest již málo živých, ktož jsou těch mezi svědomi. A také VMti prosím, račte mi rozkázati, já-li bych měl od VMti na ty meze vyjeti. Datum Zwiekow, dominica post Ludmile, anno domini oc LXII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, pánu mému milostivému d.

1751.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o přípisech posílaných Jetřichovi. (K)

B. m. (1462). — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 21.

Petrovský milý! Jakož nám píš, že bychom byli psali, jestliže pana Jetřicha doma nenie, aby nám dal věděti, a přiepisy aby nám zase poslal: v tomť se nepamatujem; než psaliť sme, jestliže by doma nebyl, aby Ondřeje z Údimě k němu poslal, jakožť teď přiepis toho listu posieláme. Protožť ještě žádáme, aby nemeškaje vypravil Ondřeje k němu s těmito přiepisy, a vedle toho ať s ním koná, a skonaje, aneb na čemž zuostane, to nám daj bez meškání věděti a přiepisy zase nám pošli. Toto ještě znamenaj, jestliže by pan Dětrich chtěl co v přiepisu opravit, ať Ondřej toho dopustí na takovej běh, že toho nepřijímá, než že na nás to vznést chce; ač tak svoliti budem chtieti, tehdy se konati bude. Už tiem nedli a učiň pilnosť svú.

1752.

Jan z Rosenberka nařizuje, kterak mají se udělati dlužní listy dvěma věřitelům. (M)

V Soběslavi 1462, 27. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rozmberkga. Petře a Mikuláši milý! Žádámeť s pilností prikazujícíce, abyšte Janovi Hodějovskému samému toliko list na II^c kop peněz drobných udělali, tak aby jemu úrok dáván byl dvě neděli po svatém Havlu a též po svatém Jiří; alle jistina kdyžby puol léta dall napřed věděti, ta jemu má dána býti konečně v témždni po svatém Havle neb po svatém Jiří; ležení buď u Vlašimi neb ve čtyřech mších vzdálí nebo blíže. A Vyzkovi s Thábora také list napsati kažte podle prvněho běhu, než to att jesti vstaveno a změněno, aby jemu jistina po napomenutí byla dána dvě neděli po s. Havle neb po s. Jiří; a též i úroci na všaký s těch dvou časův. A mnichóm do Budějovic dajte sto kop s těch peněz, kteréž Řehoř poslal. Datum Sobieslaw, feria II. ante s. Wenceslai anno oc LXII°.

Famosis Petro Wyssnie de Wietrznie purgravio, et Nicolao notario nostro supremo, fidelibus sincere dilectis, d. d.

1753.

Purkrabí Zvíkovský úředníkům Krumlovským: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1462, 7. října. — Orig. pap. arch. Orl. VII. Gr, 8. č. 21.

Službu svú vzkazuji vám, slovutní přátelé milí! A teď vám posielám zase čtyři zlaté, nebť jsú jich nechtěli vzieti a praviece, že váhy nemají; i sámť sem to viděl, žeť jsú málo váhy neměly. I slíbilť sem já za to Zpěvákovi i Hodějovskému, že jim ty čtyřie zlaté budú dáni do sv. Havla. A oniť jsú mně listy vydali. I věřímť já vám, že na to budete pomnieti a jiné zlaté mi pošlete; neb bychť měl své, dal

bych je za páně Mt rád, i nemámť, toť Buoh vie. A Hodějovskému dodal sem XVIII gr. nad jeho zlaté, neb tak list svědčí. A teď, pane Mikuláši, posielám ty spisy. A o Předborovi, jakož mi píšete, o tomť mi jest nic nebylo rozkázáno, tepru to od vás viem; chcíť se k tomu rád přičiniti s pilností. Datum Zwiekow, feria V. post Francisci, annorum oc LXII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozeným panošiem Petrovi z Větrnie purkrabí na Krumplově, a Mikulášovi kancléři, přáteluom milým b. d.

1754.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o peněžních záležitostech. (K)

Na Zvíkově 1462, 13. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 22.

Službu svou vzkazuji, slovutný příteli milý! A divím se tomu, že těch čtyř zlatých nepošleš Zpěvákovi a Hodějovskému za páně Mt; neb toto věz, žeť jsou u mne zlatých nechali, a nechtie jich vzieti, leč všichni položeni budú; a listyť jsou vydali tiem během, že sem já jim za to slíbil takýmž obyčejem, jako by na páně Mt listy měli. A při tomť jest Kokoth byl. Protož, milý příteli, pošliž mi ty čtyři zlaté po tomto poslu; neb nepošleš-li jich, věz jisstie, žeť mně láti budú, a páně Mt k škodě připravíš. Neb bychť mohl penězi odbýti, měl bych s to dosti; i nechtief peněz bráti, a zlatýchť zjednati nemohu, bychť za každý chtěl po kopě dáti. Datum Zwiekow feria IIII. ante festum sancti Galli, annorum oc LXII°.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Slovutnému panoši Petrovi z Větrnie, purkrabí na Krumplově, příteli milému d.

1755.

Jan z Rosenberka svému úředníku: o vojenskou hotovost pro krále. (K)

B. m. (1462?) — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 2.

Jan z Rozmberka. — Lulášku milý! Tedť posieláme přiepis listu královy Mti, kterýž nám píše, jemuž porozumieš. I žádámeť s pilností, aby vedle toho již lidi tak řiedil, aťby nahotově byli branně vojensky s pěšími i s špíží, jakož teď ceduli toho posieláme. A zvláště s zemany aby mluvil s pilností, přiepis jim přečta, aťby se sami i s lidmi tak nahotově jměli s námi a vedle nás. Zvláště tak mluv s Přěsským [?] a Lhotský[m], ješto zástavy držie od toho panstvie, ať jsou s lidmi svými dědičnými nahotově; a což zástav jest, oni ať vedle jiných našich v tom řádě položení jsou a s nimi trpie, za to jich pross; a kromě Koňaty a Kunáše, s těmi sami mluviti budem. Jež pilností učiň, jakožť věříme, i s Johanesem.

1756.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o obeslání na vojnu. Přátelé Rousovi chtějí žalovati oc. (K)

Na Zvíkově 1462, 8. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 23.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A račte VMt věděti, že sem s některými dobrými lidmi a služebníky VMti mluvil o nynější vojnu, s VMtí aby jeli, kteříž sú mi se zdáli, že by mohli s VMtí jeti. Milostivý pane, rač VMt věděti, že jich málo budete mieti anebo i žádného; nebť se každý vymlouvá, a nechtie jeti. Ale protoť sem já jim rozkázal od VMti, když by je VMt obeslala k této jездě, aby hned jeli. I ráčí-li je VMt obeslati, toť jest při VMti. A služebníci k hradu, jestiž jich drahně, ješto mají s koňmi slúžiti: i žádný z nich koně k tomu nemá, ješto by mohl s VMtí jeti. I milostivý pane, jistěť mi se zdá, že by VMt dobře učinila, aby VMt ráčila rozkázati, aby VMti každý z nich slúžil, tak jakož z práva slúžiti má; měl by VMt dobrú pomoc jездnými, tak jakož sem já to přehlédli. A račte VMt věděti, že sem s těmito od VMti mluvil a jim od VMti rozkázal: s Heřmanem s Hrádku, s Lopathú; Hodějovskýť u VMti nenie a Radkovec; mluvilť sem s Jedlicí, a s Benešem z Vesce, a s Petrem z Dobrohoště, a s Přechem s Dobrohoště, a s Janem Flaškú z Bajšova. Každý se z nich vymlouvá a nechtiec jeti. A teď VMti posielám čtyrydceti kop a puol druhé kopy starých peněz, těch peněz, jakož jest VMti pan Václav Tiavák o nich pravil, a dva groše; nebť více těch peněz nenie, kromě groši miešenští, těch sem vzieti nechťel; a zlatých jest šestmedcsietma, ale váhy nemají, i nesměľť sem jich vzieti, leč by VMt rozkázala. — Také račte VMt věděti, žeť jest Markvarth syn Rúsuov umřel, a jestiž pochován v Plzni v klášteře v sobotu nynie minulú. A takť mi jest vzkázáno od dobrého člověka, že by přátelé Rúsovi o to přemľúvali a chtiece k KMti a pánuom na VMt žalovati; a sám Rúš jestiž v Plzenště u přátel. Datum Zwiekow feria II. ante festum sancti Martini, annorum oc LXII°.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1757.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o peněžních záležitostech, o panství Rosenberském oc. (K)

B. m. (1462) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 35.

Jene milý! Jakož nám píší o té ženě, kteráž na dvoře sedí, kterak by sroz-uměl, že by k miestu šla, a zvláště že by chtěla, aby při ní všecko obilé ostalo oc: zdá se nám, aby se v tom přičinil pro dalšíe náklady, ale aby diel toho obilé nám zuostalo. A pakli by vždy jinak nemohlo býti, ale abychom v súdu nestáli; jakž

budeš moci, tak učin. — Item o paní Čenkové, jakož upomíná ze II^c kop: nevieme, bychom jemu nynie viac povinni byli, než sto kop, a druhých sto teprv k sv. Havlu; i píšemť jí o rok, a coť odpovědi dá, ohlédaje, pošli nám bez meškání. — Item o ječmenu, jakož píší, dotýče, že by sladu prikúpiti musil: i to učin vedle toho, jakž vidíš potřebu. — Item o Čádkových penězích chceme Mikulášovi psáti, aťby je dal. A cožť se pak těch sirotkuov dotýče, přičin se, ať jim jest ten statek určen a zapsán. — Item o Matěje z Todně, jakož píší, že by prosil za XX kop, a na ostatní dluh aby jemu list byl obnoven na drobné peníze, za zlatý XL gr. čtúce: nám se dobré zdá. Protož milý Petrovský, můžete-li těch XX kop z úřadu svého dáti, dajte: pakli by nemohli, daj nám věděti, ať to opatříme, a list také obnovíme; jedné pomysli na to, aťby úrok povýšen nebyl nad první běh; neb zlatý stojie v listu po XXXII gr. — Item o drva k palivu do Prahy žádáme, aby tři plavy zjednal; a na ty nám zjednaj některý žleb konský do marštali, a také některý tisíc šindeluo, nebť nám toho potřebie do domu. — Item jakož píší o úroky komorní do Prahy i jinam, že by spraviti chtěl oc: námť se dobře líbí, aby jich pojednal; jedné aby na přiekazu nebylo, jakož dáti máte Žakavcovi a Předborovi, to opatr a učin pilnost svú, jakož věříme. — Takéť věděti dáváme, že se paní Šaumburskú máme smlúvu o polovici panstvie Rozmberga, tak že jim máme dáti III^M zlatých, a to ve dvú letú, a listy sobě konati máme ještě v témdni. — A tyto listy králově Mti, panu Maidburskému a paní Čenkové pošli pilně nemeškaje do Prahy; a odpovědi což [dá], nemeškaj nám poslati.

Číslo 1757 jest odpověď k listu z 30. dubna 1462, tištěnému zde str. 109 č. 1741.

1758.

Úředník Zvíkovský pánovi: že Hodějovský upomíná. Posílá list Sedlčanských. (K)

B. m. a b. d. (1462?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 40.

Také mne velmi napomíná Hodějovský z peněz, jakož jste jemu VMt řekli, aby VMti čekal do tří králuov. Račte mi o tom VMt rozkázati. A teď VMti posílám list od Sedlčanských, kteříž mi píší, jemuž VMt porozumiete.

1759.

Rynart Houska Jarohněvovi z Úsuší: o sročení s panem Jindřichem Hradeckým. (R)

Na Soběslavi (1462?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Húska.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a pane, Jarohněve milý! A teď list posílám, kterýž pán Hradecký pánu JMti odpisuje o mú věc, jemuž porozumíš. I milý pane Jarohněve! Prosím já vás, stůjte se mnú na roku, jakož sem někerú chvíli byl u vás na Třeboni a za též sem vás prosil, a vy ste řekli, že tu práci pro mě vážiti chcete a se mnú na roku státi. I milý pane Jarohněve! Položte vy toho rok nemeškajíc; [k] kterému by času mohlo býti, dajte mi to věděti. A jáť také svými přátely

stanu před panem Hradeckým na ten čas, když vy o to rok položíte. I milý pane Jarohněve! Věřím já vám, že mne v té věci neopustíš a že se mnú staneš pro mé dobré. Neb mi jest toho pilná potřeba. Dán na Soběslavi.

Rynart Húska z Vratíšova.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsuší, příteli mému milému buď.

1760.

Purkrabí Zvíkovský (?) Janu z Rosenberka (?): o lesy; Táborští nemají mlýna Stružineckého ve dskách. (K)

B. m. (1462?) — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 16.

Také račte VMt věděti, žeť jest Kozský k tomu rád svolil, aťby syn Hurychuov lesuov VMti opatryval; račte VMt tiem neprodlévati, nebt se VMti v nich veliká škoda děje. Také ráčí-li VMt ve dckách kázati ohledati, co jest Tábořským za ciesaře Sigmunda od starého pána dobré paměti ve dsky kladeno, ať pilně pamatují, bude-li Stružinecký mlýn ve dskách; nebt sú mi dobří lidé pravili, gesto sú při tom stupování byli, že by toho mlýnu ve dskách neměli a že jej držíe tak, jakž se v nepokojná léta uvázali.

1761.

Lomnicčtí Janovi z Rosenberka: o dluzích † kněze Václava faráře. (M)

V Lomnici 1463, 5. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 3 K^a, 5 a.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane náš milostivý. A rač VMt věděti, že požádal jest nás kněz Jakub farář náš, abychme jemu dali svědomie na listu k VMti o tom kramáři Luogarovi, jenž praví, že by nebožtík první kněz Václav farář náš dobré paměti zuostal jemu dlužen XV kop peněz za některé věci. Protož račte VMt věděti, žeť sme o to se svolali všickni starší i také kostelníci, tiežíce se mezi sebú, byl-li by kto mezi námi, jenž by věděl o tom dluhu svrchupsaném, jakož ten kramář svrchupsaný praví; tehdy jsú všickni řekli, že žádný z nás o tom nic nevie, ani také žádný z nás kdy o tom jistém dluhu nic ot nebožtíka kněze faráře svrchupsaného nikdy neslyšal, než o jiných dluziech, což jest jiným zuostal, o těch dobře vieme. Datum Lompnicz feria IIII. ante epiphaniam domini annorum oc LXIII°.

My purgmistr a rychtář i konšelé města Lompnice.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu našemu milostivému buď dán.

1762.

Svědomí Albrechta Růta z Dírného o spolku Čenka z Wartmberka s Oldřichem z Rožmberka. (M)

B. m. 1463, 8. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Já Albrecht Ruoth z Dierného vyznávám tiemto listem každému, ktož jej

čísti nebo čtúce slyšeti budú, že mi jest to svědomo, v těch časiach za slavné paměti ciesaře Zigmunda a krále našeho milostivého, a pána pana Oldřicha z Rozmberka dobré paměti, a když sú za slavné paměti již psaného ciesaře dsky zemské otevřieny byly a k nim přístup byl vedle práva, tu dobré paměti pan Oldřich z Rozmberka kázal hledati ve dskách spolku svého se panem Čenkem z Wartmberka dobré paměti Matějovi Štěrbovi a Ondráškovi, té chvíle úředníkom u desk zemských. A když sú hledali a na ty dsky přišlo, které jest měl Roháč na Sioně a potom je Čabelický vrátil k jiným dskám, a v těch dskách také jest hledáno spolku pana Čenka a pana Oldřicha z Rozmberka. A tak již psaní Matěj Štěrba a Ondrášek, úředníci u desk, pravili, nalezše v těch dskách miesta z desk vyřezaná, že jest v těch dskách svrchupsaných pánuov spolek zapsán byl. A tak sta se pamatovala oba, a že by to praviti chtěla vedle práva, a že sú v těch dskách ten spolek zapisovali oni. To sem já již psaný Albrecht Ruoth od nich slýchal. A toho na svědomie svú sem pečet přitiskl k tomuto listu, jenž jest dán anno oc LXIII°. v sobotu po božem křstění.

1763.

Jan z Dobronic Janovi z Rosenberka: o knězi Janu Plzákovi. (M)

V Soběslavi 1463, 20. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Věděti dávám, kterak ke mně přišel kněz Jan Plzák žádaje, abych VMti psal o jeho zachování: i račte VMt věděti, že je dobrý kněz, příkladný a ctnostný, neb jiného o něm psáti neumím, jakož VMt i konšelé o tom zpraviti mohou. Krom kněze Beneše a jeho neuměl bych o jiném psáti; neb jistě VMt dobře činí, že se na zachování ptáte, neb veliké zádušie VMt máte, kdež k které faře kněze příkladného dáte. A VMti velice děkuji z zvěřiny. A tak sem zřiedil, jako mi VMt psala. Scriptum Sobyeslaw feria III [sic] in die Sebastiani et Fabiani martirum anno oc LXIII.

Jan z Dobronic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

1764.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o uvázání pana Zdeňka ze Šternberka u Vitoraz a o věcech hospodářských. (R)

V Třeboni 1463, 16. února. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že sem v s nuoci přijel z Vitoraze. Ta věc pěkně tam stojí, a on pan Folkchenštorffar velmě se pěkně v tom jmá, a již se téměř vše věci stěhoval doluov. A chce panu Zdeňkovi k uvázání*) svého obilé dáti, na tři kopy čebruov ovsu, na dvě kopě čebruov žita, s deset vozuov sena, slámy drahne a na tři sta pstruhuov. Také, milostivý pane, račte roz-

kázati, aby ten most od Svinuov k Třeboni byl opraven, nebť formané túžie velmi, že pře most nemohú, ještoj velmi zlej, a skrže vodu také, ještoj veliká. A já se bojím, že by pan Zdeněk nemohl z Třeboně do Svinuov, neb voda z Bynova**) z rybníka jde, a přes most nelze, ještoj přielíš zlej. Také kohož budete ráčiti poslati na koně, kažtez jemu býti u mne na masopust, ať bych já jemu list dal k Tovarkovi do Hradce, ať by jemu zlaté tam dal. Nebť já v středu opět na Vitoraz pojedu, a takéť i oni v středu v Hradci musejí býti, a ve čtvrtek první u postě s Tovarkú jeti do Brna Kroměříže. A zlatěť já VMti pošli. A prosím račte rozkázati Práškovi, ať by první středu postnie což muož najraněji na Novém Hradě byl; tu já také přijedu. Také račte věděti, žeť my ryb panu Zdeněkovi nemuožem zjednati; protož račte to opatřiti, jakž ráčíte. A VMt snad nepomněla do úraduov psáti, aby za pomorní peníze zlaté jměnili. A když by byla jiezda VMti do Prahy, bylo-li by s vámi mluveno o Haška aneb Tvarnožka, jakož viete oč, račte toho odložiti do vašeho z Prahy vrácenie. Datum Trzebon, feria IV. post s. Valentini anno oc LXIII.

Řehoř Claric.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznbergka, pánu mému nejmilostivějšímu buď dán.

*) Cf. číslo 65. této sbírky v A. Č. VII. str. 243.

**) P. P. 310: Biňov.

1765.

Opat Třeboňský Krumlovskému purkrabí: o ukradených koních v Mokré. (M)

V Třeboni 1463, 9. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 13.

Modlitba naše napřed s věrným pozdravením, urozený příteli milý. A vznesl na nás člověk náš jménem Ješek, ukazatel tohoto listu, že jest mu vzato násilém VI koní, i s těch šesti koní dva jest uptal, v Mokrému že by měl člověk jménem Kupec, a kterak jich dosáhl, tohoť vás ústně spraví napřed jmenovaný člověk náš. Žádáme a prosíme, abyšte ráčili toho člověka v Mokrému k tomu držěti, aby ty dva koně zase vrátil člověku našemu, jakož vám věříme a ufáme. Datum ex Trzebon monasterio nostro feria IIII. in festo sanctorum Cirilli et Metudii confessorum.

Michael abbas monasterii Trzebonensis.

Urozenému panoši Kunderátovi z Petrovic purkrabí na Krumlově, příteli d.

1766.

Jan Rous Járohněvovi z Úsuší: zve ho k přjezdu na Krumlov. (R)

V Dubném (1463, 8. dubna). — Orig. archiv Třeboň. Fam. von Čemin.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! A prosím tebe, aby v tento pondělí po Velice noci [11. dubna] na noc v Krumlově byl, nebtě páně Mt k tomu svolil, kohož bych kolivěk z páně služebníkův při tom chtěl mieti.*) A Koňatať také

bude a někteří jiní. I prosím, že na svrchupsaný čas budeš. Tohoť prosím odpovědi po tomto poslu. Dán u Veliký pátek v Dubném. Jan Rús z Čěmin.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Ausušie, haytmanu na Třeboni, příteli mému milému d.

*) Viz č. 1768 (1463, 14. dubna).

1767.

Koňata z Olešnice Janovi z Rosenberka: že Rous ujel, neznámo kam. (R)

Na Vhlavech (1463, 13. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čěmin.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službuť svú vzkazuji TMti. A rač VMti věděti, žeť sem s Přibíkem mluvil, aby Rúsa obeslal, aby před VMtí stál v pátek [15. dubna]. I dal mi jest Přibík odpověď, že jest z kraje ven jel a že jeho nevie, kde jest. Než kdy se do kraje vrátí, že jemu to chce pověděti. A prosím VMti, jestliže by mne potřebie nebylo v pátek, rač mne doma ponechatí, nebť jest mi něco pilně potřebie. A toho mi račte odpověď dáti. Dán na Vhlavech, tu středu po Velice noci.

Koňata z Olešnice.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému buď dán.

1768.

Pamět o při Jana z Rosenberka s Janem Rousem z Čěmin. (R)

Na Krumlově 1463, 14. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čěmin.

My Petr Višně z Větrnie, purkrabie té chvíle na Krumlově, Jan Koňata z Olešnice, Pavel z Prahy, Oldřich Drochovec z Pláně a Petr Svatomír z Milikovic, vyznáváme tímto listem obecně před každým, ktož jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú, že sme při tom byli a stáli na Krumlově v světnici veliké tu středu velikú u puostě [6. dubna], když jest urozený pán, pan Jan z Rozmberka, pán náš milostivý, mluvil JMt s Rúsem, že chce vsi vyplatiti, ty, kteréž od JMtí drží, a dáti jemu, v kterýchž listech stojí groši českými neb zlatými, že za každý groš sedm peněz chce dáti, a kdež opět stojí zlatými, že to JMt chce dáti zlatými. A Rúsovi toho učiniti se nezdálo, aby bral sedm peněz za groš, než že se chce listuov svých držeti. I podal pánu Rús purkrabí Pražského,*) aby to purkrabie ohledal, co by bráti měl. A pánu se toho také nezdálo učiniti, by se JMt s Rúsem v súd dával, a že tomu pán chce tak srozuměti, co mu mieti bude učiniti bez súdu, podav mu JMt tohoto: že mu chce listy všecky obnoviti v táž slova, jedné aby na lidi neukazovaly a on aby lidí nedržel, a úroci nynější Svatojirští i z toho listu třetieho, kterýž svědčí věnným právem plnění dvě neděli napřed, aby mu dáni byli; a o sv. Havle summa hlavnie i úroci, vedle listuov těch obnovených, že mu také dáni budú. Tu řekl Rús, že ne-
toliko jeho se dotýče, ale ženy jeho a dětí jeho, že je jim všecken svůj statek za-

vázal dckami, než kop deset jedné aby mu vydávali do života. Tu páně Mt mu řekl: Rúse, však vieš, kterak jsi se nám zapsal i s svým statkem; však toho neměl učiniti, než zachovati se podle zápisu svého. Tu Rúš řekl ku páně Mti: Pane, ano mě dobří lidé vystřiehali, abych i nyní pro nic k VMti nejezdil, a jáť jsem teď vzdy přijel, jakožto ku pánu svému, odloživ všecky strachy od sebe. I prosil tu Rúš páně Mti pro Buoh a pro matku boží, aby ráčil jeho milostivý pán býti a milostivě naň pomnieti a k němu dobrú vuoli mieti. Tu páně Mt řekl: A kerúť sem nemilost okázal? A Rúš řekl: Pane, mněl sem, bych s VMtí žádných súduov již neměl mieti, a že to na králově Mti stojí, což jest mezi VMtí a mnú. I řekl páně Mt jemu: Rúse, zdas neslyšel, že nám tě KMt přirekl i se pány za služebníka našeho; a kázalť jest JMt jíti za námi do našeho dvoru a slúžiti nám jakožto pánu svému? A Rúš řekl: Bylo jest tak. A tu se jest podal k tomu Rúš, že chce ku pánu přijeti i s těmi listy na Krumlov, a pánu je dáti slyšeti a přede pána je položiti, aby JMt sobě a jemu i jeho ženě a dětem jeho spravedlivé učinil vedle listuov. A na to jemu páně Mt den položil a jmenoval ten úterý Velikonoční [12. dubna], aby tak přijel, jakož se jest podal, a pojal s sebou kohož mu se zdá z páně služebníkuv. Tu poděkovav pánu z toho, i řekl pánu, že na ten den v úterý bude. Toho na svědomie a na pamět věcem svrchupsaným pečeti naše vlastnie jsme dali a kázali přitisknutí k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ten čtvrték po Velice noci, léta božieho tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho.

*) Zdeňka Konopištského ze Šternberka.

[Pět pečetí.]

1769.

Vyznání Jana Koňaty o Janu Rousovi z Čemin. (R)

Na Krumlově 1463, 14. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Já Jan Koňata z Olešnice vyznávám tiemto listem obecně před každým, ktož jej uzrie neb čtúce slyšeti budú, žej Rúš poslal ke mně, abych se páně Mtí panem Janem z Rozmberka, pánem mým milostivým, mluvil, a žádal od něho na JMti bezpečenství; a Jarohněva a Oldřicha Rúbka že prosí, i jiných dobrých lidí, aby se ku páně Mti přimlúvali, aby mu bezpečenství ráčil dáti, aby mohl přijeti bezpečně i odjeti, a že chce nyní odjeti z kraje, aby JMt neráčil za zlé mieti. A také viece, což se výplaty dotýče, že Rúš v tom chce přátel poslúchatí, jedné aby se ode páně Mti jeho ženě a dětem jeho spravedlivé stalo vedle listuov, a že se chce zachovati ku páně Mti, jakož se zachovati jmá. A to abych věděti dal Přibíkovi Chlumskému, což by JMt odpovědi na to dal, a on Přibík jemu to dále že má dáti věděti. Neb já Koňata nevěděl sem, kde jest Rúš. Než toto vznesl jsem já tak na páně Mt ten úterý velikonoční [12. dubna] a žádal od Rúsa na JMti bezpečenství před těmito

dobrými lidmi: Petrem Višní z Větrnie, purkrabí ty časy na Krumlově, Petrem z Mi[li]kovic a z Peršteince, té chvíle purkrabí na Mayštaině, Jarohněvem z Úsušie, hawptmanem ty časy na Třeboni, Oldřichem Rúbíkem z Hlavatec, Pavlem z Prahy a Oldřichem Drohovcem z Pláně. A páně Mř mi tuto odpověď hned před týmiž dobrými lidmi dal, jakož se svrchu píší: Ať přijede v pátek najprv příští [15. dubna]. I otázal sem JMti, řka: a má-li gleyt? A JMt mi řekl: Marie, ať přijede k nám jako služebník náš, co mu potřebie glejtu? Toho na svědomie a na paměť věcem svrchupsaným pečť svú vlastní jsem dal a kázal přitisknutí k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ten čtvrtek po Velice noci, léta božieho tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho oc.

1770.

Jan Jeskoun z Němčic Janovi z Rosenberka: o nesvornosti v manželství. (R)

B. m. 1463, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Němčic.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt píše, že ste zpraveni, že s ženú svú smlúvu jmám přátely učiněnú a že bych já jie přes to překážel oc. Milostivý pane! Mněť se nezdá, bychť já smlúvu rušil, ale onať smlúvy nedrží. Měla na tom dvoru seděti i s dětmi, a tu se živiti, toho jest neučinila, a to již všeckno opuštěno jest. A byť tu seděla na tom dvoře, nechtěl bych jí překážeti v ničémž. Protož, milostivý pane, račte mi v tom za zlé nemieti, poněvadž ani nechce opatřiti a smlúvu nechce držeti, žeť já to chci opatřiti, což budu moci najlěp, ať by to tak všeckno nespustlo. Datum feria VI. ante s. Georii anno dni oc LXIII°.

Jan Jeskún z Němčic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberga, přiezivému pánu mému milému.

1771.

Písař Třeboňský Janovi z Rosenberka: o penězích. (M)

V Třeboni 1463, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt psala, abychme Fajtovi postúpili v našem úřadě VIII kop a XIII grošuv a ostatek v Chúsnickém: však se v našem úřadě dostane postúpiti na čtyřidceti kop. Pak jižť na tom s hejtmanem posedíme a převržem to ještě lépe, a v tom učiníme, cožť se nám bude viděti najpodobněji; i tam v Chúsnickém úřadě to ještě lépe s Koským a Miličinským přeběhnem, když tam bohďa budu. A VMti posielám těch Ij^c zlatých zase, které ste mi nynie poslali; nebť já sám mám ještě na LXXX zlatých, kteréž sem u Praze vyměnil, a diel v Soběslavi mi jich Kosař vyměnil. A poněvadž nynie VMt nemůžete mně těch sto kop poslati, ale prosím, jmějte o ně péči, abyšte mi je ve dvú

aneb ve třech nedělech poslali, a jáť v té mieře některak úrokuov poodprosím do té chvíle; nebť já nerad od VMti zlaté беру, než pohledím toho, budete-li koho moci jimi splatiti. Datum Trzebon, feria VI. ante sancti Georgii anno domini oc LXIII. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, pánu mému milostivému buď dán.

1772.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Rousa. (R)

V Praze (1463, 24. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Jiří, z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc. Urozený, věrný milý! Byl jest před námi slovutný věrný náš milý Jan Rús z Čemin, zpravuje nás, kterak někteří jej zhrozuji, jezdu jeho k tobě, a on proto k nám jest přijel. My jsme jemu řekli, aby on těch hruoz se nebál a že se nám nezdá, by se jemu které pohrážky dieti měly, a aby on podle toho rozkázanie našeho, ničehož se protivného od tebe nelekaje, k tobě jel, a že ty se k němu nebudeš jinak mieti, než jakož rozjezd stal se zde v Praze. Protož onť již podle našeho rozkázanie k tobě jede. A myť od tebe s pilností žádáme, aby ty se k němu tak měl milostivě, i což se vyplacovanie dotýče i v jiných věcech, jakož zuostáno jest. Neb kdyby se v tom jinak stalo, toť by se nás dotklo. I věřmeť, že nás v tom opatříš. Na tom vuoli naši naplníš. Dán v Praze, v neděli po sv. Jiří, královstvie našeho léta pátého.

Ad mandatum proprium dni Regis.

Urozenému Janovi z Rozemberga, věrnému našemu milému.

1773.

Jindřich z Kolovrat Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Rousa. (R)

V Praze (1463, 24. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Službu svú napřed vzkazuji, urozený pane, pane a příteli milý! Věděti dávám, že jest se mnú Rús mluvil, že by TMt s ním tvrdě nakládal o tu výplatu, kterouž od něho vyplatiti chcete. A tak praví Rús, že jest toho podával, aby to ráčil sám na se vzieti a rozsúdití spravedlivě sobě i jemu. A také praví Rús, že se na královu Mt podával a potom na úřad, kdež listy súdie. I prosil mne jest Rús za přímlovu k TMti. Jakož já pak prosím TMti, milý pane a příteli, aby ráčil s ním dobrotivě nakládati. Neb Rús praví, co se té výplaty dotýče, že se chce k tomu povolně mieti. A také praví, že ve všech věcech chce TMt zachovati jakožto pána svého a jakožto na věrného služebníka slušie. I vzdyť prosím, milý pane, rač s Rúsem milostivě a dobrotivě nakládati. A věřmeť, že mne v tom neráčíš oslyšeti pro mě i pro mú službu. Datum Pragae, dominico post s. Georgii. Jindřich z Kolovrat.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberga, pánu na Krumlově, příteli milému buď.

1774.

Zdeněk ze Šternberka Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Rousa. (R)

Na Konopišti (1463, 25. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Službu svá vzkazují, urozený pane a příteli mně zvláště milý! Byl u mne Rús, služebník tvuoj, pokorně se mnú mluvě a za to mne prosě, abych se k tobě zaň přimluvil, aby s ním dobrotivě naložil, a zvláště o ty peníze, které zavázal dětem svým, což se výplaty dotýče. I prosím tebe, učin to pro mě, a nalož s ním dobrotivě, zvláště o to, což se těch peněz dotýče. Neb jestliže by jinak to býti nemohlo, na mém úřadu chtěl by o to přestati, jehož by to radějie viděl, by sám s ním o to uhodil. Také věděti dávám, že rada ciesařova a farář z Sstunonie [sic] a šest konšelův z Kremže dnes u mne byli; a na čem jsú se mnú zuostali a já s nimi, toho Rús tě zpraví, nebť jest při tom byl. A milý příteli, rád bych viděl, by se dobře měl. Datum Conopisst, in die Marci.

Zdeněk z Šternberga, nejvyšší purgrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, příteli mému zvláště milému.

1775.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: o Rousa. (R)

V Praze (1463, 27. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Jiří, z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc. Urozený, věrný milý! Srozuměli sme tomu, což nám o Rúsa píšeš. Protož žádámeť od tebe se vši pilností, aby k Rúsovi tak se měl, jakožť sme nyní po Rúsovi v listu našem psali, kterak se k němu mieti máš. A za to máme, žeť jest již ten list náš tebe došel. A jinak toho [pro žádnú věc]*) nečin. Toť jest vuole naše. Dán v Praze, v středu po sv. Marku evangelistě, královstvie našeho léta pátého.

Relatio dni Johannis de Rabenstein, praepositi Wissegradensis oc.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

*) Slova v závorce jsou přetržena.

1776.

Jan Rous Janovi z Rosenberka: prosí, aby mu byl určen den k přijezdu. (R)

V Malovicích (1463, 27. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Služba má napřed TMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že mi jest králova Mt rozkázal, abych k VMti jel, a tak já učiním. Který den VMt káže přijeti, za to prosím VMti, račte mi dáti věděti; neb bych bez toho hned sám byl přijel i přijedu sám, nedá-li mi TMt věděti. A také list jmám k TMti

od KMti. A prosím VMti, račte mi dáti odpověď listem vaším po tomto poslu. Dán v Malovicích, tu středu před sv. Jakubem Philippem. Jan Rús z Čemin.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému buď dán.

1777.

Vyznání obce Krumlovské o Rousovi. (R)

V Krumlově 1463, 24. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My purgmistr, rychtář, konšelé i všecka obec města Krumlova Českého, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie neb čtúce slyšeti budú: jakož jsme měli spolu činiti s Latranskými,*) susedy svými, o lozunky a přidávání k městu na opravování: i prosili sme Rúsa, aby nám pomocen byl, aby Latranští s námi opravovali kostel, mosty, pastýři s námi platili i obecnímu poslu. Toho nám Rús řekl pomocen býti. A za to my starší i obec jemu Rúsovi štuk kmentu dali sme. A když sme jemu ten štuk kmentu dali, tehdy jest nám Rús toho dopomohl, tak jakož svrchu psáno stojí. A na svědomie toho pečet naši městckú přitiskli jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Krumlově léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho, ten úterý před sv. Urbanem.

*) Předměstí Krumlovské.

1778.

Vyznání obce Latranské o Rúsovi. (R)

V Krumlově 1463, 24. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My starší i všecka obec Latranská Krumlova Českého vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie anebo čtúce slyšeti budú, že když jsme činiti měli s městem a obcí Krumlovskou, s susedy našimi, o lozunky, tu jsme prosili Rúsa, aby nám pomocen byl. A za to starší, kteřížto tu chvíli vládli a lozunkéři byli, točiz Brnieř, vzav od Ruozvory nožieře dvanácte řezákův a dal Rúsovi od nás od starších i od obce. I řekl nám Rús pomocen býti, abychme puol kopy přidávali každý rok k městu, a tiem abychme všech lozunkův a pomocí prázdni byli k nim přidávati, což se města Krumlova dotýče. A to stálo tak za čtyři neděle. A my srozuměvše tomu, že nám Rús to chtěl změnit, i přidal Hašek, také jsa tu chvíli lozunkéřem, jemu Rúsovi vědro medu k tomu od nás starších i od obce, aby nám to tak dokonáno bylo, jakož svrchu psáno stojí. A on Rús přivedl nám to k jinému konci před páně Mtí. A na svědomie toho prosili sme slovutných panoší Petra Višně z Větrnie, tu chvíli purkrabí na Krumlově, Oldřicha Drochovce z Pláně a Bohuňka z Bratřikovic, že jsú k naší prosbě své pečeti k svědomie přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Krumlově léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho, ten úterý před sv. Urbanem.

(Tři pečeti zachované.)

1779.

Třeboňští úředníci Janovi z Rosenberka: o při Jilovických s mlynářem o pastvu. (M)

V Třeboni 1463, 25. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 A P, 4 k.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt rozkázala mlynáři vašemu o té Dvorce z Velešínského úřadu s lidmi vašimi s Jilovice z úřadu našeho před námi státi o to, ješto tíž VMti lidé z Jilovice tomu mlynáři pastvy bránie: i račtež věděti, že sme je s uobú stranú vyslyšeli; a tak sme tomu porozuměli, že ty pastvy nejsú toliko těch lidí Jilovických, ale jsú pustoty vaše dávno od té vsi zapuštěné, než že jsú těm lidem doprieny z milosti, a oni z nich těch pustotin oplácejí VIII grošuov, než berú s toho mlynáře IIII groše a jinde II groše, že se jim nedostane dáti než II groše. A my hlediece k tomu, že ten mlynář jinde pastvy nemá a že by tu bez té pastvy těžce seděl, a že jest i prve rozkázáno bylo, aby jemu též pastvy přieli, (tak jest před námi mluveno): i prikázali sme lidem těm vašim z Jilovice, aby jemu té pastvy nehájili do vašeho dalšíeho rozkázanie. A to sme proto jim do vašeho dalšíeho rozkázanie odložili, že chcme VMt toho šffe zpraviti. A jim těm vašim lidem z Jilovice nezdálo se nás v tom uposlechnúti, a odvolali se na VMt. Chtěli sme jim list k VMti dáti; nechťeli vzieti a praviece, že chtie s živými listmi před VMtí osobně býti, a dobře protivně mluviece, ješto v tom jinému nerozumieme než zlé vuoli. A předkládají, že jim mlynář škodu na jich lukách činí. I to sme pověděli, že škody své právo mají, jestli že by jim co uškodil, aby odbyl; všeho se jim nezdálo poslechnúti. Protož jakž VMt o tom dále rozkáže, tak se stane. Datum Trzebon, feria IIII. in die sancti Urbani anno domini oc LXIII°. Avšak bychme VMt o tom ještě lépe rádi zpravili.

Jarohněv z Úsušie hejtman, a Řehoř Claryc písař na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, pánu našemu milostivému buď dán.

1780.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o senech okolo rybníků, o koních. (M)

V Třeboni 1463, 27. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Mß, 21.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Věděti VMti dávám, že sem zpraven, že by fišmajstr sena okolo rybníkuov kázal prodati, kterýmižto [kteréžto?] ten, ktož obrokem vládl i těmi travami vládl, oklidil k vaší potřebě, protože jsú sena lepší a při ruce, ješto se rovnějším nákladem skliditi mohú. I protož prosím VMti, račte s fišmajstrem o to mluviti, aťby toho jinak nejměnil, než jakož jest prve bylo, aťby VMti raději lepší nežli horší zuostalo. Neb ta sena daleká dávají se s polovice kliditi, protože nejsú tak dobrá a že jsú s věčím ná[k][la]dem kliditi. Také sem VMti nepomněl v Soběslavi pověděti, že mi pravil Petrovský o nevelikém koni u Rynartha v Ber-

nartících a pokládá jej za vaši dobu; ale protože je větší než ten šlojier, který ste od Jindřicha Sádly jměli, i račtež Petrovskému oň psáti, ať jej lépe ohledá i pokusí, a bylo-li by co hodného, jakož on pak praví, že by se VMti hodil, račte jej kázati sobě kúpiti. Datum Trzebon, feria II. post sancti Johannis baptiste anno domini oc LXIII°.

Jarohněv z Úsušie, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

1781.

List Rousřv na vyručení z věže. (R)

Na Krumlově 1463, 11. července. — Opis arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Henrych z Sobětic, bydlel tehdaž na Velešíně, Jan Kosoř z Malovic, Bohuslav z Malovic, Jan Koňata z Olešnice, Víta ze Rzávého, seděním na Dobroniciech, Oldřich Rúbík z Hlavatec, seděním v Dubném, Kunáš z Machovic, Jarohněv z Úsušie, hawptman Třebonský, Erasim z Michnic, purgrabí Novohradský, Mikuláš Víta ze Rzávého, seděním v Húzně, Beneš z Komaric a Beneš z Dubného, vyznáváme všichni tímto listem obecně a vsady i přede všemi, kdež čten neboli čtúce slyšán bude, že sme vyručili a mocí tohoto listu vyrukujem z věže slovutného panoši Jana Rúsa z Čemin od urozeného pána, pana Jana z Rozmberka, a vedle JMti od najduostojnějšího otce kněze Jošta, biskupa Vratislavského, ve dva tisíce kop gr. dobrých, stříbrných, obecně v zemi České berných, na takovýto běh a tak, aby již psaný Jan Rúš z věže vyručený nahoře na té věži na tom ponebí, kdež světnička jest, a svrchu po kranci, prost bez želez i všelikého vázanie, aby chodil a tam obýval; ale doluov s věže na žádného aby nevolal, ani s kým doluov mluvil; a odtud z toho ponebie, kdež světnička jest, také dále doluov na jiná ponebie neb z věže ven aby nižádným během ani kterým obyčejem nevychodil ani kterak vynikl bez svobodné vuole nahoře psaných pánuov a bez jich rozkázanie, a to od dání listu tohoto za III neděle pořád zběhlé. Pakli by mimo to již psaný Jan Rúš kterak učinil, tehdy my svrchupsaní rukojmie vyznáváme tímto listem všickni rukú společnú a nerozdielnú, že sme propadli základ svrchupsaný II^m kop gr. pánuom svrchupsaným a jich dědicóm. A ten základ JMti máme a slibujem dáti a splniti u měsíci najprvniem pořád čtúce po nezdržení svrchupsaném úplně a v celosti. Pakli bychom toho neučinili, jehož bože nedaj, tehdy my rukojmie všickni svrchupsaní, kteříž najprv ode pánuov jmenovaných ústně, listem nebo jistým jich poslem napomenuti budem, jeden na druhého neukazuje ani se druhým vymlúvaje, každý z nás sám svým životem s jedním pacholkem a se dvěma koňoma máme vjeti a vlehnúti, aneb miesto sebe každý bude moci panoši řádu rytířského též s jedním pacholkem a se dvěma koňoma poslati a vložit v uobyčejné ležení, kteréž země Česká za právo jmá, do města Krumlova Českého nad Vltavú

aneb odtud v VII mšlech vzdálí anebo blíže v duom ctného hospodáře nám ode pánuov nahoře psaných ukázaný [obyčejné výminky ležení]. Na potvrzení a zdržení toho i lepší jistotu my všichni rukojmie svrchupsaní pečeti své vlastnie s dobrým naším vědomím a s plným přiznáním dali sme a kázali přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od Narození s. b. MCCCCLXIII^o ten pondělí před sv. pannú Margrethú.

1782.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o žencích a o vyručení Jana Rousa. (K)

V Krumlově 1463, 17. srpna. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 19.

Jan z Roznberga. Jene milý! Jakož žádáš sto žencův, ty sobě vezmi k své potřebě. Také o tom člověku věz, že jest vyručen listem ve dva tisíce kop do sv. Martina na postavenie, a čtyři neděle mámy jim dáti [vědět] aneb oni nám též v tom času. A první zápis jeho ten sme sobě zdrželi a zachovali; a také mámy některé věci před sebu, jestliže by on neb přátelé jeho sobě co brali před se, gesto nám to dobře slúžiti bude. Dán na Krumlově, feria IV. post Asumpcionem beate Marie virginis, annorum domini oc LXIII°.

Slovutnému panoši Janovi z Petrovic, purkrabí na Zvíkově, věrnému našemu milému dd.

1783.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému, aby mu poslal voly a med do Prahy oc. (K)

B. m. 1463, 16. září. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 20.

Jan z Rozmbergka. Petrovský milý! O tvój běh, jakoš píšeš, chcmeť péči mieti a tebe v tom neopúšťeti. A žádámeť, aby nám poslal přiepis toho listu, kterýžť najprvé pan Lev psal, rozkazuje jako svému, a ten nám pošli po Vondřejovi z Údině, když do Prahy pojede. Takéť posieláme čtrnácte voluov; z těch nám pošli do Prahy III s těmi kury, jakožť jsme porúčali, aby nám poslal a Ondřejovi z Údině. Jakož nám píše a [o?] nevěstu svú, o toť chcme mluviť se panem Zdeňkem. A tak za to máme, žeť zajtra bohda u nás bude; chcmeť o tom péči mieti, tak jemu pověz. Takéť žádáme, aby nám zjednal tři súdky medu, kterýž by několiko neděl poležeti mohl, jeden ve XX pinet, druhý ve XXX pinet, třetí ve XIII pinet. A také to opatř, ať by nám sem poslán byl tři neb čtyři dny před sv. Havlem. Item čtvrtý súdek, ten nám zednaj nynie do Prahy v XIII neb v XV pinet; učíň v tom pilnost. Datum feria VI, in die Ludmille, anno oc LXIII°.

Famoso Johanni de Petrowic, purgrawio in Zwickow, fideli nostro dilecto d.

1784.

Svědomy Jindřicha ze Stráže, Jindřicha z Michalovic a Viléma mladšího z Risenberka o řečech Rousových proti Janovi z Rosenberka. (R)

B. m. 1463, 7. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Jindřich z Stráže, nejvyšší hofmistr království Českého, Jindřich z Michalovic, nejvyšší komorník království Českého, Vilém mladší z Ryzmberga a na Rabí, vyznáváme tímto listem přede všemi, ktož jej uzrie aneb čtúc uslyšie, že když sme byli při našem najmilostivějším pánu a králi v malé světničce, tu přišel urozený pán pan Jan z Rozmberga, a Rús s ním. I počel pan z Rozmberga k němu řeč. A on Rús řekl, že rozumie, že k němu ráčí mluvit, žádaje, aby k sobě přátely pojel. A pan z Rozmberga svolil jemu. I přivedl Zdeňka a Rendle. A tak pan z Rozmberga dával jemu Rúsovi vinu, že by se k němu nezachovával, jako na věrného služebníka slušie. A pravil jemu, čím a co by proti němu činil, některé kusy. A vypraviv i šel z světničky. A přived sebu Hruozu starého, kterýž jest úředníkem na Poděbradech. I žádal na témž Hruozovi, aby pověděl; že slyší, že by on věděl, že o něm Rús řeči některé mluvil, ješto by se jeho dotýkaly. Hruoza pomlčev, „i řekl bych“, řekl, „že neviem, toho nesmiem říci, neb což jest těch řečí bylo, ty sem králově Mti pověděl.“ A KMt k tomu řekl: „Pravda jest, nám jest Hruoza pravil. Ale my jsme řekli, že křivdu mluví.“ Ale tato slova my pro poctivost píšem. Ale JMt prostě jest řekl. A tak potom Hruoza jest pravil, že by jeho Rús prosil za přímluvu [k] králově Mti zaň, a že by řekl Rús: „Králova Mt jest milostivý pán páně z Rozmberga a pomáhá jemu velmi, ješto žádný král žádnému pánu z Rozmberga tak nepomahal; neb dal jemu pánu šestnacet [sic] tisíc zlatých, a dvě berni, a minci jemu dopustil, kteréžto má veliký užitek; ale nič platno nenie, nenief upřímně s JMtí.“ A táhl se toho Hruoza na KMt, žej to JMti tak hned toho času pravil, a KMt to tak vyznal. Také Rús zase k některým řečem, což jeho pan Jan Rozmberský vinil, znal se, a k některým jinak pravil. A k této řeči, což nám Hruoza pravil, znal se, ale vo neupřímnosti měnil slova, a neznal se, by řekl „neupřímně“. Ale Hruoza zase k němu Rúsovi mluvil a řekl: „Tohoť já na sobě nechci nechati; cožť sem já tuto pravil, pravduť sem mluvil. Taks ty ke mně mluvil, a viec, nebs i jiných pánuov dotekl a pravě, že sobě zámky opravují a nejsú upřímně s JMtí.“ A to jest nám svědomo. A dalo se to ve čtvrtek po sv. Francišku [6. října]. Ačkoli mnoho řečí jest bylo více, ale toto jest toho pravý rozum kruntovný. A k tomu bychom se chtěli ústně přiznati, kdež by toho bylo potřebie. Toho našeho vyznání na svědomie kázali sme své pečeti k tomuto listu přitisknutí. Jenž dán a psán léta od Narození syna b. tisícieho čtyřstého šestdesátého třetieho, ten pátek po svatém Františku.

(Tři pečeti zachované.)

1785.

Heřman z Říčan purkrabí Zvíkovskému: o listech dlužních. (K)

Na Hrádku (1463, před 30. říjnem). — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 3.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A to mi se nelíbí v listech těchto, že jest sumě dání [gest sumye dany] ve dvou nedělí po sv. Havle aneb po sv. Jiří. O úroky bych netbal, by mi dávali ve dvou nedělí; než pro sumu bych já mohl k škodě přijíti. A kterýž svědčí list mně a ženě mé, ať svědčí: kterýž by dal z nás věděti, aby měl túž moc, jako oba. Dán na Hrádku. Heřman z Říčan.

Urozenému panoši Janovi z Petrovic, purkrabí na Zvíkově, příteli a švagra milému buď.

1786.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o listech dlužních Heřmanovi z Říčan. (K)

Na Zvíkově 1463, 30. října. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 4.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám listy Heřmanovy. Nechtěť jest jich přijeti, protože stojí v těch listech, když by ku plnění přišlo summě, dvě neděli po sv. Havle aneb po sv. Jiří plnění. Však sem to VMti i prvé pravil, že k tomu Heřman svoliti nechce, i též sem VMti v svém listu psal, a najposlěz poslal sem VMti ceduli do Benešova, když VMt z Prahy jela. Než k tomu svoluje, jakožto i prvé svolil jest, úroci aby jemu dávání byli dvě neděli po sv. Havle neb po sv. Jiří; a list, kterýž svědčí jemu a jeho ženě, v tom listu ať stojí: kterýž by z nich jeden z té sumy napomenul ku plnění, aby túž moc měl, jakoby oba napomenula. I milostivý pane, prosím VMti, račtež těmi listy nemeškati; neb sem já za list dojitie jemu slíbil, a již jakožto dnes ten rok přejde. Také sem Trkovskému jeho list poslal; i neviemť, přijme-liť jej, nebť mi ho ještě zase neposlal. Také VMt račte věděti, žeť sem list od Alše vyvadil. Datum Zwiekow, dominica ante festum omnium sanctorum, annorum oc LXIII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému b. d.

1787.

Burian z Lípy Janovi z Rosenberka: posílá k němu úředníka svého. (R)

V Lipnici (1463, 2. listopadu). — Orig. arch. Třeb. Fam. Lipé.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberga, pánu na mě laskavému, Burjan z Lípy a s Lipnice, nejvyšší písař království Českého. Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane, pane na mě laskavý. Posílám k TMti Mikuláše ze Strhařova, úředníka mého, cožť nyní v tomto poselství ode mne s TMtí bude mluvití, aby ráčil jemu věriti tak, jako bych já osobně s TMtí mluvil. Datum in Lipnic feria III. post omnium sanctorum.

1788.

Jan z Rosenberka písaři Zvíkovskému: o penězích odúmrtích. (K)

Na Krumlově 1463, 5. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 8.

Jan z Rozmberka. — Bartošku milý! Žádámeť prikazující, aby dal purkrabí Zvíkovskému odúmrtích peněz X kop. Datum Krumlov sabbato ante festum sancti Leonardi, anno oc LXIII°.

Famoso Bartossoni notario bonorum Zwiekow, fidei nostro dilecto d. d.

1789.

Jan z Rožmberka stvrzuje přijetí peněz. (M)

V Krumlově 1463, 5. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 21.

My Jan z Rozmberka známo činíme tiemto listem, že nám Bartošek písař Zvíkovský poslal po purkrabí Zvíkovským do Soběslavi L m, kteréžto jest přijal kněz Jan Kaplicar k ruce naší; pak my quitujem a prázdna činíme svrchupsaného Bartoška mocí listu tohoto. Datum Crumlow sabbato ante sancti Leonardi anno oc LXIII°.

1790.

List na vyručení Jana Rousa z vězení. (R)

Na Krumlově 1463, 9. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Henrich z Sobětic, bydleť té chvíle na Velešíně, Diviš z Malovic té chvíle purkrabie na Piesku, Jan Kosoř z Malovic, Bohuslav z Malovic, Jan Koňata z Olešnice, Přibík Žibříd z Mostkuov, Adam z Drahonic, Víta ze Rzavého, seděním na Dobronicích, Jarohněv z Úsušie té chvíle hawptman na Třeboni, Erazim z Michnic, té chvíle purkrabie na Novém Hradě, Vilém z Kozieho, purkrabie ty časy na Chús-níce, Kunáš z Machovic, Mikuláš Víta ze Rzavého seděním v Húzně, a Beneš z Dubného vyznáváme . . . že sme vyručili z vězenie a mocí listu tohoto vyrukujem slovnutného panoši Jana Rúsa z Čemin na postavenie od urozeného pána pana Jana z Rozmberka, a od najduostojnějšíeho u boze otce a pána pana Jošta, biskupa Vratislavského, pod základem dvú tisící kop grošův dobrých, stříbrných, rázu a čísla pražského, tak že jej JMti a jich dědicóm a budúcím máme a slibujem postavití, kdyžby nám kolivěk svrchupsaní páni, nebo jeden kterýžkoli z nich, jich dědicové aneb budúcí, dali čtyři neděle napřed věděti, buď listem, neb poslem aneb z úst, z nás rukojmí kterýmžkolivěk, najměň dvěma. A též zase jestli že by se nám rukojmíem svrchupsaným nezdálo v tom rukojemství státi a dali pánuom svrchupsaným čtyři neděle napřed věděti, slibujem jej v tom času postavití na Krumlov Český nad Vltavú na hrad do veliké světnice v moc již psaných věřitelův našich a úředníku

jejich tudiež najvyššiemu, nic sobě proti tomu ku pomoci neberúce, bez zmatku všelikého. A když jej tak postavíme, tehdy má přijat býti. A on odtud nemá vychoditi, ani kterým obyčejem vyniknutí, leč by jej svrchupsaní páni, neb úředník jejich tudiež najvyšší, v svú moc přijali. A když přijat bude v jich moc, tehdy my rukojemství budem prázdni, a list tento má nám zase vrácen býti bez odpory. Také jestli že by svrchupsaný hrad Krumlov kterak v té míře ztracen byl, jehož pane Bože rač ostříeci, tehdy jej máme a slibujem postavití na jiný JMti zámek od Krumlova v devieti mílech vzdálí nebo blíže, kamž by nám od nich, aneb od jednoho z nich rozkázáno a jmenován byl, tak a na ten čas v jich moc ve vši té míře, jakož se svrchu píše, bez zmatku všelikého. Pakli bychom toho neučinili a jeho nepostavili a v kterémž koli kusu, jakož se svrchu píše, nezdrželi, jehož Bože nedaj, tehdy tímto listem vyznáváme, že sme propadli základ svrchupsaný dva tisíce kop grošův dobrých, stříbrných svrchupsaných, nahoře psaným panuom věritelóm našim, a ty jim máme dáti a slibujem naší dobrou, čistou vieru, rukú společnou a nerozdielnou, tak že žádný z nás svým dílem nikterakž oddělití se nemůže, ale dáti a úplně zaplatiti, od propadení ve čtyřech nedělech pořád zběhlých, úplně a docela penězi hotovými, bez odporu všelikterakého, nic sobě ku pomoci proti tomu neberúc, bez zmatku; toto sobě znamenitě vymienujeme: jestli že by Jana Rusa svrchupsaného v tom času pán Buoh neuchoval a že by umřel, tehdy rukojemství svrchupsaného máme prázdni býti a list tento moci nemá mieti. Také jestli že by svrchupsaný Jan Rús v tom času kam kolivěk jat beze lsti byl, tak že bychom jeho pro to jetie na čas svrchupsaný a tak, jakož se svrchu píše, postavití nemohli, tehdy proto základem hynutí nemáme do osmi neděl po nepostavení aneb propadení toho základu pořád zběhlých; tak že v těch osmi nedělech máme pracovati a on státi, zda bychom jej z toho vězení kterak vypraviti mohli. A jestli že bychom jeho dobyli a v těch osmi nedělech pánuom nahoře psaným v jich moc a tak, jakož se svrchu vypisuje, postavili, tehdy jej JMt mají přijieti, a my základu máme prázdni býti. Pakli bychom jeho vždy v těch osmi nedělech nepostavili, tehdy základ svrchupsaný plniti máme i slibujem ve vši té míře a tak, jakož se svrchu píše. Paklibychom toho neučinili, jehož Bože nedaj, tehdy my rukojmie svrchupsaní, kteříž by ode pánuov jmenovaných neb jich dědicův a budúcích aneb jich úředníka kteréhožkoli, jednoho z nich ústně, listem nebo jich jistým poslem napomenut byl, jeden na druhého neukazuje ani se druhým vymlouvaje, každý z nás sám svým životem s jedním pacholkem a se dvěma koňoma máme vjeti a vlehnúti, aneb miesto sebe každý bude moci panoši řádu rytířského též s jedním pacholkem a se dvěma koňoma poslati a vložití v uobyčejné ležení, kteréz země Česká za právo jmá, do města Krumlova Českého na Vltavu... [obyčejné ležení] ... Na potvrzení a lepší jistotu i pevnost my všichni rukojmie svrchupsaní pečeti naše vlastnie s dobrým naším vědomím i plným přiznáním dali sme a kázali

k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od Narození s. b. tisícíeho čtyřístého šedesátého třetího, tu středu před sv. Martinem.

(Dvanácte pečetí zachovaných; dvě utrženy.)

1791.

Vilém z Risenberka panu Janovi z Rožmberka: o uschování listů. (M)

V Krumlově 1463, 14. listopadu. — Přepis archivu Třeboň. Fam. Riesenberga.

Urozený pane a příteli milý! Tyto listy v truhlici a druhé v krabici dávám TMti schovati, a prosím TMti, jestliže by mne pán Bůh neráčil zachovati a z tohoto světa smrtí rozloučiti, aby nižádnému nebyly vydány, leč prve aby můj kšaft byl ukázán: a ten kšaft jest aneb bude na pargaméně s mou pečetí a jiných dobrých lidí na svědomí. A vedle toho kšaftu, věřím TMti, že tak ráčíte učiniti. Pakliby co ten kšaft rozumu neukázal, ale což by vás služebník můj Leva z Maštova neb Puotha z Obitec aneb Havel písař můj zpravili, tím se račte zpraviti. Listové v krabici příleží sirotkům strejce mého, když moji rukojmě a já, ještě jsem za ně jistcem, zastoupeni a vyvazeni budou, jim má vrácena býti. Pane a příteli milý, toho rač věděti: jestli pak že by se událo, že by kšaftu datum poslez svědčilo, než tento list, to ať není na překážku, nebo já druhdy kšafty obnovuji a měním. A prosím vás, přišlo-li by k tomu, jehož všemohoucí pán rač dlouho zachovati, komuž byste mé listy vydávali, račte jeho slibem zavázati, aby vše zdržel a naplnil, což by kšaft ukazoval, i také což bych rozkázal, úplně. TMti toho věřím, jako svému milému příteli. Dán na Krumlově ten pondělí po svatém Brykcí leta od narození syna božího 1463.

Vilém z Rysenberka.

1792.

Vyznání Jarohněva z Úsuší a Mikuláše Víthy ze Rzavého o Janu Rousovi. (R)

Na Krumlově 1463, 18. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Já Jarohněv z Úsušie, hawptman tehdaž Třeboňský, a já Mikuláš Víta ze Rzavého, seděním v Húzně, známo činíme tiemto listem, ktož jej uzrie nebo čtúci slyšeti budú, že nám jest to svědomo a v paměti, když mluvil urozený pán, pan Jan z Rozmberka, pán náš milostivý, s slovutným panoší Janem Rúsem z Čemin před námi ten pondělí před sv. Martinem [7. listop.], že jest Čěnovcové dal napřed věděti puol léta, jakož list na pána jmá, a že jest Čěnovcová pověděla pánu, že list ten má u Rúsa. I mluvil pán tu před námi s Rúsem, aby Čěnovcové list ten vydal, aby ona ku pánu přijela a penieze vzala a pánu list vrátila. Tu jest Rúš toho odešel a řekl, že jest ten list u něho položen od nie i od Karla; a požádal jest Rúš, aby se stavil u Karla i u Čěnovcové. A pán jest k tomu svolil, i den jemu menoval,

totiž tu středu po sv. Martině [16. listop.], aby s tím listem přijel ku pánu s Čeňovcovú i s Karlem. A Rús řekl jest na ten den býti s listem i s nimi s uoběma s Čeňovcovú i s Karlem, bude-li je moci mieti. Toho jest neučinil a nebyl na ten den. Na svědomie toho k žádosti páně Mti pečeti naše vlastnie s dobrým naším vědomím k tomuto listu sme dali a kázali přitisknutí dobrovolně, sobě i svým budoucím bez škody. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ten pátek před sv. Alžbětú, léta od Narození s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho.

(Dvě pečeti zachované.)

1793.

Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlovskému: aby byl sročen s Babkou. (R)

Ve Svinech Trhových (1463, 7. prosince?). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Jiwowic.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosím tebe, pros páně Mti, ať mi rok položí s Babkú, nebť s ním mám činiti, kterýžt se den zdá JMti, krom této neděle, po neděli po tejto. Neb v tuto neděli mám býti u Budějovicích. A také tiem spieše, nebť on pojedje do Hradce, poněvadžť jest fišmajstrem u pána Hradce-kého. Věřímť, že se k tomu přičiníš s pilností. A když se JMti zdáti bude, ať také JMt píše Babkovi, ať by stál k tomu roku se mnú před JMtí. A to ať jest po tomto poslu, ať viem, na kerý den. Dán v Svinech, f. IV. ante Conceptionis s. Mariae virg. glori.

Vojtěch z Jivovice i z Chvalkova.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému d.

1794.

Markéta ze Ždánic Janovi z Rosenberka: o propinačním právě vsí Hodějovic a Vidova. (M)

Ve Vidově 1463, 7. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 B, 1 b.*

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane můj milostivý. VMti děkuji velice, že vedle VMti mne zapomenúti nemíníte. VMti dávám věděti, že sém spravena od nebuožce pána svého Tožice i od jiných starých lidí, že v Hodějovicích [sic] i u Vidově vysa[ze]nie mají lidé moji piva vařiti, šenkovati, a to ve ckách dvorských naleznúti sě má, ale ne zemských, i všelikaká práva i svoboda, která k mému zbuožie přísluší. Protož VMti prosím velice, jakožto pána svého milostivého, aby pan Pavel nebo někto jiný vedle vašeho rozkázanie ta jistá má práva i svobodu u dvorských desk ráčil přeslyšeti, a co by koli mělo za to úředníkom dáno býti, hotovať sem toho podjíti, a to proto, ať bych sě potom věděla čeho varovati. Prosím VMti, račtež mne té práce zbaviti, ať bych sama o to nepracovala cesty. Datum in Widow, feria quarta ante conceptionem s. Marie anno domini oc LXIII.

Markréta [z] Ždánic, seděním u Vidově.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozeberka, pánu mému milostivému buď dán.

1795.

Markéta ze Ždánic Janovi z Rosenberka: o propinačním právě v Hodějovicích a v Vidově. (M)

*B. m. a d. (1463, 7. prosince). — Současná cedule *) arch. Třeb. I. A. 6 B., 1 b.*

Milostivý pane! Jakož mi VMt píše o Vidově a o Hodějicích, kterak VMti mám vypsáno dáti, kterak jest položeno o šenk i o sladovny: pane milostivý, slyšela sem od nebožce Tožice pána mého, že z práva má krčma býti u Vidově. Také sem slyšela od farářova otce z Budějovic, kterýž jest z Hodějic rodilý, ten jest pravil, že jich děd šenkoval v Hodějicích; i také od mnohých starých lidí, ješto některým jest a bylo něco a sto let, kterak jest vždycky šenkováno bylo u Vidově v jedné krčmě a v Hodějicích ve dvou krčmách. A sladovny sú byly v Hodějicích ještě za krále Václava i před králem Václavem. A s těch krčem v Hodějicích dal každý prostici soli do roka. Dále také, pane milostivý, rač VMt věděti, že pravý a svobodný frajunkt u Vidově jest, komuž by na hrdlo šlo, když by kto k nám utekl; jakož se jest Budějickým přihodilo za nebožce pána mého, kterak sú nižádného nápadu ani překazu nesměli učiniti člověku tomu. A přes to všechno, což jest jiných práv, ješto jiní lidé vypravují, jichž já VMti neviem vypravit, toť se vše ve dckách dvorských má najíti. A to nenie nikdy slýcháno, by jim toho bylo bráněno ani překáženo.

*) V. Březan připsal na rubu: Tožicové cedule.

1796.

Soběslavští úředníci Janovi z Rosenberka: o nárocích Mezenských na pastviska. (M)

B. m. a d. (1463). — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 g.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt náma s Mikulášem píše, abychme VMti dala věděti o těch pastvištích, o kterých VMti Ruože na nás píše a žaluje; i milý pane, neměť jest oč žalovati, nebť se jest tu žádných nátiskuov nedálo, jakož Ruože píše. Neb ta pastviště, o kteréž VMt píše, Přehořovští za to odměnu jsú vzeli od předkův Drachovských, a tý chvíle byli jsú za vašimi předky; vzavše i chtie na tom vuoli jmieti. A ta pastviště jsú mezi hrází, ješto hráze okročilá. I mluveno jest s nimi s Mezenskými, mají-li oni jaké právo, aby okázali, a to v dobré vuoli, bez žádných takových puotek, jakož on píše. Tu jsú oni pravili: pásali jsme a nepřekáželi jsú nám. A lidi na to vystavovali. Pak jsme my těch lidí tázali, svědomi-li jsú toho, s přiezní-li jsú pásli čili z práva; tázali jsme jich, chtěli-li by za to zpravit, že z práva mají pásiti. Tu jsú oni řekli, že nechtie. I pověděno jest Mezenským, aby lidem svým prikázali, aby na tom nepásli, leč právo okáží; pakli by se jim nezdálo, že práva jdú, pak dají-li nám z čeho vinu, že jim chcem právi býti.

Jan z Dobronic hajtman na Soběslavi, a Mikuláš z Sedlce.

Bez adressy.

1797.

Úředník Zvíkovský pánovi: ptá se na ustanovení stran hradu Rosenberka oc. (K)

B. m. a b. d. (1463?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 38.

Také račte VMt věděti, že sem prosil kněze probošta, bratra páně kancléřova, aby VMti noviny psal, kteréž by se psáti mohly. I teď od něho VMti list posielám. A Johannes, domovník VMti, mluvil jest se ním, že VMt ijednoho dřeva am nemáte ku palivu. Ráčíte-li o tom co VMt rozkázati, chci já rád na to péči mieti, aby VMt zmeškána nebyla. Jen račte rozkázati, puokud a mnoholi. A vo úroku do Prahy Odolenovi, Majskytlovi a Túškovi zpravím nemeškaje, jestliže VMt rozkážete. I jiné všecky bohda, což se mého úřadu dotýče, račte o ně žádné péči nemieti. A VMti prosím, račte mi VMt psáti, kterak jest VMt ten rok dokonala o Rozmberku, a kterak jest na konec zuostáno.

Srovnej výše str. 118 č. 1757 z roku 1462.

1798.

Úředník Zvíkovský pánovi: o penězích, o vězních. (K)

B. m. a b. d. (1463?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 39.

Také jakož jste VMt vzkázali o zlaté, že jest VMti Tetawr puojčil, abych já jemu zde na to místo jiné zjednal: tak se stane, jakž jste VMt rozkázali. A také jakož jste mi VMt prvé psali, abych obešle Diviše i zavázal jeho VMti na Krumlov: milostivý pane, mně se tak zdá, že by byl VMti platnější na Zviekově, nežli tam, pro jiné vězně, kteréž mají na Chlumec, ješto některé chtěli by šacovati a jiné sázejí sobě k libosti; ješto se toho všeho Divišem zbraňuje. Také zlaté, o kteréž VMt píše, o III aneb o III^c: mám za to, že VMti zjednám. Než píší mi, abyšte VMt toho jistého ubezpečili přede vši stranú. I chci se na to ještě ptáti, kto jest to, abych uměl VMti rozumně o to psáti.

1799.

Úředník Zvíkovský pánovi: o vrácení dluhu, o výměnu drobných za zlaté. (K)

B. m. a b. d. (1463?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 46.

Také račte VMt věděti, že jest se mnú mluvil Matěj Huovno, a VMti velmi prosí, abyšte mu ráčili dáti XX kop na jeho dluhu, a že chce od VMti za ty za všecky zlaté drobnými penězi vzieti. A list aby byl na peníze udělán, kterýž na zlaté svědčí, za každý zlatý XL gr. I milostivý pane, líbí-li se VMti, mně se zdá dobré, nebť jest nyní k veliké škodě přišel. I o tom račte mi VMt rozkázati.

1800.

Úředník Zvíkovský pánovi: o kopání sádky; o písářích Tomkovi a Bartošovi; o peníze. (K)

B. m. a b. d. (1463?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 42.

Také jakož mi VMt kázala Fresungka s Sedlčan k sobě zavolati: toť sem učinil a mluvil sem pilně s ním, aby pravdu pověděl, kterak se dalo a kopali. I pravil mi, že když jsú kopali hledající, a dokopavše se sádky té, že tovariš jeho Ambroš postřihač řekl: „Nemohuť více kopati, neb bolí mě hlava a řbet.“ A tak že on Fressung s ním více nekopal aniž hledal. Také jakož mi VMt psal, že ste Thomka z úřadu propustil, to věduce, na některého jiného hodného pomyslili [sic]: rač VMt věděti, že hejtman Třeboňský Jarohněv a Řehoř psali o Bartoše písáře, kterýž u hejtmana byl, že jest hodný a dobrý pacholek a písář. A tohoť sme přijali až do VMti vuoli. A rozumiemť tomu, že Jarohněv také o toho Bartoše bude mluvíti nebo-li VMti psáti. Takéť mě spravil Radkovec, žeť LXXX ů upomínal VMt, a že Rús VMti rok sjednal až do nejnejšího [sic] sv. Havla. Protož nemohla-li by VMt také peníze jmieti, jáť bych LXXX ů zde v kraji optal, že by jemu dány byly.

1801.

Jan z Rožmberka promíjí úroky rychtáři ze Křeče. (M)

B. m. 1464, 7. dubna. — Orig. archivu Třeboň. II. 231. 1.

Jan z Rozmberga. Jene milý! Odpustili sme rychtáři ze Křeč IIII ů úrokuov zadržalých; to věda, neupomínaj jeho z nich. Datum sabbato ante conductum pasce anno oc LXIII.

Famoso Johanni notario bonorum Chusnik, fideli nostro dilecto d.

1802.

Písář Třeboňský Janu z Rosenberka: o zlodějské děvečce. (M)

V Třeboni 1464, 13. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P, 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Spomenul sem, že mi hejtman poručil VMti psáti o tu děvečku, kteráž sedí u vězenie, ješto člověku VMti rybáři jednomu pánu svému peníze pokradla; a vyznává, že jest je jedné pekařce v Třeboni dala, a na chvíli druhdy die, že nedala, a opět zase, že dala, a tak se vždy mění v řeči. I protož VMt račte o ní rozkázati, a zdá mi se, že by najspíeš v Krumlově na ni byla jistota zvěděna. Datum Trzebon, feria VI. ante sancti Thiburcii anno domini oc LXIII°.

Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému, buď dán.

1803.

Písař úřadu Choustnického stvrzuje písaři Třeboňskému příjem peněz. (M)

Na Choustnice 1464, 17. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 2.

Já Jan z Libochovan, písař té chvíle úřadu Chúsnického, známo činím tiemto listem, že sem přijal od slovutného panoše Řehoře Claryc, ty časy úřadu Třeboňského písaře, sedmdesát a tři zlatých uherských na dluh Střechovcův, z kterýchžto zlatých svrchupsaných jej quituji mocí listu tohoto. Tomu na svědomie svú pečť vlastní přitiskl sem k tomuto listu. Datum Chusnik, feria III. ante s. Georgi anno oc LXIII°.

1804.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o vydání výpisů práv od Píseckých oc. (K)

Na Zvíkově 1464, 21. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 5.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám list od Píseckých, jemuz VMt porozumiete. Jakož sem i prve VMti psal, že jsem na Píseckých porozuměl, že VMti neradi dadie výpisů svých práv, jakož VMt v jich listu tomu porozumiete: i milostivý pane, mněť se ještě vždy zdá, ráčí-li VMt, račte je ještě listem obeslati a račte požádati na nich, ať VMti výpis svých práv dadie. A račte se tomu učiniti nerozumějíce, že by jim to nelibo bylo, by měli svá práva vypsaná dáti, než jakoby VMt ráčila se v tom mieti, kteréž by jim silnice příslušaly, že byste ráčili lidem vašim rozkázati, aby se při tom tak zachovali. A budú-liť tomu výpisu odporni, že by VMti nechťeli poslati toho výpisu a kladli to na prodlévání, a stalo se co v tom, tať všeka na nich vina bohdá ostane. A milostivý pane, teď VMti ceduli posielám, zdá-li se VMti Píseckým vedle toho psáti; pakli co ráčíte přiopraviti, toť jest při VMti. Protoť to činím, nebť sem na Píseckých porozuměl, žeť jest je někdo k tomu vedl, aťby s VMtí o silnice zašli, ale oniť se v tom pěkně mají. A také na nich rozumiem, žeť toho výpisu ne brzo VMti dadie; a toť jest vše VMti bohdá lépe. I prosímť já VMti jako pána svého milostivého, račte mi v tom za zlé nemieti, že VMti tuto ceduli posielám; sámť tomu rozumiem, žeť jest to všetečnost veliká, ale toť Buoh vie, žeť to činím proto, abych VMti práce umenšil a z škod VMt uvaroval. Pakli by se VMti to aneb co jiného do mne nelíbilo, prosím VMti, račte v tom muoj milostivý pán býti, chcíť já všecko rád opravití. — A jakož mi VMt poslala výtažek na ceduli o suchých drvech na horách Píseckých, měť se zdá, žeť to lidem VMti nic prospěšno nenie, neb to ukazuje do města Piesku a jinam nikam, a ihned zejména, co by na svých vlastních vozích a na kárách a na zádech přinesli a přivezli, za to nic platiti nemají. Datum Zwiekow, sabbato ante festum sancti Georgii, anno oc LXIII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu panu Janovi z Rosenberka, pánu mému najmilostivějšímu b. d.

1805.

Pisař Třeboňský Krumlovskému purkrabí: o své jízdě do Kutné Hory, o koupi vína. (M)

V Třeboni 1464, 6. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 J, 4 a.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Vědětiť dávám, že mi páně Mt tak rozkázala, když bych chtěl do Hory jeti, abych vždy dal věděti, aby dva karníky se mnú jela: i mám úmysl bohdá v tento příští pondělí jeti; protož prosím, jměj na to pamět, jestliže bych dal věděti, aby v neděli bohdá dva karníky ke mně vypravil, a což u Kuzele jest, ať by mi to bylo posláno. A zvlášť prosím, budeš-li moci, vyprav Petra Verše. Takéť dávám věděti, že páně Mt dávno mi rozkázala, abych toho pohleděl, když by se u Hradci sud dobrého vína nahodil, abych je koupil: i mám úmysl ffudr vína kúpiti, kteréhož sme s pannú Její Mtí*) pokúšeli do šestého dne, že čisté ostalo, a to se letos nebrzy treffi. I prosímť, daj mi vědě[ti], mohl-[l]i by z Krumlova vuoz po ně poslati, čili bych já vozku najal. Datum Trzebon, feria IIII. ante octauam corporis Christi, anno domini oc LXIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému a dobrému buď dán.

*) Anežkou z Rosenberka.

1806.

Zachař z Říčan a na Štěkni Janovi z Rožmberka: o rozkazu krále Jiřího a stavbě zámku v Božovicích, o veselce své dcery oc. (M)

B. m. 1464, 30. července. — V Březanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

Služba má VMti, urozený pane, pane na mně laskavý! Nebuď VMti tajno, že byl sem nyní u KMti, a JMt při práznosti zpravil jsem o Božovicích, o počátku stavení toho zámku v tato leta válečná, i také o prostředku, co se tu škodného kraji dalo, také kterak jest to konec vzalo s velikými škodami nákladův a s záhubami chudých lidí toho kraje. A že již nyní pod JMti znovu vzdělává se, což by se prve ploty hliněnými, to již nyní zdmi s vápnem pevnými. A tak mi JMt řekl, že jest to vám poručil, bylo-li by to jinak vzděláváno, než jest JMKská s vámi zůstal, tehdy že jest to vám poručil, aby to bylo sbořeno. Na zejtrř, když jsem JMKské žehnal, JMt mi řekl, abych vás s tím obeslal. Protož, pane milý, račte pamatovati, kterak neboštik pan otec váš dobré paměti s velikými náklady a s škodou všech svých panství a s pomocí naší všeho kraje to jest uhasil, jakož jsem to i KMti pověděl. I poněvadž jest KMt toho na nás spolehla, račte to kázati pilně ohledati. A nedejte jiskře ohněm býti. Dále VMti služebník můj, dodavatel tohoto listu, VMt šífe toho zpraví. Také VMti prosím jako pána na mně laskavého, abyšte mi ráčili zvířetem pomoci k mému veselí, žeť dceru svú mám vdávati. A toho VMti já

i s syny svými chci zasluhovati jako pánu na nás laskavému. Všech věcí psaných odpovědi milostivé prosím. Datum feria secunda post Jacobi apostoli, annorum oc LXIII. Zachař z Říčan.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, pánu na mně laskavému.

1807.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o ražení mince v Kutné Hoře a o vyznání Stodůlky podaného z Veselí. (R)

Ve Třeboni 1464, 27. září. — Orig. arch. Třeb. III. 7. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Habarth přijel z Hory a zlaté Názovým sirotkuom zpravil, a list přinesl hlavní. Než což sem stříbra tam poslal, toho nezdělali, neb králi nynie ustavně dělají. Než kazali se [sic] Habarthovi onen tejden vrátiti; i poněvadž se to dielo nynie neskonalo, chci vzajtra bohda tam do Hory poslati, aby tiem dielem povzdržali, zdali bych co viece mohl zjednati do sv. Havla, aby se spolu pojednú zdělalo, neb jest to mnoho spořeji. I račtež viece věděti, že mi Habarth pravil, že u Hory sedí něký Stodólka z vašeho Veselí, kterýž luoni u pana Zdeňka byl a tak se vzdy po těch žoldích posmykuje, a že jesti zmuč[en] a že jest drahně ledakýchs věcí vyznal a na některé osoby v našem úradě i jinde, o rozličných škodách lidských. I vidí-li se VMti měšťanom do Hory psáti a žádati vejpisu jeho vyznání po tomto poslu, kteréhož já vzajtra bohda pošli, tehdy račte mi list váš nemeškajíce po tomto poslu poslati, ať by mi se vzajtra bohda dopoledne vrátiti mohl. Nebt já bohda o polodni vzajtra posla hned vypravím, ať by tam zastati mohl prve, nežliby počeli to stříbro rozdělávati. A takť tomu rozumiem, žeť VMti vejpis bude dán. Datum Trzebon, f. V ante s. Wenceslai, anno dni oc LXIII°. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, pánu mému milostivému buď dán.

1808.

Petr z Lindy Janovi z Rosenberka: o sporu s Rysem. (R)

V Borovanech 1464, 6. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. z Lindy.

Urozený pane, pane můj milostivý. Služba má napřed VMti. A jakož mi VMt píše o Ryssovi, o tě dvě kopě, jakož se před VMtí úmluva stala: a mne se toho nic nedotýče. Než člověk můj Prokop, na kterémž sú mu odkázáně tě dvě kopě a měl k tomu rok do roka, a přes to člověk můj dal jest Ryssovi kopu a druhú také za ním nosil a chtěl jemu dáti v Krumlově, a nechtěl jie vzieti, ale hned se na mě táhl, abych já mu dal také dvě kopě, — a chtěl by tři rád za dvě vzieti —: jáť svého člověka k tomu nemohu nutiti, ať by mu dvakrát dával. Pakli mi nevěříte v tom, ale toho člověka postavím před VMtí, kteréhož sem dosti ostře káral a sázel

sem jej dvakrát do klády. A byl bych se rád sám k VMti vypravil, i nemohu — to Buoh vie — pro své nemoci, a byl bych žaloval VMti na Ryssa, že mne pomlúvá a hrozí mi z Boha darmo, a chce svú vuoli se mnú mieti. A já tomu nepřivykl, by kto na mě před VMtí žalovati měl. Protož, milostivý pane, věřím VMti jakožto pánu svému milostivému, že Ryssovi v tom více věřiti nebudete a že mu přikázete, ať mne nemocného člověka u pokoji nechá; nebť mu nic povinovat nejsem. Datum Borovan sabbato post octavam sancti Venceslai annorum LXIII°. Petr z Lindy.

Vysoce urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému buď.

1809.

Jan z Rožmberka Zachařovi z Říčau a na Štěkni: o stavbě tvrže v Božovicích, o veselce dcery jeho, o zvěřině oc. (M)

Na Maidštejně 1464, 9. října. — V Březanově genealogii pánů z Říčau v arch. Třeb.

Služba naše, pane Zachaři milý! Jakož píšeš o tom stavení, chcemeť z své strany o to starati se před KMtí. A ty v tom také stůj, jakožs počal, nebť mi k témuž podobné pan Mikuláš purkrabě Hlubocký píše. A jakož o zvěřině píšeš, neobmeškámť tě jí k tomu času. A jakož mne zůveš na své veselé: přijelt bych rád, ale bojím se, by mne na freji neosočil. Datum Maydsstain, feria tertia ipso die sancti Dionisii, anno oc LXIII.

1810.

Kuneš ze Slavkova faráři Kaplicerovi: o peníze. (R)

V Miličíně 1464, 19. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Slavkov.

Službu svú vzkazuji, poctivý kněže, Jene milý. Píšeš mi, že by páně Mt chtěl věděti o těch XXti kopách, zač by mi dány měly býti. I věziž, jakož na páně Mt list mám na dvě stě kop a z toho listu měli mi platiti úroka ročního XX kop, a tak sem páně Mt i tě spravil, že mi těch XX kop zadrželi jsú. A dále zpravils mě, že mi na tento svatý Havel, nynie minulý, měli XVI kop platu ročního stúpiti na lidech: věřímť jako přieteli milému, že se k tomu přičiníš, ať by mi lidí i s úrokem těch stúpili, jakož mi i páně Mt řekl to učiniti, a těch zadržalých XX kop úroka také od JMti mi zjednáš. A jakož mi píšeš o zlatých, kterýchž řekl sem páně Mti, jestliže mi dání budú, pójčiti na svatý Havel nynie minulý: věziž, že bych to rád učinil, ale nedali sú mi jich ještě, neb roku jsú připrosili sobě týden po sv. Havle. A kdyžt mi najprv dány budú, rád jich páně Mti pójčím. Datum Miliczin, feria VI. post Galli, anno oc LXIII°.

Kuneš z Slavkova.

Poctivému knězi Janovi, fa[rá]ři Miličinskému, přieteli milému.

1811.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o slevě úroku Lhotským. (M)

V Třeboni 1464, 31. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gp, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož VMt dali ste lidem vašim ze Lhoty pro jich záhubu pro shoření lhuotu za tři létha, kteráž jsú již vyšla: i kázal sem jim úrok dáti, a oni volají se k VMti, prosiece, abyšte jim ještě tento úrok odpustili. I protož, což VMt o nich rozkáže, takť se stane. Datum Trzebon, f. III. in vigilia omnium sanctorum anno domini oc LXIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, pánu mému milostivému buď dán.

1812.

Písař Třeboňský Janovi z Rosenberka: o přípravách pro hosty. (M)

V Třeboni 1464, 18. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Hr, 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, že bohda v úterý u sebe hosti jmiati budem na večer, v tom abych se opatřil: i neviem, čím se na ty hosti stroji[ti], od masa-li čili rybami, neb v středu bohda obětování Matky Boží bude; i račte mi to dáti věděti. A za to prosím, abyšte to ráčili opatřiti, aby se hosté pro puost nerozpakovali přijeti. Datum Trzebon dominico ante sancte Elisabeth anno domini oc LXIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

1813.

Jarohněv z Úsuší Janovi z Rosenberka: o příjezdu panny Anežky Rosenberské na Maidštejn. (R)
Ve Třeboni 1464, f. III. in die s. Barborae (4. pros.). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 21.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 116.

1814.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o vyznání Jíry, o desátku faráře Soběslavského. (M)

V Třeboni 1464, 15. pros. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Ka, 44 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Posielámť VMti popis vyznání Jíry, kterýž jest včera v Soběslavi odpraven, kterýžto zdá mi se, že by byl hoden ukázati KMti. A jakožť se tu jmenuje něká Katruše, slyšal sem, že ta Katruše byla o některém Krumlovském jarmarce jata, ale že byla obtiežena, a proto VMt s ní milost učinila. I račte se na to poptati, dána-li jest na rukojemství. Také račte věděti, že prve, než sem do Soběslavě přijel, smluvili se lidé Tháborští i Horického s farářem Soběslavským a chtějí jemu desátek vydávati; i nezdá mi se, by potřebie bylo mluvíti s KMti o to, než s doktory zdá se i faráři aby mluveno bylo. Ti hamer-

níci, od kterýchž s VMtí kněz Vyšebrodský mluvil, dobře více dluhu četli, než jest před VMtí mluveno, a chtěli, aby jim ti pleši všickni vydáni byli, a já nechtěl, než což by bylo za jich dluh odhodeno. A oni chtěli, abych jim ty plechy dal po IX d., a já je prodal po III gr. bez II d., a dal sem jim jich penieze, abrž II kopě a XXII groše více, než jest před VMtí hlášeno. Neb kněz opath psal, že jest toho dluhu pět funtuov a VII zlatých rejnských, pak ještě dvě kopě zuostaly; ty sem kázal rychtáři Soběslavskému vzieti do vašeho rozkázanie, kam to i jiné budete ráčiti obrátiti. Jměl ten pacholek bratra, a ten šel od ženy, nechav jie s dietkami; budete-li ráčiti jim doprieti, rovnáf jest věc, krom těch dvou kopů a šatuov; jestiř něké nádobice, kleště a kladiva. O Kunše ze Dvorce mluvil sem s hejtmanem, zdá se jemu, že ste na pravé cestě, jakož patejče znovu na Tučapy, abyšte jemu na právo ukázali. Také praví hejtman, že Petrovský bude moci do hoda k VMti přijeti, když jej obešlete. A jako ste mi kázali listy ohledati, kteréž Pražané Soběslavským psali: praví pan Pavel, že jsú je VMti poslali, a že vy je máte. A račte také Mikulášovi Sedleckému jako i jiným o lov psáti. Peněz zajieti nemohl sem, než ještě na jednom místě pokusím; a VMt račte mi dáti věděti, budete-li jich potřebovati u Praze, zdali bych tam mohl zjednati. Jestliže byste ráčili co více poručiti tam, jakož viete, tehdy mi račte dáti věděti, že bych do hoda k VMti dojel, abyšte ráčili rozkázati, což by se VMti zdálo. A stavil sem v Soběslavi nesnáz dobře horlivú, ještoť jsú před VMt s ní chtěli. Datum Trzebon sabatho post sancte Lucie annorum domini oc LXIII°.
Řehoř Claryc.

Urozenému pánu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

1815.

(Petr z Noskova Janovi z Rosenberka): o titulaturu. (R)

B. m. (1464). — Orig. arch. Třeb. Fam. Noskov.

Také milý pane, dívím se tomu, že mi VMt psaním ukracuje, ješto mi jiní páni tak neukracují. Píše mi VMt: slovutnému Petrovi, ješto leda chlap nynie jest slovutný! A jáť sem, dá-li Buoh dobrý vládyka; ješto za to mám, že by VMt i přátely mé znáti měl! I nevěřím tomu, by v tom byla vuole VMti neb rozkázanie. Pak-li by bylo VMti rozkázanie, prosím VMti, že mi psáti ráčíte, ať bych já dále věděl, co činiti mám a své cti hájiti. Neb jsú se tomu i jiní dobří lidé divili, že mi VMt tak píše.

1816.

Jan z Rožmberka a jiní páni Štěpánovi z Lichtenburka a Bítova: aby přijel ku králi Jiřímu. (M)
V Praze 1465, 23. června. — Březan. opis v genealogii pánů z Lichtenburka v arch. Třeb.

Službu naši vzkazujeme, urozený pane a příteli milý! O to, co nám píšeš,

s pilností mluvili jsme s KMtí, pánem naším nejmilostivějším. A v tomž my jiného nic nerozumíme, než žeť JKMt ke všemu rovnému a slušnému povolen jest. I myť jiného tobě v tom raditi neumíme, než aby ty k JKMtí sám osobně, což by mohl nejspíše, přijel a tu o své věci sám před JKMtí jednal a působil, jakž by nejlépe věděl. A na toť jsme i glejt od JKMtí zjednali, a o toť také posíláme k tobě Jarohněva z Úsušie, aby tě o tom ústně lépe zpravil. A cožť nyní v tomto poselství od nás s tebou mluviti bude, aby jemu toho úplně věřil beze všeho pochybení. Po něm také posíláme list glejtovní od KMtí, aby k JKMtí mohl přijeti bezpečně i na své zámky zase odjeti. A tak se nám zdá, aby hned s tímto poslem k JKMtí nemeškal přijeti. Datum Pragae dominica ante festum sancti Joannis Baptistae, anno 1465.

Jan z Rožmberka, Jindřich z Stráže, hofmistr kr. Č., Lev z Rožmitála, nejvyšší sudí kr. Č., Jindřich z Michalovic, nejvyšší komorník kr. Č., i jiní páni, rytíři, panoše, kteří nyní byli jsme při KMtí.

Urozenému pánu, panu Šteffánovi z Lichtmburka a Biethova, příteli nám milýmu.

1817.

Pavel Děřichovic Janovi z Rosenberka: o ražení mince v Kutné Hoře. (R)

V Kutné Hoře (1465? 28. července). — Orig. arch. Třeb. III. 7. 1.

Urozený pane, pane můj milostivý! Službu svú věrně poddanú vzkazuji VMti. Dávám vám na vědomie, že jsú již penieze vzdělány na miesto. A stříebra vašeho jest v minci odváženo CXLV hřiven a věrdunk, a k tomu groši sú zvlášť vážili XXI hřiven, a v té váze miesto stříebra jsú přijati. A z toho všeho jest summa peněz po zaplacení dělníkom udělána CCCCCXXIII kopy X gr.: A toť jest již na hotově v mých rukú. Račiž VMt po ně poslati s týmž vozem a něco střelcův k tomu. A úředníci mince všichni vzkázali jsú VMti službu svú, a cožť sem porozoměl na nich, žeť jsú toho ochotně pilni byli. Protož prosím, milý pane, račte jim súdek dobré zvěřiny poslati s tím vozem, nebť se na dlech TMti dobře to bude hoditi, jakožť VMti těch všech věcí sám šře zpravím. Dán na Horách Kutnách, tu neděli před svatú pannú Martú.

Pavel z Prahy, služebník váš.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, pánu mému milostivému d.

1818.

Anežka z Rosenberka bratru Janovi posílá listy paní Perchty Rosenberské a srnu, kterouž jedouc domů, uhonila. (R)

(V Třeboni 1465, kolem 31. července.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Lichtenštejn 44.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 116. Skoro téhož obsahu list od Řehoře Klarice 1465, 1. Aug. tamže str. 116.

1819.

Třeboňští hejtmanu Rosenberskému: o bohoslužbě v Jilovici. (M)

V Třeboni 1465, 16. září. — Orig. archivu Třeboň. I. A. 3 K^a, 56 a.

Služba naše napřed, pane hejtmane milý. Věděti dáváme, že předstúpili před nás lidé z uosady Jilovické i z jiných osad lidé staří tu rodilí, vyznávající před námi paměť svú o kostelu Jilovickém i o faráři. Item Bohuslav z Třeboně vyznal jest paměť svú, že od padesáti leth pamatuje, že farář Borovanský té osadě svým posazením kněze jim jednal, a že tu v Jilovici seděl, a že na polepšení tomu knězi, kterýž tu seděl, osada s každého lánů přidala desátku více nežli prve puol t.*) žita, j t. ovsa a 1 t. ječmene pro lepší živnost toho kněze. Těťík z Jilovice, rychtář starý z Lipnice, též paměť svú od LXXX leth vyznali sú, jakožto Bohuslav Štěpán z Olešnice tu v Jilovici rodilý též vyznal paměť svú od L leth, Vácha z Kramolína od LXXX leth, Jakub z Lipnice od LX leth, a k tomu mnoho jiných sused i z jiných osad tu rodilí všichni jednostajně vyznávali sú již svrchupsanú paměť o kostelu; všickni jednostajně pravie a vyznali sú, že jim jest v paměti, žej byl tu kostel před LXXXti i prve léty, jehožť šře vás toho sami ústně zpravie; desátku vyznali sú, že faráři tu vycházie ze XLVII lánův, s každého lánů V t., II t. žita, II t. ovsa a I t. ječmene tomu knězi tu přiesediciemu. Datum Trzebon feria II. in die sancte Ludmille anno oc LXV°.

Purgmistr, rychtář a konšelé města Třeboně.

Douška. A dále račte věděti, že vyznali sú, že tu kněz má jeden lán neplatný a dvuor na tom láně, a zvoník jeden lán neplatný; a VII lánův lesu; k tomu knězi tu přisediciemu platu LXXX grošův, a jiná všecka práva kostelnie i letníky, a to všecko na páně Mti. A dále pravie, že lidu sešlo bez zprávy XV osob v té osadě, jakož sej v tu osadu uvázal.

Urozenému panoši Jarohněvovi hejtmanovi Třeboňskému buď dán.

*) Skratek t. čte se tina, čber.

1820.

Pavel Děťichovic úředník Soběslavský Janovi z Rosenberka: o vyznání mučeného. (M)

V Soběslavi (1465, 24. září). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti přiepís toho mučeného vyznání posielám. A pan Racek Kocovský psal mi prošě, aby byl propuštěn. Odepsal jsem, že já tiem nevládnú. Jedna dobrá paní z těch zběhlých žej prosí zaň, abyšte jeho ráčili jej [sic] dáti za mužě; jestiť pacholík mladý, jestiť jedví XVIIIti létech. Rač VMt milostivě rozkázati a co máme s ním učiniti. Někteří sú městěné vaši z Veselé postúpili, kteříž jsú s tiemto bývali. Jestližě jě k vám mistra potřebie,

račte rozkázati. Teď kulky VMti purgrabie posielá, o kteréž VMt psala. Scriptum Sobieslaw feria III. post Mauricii. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému dán.

1821.

Úředník Soběslavský Janovi z Rosenberka: o synu Chroustové. (M)

V Soběslavi 1465, 13. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Přišel ke mně rychtář z Veselé s konšely i s obecními, prosiece mne za přímľuvu k VMti o vaši městku tu u Veselé, jménem Chrústová, kteréžto syn postúpil jest, když jest nebožtík Purkrábek byl pokúšen; kterýžto Purkrábek tak jest pravil, že by též vdovy syn s ním na nocleziech z měšťcuov hostem svým ujímal. Ale když již na řebřice stál, tehdy jest toho odvolal, což jest naň pravil. A také rychtář tak spravuje, že té vdově nebožtík muž jejie Chrúst všeckno jest poručil a řka: Budú-li tebe synové poslúchati, tehdy [z] své dobré vuole daj jim, což se zdáti bude; pakli by poslúchati nechtěli, tehdy jim nic nedávaj. Ale protoť jest vešken statek popsán. I milý pane, račte VMt tak milostivě učiniti a dáti jemu glajth, ať by se on mohl těch věcí zpraviti a VMt naleznúti jako pána svého. Prosím milostivě odpovědi. Datum Sobieslaw dominico ante festum Galli LXV°.

Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1822.

Soběslavský úředník Rosenberskému kancléři: o synu Chroustové. (M)

V Soběslavi 1465, 13. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Službu svú vzkazují, pane Mikuláši, přieteli muoj dobrý! Jakož onedy [sic] rychtář z konšely z Veselé prosili jsú vás za přímľuvu o Chrústová vdovu z Veselé a o jejieho syna; neb když jě nebožtík Purkrábek na řebřice stál, tehdy jest odvolal, což jě naň pravil, že jest z bolesti pravil a že vinen nenie. I milý pane Mikuláši, přímľuvte se, ať mu páně Mt glajt dá k správě, a ať by mohl naleznúti páně Mt jakožto pána svého milostivého. Datum Sobieslaw dominico ante Galli LXV°.

Pavel z Prahy.

Famoso domino Nicolao cancelario dominorum de Rosis, amico carissimo.

1823.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o penězích, o zvěřině a faře Malšické. (M)

V Soběslavi 1465, 5. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Urozený pane, pane můj milostivý. Rač VMt věděti o Štítném, jakož měl penieze na Chúsniče položití, že jest nikdež na hradě nebyl. A to sem dal také

i Řehořovi věděti, i rejstřík těch vsí každého zejména jemu sem poslal. I nyní poslal sem jemu opět ceduli pro zprávu další. A jakož sem VMti psal, prose o zvěřinu, ještě prosím, abyšte ráčili odpustiti, mohlo-li by co na Čabrově zabito býti, nebo jinde, ješto VMt toho málo požívá. A mohlo-li by býti s volí VMti, aby v Kobláském některý zajec zabit byl, neb Jiřík nechce dlúho hodův čekati. Prosímť za milostivú odpověď. Také milostivý pane račte o Malšické faře rozkázati, nebť se čeled trhá a nechce zuostati, nemajíc potřeby, a z dluhův lidé napomínají, a bratříe nebožce kněze Jana Absolon a Alexander prosie VMti za milostivú odpověď. Scriptum Sobieslaw feria III. post omnium sanctorum anno dc LXV°. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1824.

Soběslavský úředník Rosenberskému kancléři: o synu Chroustové a o praesentaci kněze Šimona. (M)

B. m. 1465, 4. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Službu svú vzkazuji pane Mikuláši, příteli milý. Jakož sem vás prosil za přímluvu za Chroustové syna, prosímť, máte [sic] na paměti; nebť páně Mti o též píší. A paní kněžnu napomeň za přímluvu, jakož s vámi mluvil o kněze Šimona maturistu, aby páně Mt ráčil jemu prezentací dáti; prosit za to farář, konšelé i já s nimi. Což vám bude od nie dáno u věno býti [?], to mi pište. A o šafrán prosím, jestli že jest kúpen. Pošlete mi po tomto poslu prezentací první, kněze Erharthovu máte u faráře vašého, chcete-li po té psáti. Datum feria IIII. ipso die s. Barbare.

Paulus de Praga.

Douška. Sed [Salutationibus?] meis premissis. Milý paně Mikuláši, velmi jsem vděčen, že jsi se přičinil o toho kněze kaplana paně Mti. I zpravuje mě posel, že tak slyšel na Lantšteině, že se pan Krajieř velmi tvrdě o to má, a nechtie jeho propustiti. Protož milý pane Mikuláši, ještě rač se přičiniti k tomu, aťby ještě o něho paně Mti ráčil psáti a státi jakožto o svého kaplana. Paulus.

Famoso domino Nicolao cancelario dominorum de Rosis, amico suo carissimo presentetur.

1825.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o kladení účtů, o rybách, o synu Chroustové. (M)

V Soběslavi (1465, 5. prosince). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi byla VMt rozkázala, abych s počty do Krumlova přijel: i milý pane račte za zlé nemieti, že se to nestalo; než v krátkém čase jediné srovnáme svatojiřská rejstra, tak abychom s celého roku počet učinili, k VMti se nemeškaje vypravím. Štítný, kterýž peníze měl dodati, tiem

protahuje a pravie, že jich tak spěšně nemůže mieti, než že se chce v tom postarati, aby jich mohl dobýti. A nám by jich bylo velmi potřebie, neb Janovi za voly, také za slady i na jiné potřeby měli bychom dáti. A což se hradu dotýče, vedle VMti rozkázanie to sem dal Mikulášovi vypsáno, a potom slovo od slova VMt vše uslyšíte. Prosím VMti; račte dáti quitancí na čber výmětkuov, kteréž sem vzal na Bošilci a vsadil do přiekopa u města, a potom připadči voda i unesla je pryč; neb mě fiš-majstr upomíná z nich. Také milý pane prosie přátelé mne za přímluvu k VMti o Prokopa Chrústova syna, neb nebožtík Purkrábek stoje na řebřice, odvolal jest, což je koli naň pravil, žej to vše z bolesti činil a pravil. I milý pane prosím, rač mu VMt milost dáti a svooj hněv odpustiti, a on v tom ať uručí, aby se varoval všech neslušných věcí. Rychtář z Veselé prosí, račte naň pomnieti o Rysuov dluh, neb VMt jemu na dvě rybníků vzkázala, aby sobě ryb vzal, a nikdy se jemu nedostalo vzieti; ráčíte-li jemu zkázati, u nás v městě neb za Milevské ryby mají u vánocech dáti peníze. Datum Sobieslaw, feria V. ante Nicolai. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1826.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o propuštění dvorů a chalup předměstských měšťanům v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1466), 2. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 8. c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti posielám list Malovcuov, kterýž VMti odpověď dává; a prosím VMti, rač mi VMt za zlé nemieti, žeť sem list otevřel, nebť sem to udělal proto, že mne purgrabě za to prosil, má-li k němu jeti, či nic. A jakož jsem na VMt znášel, kterak nedostatek v tom jde, že v předměstí prodávají dvuory a chalupy do města měšťanuom, a tu vosazují podruhy, kdež dříve hospodáři byli, a tudy VMti scházie člověčenstvie, kdyby kde VMti potřebie bylo, tak že méň lidí vidie: rač VMt mluviti s rychtářem, ať se to napravuje, a viec aby se toho nedálo; nebť jest to užitečnějše, kdež muož býti hospodář než podruh, VMti i městu, a, zvláště, kdež sú dříve hospodáři byli. Scriptum dominico ex Sobieslaw in die purificationis beate virginis Marie. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému.

1827.

Jan Baba, Jan Sele a Hynek Zub Janovi z Rožmberka: aby ponechal Jana Šípaře při svém zámku. (M)

V Soběslavi (1466, 16. března). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane, pane náš milostivý! Tajno VMti rač nebýti, že Jan Šípař, přidluživ se tu v Soběslavi, i poodšl. I zpravil jest nás pan Pavel, že jest jemu

klajt dán purgrabí a panem Pavlem i konšěly do města choditi; a také sej s lidmi od luhu umluvil, aby každému práv byl. I, milostivý pane, nemá Dobronička k němu dobré vuole, a to proto: dav jemu svú sestřenici za manželku a sám jej ženiv, i o některaká věna potkla spolu sě; a takového žádného záštie škodného nenie, ješto VMt nevyptá sě nic škodného. Prošěni jsúce, prosíme VMti, račte mu popřieti při zámku vašem býti, nebť jest pacholek vaší milosti i vašeho zámku hodný. A jestliže VMt vuoli přidá, račte rozkázati psáti Dobroničkovi a panu Pavlovi. Datum So-byeslaw dominica Letare.

Jan Baba z Chotěmic,

Jan Selle z Strýčkovic, Hynek Zub z Dúbravicě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, pánu našemu milostivému, buď dán.

1828.

Pavel Děťichovic stvrzuje 20 kop. (R)

V Soběslavi 1466, 13. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Pavel z Prahy, písař úřadu Chúsnického, známo činím tiemto listem, že sem přijal od slovuťného Habartha, lovčieho téhož úřadu, XX kop z rozkázanie páně Mti listem, kterýž list páně Habarth má. Z kterýchžto dvadceť kop svrchupsaných já jej tiemto listem quituji a prázdna činím. Toho na svědomie svú pečet přitiskl sem k tomuto listu. Datum Soběslav dominica in Conductu Pasce, anno oc LXVI°.

1829.

Jošt z Rožmberka bratru svému Janovi: o zřízení rodinné, o spolky s pány Zajíci. (M)

B. m. (1466, po 19. květnu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Službu naši a lásku bratrskou vzkazujeme, urozený pane, pane bratře milý! Jakožs nám psal dva listy, v obú se dokládaje zřiezenosti předkuov našich: i žá-dámeť, aby nám toho přiepis poslal, ať bychom vedle toho na tvé psanie uměli od-pověď dáti (a se) vedle toho spravovati, bychme pak prve viděli, které věci [nám] **tak** u paměti nejsú. Jošt z božie milosti biskup Vratislavský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, bratru našemu milému.

Jest to odpověď k listu z 19. května 1466, tištěnému v Archivě Českém VII. str. 264 č. 103.

1830.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o prodeji domu v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1466, 3. září). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 8. c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Prosili jsú mne purgmist [sic], rychtář i **konšelé**, abych na VMt znesl, kterak Beneš kožišnfk v tu v Soběslavi prodal jest **duom** včiera jakožto po nespořích Václavovi Lhotskému, ale Benešova žena nazajtří

jakožto dnes stavila jest ten trh, praviece, že jí vuole nebyla ani bude k tomu trhu, prosiece plného práva, aby toho nedopůstěli trhu. I spravují purgmistr, rychtář i konšelé, že trhové, kteříž jsou se dáli, když muož prodá bez ženiny vuole, že jsou jim moci nedávali, pravice, že by to v královských městech za právo drželi; i prosíť VMti jakožto pána svého milostivého, kterak se v tom mají mieti, aby ráčil rozkázati Datum Sobieslaw, feria III. post s. Egidii. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému dán.

1831.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: že Orličtí zabrali odúmrtí na Zvíkovsku. (K)

Na Zvíkově 1466, 29. září. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 24.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že člověk VMti z Jastráb, syn nebožce Šerkovcuov, umřel jest tento pátek minulý. I zajeli sú inhed na Orlík dva voly a býk. I obeslal sem purgrabí Orlického, proč jest to učinil, že jest to zajieti kázal; a tak sem jemu psal, že pan Jaroslav*) k tomu práva nemá. Aby VMt ráčil věděti, že ten jistý člověk, kterýž jest umřel, že jest kruntovně za VMtí seděl, než panu Jaroslavovi že s některých dědin a s luk že jest připlácel. I tuď se jemu to zdá, že by k té odúmrti měli právo. I ještě sú zapověděli té jisté vdově, aby tiem nehýbala ničiemž. I račiž VMt o tom mluvití, poňavadž jest pan Jaroslav v Praze. Neb jestližet jim ta věc projde, žeť by se o viec pokúšeli. A teď VMti přiepís posielám té odpovědi, kterúž jsou mi s Orlíka dali; i račtež mi dáti věděti úmysl VMti, kterak bych se měl v té věci mieti. Datum Zwiekow, feria II. ipso die sancti Michaelis archangelli, anno LXVI°.

Kunrath z Petrovic, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

*) Jaroslav Zmrzlík ze Svojšína na Orlíce.

1832.

Jan z Rožmberka svému věřiteli Markvartovi (Kozskému?) opovídá splacení dluhu. (M)

V Krumlově 1466, 12. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24. b.

Markvarte milý! Jakož máš list na nás na tři sta kop, i dávámeť vedle znění listu toho puol leta napřed věděti, tak že při svatém Jiří nyní nejprv příštím, tak jakož list tvuoj ukazuje, summu tvú jistinnú dáti cheme; vedle toho budeš se spravovati. A daj nám věděti, nemuožeš-li nyní, ale konečně do vánoc, zlaté-li či peníze chceš bráti. Datum Crumlow dominica ante Galli anno oc LXVI°.

Jan z Rozmberka.

1833.

Jan z Lobkovic Janovi z Rosenberka: ohlašuje se návštěvou. (R)

V Lobkovicích 1466, 20. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lobkovic.

Služba má VMti, urozený paně milý a mně přeznivý! Jakož VMt se mnú mluvil i psal oc: račiž VMt věděti, že to učiniti chci, a což najsPieš budu moci, k VMti přijědu a o to na miesto ostanu. Datum Lobkowicz, feria V. post s. Elizabeth, annorum oc LXVI°. Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozinberka, pánu mě příznivému.

1834.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o prodání dvoru Mezimostským. (M)

V Soběslavi (1466, 10. prosince). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 13 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Posílám VMti list, kterýž mi píše Prokop Vojslavský, purgrabě Hradecký, kterémužto VMt porozumie; i račtež rozkázati, kterak se v tom mám mieti. Račte věděti, že sú byli u mne Mezimostní od Veselé a Vítha z Dobronic s Habarthem, a tak jsú společně vyznali, kterak se jest trh stal o onen dvuor, jakož toho seznánie přiepis VMti posielám; i prosie VMti, aby VMt ráčila jim na to list udělati vedle toho trhu. Scriptum Sobieslaw, feria IIII. ante Lucie.

Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozenberga, pánu mému milostivému buď dán.

1835.

Petr z Lindy Rosenberskému kancléři: o nesnázích s Koutem pro Hlubokou. (M)

B. m. 1466, 11. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 f.

Službu svú vzkazuji tobě kněže, Jene milý! A prosím tebe, učin to pro mě a vynes tyto věci na páně Mt: Jakož sem poslal k JMti kněze Jana Štávka, tomu osm neděl ve čas, o Kútovi, kterýž by chtěl mě starati a nesnáz mi činiti o to, ješto sem dědickým právem spravedlivě koupil, a tak mám ve dcskách; a páně Mt mi radil a vzkázal po knězi Janovi, abych se Kútovi v ničem nepoddával, a přišel-li by na mě, abych mu na dcsky ukázal, a v tom abych poslal ke dcskám k úředníkóm, co ti k tomu budú raditi. A já to učinil, a vzkázali mi po knězi Janovi Štávkoví, že tomu mi dobře tušie, že tu Kút na mně nic nebude moci mieti, abych jinak nečinil, když by na mě přišel, než tak, jakož páně Mt mi vzkázal, abych jemu cestu ukázal k dcskám a v ničem jemu se nepoddával. A teď sem také o to ku páně Mtí poslal kněze Augustina a o jiné své potřeby, a páně Mt chce věděti, kto sú zprávce na to: Chval z Chmelného jeden, a Zdebor z Vranova druhý, a třetí purkrabě toho byl na Konopišti času, a potom u panie Perchty*) na Velešíně, a nemám jména

jeho.***) Ale ve dcskách jsú všichni psáni, že se jest to stalo za ciesaře Sigmunda, když sem kúpil od Ffricznstaynara sobě a svým budúcím k věčnému dědicství, a od panie Offky,****) kteráž byla jeho žena. A tak to již mám ve dcskách, jakož sem kúpil, od svatého Havla minulého tři a třiceti let, a žádn ými v tom nikdy nepřekážel až do toho času za pokojných časův. Protož milý kněže Jene, přistupte ku páně Mti a proste jeho ode mne, ať JMt to sám v ruce vezme a o to se stará; nebť bych byl rád k němu sám přijel, ale věruť nemohu. A když by to bylo odtrženo odtud, však by z ostatka nic nebylo. A toho mi po tomto poslu, prosím, dajte odpověd. Datum feria V. ante Lucie anno oc LXVI. Petr z Lindy.

Honorabili viro domino Johanni Capliczar, supremo cancellario dominorum de Rosenberg, amico fauentissimo d.

*) Perchta z Šternberka, roz. z Kravař, a sestra manželky Jindřicha z Rosenberka, žila na Velešíně.

) Nejspíš Jan z Třebomyslic. *) Ofka poprvé provdána za Jarohněva z Kouta, po druhé za Fricenšteina.

1836.

Jan Jedlice z Obědění purkrabí Krumlovskému: o stání s Jetřichem, s nímž purkrabí Zvíkovský válčí. (K)

V Oběděnících (1466?), 27. prosince. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 25.

Službu svú vzkazují, bratře milý! A prossím tebe, móż-li to býti, přičiň se k tomu, zda by mohlo nějaké stání mezi pánem a panem Jetřichem býti; nebť tomu můžeš dobře rozuměti, žeť pán velikého užitku mieti nemůže tú válkú se panem Jetřichem. A také věz, že Kozský pravil, že pan Zdeněk mluvil jest k tomu, že by tomu rád, aby stání měli. I milý bratře, móż-li to býti, piš purgrabí Zviekovskému, aťby nějaké stání učinil ajsi [sic] až do páně vrácení domův. A věz, žeť purgrabie tú válkú nic pánu neprospěje, kterúz se panem Jetřichem vede. I věřímť, že se k tomu přičiňš pro své chudé lidi; neb byť nebylo pana Jetřicha, již by dávno spáleni byli, než což jich on ještě ohajuje. A také vieš, žeť jest k tobě pan Jetřich vždycky dobré vuole byl i k nám ke všem, a ještě jest. I vždyť věřím, což na tobě bude, že se k tomu přičinieti [sic] budeš, aťby pán JMt se panem Jetřichem v dobré vuoli přátelsky byli, jakoť sú prve byli. Dán v Uoběděnících na den sv. Jana Miláčka božieho. Jan Jedlice z Obědění.

Urozenému panoši Kunderátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru mému milému d.

1837.

Král Jiří Janu z Rosenberka: o sporu s Janem Popelem z Lobkovic. (R)

V Praze (1466), 31. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lobkovic.

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc. — Urozený, věrný milý! Vznese na nás věrný náš milý Jan Popel z Lobkovic, že slovutní Žibřid

z Mostku s Příběčkem z Vrackova honili bez jeho vuole na lesiech k Rozmberku příslušných, kterýchž on nyní v držení jest. A když jeho služebníci vyšli, chtíec zvědět, kto by to byli, že jsú od nich zjímáni a zraněni. Protož žádáme od tebe, aby se pokusil, zda by je mohl o to smluviti. Pakli by jich nemohl smluviti, tehdy ať oni na Suché dni v puostě nejprve příštíe stojie o to před námi. Dán v Praze, v středu den sv. Silvestra, království našeho léta devátého.

Ad relationem domini Wilhelmi de Rabie.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

1838.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: král chce obeslati služebníky Zvíkovské oc. (K)

B. m. (1466?). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 22.

Kunrát purkrabie Zvíkovský.

Také račte VMt věděti, že když jest Diviš Malovec z Prahy přijel, že jest služebníky vaše, kteříž jsú ve všech, obeslal, aby k němu přijeli. I přijel jest k němu jeden, Oldřich z Nepodřic. Tak k němu Diviš mluvil: „Komu vy slúžíte?“ I odpovéděl jemu služebník VMti: „Slúžíme pánu z Rozmberka.“ A on k němu řekl: „Jáť sem mněl, že jste vy služebníci královi. To vězte, že o to budete od krále obesláni, a nebudete-li chtieti vedle krále býti, žeť vaše statky i dědiny bude král rozdávatí jiným služebníkóm.“ Pak když jest ke mně ten Oldřich přišel, tak sem jemu přikázal, aby on po žádném obesláni nikam nejedil bez mého vědění. A že tak slyšm, že i na některých místech, ktež jsú prvé k hradu drva sekali, že toho brániti chtie; protož sem se já na to neobrátil, že sem tu rúbati kázal. A věděti VMti dávám, jakož sem s bratrem ohledoval potřeby hradové, a zvláště, což se prachu dotýče: i nadál sem se s bratrem, že jest v těch malých súdcích prach, ano salnitr jest, kromě v jediné lacze a v jednom súdci, tu jest prach, a více nic.

1839.

Purkrabí Zvíkovský (?) Janu z Rosenberka (?): o zjednání koní. (K)

B. m. (1466?). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 23.

Také račte VMt věděti, že jest mě Lhota obeslal, dávaje mi věděti, že jest VMti zednal padesát koní, abych VMti dal věděti. Račtež o tom rozkázati, co mám jemu za odpověď dáti; neb VMt to dobře znáte, že jest nyní v tomto času lidí VMti potřebie, a v mnohých věciech užitečněje své lidi jmieti, nežli cizie.

1840.

Soběslavský úředník kancléři Rosenberskému: o odporučení. (M)

V Soběslavi 1467, 26. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Službu svou vzkazuji, pane Mikuláši příteli milý. Prosím vás, zednajte mi

promocí listem ode páně Mti, jakož vám teď notuli pšíi v též formě, nebť mi toho nenie bude potrebie. Věřímť vám jakožto svému dobrému příteli, že to učiníte. Datum Sobieslaw, feria V. in cena domini anno oc LXVII°. Paulus de Praga.

Famoso domino Nicolao cancelario dominorum de Rosis, amico suo carissimo.

1841.

Rychtář a konšelé z Deštného Janovi z Rosenberka: stížnost na písaře. (R)

V Deštném 1467, 24. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 147 b 1.

Urozený pane, pane náš milostivý! Službu svú poddanú VMti vzkazujem. Milostivý pane! VMti žalujem na kněze děkana a faráře našeho, kterak kostel ten tu u nás a faru VMti opustil jest, tak že již žádná božie služba v něm se neděje, ani kteří řádové kostelní vedle obyčeje křesťanského, ještě toho nám všem jest velmě líto. Také, milostivý pane, křest dietek těch, kteréž křtěny býti měly by, již obmeškává se skrze faráře, a to velmě nebezpečné jest; tudiez také i úvod ženský do kostela jím již obmeškán bývá. Ješto toho se nám od jiných farářův předních nikdá nedálo jakožto od tohoto nynějšíeho. A mluvíme-li oč s ním, jiného od něho neslyšíme, než řeč hrdú a vysokú. I milostivý pane! Snažně VMti prosíme, račte nás VMt opatřiti, ať by ten kostel VMti tudiez, my, i ta všecka osada v takových nedostacích opuštěna nebyla, a služba božie ať by raději rozmahala se nežli umenšena byla. A račte nám VMt faráře jiného dáti, kterýžby ten kostel VMti řádněje řídil a spravoval nežli tento. A tak VMti mnohá pohoršení a neslušné řeči staví, kteréžto netoliko tu u nás nebo v tom kraji, ale i jinde jdú, více a více rozmahajíce se. A kdež v jiných místech býváme po obchodech svých, vzady [sic] nám jím oči vystrkají, mnohé hančivé a utrhavé řeči o něm k nám mluvíce, a my nevieme, co tomu učiniti. Prosímeť vždy VMti, račte nám jiného faráře dáti a nás VMt v tom opatřiti jakožto pán náš najmilostivější. Datum Desstny, f. VI. proxima post s. Georgii anno oc LXVII°.

Rychtář a konšele i všecka obec městečka Deštného.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu našemu najmilostivějšíemu.

1842.

Jan z Rosenberka Pavlovi Dětrichovic: aby lidé nechali faráře Dešenského na pokoji. (R)

B. m. (1467), 24. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 147 b 1.

Jan z Rozmberka oc. Pane Pavle milý! Prikazujemť s pilností, aby mluvil s Bolochovcem o to, což jest knězi faráři Dešenskému vzal, ať mu to zase vrátí. Co se tkne jiných lidí, kteříž faráře hanějí, těm přikaž, ať toho hanění staví. Pakli by kto přes to učinil, toho káraj, jakož na to slušie. A o těch lidech, kteříž jsú měli před námi jako dnes státi, přikažž pod milostí jim, ať faráře u pokoji nechají. Pakli

by to jinak nemohlo býti, ale kaž jim ještě vždy osobně před námi státi. *) Datum f. VI. p. Georgii.

*) Přetrženo: Pakli . . . státi.

1843.

Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlovskému: o opravě stavu. (R)

Ve Svinech Trhových 1467, 7. června. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 3 g.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A jakož tebe tajno nenie o toho mlynáře ze Ptěčina, jakož jest měl stav opraviti do sv. Jiříe páně Mti rozkázáním, a neboli konečně do letnic, a ještěj toho neudělal. Prosím tebe, milý příteli, mluv se páně Mti, ať to káže ještě opraviti, nebť toho mám velikú škodu ta všecka léta; a tomuž JMt sám rozumie. Pakli by mi se to nestalo, tehdyť bych již nemohl déle té škody trpěti, musěl bych to již sám opraviti, ač bych toho nerad učinil proti páně Mti. A prosím, daj mi toho odpověď listem svým. Datum Swin, dominica post Octavas Corporis Christi, anno oc LXVII°. Vojtěch z Jivovice a z Chvalkova.

Urozenému panoši Jiříkovi z Větrně, purkrabí na Krumlově, příteli mému dobrému list buď dán.

1844.

Jan z Rosenberka Vojtěchovi z Jivovice: odpovídá k předcházejícímu listu. (R)

Na Krumlově 1467, 9. června. — Koncept arch. Třeb. II. 85. 3 g.

Vojtěše! Jakož jsi psal purkrabí našemu Krumlovskému o mlynáře našeho ze Pteečina, že by stavu neopravil; a při tom píšeš, i odpovídaje člověku našemu, a že by to sám chtěl opraviti. Poněvadž našemu člověku odpovídáš, a věda, že náš jest člověk dědičný, a my nevieme, by jím taková věc scházela: Protož žádáme, aby ty člověku našemu nepřekážel, tomu ani jinému. Neb tobě toho trpěti déle nechceme. A toho žádáme odpovědi. Pakli by nám odpovědi nedal na naše psanie, věz, žeť v tom neseďem, a že se k tobě tak budem mieti, jakož toho pak svévolně na nás dobýváš. Datum Crumpnaw, f. III. post Bonifacii, anno oc LXVII°.

1845.

Jan z Rosenberka svému úředníku v Soběslavi: o mlynáři Benešovi. (M)

V poli u J. Hradce 1467, 27. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 5 A P. 1 v.

Pane Pavle milý. Jakož nám píšeš o Beneše mlynáře, že by té rybářce vodu shradil, a ještě jest to skrze pana otce našeho dobré paměti i jinými úředníky našemi právem a súdem to odsúzeno, a že přes to on vždy toho učiniti nechce; však máš Sádlo ku pomoci jakožto úředníka, a k vám to přísluší, pročež by jeho nekárali a ne se vším na nás abyšte běhali. Protož prikazujeměť, aby jemu v tom neseďel

a jemu v tom vuoli nedal, což jest již právem ohledáno; pakliž my jej budeme ká-rati, aby věděl, že jemu toho bude žel. Datum in campo circa Nouam Domum f. V. post Bartolomei anno LXVII°.

A jestliže by jemu nechcěl rovnému, ale kažte jemu ssekati a jej vsaditi a jej nepropuštěti, leč na rukojmie; neb tomu rozumíme, že tím člověkem to nejde, než Sádlem a tebú, že se k nim slabě máte. Neb když vám kto odepre, potud vy toho necháte; neb dále-li by se nám to více, již museli bychom toho k vám hle-děti, neb by nám to vámi šlo. A zdálo-li by se vám, že by vám kto v tom pře-kážel, všakť viete, že vám překážeti nemá žádný. Neb měli byste se jinak, v tom učinili byste proti nám a proti úřadu svému a ukracujíce mi v tom. A tuto ceduli daj Dobroničkovi.

Famoso Paulo de Praga, notario bonorum Chusnik, nostro fideli dilecto.

1846.

Jan z Rosenberka Pavlovi Dětřichovic: o mléčném a koření. (R)

Na Krumlově 1467, 14. září. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Jan z Rozmberka. Pane Pavle milý, jakož nám píšeš o mléčné oc, zdát se nám, aby ho koupil za X kop a to nám u sebe schoval; a o koření: pomýšlímeť, abychom brzy zednali. Datum Krumlov, feria II. exaltacionis sanctae Crucis, anno oc LXVII°.

Famoso Paulo de Praga, notario bonorum Chusnik, nostro fideli dilecto detur.

1847.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o penězích, o platu. (K)

Na Krumlově 1467, 22. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 6.

Jan z Rosenberka hewptman v Slezie. — Lippolte milý! Jakož nám nyní píšeš, že jsi peníze poslal do Strakonice oc: obeslali jsme Mieroše, aby nám ty pe-nieze sem poslal. A dále jakož píšeš o to stúpení knězi opatovi, o těch LVI gr., a k tomu oves, kury, vajce v té summě: muožeš jemu v té summě postúpiti, a jinde tolikéž jinejch peněz a ospóv zachovati anebolito peněz, a tak aby vždy měl sto kop platu, jakož jsme na tom zuostali. Datum Crumblow, feria V. ante Simonis et Jude, annorum LVII°.

Famoso Lippoldo purgrauio in Zwiekow, fideli nostro dilecto.

1848.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o úroku Gertrudy, vdovy po Matiašovi z Úšova. (M)

V Soběslavi (1467), 1. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gp. 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Píše mi Pavel starý šafář váš jménem

VMti o paní Gedruthu nebožce Mathiášovu o jejie úrok, že by VMt m[n]ěla, bych já jej měl vydávati; však VMti zapsala vsi, kterýž Rús držal, i vybírá Gograr ty úroky, a tu z Krumlova je vydávají. Pak ráčíte-li jej po purkrabí poslati, jáť jí jej rád dodám, když bych viděl bezpečnost. Psal sem onedy purgrabí, aby VMt připomenul, aby puol druhého sta kop přidala k úrokóm a pro hrad. Milý pane, račte v tom neprodlévati, nebť nemuožem spěšně tak na lidech brzo úrokuov vybrati i vězíce je. Datum Sobieslaw dominico ipso die omnium sanctorum anno domini.

Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1849.

Anežka z Rosenberka bratru Janovi: zrazuje ho, aby na vojnu nejezdil, a radí mu, aby dobře se léčil na kámen. (R)

V Třeboni (1467), dominica ante Othmari (15. listopadu). — Opis u Světeckého I. 447. v arch. Třeb.*

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 116.

*) Mluví se v listu tomto o pobytu páně Janové na Novém Hradě, a to hodí se k listu této sbírky v A. Č. VII. str. 308 č. 192, uveřejněnému rovněž k roku 1467.

1850.

Lovčí Habart Janovi z Rožmberka: o počtu, o koni oc. (M)

V Soběslavi 1467, 23. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám: po svej nemoci ještě jsem velmi mdel; a ktyž bohdá málo silnější budu, přijedu s počtem k VMti, což budu moci najspieš. A tedť VMti kuon posielám, kterýž mi sšel u VMti, za kterýžto kuon dal sem Prokopovi Pražákovi z Hlavatec VIII kop bez X gr. Datum Soběslaw, f. II. ante Katherine virginis, anno oc LXVII°.

Habarth, lovčí z Soběslavě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozembergka, pánu mému milostivému, buď.

1851.

Mikuláš nejvyšší písař Rožmberský stvrzuje přijem peněz. (M)

B. m. 1467, 16. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 21.

Já Mikuláš, v ty časy páně z Rozmberka najvyšší písař, vyznávám, že mi dal jakžto dnes slovný panoše Bohuněk z Bratřikovic peněz se Zviekova od Bartuška VIII kop XXVII gr. V hal. Datum feria IIII. post Lucie anno LXVII°.

1852.

Petr Kaplér z Sulevic Janovi z Rožmberka: stěžuje si na biskupa Pasovského. (M)
Ve Vimberce 1468, 11. února. — V Březanově genealogii Kaplérů se Sulevic v arch. Třeb.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A žaluji VMti na biskupa Pasovského a o jeho velikém bezpráví, kteréž mi se dalo a vždy ještě děje: že mi mů svobodnú silnici zasekali, a lidem mým spálili, mordovali i šacovali i mnohá obtížení činili, ještě se nyní vše nemůže psáti. A to mi se vše dalo a vždy děje nevinně; a já nížádné péče na ně nejímám. A já již nemoha se tomu déle dívati, tomu velikému bezpráví s pomocí boží míním se jim brániti, což najdále budu moci. A protož, milostivý pane, prosím VMti, jestliže bych své nepřátely na vašem panství aneb moji zastihli, že mi v tom VMt za zlé míti nebudete, jakož bych já též i mnohem více pro VMt učinil v takovém běhu. A tohož prosím odpovědi VMti listem při tomto poslu. Datum Wintrberg, feria quinta post Agathae, annorum 1468.

Petr Kaplér z Sulejovic a z Wintrberka.

Bez adressy.

1853.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o člověka, jenž se má vyprodati. (K)

Na Zvíkově 1468, 26. března. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 26.

Urozený pane muoj milostivý! Jakož VMt psal, abych Štěpána k tomu připravil, aby prodal za VMtí v Sedlčanech a osadil do božieho vstúpenie; i nemohu jeho jinak k tomu připraviti, než více s ním a také zaň žádný slíbiti nechce. Jakož jest měl před VMtí státi s nákým ortelem, ta se věc musí prodlíti, poňavadž on sedí; neb nepřipravil-li bych jeho k tomu osazení, potom neviem, bych mohl tomu co učiniti, jakž by se přiblížilo k božiemu vstúpení. Pak-li se co jiného zdá VMti, račte rozkázati. A lidi, kteréž VMt rozkázala do Třeboně vypraviti, to se s pilností jedná. Datum Zwiekow sabbato post Anunciacionis beate Virginis anno oc LXVIII°.

Ondřej z Údině, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1854.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka: o komorních úrocích. (K)

Na Zvíkově 1468, 9. dubna. — Orig. pap. arch. Orl. VII. Gr. 7. č. 12.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Psal jest VMti před sím purgrabie o komornie úroky, totiž o Jirgle a o Maršovského: VMt zapomněla o tom rozkázati. Protož, milostivý pane, VMti připomínám, obávaje se toho, aby VMt k škodě nepřišla. Račtež VMt Svatomírovi rozkázati, ať kniehy ohledá, co by jim mělo od VMti

dáno býti a při kterém času, aťbych VMti v tom neobmeškal. Datum Zwiekow, sabbato ante Palmarum, anno LXVIII°. Barthošek písar na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1855.

Úředníci Soběslavští Janovi z Rosenberka: o placení úroků z dluhů páně. (M)

B. m. (1468, 6. března). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. Rač VMt věděti, že těm, kterým o masopustě úrok svatohavelský dán měl býti, musili jsme u dobrých lidí objíti se a jim za VMt právi býti, a jiní ještě napomínají a chtějí jmieti; pak těm, kteří nám půjčili k odbytí Ruotha a Dobrohosckého, v témdni máme jiné zlaté dáti, jakož VMti toho prve jest výpis poslán, komu se co má dáti, kterýž jsou čekali do masopusta. Tak rač VMt to před časem opatřiti, vo úroky svatojirské, kteříž se mezi nepřátely mají dáti, neb časové jsou nebezpeční, aby to prve bylo zjednáno do Vlašimě a na Thábor; neboť oni všemi běhy toho hledie, kudyž by mohli VMt v škodu uvést. Dále rač VMt tu faru Soběslavskou, kýmž by se VMti hodným zdálo, opatřiti, nebť jest toho pilná potřeba. A VMti teď výpis gšafftu dobré paměti mistra Jiříka faráře někdy Soběslavského posieláme. Pak VMt o tom, kterakž ráčí rozkázati, takť se má státi. Datum dominico ante s. Gregorii. Hynek z Dúbravice hauptman

a Jan z Libochovan.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu našemu milostivému.

1856.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Krumlově 1468, 29. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 24.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt píše o Jedlicovy penieze: i rač VMt věděti, že Jarohněv ještě na Zviekově nebyl, aby tu věc jednal, což se Jedlicovi [sic] lidí o stúpenie dotýče. A také Barthošek jest s Lopatú mluvil; Lopatha tak praví, že osmdesát kop má hotových, a ostatka ještě na hotově nemá, jakož má Jedlicovi Ij^c kop dáti; než tak jest Barthoškovi řekl, že v středu chce těch Ij^c kop doložiti, a Jedlice má dodati, aby II^c kop bylo. A také VMt píše, aby byl toho pilen i nezmeškal bych já peněz přijieti a slíbiti: i s Jedlicí sem mluvil, aby on z těch peněz chutně upomínal a VMti jimi nemeškal. A také peniezi z úřadu na hotově budú. A tak rač VMt rozkázati. A Dubňanského úrok k tému jej máme položiti; neb bychme měli jemu položiti v Miličíně, jakož jest prvé kladen, ale již nyní tento nebezpečný čas rychtář nesmie toho úroka u sebe chovati, než

byl jest jej poslal do Soběslavi. Jakž VMt rozkáže, tak se stane. Datum Zwiekow, feria VI. Reliquiarum, anno oc LXVIII°. Ondřej z Údimě, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1857.

Jan z Lobkovic Janovi z Rosenberka: o lapení zloděje. (M)

Na Rosenberce 1468, 30. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 6.

Služba má VMti, urozený pane milý a mně přeznivý. Jakož mi VMt píše, kterak jest zpravena od lidí VMti z Plástovic o toho, kterýž sedí oc: račiž věděti, když jest se škoda VMti služebníkuom i jiným zlodějstvím veliká dála i majm, kázal jsem toho pilen býti, a tento jest lapen s jistinú. I zdá-liť se VMti, mně by se zdálo, aby bylo na něm zvěděno mistrem, pokud jest vinen anebo nenie. Datum Rozmberk, feria V. post festum sanctorum Petri et Pauli apostolorum annorum oc LXVIII°.

Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mně přeznivému.

1858.

Jan z Lobkovic Krumlovskému purkrabí: o lapení zloděje. (M)

Na Rosenberce 1468, 1. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 6.

Služba má, slovutný příteli dobrý. Jakož mi píšeš o toho pacholka, který sedí, jakož zaň Rous slíbil: věziž, žeť jest s jistinú lapen, a o tom jsem pánu psal; pokud se JMti zdáti bude, vedle toho tak učiním. Datum Rozmberk, feria VI. post s. Petri et Pauli apostolorum annorum oc LXVIII°. Jan z Lobkovic.

Slovutnému panoši Kunrátovi z Petrovic, příteli dobrému.

1859.

Převor kláštera Třeboňského Krumlovskému purkrabí: o připravení domku klášterního pro jednu osobu. (M)

V Třeboni 1468, 5. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kp, 29 a.

Modlitba má napřed s věrným pozdravením, urozený příteli zvláště milý. A jakož ste mne prosili, abych prozbu a žádost vaši vznesl na kněze opata a kněže o domek náš jedné osobě,*) jakož o tom viete: i račte věděti, žeť kněz opat i všickni kněže k tomu plnú svuoli dávají a chtějí k tomu rádi radni a pomocni býti k jejie živnosti a obývání, čímž moci budú, popřeje-li jie pán Buoh zdravie. I protož vy to přezvědú, bez meškání mi dajte věděti, a jáť chci o tom, tcož potřeba bude, svrchovanú pilnost a snažnost mieti o zdění a lesu i diele oc. Toliko račte pak od páně Mti zaprositi několik vozů kamene panského, jakož vedle města na přikopě

ležie, a uprosíte-li, račte písari Petrovi psáti, abych k tej potřebě ten kámen bráti mohl, jakož sem o to s vámi ústně rozmluvil. A s tím budtež pánu Bohu poručeni. A o tomto listu našem psaní, prosím, račte pilnost mieti, a když se posel nahodí, račte poslati, a já písarovi za práci vedle rozkázání vašeho a jeho chci rád za práci učiniti. Datum ex monasterio nostro Trzebon, feria III. post festum sancti Procopii confessoris et patroni nostri. Kněz Marek převor kláštera Třebonského.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli nám příznivému.

*) Machně, sestře Kunráta z Petrovic.

1860.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: aby Mirotické vzal v ochranu. (K)

Na Zvíkově 1468, 23. sáří. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 28.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Vědětiť VMti dávám, že jest mne obeslal pan Jan Bezdrůžický, dávaje mi věděti, že jest VMt obeslal, prose VMti za to, aby lidé jeho z Mirotic měli útočiště k VMti a k zámku VMti k Zvíkovu, a ty lidi aby VMt fedroval; a mně také o též píše. I prosím VMti, rač VMt mě o tom rozkázati a dáti věděti, kterak mám já se v tom mieti. A toto rač VMt věděti, že to městečko Mirodice jest velmi pohodlné potřebami k zámku Zvíkovu, a jsou k VMti přichylni; i to VMt věduc, zdá-li se, rač VMt psáti panu Zdeňkovi, aťby je z holduov propustil, nebť jsou jemu v holdu až do sv. Václava, aťby tak s obů stranů nebyli obtíženi. Datum Zwiekow, feria VI. post sancti Mauricii, anno dc LXVIII°.

Bušek z Buzic, purgrabie Zvíkovský.

Urozenému pánu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1861.

(Úředník Choustnický) Jarohněvovi z Úsuší: o dávky obyvatelů Deštenských. (R)

B. m. (1468, po 4. říjnu). — Cedula arch. Třeb. II. 147 b. 1.

Milý pane Jarohněve! Napomenul sem Deštenské z loje, aby jej páně Mti dali, a že ten puožitek jmenovitě nenie položen oc. Odpírají mi, že jim krámuov masných páně Mt nezdělal. Prosím, poradíce, rozkažte mi; nebo i páně Zdeňkovi úředníci chtěli by jej jmieti, než k mým odporuom již se naň netáhnú. A bývalo za pokoje XV kamenuov, a zde nenie nežli Ij kamene. A pánvem novým potřebie do roka drahně, chceme-li, aby trvaly.

1862.

Úředník Zvíkovský pánovi: o jatém zloději, o peníze. (K)

B. m. a b. d. (1468?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 44.

Také račte VMt, jakož ten pacholek, kterýž u mne na Zvíkově jest u vazbě,

tak mě zpravují, že jest byl po druhém v Týně, a někde že by někomu sukni vzal a na cestě s tím ušel; a prostě tak pravie, že by prolupoval. I psal mi nedávno pan Henrich z Týna o něm, jestliže bych co na něm přezvěděl, abych mu dal vědění. A také-li jest tu byl, kdyžto kramářku Soběslavskou lúpili jsú. A také jiným se neobcházie, než toliko kostkami. Rač mi VMti o něm rozkázati, kterak mám s ním činiti. Také VMti Zpěvák prosí, aby mu ty zlaté o sv. Havle položili na Zviekově.

1863.

Úředník Zvíkovský pánovi: o penězích. (K)

B. m., b. d. (1468?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 41.

Také račte VMt věděti, že jest se mnú mluvil Heřman Hrádecký, že jest psal panu Jarohněvovi, že by VMti něco peněz zednal; a na to žádné odpovědi nemá. A já sem jemu řekl, aby to jednal, a že já hned VMt obešli. A také račte VMt věděti, že mi jest Hroch Osecký pravil, že mají nyní Hronovi Vitunovskému III^c zlatých položit. Já k němu hned pojeďu, zdali bych je mohl VMti zednati.

1864.

Přech z Čestíc purkrabí Zvíkovskému: o stání. (K)

Ve Lčovicích 1469, 12. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 30.

Službu svou vzkazuji, bratře milý! Jakož jest Buzek Vilém mluvil se mnú o tebe: i věz milý bratře, že jest Vlacha nyní v té miece doma nebylo, že jsem s ním o to nemohl mluvit. Než prosím já tebe sám od sebe, budeš-li moci s pánem mluvit, aby se k tomu tak měl jakožto přítel, zda bychme mohli zjednati nějaké stání, aťby on mohl v pokoji býti; neb my jemu k tomu raditi chceme, aby on té války nechal, a puodelit jemu to, ať by mohl v pokoji býti. Také on o tu věc musel by nás poslouchati, mne i panie Markéty, co se tebe dotýče, že bychom to mezi vámi bohdá zjednali. Dán ve Lčovicích ve čtvrtek po božiem křtění, léta oc LXIX°.

Přech z Čestíc a ze Lčovic.

Urozenému panoši Buškovi z Buzic, purgrabí na Zviekově, bratru milému.

1865.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: co má odpověděti Přechovi z Čestíc. (K)

Na Zvíkově 1469, 13. ledna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 31.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A teď VMti posielám priepis listu od Přecha ze Lčovic, kterak mi píše o Vlacha i onie Niossowicze [Něhošovice?], jemuž VMt porozumiete. I račte mi dáti věděti, kterak se VMt ráčíte v tom mieti, ať bych

já věděl, kterakú mám odpověď na Přechuov list dáti. I prosím VMti, račte tomu dáti snadno jíti, ať já té cesty pohledám, zda bych mohl to k místu přivést, což by VMti bez škody bylo; neb jestliže by to mělo VMti k škodě býti, radiegič [raděj bych] já se svého statku odvážil. Datum Zwiekow, feria VI. in octava Epifanie, annorum domini oc LXIX°. Bušek z Buzic, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, pánu mému milostivému.

1866.

Mikuláš z Říčán purkrabí Zvíkovskému: o obnovení dlužního listu. (K)

Na Hrádku (1469, 11. února). — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 6.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš o list, kterýžto páně Mt obnovuje, že by u tebe byl na Zviekově, i žádáš, abych já starý list poslal a ten vzal: i toť bych já pro pána i pro tě učinil, ale žeť toho obyčeje nenie. Než když ty ten pošleš, tedyť tento má zkažen a poslán býti, neb tu dotýčeš nebezpečnosti. Však žádnému by platen nebyl, byť jej pak vzal. Než již ty to tak opatř podle rozumu svého. A takéť by měl býti druhý list ženě mé v táž slova, jako i mně. I jestližeť by nebyl položen, milý příteli, přičiň se k tomu, aťby také byl položen a poslán. Dán na Hrádku v sobotu po sv. Školastice. Mikuláš z Říčán.

Urozenému panoši Bušovi z Buzic, purgrabie na Zvíkově, příteli milému.

1867.

Markéta z Dlouhé vsi Janovi z Rosenberka: o své nemoci a jednání s Janem Bechyní. (R)

B. m. 1469, 12. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.

Modlitba má VMti, urozený pane, pane milý! A rač VMt věděti, že když sem od VMti přijela, hned sem nemocna byla a velmi mě dna napadla, i ještě ležím a málo se již procháziem. Ale muoj úmysl jest hned jeti na Becheni, neb mi psali někteří o ty věci, jakož VMt vie, jestliže nepřijedu hned, že z těch věcí nic nebude: pakli přijedu, že ty věci k dobrému konci přivedeny budú. I zdá mi se, abych o ty věci najprv jela a potom k VMti přijela. Pakli se co jiného zdá VMti, račte mi hned psáti, prve než bych tam odjela; nebť nemiením těch věcí opustiti, bych jedné lépe se na zdraví měla. A prosím VMti, račte psáti Adamovi,*) aťby nedal překážeti lidem Žimontického, neb jest je obeslal, aby k holdu šli, a dává jemu vinu, že jest na Bechyni. Dán v neděli na masopust, let oc LXIX°. Margetha z Dlouhé Vsi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Krumlově.

*) z Drahoníc.

1868.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zjímání lidí na Helfenburk. (K)

Na Zvíkově 1469, 28. února. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 32.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, žeť jsú lidi zjímali na Helfmburg z Scelibova [Selibova], kteréž jsem v hold přijal VMti k ruce, a jim sem bezpečestvie dal od Zvíkova i od Helfmburka, a na to list mají pod VMtí pečetí. A to sem udělal Ondřejovi Mladějovskému k prozbě, když mi o ně psal. A když sem o ně Adamovi*) psal, nezdálo se jemu jich propustiti, leč by VMt rozkázal, a klada tu příčinu, že by obilé vezli na Písek. I prosím VMti, račte o to psáti Adamovi, aťby je propustil; neb mne z toho Ondřej napomíná, abych tomu dosti učinil, kterak sem je ubezpečil pod VMti pečetí. Datum Zwiekow, feria III. post dominicam, qua canitur Reminiscere, annorum domini oc LXIX.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

*) z Drahonice?

1869.

Úředníci Soběslavští Janovi z Rosenberka: o mečíři. (M)

B. m. (1469, 1. břesna). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A E. 42.

Urozený pane, pane náš milostivý. Rač VMt věděti, že Czimpa řezník, někdy měšténin VMti tu v Soběslavi, kterýž jest sšel v té porážce u Soběslavi*), i zuostala po něm žena jeho a dvě děti, syn a dcera: syn ten jest ušel na Thábor, a jeho žena pojala sobě ševce, a ten pobyv s ní tu v Soběslavi i odšel k straně nepřátelské; potom pro některé příčiny hodné ženě jeho kázali pryč od města, i jest již na Tháboře. Než dcera jeho ta tu vždy zuostala v Soběslavi, a teď o masopustě vdala se jest za dobrého řemeslníka mečíře; a jest pacholek podobný a k městu osobu i řemeslem hodný, a tu v městě chtěl by sobě duom koupiti a tu se osaditi. Pak konšelé Soběslavští ještě za úřadu páně Pavlova vzali jsú nětco peněz Czimpových po jeho smrti v svú moc, a ty jsú na tré rozdělili: tu stranu, kteráž byla syna Czimpova, jakož jest s nepřátely, vydali panu Pavlovi, aby dány byly VMti, a dvě straně ještě konšelé v své moci mají. I milostivý pane, prosíme VMti, aby VMt ráčili o tu stranu, kteráž by slušela ženě toho mečíře, naložiti milostivě a tomu mečíři a jeho ženě VMt ráčila kázati propustiti a vydati na pomoc k jich hospodárství; nebť jest tieľto morem nynie sešlo několikonádce hospodářóm a někteří i s ženami, a tú porážku tu u Soběslavi drahně měšťan zhynulo, žeť jest toho potřebie, aby se město hodnými lidmi sílilo. Než ten díel třetí ženy Czimpovy, jestli VMti vuole, aby na pomoc vydán byl k úrokóm komorním, o tom rač VMt roz-

kázati, kterakž se zdá VMti. I doufáme VMti, že nám VMt ráčí toho odpověď milostivú dáti. Scriptum feria III. post dominicam Reminiscere oc.

Hynek z Dúbravice hauptman a Jan z Libochovan.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

*) Míni se porážka v červenci 1467. Srv. A. Č. VII. str. 290—295, a Sedláček, Hraďy III. 160.

1870.

Farář Budějovský Janovi z Rosenberka: o špitálu českém v Římě. (M)

V Budějovicích (1469, 7. března). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^β, 42 q.

Modlitbu svú vzkazuji s žádostí dlúhého zdraví i všeho dobrého VMti, urozený pane, pane na mě laskavý. VMti na vědomí dávám, že poctivý kněz Sigmund kanovník kostela Olomúckého, o kterého VMti KMt pán náš o špietál, kterého VMt podací jest, v Řiemě psal jest, mnohokrát mě jest napomínal, abych jemu viděti dal, kterak ty věci stojí. I proto prosím VMt jakožto pána laskavého, aby VMt jemu, kterýž také VMti teď list posielá, anebo mně ráčila konečnú odpověď a laskavú dáti. A toto VMti mohu jistě pověděti, že by VMt, kdyby jemu VMt ráčila ten špitál dáti, mohl dobře posloužiti, bylo-li by VMti co v Řiemě jednati potřebí. I proto VMti prosím, aby jeho VMt ráčila konečnú odpověď ujistiti, a toho VMti věřím. A s tím buď VMt poručena pánu všemohúciemu. Ex Budweis, feria III. post Oculi.

Henricus plebanus in Budweis, M. V. capellanus.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu na mě laskavému

1871.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zajatých z Písku na Zvíkov a Zelenou Horu. (K)

Na Zvíkově 1469, 9. března. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 33.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jsú se mnú mluvili Osecký a Kočka, služebníci páně Zdeňkovi s Zelené Hory i VMti služebníci Zvíkovští, ješto jsú spolu byli v jездě, když jsú Písecké zjímali hned po odpovědi tomu odvolanému; a těch jest věžňuov pět na Zvíkově a pět na Zelené Hoře. I chtěli by, abych jim těch pět, kteří jsú na Zvíkově, vydal na Zelenú Horu, jestliže jich nedopustím u sebe šacovati; a těch pět, kteří jsú na Zelené Hoře, nechťejí šacovati, neb sem já s Jarohněvem jim vuolí přidal, aby oni těmi vězni, kteří jsú na Zelené Hoře, vypravili vězně páně Zdeňkovy, kteří jsú na Mladějovicích v dobytí zjímání. I nevypravili jsú. A těchto pět, kteří jsú na Zvíkově, chtěli by sobě šacovati, a pět oněch, kteří jsú na Zelené Hoře, aby při pánu Zdeňkovi ostali. I nepřišlo by na VMt nic; a já k tomu svoliti nechci bez rozkázanie VMti, než chtěj-li

jedny šacovati, aby i druhé šacovali, a což má na VMt přijíti, aby přišlo, a na pana Zdenka také. O tom VMt račte mi rozkázati, kterak se k nim mám v té věci mieti. Datum Zwiekow, feria V. ante dominicam Letare, annorum Domini oc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1872.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vyvazení jatých na Karlštejn. (K)

Na Zvíkově 1469, 14. března. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 34.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jsú dva člověky jeli VMti na Karštýn [sic]; ti jsú se mušeli šacovati ve XXti kopách. I podal jest jim toho Waitmilnar, aby vyvadili dva vězně, která jsta jata v Krásné Hoře, jménem Žampach a Zinda; a ti jsú za služebné ote mne vyručení; ale slyším, že jsú pacholci sedlstí. I přišli jsú ke mně ti lidé VMti, mluviec k tomu, že by chtěli těch XX kop dáti VMti raději, nežli jim, aby za ta dva prázdní byli. Milostivý pane, mněť by se zdálo, ač zdá-li se VMti, aby se tak stalo. Bych tomu rozuměl, že by ta dva vězně Karštýnská platna byla, nepsal bych o to VMti. Prosím VMti, račtež o tom rozkázati, kterak se mieti; nebo nebudú-li vyvazeni v tuto neděli najprv přístí, tehdy lidé VMti budú museti těch XX kop dáti. Datum Zwiekow, feria III. ante dominicam, qua canitur Iudica me Deus, annorum oc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1873.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1469, 4. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 10.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš, zjednal-li sem které peníze páně Mti; i věz, žeť mi jest Heřmanický vzkázal, žeť jest zjednal u Ři[d]ly sto kop, a u Ondřeje Údimského XXIII uherských zlatých a X[.] rýnských, peněz XXXVj kopy; to budu mieti na tu summu, jakož mám [M]aršovskému dáti od Ondřeje, ješto jest páně Mt rozkázal. A k tomu sem vyměnil CX[.]III zlatých, a po ostatek vzkázal mi páně Mt po Markvartovi Kozském, co by [mi] se nedostalo, abych poslal k Mikulášovi kancléři. I pověz jemu, ať je na hotově, žeť já po ně bez meškání pošli. A také jestliže těch peněz potřebných od Řidly, aneb jestli páně Mti jiných peněz potřebie, to mi dajte věděti. A o Buzkovi Hříběti, jakož jest jemu dlužen Lhota II° kop, ten jest řekl dluh přejieti na páně Mt. A Lhota psal jest mi, jakož jemu jest páně Mt dlužen, že to rád vidí, že JMt má jej zastúpiti.

A jestližež' co viec Hřiebětova dluhu, nežli páně Mt jest Lhotovi, daj mi to věděti, aťbych jej s tiem obeslal, a po čem má za zlaté Lhotovi sraženo býti. Datum Zwiekow, feria III. in festo Pasche, annorum oc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabí na Zviekově.

Urozenémn panoši Přibískovi Hadovi z Pabianic [sic], přieteli mému dobrému.

1874.

Mikuláš mladší z Hořic Janovi z Rožmberka: o sporu jeho s Kunšem Olbramovským. (M)

V Šelmberce (1469, 30. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hořický.

Služba má TMti, urozený pane, pane! Jakož sem před VMti mluvil s Kunšem Olbramovským a na VMti sem přestal o tu lúku, o kteréž jest přě, a to sem řekl před VMti: „O tu lúku přestávám, o jiné nic. Bude-li mi se zdáti, s Kunšem potom co mluvit, budu, a on ke mně též.“ A potom VMt o tu lúku menoval Mrakše, Vykře, Jarohněva a Osečanského a VMt nejvyšší. I stáli sme před nimi, a chtěl otec muoj i já vše učiniti, což oni rozkáží. A když již k miestu a k konci šlo, tehdy Kuneš uvrhl v to, že má s mým otcem o list činiti. A ti dobří lidé řekli: Náš to súd nenie. A tak nás rozpustili. A to jest mnoho dobrým lidem svědomo, že námi nic nesešlo, ale jím, neb jest v to uvrhl list. A zdálo-li by se jemu potom co k otci mému, však jest k právu usedl. A tak nás svévolně k pracem i k škodám připravuje; my přátely s sebu vedem, a on sám byl. A to sme dobrým lidem osvědčili i VMti osvěčujem, že svú vuoli chce mieti. Protož se s VMti nestrháme. Ale budú-li tu lúku chtieti sieci, (věříme VMti, že to proti VMti nebude), my brániti budem, neb sme se vždy k rovnému poddávali. Datum Šelmberg dominico ante Philipi Jakobi.

Mikuláš mlašie z Hořic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, pánu milému buď d.

1875.

Jan z Rožmberka Mikulášovi z Hořic: chce ho srovnati s Kunšem Olbramovským. (M)

B. m. (1469, po 30. dubnu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Hořický.

Mikuláši milý! Jakož píšeš nám o tu lúku, o kteréž činiti máš s Kunšem Olbramovským, služebníkem naším, rádi bychom to viděli, byste byli o to srovnáni. A poněvadž pak mezi vámi srovnáno nenie, věřímeť, že s služebníkem naším se pokojně zachováš. A kdyžbychme o těchto suchých dnech příštích v Praze byli, připomeň nám, neb bychom rádi, aby to mezi vámi k dobrému konci přišlo, nebť jsme my jej o tož obeslali.

1876.

Jan z Rožmberka Kunši z Olbramovic: prostředkuje v jeho sporu s Mikulášem z Hořic. (M)

B. m. (1469, po 30. dubnu). — Koncept arch. Třeb. Fam. Hořický.

Kunši milý! Píše nám Mikuláš Hořický, že o tu lúku, jakož s ním činiti máš, že mezi vámi o to srovnáno nenie. A my jemu píšem zasě, aby se s tebou pokojně zachoval. A ty též s ním také zasě pokoj měj. A když bohda o těchto suchých dnech v Praze budem, připomeň nám. I jemu též píšem, neb bychme rádi, aby to mezi vámi k dobrému konci přišlo.

1877.

Jan z Dobronic Janovi z Rosenberka: prosí o ochranu proti nářkům cti od pana Štěfána Jemnického. (R)

B. m. (1469, po 13. květnu). — Orig. arch. Třeb. Fam. Dobronic.

Urozený pane, pane můj milostivý! I teď VMti list posielám pana Jemnického, pana Štěfána, a dotýkaje, že bych já pána druhého měl. I milý pane! Prosím VMti, račte mu psáti, ať povie, koho mám druhého pána? Neboť o jiném neviem, než o VMti. Neboť mi jest to těžké slyšeti, že mě tiem dotýká, ješto by to bylo proti cti mé: neb bych já ten statek raději ztratil, než bych co proti své cti učinil. A dotýkaje pána Hradeckého, že sem se jemu holdoval: i máte listy VMt pána Hradeckého, kterak jest mě dotýkal, že sem u VMti úředníkem byl, kdy ste VMt s ním válku vedla, že se jest jemu tý chvíle škoda dala, a já, nechťe na se škody dopustiti, umluvil sem se s JMti; ale nedotýkal mne, jakož mne tento dotýče zlý pán, chtěje mě o můj čest připraviti a netoliko o můj statek. I milý pane, prosím VMti račte jemu pilně psáti, ať mi toho pána druhého vždy povie, neb já o něm nic neviem. A v té věci věřím, jakožto pánu svému milostivému, že mě neopustíš [sic], neb já s vaší vůlí pokoje užívám. A v tom také, kteréž sú potreby pilné VMti, žeť se v tom mám tak, jakožto pánu svému milostivému, věrně a pravě. I doufám VMti, že mne VMt neráčí opustiti, jakožto pán můj milostivý. Jan z Dobronic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Ronžberka [sic], najvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému buď list dd.

1878.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o penězích. Že vede válku se Zmrzlíkem a Lvem. (K)

Na Zvíkově 1469, 14. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 9.

Službu svou vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš, abych měl na hotově C kop, jakož jsem měl vzieti od Řidly: i věz, žeť sem jich nevzal pro tu přčinu, že mi jest ukazoval, abych je bral na nepřátelských zámciach poruožnu.

A písšeš, žej' toho pilná potřeba; pošliž po penieze, které sem vzal od Ondřeje Údinského [sic] L kop, a od Lhoty XXX kop, a jáť ostatek doložím z úřadu, aby bylo C kop; a peniezi jsú dobří. A list Ondřejovi Údinskému udělaj, jakož teď spis posielám, kterak má svědčiti. A vieš-li jaké noviny od pána, daj mi věděti. Takéť vědětiť dávám, že s Zmrzlíkem válku před se vedem a s panem Lvem. Datum Zwiekow dominica post Ascensionem Domini, annorum oc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Příbřkovi Hadovi z Pabianic, purgrabí na Krumlově, příteli milému.

1879.

Zvíkovští Janovi z Rosenberka: o zajetí 7 Zmrzlíkových služebníků. (K)

B. m. (1469, v květnu?). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 37.

Také račte VMt věděti, že shledavše se s panem Štěpánovcem *) u Vorlíka, nevěduc o sobě, i měli jsme nějakú puotku s Jaroslavovými Zmrzlíkovými služebníky, všichni spolu s panem Štěpánovcem; i jali sme jich sedm, a jeden jest mezi nimi dobrý člověk urozený, strýc Kuluov; a jsú zavázáni slibem k VMti i k panu Štěpánovcovi, že se mají stavěti, když by jim bylo dáno týden napřed věděti, a na sv. Jana určený rok na Příbrami, a VMti na Zviekově hned třetí den potom. I nejste VMt rozdělení s panem Štěpánovcem o ty vězně. A měl na poli pan Štěpáanovec XXVIII koní. A my jsme měli XXXIX koní a LXII pěších. Račtež VMt rozkázati, kterak se máme v té věci mieti.

*) z Vrtby.

1880.

Hejtman Zvíkovský Janu z Rosenberka: o stání se Zmrzlíkem. (K)

Na Zvíkově 1469, 25. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 39.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste VMt dali mi list věřící: mluvil sem od VMti k té osobě tak, jakož mi jest rozkázáno od JMti, komuž jest VMt tu věc poručil. I dáno mi jest za odpověď, že by chtěl vedle zámku Zviekova v té věci býti, což se Jaroslava Zmrzlíka dotýče, a bez zámku Zviekova s nimi stání nečiniti; a to též zase žádá, ale jinak nechce se v ničemž žádnému zavázati. Datum Zwiekow, feria V. infra octauam Pentecosten, annorum Domini oc LXIX°.

Smil z Hodějova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

1881.

Hejtman Zvíkovský Janu z Rosenberka: o stání se Zmrzlíkem a Lvem z Rožmitálu oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 27. května. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 40.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že jsme obeslali

Jaroslava Zmrzlíka, chce-li státi v stání obecném mezi stranami učiněném. Odepsal jest nám purgrabie jeho, že pána jeho doma nenie, a že jest jej obeslal s tiem, a což rozkáže, že se chce v tom tak mieti. Podruhé jsme opět psali purgrabí jeho na Orlík, zdálo-li by se jemu stánie do téhodne učiniti, až by se jemu poselstvie od pána jeho vrátilo. I nechtěl jest toho učiniti, než vždy berú lidem VMti. A což se pana Lva dotýče, račte VMt věděti, že s VMtí v stání stojí v tom, kteréž jest mezi stranami učiněné. A VMti dávám věděti, co ve jméno jezdných jest na Zviekově, jakož VMti je teď na ceduli vypsané posielám. A o pěšie žoldnéře račte VMt věděti, že jim jest zde dáno na dvě neděli, a jsú pryč puštění. Datum Zwiekow, sabbato in wigilia Trinitatis, annorum Domini oc LXIX°.

Smil z Hodějova, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1882.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vrácení dobytka Bechynským oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 1. června. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 41.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, abych dobytek zase vrátil, co sem nezbil Bechynským lidem: i račte VMt věděti, že jest málo zuostalo, několik krav, nebť jsem je zbil. A také mně pan Hanuš tak zpravil, když jest jel od VMti, že jsme ještě pobrali do stánie v úterý na úsvitě, a já vedle zprávy paně Hanušovy koupil sem od tovařišuv jich stranu za XXX kop. Račte mi VMt o tom rozkázati, puojde-li k vrácení, kterak budu mieti činiti o penieze tovařišum za jich stranu, nebť mne již z peněz napomínají. Datum Zwiekow, feria V. Corporis Christi, annorum Domini oc LXIX°. Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1883.

Hejtman na Třeboni Janu z Rosenberka: aby mu vzkázal o odbývání lidí oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 4. června. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 45.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jan z Hostašova VMti některých věcí zpraví, kterýmž VMt porozumie; a tak mám za to, že již VMt od žádného šře těch věcí zpraven býti nynie nemuože. I prosím VMti, račte mi dáti věděti, co se lidí odbývání dotýče, mám-li jich odbývati. A také o některé své potřeby k VMti jede: což by jej VMt jeho škody vyvarovati mohla, prosím VMti, račte jemn v tom povolni býti. Datum Zwiekow, dominica infra octauam Corporis Christi, annorum oc LXIX°.

Jarohněv z Úsušie, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1884.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o neberných penězích oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 27. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 12.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že mám peněz hotových dvě stě kop; chtěl bych při sobě zuostaviti, neb mám za VMt některé věci platiti. Sto kop mohu VMti poslati. A ti peníze jsou luoni bráni po sv. Václavě v holdech i v úrocích. Po odjetí Jarohněva ohledal sem ty peníze s Barthoškem, jakož nyní ruoznice v penězích jest; vybrali jsme z těch ze všech peněz XXXV kop nových bílých, kteří jsou té chvíle šli, ještě já jich nyní odbýti nemohu v našem kraji; než VMti rád bych je také poslal, zda by jich VMt mohli odbýti, aneb že bych já je dal opravit a potom VMti poslati, aby na nich VMt neškodoval. Než v našem kraji já jich neodbudu, buďte oni opraveni neb nebudte; neb jsou ti peníze v lidech známi. Prosím VMti, račte mi o tom rozkázati, kterak se mám v té věci mieti. Datum Zwiekow, feria III. post sancti Johannis et Pauli, annorum domini oc LXIX°. Bušek z Buzic, purrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1885.

Ondřej z Údimě a Markvart z Kozího Helfenburským: o věcech válečných. (K)

Na Zvíkově 1469, 12. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 49.

Službu svou vzkazuji, přátelé milí! A jakož nám píšete o Kocovském a Vlachovi: tomu sme srozuměli po prvním páně psaní a lidi hned vystřehli. A jakož píšete, přijeli-li sú kteří jiezni [sic] na Zvíkov: ještěť sú žádní nepřijeli, než Myslínský teprv dnes o to jede do Plzenska. Také nám Myslínský pravil, že jest s ním Lopata mluvil, že by chtěl u páně milosti býti, ráčí li mu službu dávat, a že by i jiezných něco u sebe tu doma chtěl mieti, nebť pána žádného nyní nemá; a tak praví, ktož mu dávat bude, že chce u toho býti. I zdá-li se Vám, dajte to páně Mti věděti. Dán na Zvíkově v středu před sv. Margaretú.

Ondřej z Údimě a Markvart s Kozíeho.

Urozeným panošiem Adamovi z Drahonice a Smilovi z Hodějova, purkrabie a hajtmánu na Helfenburce, přátelóm našim milým.

1886.

Král Matyáš Janovi z Rosenberka: že kníže Viktorin, místo aby škody v Slezsku učiněné opravil, jemu na novo odpověděl. (R)

V Brně 1469, 17. července.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 46 č. 2.

1887.

Odpovědný list spojenců Mikuláše a Petra, bratří Kaplérů ze Sulejovic, Janovi z Rožmberka. (M)

Ve Vimberce 1469, 18. července. — V Březanově genealogii Kaplérů ze Sulejovic v arch. Třeb.

My Mikuláš z Polenska, Jindřich z Sulejovic, Václav z Sulejovic a Václav z Sulejovic, Závíše z Chodžova, Václav a Vít z Podvině oc. Urozený pane! Vystřiháme se proti VMti i všem vašim služebníkům i všem lidem vašim poddaným, a že od dání listu tohoto nechceme vám již ničímž vinni býti podle urozených panoší Mikuláše a Petra, bratří Kaplérův z Sulejovic a z Wintrberka, strýcův a přátel našich milých, a s nimi v míru i nemíru chceme státi proti VMti pro to veliké bezpráví, kteréž se jim děje od vás. Toho na svědomí naše vlastní pečeti přitiskli jsme k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Wintrberce v outerý před svatou Maří Majdalenou, anno domini 1469.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Rožmberka oc.

1888.

Odpovědný list spojenců Mikuláše a Petra, bratří Kaplérův z Sulejovic, Janovi z Rožmberka. (M)
Ve Vimberce 1469, 18. července. — V Březanově genealogii Kaplérů ze Sulejovic v arch. Třeb.

Já Štěpán Horozice z Močic, a Otík a Jan bratří z Přílep, Jaroslav ze Skryj a z Čichtic a Chval z Dirného a Záhorka z Záhoří a Tomek z Slušovic. Urozený pane oc! Vystřiháme se proti VMti i proti všem služebníkům vašim i lidem poddaným vašim podle urozených panoší, pana Mikuláše a pana Petra, bratří Kaplérův z Sulejovic a z Wintrberka, pánův našich milých, a že chceme s nimi v míru i v nemíru státi, a již od dání listu tohoto nechceme VMti ani vašim služebníkům ani lidem vašim ničímž vinni býti. Pod pečeti Jaroslava z Čichtic a ze Skryj, kterýhož jsme za to prosili, svých pečeti při sobě nemajíc. Dán na Wintrberce v outerý před svatou Maří Majdalenou, anno domini 1469.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Rožmberka oc.

1889.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o najímání žoldnéřů oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 19. července. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 11.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož Rybka do Plzně jezdil o tu věc, o kterouž jest VMt psal, to jest tak zjednáno. Také račte věděti, že sú s Rybků mluvili Vajpovský a Beneda, že by u VMti chtěli býti na té službě, kterýmž VMt jiným služebníkům svým najviec dává; i toho sú domlúvali, aby jim bylo za škody stáno za poražené z Plzně na Zvíkov, a na Zvíkově aby jim koni byli zapisováni.

A ten list, kter[ý]ž VMt psal o ty lidi, ten jest přejet [przagat] na Piesek; než pan Jarohněv o to list psal, aby Myslínský po ně poslal; a on jest hned tam poslal. I milostivý pane, račte VMt purkabí domuo vypraviti, aťby s nimi o koně i jiné věci uházel, nebť jest jeho potřebie i pro jiné věci. Datum na Zviekově v středu po Rozeslání svatých apoštoluo LXIX. Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1890.

Zvíkovští Jarohněvovi z Úsuší: že poslali do Plzně o lidi proti Malovcovi. (K)

Na Zvíkově 1469, 21. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 50.

Službu svú vzkazujem, urozený prieteli milý! Věděti dáváme, kterak Malovec po panství velmi škodí okolo Milevska, neb jsú v Milevště dobytek pobrali, i vsi okolnie zebali i lidi zjímali včera. A vystřiehají nás dobří lidé, že se chyťtie [sic], že by chtěl rybníky skopati Ostiovský [Ostrovský?] a Rukávecký. A tak i jinde okolo zámku škody se dějí, ješto by bylo také potřebie tu věc opatřiti, aby se mohlo odpierati, jakož tomu sám dobře rozumieš, někým aby tú věcí hýbal. A vědětiť dáváme, žeť sme Rybku včera do Plzně poslali po ty lidi, jakož dobře vieš; ale neviem za jisto, přijedú-li s ním čili nic: neb jest s nimi Rybka mluvil, když jest nyní v Plzni byl v tento pondělí nyní minulý, aby u páně Mti byli, a po čemž jiným dobrým lidem páně Mt najviece dává, že má se jim takováž služba dávati. A oni jsú k tomu svolili, ale toho sobě domlúvali, aby někoho pán tam poslal, aby jim tam koni byli ohledáni, a to proto, jestliže by na ně Buoh porážku dopustil, než by na páně zámek přijeli, aby jim bylo za škody stáno za poražené až na páně zámek; a když by přijeli, aby se jim koni teprv zapisovali. A my jsme k nim neměli koho poslati na ten běh, i poslali jsme tam Rybku, bude-li moci je s sebou vyjednati. Pakli by nemohl, na čemž s nimi zuostane, toť dáme věděti; a přijedú-li, dáme vám bez meškání věděti. A tu věc někým opatřte, aťby s nimi o ty věci uhozoval. Datum Zwiekow, feria VI. ante Marie Magdalene, annorum oc LXIX°.

Ondřej z Udimě, Markvarth z Kozieho.

Urozenému panoši Jarohněvovi.

1891.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o jímání lidí v okolí Zvíkova. (K)

B. m. (1469, 21. července). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 51.

Také VMt věděti [sic], že Střela na Bechyni po Zviekovském úradě velmi zajímá i lidi velmi jímá. A Malovec jest také okolo Milevska zajímal a něco Milevských jal. I na Hořazďějovice jsú někteří lidé zjímáni a šacováni. A jdú lidé žádajíc,

aby se směřovali o vsi, že jim toho Bechyňka poddává. I bylo by dobře, aby purgrabie doma byl a ty věci jednal, rozmluvě s VMtí. A také jest nám byl vzkázal po poslu, abychme do jeho příjezdu nic nepočínali. Proto bychme nepřátelům, kdež bychme mohli, rádi učinili, což bychme mohli.

1892.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o lidi z Plzně a o přijetí Tetaura do služby. (K)

Na Zvíkově 1469, 24. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 53.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt píše, abychme Myšlínského vypravili do Plzně o ty dobré lidi: i račtež věděti, žeť jest Rybka po ně ve čtvrtek do Plzně jel; a jinému nerozumiem, než že je přivede, neb mi jest o tom Rús pravil, že by měli přijeti. Než proto tam ještě pošlem nemeškajíc. Také jakož VMt píše o Tetauarovi, když by na Zvíkov přijel, aby k VMti hned do Krumlova jel, a že s ním o službu uhodíte: I račte věděti, žeť sem s ním o to s pilností mluvil, když jest na Zvíkov přijel, jedá někam o své potřeby; a pravil sem mu, že VMt s ním o službu sami uhodíte. A jemu sej' toho učiniti nezdálo, by o to tam jezdil; než pověděl hned miestně, na jakej službě chce býti a jinak nic; a nechce Xti koní mieň mieti, a po pěti rajnských zlatých na čtvrt léta na kón, a k tomu jiné plné všecky potřeby i podkovy, a za službu aneneb [aneb] za které škody žádných peněz, než zlaté, že nechce bráti; a praví, žej' mu pan Dobrohost tůž službu dával. A toho jemu mám odpověď dáti v pátek aneb konečně v sobotu dáti; a toho sobě hned domlúval, že by nechtěl s žádným o nic mieti činiti, než se mnú, do shledanie s VMtí. A co sem o to mluvil, aby peníze bral jako jiní dobří lidé, nikoli k tomu nechtěl svoliti, než zlaté. A také praví, bylo-li by VMti potřebie, že by chtěl přivésti XX aneb XXX až do sta koní, a což by na najrovnější službu mohl, po čem by jim dobrým lidem dávali. Dán na Zvíkově v pondělí před sv. Jakubem apoštolem.

Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1893.

Jan z Chřeštic Ondřeji s Údimě: o příměří. (K)

V Chřešticích (1469). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 64.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý času příměrního! Jakožť sem onehdy v ceduli psal, chtěje se s tebú rád sjeti a o některé věci s tebú rozmluviti, a zvlášť o to, chtěje s tvrzí rád v pokoji býti a žádnému nepřekážeti, zda bych mohl toho užiti i lidé moji, neb již vidíme, že se přímířie zle drží: i prosím tebe, zdá-liť se, znes to na pána svého; a zdá-liť se to učiniti, daj mi to věděti listem

svým po tomto poslu, a také měl-li bych na páně péči mieti i lidé moji. Datum Chřešťovic.

Jan z Mirovic, seděním v Chřešťovicích.

Urozenému panoši Ondřejovi z Údimě, příteli mému dobrému.

1894.

Ondřej z Údimě Janu z Rosenberka: o pokoj s Janem z Chřešťovic. (K)

Na Zvíkově 1469, 24. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 55.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Odeslal mne Jan z Chřešťovic, kterýž má tvrž pól druhé míle od Zvíkova, a chtěje s VMtí v pokoji býti a VMtí neškoditi, aby jemu také škozeno nebylo ini jeho lidem. A já sem jemu odepsal, že to chci na VMt zněsti, a což VMt v tom rozkáže, že jemu to dám věděti. Pak ráčí-li VMt s ním pokoj mieti, račte jemu psáti anebo o tom rozkázati, jakž se VMtí zdá. A prvé jest toho také žádal, chtěje s VMtí v pokoji býti i Vám slúžiti, a toho se jest bylo nestalo; i učinil jest VMtí lidem škody, tak zpravují, více než za tisíc kop; a jemu se jest malá škoda stala, neb jemu není co škoditi. A také VMtí posielám priepis listu jeho, jemuž VMt porozumie, kterak mi píše o tu věc. Datum Zwickow, feria II. in vigilia sancti Jacobi apostoli maioris, annorum Domini oc LXIX°. Ondřej z Údimě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1895.

Zvíkovští hejtmanu Třeboňskému a purkrabí Helfenburskému: o zajetí pacholků. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 56.

Službu svú vzkazujem, urození přítelélé milí, a věděti vám dáváme, že jsú nám zjímali najlepšie pacholky-pěšie, Ondřeje Řiehu s jinými všech dvadecti na Bechyni; neb nám vždycky okolo zámku pěší toulali se; a my kázali vyjítí, aby na ně postáli; a oni jinam šli, než-li jsme jim rozkázali. A v tom, když v stráži stáli za Oslovem, již chtiec domuov jíti, a tu na ně honci pravú náhodú uhodie i zjímají je a tři mezi nimi ranili, jednomu netušíme, by živ ostal; neb se jest to pravú náhodú a neštěstiem přibodilo, nevěduc jedni o druhých nic. I milí přítelélé, jakéž máte vězně, ašby jedni za druhé prázdní byli, bude-li to moci býti; a sedie-liť, dajte jim rok, ašby těchto nesázeli; a majít se dnes všichni stavěti na Bechyni. Datum Zwickow, feria IV. post sancti Jacobi anno LXIX°.

Ondřej z Údimě a Markvarth s Kozieho.

Urozeným panošiem Jarohněvovi z Úsušie hajtmanu na Třeboni, a Adamovi z Drahonice purgrabie na Helfenburce, přáteluom milým.

1896.

Zvíkovští Janovi z Rosenberka: o podání Zmrzlíkově. (K)

B. m. (1469, 29. července). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 58.

Také VMti posieláme priepis listu, kterýž pan Jaroslav Zmrzlík píše purgrabí Zvíkovskému, kterémuž VMt porozumiete. A my jsme jemu k tomu svolili až do dalšího VMti rozkázanie; i račte o tom dáti věděti, kterak v tom VMt mieníte s ním státi.

1897.

Purkrabí Helfmburský Janu z Rosenberka: o odbytí služebníka, o směnu vsí. (K)

Na Helfmburku 1469, 31. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 60.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jest Jaroslav puol léta doslúžil, i nezdá se mu na té službě již déle býti, i mluvil jest se mnú, aby se mu služba zaplatila; a kuon chtěl VMti ke dvoru dáti, a mně se jeho nezdálo přijieti bez dalšího rozkázanie. I velel sem mu, aby k VMti jel; a jemu se nezdá pro nebezpečenství. I račte VMt o tom rozkázati, nebť odbytie sebe čeká na zámku. A také prosím VMti, račte vuoli svú přidati, aťbych mohl své chudé lidi zachovati, nebť sú mi je již přielíš zahubili, aťby byly v směně mé vsi Novosedly, Oblanov, Lhota, Radomilice proti lidem Kossorovým; ves Malovice Dolejšie a v Rabinci VI člověkuov a ve Lhotce tří; nebť by chtěl lidi mé ubezpečiti ode všie strany své. A také prosím VMti i o tyto lidi: ves Drahonice i se dvorem, Pivkovice, Dunovice, Chrást a v Bílském čtyřie člověky. I chtěl by Bochníka proti lidem svým, třem véskám, tyto lidi mé ubezpečiti ode všie své strany. I prosím VMti, račte k tomu svú vuoli přidati, aťbych mohl obilé s pole skliditi a na zámek uvéztí. I prosím, račte mi o tom psáti, kterak se jmám v tom mieti. Ex Helfmburg, feria II. ante vincula sancti Petri, anno oc LXIX°. A některých věcí VMti tento possol [sic] ústně zpraví.

Adam z Drahonic, purgrabie Helfmburský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

1898.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o směnu vězňů; o stání se Zmrzlíkem a Chřeštovcem. (K)

Na Zvíkově 1469, 1. srpna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 61.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jsú zjímáni pěší se Zvíkova na Bechyni, služebníci VMti, a VMt také máte vězně, kteří jsú zjímáni na Dubném: račte VMt k tomu vésti, čím spieš, tiem lépe, abyšte ráčili směniti o ty vězně, aby VMti služebníci prázdní byli; ač VMt má také drahně věžnuov, ježto jsú zjímáni na Zvíkov i na Helfmburg, ale jsú s jiných zámkuov, ježto by se ta věc tak brzy

zjednati nemohla. A věděti VMti dáváme, že jsme s panem Jaroslavem Zmrzlíkem a s Chřeštevce stánie učinili do sv. Havla, tak jakož jsme VMti o tom psali, a týden napřed dáti věděti. A s panem Lvem o tůž věc jednáme. Datum Zwiekow, feria III. ipso die sancti Petri ad vincula annorum oc LXIX°.

Smil z Hodějova hajtmán na Zviekové, Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Čes., pánu našemu milostivému.

1899.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o příměří s Bechyní. (K)

Na Zvíkově 1469, 2. srpna. — Orig. arch. pap. Orl. IV. K. 62.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jest nám VMt psala, žež' s panem Bechyní stánie jest, a jestliže by VMti lidem škodu činil s Bechyně: i račte věděti, že proto vdy berú na ten zámek lidem VMti, a o to jsme jemu psali, že v tom stání dopúšťie lidem VMti s toho zámku škoditi. I račte nám VMt psáti, kudy jest to přímířie zminulo, vie-li VMt, jakož jest mělo býti do sv. Vavřince. Datum Zwiekow, feria IV. ante Marie Nivis, annorum Domini oc LXIX°.

Ondřej z Údimě, Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu pann Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1900.

Hejtman Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o přijetí žoldnéřů oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 8. srpna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 63.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Poslal ke mně Vilém Setěch, že by chtěl u VMti býti se čtyřmi koňmi, a Šimek Vlasatý se dvěma, Jindřich Bukovanský se čtyřmi koňmi, na též službě žoldnéřské, jakož jste VMt přijeli Plzáky. Račte mi VMt psáti, co jim mám za odpověď dáti. Služba, kteráž mi jest dána, dali jsú mi peníze zlé, že sem jich nemohl ničímž dobrým požití. Kuoň, kteréhož jste mi VMt puojčili, Štěpánuov, dal jest zaň Štěpán XIII kop; prosím VMti, račte mi jej dáti, aťby mi se tiem nalepšilo od VMti; o ten kuoň, prosím VMti, račte mi dáti milostivú odpověď po tomto poslu. Datum Zwiekow, feria III. ante sancti Laurencii, annorum Domini oc LXIX°.

Smil z Hodějova, hajtmán na Zviekové.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1901.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o věcech válečných. (K)

Na Zvíkově (1469, 13. srpna). — Orig. pap. archiv Vorlic. IV. K. 65.

Urozený pane, pane náš milostivý! A teď VMti posieláme listy od pana Bu-

riana a pana Linharta a od pana z Strakonic. A račte věděti, žeť jsú všecy koně z Helfmburka poslali na Zviekov. I milostivý pane, račte to opatřiti někým, aťby těmi lidmi hýbal, kteříť sú na zámku, poněvadž purkabie ani Hodějovského nynie nenie; nebť by toho potřeba byla v tejto mieře. A račte věděti, žeť sem Tetauarovi ten list teprv včera dal od VMti, neb jest teprv z Prahy přijel; a tak praví, že chce tak učiniti, jakož jemu VMt píše, nemeškaje, yaracze [jak ráčíte?] o tom rozkázati. Dán na Zviekově v neděli před sv. královnú.

Ondřej z Údimě a Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu našemu milostivému.

1902.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o Barocha z Kestřan; o rotu Výpovského. (K)

Na Zvíkově 1469, 17. srpna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 66.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte mi VMt dáti věděti, dali-li jste jaké bezpečenství Mikulášovi Barochovi z Kestřan nynie v této mieře, aťbychme věděli, kterak se k jeho lidem majíc; neb bychme mohli jemu škodu učiniti i k holdu připraviti lidi jeho. A jakož jste VMt Vajpovskému psali, aby se s svú rottú k Soběslavi obrátil: i přišlo s Helfmburka hned druhé poselství od Hodějovského a purgrabie Helfmburského, aby se tam obrátili; a tak jsú učinili a k Helfmburku táhli. Datum Zwiekow, feria V. infra octauam Assumpcionis gloriose virginis Marie, annorum cc LXIX°.

Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1903.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o Nihošovice. (K)

Na Helfmburku 1469, 19. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 67.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A VMti prosím, abyšte se ráčili přičiniti o Nihošovice, aťbych své mohl zase jmieti. A jestliže by vždy nemohlo býti bez koláče, již já tu věc VMti poraučiem. Jakž kolivěk VMt zjednáte, tak já chci udělati; neb vidí VMt, že jest mně velmi nebezpečné jezdění pro nepřátely, nebť sú silni všudy na zámciích nynie zde v kraji. A toho VMti odpovědi prosím. Ex Helfmburg sabbato post Assumpcionem Marie virginis gloriose, anno Domini cc LXIX°.

Bušek z Buzic, purkrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1904.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o Tetaura. (K)

B. m. (1469). — Archiv Vorlický IV. K. 52.

Také jakož mi VMt rozkázala, abych obeslal Tetaura: rač VMt věděti, že jest ještě v Praze.
Bušek purgrabie.

1905.

Jan z Rosenberka Ondřejovi z Údimě a Kozskému: aby války pilní byli. (K)

B. m. (1469, v srpnu). — Orig. pap. archivu Vorlického IV. K. 48.

Jan z Rozmberka, nejvyšší komorník království Českého. Ondřeji a Kozský milý! Jakož nám píšete, ať bychme rozkázali, kdo by lidmi hýbal a nepřátel hleděl: mámeť za to, že je Hoděhovský Výpovskému v uodjezdě svém poručil; a to vás, máme za to, tajno není, nebť jsme jemu rozkázali, když by odjel, aby jemu poručil. I divno jest nám, že vy tu věc znájlce, že se k tomu nemáte a nenapomínáte jich, aťby se již hýbali a nepřátel našich hleděli, kdež by věděli. Protož čemuž byste rozuměli, nezdalujte se toho a neliknujte se jim toho pověděti, aťby se již tak k tomu měli, aťby takovým obsieláním a zase odpisováním čas se neprodléval a nezaprzdňoval; buď která koli potřeba, čemuž byste rozuměli, poraďte k tomu i pomozte. Vidíte dobře, naše dobré to jest i vaše dobré. A takéť sme nyní Výpovskému kázali odjeti, protož buďtež zámku tím pilněji; a věděli-li byste, že by bylo potřebie co pěších více přijeti od desíti až do dvůdcát, abyšte přijali; nebť slyšíme, že z holduov budete tu věc moci dobře opatřiti. A byla-li by která chuoze před sebu užitečna, a mohli co pacholkuov mieti těch, ješto by se jim jedné na takové chuozi za škody poražené stálo: i to mějte před sebu. A již se v těch věcech ve všech takových mějte vedle rozumu, aby se ty věci proti nepřátelóm nemeškali; neb slyšíme, že by vám pěší platnějšie byli, poněvadž jest již všady obholdováno okolo zámku.

Famosis Andree de Vdim et Marquardo de Kozie, nostris fidelibus dilectis.

Číslo 1905 jest odpověď k číslu 1901 str. 179.

1906.

Ondřej z Údimě Jana z Rosenberka ujišťuje svou bedlivostí oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlick. IV. K. 69.

Urozený pane, pane mně přeznivý! Když jest purgrabie Bušek chtěl vodjeti, tehda jest mně řekl, že jej VMt vobeslal, aby poručil mně a Markvartovi Kozskému tu na Zvíkově; a já sem jemu toho neodepřel pro vaše dobré, než to sem učinil. A potom jest VMt poslal Heřmana, poručuje nám, a my sme to vždy učinili. A po třetie psal VMt dva listy, mně jeden a Markvartovi druhý, poručuje nám. I snad se

VMt do mne naděje některého netbánie, ješto Markvart sám vod sebe VMti často píše. Toť nic neškodí, nebť my se vo to nedělfme, a z jedné vůle píšeme, a tím vaše dobré vobmeškáno nic nenie. A té poctivosti já mu rád přeji, což vod sebe píše. I rač VMt věděti, žeť pomním na to, co je nám VMt poručil, a myslím o to ve dne i v noci, co bych mohl vašeho dobrého zjednati, i k hradu všelikterakých potřebách. A také bohďa vo hrad vopatrování péče račte nemiet, neb ho s pilností hlédáme; i u mostu já vždy sám bývám. A prosím VMti, nechť sobě jednu woldanskú krávu vezmu, nebť jich s potřebu máme; a dá-li mi VMt, račte to psáti. A také bohďa VMt vopatrí tu věc vskůře někajm vám hodnajm; neb by potřebí bylo VMti, by ten byl, ješto by nepřátel pilně hlédal, nejen vždy krav, neb se VMti lidem veliká ouzkost děje. Datum Zwickow sabbato post sancti Bartholomei, annorum domini oc LXIX°.
Ondřej z Údimě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1907.

Markvart z Kozího Jarohněvovi z Úsuší: o koně a o nepřátelích. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 70.

Službu svú vzkazují, urozený přieteli milý! A jakož jsi mi vzkázal po Janovi, že jsú páně Mti něco koní přivedli, chtěli [chtěl-li] bych kterého: i milý přieteli, přičiň se o jeden ku páně Mti, nebť žádného nemám. A bratr Ctibor řekl mi také jeden dáti, nebť bych rád zase koně měl, více pro páně potřebu než pro svú. A věz, milý přieteli, že ujmu máme velikú v holdiech, ješto pán vždy lidi s zámku odtrhá, a nepřietelé vědúc to s Holešic i jiní, okolo zámku nám vždy berú, a my nynie nemáme s kým odpierati a k holduom připravovati: aby ta věc byla opatřena, a k tomu někým na zámku, nebť já v tom dlúho nikoli nebudu; neb jsú mne jen za týden žádali, a již sem snad sedm neděl, neb tomu rozumiem, pro kterou jest to věc. A zdá mi se, že bych tomu cestu věděl, neb sem něco o tom slyšel, ješto mi se toho psáti nehodí, ješto by se ta věc spieš mohla dokonati, a toho mi se také vzkazovati nehodí; neb muožeš rozuměti, že bychme nynie nepřátely trápiti mohli, ješto z kraje lidé táhnú na Kačín. Datum Zwickow sabbato post sancti Bartholomei, anno Domini oc LXIX°.
Markvart z Kozieho.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsuší, přieteli mému dobrému.

1908.

Zvíkovští Janovi z Rosenberka: o směnu vězňů. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 71.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jste VMt nám psali o ty vězně,

kteří jsú na Bechyni zjímáni, služebníci VMti se Zviekova, že VMt za ně chcete jiné vězně dáti: i račte nám VMt psáti, skuoro-li je máme k VMti poslati, aby oni spieš prázdni byli, nebť jich jest VMti potrebie. Ex Zwiekow, sabbato post sancti Bartholomei, annorum oc LXIX°. Ondřej z Údimě, Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1909.

Neznámý úředník Rožmberský jinému: o směnu vězňů. (K)

B. m. (1469, v srpnu?) — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 72.

Také, jakož jest měl Kosst prázden býti za Mikuláška: i nechce Bechyňka Kossta jinak propustiti, než aby jemu slíbil, aby proti němu nebýval; a dal jemu rok za dvě neděli od sv. Martina. I zdálo by mi se, aby ty zavázal Mikuláška na Zviekov; neb se ta věc [s]pieš sejde, když se jemu též podá, aby proti páně Mti nebýval.

1910.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o Tetaura. (K)

Na Zvíkově 1469, 7. září. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 73.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt list poslala, kterýž jest svědčil Vilémovi Tetauarovi: inhed sem jej poslal bratru jeho do Strakonic, a on jej jemu poslal do Týna. I teď mi zase odpisuje Tetauar, kterýž jest v Strakonicích, tomu VMt porozumiete, o svém bratru, jakož jest měl u VMti býti. Datum Zwiekow, feria V. ante gloriose virginis Natiuitatis, anno Domini oc LXIX°.

Markvart s Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Čes., pánu mému milostivému.

1911.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o zajetí poddaných na Nihošovice. (K)

Na Zvíkově 1469, 16. září. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 74.

Urozený pane, pane náš milostivý! Zpravili nás lidé z Drhovli, jakož jsú na Mihošovice [sic] zjímáni a pobráno jim, že s nich šacunk chtie vzieti; a ti lidé mají robotu ke Zviekovu, a jest jich jato sedm; a tak nás ti lidé zpravují, že jim toho nechtie věriti, by měli roboty k Zviekovu. I budú-li ti lidé tak zahubeni, ta robota VMti sejde. I zdá-li se VMti se panem Zdeňkem o to mluvit, nebť se již oni na naše psanie neobrátie; i muož tomu VMt rozuměti, že jest to VMti potřebné. Datum Zwiekow, sabato ipso die sancte Ludmile, annorum Domini oc LXIX°.

Markvart z Kozieho, Ondřej z Údimě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Čes., pánu našemu milostivému.

1912.

Cedule ze Zvíkova k Janovi z Rosenberka: o výdajích, ztrátách koní a směně vězňů. (K)

B. m. (po 16. září 1469.). — Orig. pap. arch. Vorlíckého IV. K. 79.

Pověz pánu: Dáno Čakovcovi na svatojirskou službu 1½ kopy. Item ktož jest vězněm na Holešice, jest bratr Lontšovtuov.

Úrok dán za páně Mt:

Ondřejové se synem 16 kop,
Kozskému 7½ kopy,
Hodějovskému 12 kop,
Buzkovi Hrieběti 11½ kopy,
Přibíkovi Smetanovi 15 kop,
Jirklovi 2 kopy 15 gr.,
Jehnědské 4 kopy,
Heřmanovi z Nedvězie 8½ kopy,
Přibíkovi Nasevrckému 16 kop,
Olbramovskému 12 kop 15 d.,

Dubňanskému 31½ kopy,
Heřmanovi z Želenic 4 kopy,
Jedlicovi, tomu také dáno bude.

Item což jest koní ztracených na
Zviekově:

Bajšovcovi dva koně,
Burianovi dva koně,
Papůškovi dva koně,
Bukovanskému jeden kuoň,
Kuníkovci jeden kuoň.

Item 11 pěších vypravil. Milostivý pane, zpraven sem, že by chtěl VMt prositi Bukovanský za Diviše. Diviše jednoho za druhého neračte dávat; ať Diviš vypraví Bukovanského s Bajšovcem, a toť jest rovné. Také račte VMt věděti, žeť jest vězněm Otík Vrchotický na Holešice, panu Zdeňkovi; račte oň se panem Zdeňkem mluvit, nebť jest člověk dobrý, a muož VMt některého dobrého člověka vypraviti.

Ondřejová, které vyplacen byl úrok, snad je manželka Ondřejova z Údimě, jenž poslední připomíná se v hořejším listě ze 16. září 1469.

1913.

Markreta z Hostěšovic Janu z Rosenberka: o vrácení dobytka a propuštění vězňů. (K)

V Kestřanech 1469, 2. října. — Orig. pap. archivu Vorlíckého IV. K. 76.

Modlitbu svou pokorně napřed vzkazuji VMti, urozený pane, pane! Jakož VMti tajno není, kterak jsou služebníci VMti na Zviekov pobrali dobytek lidem mým ve vsi Údrázi a u Vranově vešken veliký i drobný, a některé lidi zjímali v tom bezpečství, kteréž mám od pana Zdeňka JMti: protož, milostivý pane, prosím pokorně VMti, račte VMt zpomenuti na můj sirobu, i račte VMt psáti úředníku VMti na Zviekov, aťby ten dobytek byl navrácen lidem mým, aneb kteří jsou lidé moji dobytek vyručili, aťby z toho základu propuštění byli; a kteří jsou zjímání, račte VMt psáti, aťby propuštění byli. Neb jsou nebožátka velmi chudí lidé a zahubení, a někteří i spáleni i vězni VMti. Jakožto pánu mně milostivě přeznivému, že to ráčíte pro můj pokorný modlitbu učiniti, a že VMt ráčíte rozkázati a psáti na

zámek VMti napředpsaný, ašby ten vzatek lidem mým zase navrácen byl, a lidé propuštění, kteří jsú zjímáni. A s tiem VMt pánu Bohu porúciem, a Bóh daj se VMti dobře a šťastně vedlo. A teď VMti přiepís posielám toho bezpečenstvie, kteréž mám od pana Zdeňka JMti. A toho milostivé odpovědi prossím od VMti. Dán v Kestřanech v pondělí po sv. Michalu archangelu božiem léta oc LXIX°.

Markretha z Hosstěšovic.

Urozenému pánu, pánu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku královstvie Čes., pánu mně milostivě přiezivému.

1914.

Hejtman Zvíkovský Janu z Rosenberka: o věcech válečných. (K)

Na Helfmburce (před 14. říjnem 1469). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 84.

Urozený pane, pane milostivý, jakož jest Jarohněv dal dobytek i koně a vězně na rukojmie Sádlovi: psal jest o to Adam*) panu Labutovi, aby to bylo postaveno. Dal jest jemu pan Labut tu odpověď, že jest jemu nic nesliboval. Zdálo-li by se VMti, račte mluvit s panem Jarohněvem, ať obešle pana Jana, ašby ty věci postaveny byly. A račte VMt věděti, žeť tovaryšie nechťie od toho pustiti; a mluvie někteří, jestliže by měli tak na posměch jezdit, že chtěie od VMti pryč jeti; neb sú některé v té věci řeči mluveny o nás, jakož pan Jarohněv dobře vie, ježto sme jemu k vuoli mlčeli. A račte VMt věděti, že Sádlov otec byl jest u kněze milosti dobré paměti, a u válku jest odpuštění vzal, a přikázal se panu Rábskému nepříteli VMti; a syn jeho VMti škody činí. A on by pak pokoje požití chtěl vedle pana Labuti. Vidí VMt, že se od strany též neděje; neračte té věci oslabovati pro VMti dobré lidi, nebť jest jich aumysl šacovati ty lidi též, jako Sádlo šacuje lidi VMti. Ex Helfenburk oc.

Smil z Hodějova, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému b. d.

(Na rubu:) Zwiekow anno oc LXVIII°.

*) z Drahonice.

1915.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o púťce s Holešickými oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 14. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 80.

Urozený pane, pane milostivý! Račte VMt věděti, že jsme měli puotku s Holešickými i s jinými, kteří jsú jim ku pomoci byli, berúce seno z Milevska. Měli jsú nepřítelé XL koní, a naši XXV koní a něco pěších, a viec sem jich vypraviti nemohl. Myslínský jeti nechťel; a někteří z Výpovského rotty, hlediece jeho, také jeti nechťeli. A když jsú táhli s senem, tehdy přitáhli na ně nepřítelé. A oni strhše vozy, i odpierali jim jako dobří lidé, a táhli brannú rukú až k Uoseku ke

vsi VMti, a tu strhše vozy, i bránili se na místě. I přitáhli jich pěší, i byli silni našim, i zapálili jim vozy s senem. A naši vytáhše z vozuov, bili se s nimi. I zabit na místě Huk a tři pěší; a Beneda raněm [sic] a vězením zavázán. Vzali dva koně našim, jeden za XVI kop, a druhý za devět; a Hukuov kuon zabit za osm kop. A jich čtyři koni na místě zuostali, a naši jim vzeli jeden. A dva z jich starších kopinníky zabita na místě; a na voze vezli raněné své s sebú. Rozumiem tomu tak, že kromě Benedova vězení vzeli sú daleko větší škodu než VMt, neb slyšíme, že jim mrú ranění. A by byli poslušni a jeli všichni, jakož sem jim kázal, i byli by jim velmē silni; neb jest koní, což obrok dávám, na padesát. A vozníky zbitý jsú nám po brány hradské z uobú vozú. Máte-li VMt jaké, račte mi dáti čtyři, a jáť ostatek sám opatřím. A nemohl sem sám býti s nimi na poli, že sem ve čtvrtek na poli byl, i měl sem na mnoho listuov odpisovati, i panu Lvovi příměrný list sem dělal, i Chřešfovci, s uoběma do sv. Jiří a týden dáti napřed věděti. Prosim VMti, račtež mě v tom zachovati. Ex Zwiekow sabbato ipso sancti Callixti anno domini oc LXIX°. Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Také račte VMt věděti, kteráž jest puotka byla s Holešickými, žeť jsú tré-násob větší škodu vzeli, nežli VMt. Pravié nám tak, že jest jim umřelo XIV konf jiezdných, a zraněných že drahně mají.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku královstvie Čes., pánu mému milostivému.

1916.

Soběslavští Janovi z Rosenberka: o lovení příkopu městského. (M)

V Soběslavi 1469, 18. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 T 33.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakožs VMt píšete purgmistru a konšelóm, že by někto VMt spravil o štikách a kapřích, kteréžto pan Pavel vsadil jest k potřebě VMti, a ti že by vyšli přes plot do příkopu obecního: i račte VMt věděti, žeť jsú lovili prve několikrát z rozkázání páně Pavlova v tom příkopu, do kteréhožto by měly ryby vyjít, než jsme my jej prodali. A my, milostivý pane, zrozměvše od dobrých lidí, že by se žoldnéři naň chystali, chtiec jej sloviti, i prodali jsme ten kus příkopu za zlatý bez toho kusu, kterémžto jest pan Pavel k VMti potřebě choval, a ten jistý, ktož jest koupil, více jest neuloval, než XVI štičat, a z těch XVI dáno jest XIII za zlatý a III za XV grošuov, a II kapry za VI grošuov. A to jest svědomo dobrým lidem i některým úředníkóm VMti. A jakož VMt dotýče, že bychme tu nic nenasadili, račte VMt věděti, cožť loví v potoce okolo příkopu, což malých štičátek chytají, to mečí do příkopuov. A také my jsme v tom kusu nelovali více než od dvú leth, krom toho, což jest panu Pavlovi loveno jeho rozkázáním. A také, milostivý pane, těch XIII štičat, kteréžto jsú prodány za zlatý, ty ještě mají;

pak netajili [?] VMti bez toho býti, i tyť VMti zachovánie budú. A také jakož VMt rozkázala, abychme VMti zjednali XXti štik dobrých, to bychme VMti rozkázanie rádi učinili, ale to Buoh vie, že jich nynie nevieme, kde naléztí, neb jsou již někteří rybníci okolní sloveni. I milostivý pane, prosíme VMti jakožto pána svého milostivého, že jsě neráčíte na nás unáhliti, nebť to, Buoh vie, jinak nenie, než jako VMti píšem. Ex Sobieslaw, feria IIII. ipso die s. Luce ewangeliste annorum domini LXVIII°.

Purgmistr a radda města Soběslavě.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu našemu milostivému.

1917.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o přijetí Tetaura oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 21. října. — Orig. arch. Vorlického IV. K. 82.

Urozený pane, pane milostivý! A jakož VMt jste rozkázali obeslati Thetaura, to se jest tak stalo. I teď VMti posieláme priepis listu jeho, jemuž VMt porozumiete. A na jiněť službě býti nechce, než po pěti rýnských zlatých na čtvrt léta na kuon a všecky potreby, jakož jseme [jsme] VMti prvé o tom psali. Jestliže VMt tak jemu ráčíte, račtež list psáti o tom jemu, ať k VMti přijede sám do Krumlova, abyšte VMt sami s ním o ty věci uházeli; a račte VMt psaním k němu nemeškati, a myť jemu ten list od VMti hned pošleme; neb VMt o ty věci s ním snáze byšte uhdili nežli my. Račte VMt věděti, žeť mají k VMti přijeti ve dvou nedělí po sv. Havle Cukr se čtyřmi koňmi, Najpergar s pěti koňmi, Škvorecký se čtyřmi koňmi, Jindřich se třmi koňmi, a mají tři dřeva mieti. Datum Zwiekow, sabbato ipso XI^m virginum, anno Domini oc LXIX°.

Smil z Hodějova purgrabie na Zvíkově,
a Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu našemu milostivému.

1918.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o směnu vězňů. (K)

Na Zvíkově 1469, 24. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 83.

Urozený pane, pane milostivý! Račte VMt věděti, že člověk VMti z Záhoří Jan jest jat na Týn, a sedí u vězení; a nemuož člověk VMti jinak prázdnen býti, než aby vyvadil člověka Týnských z Bohonic, kterýž jest jat a sedí na Budějovicích. Račte se VMt k tomu přičiniti, a zdá-liť [se], by se směna stala o ně, aby člověk VMti prázdnen byl, nebť jsta oba chuda. Ex Zwiekow, feria III. post XI milia virginum, annorum oc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

1919.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1469, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 14.

Urozený pane, pane milostivý! Jakož VMt píšete, abych z těch peněz, kterých sem VMti půjčil, LX kop poslal na Helfmburg: račte VMt se pamatovati, že jste VMt rozkázali po Margvartovi Kozském, abych ty peníze, kterých sem VMti půjčil, v službě dal lidem, a místo těch peněz tolikéž zlatých holdovních abych zachoval. I račtež VMt věděti, že sem ty peníze v službě dal, a že jest ještě veliký nedostatek, což se dotkne služby, škod a komorních úrokuov; neb jest také díl zuostal dlužen purgrabie Buzický, ješto se ti dluhové musejí dávati; a ty zlaté holdovné, jakož jste VMt rozkázali zachovati místo těch peněz, ještě nejsou vybrány. A co se dotkne úrokuov, nemůžeme jich k tomu mieti, musíme lidí hleděti jako nepřátel a lapati je, připravující je k úrokuom; a bojím se toho, že se jich mnoho nevyběře, a rozumiem tomu tak, že bude spíše nedostatek v penězích než zbytek. A když se ty věci zrovnají, jestliže co zbude, nebude to tajno VMti. Jakož VMt píšete vo listu mně na puol druhého sta kop, kterak by měl udělán býti: račte VMt rozkázati, ať svědčí ke mně a k mým dětem a ktož by jej měl s naší dobrou volí. Datum Zwiekow dominica post Simonis et Jude apostolorum, annorum domini oc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Čes., pánu mému milostivému.

1920.

Purkrabí Zvíkovský Helfmburskému: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1469, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 13.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš Maternovi vo úrok, abych se k tomu přičinil, aby jemu dán byl: vieť to Materna dobře, že lidi drží, a že jest jich netbal obhajovati, že jsú spáleni; proto já, což budu moci, chci se rád přičiniti. A jakož mi píšeš v ceduli, že píší z Krumlova o šedesát kop: vieť to páně Mt dobře, kterakť mi jest rozkázal po Markvarthovi Kozském, abych ty peníze dal v službě lidem; a tak sem učinil. Abyšte vy se na to nebezpečili a opatřili tu věc, aby páně Mt k škodě nepřišel, věduce to, že žádných peněz zbytečných nemám. Datum Zwiekow dominica post sanctorum apostolorum Simonis et Jude, anno domini oc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému panoši Václavovi Vláškovu z Mileňovic, purgrabie na Helfmburce, příteli mému milému.

1921.

Jan z Rosenberka Smilovi z Hodějova: o 40 jízdných; Dubno dobyto na Roubíkově. (K)

B. m. a d. (1469, před 13. list.). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 81.

Jan z Rozmberga nejvyšší komorník království Českého. Smile milý! Jakožť jsou tu na Zvíkov přijeli Vejnovský i jiní dobří lidé, XL koní: žádámeť s pilností, aby z těch dobrých lidí, kterýžť se k tomu hodný zdá, poručil jednomu, aby s těmi se všemi XL koňmi jel do Třeboně, a zjednal jim vuodci, kudy by nejslušněji projeli; neb tu již bude jim pověděno, co budú mieti činiti. A ty sám tam na Zvíkově pozůstaň, a hleď nepřátel s pilností, jakžť věříme, zuostavě při sobě jiné všecky. A věděti dáváme, že sme dnes z daru božieho dobyli Dubného na Roubíkově šturmem, a tu na 150 pacholkuov služebných jali; a při tom byl také pan Jan ze Šternberga hauptman moravský. A dá-li Buoh, máme, před sebú některé věci proti nepřátelóm, ještě bohdá dobře bude.

1922.

Purkrabí Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: srovnání o vězně s Roubíkem. (K)

Na Zvíkově 1469, 13. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. č. 86.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš o srovnání o vězně s Roubíkem: rád já to slyším, a rád bych to viděl, by se to srovnalo, neb jest toho veliká potřeba páně Mti; a obeslal sem hned Roubíka s tiem. Chci já toho rád pilen býti, aby se to srovnalo, bude-li to moci mnú srovnáno býti. A věz, milý příteli, že ti vězni, služebníci páně Mti, musie se stavěti na Konopiště; a stavěli jsou se v sobotu nynie minulú, a dán jest jim rok jedné do pátku najprv příštíeho. A po-něvadž jim tak časté práce činie krátkými roky, zdálo by se mi, abyšte vy tolkyž počet věžnuov, bez jednoho dvadeti, dali jim věděti a zavázali je, aby se stavěli na Zvíkově, a kterak by se služebníkuom páně Mti dalo od nich, též bych já jim činil. A tak by se ta věc spieš srovnala a k konci přivedena byla, ač nesrovná-li se tuto, když já se s Roubíkem sjedu; a toho neviem, bude-li se on chtieti se mnú sjeti. Ex Zvíkov, feria II die sancti Brictii, annorum oc LXIX.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zvíkově.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumplově, příteli dobrému.

1923.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o úrocích, o propuštění Košta, o Roubíkově. (K)

Na Zvíkově 1469, 22. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 25.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš, že bych já rozkázal po Velkovi, což se dotýče úroka Buzkovi Hrieběti, že bych jemu jej ten úrok dāti [sic]: věz, milý příteli, že jsem já po Velkovi nevzkázal nic, a že Buzkovi

na Zviekově ten úrok ještě nikdy dáván není. Praví Barthoš písař, že jest s těch peněz bylo placeno Lhotovi s Helfmburka; věz, že zde zbytkuov není. A jakož mi píšeš o medu, chceš toho rád pít býti. A o Kosstovi, jakož mi píšeš, ještě propuštěn není, ale hned sem jej na Bechyni poslal. A Rúbka sem opět o sjezd oběslal, abych se s ním sjel; i ještě mi se jest poselství nevrátilo, a kolikrát sem jemu o to psal, nikdy mi na to psaní žádné odpovědi nedal. Datum Zwiekow, feria III. die sancte Cecilie virginis, annorum 66 LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrathovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, příteli mému dobrému

1924.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o srovnání o vězně s Roubíkem 66. (K)

Na Zvíkově 1469, 23. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 89.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A jakož jsú se stavěli služebníci páně Mti se Zviekova na Konopišti, zavázáni jsú slibem všickni, kromě tří, aby se stavěli na Hlubocie Rúbkovi v pondělí najprv příští; a tito tři: Janek Jistebnický, Ondřej a Řéha, mají se stavěti o Hromnicích na Konopišti. Jankovi Jistebnickému jsú toho podali, aby vyvadil nějakého Slováka, kterýž jest vězněm panu Zdeňkovi; a Ondřej aby vyvadil Siváka, a Řéha aby vyvadil Záhonce. A opět od Rúbka nemám žádné odpovědi listem o sjezd o ty vězně. A milý příteli, dávám věděti, žeť mi jest pravil jeden dobrý člověk urozený, kterýž jest nyní odtud přijel, že se v Žatečtě zbierají vojensky s vozy, jako chtiec mnoho mieti, a mají tu naději lidé, že by chtěli do Moravy; ale toho neumějí v pravdě pověděti, kam chtějí. Ex Zviekov, feria V. die sancti Clementis, annorum Domini 66 LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabie na Krumlově, příteli dobrému dd.

1925.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o Jetřicha. (K)

B. m. (1469). — Orig. pap. arch. Orł. IV. K. 44.

A což se pana Jetřicha dotýče, má-li mu se bráti či nic, nebť jest nyní na Chlumci.

1926.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vyplacení služby. (K)

B. m. (1469). — Orig. pap. arch. Orł. IV. K. 43.

A také mi VMt nic nedáte věděti o Burianovi a Býšovci; neb račte věděti, duokudž jich neodbudete, žeť oni vždy předse budú chtieti službu.

1927.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o šacování vězňů. (K)

B. m. (1469?) — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 38.

Také rač VMt věděti o těch věznicích, které jsú zjímali v Krásné Hoře v tom městečku spolu s Dobronickým, ti jsú šacováni v LV kopách. A tak mne zpravil Hodějovský, že by Dobroničtí z toho šacunku pánu svému nechtěli dáti, a aby služebníci VMti také nedali, což by mělo na VMt přijíti, příčinu toho kladúce, že by stáli u šturmu u kostela, a že jsú nedobyli jeho. Také mi VMt račte rozkázati, kterak se mám v té věci mieti.

1928.

Purkrabí Zvíkovský purkrabí Krumlovskému(?): o zajetí královské soli. (K)

B. m. (1469). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 59.

Také milý příteli, když toho čas bude, povieš páně Mti, že sem vzal tři vozy s solí, již [?] do Prahy vezú dva páně Janova Strakonického*) a jeden Kozlínuov z Březie. Ten jest hned rozdělen, i suol i koni; neb jest Kozlín některé řeči mluvil o páně Mti sobě k škodě, mněje, že jsme my s Holešic. I Volynští formané jsú tak pravili, že tu suol vezú Pražskému králi. Nebť mi jest to páně Mt po Markvarthovi Kozském rozkázal, ktož kolivěk které věci poveze do Prahy a k nepřátelóm, abych jemu pobral, buď číž buď. Prosím tebe, milý příteli, mluv k JMti, ať té věci neráčí oslabovati, aťbych já v tom nezuostal.

*) Jan z Rabšteina převor v Strakonících.

1929.

Burian z Lažan a Víthha ze Rzavého Janovi z Rosenberka: o svolení ku plavbě dříví pod Zvíkovem. (R)

V Bechyni 1470, 13. března. — Orig. arch. Třeb. II. 14. 1 e.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý. A VMti prosíme, abyste VMt ráčili odpustiti lidem našim mimo zámek VMti Zviekov s lesem plúti. I jestliže VMt ráčíte odpustiti, račte list poslati purgkrabie Zviekovskému, ať by těm lidem našim, kteříž by listy měli pod pečeti našimi, nebylo překáženo plúti; neb to račte věděti, že my listův nedáme jinému žádnému, než těm, kteříž les mají od nás. A tohoť lesu mnoho nenie. I věříme VMti, že to ráčíte pro nás učiniti a ten les nám ráčíte kázati pustiti a list ráčíte poslati purgkrabie Zviekovskému po tomto poslu. Ex Bechyn, feria III. post festum sancti Gregorii papae, annorum domini oc CXX^o.) Burjan z Lažan a na Bechyni, Vytha ze Rzavého a na Dobronicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu nám přeznivému buď dán.

*) Téhož znění list také Jarohněvovi z Úsuší, o přímělu k panu Janovi z Rosenberka. Cf. Sedlákovy Hradý VII. str. 8.

1930.

Král Matiaš Janovi z Rosenberka: o minci v Budějovicích ražené a o faře Budějovské. (R)

V Prešpurce 1470, 17. března.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 46. č. 3.

1931.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o vybírání úroků, o koupi obroku, o přepuštění koně. (M)

V Třeboni 1470, 26. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gß, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Prosím VMti, račte Ambrože písaře sem poslati, aťby úroky vybíral; a byl by syn muoj něco vybral, ale pro tento rozbroj nevěděl, kteraké peníze bráti. Ale VMt má tu věc dobře před sebou a dobře ste jí srozuměli. O obrok chci svú péči jmiati do Němec; o dluhy chci do Hradce bez meškání poslati. Noskovský vskázal, aby jemu úrok bez meškání byl poslán. A milostivý pane, jakož mám třetí kuon odbyti: i mám koník, o němž sem VMti pravil, že sem jej musil kúpati jedu po VMti z Viedně, neb mi se byl kuon na cestě rozkleczel, že sem jej na cestě nechati musil; i jest drah o puoldruhého zlatého, neb mě potřeba k tomu přitiskla; ale jinak jest koník dobrý. I poněvadž VMt dva koně laciná vzala, račtež tento také vzieti, proto jeho VMt škodna nebude. Dán v Třeboni, ve čtvrtek po s. Marku létha LXX°. Řehoř.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému d.

1932.

Jan z Hostěšova Jarohněvovi z Úsuší: o škodách pro nezaplacení dlužního listu páně. (M)

V Miličíně (1470, před 1. květnem). — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Hostěšov.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! A vězte, že sem byl u Praze u pana Trčky, i potkal sem se s ím, an jede z Prahy na Pořiečí. I mluvil sem s ím to, i nemohl sem tu nic zednati. List ten, který ste mi dali, ten sem bul poslal Siebierovskému, jestliže bych se s ím chybil. Tu sme prosili se panem Chvalem z Protivína, i nemohli sme nic déle uprositi, nežli jedné do téhodne. A Siebierovský mne prosil, abych vám psal, aby potom již z hospody aby nevyrukovali. Jestliže jich twemž [v témž] dni nedáte, že sú za to řekli, že jinak nebude; neb jest chtěl hned vlehúti a na pána a ty škody všecky na pána JMt počesti, které pan Tavačovský počítá a leží nám. A tak slyším, že již proležal na dvě nebo na tři sta kop. A tak sem slyšel od dobrých lidí, že by chtěl pánu ty škody počiesti, dopustíte-li ležení. A přísahá pánu Bohu, že to chce učiniti. A tak praví, že to má pro páně neplnění, a horlí,

že ste jemu dali zlé spy, že by byl pána ještě nenapomenul, byste jemu dali dobré spy. A z toho vám vinu dává. Datum Miličin ante s. Jakoby Chilipi oc.

Jan z Hostěsova.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, přáteli mému milému, buď dán.

1933.

Třeboňský písař Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o propuštění ze služby. (M)

V Třeboni 1470, 3. května. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, abych popracoval do VMti dalšího opatření: i mám za to, milostivý pane, že to VMt viete, že sem se málo z čeho vymlúval, což sem mohl k VMti rozkázanie učiniti, dokudž sem mohl. Ale tohoto já již, to Buoh vie, učiniti nemohu. A to VMt strany lépe zná, nežli já, co mě hněte, a také že svú škodu velikú v tom znám, jakož sem to VMti pověděl, že bych jměl něco svého jmieti, ješto mi se to vše u VMti potřebách rozešlo, ješto toho jako nic k své potřebě požití nemohu; nébrž bojím se, jakož se těch počtuov mnoho na mě zběhlo, a rozličnými proměnami, bych na tom škody nevzal takové, že toho snad vyhledati, což mé jest, nebude moci, a toť by pak za mú pracnú službu přeběhlo. A protož, milostivý pane, prosím VMti jako pána mého milostivého, neračte mne v tom obtěžovati, neb již na tom sedím, abych sobě registra zřiedil; neb nyní také i rána boží jde, neuchoval-li by mne pán Buoh v tom, neviem, kto by VMti z toho práv byl. A musím na to také mysliti, abych dětem svým zmatku nezuostavil po sobě. Než, jakož sem VMti řekl, že chci rád a pilně připomáhati věrně a právě bohda, což budu moci, a to chci učiniti tak, jedně račte zjednati, kto by peníze přijímal a vydával, a tiem neračte meškati, nebť jest toho veliká potřeba. A také račte sto zlatých na potreby poslati, neb přimeškáte-li jim nyní, potom k nim přijíti nebudete moci. Dán v Třeboni, ve čtvrtek den svatého Kříže nalezenie létha LXX°. Řehoř.

Urozenému pánu Janovi z Roznbergka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému, d.

1934.

Král Matiaš Janovi z Rosenberka: o minci a měně její, aby jí bráněno nebylo. (R)

V Brně, 1470, 17. května.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 47 č. 4.

1935.

Adam z Drahonice Janovi z Rosenberka: o rozkazu na úředníky v Soběslavi, aby jeho lidi k holdu nenutili. (M)

V Drahonicích 1470, 31. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G^o, 6.

Urozený pane, pane můj milostivý, služba má napřed VMti. A jakož VMt

psal na Soběslav Výrkovi*) o mé lidi, kterýmž mi sú pobrali v Kunraticích: milostivý pane, račte věděti, že přes to vždy mi chce lidem bráti a velí jim k holdu. I také sem byl Olbramovi psal, prose jeho, aby s ním o to mluvil, aby mi lidem mým překážeti nedopustil; a on se na VMti psanie ani na mů prosbu obrátiti nechce, než svú vůli chce mi míti s lidmi mými. Prosím VMti, račte Keharovi*) psáti, ať by mi lidem nepřekážel, a list mi dáti, ať bych jemu ho dodal. A teď VMti list ten posílám, kterak mi Olbram píše; VMt tomu dále porozumie. Datum v Drahonících, ve čtvrtek památce božie nanebevzetí anno domini oc LXX°.

Adam z Drahonic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému dán.

*) Srov. A. Sedláček, Hrady III. 161.

1936.

Markvart z Rakovic a Petr z Běhařova Janovi z Rožmberka: že Jan Zmrzlík uzavřel příměří s králem Matyášem. (M)

V Budějovicích 1470, 8. června. — V Březanově genealogii Zmrzlíků v arch. Třeb.

Urozený pane, pane laskavě příznivý! Služba naše napřed VMti. VMti věděti dáváme, že pan Jan Zmrzlík list příměrní králi JMti oc a pánu našemu, JMti i JKMti vši straně, služebníkům, poddaným, duchovním i světským, v táž slova jako první list až do sv. Havla položil. A pán náš JMt jemu zase list pod svou pečeti na též příměří poslal, že jemu a jeho lidem až do toho času ode vši strany naší škozeno nemá býti. Protož VMti prosíme, abyšte ráčili na Zvíkov i jinam na vaše zámky poslati a jim to věděti dáti, aby jemu překáženo nebylo. Ex Budweis, f. VI. ante festum Penthecostes, anno oc 1470. Markvart z Rakovic a Petr z Běhařova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku králov. Čes. oc, pánu nám příznivému.

1937.

Adam z Drahonic Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za svou sestru. (R)

V Drahonících 1470, 14. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Drahonic.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má napřed VMti. A prosím VMti, ne račte VMti dopustiti překážeti sestře mé, paní Mabce z Nestanic, nebť ona tu věno má v těch ve dvou věskú, v Nestanicích a v Černé Vsi. A VMt dobře vie, žeť ona válečnice nižádná nenie. I vzdy prosím VMti, že to ráčíte učiniti a neráčíte ji dopustiti na tom překážeti. A tohoť prosím milostivý odpovědi od VMti. Datum v Drahonících, ve čtvrtek před sv. Vítem anno dni oc LXX. Adam z Drahonic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému d.

1938.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o zlodějích. (M)

V Třeboni 1470, 11. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že štosován i pálen pacholek jeden, kterýž byl před chvílí na Stráži, a v stání pobrali postavy VMti měštěninu z Třeboně Zíkovi krejčiemu a zabili měštěninu jednoho páně Puochoméřova z Cmuntu. I vyznal ten na mučení na dva Strážská, že byvše zde v městě i zradili ty postavy. A Mitruos se toho té chvíle odpieral, že o tom nevie, a tento vyznává, že je na to poslal. Než Řehoř praví, že o to s Mitruosem smlúva jest, že jest to měl tomu Zíkovi krejčiemu opravit, a neopravil. Pak což ráčíte tomuto pacholku rozkázati, to račte dáti věděti, nebť jest více nevyznal, než toto. Také dva pacholky sedlská sedie od vánoc, kteříž lapeni, ješto vybíjeli člověka v Uohrazené Německé, a pobrali jemu medu koliko škopkuov; a toho člověk v Uohrazenie drží Hevlér z Budějovic zástavú od Bohuslava z Kestřan. Ti tak vyznávají, že když měli hold na Hlubokú dáti obilím, i že jim Poláci obilí byli vypicovali, a oni nejměli, čím holdu zpraviti; i položili ty lidi za nepřátelské, a z návodu jiných že sú to učinili, a chtěli těch holdů dobyti. A jiného nevyznali. I o těch račtež rozkázati než lidé se za ně přimlúvají, a že by nynie muselo mnoho takových odpraveno býti. Datum Trzebon, feria IIII. ante sancte Margarethe anno domini oc LXX.

Zdebor z Kozieho, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

1939.

Král Matiaš Janovi z Rosenberka: aby Řehoře (Klarice) vypravil s děkanem Pražským do krajův Chebského a Loketského k jednání věcí křesťanských. (R)

U Brna 1470, 23. července.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 48 č. 5.

1940.

Jan z Vlksic Janovi z Rosenberka: o úrocích lidí jeho strýce. (M)

B. m. 1470, 10. srpna. Orig. arch. Třeb. I. A. 6 GP, 9.

Vysoce urozený pane, pane a pane muoj milostivý! Jakož sem prve o strýce svého a o lidi jeho s VMtí mluvil, aby VMt to pro mé VMti zaslúženie ráčili učiniti, a s nimi o ty penieze, kteréž mají na Třeboň dáti, milostivě naložiti, nebť sú lidé velmi zahubeni a šacováni a holdy veliké dávají na Třeboň. Pakli přes to vždy jinak býti nemuoz, ale prosím VMti, ať polovici dadie. I plné doufanie k VMti mám,

že to ráčíte pro mě učiniti; a toho prosím od VMti milostivé odpovědi po tomto poslu. Datum feria VI. in die Laurencii anno domini oc LXX°.

Jan z Vlksic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1941.

Markéta z Dlouhé Vsi Janovi z Rosenberka: o stání s Janem Bechyní; o Vlachovi. (R)

B. m. 1470, 11. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.

Urozený pane, pane milý. Modlitba má VMti! Ráda bych slyšela, byste se VMt dobře měli a zdraví byli. A VMti prosím, abyšte ráčili listy obnoviti na ty vsi, kteréž držím od VMti; a také, milý pane, jakož s Bechynským VMt stání máte: i již to má brzy vyjiti. I prosím VMti, račte delší učiniti. I ráčíte-li to učiniti, račte mi dáti věděti po tomto poslu; nebo bych já musila o takové věci k VMti sama přijeti, ač jest koli nebezpečné — a k němu také na Bechyň. A milý pane, račte mi něco dobrého pověděti o pokoji. A VMti také sem psala o Vlachovi, a VMt nedali mi žádné odpovědi; a do Vlacha mi se zdá, že by učinil do té pře skonání. Datum sabbato post festum sancti Laurentii annorum oc LXX.

Markéta z Dlouhé Vsi.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozenberga, najvyššiemu komorníku k. Českého buď.

1942.

Pavel Děťřichovic Janovi z Rosenberka: o vyznání zmučeného zajatce, za nějž Racek Kocovský se přimlouvá. (R)

V Soběslavi (1470?) f. III. post Mauricii (25. září).

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 161.

1943.

Král Matiš Janovi z Rosenberka: že Zdeněk ze Šternberka ho zpraví, kterak se chovati má. (R)

Ve Znojmě 1470, 2. října.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 48 č. 6.

1944.

Třeboňský hejtman Janovi z Rožmberka: o peněžních záležitostech. (M)

V Třeboni 1470, 18. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt poslali nějaké zlaté po paní Pavlové: i neposlali ste žádného listu vedle toho, komu may býti, anebo

co mám s nimi činiti; i milý pane, račte mi VMt o tom psáti. Také rač VMt věděti, že Hynková Zubová byla dnes u mne, zpravující mě, kterak by s ní Předbor s Želče mluvil a prosě a žádajě stánie delšieho, a že by v tom byli odporni Soběslavští; a tak dále pravila, jestliže stánie bude mieti delšie, že by chtěl VMti pójčiti pól druhého neb dvě stě zlatých. Také pravila, žeby chtěl Předbor Zmrzlíkovi dáti napřed věděti, že má u nho [sic] některé sto zlatých, a o svatém Jiří, bylo-li by VMti potřebie, žeby chtěl s VMtí slušně uhoditi a puojčiti VMti. — A sama Hynková tak praví, že dala panu Lvovi napřed věděti o III° zlatých, a že jich také chce VMti pójčiti o svatém Jiří. — A jakož mi VMt psali o Blanického a Petřka z Zahradky, o to sem nezmeškal psáti a poslati vedle psanie VMti. — A milý pane, jestli by opěth Rúsová žádala směny s lidmi Býšovcovými, nesvolujte, ať by on měl vašim lidem škoditi a jeho u pokoj býti, nebť jest vaše dva člověky vzal; alle bohdáť mu se oplatím. A teď VMti posielám list od Miličinského, kerýž sem otevřel; i nebude-li jinak, alle musel bych sám se tam vypraviti, ač káže-li VMt, zvlášti jestli pilná potřeba vám, zda bych ty zlaté od Předbora zednal. A jakož ste mi psali o Žimunticko o dobytek, tohoť vás Janek ústně zpraví. Dán v Třeboni ve čtvrtek po svatém H[a]vle letha M^oCCCC^oLXX^o.

Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenémn pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1945.

Markéta z Dlouhé Vsi Janovi z Rosenberka: o pobraných věcech. (R)

*B. m. (1470, kolem 30. listopadu *). — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.*

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane pane milý. A jakož mi VMt píšete, žeť sem nikdy VMti nerada hněvala: i ještě bych se toho ráda ostřěhla, abych VMti nehněvala. A k vaší žádosti sem vdy činily [sic], jakož jest VMt rozkázala, i ještě bych ráda učinily, co bych najdál mohla. A nemoha VMti porozuměti, proč VMt nade mnú tu nelásku okazujete, co jest mi VMt pobrala od Kraselovského, proč mi toho neráčíte zassě vrátiti; a to jest k mé hanbě, činíce z toho possměchy, žeť ještě VMti k tomu přidávám. I když VMt byli by v Strakonících neb kde zde v kraji, račte dáti věděti; nebť bych ráda s VMtí rozmluvila o některé věci; a za to VMti prosím, abyšte ráčili na to pomnieti.

Já Markéthá z Dluhé Vsi.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď list oc.

*) A. Č. VIII. 15. č. 402.

1946.

Zdebor z Kozího Janovi z Rosenberka: o vystoupení ze služby. (M)

V Soběslavi (1470, 15. prosince). — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Urozený pane, pane mně přiezivný. Službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem s VMti několikráth mluvil i ceduli VMti thoho napsanú dal, co sej povinovato za VMt; neb sem toho opatřiti nemohl tu v Třeboni, neb sem z rozkázanie vašeho i hajtmanova zámku kvapně stúpil a sobě nic nepozuostavil. I řekl mi VMt, že to má opatřeno býti, abych já upomínán nebyl. Také mi VMt o svatém Havle, kdy sem od vás pryč jěl, řekli před purkrabí, že mi VMt i službu ve dvú neděli dáti ráčíte i ty věci se mne sejmete. I milý pane, teď mi Ruzín píše, kterak mne pomlúvaj; i prosím já VMti, račte mě v tom opatřiti, abych já pomlúván nebyl. Neb já toho již na sobě dále toho držeti nemohu, neb sem již i škody skrze to bral i беру ssele [sic] o to, neb mi dva konšky vzali. A vie VMt, že sem já vše učinil, což sem učiniti měl a mně příslušalo z rozkázanie VMti i hajtmána vašeho, ješto mi bohdá žádný nemá z čeho viny dáti. I věřím VMti, že se mně také stane, pokudž mi se státi má, abych již více neškodoval a snad i sám u vězenie nevpadl, o ty věci jezdě. Také račte věděti, žej mi dáno XXti fl. v Soběslavi, a ještě mi máte dáti LII fl.; i prosím VMti, račte mi dáti a mě opatřiti, abych v tom dále nestál a lidem práv byl. Pakli by VMt toho neráčili učiniti, již bych se musel v tom některak opatřiti s radú pána mého JMti a přátel svých, jakž moha, neb mi se křivda děje. Odpovědi VMti prosím. Dán v Soběslavi v sobotu po svaté Lucii.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu mně přiezivnému, buď dán.

1947.

Markéta z Grenau Janovi z Rožmberka: že chce dluhy své i desátky zapraviti oc. (M)

B. m. (1470). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Grenau.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivý! Kdež mi VMt psáti ráčíte, že by zpráva VMti vo mně dána byla, že bych já lidem VMti platce [sic] bajti nechtěla, komu bych co dlužna byla: i VMti za to prosím jako pána svýho milostivýho, že takový zprávy vo mně k sobě přijíti neráčíte, neb sem nikdy ta nebyla, komu bych co dlužna byla, abych mu zaplatiti nechtěla. A kdež mi ráčíte psáti vo postřihače, že těch peněz, kerajch mi půjčil, i dluha jinýho, keraj bych mu povinna byla, že bych mu zaplatiti nechtěla: i Pánbů zná, že sem vod toho nikdyž nebyla, co sem mu dlužna, že sem mu ráda dáti chtěla. Nechtěl jest toho vode mne přijíti, než chtěl by, abych jemu cizí dluhy platila, ješto jemu nepřislušejí.

I VMti za to prosím, že mi ráčíte s ním den před VMtí položití pro delší VMti v tom vyrozumění, že to uznati ráčíte, že jemu, s čeho mne upomíná, vším povinna nejsem. Však což v tom uznati ráčíte za spravedlivý mně rozkázati, tak se zachováti ráda chci. A kdež mi VMt psáti ráčíte vo desátek kněze faráře Kaplickýho, i chci mu jej spraviti vod dnešního dne ve čtyřech nedělích. A VMti prosím jako pána svého milostivýho a spravedlivýho, že ráčíte majm milostivajm pánem bajti, neb všicku povinnost činím VMti podlí městečka tohoto. Markyta z Grenau.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Roziemberk[a] a na Krumlově, JMti, pánu mýmu milostivýmu, d.

1948.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o lovech na Novohradsku. (R)

V Budějovicích 1471, 31. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 26 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý. A VMti prosím, milý pane, abyšte se VMt na mě hněvati neráčili, že sem nepřijel, když ste VMt rozkázali; neb sem pro pilnú potřebu přijeti nemohl, to Buoh vie. A milý pane, VMti žaluji na úředníka Novohradského, žeť mi jest nic honiti nedal na VMti panstvie. I milý pane, prosím VMti, račte ho obeslati, ať nám honiti odpustie, zda bychom v sobotu některú srnu uhoniti mohli. A také VMti prosím, račte hajtmána Thetaura a Erazima sem odpustiti; nebť mi jich jest pilná potřeba. A milý pane, jakož vám purkrabie Vitozský a Kořenský o zvěřinu píše, prosím já VMt, račte nás opatřiti. Ex Budwais, feria V. ante festum purificationis sanctae Mariae virginis, anno oc LXXI°.

Jan Čmelínský z Neprchu [sic], purgkrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu panu Janovi z Rožmberka, nejvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1949.

Zdebor z Kozího Janovi z Rožmberka: o příjmu peněz od Soběslavských. (M)

V Třeboni 1471, 31. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že mi byl rozkázal hajtmán Tetuar, abych jel do Soběslavi o ty zlaté, jakož VMti dáti měli: i byl sem tam, i dali sú pět a čtyřdceti a sto fl., a ostatek grošuv starých a míšenských; kterézto od nich Miličínský přijímal a dal mně zapečetěné, a já sem jich přijeti nechtěl než takovou úmluvú, jestli by VMt neráčili těch grošuv vzieti, — těchto jest snad za patnáct zlatých, — aby oni jě zase přijeli a zlaté za ně dali. A také jsú mne prosili, abych VMti psal, že VMti prosie jako pána jich milostivého, abyšte ráčili již od nich tak přijieti, že sú nemohli zednati všech zlatých; i co v tom VMt

rozkáže, nebť jě již mám v Třeboni. A dáleť VMt zpravím ústně nemeškajě příjezdem k VMti. Dán v Třeboni ve čtvrtek před Hromnicemi letha MCCCCLXXI°.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď d.

1950.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o holdech. (M)

V Třeboni 1471, 15. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gß. 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, abych Přehořovských ponechal, o kteréž VMti Kehar psal: i rač VMt věděti, že s těmi lidmi úmluvu mám, že mi mají dáti osm zlatých a pětmezcieta čebruov ovsa. I rozumiem tomu, že jest Kehar VMti psal předkládaje, že lidem zástavním Ondráškovi Načeradskému nepřekážie. Však sem já jemu na to byl odepsal, že sú lidé vaši dědiční, a že ste se zase v ně uvázali, a že úroky VMti platie na Zviekov. Také sem jemu předložil, že se lidem Sušickým, kteříž slušejí k rychtářství do Sušice, nepřekážie proto, že jeho pánu*) úrok platie na Kašperkch, a také že se nepřekážie lidem Kalenicovým u Nového Hradu proto, že se Sigmund v ně uvázal. I toho sem dotekl, což pro VMt činie, že sobě toho z Soběslavě a Chúsnska nahrazují. I zdá mi se, že by již Kehar byl na tom přestal; a VMt nezvėduce, na čem zde která věc stojí, i svolíte hned, zač VMti žádají. A mně by to bylo velmi těžké holduov nebrati, a z komory neráčíte dáti. Muože VMt rozuměti, že bych já s těmi lidmi, kteříž sú zde, trvati nemohl, aniž VMti platen býti. Ano já Kehara obsielal, prose jeho, aby pro vaše lidi ponechal deseth neb dvanáct člověkuov Strážských, a ješto sú velmi zahubeni, a on toho učiniti nechťel; i jest to velmi těžké, když se co pro VMt na nich žádá, tehdy oni hned odstrčie a neučinie, a když oni co žádají, tehdy se hned stane. Datum Trzebon, feria VI. post sancti Valentini anno domini oc LXXI.

Markvarth z Kamenice, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď dán.

*) Zdeňkovi z Šternberka, zároveň v držení Soběslavě.

1951.

Havel Nozispier Janovi z Rosenberka: o záplatu za zpořizení nového praku. (R)

V Trhových Svinech 1471, 29. března. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož VMt žádáte věděti, co sme vybrali od diela praku, a že by VMt ráčili smlůvu s námi učiniti za to dielo. I milostivý pane! Rádi bychme o to stáli osobně před VMtí, ale vie to pán Buoh, žeť se ne-

zlatých. Protož milostivý pane, prosím Buoha a VMti, račte mi k tomu raditi. Nebť milostivý pane, když sem stál na rynku s některými susedy, teda jest přišel ke mně rychtář, řekl mi: Kmotřě vieš-li, ktoj tobě tvé zlaté pobral? A sem řekl: Kmotřě bych věděl, hleděl bych toho s páně Mti radou, aťby mé vráceno bylo, nebť mi bez viny pobráno. Teda rychtář řekl: Jáť viem, nebť sej přěde mnú seznal. Protož já sem mu řekl: Když vieš, jáť miením na páně Mt a JMti ouřednfsky zněsti. Teda mi rychtář řekl: „Seznals sej přěde mnú, žěť sem vzal jednomu měštěninu dvě stě zlatých u Cáhlova a s tiemť sme jeli na Cmund. Teda poslal pan z Rozmberka posla svého s pacholíkem tiem, aby ukázal, kto mu jest ty zlaté pobral. Tehda sem já se učernil, žě mne pacholík poznati nemohl.“ Teda sem, milostivý pane, znesl na purkrabí Vitorazského ty věci, teda sej k tomu měl jako dobrý druh, chtěť mi dopomoci mé spravedlnosti. Teda sem rychtáře zavolal přěd purgmistra a některé konšely, aby mi ty věci, které mi zpravoval, aby mi pověděl; teda sej k tomu rychtář mieti nechťel a pravie, žě nechci jeho zrádcí býti. Teda sem já mu řekl: Hledajť pane rychtář; ujedeliť mi zámku, nechciť k žádnému o to hleděti, než k tobě. Datum feria II. post palmarum anno domini MCCCC^oLXXI^o.

Mikuláš Kupček z Soběslavi.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka na nás své chudé poddané laskavému.

1954.

Mikuláš z Říčan purkrabí Zvíkovskému: o dlužních listech. (K)

B. m. (1471, 8. dubna?) — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 7.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý. Jakož mi jest list jeden dán od pana Jarohněva z Úsušie, a druhý by mi měl také od vás dán býti; neb mi jest pan Jarohněv tak řekl, že vy mi jej dáte. I to mi se prodlévá. I věřímť, že to opatříš. A máť ženě mé svědčiti. Bartošť váš písarť o tom dobře vie, kterakť má svědčiti; neb mi se zdá, že bych já již vóli měl mieti, abych dal pánuom věděti, a oni mně též zase, ješto sem prvé toho neměl; poněvadž jest jistec umřel, a ta mi se věc prodlévá. I již bych neměl vinen býti, poněvadž sem pana Jarohněva i vás v tom pamatoval a napomínal, aby mi bylo učiněno to, což mi má učiněno býti. Daj mi toho odpověď, milý příteli! Ex [sic] feria II. post Palmarum.

Mikuláš z Říčan.

Urozenému panoši Janovi Čmelínskému z Neprochov, purkrabie na Zvíkově, příteli mému milému.

1955.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o minci. (M)

V Třeboni 1471, 25. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 1 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že těchto všech

peněz i prvních královských bílých lidé zbíhají a brátí jich nechťie, leč kto u prvniem dluhu musí je vzieti; ale ktož co prodati má, ten jináč prodati nechce, leč na zlaté aneb na orlíky. A já úroku od lidí vybíerati nesmiem, neb vezma neviem, mohl-[l]i bych je u vašich potřebách udati; pakli nebudu jich brátí, tehdy jich oborem lidé brátí nebudú, a tak bude veliká žádava mezi lidmi, neb jiných peněz nenie na vašem panství; a také těchto královských bílých nikdž jinde nenie aniž berú, než na vašem a páně Hradeckého panství. Protož račte mi rozkázati, co mám činiti. Datum Trzebon, feria V. post sancti Georgi, anno domini LXXI.

Markvarth z Kamenice, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

1956.

Rožmberský kancléř píše Zvíkovskému o úrok Rackovi Sobětickému. (K)

B. m. 1471, 1. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 14.

Služba má, pane Bartoši, příteli milý! Pamatuji, že jest páně Mt psal a pilně rozkázal, aby dal panu Rackovi Sobětickému a poslal do Prahy úroka svatohavelského minulého XXX kop; potom opět psal purgrabí i tobě, aby dali témuž panu Rackovi úroka nynějšího XXX kop. I neviem, dali-li ste či nic. Neb on pan Racek tuze upomíná a dotýče i škod; a páně Mt jest se na to ubezpečil, maje za to, že ste dali, poněvadž ste JMti žádné odpovědi nedali. Protož, milý příteli, opatř to, aťby páně Mt škody nevzal; a kterak v té věci jest, daj mi listem svým věděti po tomto poslu. Datum sabbato in vigilia Spiritus sancti, anno oc LXXI°.

Per me Nicolaum cancellarium.

Famoso Bartossio, notario bonorum Zwiekow, amico optimo d. d.

1957.

Král Vladislav Janovi z Rosenberka: aby neobmeškal přijíti do Prahy ke dni sv. Vavřince ku korunování jeho. (R)

V Krakově 1471, 1. července.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 78 č. 1.

1958.

Týž témuž: že na hranicích království řádně přijat jest a korunování že jest ustanoveno ke dni 22. srpna. (R)

U Náchoda 1471, 13. srpna.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 79 č. 2.

1959.

Markvart z Kozího Janovi z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1471, 22. září. — Orig. arch. pap. Orlického VII. Gr, 8. č. 26.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píše o Kuneše Vidláka: tak mi píše, že nic VMti zjednati nemůže, abyšte se na to neráčili bezpečiti. A Heřman Hrádecký ten mi dnes píše, že jest toho jinak zjednati nemohl od bratra svého pana Jana, než aby VMt se sta zlatých úrok platili, počnůce o sv. Havle příštíem a potom, dokudž by jemu summa dána nebyla, a lidé ti páně Janovi aby do toho času také u pokoji byli od zámkuov VMti. A člověk jeden jest jemu jat na Zvíkov, ten aby byl také propuštěn. A na to aby jemu VMt list dali pod některého dobrého člověka pečeti, že jemu má ten úrok dáván býti s těch sta zlatých od toho času až do vyplnění té summy. I račtež VMt na to odpověď dáti nemeškajíc, ať bych já jim také dále dal věděti, ráčíte-li k tomu tak svoliti. Ex Zvíkow dominica post sancti Matei Ewangeliste oc LXXI°. Markvart s Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1960.

Zdebor z Kozího Kunrátovi z Petrovic: o zaplacení dlužního listu páně a úrokův, o porážce Knínských oc. (M)

B. m. 1471, 15. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Koš.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a švagře milý! A jakož máme list na páně Mt na puoldruhého sta kop, a tys také rukojmě, i dávámeť puol leta napřed věděti, aby nám dány byly o svatém Jiří najprv příštíem; a také nám úrokuov ještě nic dáno nenie. I věřímť, že se k tomu přičiníš. A také milý švagře věz, že Ostromečtí porazili Knínské a jali jich více než na LXX. Než Ctibor, bratr muoj, ten jest raněn, pravie, že velmi. A pečet mi posli po tomto poslu. Dán v úterý před sv. Havlem leta M^oCCCC^oLXXI^o. Zdebor z Kozieho.

Urozenému panoši Kundráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a švagru mému milému, detur.

1961.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o honbě Roubíkově. (M)

V Třeboni 1471, 29. listopadu. — Orig. archivu Třeb. I. B. 6 W^a, 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt vskázala po Sosnoveci mladém o pěší na Novém Hradě, i byl bych o to s hajtmanem mluvil, aby ta věc byla opatřena. I ujel jest, a tak za to mám, že již jest u VMti aneb bez meškání bude; i račte již sami o tu věc s ním rozmluviti. A jakož VMt píše, že Rúbík má

v pondělí, v úterý a v středu klejt, aby zvěř honil, aby jemu odsud škozeno nebylo, i račte VMt bez meškání to dáti věděti, také-li od něho překáženo nebude, jestliže odsud zvěř honiti budem ty dni. Datum Trzebon, feria VI. ante s. Andree anno cc LXXI°.
Jarohněv z Úsušie.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému, d.

1962.

Zdebor z Kozího Janovi z Rosenberka: upomíná o placení. (M)

V Soběslavi 1472, 6. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 R. 1.

Urozený pane, pane mně přeznivý. Službu svou vzkazují VMti. A jakož sem VMti prve psal, což se dotýče dluhuov v Třeboni, jakož VMt toho ceduli máte, i psal mi VMt, že mě račíte v tom opatřiti a mně dáti věděti, kdy bych měl tu do Třeboně přijeti, a že to někomu račíte poručiti, abych již dále pomlúván nebyl, a že to račíte se mne snieti. A já toho čekajě nadál se, žej to opatřeno, i zpraven sem, že mne někteří nepřestávají pomlúvati, ješto sem se toho do těch časuov uvarovával; než což mi se dějě, to pro VMt, a VMt mne v tom nelitujěte. I milostivý pane, ještě já prosím, račte mě v tom opatřiti; pakli by to býti nemohlo, a neráčili, již bych o to musel také mluvit, aby lidé věděli, proč mi se to dějě. A já VMti svou škodu věrně slúžil i ještě bych rád učinil, na čem bych se VMti hodil, i mám plné doufání, že tomu račíte konec učiniti a račíte mi dáti věděti, kerý čas bych měl do Třeboně přijeti, a komu to račíte poručiti. A také mi VMt psali, abych VMti připomenul po novém létě, že mi račíte dáti za mů službu a škody; toho jest LII fl. I věřím VMti, že mi to račíte také k tomu času tu v Třeboni položiti, abych já také lidem mohl práv býti. Odpovědi prosím. Dán v Soběslavi, v pondělí na tři krále let MCCCCLXXII^o.
Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mně přeznivému, buď dán.

1963.

Jan Kršňák z Milevska u Jana z Rosenberka přimlouvá se za svého poddaného. (K)

B. m. a b. r. (1472, 9. ledna?). — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 112.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svou VMti vzkazují. A jakož sem VMti prvé psal o Jakuba ze Lhoty člověka svého, listu tohoto dodatele, že jest [vězeň] na Dobronice, jak ráčí VMt věděti, že se jest vyručiti musil tak, aby od sebe kop XX dal od neděle nynie přístie v témdni. I pokorněť já VMti prosím, rač VMt jej v tom opatřiti jakožto člověka svého, poněvadž já i s mými sem se VMti poručil. Datum feria V. ante octavam Epiphanie Domini. Jan Kršňák z Milevska.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1964.

Korunský opat Janovi z Rosenberka: o osazení fary ve Svinech Trhových. (R)

Ve Zlaté Koruně (1472, 21. ledna). — Orig. arch. Třeb. II. 85. 1f.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Modlitba má věrná i služba VMti. Jakož sem vás prosil za mistra Štěpána, abyšte ráčili naň zpomenúti, jakžto na svého: ještě prosím, abyšte to ráčili učiniti, a zvláště poněvadž Svinský farář umřel jest, kterážto fara hodna by byla býti opatřena učeným, jakožto tento jest, a viete, že málo máte učených. A protož račte jej opatřiti nad jiné; neb VMt řekla mi jest, že kte [kto] se nahodí najprv, že opatřen bude. Také prosím, račte mluvit s legatem, ať mi mé věci navrátí, tocišto damašek X loket a jiné věci, jichžto jest za XV zlatých uherských oc. Pán Buoh rač s vámi býti, abyšte zčastně se k nám navrátíli. Datum v Koruně, feria III. post Fabiani oc. Opath Korunský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milému.

1965.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o pobraň Týnskému. (K)

Na Zvíkově 1472, 25. ledna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 93.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste mi VMt psali i po Tetřievkovi vzkázali, abych VMti rozumně dal věděti, co se dotýče pobraň Týnskému: milostivý pane, vezli jsú nepřátelóm na těch vozích do Prahy potřeby, a zase jedúc pobraňi jsú, an na Thabor vezú; a v tom jest několik Tháborských i jiných nepřátel od nich uteklo, ješto jest to nepodobné, by tu také svých statkuov neměli. A Týnští slibovali, že žádného nepřátelského nenie; a to se jinak vše nalezlo, když jsú utekli, ješto by byli mohli snad šacunkem tak mnoho dáti, jako jest jim pobraňo. Ex Zwiekow, sabbato ipso die Conversionis sancti Pauli, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1966.

Jan z Březí purkrabí Zvíkovskému: že Vojkovský půjčí peníze. (K)

Na Chlumci (1472, před 31. lednem). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 30.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! A jakož mi píšeš, ať bych dal věděti, kto by to byl, ješto by pánu tvému chtěl půjčiti zlatých pól páta sta: i věz milý příteli, žeť jest Vojkovský; a to ty dobře vieš i jiní dobří lidé i na zámku pána tvého JMti, žeť jest člověk dobrý a válečník žádný nenie; než JMti pánu tvému chce to učiniti a půjčiti, aby ještě JMt ráčil jemu ostatku zachovati a ohájiti

před zámky svými i před panem Zdeňkem i jeho zámky. Dán na Chlmcí ve čtvrtek po sv. Pavle na vieru obrátenie. Jan z Brězie.

Urozenému panoši Janovi Štmelínskému z Neprochov, purgrabí Zviekovskému, příteli dobrému.

1967.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o půjčení peněz; o slanečcích. (K)

Na Zvíkově 1472, 31. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 27.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám list od Jana Brězského, co se dotýče té puojčky zlatých VMti, jemuz VMt dále porozumiete, že chce VMti Vojkovský puojčiti puol páta sta, abyšte jej ubezpečili před VMtí i před panem Zdeňkem JMtí. Také VMt račte mi rozkázati o těch herynciech; neb tovaryšie chtie svú stranu vždy vzieti, a já jich nesmiem roztrhnúti bez rozkázanie VMti; račte mi VMt o tom rozkázati. Ex Zwiekow, feria VI. ante purificationem beatissime virginis Marie, annorum LXXII. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku Čes. král., pánu mému milostivému.

1968.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o polepšení služebníkům. O Zdeňkovi oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 2. února. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste mi VMt rozkázali po Tetřievkovi o některé věci: což najviece budu moci, pošliť VMti. Než račte na to pomnieti, že Zviekov, ač jest otrhaný, jest zámek VMti; jáť dám, duokudžť mám oc. Také mluvili se mnú Kavniczy i někteří dobří lidé se Zviekova, že by nechtěli býti u VMti po šesti kopách; což jest v tom úmysla VMti, račte rozkázati, má-li se jim polepšiti čili nic. A teď VMti posielám přepis listu, kterýmž jest pan Zdeněk JMt ubezpečil Thýnského; jemuz VMt porozumiete, měl-liť jest na zámky nepřátelské potreby voziti. Také oč bude mluviti Tetřievek s VMtí, prosím VMti, račte mi to VMt také pro potrebu poslati, nebť mám některých pěších odbývati. Ex Zwiekow, dominica ipso die Purificationis beatissime virginis Marie, annorum oc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1969.

Purkrabí Zvíkovský pánovi z Rosenberka: o penězích za odúmrtí. (K)

B. m. a b. d. (1472?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 13.

Také jakož mi VMt píšete o Hodějovského, že se VMt pamatujete, že sem

řekl, že mám něco peněz před sebou, co se jeho dotýče: tak jest, že sem měl před sebou to, že sem prodal odúmrt v Mirovicích, a z té chtěl sem naň odložit, a lidé pro záhubu nechťie jie držeti.

(Rukopis zrovna takový, jako v listu Jana Štmelínského z 2. února 1472.)

1970.

Jan z Březí purkrabí Zvíkovskému: o půjčce peněz od Vojkovského. (K)

Na Chlumci (1472, 12. února). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 22.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! A jakož píšeš o Vojkovského, co se dotýče pójčky, a JMt pán tvój že by ráčil zřéditi, aby na JMt péče neměl, v tom také to dotýčeš i na pana Zdeňka JMt do sv. Jakuba Velikého: i milý příteli, tak praví Vojkovský, že chce pójčiti JMti čtyř set zlatých. Neb již sem mněl, že JMti potřebie nenie, když si tiem tak dlúho dlil. Než aby JMt, pán tvój, ráčil list zjednati od pana Zdeňka, aby na jeho všecky zámky péče neměl, a JMt pán ráčil sám list dáti, aby péče neměl, dokudž ta válka stane od pana Zdeňka. A také že prossí JMti Vojkovský, aby i dále ráčil jej opatřiti pán tvój, a že JMti velmi za to prossí a JMti toho chce zasluhovati. A když to pán tvój zřiedí, tedy list udělaje obecný, (zlatí sú hotovi), když pán ráčí ourok na sv. Havla počieti; rukojmie tito: Kuneš, Vidlák, Heřman s Hrádku, Osecký, Jedlice, Markvart Kozský; ležení v Benešově a odtud v pěti mílech. Dán na Chlumci první středu v postě. Jan z Březie.

Urozenému panoši Janovi Šmelínskému, purkrabí Zviekovskému, příteli milému buď.

1971.

Purkrabí Zvíkovský Vilémovi z Tetova: o pobrání Arnoštovi. (K)

Na Zvíkově (1472, 12. února). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 94.

Službu svú vzkazují, urozený příteli zvláště milý! Obsielá mne pan Lev o Arnošta, ježto jsú jemu některé věci pobrali na Zviekov; i mám za to, žeť páně Mt s tiem obešle; a pokládá jeho pan Lev za svého služebníka. Jestližeť on psáti bude, aby uměl páně Mt té věci zpraviti, že jest Arnošt ležel na Piesku na svú škodu, žádného pána nemaje, dvě neděli; a tak mne zpravují, že jest před tiem vzal odpustění od pana Lva. A k tomu uvedl s sebou Piesecké některé měštěny, i puštění jsú na Dobešičky; a zavřevše se, volal Arnošt: „Střielejte na ně, jsúť nepřítel Zviekovští.“ Jestližeť bude psáti pan Lev páně Mti, aby uměl odmlúvati za ně. Ex Zviekov, feria IV. in capite jeiunii annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmantu páně z Rozmberka, příteli zvláště milému d.

1972.

Petr z Vojkova purkrabí Zvíkovskému: o půjce panu z Rosenberka. (K)

Na Chlumci (1472, 24. února). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 115.

Službu svú vzkazuji, urozený prieteli milý! Jakož mi píšeš o ty zlaté, jakož bych měl pójčiti pánu tvému JMti: psalt jest o to Březský, že chci pójčiti takovou měřú, abych na JMt pána tvého péče neměl ani na jeho zámky i lidi poddané JMti, dokudž ta válka stojí; a JMt aby mi dal list bezpečný; a od pana Zdeňka JMti také abych bezpečenství měl též listem, aby mi z jeho zámkův neškodili až do sv. Jakuba Velikého; a potom JMt pán tvůj aby o mě péči měl, a také ráčil mi zjednati bezpečství, za to já JMti proším. A ty věci zřiezeny byly do dvou nedělí, a rukojmie kteréžť sú prvé menování v Březského listu, a ležení v Benešově neb v pěti mílech od Benešova. Také dotýčeš, že by se pán tvůj JMt na to bezpečil: však jest to dobře rozumně Březský psal, a teď já také píši, kdy to JMt tak dokoná, zlatí meškati nebudú. A list obecný, pakli by pána tobě daleko bylo obsielati, ale ty a pan Kozský dajte mi list, na tom já dosti mám. A s tím také pana Kehara obešli, a ty věci zřed podle rozumu svého. A zlatý po dvou a po padesáti gr., nebť je tak mám od pana Zmrzlíka, a též já je zase vzieti chci. Dán na Ch^{ci} v pondělí před sv. Matějem.

Petr z Vojkova.

Urozenému panoši Janovi z Neprochov Štelnínskému, purgrabi Zvíkovskému, přáteli dobrému d.

1973.

Soused Soběslavský Janovi z Rosenberka: o nevoli s rychtářem. (M)

V Soběslavi 1472, 26. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 25.

Urozený pane, pane muoj milostivý. I zavolali sú mne úředníci napomínající mě z padesáti kop, a to pro tu příčinu, pravíce, že bych já rychtáře haněl a pro otce mého: i milostivý pane, prosím já VMti, abyšte mi VMt ráčili toho popřítí, abych se před VMtí mohl z toho vyvésti; nebť mám na to bohdá svědomí dobré, žeť sem od rychtáře haněn, nežli on ode mne. Protož, milostivý pane, já sem z rozkázanie konšelského tak udělal a kázeň podstúpil tak, jakž sú oni rozkázali; protož, milostivý pane, prosím VMti jakožto pána svého milostivého, že VMt ráčíte se mnú milostivě naložiti, jakožto pán muoj milostivý, nebť sem bohdá nikdy té viny nikudyz nezaslúžil k VMti. Také, milostivý pane, VMti rozkázanie nemohlo mi prospěšno býti o ten drajlink vína, že sem je jim k vuoli vždy mušel načítí a že sem na tom velikú škodu vzal, a oni se toho posmívali, a pivše jediný den i kázali jiné načítí, a já mušel sem zavřítí. Také, milostivý pane, řekli sú buď věrně neb nevěrně, že mě chtějí o muoj statček připravití; jižť toho snadno dovedú, nebude-liť napřed pána Boha a VMti. Také, milostivý pane, jižť sem zchromen i obrán, chtěje se za VMtí

živiti. A milostivý pane, prosím já VMti jakožto pána svého milostivého, že VMt nade mnú nepočnete nad chudým a poddaným člověkem svým. Datum Sobieslaw, feria III. post s. Matiegi anno domini oc LXXII°.

Mikuláš Kupček, člověk váš chudý poddaný.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

1974.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka, : o Břekovci, Vojkovském a vsazení Diviše. (K)

Na Zvíkově 1472, 27. února. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 95.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám listy od Břekovce a od Vojkovského; i račte mi VMt o tom rozumně dáti věděti, co se Vojkovského dotýče, kterak ráčíte tu věc konati, aťbych jemu to dal věděti, jakož pak VMt v listu jeho rozumiete. Také VMt račte věděti, že sem Diviše vsadil proto, že jest mne Lisa prosil, až se vrátí sám s stavenie, a kterak s ním nakládati budú, aby s Divišem se též nakládalo; a také Diviš praví, že se šacovati chce. I račte mi o tom VMt rozkázati, mám-li jej k VMti zavázati, čili jej šacovati aneb věč, aťbych úmysl VMti věděl, kterak s ním ráčíte naložiti; to mi račte dáti věděti. Ex Zviekov, feria V. ante dominicam Oculi, anno LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Čes., pánu mému milostivému dd.

1975.

Markvart z Kamenice Markvartovi z Kraselova: o dávkách lidí Zimuntíčkových. (M)

V Třeboni 1472, 12. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G⁸, 6.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý. A jakož si psal pánu mému JMti o lidi Zimuntíčkovy*), a pravě tak, že bych já na nich prve žádal každého obilé po XXX t., i tak mi se zdá, že si se v tom omýlil; než věz, milý příteli, žeť s nich méně vzieti nechci, než sto čebruov žita a padesát t. ovsa. A také tebe prosím, aby jim přikázal, ať pánu mému JMti lidem neškodie, a to, což sú u nich našli, ať jest jim vráceno, a to obilé ať v témdni přivezú. A toho mi daj odpověď listem svým, chtie-li to učiniti či nechtie. Ex Trzebon, feria V. post dominicam Letare anno oc LXXII°.

Markvarth z Kamenice.

Urozenému panoši Markvartovi z Kraselova, příteli dobrému dán.

*) Sigmundička z Kraselova jest Jan ze Žimutic.

1976.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vyvazení Býšovce. (K)

Na Zvíkově 1472, 28. března. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 96.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že Kestřanský Bajšovce propustiti nechce, než vsadil jej; a sám sem s ním o něho mluvil, i list jemu od VMti dal, a nic platno nebylo. I prosím VMti, račte VMt o staré služebníky státi, ať se VMti mladí držeti budú. A také sem VMti zapomněl cedule vzieti; kterých za m[n]au VMt ráčíte v pokoji nechati, račte mi toho VMt ceduli poslati po tomto poslu. Ex Zwiekow, sabbato ante festum pasca, oc LXXII.

Jan Štmelínský, purkabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1977.

Král Matiaš Janovi z Rosenberka i Jindřichovi z Hradce: zprávu dává o uzavřeném v koruně České příměří. (R)

V Budíně 1472, 4. dubna.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 50. č. 8.

1978.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o přijetí žoldnéřů oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 11. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 98.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Arnošt Kladrubský přijel jest k VMti s pěti koňmi, a pravě tak, že jest jej Mikuláš Hriebě přijal a kázal jest jemu na Zviekov přijeti. Račte VMt věděti, že sem já jeho v žádnú službu nepřijal. Račte mi VMt rozkázati, kterak mám jej přijeti a v jakú službu; nebť jest dobrý pacholek, koně dobré má a sbroje také dosti. A také jste mi VMt psal, abych několik dobrých pacholkuov přijal do dvanácti koní; ale VMt mi nepíšete, po čem jim ráčíte dávat: i to mi VMt račte dáti věděti. A dále s VMtí má Papúšek mluvit, račte jemu toho VMt věřiti. Ex Zviekov sabbato post Reliquiarum, anno Domini oc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1979.

Purkrabí Zvíkovský jinému úředníku: o stavění se vězňů. (K)

Na Zvíkově 1472, 19. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 99.

Službu svú vzkazuji, urozený prieteli zvláště milý! Jakož jsú se stavěli vězni

na Chlumec v pátek nyní minulý: i tak mne zpravují Burian, Býšovec i jiní vězni, by měli jaký retunk, že jsou všickni mohli bez škody ujíti. I milý příteli, když by se měli stavěti, dámt věděti, přijed na Zviekov, nemuožeš-li viac mieti, ale XXXti koni. Tak pravie, když budú mieti retunk malý, že ujdú, neb jich na zámek nepúšťějí, když se stavějí. Pak což se v tom zdá tvému úmyslu, to mi daj věděti. Ex Zviekov dominica ante sancti Georgii, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský oc.

1980.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o stání a vězních. (K)

Na Zvíkově 1472, 19. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 100.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož gesste mi VMt vzkázali po Papůškovi, jestliže by to stání bylo škodné VMti, kteréž mají Ostromečtí a Holešičtí s Chlumeckými, abych je o to obeslal, aby jim to stání bylo vypověděno: a obeslal sem s tím hned Gehara, a on mi zase píše, že to chce hned učiniti a stání jim vypověděti. Ale na Holešice jsem o to neslal, neb spolu v nic nemuožem uhoditi. A jakož jste mi psali o Lisu: i račte VMt věděti, že jest již prázden vězenie za Příbka. Také jste mi psali VMt o Arnošta, abych jeho pozdržel do dalšího VMti rozkázání; i račte mi o tom rozkázati, nebť jeho dél držeti nemohu. Ex Zviekow, dominica ante sancti Georgii, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému buď d.

1981.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o půjčce od Vojkovského; o Sedlčanských oc. (K)

Na Zvíkovi 1472, 22. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že jest se mnú Vojkovský mluvil, ráčíte-li VMt, že chce VMti půjčiti tři set zlatých, a to proto, abych jemu mlýnu nespálil, neb má mlýn velmi dobrý; a já sem jemu řekl nepřekážeti, duokudž se poselstvie od VMti nevrátí. Prosím VMti, račtež mi dáti o tom věděti, co jest v tom úmysla VMti. Ale chceť Vojkovský, jestliže válka před se puojde, aby byl před VMtí ubezpečen se Zviekova, kteréž ještě lidi má; ale jižť jich, děkujíc Pánu, málo má celých. — Také račte VMt věděti, že mám býti v Sedlčanech tu neděli po sv. Jakubě Philipě, že mám smlúvati pana Jaroslava s některými dobrými lidmi; a tu má býti mnoho dobrých lidí. Jestliže se VMti zdá, abych mluvil se Sedlčanskými o potreby VMti, i o tom račte VMt rozkázati. Také račte mi VMt rozkázati, mám-li se k hospodářství strojiti, neb bych rád Ostrovský rybník

zadělal a některé dvory navedl. Ex Zwiekow, feria IIII. ante sancti Georgii, anno domini oc LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1982.

Jindřich Běšín ze Zalužan purkrabí Zvíkovského kárá z neupřímného jednání. (K)

V Zalužanech (1472, 22. dubna). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 102.

Já Jindřich Běšín a na Zalužanech. Urozený panoše, Jene Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově! Jakož sem měl smlúvu s tebú, a list si mi měl položití smluvní ve dvou nedělí: i psal sem o to několikrát, aby mi list položen byl, a tys mi ukázal na Lisu a na Lopatu, a pravě, že by oni mezi námi přiepis listu vydati měli. A já sem slal k Lopatovi a k Lisovi, a oni sú přiepis listu tobě poslali; a tys se k tomu nechtěl miet, aby mi byl položen, a psals mi v listu svém, že o to k pánu svému jedeš. A již si se dávno vrátil, a o tos mi konce neučinil. I jinému nerozumiem, že se mnú nějaký tadynek vedeš, a skrze ty tadyanky mohl by já k škodě přijíti. A dobří lidé budú věděti, mnú-li jest ta smlúva sešla čili tebú. I věz, žeť já pánu tvému nechci ničímž vinen býti, jakožto kdy prvé, vedle nejjasnějšího kniežete pána, pána a krále Vladislava k. Č., pána mého milostivého, a vedle JMti chci v míru i nemíru státi. Dán na Zalužanech tu středu před sv. Jiřím.

1983.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: dotaz o stání a o čeledi. (K)

Na Zvíkově 1472, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 103.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož sem VMti prvé psal o některé věci, co se stáníe dotýče, i o jiné potřeby, a VMt nic jste mi o tom zase nedali věděti: račte mi VMt o tom rozkázati, kterak se mám v tom stáníe mieti, a co se dotýče čeledi, kterak mám s nimi nakládati, odbývati-li jiezdných čili nic. I račtež mi VMt o tom rozumně psáti, ať viem, kterak se v tom mám mieti. Ex Zviekov feria V. ante sancti Filipi et Jacobi apostolorum, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému, buď list dán.

1984.

Přibík Smetana z Vesce Janovi z Rosenberka: o zadržalý úrok. (K)

Na Zvíkově 1472, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického VII. Gr. 3. č. 16.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A VMti prossím, račte mi VMt kázati úrok dáti. Nebť sem mluvil s purkrabí Štmelínským, aby mi jej dal, i nemá se

k tomu. I prossím já VMti jakožto pána svého milostivého, že mi jej VMt kázete dáti, nebť bych pro ty peníze k velicé škodě přišel; nebť sem tak velmi zahuben, žeť nemám čím jiným živ býti, než-li tiem úrokem. A toť napřed pán Buoh vie, že v tom i v jiném VMti škody nehledám; neb to VMt víete, žeť sem jich VMti raději pójčil, všech peněz i zlatých po dvanácti kopách, nežli jinému po deseti. I jestliže by se VMti zdálo, že bych tiem VMti škodu činil, i to bych opatřil, abych VMti tiem škody nečinil. I vždy já VMti prossím, že mi jej VMt kázete dáti, aťbych pro ten úrok k škodě nepřišel. Odpovědi milostivé prossím od VMti při tomto poslu. Ex Zwiekow, feria V. ante festum sancti Filippi et Jacobi apostolorum LXXII°.

Přibík Smetana z Vesce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1985.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o stání, o čeledi, o vězních oc. (K)

B. m. (po 30. dubnu 1472). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 101.

Štmelínský milý! Jakož nám píší o stánie, žeť sme nedali věděti, kterak se máš držeti: však sme ihned psali, kdy a kterak má v stánie vstúpeno býti, i také přiepís sme poslali toho zuostánie o stánie, ježto se dobře muožeš spravovati. A o čeledi zdá se nám, aby jiezdných odbyl, zachovaje při sobě dva neb tři kárniky pro potřeby, a pěších asa na XL vybera dobrých pacholkuov, gesto by zámek opatřiti mohl. Poslali sme prve list Tábořských, kteříž nám píší o lidi z Klokot, kteréž máš u vězenie; i žádámeť, jest-li tak, jakož oni píší, aby tu směnu zachoval; pakli by co bylo jiného, to nám daj věděti. A Sedlčanským rozkaž, cožť nám mají činiti, ať činie. A buď dobrým hospodářem.

1986.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: omlouvá se z obžaloby Jana Týnského. (K)

Na Zvíkově 1472, 2. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 104.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete o panu Janovi Týnském, přiepís mi jeho listu posielajíc, kterak žaluje na služebníky VMti se Zvie-kova oc: račte VMt věděti, žeť já o tom nic neviem, a žádný z služebníkuov VMti tam jest nebyl a při tom, jakož on píše; než slyšel sem, že by sedláci, kteří jsou na lese na Bečovém, někteří lidé VMti a někteří nepřátelští, sebravše se spolu, i do-byli jeho lidí na jakés hoře; a tak sem zpraven, že by jemu i lidem jeho odpově-děli; a takť slyším, že by toho z bujnosti nečinili než z nůze, jsúce přieliš zahubeni. A já jim toho obrániti nemohu, an lidem VMti škodie, a neviem tomu co učiniti.

I neračte tomu VMt věřiti, nebť mi na tom krátko činí. Ex Zwiekow sabbato die sancti Zigismundi regis, annorum LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1987.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zetkově 1472, 6. května. — Orig. pap. arch. Vorlického VII. Gr, 8. č. 28.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Vojkovský VMti chce pójčiti tři set zlatých, a zlatý po L gr., a list aby na zlaté svědčil, a se sta zlatých po X zlatých úroka do roka, a ležení v Sedlčanech aneb v pěti mšlech odtud, a rukojmie Jarohněv z Úsušie, Hroch Osečanský, Kuneš Vidlák, Jedlice a některý Kozský. A račte VMt nemeškati listu poslati, atby ty zlaté vzal pan Jarohněv s sebou, když by zase jel. A cožť se těch peněz dotýče, jakož jest měl Heřman Hrádecký VMti zjednati, tak tomu rozumiem, že z toho nic nebude. Ex Zwiekow feria IIII. ante Ascensionem Domini oc LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1988.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zetkově 1472, 14. května. — Orig. pap. arch. Vorlického VII. Gr, 3. č. 17.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, že jste zuostali Frydrychovi LXXXI zlatých, abych na to paměť měl a aby jemu dány byly: milostivý pane, všakť sem prvé VMti pravil, žeť peněz nemám. Než něco jest bylo na dluhu u Vidka, a sto kop na Piesku, sto kop a něco nemnoho mýta: ty sem peníze vydal v službách a v lichvách i na jiné potřeby; než zachoval sem XL zlatých pro tu potřebu, že sem prosil Kunráta, aby mi koupil něco zbroje k odbývání za škody, ty sem na to odložil; jestliže VMt rozkážete, i tyť dám, kamž rozkážete. A hold nynější než jest vydán, až se jest utratil na potřeby, a něco ještě nemnoho má se jeho vybíerati; jakož pak VMt to lépe v registriech zviete, co se jest přijalo a kam jest vydáno. Ex Zwiekow, feria V. ante Pentecosten, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1989.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o penězích na zbroj oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 21. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7, 16.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Slyším, že by pan Zdeněk chtěl VMti prositi za těch XL zlatých, kteréž má dáti Racek Huzenický od vyhrožení; i ne-
rače VMt k tomu povolovati, nebť sem chtěl těch XL zlatých na zbroji obrátiti,
přilože k těm čtyrydceti, o kterýchž sem prvé VMti psal. Avšakž jestliže tovaryšie
VMti svú polovici dadie, i račeť VMt psáti tovaryšóm o jich diel, aťby VMti jej
dali, aťby to ze mne nevyšlo, a aby mne v tom tovaryšie nepomlúvali; neb bych
rád těch LXXX zlatých dal na zbroji, aby se jí čeledi za škody odbylo. Ex Zwiekow
feria V. infra octauam Pentecoste[s], annorum LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu
mému milostivému d.

1990.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o holdech a o zbroj oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 30. května. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 105.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Tedť posielám výpis zuostalých
holduov na ceduli vypsaných z registr holdovních. A jakožť sem prvé psal, proše
o zbroji: prosím tebe ještě, milý příteli, přičiň se k tomu a zjednaj mi ji, nebť
mám již zlaté hotovy za ni, jedné bych měl je po kom jistém poslati. A prosím
tebe, mluv ode mne s panem Hadem, ať se na mne nehněvá pro těch XIII zl., po-
šlit jemu je, bych jedné měl po kom jistém. A daj mi věděti, milý příteli, chtěli-li
by za tu zbroj také bráti české groše bílé. Ex Zwiekow, sabbato infra octauam
Corporis Xpisti annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Kunderátovi z Petrovic, purgrabie na Krumlově, příteli milému.

1991.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší: aby vysvětlil pánovi zjímání vězňů Běšínových. (K)

Na Zvíkově 1472, 31. května. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 106.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Tedť posielám k tobě svého
posla, aby mi po něm psal, kterak se tam bude jednati na tom sněmu. Věřímť, že
to učiníš, porozuměje tomu, k čemu puojde. Také slyším, že by měl býti na tom
sněmu Běšín Chrapáč, i takť mám za to, žeť bude mluviti s páně Mtí o Šice,
o bratřie své vězně, proč jest je páně Mt zjímati kázal. Milý příteli, uměj se

páně Mti o to rozmluviti, jestliže by Chrapáč s JMti o tom mluvil, aby se páně Mt věděl kterak zpravovati, neb sem JMti o tom prvé nepsal. Item kázal sem je zjímati, když jsú jeli k Chrapáčovi k stavení, pro tu příčinu, že jest je chtěl šacovati; a zavázal sem je slibem, aby nikam s zámku nescházeli, leč z rozkázanie páně Mti propustím je; a byl sem je i vsázal, že jsú týden seděli, a to vše proto, zda by jich nebožátek to šacovanie pozminulo. I psal jest mi o to, proč se jemu to ode mne děje, že sem jemu vězně zjímá; a já sem jemu odepsal, že mi jest to pán muoj JMt rozkázal, ač jest tak nebylo; i to sem proto učinil, zda bych jim co pomohl, nebť jest je chtěl vždy šacovati i v tomto stání, bychť jim se dopustil stavěti. Věřímť, milý prieteli, že tu věc oznámíš páně Mti, aťby se JMt uměl zpravovati, budeliť o to k JMti mluveno, a příčinu k nim najíti, proč jest je zjímati kázal; a to mi dáš zase věděti při tomto poslu jménem Neumytka. Ex Zwiekow datum dominica infra octauam Corporis Xpisti, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, prieteli mému milému d.

1992.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o potrestání poddaného, který pobral lidem oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 14. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, žej' ten bezectník Bartha, dědičný člověk VMti, lidem VMti pobral, a jest u pana Zdeňka JMti na Malovicích. A já sem psal o to dvakrát Varlejchovi, aby se jím ujistil bezectníkem, a on mi na to žádné odpovědi nedal; než vrátili něco zase koníkuov, a tak jsú je ztáhli, že ničemuž nejsou. A což více ještě koní mají i jiných věcí krámných, kmen-tuov a pláten, k tomu se nemají, by co vrátili lidem chudým VMti z Miličina. I milostivý pane, neračte VMt tak lehce takových věcí oblehčovati; jestliže VMt to oblehčíte, budeť se toho více lidem VMti dieti; a VMt račte o to státi, ať jest VMti vydán, VMt budete jej kárati jakožto svého dědičného. A také jakož jste mi VMt psali z Brodu o ten list Dubňanského, jakož VMti dává puol léta napřed věděti, komu sem jej ukazoval: račte VMt věděti, že sem k tomu přivolal Hodějovského, Markvartha Kozského a Litmíra. A také mi V[Mt] píšete, že mi nemeškajíc dáte věděti, abych k VMti přijel: já bych rád, byšte VMt brzo dali věděti, abych přijel, neb sú některé pilné potřeby VMti. A jakož VMt píše Nedamírovi, nedal mi jest žádné odpovědi; i poslal sem hned druhého posla k němu; cožť za odpověď dá, nezmeškámť VMti dáti věděti. Ex Zwiekow, dominica ante sancti Viti, anno domini oc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému páuu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1993.

Rychtář Sedlčanský purkrabí Zvíkovskému: o přepadení kostela. (K)

B. m. (1472, 3. července). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 107.

Službu svú vzkazuji VMti, pane purgrabie milý! A nebuď vás tajno, že ten čtvrtek na pátek v noci chtěli nám kostel zlésti, a již i na zdech byli; ale tak milý pán Buoh ráčil zednati [sic], že sme učtili, i odehnali sme je pryč. A tak jsme zpraveni, že nám chtěl Buzický udělati a Stítný a Bohuslav, který prvý u nás byl, a pro tu příčinu, že jsou Střelovi odpověděli oni všickni ze spolka. Protož, milý pane purgrabie, vědouce ty věci ode mne, račte nám k tomu raditi i rozkázati, kterak máme s těmi věcmi činiti. I porozumíváme tomu dobře, že by Střela chtěl nám snad na kostel někoho poslati, ale my toho učiniti nechceme bez vuole a bez rozkázání VMti. Datum feria VI. ante s. Procopi oc. Rychtář Hereš z Sedlčan.

Urozenému pánu Čmelínskému [sic] z Neprochov, purkrabí na Zvíkově, pánu na mě laskavému.

1994.

Pán z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o opatření kostela v Sedlčanech. (K)

B. m. (po 3. červenci 1472). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 108.

Šmelínský [sic] milý! Jakož nám poslal list Sedlčanských, tomu sme srozuměli; a zdá se nám, aťby ty s nimi mluvil i se přičinil, ať ten kostel opatří s pilností. A jestliže by jim tvé pomoci k tomu potřebie bylo, pójč jim něco pěších. A pakliž by nám chtěli kostela stúpiti, muožes jim dobře od nás řeci, že žádné války odtud vésti nebudem, ale k jich dobrému jej opatříme. K tomu veď, ať žádného na kostel nepuštějí. A prosíme tebe, přičiň se, zda by nám zjednal někde asi L zl. na Fridricha; věřímeť, že pilnost učiníš.

Famoso Johanni Štmelínský de Neprochov, burgravio nostro in Zwickow, fidei dilecto dd.

1995.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o dvoru Židkovském. (M)

V Třeboni 1472, 9. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gß, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, že před VMtí byl Prokop z Bošilce a zpravoval, že by ten dvor Židkovský byl svobodný, a že jemu list shořal, žádajíce věděti, bral-li sem já kdy z toho dvoru: račte věděti, že sem já s něho nic nebral, a tak sem u Mathiášových rejstrách v schodciech našel, že s něho nic nebral; a také sem i ot lidí zprávu měl, že jest svobodný. Datum Trzebon feria V. post sancti Procopi anno domini oc LXXII. Řehoř.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán

jezditi pro pilné potřeby; neb se k tomu mám, abych rybník slovil, a to proto, abych k sv. Havlu něco lichev odbyl. A prvé ještě k VMti přijedu pro pilné potřeby, nežli rybník spustiem. Ex Zwiekow, feria II. ante festum sancti Egidii, annorum oc LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému d. d.

1999.

Jindřich z Hradce Janovi z Rožmberka: že by k němu přijel a s ním kvasil. (M)

V Jindřichově Hradci (1472, 13. strán). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli muoj milý! Prosím tebe, daj mi dnem i nocí po svém poslu věděti, kdy by práznost měl, že by nic činiti neměl: neb bych rád k tobě přijel a s tebou kvasil a kratochvíl měl. Než jestliž by v čem zaneprázdněn byl, neprijel bych. I prosím, aby mi bez meškání dal věděti po svém poslu, kdybych měl a na kerý den k tobě přijeti, abychom spolu kvas dobrý a kratochvíl měli jako s přítelem milým. Datum Nouedomus dominico ante festum crucis.

Jindřich z Hradce etc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššímu komorníku králov. Čes., příteli mému milému.

2000.

Jiřík ze Stráže Jarohněvovi z Úsuší: o zvěř. (M)

V Stráži (1472-4, 29. strán). — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W^a 15.

Služba má, Jarohněve milý. Věz, že sem již po několikrát honil zvěř, i nemuožem nic zabiti. I věřímť, milý Jarohně[ve], že někomu svému rozkážeš, ať se o to postará, aby mi jelen zabili; pakli bych jelene neměl, rozumieš tomu dobře, žeť bych já neměl co jiného jiesti, než tvé krávy z Valu. Ex Straz ipso die s. Michaelis.

Jiřík z Strážě, najvyšší sudí královstvie Českého a ředitel téhož královstvie. Slovutnému panoši Jarohněvovi z Úsušie, mně milému.

2001.

Zdebor z Kozího upomíná Jana z Rožmberka o dluh. (M)

V Soběslavi 1472, 2. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kostí.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož VMt se mnú mluvili, jakož jsme VMti byli dali napřed věděti o s. Jiří, abych o to mluvi[l] s bratry mými, aby VMti dále čekáno bylo: i byl sem vzkázal VMti po Babovi, že těch puoldruhého sta kop chceme čekati až do sv. Jiříe najprv příštíeho; a potom, budeme-li moci VMti dále čeka[ti], chceme rádi učiniti. A jakož já mám

list i s dobrou volí na VMt na CXII fl. uherských, a úrok mi s nich svatojirský také dán není; a VMt mi byli za službu a škody několik zlatých nedodali, jakož VMt v této ceduli porozumíte, jakž sem od VMti odjel, co mi VMt byli zuostali a coj mi na to vydáno. A pro VMt, ač mi veliká potřeba, chci VMti LX fl. čekati až do sv. Jiříe najprv příštího, a ostatek mi račte dáti teď na svatý Havel, za to VMti prosím pro mou potřebu pilnou. A také pojedu hned do krajě našeho a budu-li VMti co peněz neb zlatých optati, dám VMti věděti. Dán v Soběslavi, v pátek po sv. Václavě, let M^oCCCCCLXXII^o. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Českého, pánu mně příznivému, detur.

2002.

Král Matiaš Janu z Rosenberka: volá ho k sobě do Prešpurka ke dni sv. Martina. (R)

Na Vyšehradě Uherském 1472, 10. října.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 51. č. 10.

2003.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: že Holešičtí zajali v Zahořanech Hertvíka oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 23. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 110.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jsem VMti prvé psal, kterak se lidem VMti škody dějí z Holešic, a VMt jste mi odepsali, že o to chcete mluvit s panem Zdeňkem JMti: i račte VMt věděti, žeť nic opraveno není ještě lidem VMti. A teď opět nyní jali jsú Holešičtí služebníka pěšieho VMti jménem Hertvíka v Zahořanech v městečku vašem; a on jest s nimi mluvil, proč jej jímají, an na ně péče nemá; a oni jemu odpověděli, že jest jim rozkázal ten Ambrož purgrabie Holešický, jakož jsem o něm VMti poslal vyznání těch zvěšených; i nedali jsú jim Zahořanští jeho na Holešice vésti, než mocí jim jej odjali. A poněvadž se takoví neslušníci běhové z těch Holešic VMti dějí, račte mi VMt o tom rozkázati, kterak bych se měl k nim v té věci mieti; poněvadž se jest od nich jednomu tak stalo, a proto hrozí lidem VMti z Zahořan, že jsú jim jej odjali. Ex Zwiekow, feria VI. post XI milia virginum sanctarum, annorum Domini oc LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému d.

2004.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1472, 27. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 31.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete o Vojkovském,

abych jemu úrok dal, jakž mohu: milostivý pane, již já to objedná, jakž budu moci, ale velmi stěžka, neb se na to musím zdluži[ti]. Také VMtí prosím, račte VMt za mě dáti Kunrátovi purgrabí za voly puol sedmnácta zlatého; nebť sem jemu dlužen ostal, a již se bojím, aťby se nehněval, a snad by mi potom žádných věcí nejednal; kteréž sem jemu měl zlaté poslati, již ty zlaté dám Vojkovskému. A jakož mi VMt píšete o Lisovi, račte VMt věděti, že sem s ním tak smluvil, že on mně těch sto kop vydá, a já jemu za dojitie listu mám slíbiti. A tak bych rád k VMtí přijel, odbyda úrokuov komorních za VMt; a Lisa se mnú také chce jeti, již on sám s VMtí o to uhodí, komu má list svědčiti. A jakož VMt píše o Dobeuském, nemám od něho žádné konečné odpovědi; bojím se, že VMt pochybí. A o Burianovi a o Býšovci, jestliže k VMtí pojedú prvé nežli já, dám já VMtí věděti o nich. Ex Zwiekow, feria III ante Simonis et Jude, annorum domini oc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

2005.

Místopurkrabí Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: že purkrabí není doma oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 28. října. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 9. č. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Proto nemáš na svojoj list odpovědi, že purgrabie d[om]a není. Než když přijede, chciť s ním o tu potřebu mluvit; nebť sem tvého listu za ním neposlal, než list páně Mti, a na ten jest dal tam odpověď, nepřijížděje domuov. A teď posielám list od Heřmana Hrádeckého panu Jarohněvovi; prosím, dodaj jemu jeho; nebť píše Heřman, žeť jest o potřebu páně Mti. Ex Zwiekow, feria III. ipso die Simonis et Jude, annorum LXXII.

Littmír z Záboří, miestopurgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kunderátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, příteli mému milému buď.

2006.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o penězích za voly. (K)

Na Zvíkově 1472, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 34.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš o ty zlaté za voly: věz, milý příteli, žeť sem je měl nahotově; i psal jest mi páně Mt, jestliže bych měl zač dáti do Krumlova zlaté, abych je za JMt dal Vojkovskému, a JMt že chce to opatřiti a dáti za mě v Krumlově. I milý příteli, mluv o to se páně Mtí, ať to ráčí opatřiti a dáti za ty voly; a jestliže dány budú aneb nic, piš mi

šovi Hrieběti vzkázali o některé věci oc: račte VMt věděti, že se bohdá chci se k VMti všemi obyčejí, jakožto na dobrého člověka slušie, zachovati jakožto k svému pánu milostivému, nic jinak, než jakožto k panu otci VMti; a VMt bohdá mne v ničem neslušném neshledáte, neb se VMti chci tak zachovati a VMti poslušen býti, jakožto pána svého milostivého, a tak jakož na dobrého člověka slušie. Ex Zwiekow dominica post sancti Bricii, annorum domini oc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2010.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší: o listech upomínacích. (K)

Na Zvíkově 1472, 4. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 19.

Službu svú vzkazují, urozený přáteli a kmotře milý! Přišel jest ke mně posel od Dubňanského s listy, ukazatel listu toho. I otevřel sem dva, kteříž svědčie Zdeborovi a Babovi, jimiž napomíná, aby jemu plnili jistinu za páně Mt; kteréžto listy teď také posielám a přiepis listu toho, jímž jest napomenul páně Mt z jistiny; jemuž porozumieš, že v něm není žádného datum, a také jest přinesen na Zviekov a mně dán tu sobotu před svatú Trojicí. I neviem, budete-li povinni jemu plniti vedle toho dání. Již ty pak jemu dále na to odpověď daj, tomu listu porozuměje, kterýmž jest dal puol léta napřed věděti. Ex Zwiekow, sexta feria datum die sancte Barbare virginis, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, přáteli a kmotru mému milému buď.

2011.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o úrocích. (K)

B. m. a d. (1472?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 21.

Také VMt račte věděti, že lichvy, které se vydávají z mého úřadu, zpravím, ač nemám hotových, ale mám na dluhu, ješto se to v skuoře vybere. Než Vojkovskému a Rackovi Sobětickému, těmž nemám lichvy, poněvadž ryb nemohu prodati.

Rukopis právě takový, jako v listu Štmelínského ze 4. pros. 1472.

2012.

Zdebor z Kozího slibuje Jindřichovi z Rožmberka státi v rukojemství. (M)

V Soběslavi (1472, 5. prosince.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane mně přiezivný, službu svú vzkazují VMti. A jakož mi VMt psali, abych za VMt v rukojemství stál: i zpravím VMt Baba té věci. A což

bych já mohl VMti k libosti neb k dobrému učiniti, chci rád učiniti. Dán v Soběslavi v sobotu po svaté panně Barboře. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně přeznivému.

2013.

Smil z Hodějova Jarohněvovi z Úsuší: aby o jeho potřebách u pána jednal. (K)

Na Zvíkově 1472, 7. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 9. č. 2.

Službu svou vzkazují, urozený příteli milý! Byla mi jest potřeba přijeti ku panu Jindřichovi JMti; i pro některé své potřeby nemohu nyní. I milý příteli, poručím tobě u můj věc rozmluviti s JMtí, a věřímť jako svému dobrému příteli, že to pro mne učiníš. Jakož tebe tajno není, že sem od drahně let neměl pána jiného, nežli předky jeho pány Jich Mti, a ještě chci JMti rád sloužiti, ráčí-li JMt o mne státi v mých ve všech potřebách. I jestliže by pán Buoh na mne vězení neuchoval, a proto že nemám v čem bezpečně doma býti: ráčí-li mi toho JMt přieti, abych na zámku Zvíkově přebýl do vůle JMti a do své. A což od JMti za odpověď mieti budeš, prosím tebe, daj mi toho odpověď psanú ihned po tomto poslu; milý příteli, věřímť, že to učiníš. Ex Zwiekow, feria II. post festum sancti Nicolai, annorum LXXII°. Smil z Hodějova.

Urozenému panoši Jarohněvovi [z] Úsuší, příteli mému dobrému buď dán.

2014.

Král Matiaš Jindřichovi z Rosenberka: pokládá sjezd do Budějovic, k ustanovení nového hejtmána v zemi po smrti Zdeňka ze Šternberka. (R)

V Budíně 1472, 19. prosince.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 54 č. 14.

2015.

Nedamír z Březí purkrabí Zvíkovskému: aby mu Jan z Rosenberka splatil dluh. (K)

B. m. 1472, 28. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 20.

Službu svou vzkazují, urozený příteli milý! A tajno tebe není, kterak jsem roku přidal do sv. Jiříe panu Janovi z Rozmberka dobré paměti těm zlatým, kteříž jsou mi dáni měli býti při sv. Havle již minulém vedle dání puol léta napřed vědět. Protož milý příteli, věřímť, že na to péči mieti budeš a přičiníš se k tomu, aťby mi zlatí moji oplaceni byli při sv. Jiří nejprv příšlém, tak jakž list muoj hlavní okazuje, aťbych již o to věc rukojmí neobsílal a nákladův nečinil. A také i to aby opatřeno bylo a opraveno mi, což mi jest úrokův sešlo pro prám; neb jsem něko-

likrát obsielal, aby prám zjednan byl, ještě i podnes nic zjednáno nenie. Datum feria II. in die Innocentium, anno oc LXXII°. Nedamír z Březie a v Netvořicích.

Urozenému panoši Janovi Šmelínskému z Neprochov, purgrabí na Zviekově, příteli mému milému.

Na rubu napsáno: Nedvězie. — Datum svědčí, že nový rok počítal se od 1. ledna.

2016.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních oc. (K)

B. m. (1472). — *Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 33.*

Jan z Rozmberga oc. Šmelínský [sic] milý! Jakož nám píší o penieze Smilovi Hodějovskému, že by napomínal: i pamatujem, žes nám pravil, kterak by ty penieze u někoho před sebu měl, ale nepomníme, u kohos jmenoval; protož jsú-li před sebu, pomni naň, a daj nám o tom věděti. Pakli nemuož býti, tehdy pross Hodějovského od nás, ať nám pohovie do sv. Jiříe, žeť mu je zjednáme. A což se Sedlčanských dotýče, nakládaj s nimi pěkně, a myť již o nich pomyslíme a věděti dáme. A jakož by nám některý dobrý člověk chtěl zlatých půjčiti, žádámeť, aby se ptal, kto by ten byl a na čem by ta věc stála, a dej nám to věděti. A o Divišovi psaliť sme, aby jej sem zavázal; to sme pro některé potřeby učinili, ještoť nebude tam k přiekaze, když jedné vieme zdanie tvé.

2017.

Zdebor z Babčic purkrabí Zvíkovskému: o úrok. (K)

V Strakonících 1473, 18. ledna. — *Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 36.*

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A jakožť jsem prvé psal o ten ourok svatohavelský dávno minulý, o těch patnáct zlatých uherských: i divím se tomu, že mi žádné odpovědi nedáš, máš-li ty je dáti ty zlaté či nemáš; nebos mi tak psal, abych toho ponechal u mlčení za malú chvíli. I toť sem učinil pro tě. Proto, jestliže mi jich těch zlatých nezjednáte do této neděle najprv přiestie, hned chci rukojmie obeslati a hospodu jim ukázati; a když tak často mám o to škodovati a sláti, i z sumyť pána napomenu; a dámť to znáti JMti, žeť se to proto děje, že mi ourokuov neklade, tu kdy má klásti. Ex Strakonicz, feria II. post octauam Epiphanie, anno oc LXXIII°. Zdebor z Babčic.

Urozenému panoši Janovi Čmelínskému z Neprochov, purkrabí na Zviekově, příteli mému dobrému dd.

2018.

Aleš Roubík Jindřichovi z Rosenberka: o sporu s bratrem svým Petrem. (R)

V Netolicích 1473, 4. února. — *Orig. arch. Třeb. Fam. Roubík.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! A jakož sem psal panu Václavovi a panu purgkrabí a panu Erazimovi a panu Hadovi, aby s VMtí mluvili,

jakož mi jest Petr z Hlavatec, bratr muoj, siehl na muoj statek dědičný mocí, k tomu žádného práva nemaje; i zpraven sem od nich, že by VMt na to jim odpověď dala, že se na to Petr táhne právem a spravedlností a pravě, že jest nedielný: i račiž věděti, pane milý, žeť jest dielný, a žeť já to naň chci bohdá provésti pečeti jeho i jinými pečeti strýcuov mých i jeho a nebožtíka bratra Jana pečeti. A jakož on praví, že bych já dielný byl, tohoť bohdá neprovede. I pane milý muoj, VMt rozumiete, žeť by to zlé právo bylo a spravedlnost, aby se jeden druhému mocí uvázal v statek jeho, lidi připravuje s uoštípy a samostřiely, aby mu člověčenstvie slíbili, jako jest to Petr mně a sestře mé učinil nebožce, a tou mocí, kerouž jest učinil, bez práva chce sobě statek muoj opanovati. I račiž věděti, pane milý, žeť já mu tudy nedám se vyvésti z svého dědicstvie. Jestližeť mi to bude mocí držeti, musím se mocí jeho hájiti, a věřím VMti jakožto pánu spravedlivému, že to proti VMti nebude: pakliť se mu vdy zdá, žeť k čemu právo jmá, ať hned jede do Prahy před krále JMt a přede pány, tu nechžť provede, k čemuť právo jmá, a já také bohdá chci provésti, že on tu žádného práva nemá. Toho žádám odpovědi listem VMti. Datum Netolic, feria V. post Blasii, anno oc LXXIII°. Aleš Rúbík z Hlavatec.

Urozenému pánu a panu Jindřichovi z Rosenbergka, pánu na mne přeznivému.

2019.

Třeboňští Jindřichovi z Rozmberka: o ukradených koních, v Jistebnici nalezených. (M)

V Třeboni 1473, 23. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 6.

Urozený pane, pane náš milostivý, služba naše podaná VMti. I račte VMt věděti, že souséde naši ztratili koně své; i šli po nich vedle zprávy lidcké do Jistebnice, i nenalezli svých koní, i poznali dva koně lidí pana Cmundeckého, kterýmž sú vezli víno sem do Třeboně. I z prozby těch lidí pana z Cmundu stavili sú naši souséde poznávše, že sú jich z Cmundu koni, a uručili sú ku právu pod V kop k do-
stání do Jistebnice. Milostivý pane, račte věděti, že naši souséde více sami pro se i pro jiné lidi VMti to učinili; neb tak slyšíme, že pan z Cmundu, jestli že se jeho lidem koni zase nenavrátie, že toho na nás i na jiných lidech VMti chce postiehati. Prosíme VMti, račte VMt v tom rozkázati; nebo Markvarth Kozský nechce těch koní propustiti, leč se jeho lidem to navráti, co sú za ně dali. Datum Trzeboni in vigilia s. Mathie anno domini oc LXXIII°. Purgmistr, rychtář a rada města Třeboň.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu našemu milostivému.

2020.

Kněz Marek Jarohněvovi z Úsuší: o nemoci jeho, o sporu jeho s pánem Hradeckým. (R)

V Klášteře Třeboňském (1473, 23. května). — Orig. arch. Třeb. Fam. Úsuší.

Modlitba má napřed s věrným pozdravením, urozený příteli a pane bratře

milý! A spraveni sme, že byšte nemáhali na kámen: toho jest nám líto s pravú věrú, za vaše zdravie pána Boha prosiece. A více dávám na vědomí, kterak pan Hradecký píše nám o zlatníka, abychom jej navrátili, aneb s ním se umluvili. I nezdálo se nám nic činiti bez vaše rady. I posieláme k vám ukazatele listu tohoto, žádajíc rady, kterak se máme v tej věci mieti, aneb kterak odepsati. Zdálo-li by se vám, prosíme, račte nám sami napsati spis a přípis, abychom věděli, kterak odepsati. A teď vám posielám přípis toho listu. A s tím buďte pánu Bohu poručeni. Datum ex Trzebon monasterio, dominico Rogationum.

Kněz Marek, kanovník kláštera Třeboňského.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, příteli našemu dobrému buď d.

2021.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: o obeslání Lvem z Rožmitála. (K)

Na Zvíkově 1473, 29. června. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 116.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A teď VMti list posielám, kterýž mi píše pan Lev, jemuž VMt porozumiete; a porozumějice jemu, ráčíte mi v té věci rozkázati bez meškání, kterak bych já se k tomu měl mieti, jestliže by mne pan Lev druhé obeslal. Ex Zwiekow, feria III. in festo sancti Petri oc LXXIII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

2022.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší: o Lvovi z Rožmitála, o Mirotických oc. (K)

Na Zvíkově 1473, 8. července. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 117.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a pane kmotře milý! A teď posielám páně Lvón list, jemuž porozumieš. I milý pane kmotře, zdálo by se mi, aby pán JMt ráčil obeslati pana Lva s tou věcí, aby se JMt nedal z toho vyvésti, nebť jest to velmi pilná a potřebná věc k tomu dvoru. Nebť sem já již pana Lva s tím již dvakrát obsielal, i k těm lidem do Mirotic již několikrát; a již sem psal jim do Mirotic, že je k tomu chci připravovati z jich škodů, nebudú-li mi dělati, a voni vždy na to nedbají, a já nemám jich k tomu s kajm připravovati. I milý pane kmotře, pošlete mi šest jjezdnych na dva neb na tři dni, zdali bych jim koho jal aneb něco vzal, zdali bych je tím k tomu připravil; nebť já nemám kajm okolo toho dvoru obdělávati. Neb radte mi, rozkažte mi k tomu, kterak mám s tím činiti; a votaž se pana Kunráta v té věci, nebť jest on jie svědomějie ještě než já. A prosím, milý pane kmotře, dajte mi to hned věděti bez meškání, kterak mám s tou věcí činiti. Ex Zwiekow, feria V. in octava Visitacionis beate Marie virginis, annorum LXXIII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, kmotru mému milému dd.

2023.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka ve při o roboty Mirotické se Lvem z Rožmitala. (K)

B. m. (1473). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 126.

A také rač VMt věděti, že po napsání listu tohoto psal jest mi pan Lev, abych s ním před panem [z] Šternberka stál; i odepsal sém jemu zasě: jestliže chce, abych vo VMti věc stál, že ta [já] té moci nemám, než jestliže womu [vo jinú] věc, tehdy chci s ním státi i s přátely svými.

Týče se nepochybně téže věci, jako čísla 2021, 2022.

2024.

Václav Herynk z Sloupna Jindřichovi z Rosenberka: o postoupení tvrže Vidova. (M)

V Budějovicích 1473, 16. července. Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 14 h.

Urozený pane, pane milý. Službu svú vzkazuji VMti. Jakož sem bel před VMtí s dobrými lidmi a prosil sem VMti, aby mi tvrš [sic] Vidov stoupen bel od VMti, i dala mi jěst VMt odpověď laskavú, že by pana Jarohněva doma nebylo, a že by on věděl neb svědom bel, jěšto by mé dobré mělo bejti oc. Milý pane, prosím VMti, jestliže jěst přijel, račte mi to dáti znáti; pakli jěst nepřijel, prosím račte jej obe-slati. A račte se VMt k tomu přičiniti, ať mi jěst dědictvie mé postoupeno, ať své dobré opatřím, neb mi toho potřeba kážě, neb sem to viděl svéma očima, že mi se škody veliké dějie. I věřím VMti, že se ráčíte k tomu přičiniti, ať bych o to věcí škody a nákladuov neměl. Laskavé odpovědi listem VMti žádám po tomto poslu. Datum ex Budějic feria VI. post diuisionem apostolorum anno domini oc LXXIII.

Václav Herynk z Sloupna.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberga, pánu na mě laskavému.

2025.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: že mu Lev z Rožmitálu odpověděl. (K)

Na Zvíkově 1473, 29. července. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 124.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Tedř VMti posielám přípis listu páně Lvova, v kterémž mně odpoviedá a lidem VMti pod úřadem mým, jemuž poroz-umiete oc. Psalť sem vám prvé, i kterak ste mi rozkázali, tak sem já rozkázanie VMti učinil. I prosím VMti, račte mi rozkázati, kterak mám s tieľto činiti, jakož mi odpoviedá, aťbych sě věděl k čemu mieti. A také VMti prosím, že mne v té věci neráčíte opustiti jakožto služebníka svého, nebť bohda chci s ním státi na tom miestě jakožto dobrý člověk, kdež takové věci miesto a konec berú. A také VMti posielám přípis listu toho, v kterémž sem jemu dal odpověď na jeho psanie, jemuž

porozumiete. Ex Zwiekow, feria IV. ipso die sancte Marthe hospite Domini, annorum 3c LXXIII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozenberka, pánu mému milostivému dd.

Roku 1473 sv. Marty 29. července padlo na čtvrtek, ne na středu.

2026.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka posílá list Čekův, Milotův a Lvův. (K)

Na Zvíkově (1473, 29. července). — Orig. pap. arch. Vorlíckého IV. K. 125.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Tedť VMti posielám list Cziekuow a Milotuov hajtmána Zelenohorské[ho], a přípis páně Lvuov, kterýž jim píše; jimž VMt porozumie. Ex Zwiekow, feria V. post sancti Jacobi, anno 3c Domini.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozenberka, pánu mému milostivému dd.

Datum připsáno rukou Fr. Palackého.

2027.

Zdebor z Kozího upomíná Jindřicha z Rožmberka o dluh. (M)

V Soběslavi 1473, 13. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kost.

Urozený pane, pane mně přiezivný! Službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem VMti prve před časy psal o dluh mně zuostalý panem ocem vaším, nebožtíkem dobré paměti JMti, toho jest XXXV fl. I odepsali mi VMt, žádajíc prodlení, a já sem to rád učinil až do sie chvíle. I milý pane, prosím VMti, račte mi je dáti nyní pro mú pilnú potřebu, nebť je mám také na svatý Havel nyní přišlý pryč dáti, nechci-li ke škodě přijíti. I věřím VMti, že to ráčíte učiniti pro mé zaslúžení. Odpovědi prosím. Dán v Soběslavi v středu před sv. Havlem, léta M^oCCCC^oLXXIII^o.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu na mně přiezivnému detur.

2028.

Soběslavští úředníci Jindřichovi z Rosenberka: o kněze Štěpána. (M)

B. m. (1473). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. VMti věděti dáváme, že kněz Štěpán, tohoto listu nkazatel, VMti prosí i my prosíme, aby VMt ráčila jeho za fa[rá]ře Soběslavského přijeti a kněze Bartoše prvního faráře propustiti; neb sta ona již spolu o všecky věci mezi sebu pěkně uhodili a porovnali. A tak dobří lidé o knězi Štěpánovi pravie, že jest k tomu farářství hodný a potřebný a kazatel dobrý i přf-

kladný. I doufáme VMti, že VMt ráčí jeho milostivě přijieti. Scriptum feria VI. quatuor temporum.

Jan Baba z Chotěmic a Jan z Libochovan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu našemu milostivému.

2029.

Soběslavští hejtmanu Třeboňskému: aby plat od nadání oltáře Božího Těla jejich faráři pustil. (M)

V Soběslavi 1473, 13. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Ka, 44a.

Službu svou vzkazuji, urozený pane Jarohněve, příteli náš milý. Kněz Štěpán farář zdejší zpravil nás, kerak by pan Řehoř s ním mluvil, že jest s úředníky mluvil, aby jemu knězi farářovi ten plat nebyl dáván od nadání oltáře Božího Těla, leč by sobě to na páně Mti obdržel. A to jest z rozkázání panem nebožtíkem dávno [dáváno?] mistru Jiříkovi i knězi Barthošovi, nebo páni JMti páni naši milostiví k tomu zádušie ves danú jménem Chmelná držíe, a k tomu k vyzdvižení ranné mše při oltáři panny Marie zde v kostele pán JMt dobré paměti listem a pečeti JMti utvrdil jest, aby II kopě faráři dávány po věčné časy byly, a to jmenovitě z mýta zdejšího; i těch dvou kop tak, jakož nás kněz farář zpravuje, on pan Řehoř že by jemu nedal vydávati. I milý pane, prosíme my vás, račte se přede pánem našim milostivým před JMti přimluviti, ať JMt račie se k němu jakožto k faráři JMti milostivě a laskavě okázati, a to jemu milostivě propustiti, aťby mohl tu s námi zuostati, nebo pro záhubu chudých lidí desátkuov nemuož jmieti. A tak praví kněz farář, jestli že by páně Mt toho jemu z milosti své neráčil propustiti, že by zde s námi nemoh zuostati. A jakž na páně Mti obdržíte svou prosbu, prosíme, račte nám to dáti věděti, aťby kněz farář měl VMti z čeho děkovati. Ex Sobieslav, feria IIII. ante Galli annorum domini oc LXXIII.

Purkmistr a radda města Soběslavě.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Ausušie, příteli našemu milému.

2030.

Hynek z Budkova úředníkům Krumlovským: o věcech hospodářských. (R)

Na Helfenburce 1473, 14. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Budkovský.

Službu svou vzkazuji, urození přátelé milí! Vězte, že když purgrabie chtěl pryč odjeti, i chtěl mi ty zlaté, kteréž ste u něho položili, dáti schovati, a já sem jich přijíti nechtěl, leč by je prve přečetl. A on zavolav mne a Heřmanského, i četli sme je. Tu sme se 4 zlatých v těch VI° a XIV zlatých Dubňanského dočiesti nemohli. I milí přátelé! Poptajte se na to, zda byste některak čtúc chybili, a z kterého ste popasku dávali, aby ta věc byla opatřena zase k té summě. A teď vám list Jana z Todně posielám, v kterémž dává j léta napřed páně Mti věděti. Také, milí přátelé, prosí pan Kocovský, aby jemu úrok na sv. Havla dán byl. I protož,

milí přátelé, opatřte tu věc, zda by se jemu mohlo na čas ten dáti. A tak tomu rozumím, jestli že by se jemu na ten čas nedalo, že by chtěl páně Mti z jistiny dáti věděti. Ex Helfenburk, f. V. a. festum s. Galli anno oc LXXIII°.

Hynek z Budkova.

Urozeným panošiem Jarohněvovi z Úsuší a Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, přítelóm milým.

2031.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o výplatě domu Piknova v Soběslavi. (M)

V Soběslavi 1474, 4. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 8 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti svú poddanú i poslušnú službu vzkazuje, věděti dávám, kerak tento Pikna člověk VMti dědičný, listu tohoto ukazatel, za úřadu nebožtíka Miličinského koupil duom odběžný za XXXV kop grošův, i nemuž se ve všech extraktiech i v hlavniech rejstřiech Miličinského více najieti, nežli že by od tohoto Pikny XXIX kop k komoře VMti přijato bylo. A tento člověk praví, že by těch V kop nebožtíkovi Miličinskému dal před tú chvíli, když jest ku počtu jeti chtěl, a že by jemu ta šestá kopa jím Miličinským byla odpušćena. A já z rozkázanie pana Jarohněva kázal sem jemu před zdejšíem právem státi, aby ta věc právem byla ohledána a rozeznána, a má-li to od něho přijato býti, že on praví, že by dal, čili svědomiem aby provedl. A on pravil i nynie praví, že na to svědomí nemá, než vysokými slovy věruje se, že jest všecko vyplnil kromě té šesté kopy. I prosil jest pro pána Boha stoje před právem, abych jemu toho dopustil a nehájil, aby ještě k VMti došel. I jakž VMt s ním ráčíte naložiti, a na čem jeho VMt zuostavíte, prosím VMti, rač mi VMt to dáti znáti rozkázaniem VMti listem, ať bych se já věděl k čemu jmieti; než jáť se pane milostivý naději, přidělit na vyřknutí práva, žeť by jemu vyřkli, aby plnil, poněvadž svědomie nemá. A siceť jest člověk zachovalý. Pak přes to, pane milostivý, ty věci jsú při VMti. Ex Sobieslaw, feria VI. ante festum beate Agathe 1474 anno.

Stanislav z Přerova, písař na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému.

2032.

Rychtář a konšel ze Sedlčan Jindřichovi z Rosenberka: o utracení dítěte. (R)

V Sedlčanech 1474, 21. února. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu naši se vším vždy poddaným poslušenstvím, urozený pane, pane náš najmilostivější, vzkazujem, vždy věrně a pravě za VMti zdravie pána Boha prosieće. Nebudiz VMti to tajno, jaková se jest u nás příhoda stala u Kubíka mlynáře, člověka VMti, že děvečka těžce porodila dietě, a porodivši i zahubila. I vsadili sme ji do vězenie i s hospodářem, u kteréhož jest těžela. I slali sme vo ty věci na

Zviekov k Bartošovi k ouředníku VMti. A purgkrabie Zviekovský odeslal nám zasě, že Bartoše na Zviekově nenie; a sám neuměl jest nám k tomu raditi purgrabie. I dali sme mlynáře na rukojmie v kop L; a proto, neb to dobře pán Buoh vie, že nemáme vézenie bezpečného. Ale ona sedí, ukována jsúc. Protož, milostivý pane, pane náš najmilostivější, račte VMt v tom nám rozkázati, kterak máme s tím nakládati, aby se bez rozkázanie VMti nic nestalo. Datum ex Sedlczan, f. II. ante Kathedram s. Petri oc, anno dni oc LXXIII°.

Rychtář Hereš a konšelé městečka Sedlčan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, najvyššému komorníku královstvie Českého,*) pánu našemu najmilostivějšímu buď.

*) Titul tento panu Jindřichovi nepřislušel, než nebožtíku otci jeho Janovi.

2033.

Rychtář a konšelé ze Sedlčan Jarohněvovi z Úsuší: o trestu za utracení dítěte. (R)

V Sedlčanech 1474, 10. března. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane milý! Jakož páně Mti tajno nenie, tudiez i VMti, což se dotýče té jisté ženy, kteráž jest dietě své zahubila, a mlynáře, člověka JMti páně: i milý paně, rač VMt věděti, že sme mistra dobyli z Prahy, a Buoh to vie velmi těžce, že sme po něho dvakrát slali deset pacholkó. I tázena [sic] jest ta jistá žena, kteráž jest své dietě zahubila. I seznala jest tak, že jest mlynář to jí dietě udělal, ale nekázal jest jí jeho zahubiti, než kmetična páně Heřmanova že jí k tomu radu dala, aby zahubila, a to jest dietě vzavši od nie, i nesla do potoka. I protož, milý pane, rač VMt rozkázati, kterak má s tím mlynářem nakládáno býti. Než ta jistá žena, ta jest zahrabána. Buoh to dobře vie, že nemáme takového bezpečného vézenie, ješto bychom jím jisti býti oc. Datum ex Sedlczan, f. V. ante Gregorii, anno oc LXXIII°.

Rychtář Hereš a konšelé městečka Sedlčan.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, pánu na nás laskavému buď.

2034.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rožmberka: o poddaných. (M)

V Soběslavi 1474, 12. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú s poslušenstviem službu vzkazují. Přišli ke mně tři rychtáři z těch vsie VMti dědičných, jakož VMt o ně na Kamýk psali ste; i tak sú pravili mně před panem Kozským i před ji[ný]mi dobrými lidmi, že by VMt po jich poslu ústně jim tuto odp[o]věd dali, aby oni svú věc opatřili, jakž mohou, a že jim VMt toho přeje, aby požili, kohož mohou zde

na Soběslavi, ktož by jim v tom mohl prospěti. Pane muoj milostivý, jsůt lidé VMti dědiční, a ten k Hoře i ten do Kúřimě nemají na nich než ten úrok, a sami to znajie, k těm lidem říkajíce: Když vy úrok nám dáte, my jiného s vámi nemáme činiti, máte pány dědičné, ti nechť vás spravujie. A tyto časy nepokojné žádný jich z kacieřské strany vyručení nešanoval, než měli sú je za lidi pana otce VMti dobrého zpomínanie. A JMt stál jest jako o své lidi. A toho sem dobře svědom, když v jednu chvíli mušeli nětco obilé pomoci na Soběslav panu Zdenkovi JMti dáti a nemnoho, hned pan otec VMti dobré paměti psal jest sem na Soběslav panu Výrkovi a Keharovi, aby JMti lidi u pokoji nechali, a že s kacieři dosti i příliš činiti mají. I toto, VMti, dobrým lidem se zdá, že žádnému ta věc lépe nepřiležie, kto by o ně státi měl, nežli VMti. A zvláště kdyby se VMti zdálo, kdyby VMt někoho osobně ku panu Pochoméřovi s ústním poselstviem poslati ráčili. A také tak já sem slyšel od těch rychtáruov, že VMti z těch lidí i nějaké poplatky platí, s lesuov, s jiter, s pustotin. A tak praví, že by i někto VMti z dědiny tu platil. K tomu VMti všechny odúmrti odtud mají jieti. A prostě tak sem já od nich slyšel, že ve všem rozkazování k VMti příslušejí, i s vojny. Pane milostivý, prosím VMti, mně VMt v tomto neračte za zlé jmieti, že VMti jich potřebu široce vypisují: píši, což sem slyšel. A zvláště tomu bych rád, aby se VMti lidé dědiční přizachovali, nebo VMt na VMti panství na nic více nesešla, než na chudé robotné lidi, že jich k osazování jmieti nemůžete. Ex Sobieslaw, sabbato ipso die beati Gregori 1474.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2035.

Rychtář ze Sedlčan Jindřichovi z Rosenberka: o vzatky poddanému ze Sedlčan; o mistru popravním. (R)

V Sedlčanech 1474, 21. března. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú se vším vždy poddaným poslušenstvím, urozený pane pane muoj najmilostivější, vzkazují, vždy věrně a pravě za VMti zdraví pána Boha prose. Nebuď VMti tajno, že člověk páně Jencuov z Rovině pobral nočně sousedu našemu a člověku VMti šaty i jiné věci hospodářské, všed k němu na dóm. A podruhé, snad po dvú nedělí, opět všel k němu na dóm nočně, chtě opět bráti; a v tom jest chycen. Protož, milostivý pane, věduce ty věci VMt ode mne, prosím VMti jakožto pána svého najmilostivějšího, račte rozkázati VMt, kterak máme s tím činiti, aby se bez rozkázání VMti nic nestalo. Než to milý Buoh dobře vie, že nám těžko přicházie vo mistra, neb jeho blízko okolo sebe nemáme. Jakož VMti tajno není vo tu ženu, kteráž jest pohrabána, těžce sme jeho z Prahy dobyli. Slali sme po dvakrát

po něho deset pacholkův a zase sme musili jeho doprovoditi, že to stojí VIIj kop gr. Datum ex Sedlczan, f. II. in die s. Benedicti, annorum oc LXXIII°.

Rychtář Hereš z Sedlčan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, najvyššému komorníku království Českého [sic], pánu mému najmilostivějšímu, buď.

2036.

Stanislav z Přerova Jarohněvovi z Úsuší: o sporu s purkrabím Choustnickým a věcech hospodářských. (R)

V Soběslavi (1474? 22. března). — Orig. arch. Třeb. Fam. Úsuší.

Služba má napřed, urozený pane Jarohněve milý! Mluvil sem se panem purkrabím Chúsnickým ústně o ty věci, oč ste vy jemu psali; dal mi tuto odpověď: že ta dva kameny mlynářská páně člověku budú zaplacená, a vám že nenie než I kopu dlužen. A vy za nebožtíka Tučapa že ste jemu XII kop dlužni; čtyř zlatých, když se v Hradci o holdy umlúval, puojčil jemu čtyř zlatých, a VIII kop za kuon. A to mluví s pruovodem. A že o to i se panem Babú po dvakrát mluvil před dvěma lety. I prosí vás, abyšte jemu ještě 11 kop poslali. Co se Húskovy pře s jeho bratrem dotýče, o tom listu: tak praví, že tohoto listu ode pánuov řediteluov nemohli jmieti, a že jeho bratr se panem Hradeckým mluvil, prosě JMti, aby tomu rok k slyšanie položil. Tak praví, že by pan Hradecký toho se zbavoval a že by jich nechtěl slyšeti. I neviem, mám-li já, jakož ste mi rozkázali, vašiem slovem pána Hradeckého obeslati. I měf by se zdálo, abyšte vy odonud psali. Ex Sobieslaw, f. III. p. dominicam Laetare.

Stanislav z Přerova.

Pane Jarohněve milý! Purgrabie Chúsnický přede mnú mluvil, jestli že jemu těch 12 kop za Tučapa nedáte, žeby chtěl o vás mluviti, jakožby na peníze slušelo. A teď Předborové přípis listu svého posielají, aby jim byl obnoven, Ondřejovi a Václavovi bratřiem z Radešína a na Želči ať svědčie list; a totož žádají, aby jim ve dvú nedělí dokonán a poslán byl. A na Bohuslava*) list pomněte na těch 100 kop, ať jest jemu také udělán, tak jakož ve druhé ceduli znamenal sem.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, mně poznale přieznivému.

*) Břekovce.

2037.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o propuštění zloděje. (M)

V Soběslavi 1474, 1. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú službu vzkazují. Purkmistr a konšelé okázali sú mi list, v kterémž jim VMt píšete o ten kuon Paštákuov, kterýž jest na zdejšíem právu sstaven, aby byl propuštěn, a VMti člo-

věku aby byl navrácen. K VMti rozkázanie navrácen jest bez vyručenie; a to člověka, kterýž jest vsazen pro ten kuon, dali by jej rádi na rukojmě; nemá ži něho, kto by zaň slíbil. I rač VMt věděti, že tomu, ktož sedí pro ten kuon, men sé Zikmundem a maličko česky rozumie, jest Němec. A Pašták pravie, že jemu kuon ukraden ve čtvrtek u vigílii hodů zvěstování panny Marije; a ten Zikmu praví, že jej hned na zajtře v pátek v Hazlách koupil od Štelcara od ševce, a pr že by při tom litkupn byl osedlý člověk tu z Hazel, ten kterýž prve byl rychtář v Rychnově, a že by jej za šest rýnských zlatých koupil. Také ten Zikmund s ti koném byl přijel k Rybkovi do Újezda a prodal jemu byl ten kuon, a zaval je XIIII grošuv; a on pojal ten kuon spěšně i utekl na něm pryč a teprve sem na n přijel. Za toto sem žádán od purkmistra a od konšel, abych VMti toto dal zn a prosie za rozkázanie VMti, kerak jim VMt v té věci rozkážete se jmieti. Sobieslaw, feria VI. ante dominicam palmarum anno oc LXXIII.

Stanislav z Přerova

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému buď d

2038.

Jan z Heřmanovic Stanislavovi z Přerova: že Bohuslav Břekovec chce zaplatiti svůj dluh. (M)

V Sedlčanech (1474, 28. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Břekovec.

Službu svou vzkazují, pane Stanislave, přáteli milý! Věděti vám dávám, jest se mnú mluvil pan Bohuslav Břekovec, abyšte k němu přijeli tuto sobotu naj příští, a že peníze, kteréž má vám dáti, jsú již hotovy, než aby přijěda vzal; a hlavní aby jemu také vydán byl. A také, co máte spraviti těmi penězi, to sprav neb se tak zdá panu Bohuslavovi, že vy to lépe spravíte, nežli on. Datum Sedlezian feria V. ante festum Philipi et Jacobi apostollorum.

Jan z Heřmanic a v Sedlčianech

Slovutnému pánu Stanislavovi z Přerova a na Soběslavi, příteli mému milému, bu

2039.

Pisat Soběslavský hejtmanu Třebohskému: o úroku Veselských. (M)

V Soběslavi (1474, 11. května). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G², 9.

Službu svou vzkazují, urozený pane milý. O tom ostatku položení p Zdeňkovu v paměti maje, přide-li mi k rukám, učiním svou pilností tak, jakož píšete; pakliž zde nebude položeno, milý pane Jarohněve, prosím, neobmeškáv vy. Toto viem, že Hrobský zde ku páně Zdeňkově ruce od Vojslavského i minulú sobotu něco a čtyři sta zlatých přijal, i nemohu zvědět, vzal-li je Hrob s sebou do Hradce. Milý pane Jarohněve, radte a rozkažte, lidé z Vesele vždy

mně chodí, praviece, že nemohú s celý úrok býti, aby jim byla milost učiněna, ukazující na Mezimostcké, že jim pan Zdeněk svatohavelský odpustil a že v tom s nimi milostivě nakládá. Jáť sem proto kázal rychtáři, aby kázal z plna dáti, ale znám to po lidské záhubě, že toho nedovedem, a zvláště tento úrok jim těžce přide dáti, ješto nemají na čem dobýti. Také Mácha [z] zdejšíeho předměstí třikrát spálený měl by dáti VI kop za duom, i nyní nemohu jich na něm jmiati i súženiem, leč by purkrecht prodal; i rozkažte mi v té věci. Hromada s Tábora prosí, mohlo-li by to býti, by jemu páně Mt jistinu o svatém Havle dal; chtěl by JMti úrok odpustiti i více učiniti. Ex Sobieslaw, feria IIII. post Stanislai. Stanislav z Přerova.

Urozenému panoši Jarohnévoyi z Úsušie, na mě laskavému příteli.

2040.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o zkažené vsi Čerazi, o domu Mlýnkově. (M)

V Soběslavi 1474, 3. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G⁸, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazují. Čeraz ves VMti jest všechna skažena, a ty, kteříž jsou při městu, ty k tomu držím, aby úrok VMti dali. I jsou tři hospodáři z té vsi ve vsi Drachochvě za Drachovským dědiny majíce, a zvláště jeden z nich: ty sem pobral a vsázeť kázal, aby VMti svatojiřský úrok minulý i nyní potomní úroky plnili oc. I uručili sú mi k ruce VMti, že to mají učiniti, jakž mi VMt svým psaním ráčíte rozkázati; i což v tom úmyslu VMti, prosím za rozkázanie. Duom spravedlivě na VMt přišlý, kterýž nějaký Mlýnka od nebožtíka Miličinského k komoře VMti koupil, i již zaň jemu nebožtíkovi Miličinskému nětco a XXX kop vyplnil, i měl by ještě VMti více nelži [sic] ke XX kopám doplniti, a na svatého Jiříe nyní minulého měl dáti VIII kop a na sv. Havla budúcieho VIII kop a tak až do vyplnění posledních peněz; i nedal mi nynějšiech peněz a tak praví, že jeho nemuož doplniti, než duom chce VMti pustiti; než duom jest příliš zapuštěn a vešken padací. I v tom co mi VMt ráčíte rozkázati, hotov sem učiniti. Ex Sobieslaw dominica ante festum s. Procopii 1474,

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

2041.

Kantor Soběslavský purkrabí Krumlovskému: o nemoci sestry jeho. (R)

V Soběslavi 1474, 19. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Petrovic.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane purkrabie milý! A jakož ste VMt se mnú v Krumlově mluvili, což se dotýče paní Machny sestry vaše, abych se k ní stavil a zvěděl, polepšila-li se co, čili nic: to jsem k žádosti vaše učinil, a veztež,

žeť se nic nepolepšila a vždyckyť jest jie za jedno. Než jižť jsú jie jednu věc poslali z Chúsnička a tuť nosí na hrdle a má nositi až do devátého dne, a tak praví, že by měla ta nemoc hned přestati; neb jest purkrabie Chúsnický také tu věc na hrdle nosil a pravil, že mu od té věci ta nemoc přestala. Pak toť jest na božie milosti, bude-liť jie co lépe od té věci, čili nic. A toť vás také tajno nebude. Ex Soběslav, feria III. ante Mariae Magdalene, anno domini oc LXXIII°.

Augustinus z Krumlova, kantor v Soběslavi.

Urozenému panoši Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, na mně laskavému.

2042.

Král Vladislav Jindřichovi a Vokovi z Rosenberka: o při bratřích Alše i Petra z Hlavatec. (R)

V Praze (1474, 1. srpna). — Orig. arch. Třeb. II. 256. B. 1.

Vladislav z božie milosti král český a markrabie moravský oc. Urození, nám milí. Vzněl jest na nás slovutný Aleš z Hlavatec, věrný náš milý, že Petr z Hlavatec bratr jeho, služebník váš, drží jemu svévolně statek jeho ve vsi Hřímově. Protož žádáme od vás s pilností i věříme vám, že vy téhož Petra k tomu držeti budete, ať jest práv již psanému Alšovi; neboť on se k tomu poddává, žeť té věci chce na vás přestati. Pakli by se nezdálo vám toho na se vzieti, ale že rozkázete témuž Petrovi, když bude sjezd v Slaném, ať stojí s týmž Alšem před osvieceným Jindřichem vévodou Mistrberským oc, kniežetem a ujcem naším milým, i také před urozeným Zdenkem z Šternberku k srovnání té věci mezi nimi. Nepochybujemť o vás, že v tom tak se mieti budete, jakožť vám píšem. Dán v Praze, v pondělí před matkou Boží Sněžnou, království našeho leta čtvrtého.

Ad relacionem domini Nicolai de Lantsstein, supremi notarii tabullarum regni Bohemiae.

Urozeným Jindřichovi a Vokovi bratřím z Rozmberka, nám milým.

2043.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o koupi mléčného, provázků k tenatům a zjednání mistra popravního. (M)

V Třeboni 1474, 12. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W, 5.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Jako ste se mnú zmienku učinili o mléčné, chcete-li o ně poslati, pošletež řezníka, aťby byl od této neděle příští v témdni v Hradci, nebť bude jarmark, a bejvážť mléčného drahně a v rovenství. A což by koupil, neměl-liť by vozby hned, ale nechal by u Pavla hospodáře, že by je po náhodnie vozbě sem do Třeboně poslal, nebť jezdie často s prázdnými vozy z Hradce sem do Třeboně. A chcete-li chovati mistra popravního, chtěť vám zjednatí Častrova mistra pacholka. A jakožť sem pravil o provázciích k tenatu, milý

pane purkrabě, ohledať sem je, ano mi je kams rozdělí; jestiž jich jen XXXII libře; chcete-liť jim, pošliť vám je. A pillulyť bohdá zjednám. Datum Trzebon, feria VI. post s. Laurenti anno domini oc LXXIII. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milém, buď dán.

2044.

Řehoř Klaryc Kunrátovi z Petrovic: o nesnázích s místnostmi pro hosty u Anežky Rosenbergské; o vyžle ukradené na Zvíkově. (R)

Ve Třeboni 1474, dominica post s. Bartolomei (29. srpna). — Opis u Světeckého I. 684.

Tištěno ve Sborníku Historickém Klubu Hist. 1883 str. 117.

2045.

Řehoř Klaryc purkrabí Krumlovskému: o rybách a věcech hospodářských. (R)

Ve Třeboni 1474, 29. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Služba má napřed, pane purkrabie milý. Nepomnělť sem včera psáti, že ryb nic nemáme, první postní den jich nebudem mieti, abyšte mluvili s Slepíčkú, mohl-[l]i by z Církvičného rybníka, neb kdež on vie, uloviti; a ubrusy na páně stuol pošlete. Prosím vás, kažte na parkameně list napsati Matějkovi, kramáři v Sedlčanech, a jeho dědicuom na lúku, kterúž od páně milosti kúpil za XLV kop, kterážto lúka leží blíž u městečka Sedlčan a slove Kalšice; a má s nie platiti III groše plathu ročního, II groše počna na sv. Jiří, potom na sv. Havla II groše a tak potom vždy. Kažte také mísu některú sem vziati dřevěnú. Datum Trzebon, feria II. post sancti Augustini, anno domini oc LXXIII. Řehoř Claric.

Urozenému panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému buď.

2046.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o dědinách vsi Čerazi. (M)

V Soběslavi 1474, 26. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gp, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkažuji. Tito VMti dědiční lidé jsúce na jiného pána kruntiech, požívají kruntuov VMti z dědin Čerazských, jakož jsem i prve o té vsi a o těchto lidech psal VMti. A několiko z městských súsed také držíe v té vsi dědiny; a k tomu je držím, aby úroky VMti plnili. A též i tyto k tomu sem chtěl přivésti, i odvolali se k VMti anebo ku panu Jarohněvovi, že chtie za polechčenie prositi, aby se mohli zase za VMti osaditi. I co jest v tom VMti vuole, prosím, ať mi jest rozkázáno, neb bych velmi rád ty zadržalé úroky s lidmi srovnal, abych VMti také počet učinil. A nelze jest, pane milo-

stivý, než lidem prodlévati, zvláště pak na tomto panství, příliš zahubeném a roztržitým. Ex Soběslaw, feria II. ante solemnitatem passionis beati Wenceslai 1474.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému dán.

2047.

Petr písař hejtmanu Třeboňskému: o Bartošovi písaři z Bechyně a o vybírání úroku na panství. (M)

V Třeboni 1474, 5. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G^β, 9.

Službu svou napřed vzkazuji, urozený pane Jarohněve mně přeznivý. Věděti dávám, že jest Bartoš písař z Bechyně zde byl, mluvě se mnú, žádost maje u páně Mti býti v službě; a pravie, že pan Had jeho zná i pan Vítha z Drahonice, i list od něho chce přinést. Co se vám zdá, račte dáti věděti, ať bych já jemu vzkázal. Také, milý pane, obeslal sem všecky rychtáře, aby úroky přinesli tuto neděli příští; jestliže v té věci tak mieti se nebudú vedle obeslání, co rozkážete, kterak se dále mieti mám k nim, k nim-li s někým pojedu; což rozkážete, tak já učiním. A teď vám pilule posielám od Řehoře. Datum Trzebon, feria IIII. post Francisci.

Petr písař.

Urozenému pánu panu Jarohněvovi z Úsušie mně přeznivému dd.

2048.

Soběslavský písař písaři Třeboňskému: o půjčce Vojslavského. (M)

V Soběslavi (1474, 7. října). — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 M^β, 7.

Službu svou vzkazuji, urozený pane Řehoře, příteli milý. Máte prve list ode mne páně Vojslavského,*) kterýž jsem vám v mém zavřeném listu poslal; i na to jeho mně psaní odepsal jsem jemu zase, chtěl-li by oves jmieti Lhotický, že by na to také více přidati měl. I odpisuje mi teď na to zase pan Vojslavský, kterýžto jeho list také vám teď posielám; kterémužto listu i jeho prvníemu porozumějete, na páně Mti vynesúce, dajte mi o tom na konec věděti. Ex Sobieslaw, feria VI. post s. Francisci.

Stanislav.

Urozenému panoši Řehořovi Claryc, příteli mému dobrému.

*) Jan z Vojslavic na Kamení.

2049.

Třeboňský hejtman Jindřichovi z Rosenberka: o nedostatku piva v Třeboni. (M)

V Třeboni 1474, 8. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 B^{}, 1 b.*

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMt račte věděti, což se piv dotýče, v této mieře veliká úzkost se děje v uobci chudým lidem v Třeboni, že toliko na

jednom miestě pivo se šenkuje, a dobře zlé, že hosté, kteříž skrze zámek váš jedú, v tom nedostatek mají i chudina vašě vedle toho. O tom sem s purkmistrem i staršími mluvil, kteříž piva mají, aby je načínali, majíce některý piv s potřebu, požívají své vůle, nechťie načínati a raději ven vyprodávají, jakožto do Stráže i jinam. A což sem jim VMti obesláním hrozil, nic se na to neobracují. I prosím VMti, račte v tom rozkázati vedle zdání vašeho, aťby chudina potřebu měla i také hosté, kteříž by skrze zámek jeli. A stavil sem sud piva, kteréž do Stráže bylo prodáno, do vašeho rozkázanie. Prosím VMti, račte mi v tom rozkázati, kterak s tím učiniti pivem mám. Také VMti prosím, poněvadž práv svých a řádu zachovati nechťie, a taká se úzkost chudině vaší děje, račte jim pohroziti, že svobodu propustiti mieníte v tom městě, aby hostinská piva vezli. Datum Trzebon sabbato ante s. Dionisii anno oc LXXIII°. Jan Bolochovec z Šatavy, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Roznberka, pánu mému milostivému dd.

2050.

Soběslavští úředníci Jindřichovi z Rosenberka: o úroku vsi Vlastiboře. (M)

V Soběslavi 1474, 18. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 9.

Urozený pane, pane náš milostivý. Tito chudí VMti lidé ze vsi z Vlastiboře praví, že jsou velmi záhubní; a jest podobné, neb jsou kořenně vypáleni a vyholdováni tyto časy nepokojné. Prosili sú nás za přímluvu k VMti, jakož mají ospy dva VMti dáti a úroky a za les, což sú sobě k stavenie porubali; jest toho na IX kop samého za les. Milostivý pane, prosíme VMti jako pána svého milostivého, rač se VMt k nim milostivě okázati v jich prosbě, a což VMt s nimi ráčí učiniti a s nimi naložiti, to buď při VMti vuoli. Ex Sobieslaw, feria III. die sancti Luce ewangeliste 1474.

Jan Baba z Chotěmic a Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu našemu milostivému d.

2051.

Písař Soběslavský Krumlovskému purkrabí: o peníze. (M)

V Soběslavi (1474, 24. října.) — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 2.

Službu svou napřed vzkazují, urozený pane a muoj dobrý příteli. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Viete, že čas jest muoj úřad penězi pro jistiny i pro komorní úroky i pro Chúsník opatřiti; neb mi Řehoř Claryc psal, že mu ceduli k vám na Krumlov poslal, na kteréžto ceduli sepsal sem, co se komu má dáti oc. Prosím vás, milý pane, přičiňte se, ať pán náš JMt tu věc ráčí opatřiti, aťby škody nepřišly, nebo mne již někteří napomenuli jsou. Ex Sobieslaw, feria II. post XI m. virginum sacrarum. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, mému dobrému příteli.

2052.

Soběslavský písař Krumlovskému purkrabí: o plat faráři od oltáře těla božího v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1474. 27. října). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 44 a.

Urozený mně příznivý pane milý. Službu svú napřed vzkazuji. Kněz Mikuláš farář náš Soběslavský VMti svú modlitbu kázal pověděti a prosit VMti, a já s ním a za něho také VMti prosím, abyšte laskavý přímluvce za něho ráčili býti ku pánu našemu k JMti, aby JMt milostivě a pro Buoh jemu ten plat, kterýž se jemu nevydává k oltáři Těla Božieho, ráčil propustiti a rozkázati dáti. A tak praví, že jím nic nemá tomu božímu domu sjeti, pokudž najdál na něm jest, leč by co beze lsti nemohlo se státi, a že i stavěti a opravovati chce, pokudž muože statčiti. I milý pane, slušné jest za toho prositi, ktož chce opraviti. Datum Sobieslaw, feria V. ante Simonis et Jude apostolorum.

Stanislav.

Urozenému pánu Kunrátovi z Petrovic oc na mě laskavému a příteli dobrému.

2053.

Třeboňský písař úředníkům Krumlovským: o penězích, vepřích. (M)

V Třeboni 1474, 8. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed vám, pane purkrabě a pane Hade milý. Tedť vám posielám od Stanislava list panu Jarohněvovi a mně svědčící i také cedula v něm, jimž porozumiete. A po mém počtu nedostává se k mému ještě LXXI kopa a XXXVI grošuo; a prve jest psal, když bude mieti C kop, že vystačí, a ty jemu ukázány u Bohuslávka.*) Velmi jest to ruoztržito, ješto on jinak a opěth jinak píše a nezriedí sobě toho poprvé; již vy jemu na to dajte odpověd, jakož se vám zdá. Než to vězte, žeť peněz u mne žádných nenie. A jako ste rozkázali, pane purkrabě, poslati na vepře; mámť v tuto sobothu poslati, než penězuomť [sic] jest býti; nemáte-li jich, dajte mi věděti, aťbych raději neslal. Datum Trzebon, feria III. ante sancti Martini anno domini oc LXXIIII.

Řehoř Claryc.

Urozeným panošm, panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, a panu Přibíkovi Hadovi z Paběnic, přátelóm mým milým buď dán.

*) Bohuslávka z Nemyšle.

2054.

Třeboňský písař Krumlovskému purkrabí: o jistebce pro paní Machnu, o penězích. (M)

V Třeboni 1474, 9. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Mluvil se mnú pan Zdebor Kozský, že paní Machna*) slyšala, že by zde v Třeboni velmi špatná jistebka byla, tu kdež by ona měla býti, ješto by ona v ní nemohla býti. I chtěla by v Soběslavi do

svatého Jiří v Kozského domu zuostati, aby se jí ta jistebka v tom času opravila, a dokládá se v tom rozkázanie vašeho. I mluvil sem já o to s knězem převorem; kněz převor jest tomu také rád, aby tam do svatého Jiří pozuostala, aby jí mohl jistebku hodnú udělati a opraviti. I chcete-li o tom co dáti paní Machně věděti, to učinite. — Jakož sem vám a panu Hadovi poslal list od Stanislava, že se jemu nedostává LXXI kopa XXXVI grošuv, nepomněl sem vám psáti, abyště zvěděli na Václavovi písari, dal-li jest jemu Barthoš LX kop na úroky do Strakonic; nedal-li jest, tehdy by bylo dobře psáti Barthošovi, aby těch LX kop dal Stanislavovi, a máf také i něco rybních peněz. Psal bych já ale panu Jarohněvovi, aby on tam Barthoše k tomu jměl. Jakož také píše o II^c kop, že by chtěl někto pójčiti k svatému Jiří, ať se tiem ujistí. A milý pane purkrabě, pomněte na mé šaty. Ex Trzebon, feria III. ante s. Martini anno domini oc LXXIII. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému buď dán.

*) Sestra Krumlovského purkrabí Kunráta z Petrovic.

2055.

Písař Velešínský purkrabí Krumlovskému: o nápadu; o obchodu s rybami (R)

Na Novém Hradě 1474, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 2.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purkrabie na mě laskavý! Věděti vám dávám, že na páně Mt spadlo II tl [sic]*) po dětech ženy Janka tesaře, listu tohoto ukazateli. I prosil mne jest za přímlovu k vám. Protož vynaložte s ním vedle zdání vašeho, a račte se na jiných ptáti, žeť jest pacholek chudý; neb on ty peníze dáti má. Také jestliže jaké dobré noviny viete, dajte nám věděti pro naše formany, neb jsú již velikú škodu na rybách vzeli, nesmějce do Rakús, ješto jim zemřely: tudiez lidem abychom také pověděli, za to prosíme. Ex Novocastro, f. III., ipso die Luciae virg., anno oc LXXIII°. Johannes, písař Velešínský.

Urozenému pánu, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, na mě laskavému d.

*) Snad *talenta*. V starších dobách se v pomezských krajích Čech určitě na talenty počítalo.

2056.

Zdebor z Kozího a Jan Baba z Chotěmic Kunrátovi z Petrovic: o pstruhy a obojek. (M)

B. m. (1474). — Cedula arch. Třeb. Fam. Baba v. Chotěmic.

Pane Kunráte, náš milý příteli! Prosíme tebe, pomni na ty pstruhy, jakož si nám řekl poslati, a mně, Zdeborovi, na obojek, jestliže jest hotov.

Zdebor z K[ozieho] a Jan Baba z Chotěmic.

2057.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o řeznický krám v Sedlčanech. (R)

V Sedlčanech 1475, 31. března. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Prosil mne Thomec, abych vám psal, že koupil za nebožtíka pána starého pana Oldřicha štok masný, jakož sem i list viděl. I byl to štok neohrazený. Pak nyní jej po ohni ohradil, a řezníci jiní jemu hájejí, aby jeho neohrazoval, že prve hrazen nebyl. Pak já jich tázal, měl-li jest pán právo ten štok ohraditi, když by byl ráčil; a oni pravie, že mohl učiniti jako pán. A já tomu řekl: Poněvadž Thomec to právo od páně Mti koupil, proč by on nemohl ohraditi. Pověděli k tomu, že Thomec s pánem JMti mluvil žádaje, aby jemu ráčil dopustiti ohraditi, a že pán nedopustil ohraditi. A Thomec odpírá, že nikdy s pánem o to nemluvil, a že toho nikoli neprovedú. Ptal sem se na to, jest-li toho která škoda. Ujec praví, že jemu navěčí [sic], že při něm ten štok, ale že o to on nechce mluvit. A jinému nerozumím, než tomu, že by neradi, by mělo krámuov přibýti. Řekl sem jim: Ano, na Novém Městě jich přibýlo. A platí Thomec s tohoto štoku XVIII grošů do roka; i prosí Thomec, abyšte jemu zjednali list od páně Mti, aby jim rozkázal, aby jemu nehájili ohraditi ten štok, a že by ten list prve dán byl, nežli stúpeno bude. Každé mi Václavovi poslati ceduli, co sme ženných peněz sčetli a co kurních. Tak mi se zdá, že ji má mezi jinými cedulemi, aniž pomním, kam sem rejstr dal, který sem přinesl do Prahy, zdali sme jej panu Popelovi dali. Datum Sedlczan, feria VI. ante Conductum Pasce, anno domini oc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

2058.

Tomec a Ješa, lovčí z Sedlčan, Jarohněvovi z Úsuší: spor o krám řeznický. (R)

V Sedlčanech (1475, 31. března). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú vzkazujem VMti, pane Jarohněve milý! Nenie VMti tajno, kterak jsem koupil u páně Mti krám. I nebyl jest ten krám ohrazen. A když jest shořěl, kázal jsem jej ohraditi, aby takovůž svobodu měl, jakož jiní krámi mají; neb jsem u páně Mti za svobodné koupil. A také pán JMt, kdy jest do Prahy jel, tu sem s ním mluvil, abych ohradil jej; a JMt řekla, že mi toho rád přejě. Pak, milý pane, nyní v těchto mierách že pán JMt chcě nás poručiti pánu jinému, a řezníci vzavše to před se i chtěli by, abych jej obořil. Protož, milý pane, věřím já VMti, že neráčíte těch věcí na mě dopustiti, by oni své vôle se mnú užívali. Však vie VMt dobře na mě to, že nikdy páně Mti neztratil sem se ani VMti. Protož věřím já VMti, že vy rozkážete a list dáte k řezníkóm, ať mne u pokoji nechají a své vôle

se mnú neužívají, tak jak se jim zdá. Datum ex Sedlczan, f. VI. ante festum s. Ambrosii.

Tomec a Ješa, lovčí z Sedlčan.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsuší, pánu na nás laskavému bd.

2059.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách peněžných. (M)

V Třeboni 1475, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Vědětiť vám dávám, že sem včera jel do Soběslavě, chtěje k Vojslavskému na Kámen jeti, i pověděl mi Stanislav, že dnes má přijeti na Žár. Také mi pověděl, že konečně s ním smluvil o těch II^c zlatých, že dáni budú, na kteréž já hlavní list Václavovi a bratru jeho z Řečice *) přinesl, také že po dvú nedělí má připójčiti II^cXVI zlatých. To tuším, že sú ti, jakož vy máte dáti. Třetie že má pójčiti CXX zlatých na ves Zahrádku, ale Stanislav zamluvil jemu oves. To sem pověděl, že nemuož býti pro pana Zdeňka. Také jeho pan Trčka nedržal. I kázal sem jemu jináč smluviti, puokudž plat stačí, a což by nestačilo, ale z komory aby se dodávalo, neb ta námluva ponajprv byla. A sám sem jezdil dnes do Hradce, ptaje, komu jest pan Jan Lomnický o svooj dluh poručil. Pověděli mi, že Kalnému a purkrabí; i mluvil sem s Kalným, prose za přehovnění malé; odepřel, že s tím nemá nic činiti. Než purkrabě doma nebyl, a tak mi pravili, že má vzajtra býti v Telči. I prosil sem Kalného, Babky, Jakše Černého **) a Pavla rychtáře, aby s purkrabí mluvili, a což jim za odpověď dá, aby mi dali věděti. Pověděl mi Babka, že má z těch zlatých dáno býti Noskovskému III^c zlatých a Keharovi Ij^c. To sem řekl, že bychme to některak obmyslili. Kázal sem od Baby a Stanislava psáti Šebieřovskému, že vy prosíte jeho, aby se ku panu Trčkovi přimluvil za malé přehovnění; ale to nenie jisté. I zdálo by mi se, aby to, což máte, poslali bez meškání na pana Trčku, a ostatek by se dodalo z rejnských zlatejch, aby se ten dluh zpravil, čím spíše, tím lépe. A což by se v Soběslavi shrnutí mohlo, že bychme dali panu Janovi. A na to Trčkovo posláni držím u sebe Kunce a Sosnovce, aby se nemeškalo. Mluvil sem s Jakšem; pro nic nechce čekati leč týden neb dvě neděli, než aby jemu na tu sumu bylo zavdáno C zlatých hned. Pavel rychtář velmě tuze napomenul ze XII^c zlatých nebožce rychtáře; obšel sem jeho pěknú řečí, že poulevil; byšte vy a já oba mluvila, tak mi se dá, že bychme prodlení ještě zjednali. Aleksi Knaur ten pro nic nechce čekati leč týden, a na to aby jemu bylo zavdáno L zlatých. Janek Prunner, zeth muoj, ten také nechce čekati, že muož lépe požití, než pro mě chce za nedlúhú chvíli přehověti. Zpraven sem, že Noskovský ještě své II^m zlatých má v tuto potřebu; by jich nám pójčil do svatého Havla z úroka; núze vuole nemá. Bude-li kam jiezda, nebudu mieti, na čem jeti; jeden mi kuon velmi zdáven, že nelze na něm jeti, a druhý, na kterémž jezdim,

dnes mi se rozklecel a velmi. Datum Trzebon, sabatho ante sancti Georgii anno domini oc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

*) Václav, Jan a Bohunek z Řečice půjčili Jindřichovi z Rosenberka 250 zl. uh. **) Měšťané v J. Hradci.

2060.

Purkrabí Zvíkovský Vokovi z Rosenberka: aby si poslal pro peníze. (K)

Na Zvíkově 1475, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 3. č. 23.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt pšete o peníze, jakož sem z pána mého JMti cedule tomu šíře porozuměl: i račte VMt rozkázati poslati, když se kolivěk VMti zdá anebo kterýkoli den, VMti dvě stě fl gr. zjednám. A quitancí račte poslati tak vedle obyčeje. A jakož VMt psali sste, abych s VMtí na roku byl: i milý pane, račte VMt mi dáti napřed tejden věděti, neb já časté odjezdy mám, abych VMti nezmeškal. Datum ex Zwiekow dominico ante sanctorum Philippi et Jacobi, annorum domini oc LXXV.

Jan z Blahúst, purkrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému.

2061.

Třebohský písař tamnímu hejtmanu: o půjčce Soběslavských. (M)

V Soběslavi 1475, 2. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Učinil sem žádost na měšťanech o těch II^c zlatých: položili to sobě velmi obtížně a že toho bez obce nemohú učiniti, a že vědie, když to na obec vzneseno bude, že o to křik a rozbroj veliký bude, kladúc nedostatky obecné. Otjímá sem jim to, že nepotřebie té věci na obec vznášeti, neb ta věc nežádá se, by se nemělo vrátiti, a jistil sem je tiem, že bude vráceno, a pak zvláště od vás, že vy chcete za to státi, že vráceno bude. Pak chtie na tom poseděti a konečně do neděle odpověď dáti, co budú moci mezi sebu sebrati; než na tomť jest, abyšte vy za jistce byli. Pan Trčka byl napomenul v ležení pana Jana Vojslavského i jiné rukojmě. Hned potom přišel posel od Šebiešovského a Masiana, že do téhodne ledví roku připrosili, a to že pro pana Voka roku přidal, a že nám proležal pan Thovačovský drahně, a že ty škody všecky chtěl na pána obrátiti. A Šebiešovský vám píše, že ste jemu panu Trčkovi zlé psy dali, a že pan Trčka přísahá, by jemu tak zlých psuov nebyli dali, že by byl nedal napřed věděti, a že klade od páně nevděčnost, což pro ně učiní. Tak mám za to, že pana Trčky bohda odbudem s tiem se Zwiekova. Datum Sobieslaw, feria III. in die sancti Sigismundi anno domini oc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu p. Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

2062.

Písař Třeboňský Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách, o propuštění 2 lidí páně Bohuslavem Malovcem (M)

V Třeboni 1475, 4. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Již sem shrnul na pana Trčko [sic] všecko i nad to něco, než zlatých uherských nedostává se LX; psal sem Šebieřovskému ot vás, aby se přičiněl, aby za ně rejnské neb groše vzal; dnes tam jedu. Purkrabě Zviekovský psal vám, abyšte jemu nemeškajíc kvitancí pod páně pečeti poslali, a některé pečeti viac na svědomie, a že vaši kvitancí, kterúz já poslal, vrátí. Psal sem jemu byl o viac peněz, ale neposlal. Purkrabě Chúsnický napadl byl kvapně o penieze od zámku, odprosíl sem za týden, neb málo viac. Račte napsati list Vojslavskému na Zahrádku podle cedule v tomto listu zavřené rejstrami. Stanislav nedal, nevyčistil jeho; kažte napsati druhý list, a vy máte jistcem býti purgmistru a konšeluom za II° zlatých uherských, plnění konečně na svatého Martina najprv příštího, aby v listu stálo beze všeho dalšího prodlevanie a odprošovanie, neb je velmi nesnadně zajímají; by se mělo na obci zbierati, bojím, že by nebylo nic. A já sem je pak vaším slovem velmi ujistil, že budú na ten čas vráčení. Také aby v listu stála dobrá vuole; rukojmě Adam z Drahonic, Zdebor z Kozieho, Kunáš z Machovic a Beneš z Komářic; tak sem smluvil. Srazil za vás Vojslavský II^c zlatých, to vy máte pánu dodati XX zlatých, neb pan Kunráth jen CLXXX zlatých u pána měl; i srazilo se za vás XX vice. Purkrabě Zviekovský vskázal, když by jej pán ráčil na rok jmieti, aby se jemu dal týden napřed věděti. Bohuslav Malovec s Pacova nech dva člověky páně, Mikše a Kubce, propustiti má, jednoho ve XX kopách a druhého u L kopách na rukojmiech; prosie, aby pán ráčil o ně psáti. I také mluvili se mnú nápravníci z Zahrádky, že jich nechce Ffifka*) propustiti; měli byšte o tom vědě[ti], pamatujete-li, že jest něké rozkázanie, aby propuštění byli. Poslal sem vám dva listy po Švehlovi; neviem, dodal-li vám jich. Prosil mě Sosnovec, abych vám psal, aby jemu ten kuon byl kúpen, kterýž já chtěl od Smetanky kúpiti; zchválili jemu jej, prosí zaň velmi, a že nemuož na tomto setrvati těch jiezd. Datum Trzebon, feria V. in die ascensionis domini anno domini oc LXXV: Řehoř.

Kázete-li karníkuom domuov, když přijedú, čili jich bude k čemu potrebie? Psal sem vám o Švehlovú o dluh páně Januov Mezeříeckého.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

*) Snad Oldřich Fifka z Vydří.

2063.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách. (M)

V Třeboni 1475, 5. května. — Org. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Jako ste mi psali o těch II^c zlatých

v Soběslavi: již sem vám o nich psal, jediné vy nemeškajte list na ně poslati; ale to pravím, jestliže by jim nebyli vráceni, že byšte vy mě v tom zavedli, a že bych se jistě více po tom varoval takové věci jednati; neb sem je jistil, což sem najvíce uměl, že jim budú vráceni. A zajímají je konšelé sami a nesnadně, a slibují lidem za ně, že oni je chtějí oplatiti, aby k nim hleděli. A jakož píšete, že sme s Stanislavem počítli, že se jen XX kop nedostávalo na pana Trčku bez těch dvou seth kop se Zviekova: nedostávalo se na jistinu XXVIj kop, pak na úrok jemu panu Trčkovi XLV kop. Vojslavský srazil úroku Lhotického XIIj zlatého uherského; Markvarth dává za Vojslavského, srazil svého a své ženy úroka XXV kop. To máte C minus I kopa; pak z ostatku kázal sem tam úroka dáti polovici Blanickému a polovici Mrakotickým. Té polovice přijde snad XLIII kop, a jakés paní koliks kop. A ostatek aby s sebou zase přinesl, ač bude-li moci pro Blanického a Mrakotického, že roku přidadieli; a což by přinesli, abychme tiem purkrabí Chúsnického odbyli, neb sme i s Zdeborem Kozským jemu řekl v témdni neb málo posléz dáti. Kázal sem Stanislavovi, jakž brzy do Vlašimě přijede, aby po Šteffana Vrchotu hned poslal, zda by těch C kop mohl u něho vyzajieti. A psal sem Šebiešovskému od vás, aby za dojití listu slíbil. Pošletež také i ten list Vojslavskému na Zahrádku, neb já musím i tak k němu v tento pondělí poslati, že mi půjčil XLVIII zlatých na pana Trčku, že Markvarth nemohl tak spěšně všech dáti a zuostal LII zlatá. Datum Trzebon, feria VI. post ascensionem domini anno domini oc LXXV.

Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

2064.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách. (M)

V Třeboni 1475, 7. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Posielám vám ceduli, kterouž vám přinesla paní Elška*) vaše od pana Břekovce, švagra vašeho. Také jest ústně po ní vskázal, že paní Střelová má něký tisíc zlatých; zdá-li se vám k ní poslati. Již sem já od vás poslal ku panu Benešovi na Bechyni; pak jest-li vám také u vuoli ode pána paní Střelové psáti aneb Masianovi, aby k ní dojel a ústně s ní mluvil, to jest při vaší vuoli. Vojslavský mi jest také pravil, že se jí nyní něckací zlatí dávají; prosím vás, dajte mi věděti, přijel-li Beneš náš. A nedal ste mi o karnících věděti, mám-li je na Krumlov poslati. Datum Trzebon, dominico post sancti Floriani anno domini oc LXXV.

Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

*) Elška z hrádku Kozího Hřbeta.

2065.

Purkrabí Zvíkovský Vokovi z Rozmberka: že nemůže peněz sehnati. (K)

Na Zelkově 1475, 10. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 24.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Jakož ste mi VMt ráčili psáti o peníze, abych VMti zjednal, jakož sem tomu šře z listu VMti vyporozuměl oc: i milý pane, račte VMt věděti, že bych to rád učinil, než že na lidech ještě nemůžem dobytí a vypomínati. I budu-liť moci sto kop shromážďiti, toť VMti tajno nebude. Datum ex Zwiekow, feria IIII. post sancti Stanislai, anno oc LXXV.

Jan z Blahůst, purkrabí na Zvíkově.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému buď dán.

2066.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o penězích. (M)

V Třeboni 1475, 13. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Psal sem ve čtvrtek, když Stupenský přijel, purkrabí Hradeckému od vás, kterak že ste chtěli v úterý aneb středu jminulú zlaté konečně poslati, ale že v tom páně Mti zmatek něký přišel, že se těch zlatých nedostává Ij^o, a jestliže chce jiným zlatým bez těch Ij^c, aby dal věděti vám, že mu je pošlete; pakli muož málo za něký den počekati, že jemu spolkem budú poslání, a že za to prosíte, aby páně Mti škody v tom nehleděl pro tak malé nedostáváníie. I odpisuje vám na to, jakož toho jeho list posielám. Já bych velmi rád, aby se věc opatřila i to, s kým ty zlaté mám pronésti; neb tyto hody shatek v Soběslavi bude, že jest potřebie s tím opatrně jeti. Také pomněte na Jakše*) o C zlatých, Aleksieho**) o L zlatých, a tyto hody mají se dáti Mareskému C zlatých; nedadieli se, bojím se, by nedal napřed věděti čtvrth létha. Předboři také túze napomínají z úroka. Těch L kop od Oldřicha Vrchoty z Janovic nedojdú; list na sto kop jeho bratra Šteffanovi pošlete. Jakož ste list na XXX kop poslali Súdkově, však sem prve psal, že nic nepůjčí. Posielám list od Masiana, že nic nenie; od vašeho švagra neposlal mi Stanislav odpovědi, neviem, zdali jemu nenie přinesena. A nedali ste věděti, co se má vašemu švagra odepsati, jakož vám v též ceduli psal, o svého a vašeho člověka. Datum Trzebon sabatho ante pentecosten anno domini oc LXXV.

Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

*) Černý.

**) Alexius Gaymüllnar, soused J. Hradecký.

2067.

Bartoš z Jistebnice Jarohněvovi z Úsuší: o záležitostech peněžních. (K)

V Strakonících 1475, 26. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 26.

Službu svou vzkazují, urozený pane Jarohněve, na mě laskavý! Jakož ste mi VMt psali, abych Buzkovi Hrieběti XXX kop zednal: to pán Buoh vie, že já jich neviem kte zednati. Kterěz sem penieze při sv. Jiří vybral, o tom Řehoř dobře vie; neb sem to před ním v Sedlčanech okázal, co jest bylo peněz z Sepekovského rybníka za ryby i v Sedlčanech i odjinud, to jsma srovnala, co jest bylo toho příjmu i také vydání; co jest na komornie úroky mělo vydáno býti, ty sem všecky úroky těmi penězi zpravil. I byl sem na Zviekově, jakož ste mi rozkázali, abych to opatřil, aby na páně Mt škoda nepřišla. I nebyloť jest Johanesa na Zviekově, neb má Hriebě těch XXX kop Johanesovi dáti. A opět dnes pojedu, neb mám sedm kop lesních peněz vzieti, a na sv. Jana tři kopy odúmrti. A také jest mi rozkázáno, abych škod pohledal, ješto se Konfka s jinými dotýče. Milý pane Jarohněve, když sem počet činil s Štmelínským, dal sem ty všecky škody v kanceláři v Krumlově, a také panně Katherině, kterýž jste list poslali. Nesměl sem pro nebezpečenství do Horaždějovic jeti, než mluvil sem s ní v Strakonících včera, a pověděl sem jí, že jest list obnovený u mne. Již to zednáno bude, že já staré listy od nie vezmu a nový jí dám. A také upomíná z úroka, že jí při sv. Jiří nenie dán: račte o tom rozkázati, odkud jí má dáno býti, s Helfburka, čili já jí dám z těch sedmi kop, kteréž mám nyní před sebou. Dán v Strakonících v pátek po Božiem Těle léta oc LXXV°.

Barthoš z Jistebnice.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsuší, pánu na mě laskavému d.

2068.

Jan Jedlice z Oběděnic Kunrátovi z Petrovic: o odúmrti. (M)

V Oběděnicích 1475, 20. června. — Orig. arch. Třeb. II. 206. 1.

Službu svou vzkazují, urozený bratře milý! Jakož mi píšeš, že bych odúmrt vzal, kteráž k tobě přísluší: i věz, milý bratře, žeť on tobě tvé zdal a propuštěn jest s kruntu tvého rozkázáním tvým: i nevzal sem nic, než koupil sem od Petra svini. Neb se jest mně Mašek byl poručil sám i [s] statkem svým před dobrými lidmi, a na smrtné posteli odkázal sestrám svým, což jest toho statku; a jedna jest sestra za tebou, a druhá jest za mnou. Jáť se na to netáhnou, — a ty, děkuje pánu Bohu, máš také dosti, — cožť jest odkázal; mněť by se zdálo, abychme toho při nich a jeho sestřích nechali, nebť jest již toho čas přešel, neb jest tomu na pět leth, jakž jest tobě Mašek osadil. Také sem zpraven, že by chtěl Petrovice prodati; milý pane bratře, jestliže máš ten úmysl, daj mi to věděti, a věřímť, že mi

toho dopřeješ raději nežli jinému; a to mi daj věděti listem svým, a jáť poslu zaplatím. Ex Oběděnic feria III. ante sancti Johannis anno LXXV°.

Jan Jedlice z Oběděnic.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, bratru mému milému.

2069.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o koupi volů, vypůjčení peněz, propuštění vězňů. (M)

V Třeboni 1475, 15. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Prosím vás, povězte panu Kunrátovi, že Vaněk řezník u nás přihnal XIII voluov uherských, nejsou tlusti, než dobře holemi a dobrého masa; máť je po třech zlatých a 1 zlatý dráž. I mluvil sem s ním, chtěl-li by VIII neb IX prodati a podobný zisk vzieti; řekl to učiniti. I zdá-liť se panu purkrabí koho poslati, ať to učiní, a snad by jich ještě několik mohl zjednat; ale penězi nebude moci dlouho prodleno býti. A vy mně dajte odpověď o pana Popela i o kteréž věci sem vám po Chybovi psal, ať bych já posla u pondělí vypravil. Velmě bych rád, bychme mohli na panu Popelovi dvě neb tři sta zlatých vylúčiti do svatého Havla pro ty lidi, komuž se mají na svatého Jakuba dáti, a máť je; nebť jest Makotrasy prodal panu Jetřichovi Bezdrůžickému za puolpátha tisíce. Markvarth Kozský ten by nám mohl najlép k tomu pomoci o toho kupce. Prosím, dajte mi také odpověď, jakož by chtěl o tom zlatě poraditi i pomoci. Bechynka psal včera Bolochovcovi, že chce vězně propustiti, aby jim kázal přijíti; o Malovici ještě nic nevieme. Datum Trzebon, sabatho in diuisione apostolorum; anno domini oc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

2070.

Řehoř Klaric Krumlovskému purkrabí: o jistíně Hofkircherově, o koni Pytlíkové a o slíbených ovcích. (M)

V Třeboni 1475, 3. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Věděti vám dávám, že pan Jarohněv nyní otjel a rozkázal mi vám psáti, aby kázali napsati list věřící na Kunce ku panu Hofkircharovi*) od pana Oka; a Kunc aby prosil za počekání další do svatého Jiří hlavního dluhu; pakli nebude moci uprositi do svatého Jiří, ale což bude moci býti déle, než do svatého Michala. A v tom listu věřícím abyšte dotkli, oč s ním Kunc mluvíti bude, že jemu pan Ok věří jako přáteli, že to pro JMt učiní, a zvláště že jest jeho nikdy ještě za nic neprosil a že jemu věří, že jej u první prosbě neoslyší. A Kunc ať na ten rozum domlouvá pěkně, jakž najlép uměti bude. Také mi

pan Jarohněv vám rozkázal psáti, že se mnú mluvil v Praze Pytlík hospodář, u kteréhož sme u postě stáli, že Litvín Huovno vymluvil na něm kuon, jeda z Slezí a předkládaje pilnú potřebu panskú, i listy jemu ukazoval, a on Pytlík komus jinému byl ten kuon kúpil a nesnadně vyprosil; i měl a slíbil jemu Litvín zaň poslati VII zlatých uherských; toho že neučinil. I prosí Pytlík, aby Litvín dodržán byl, aby těch VII zlatých poslal a svojo konfk pojal, kteréhož jest u něho u Pytlíka nechal, a ten se tam tráví. Také panna JMt a pan Jarohněv i já prosíme, že nám slíbil Wolf řezník ovce a skopce poslati, jakož on dobře vie, i aby s ním mluvili, aby poslal nemeškaje; a tak pan Jarohněv praví, že jest řekl svého pacholka s tiem bravem poslati a druhého přinajieti. A já, milý pane purkrabě, prosím za krahujec; věřím, že mi jej dáte. Také vás prosím, pošlete-li vozy k nám, aby o tom pověděli Václavovi písaři, že mi on něco má na nich poslati. Datum Trzebon, feria V. post vincula sancti Petri anno domini oc LXXV. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému buď dán.

*) Vavřinec Hofkircher na Kolmünzu.

2071.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o koupi vepřů. (M)

V Třeboni 1475, 7. srp. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Vězte, že již Křišťan nenie v Hradci, již nešelte žádného sem. Měl jest pan Jarohněv o něm něký běh před sebu, o němž já vás bohda zpravím. Prosím, řcete Václavovi, ať to na hotově má*) kterou v zástavě, o kteréž jest na Helffnburgk ps*) e, jest pan Popel v zástavě měl. A chcete-li o vepře poslati, máte čas; tak mě zpravují, kohož byste poslali, že by musel po ruoznu ve vseh skupovati; chcete-li pak do Miličina poslati, i tohoť jest čas, málo pozmeškáte-li, potomť nic nebude moci býti; a kdyby z Helfenburka na svatého Kříže na Piesek poslali, vězte, že byste tu dobře kúpili. Datum Trzebon, feria V. ante natiuitatem sancte Marie virginis. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému, buď dán.

*) Vyhnilá místa.

2072.

Ctibor z Kozího Vokovi z Rožmberka: o penězích. (M)

V Krhově 1475, 4. října. — Orig. arch. Třeb. Famíl. Rosenberg 24 b.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane mně přiezivný. A jakož mi VMt píše o to, abych VMti zednal zlatých: i milostivý pane, však vie Řehoř Claric úředník VMti, na čem sem s ním zuostal, a že sem já hned tam pachole vypravil

do Budína; a to mi se jest ještě nevrátilo zase, než čekám jeho každú chvíli. A čemuž porozumím, to hned VMti nemeškaje věděti dám, neb bych v tom i v jiném VMti rád slúžil i libost okázal. Dán v Krhově v středu po svatém Michale leta božieho oc LXXV°.

Ctibor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně přeznivému buď d.

2073.

Purkrabí Zvíkovský Vokovi z Rosenberka: o štičky. (K)

Na Zvíkově 1475, 13. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 1.

Službu svou vzkazují VMti, urozený pane, pane mně přeznivý! A račte VMti věděti, že pán muoj JMt ráčil mi jest psáti, že tak slyší a spraven jest, že VMt máte krásné štičky na tom rybníce na Dvořistích prodati oc: I rozkázal mi jest VMti psáti, že VMti prosí, abyšte mu jich ráčili VMt rozkázati prodati XXXti největších. I jestliže byšte ráčili prodati, abyšte VMt ráčili kázati psáti úředníkom na rybník, aby mi jich XXXti prodáno bylo, po tomto poslu mém, a ti úředníci aby mi dali věděti, na který den po ty štičky přijeti mám s sudy. I co v tom úmysla VMti, to mi račte dáti věděti. Datum Zwiekow, feria VI. ante Calixti anno oc LXXV.

Jan Mníšek z Blahúst, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Okkovi z Rozmberka oc, pánu mně přeznivému buď dán.

2074.

Zdebor z Kozího bratřím z Rožmberka: aby mu vrátili pečeť a zaplatili dluh. (M)

V Soběslavi 1475, 15. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kozí.

Urození páni, páni mně přezniví! Službu svou vzkazují VMti a prosím VMti, že mi ráčíte pečeť mou zase vrátiti, kteráž jest v kanceláři u VMti. Také VMti prosím, že mi ráčíte XVIII fl. uher. dáti, kteréž jste mi povinovati, jakož jest o tom dobře věděl pan Jarohněv nebožtík. Pakli byšte mně VMt neráčil věřiti, ale zpravím VMt šíře a slušným svědomím provedu. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi v neděli před sv. Havlem let M°CCCC°LXXV°.

Zdebor z Kozieho.

Urozeným pánuom, panu Jindřichovi, panu Okkovi a panu Petrovi z Rozmberka, pánuom mně přeznivým, detur.

2075.

Lovčí Třeboňský Krumlovskému purkrabí: o odehnání vepřů ze žíru a potřebě vybraní kur. (M)

V Třeboni 1475, 17. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gß, 9.

Službu svou vzkazují, urozený pane purkrabě milý. Věděti dávám, že se mají svině z žaludu rozháněti, a dobře široce tu se budou kuři bráti i jiné věci. Prosím

tebe, milý pane purkrabě, dajte mi to znáti, [k] kterému dni a času chtěli byste po kury poslati, abych já s lidmi také k témuž zuostal, aby přivezli; nebo ta věc se dlíti nemuož, nebo zprvu najspieš se vezme, nebo lidé mnozí sú s panství jiného; také a jakž by se pozastaralo, tiež by potom bylo, a sviň již nelze jest děle u pavstvě [sic] držeti. Odpovědi prosím. Datum Trzebon, feria VI. post Othmari.

Víza lovčí z Třeboně.

Urozenému panoši panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, buď dán.

2076.

Písař Třeboňský Vokovi z Rosenberka: o vybírání peněz úročních. (M)

V Třeboni 1475, 2. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G^o, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že úročních peněz vybraných mám padesáte kop, krom co sem panně Její Mti dal i také na jiné potřeby. A vedle prikázanie vašeho o věc rád chci pilnost přičiniti, což budu moci, abych na lidech vybral nemeškaje. Datum Trzebon, sabbato ante sancte Barbare anno domini oc LXXV°.

Petr písař z Třeboně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému, dd.

2077.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: že mnoho vozků na Třeboň jezdí. (M)

V Třeboni 1476, 15. únova. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 M^a, 1.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Věděti vám dávám, že se formané a lidé obchodní velmi valně sem na Třeboň obrátili, že páně Mt na mejtě i měšťané znamenitý užitek toho mají; neb na každý týden na sto, na puol druhého sta i druhdy na dvě stě vozuov do města přijedú, a suol hned s jedněch vozuov na druhé překládají. Pak včera o polodni projelo XVI koní s napatými samostřiely skrze ves Dvořec čvrth míle ot města, a jeli na tu silnici, kteráž od Svinuov k Třeboni jde, i vypřiehli páně lidem z Cetvin a z Roznberka, a jeden byl z Budějovic XVIII koní, a ty vedli jako k Budějovicóm neb Hlubocě; i budú-li tak vuoli mieti, stavie tu silnici, že pánu mejto sejde, a také u chudých lidí ve vsech po chvli nezminú. A protož zdá-li se vám tu věc opatřiti, a že by někto zde na zámku pobyl, to buď při vašem rozumu a vuoli. A jako ste mi psali, na čem ta věc stojí o nezaplacenú službu na Helfnburce: však sem vám to psal, když sem se Zviekova od pána přijel, že pán na to svolil, aby byla zaplacená z té sumy od pana Strakonického, kterýž měl na hromnice dáti; ale viete, že sme spolu o to mluvili, aby někto s Vlksickým tam byl poslán, aby bylo sečteno, který by dluh byl spravedlivý páně. Datum Trzebon feria V. post s. Valentini anno domini oc LXXVI.

Řehoř Claryc.

Uroz. panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému buď.

2078.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi z Švamberka: o přípravách k sjezdu strany
v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1476, duben?). — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 C. 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú napřed vzkazuji. A jakož VMt na tom zuostali jste, že v tuto provodní neděli zde ráčíte býti oc, hospodu VMti a VMti straně, kteréž VMt s VMtí ráčíte jmieti, hospody položil jsem slušné, jedné že koni na těch hospodách nebudú moci státi, než v jiných domiech bude zjednáno, což budu moci najlépe a najslušněji. Pan Zdeněk v té hospodě bude státi, jakož VMt stála; pan Hradecký slyším, že by také k tomu měl býti, a ten by stál hned nad niem. A tak slyším, že by tu i více jiných dobrých lidiech a přátel paně Zdenkových mělo býti. Miličinským psal sem, aby nětco kuřat anebo nětco [sic] slepic k tomu příjezdu VMti pomoci zjednali; tuším, že nětco bude, nebo mezi nimi mnoho kacířuov jest. A bylo by hodné, ač se VMti zdá, aby bylo převěděno, kto jsú se spoviedali oc. Ráčí-li mi VMt co rozkázati, prosím, rač mi VMt psáti po těchto, ktož do Kajového putují. Ex Sobieslaw.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hoffmistru královstvie Českého, hajtmanu kraje Plzenského, poručníku a obránci pánuov z Rozmbergka oc, pánu mému milostivému d.

2079.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi 1476, 28. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosi.

Urozený pane, pane mně přiezivý! Službu svú VMti vzkazuji. Jakož sem VMti prve psal, a prose VMti, abyšte mi ráčili dáti XVIII fl. za pana otce VMti, nebožtíka dobré paměti JMt, a VMt i pan Jindřich, bratr VMti, psali ste mi prve, a žádajíc, abych čekal, to sem rád učinil. A najposlé mi VMt psali, jest-li dluh spravedlivý, že se chcete přičiniti ku panu z Švamberka JMti, aby mi dáno bylo. I mluvil sem já se panem z Švamberka JMtí o to v Soběslavi, a jestliže by byl ráčil hned to tu provésti. A JMt mi dal tu odpověď, když JMti bude od vás pověděno, že chce rozkázati, aby mi dáno bylo. I milý pane, prosím VMti, račte se přičiniti, ať mi dáno; neb mi toho, to Buoh vie, veliká potřeba, neb mám o těch svátcech za rukojemstvie dáti. A nedám-li, přídu ke škodě, jakož mám tu naděj, že by mi VMt toho nepřáli. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi v úterý před sv. Duchem, let M^oCCCC^oLXXVI^o.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka, pánu mně přiezivému, buď dán.

2080.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi 1476, 3. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kost.

Urozený pane, pane mně přeznivý, VMti službu svou vzkazují. VMt mi píše, že sem VMti nepsal, jaký jest to dluh a zač těch XVIII fl. Však sem VMti bratru, panu Jindřichovi, tak za to mám, i VMti prve psával, jaký jest to dluh, že mi byl nebožtík pán, pan otec VMti dobré paměti JMt, pozuostal za mé škody a službu XVIII fl., a za čtyry libry šafránu po čtyřech fl., kerýchž mi kázal v Třeboni nechati. A řekl mi JMt zaplatiti před nebožtíkem panem Jarohněvem, i jináč se to muož provésti. A šest zlatých dal sem Blanickému, ješto jemu byly lichvy zuostaly. A toho sú také dobří lidé svědomi, neb jest chtěl pána pro mé v škody hnáti. I bylo toho dluhu XXXVI fl. Potom nebožtík pan Jarohněv dal mi, když sem s ím o to mluvil, polovici, XVIII fl., a polovici, mne prosil, abych čekal. I VMt mi psali, žádajíc za počekanie; a já čekal až do té chvíle, neb bohda nikdy shledán nejsem, bych, neřku VMt, ale žádného jiného měl křivě napomínati. Pakli kázete, chci ta svědomie zednati, viec proto, abyšte mne snad v domnění nějakém neměli, než pro ty penieze a tu škodu, neb rozumiem, že již škody neujdú, neb sem jě měl nynie pryč dáti. Za odpověď prosím. Dán v Soběslavi, v pondělí po sv. Duše, leta M^oIII^oLXXVI^o.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka, pánu mně přeznivému, detur.

2081.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o výjezdu za hranice v lesích a lovišt rybních, o uvázání se v Choustník. (M)

V Třeboni 1476, 8. srpna. Orig. arch. Třeb. I. A. 1 G. 8 c.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Jakož pan Strážský píše, žádaje, aby jemu byl sjezd dopuštěn zde v Třeboni: i jsú někteří zmatkové a každý rok krykové. O některé hranice v lesích a lovišt rybních byl mi nebožtík pan Jarohněv rozkázal, že sem měl s Oldřichem ze Dvorce vyjeti; i zdá-li se vám, že by s ním o to bylo nynie pomluveno a že bychme sobě rok o to položili a na to vyjeli. Máf Jara list starý Hodějovského na II^c kop a III^c zlatých, i druhý list poselací; prosím vás, ať mi je po vás pošle, nebť Hodějovský vždy peněz ještě vzieti nechce, leč jemu ten list ukáží, a tak ti penězi vždy na zmatku ležie. Jakož se máte v středu uvázati v Chúsník, mněť by se zdálo, aby v pondělí k tomu vyjeli; ledvy některým věcem srozumiete, jacíť nedostatci jsú a odkud je opatřiti. Datum Trzebon, feria V. ante sancti Laurenti anno domini oc LXXVI.

Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově.

2082.

Petr z Šternberka Kunrátovi z Petrovic: o chorobě Jindřicha z Rožmberka. (M)

V Třebíči (1476, 11. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 26.

Služba má, Cunrátne milý. Jakož mi píšeš o výpravě páně Jindřichově na Švihov oc, žeby pan Švamperk, otec můj, nic o tom neporučil: i věz, milý purgrabě, že sem s panem otcem na tom zuostal, když by tě koli obeslal, aby jej ihned tam poslal; i jestliže obeslán budeš, nemeškej pana Jindřicha tam poslati a vedle něho někoho, ješto by se jeho bál, a to lékařství aby přijímal, byť mu metlú mělo přinuceno býti. Pakliby toho učiniti nechtěl, daj mi věděti bez meškání, nebť já tam pojedu; neb což tomu rozumím na lékaři, že jej bohda z božie pomoci uzdraví. Ex Trziebicz dominico post festum sancti Laurenti. Petr z Šternbergka oc.

Urozenému panoši Cunrátovi z Petrovic, purgrabí na Crumlově mně milému. .

2083.

Třeboňský písař Bohuslavovi z Švamperka: o propuštění ze služby. (M)

V Třeboni (1476, 13. října). — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Vedle rozkázanie VMti, jakož VMt mi kázala, když sem s VMtí mluvil o muoj úřad, abych do svatého Havla najprv přístieho v úřadě popracoval, a že ráčíte někým potom VMt to opatřiti: i prosím já VMti jako svého milostivého pána, že ráčíte někým opatřiti, neb to pán Buoh vie, že já nemohu dostatečen býti k tomu. Datum Trzebon dominico ante sancti Galli. Petr písař z Třeboně.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamperka, najvyššímu hoffmistru království Českého a hajtmanu kraje Plzenského oc, pánu mému milostivému dd.

2084.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi 1476, 15. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kost.

Urozený pane, pane mně přeznivý! VMti službu svú vzkazují. A jakož sem VMti prve psával i ústně mluvil s vámi, a prose VMti o těch XVIII zlatých, kterýchž ste mi povinovati po svém panu otci nebožtíkovi dobré paměti JMti. A najposláz sem mluvil s VMtí v Krumlově o svadbě; tu mi VMt řekli, že chcete mluvíti a přičiniti se ku panu Švamperkovi JMti, aby mi dáno bylo: i prosím VMti, aby mi dáno bylo, že rozkážete pro mú pilnú potřebu, a že mi VMt o to více sláti nedáte. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi, v úterý před sv. Havlem, leta M^oCCCC^oLXXVI^o. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rožmberka, pánu mně přeznivému, buď.

2085.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi (1476, po 15. říjnu). — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosi.

Urozený pane, pane mně přeznivý! Službu svú vzkazují VMti. Jakož sem byl psal VMti o dluh svuoj, kerýž mi VMt povinovat, XVIII fl.: i psali mi VMt, že mi ráčíte dáti. Protož prosím VMti, že mi je rozkážete dáti, neb mi toho pilná potřeba, že mi ráčíte dáti znáti, kdy a u koho bych je vzieti měl. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi v pátek oc. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberga, pánu mně přeznivému, b. d.

2086.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi z Švamberka: o ospích ovesných, o penězích na dluhy a pro Choustník. (M)

V Soběslavi (1476, 15. pros). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G^p 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazují. Pane milostivý, dnes opětky Lhotský Václav před dobrými lidmi mluvil ke mně o těch ospích ovesných, abych lidi nenapomínal, že jest on tu věc z rozkázanie nebožtíka pana Zdeňka přizastavil tak, jakož jsem VMti prve to šířeji dal znáti. A o tom VMti šířeji tento dobrý člověk, VMti služebník, má mluvit. Také v Vlašimi byl jsem; ledvi prosbami obdržuji, že pro úroky nevlehnú, a vždy Lhotský více s Dobrohostckým. Za ten plod nedali jsú na jich dluh nežli těch LIII kopy a několikonáste grošuv. Pane muoj milostivý, potřeba káže, prosím VMti, penězi račte opatřiti i pro Chúsník. Ex Sobieslaw dominico post Lucie sancte. Stanislav.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hoffmistru království Českého, a hajtmánu kraje Plzeňského oc, pánu mému milostivému.

2087.

Lidé z Netolic Bohuslavovi ze Švamberka: vysílají dva deputované s prosbou. (M)

V Netolicích, 1476. — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 21.

Službu svú vzkazujem, urozený pane milý. Teď posíláme k VMti dva tovaryše naše, a což oni nyní v tomto poselství od nás mluvití budú, aby VMt jim ráčila věřiti, ako nám samým. Protož věříme VMti, že to pro nás učiníte, a což oni mluvití z VMtí budú, že to učiníte pro naši službu ako pán. A těm, kteří z V. mluvití budú, jest jednomu jméno Mikeš a druhému Vodička. Datum v Netolicích oc anno domini oc LXXVI°. Korbél, Sus, Tobiaš i všečti tovaryše naši.

Urozenému pánu panu Švamberkovi na Krumlově, pánu nám příznivému, list buď d.

2088.

Rychtář Třeboňský purkrabí Krumlovskému: o uložení daně na panství. (M)

V Třeboni (1477, 9. ledna). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G⁸, 9.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purkrabě milý. A jakož vás tajno nenie, kterak pan Švamberg pán náš JMt kázal daň dáti všady na panství i také u nás v Třeboni na město, i položili sú na mě měšťané také daně II kopě bez VII grošův; a prve sú také dávali a nikda sú na mě nekladli. Prosím vás, milostivý pane purkrabě, račte o to se páně Mtí mluvit, aby JMt pro budúcie toho neráčil na mě dopúšťeti, nebo, co sem v úradu, nikda sem žádné daně k městu nedával i na jiné věci. Věřím vám, že to pro mů službu učiníte, aťby taková věc uvedena na mě nebyla, čeho sem prve nedával; nebo což by se daně páně Mtí dotýkalo vedle jiných, tomu bych v slušném vedle jiných obyknúti chtěl. Ale že více pokládají na mě, nežli páně daň ukazuje, ješto oni dále chtějí na své věci k svým potřebám obrátiti: i prosím vás, jestliže ráčí páně Mt se mnú o to milostivě naložiti a na mě té věci nedopúšťeti pro budúcie, aťby JMt ráčil měšťanóm psáti. Pakli se vám zdá v tom co jiného, že by toto neobyčejné vám bylo, ale chci já učiniti po vašem rozkázání, jakž VMt mi koli rozkážete. Datum Trzebon, feria V. post epifaniam domini.

Prokop rychtář z Třeboně.

Urozenému panoši panu Kunrátovi, purkrabí na Krumlově, na mě laskavému dd.

2089.

Řehoř Klaryc Bohuslavovi z Švamberka: o Rosenberských věřitelích, o mostu u Stráže. (M)

V Třeboni 1477, 5. dubna. — Orig. arch. Třeb. 1. A. 4 K⁸ 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Posielám VMti dva listy od pana Hrádeckého, také přiepís od pana Oldřicha z Bechyně, kteraký chce list na těch tisíce kop mieti o rejské zlaté. Nerozumiem, bych mohl změnit, nenie-li jich mnoho; však se . . . muože vuryky [?] do Hradce a do Budějovic udati, a také by je měli tu v Krumlově . . . vyměnit, neb do Lince; a tady dávají pět za čtyři uherské. Marejský psal mi před třmi neděli, ale teprv mě včera list došel, že nemůž té věci dáti věděti, bude-li moci čekati, než tejden před svatým Jiří. Jakož mi VMt píše, aby ti zlatí byli poslání, když se Chúsník bude postupovati; mněf by se také k tomu času dobře zdálo, ale já neviem, kdy má postúpen býti, a kto jej bude postupovati, abych věděl skrze koho tu věc jednati. O tom mostu, o kterýž VMti pan Strážský píše, zkažen jest z vašeho rozkázání, ale Strážští nemohú se doptati, kto to učinil; a jest břeh jeden váš. A tak jest před chvílí byla zpráva starých lidí, že ten most udělán, aby lidé mohli do lesnov Strážských; a již sobě přes ten most silnici udělali, ješto tudy prve silnice nebyla. Tať jest překaza tomu, že nenie čas toho, aby se

o to súdilo, ale našli by tomu odpor, neb jest břeh jeden i voda vaše všecka. Datum Trzebon, sabatho ante festum pasce anno domini oc LXXVII. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švanberka, najjasnějšího Uherského a Českého oc krále najvyššímu hajtmanu všech zemí království Českého na JKMti místě, a najvyššímu hoffmistru království Českého, pánu mému milostivému.

2090.

Přech z Čestíc Vokovi z Rožmberka: že chce k němu vypraviti svého poddaného Filipa. (M)

V Čestících 1477, 26. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu svou vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi píšete VMt o Filipa, abych jej vypravil k VMti na nedlůhý čas oc: pane milý, račte VMt věděti, že ho nyní doma nemám; než když se vrátí, chciť o to s ním s pilností mluvit a k vám jej vypraviti, což najspíš moci budu. Ex Czessticz feria III. post festum sancti Bartholomei, annorum oc LXXVII°. Přech mlazší z Čestíc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému, b. d.

2091.

Stanislav z Přerova Řehořovi Klarycovi: posílá seznam svých výdajů o sv. Havle. (M)

V Soběslavi 1477, 12. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 R. 1.

Službu svou vzkazuji, urozený pane Řehoři, milý příteli. Psal jsem vám, i list poslal s cedulí, co se komu z mého úřadu vydati při tomto s. Havle má, i také co před sebou peněz mohu jmieti, a poslal sem to byl po náhodniem poslu, kterýž byl poslán do Pasova od kupcův. I přišel včera a tak mi teprve pověděl, že byl jat na cestě, a že by jemu ten muoj list i s té [sic] cedulí vzali. I teď vám ceduli posielám jinú, co se komu dáti má, a což se dotýká peněz, co bych před sebou měl. Mužete tomu porozuměti a poznati po posledniem mém registru, z kteréhož sem počet najposláz učinil, a přes to položte XX kop mi více; dám z toho, co páně Mti na počtu zuostal sem a zuostanu. U řezníků také za krávy mám vzieti XXVIII kop; od Lomských nemohu svatojiřského ještě přes polovici jmieti, leč co tuto vytáhnú; a zlatých netuším, bychť mohl po kopě bez II grošův odbývati. Ex Sobieslaw, dominico ante festum s. Galli 1477. Stanislav z Přerova.

Urozenému panoši Řehořovi Claryc, mému dobrému příteli; pakli jeho nebylo by, ale panu Kunráthovi purkrabí dán.

2092.

Vok z Rožmberka Bohuslavovi ze Švanberka: aby mu postoupil, jsa ve vězení, správy otcovských statků. (M)

B. m. (1478, po 30. lednu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Milý pane otče! Jakož sem vás sobě s bratřími svými za pana otce zvolil

a vám panstvie svého svěřil, a vy jste mé dobré jednali a o mne pracovali, ještě já vám toho děkuji a buohdá i s bratřími svými zasluhovati miením: ale poněvadž jest pán Buoh na vás vězenie dopustiti ráčil, ještě já toho vám, Buoh to vie, nepřeji, již vy sami svého dobrého opatřiti nemůžete, a nad to pak mého a bratří mých; ještě jest toho strach, a sami tomu dobře rozumiete, že by skrze takové vězenie na mě a na bratřie mé i také na panstvie naše nenabytá škoda přijíti mohla. Protož, milý pane otče, jakož ste to k mé prozbě a z své dobré vuole učinili, že ste se v mé panstvie uvázali, prosím VMti, abyšte též k mé prozbě a z vaše dobré vuole mně zase postúpili, aby skrze vězenie vaše na mě a na bratřie mé škoda nepřišla, ještě nepochybuji, že byšte nám toho nepřáli. A já se v tom s pomocí Boží a s vaší raddú buohdá tak miením mieti, abych panstvie spravoval k svému a bratří svých dobrému a počestnému, ještě toho buohdá VMt i jiní dobří lidé pochváliti mají.

Viz koncepty podobného smyslu v Arch. Českém IX. str. 219 č. 900.

2093.

Matěj z Dubče Buškovi z Crlína: aby Podborských k platu nenutil. (M)

B. m. a r. (1478? 12. března). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G⁸, 9.

Službu svú vzkazují, slovutný příteli milý. Rychtář muoj zkázal mi, že by ty vždy chtěl na Podborských*) těm desieti grošóm, kteréž platí s lesu neb s uobce: věziž, milý příteli, žeť mi jest těch deset grošów vedle jiného platu té vsi prodáno i sstúpeno, a lidé sú mi s tím slíbili i platie tak. A jakož si již prve zpravován, že těch deset grošów jest mi vepsáno v páně Mti rejstra, kteráž sú mi od JMti vydána na všecky vsi, která co platiti má a který člověk: i posielámť teď z té vsi popsán poplatek peněžitý vedle rejstr páně Mti mně vydaných slovo od slova i summu té vsi položenú v páně Mti rejstrách. Tu porozumieš, zbývá-liť po summě těch deset grošów čili nic; neb převrha poplatek s summú, sledáš, že těch deset grošów v summě zuostane. A protož, milý příteli, ufámť já tobě, že mých chudých lidí u pokoji necháš, ale raději tohoto lístku páně Mti dodáš, nebť JMt jináč bohda neshledá. Dán ve čtvrtek před květnú nedělí.

Mathěj z Dubče.

Slovutnému panoši Buškovi z Crlína, příteli mému dobrému, buď dán.

*) Koupil je s Sepekovem roku 1459.

2094.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o dluzích Rosenberských a o mordú. (M)

V Třeboni 1478, 7. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 2.

Služba má napřed, pane purkrabie milý. Prosím vás, kažte list hlavní napsati Aleksiemu Gamúlnarovi měštěninu v Jindřichově Hradci a Dorothe manželce jeho a jich dědicuom na II^c zlatých uherských, úroka platiti ročně XX zlatých uherských

aneb za tolikéž peněz, a počieti úrok plati[ti] na svatého Havla najprv přístieho aneb dvě neděl potom, puol létha napřed dáti věděti, a pošlete mi jej po tomto poslu. Milý pane purkrabie, zabila dva Slúpova člověky páně člověka, i mají je o to zde v Třeboni smlúvati; a na to uručil on své, a my páně lidi na smlúvu, ale v Třeboni má se to konati. I což se viny dotýče, komu ta vina má jíti, neb což se mordu dotýče, to se dotýče popravy, a Slúp popravcí nenie: i dajte mi v tom naučenie, co mně příslušie v tom učiniti, mám-li kázati pánu vinu uručiti; ale daliť sú již XX kop, ještěť sú byli prve uručeni na postavenie i nesměli se pro tento skutek postaviti, a jsú chudi. A jakož sem dal LX zlatých pěším Kuštošově Netě: pošlete mi je zase, neb peněz potřebie bude k svatému Jiří. A prosím, kažte převrci, kde se ti penězi mají vzieti, což se úrokuov k sv. Jiří má dáti. A nedali ste mi odpovědi, zastanu-li trspaslka s úhoři panu Vokovi poslati. Datum Trzebon, feria III. post s. Ambrosii anno domini oc LXXVIII. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Cunráthovi z Petrovic purkrabí na Krumlově, příteli milému buď dán.

2095.

Adam z Drahonie purkrabí Krumlovskému: o dluhu pánů z Rožmberka. (M)

V Drahonicích 1478, 21. května. — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 24 b.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý! Jakožť sem prve psal i list Kuchtuov poslal, kterak napomíná z úroka oc: i milý příteli, ještěť praví, že mu úrok dán nenie, a skrze to teď obsielá k ležení; i vlehnúti jest chtěl, než že sem já jeho odprosil, aby toho povydržel, až bych já tě s tím obeslal. I to věda, milý příteli, opatř tu věc, aťby páni JMt k škodě nepřišli, neb to Buoh vie, že bych já pánóm JMtí žádné škody nerad přál. Ex Drahonicz, feria V. in die corporis Christi anno oc LXXVIII°.

Adam z Drahonic.

Urozenému panoši Cunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému d.

2096.

Zdeslav z Šternberka Vokovi z Rosenberka: o prodání něco lesů z Syrovce. (M)

V Bechyni 1478, 23. sáří. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Wa, 3.

Službu svú vzkazují, urozený pane a příteli milý. Mluvil úředník muoj s lovčím vaším s Habarthem, aby mi prodal něco lesu z Syrovce; pravil, že toho bez vuole tvé učiniti nesměl. Prosím, milý pane a příteli, aby mi jeho kázal ku potřebě mé prodati a jemu hned list o to psáti, neb mi jeho k některé potřebě hned potřeba jest, ještěť bych jej tuto sobotu porubiti dáti chtěl a jej rád zaplatiti chci. Ex Bechin, feria III. post Mauricii anno oc LXXVIII°.

Zdeslav z Šternberga oc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmbergka, příteli mému milému.

2097.

Matěj z Holkova Vokovi z Rosenberka: že mu člověka propustí. (M)

V Holkově 1478, 16. října. — Orig. arch. Třeb. 1. B. 5 A U. 62.

Urozený pane, pane milý, službu svú vzkazuji VMti. A jakož VMt píše o toho člověka, že sem odpovědi VMti nedal: i rač VMt věděti, že jej VMti propustím; a ještě to dobře viem, že nenie ten člověk VMti, nebo se jest k VMti neznal, a VMt vždy voň píše: milý pane, musím to na svého pána vznést, ještě stojíte VMt o ty lidi, ještě se k vám neznají; než již jsú chlapi vně, již se mohou dobře k vám znáti. Datum ex Holkow, feria VI. ipso die s. Galli anno oc LXXVIII.

Matěj z Holkova.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka, pánu na mě laskavému.

2098.

Řehoř Klaryc Vokovi z Rožmberka: o odměnách panu Popelovi. (M)

V Třeboni 1478, 14. prosince. — Přepis arch. Třeb. A. No. 22, I. svazek f. 2.

Urozený pane, pane můj milostivý, služba má VMti napřed. Páně Popelovu psaní porozuměl sem. Máte přátely všechny v jedno brdo tkané, že vám chtějí zub za oko dáti. Takéť on té otměny nebude moci dojíti bez vaší vůle, nebť Břekovec ot něho nepřijme, leč vůli ot VMti jakožto od dědice zjedná; a vy také nesvolujte, kdyžť jest on pro vás svoliti nechtěl. A jakož pan Popel píše, že by vůbec této otměny museli dáti za tu otměnu, kteréž chce, což za VI m stojí, LX neb LXX dáti oc. Datum Trzebon, feria secunda post sancte Lucie anno 1478. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rožmberka, pánu mému milostivému buď dán.

2099.

Rožmberský purkrabí Kunrátovi z Petrovic: o koně. (M)

V Rožmberce (1478?). — Orig. arch. Třeb. Famílie Vlků.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý. A prosím tebe, učiň to pro mě a odbuď mi svého koně plavého nebo plesnivého. Neb sem řek Petrovi svého odbýti vraného. A pak tě ústně zpraví toho ukazatel listu tohoto. Dán na Rozberce.

Jan z Vlkých, purkrabie na Rozberce.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

2100.

Rožmberský purkrabí Kunrátovi z Petrovic: o pytlacení. (M)

B. m. (1478?). — Orig. arch. Třeb. II. 249. 16 b.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a švakře milý. Věděti dávám, že nyní

na vovsy na shon chodie, a že Štěch nalez šlak i místa, kde kerý zajec zabit, a že šlak od Pabce. I milý švakře, věřímť, že se k tomu přičiníš a o to mluvíti budeš vedle potřeby. Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce.

Urozenému panoši Cundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a švagru mému milému.

(Cedule.) Pane švakře, příteli milý. Věděti dávám, že mi skradli krahujce, a tak mě spravujie, že mi to učinil Troraych pěší váš. Věřímť, jako svému milému příteli, že se na to poptáš; a bylo-li by to tak, věřímť, že jej trestati budeš. Neb jestliže by vy chtěli krahujce mieti, což bych já jich měl, všechny bych vám poslal; nenie jich potre[bí] krásti.

(Druhá cedule.) Také, příteli milý, věděti dávám, že někteří lidé, přisedějící blízko k zámku napanští, majie tenata a na shony chodie; a oumysl můj jest, abych jim tenata v domu pobral. Což se tobě zdá, to mi daj věděti. Neb nenie slušné jim přepustiti tenata mieti.

2101.

Hanuš Greif Vokovi z Rožmberka: o zvěřinu. (M)

V Budějovicích 1479, 23. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane mně milostivě přeznivý! Služba má napřed VMti. A jakož sem VMt prosil skrze Zigu odsud k svému veselé za zvěře, i zpravil mě týž Zyga, že VMt řekli ste Řehořovi rozkázati, aby mne v tom opatřil. I račtež věděti, že bohda od středy příští v témdni [3. února] své veselí jmieti chci, i protož ještě VMt prosím jakožto pána milostivě přeznivého, abyšte, ač nerozkázali-li ste, ale ráčili ještě Řehořovi neb jinému úředniku VMti rozkázati k tomu dni mne opatřiti, abych zmeškán nebyl, jakož plné doufanie k VMti jmám, že mne v takové pilné potřebě mé neráčíte opustiti pro mů službu, kterúz sem často skutečně činil panu otci VMti dobré paměti, jenž o tom úředníci VMti dobře vědie. A toho i ještě i VMti potomně miením zasluhovati. Za odpověď milostivú VMt prosím po tomto poslu. Datum Budweis sabbato post s. Vincentii, anno oc LXXIX°.

Hanuš Greiff, měštěnin v Budějovicích.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně milostivě přeznivému, d.

2102.

Markvart z Kozího Řehořovi Klarycovi: o sjezdu k jednání o vsi. (M)

V Soběslavi 1479, 9. února (?). — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A^a, 14 g.

Služba má napřed, pane Řehoři, příteli milý. Jakož sem byl psal z Bechyně, když jsi byl v Soběslavi, aby přijel ku pánu mému JMti na Bechyni, a tu

jest chtěl pán muoj s tebú o ty vsi rozmluviti a té věci od tebe porozuměti. I to se jest nesešlo oc. A v tom sem já musel jeti do Prahy ode pána svého [k] králi JMti o některé potřeby. I tak jest muoj pán poručil tobě dáti věděti, aby páni z Rozmberka ráčili někoho od sebe vyslati, a já Vítha ode pána svého, o to s vámi bychme rozmluvili, a v tom byšte úmysl pána našeho zvěděli a my pánuov z Rozmberka také. I když by se vám zdálo a kde dadúc nám napřed věděti, abychme se o to shledali. A zpravil mě Stanislav, že by měl úmysl, býti tuto středu v Soběslavi; jemu sem poručil tě některých věcí zpraviti, jakožt sem o to z Bechyně listy poslal, když sem rozuměl, že se s tebú neshledám. I o tu pójčku, což se pana Břekovce dotýče, že jest na konec zjednána, budete-li chtieti. Datum Sobieslaw, feria III. ante Apolonie*) virginis annorum LXXVIII. Markvart z Kozieho.

Urozenému panoši Řehořovi Klaryc oc, příteli mému dobrému.

*) Apollonie 9. února bylo v úterý.

2103.

Třeboňský lovčí Vokovi z Rosenberka: o urovnání hranic mezi panstvím Strážským a Třeboňským. (M)

V Třeboni 1479, 31. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 G 8 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že jest veliký zmatek o hranici na lesiech mezi panem Stráským a mezi VMtí, a že jest to žádáno na panu Strážském, aby ty hranice opraveny byly od dávných let, i nemohlo se to sjíti. I teď sem jezdil ku purkrabí Strážskému. Ten jest již k tomu svuoli dal, ten úterý po velce noci aby se ty hranice opatřily a na ně vyjeto bylo. Milostivý pane, jest-li v tom vuole VMti, také prosím VMti, abyšte ráčili k tomu někoho poslati a VMt nebyla zaneprázdněni jinými věcmi, aby ti dobří lidé zde mohli býti k tomu času, (nebo jest k tomu rozumných lidí potřebie), a mně dáti VMt věděti, aby se k tomu času také staří lidé a svědomí mohli shledati. A pak-li by se co VMti jiného zdálo rozkázati, račte mi dáti věděti, abych já purkrabí Strážskému také to dal věděti. Datum Trzebon, feria III. ante sancti Ambrosii anno oc LXXIX°.

Jan Víza, lovčí z Třeboně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d. d.

2104.

Písař Třeboňský Vokovi z Rosenberka: posílá vypsanou ceduli úřadu svého. (M)

V Třeboni 1479, 15. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti posielám ceduli vypsánú úřadu mého i také jiných úředníkuov. A jakož mi VMt psala, abych registr VMti poslal, každého zejména člověka sepsal: račte VMt věděti, že ta věc kvapně nemuoz tak

brzy sepsána býti, aby zmatku nebylo. Jestliže ráčíte mieti, i to já rád chci učiniti, spíše VMti poslati, co se úřadu mého dotýče, jakož žádáte VMt mieti. Datum Trzebon, feria V. post festum pasche anno oc LXXIX°. Petr, písař z Třeboně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému dd.

2105.

Řehoř Klaryc Vokovi z Rosenberka: o propuštění Pešíkova pacholka. (M)

V Třeboni 1479, 15. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P, 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý, služba má VMti napřed. Jakož mi VMt psala o Pešíkova pacholka, aby puštěn byl, to se tak stane. Ale nerad sem, že takoví krádežové lidem tak lechce scházejí; však ktož kradú, kto jim radu dává, kto přijímá, je přechovává i kto kupuje kradené vědomě pro svou zisk, všickni jednostajnú pomstu trpěti mají. Vašif sú se lidé chudí nemohli odprositi, abych jich zlodějsky neholdovali a aby je ústavně nelúpili; již jest nastala milost zlým a nemilost dobrým. Datum Trzebon, feria V. post festum pasce anno domini oc LXXIX.

Řehoř.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rosenberka, pánu mému milostivému dd.

2106.

Řehoř Klaryc Petrovi z Rosenberka: že Zdebor z Kozího dlužního listu na papíře přijmouti nechce. (M)

V Třeboni 1479, 5. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W 5.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Služba má VMti napřed. Oč VMt Vyšemírovi a mně psal ste, to sme vše tak lidem rozkázali. A posielám VMti přípis listu, kterýž mi psal Zdebor Kozský a velmi horlivě, že od něho neráčíte list na pergameně přijieti, jakož v tomto přiepisu srozumiete. I račtež o tom rozkázati; byť má věc byla, já bych ten list na papíře přijal, než poněvadž jest pán tak rozkázal, tehdy mně se toho měniti nehodí. A o tom listu, jakož píše, že první litera I nenie napsána, zdá-li se VMti, aby ta litera v Hradci byla napsána, to račte dáti věděti. Pakli ráčíte jiný list kázati napsati, to buď při VMti vuoli; než račte jej bez meškání poslati, aťby on nás některak nevolně nenapomenul. O Linhartovi z Hobzie, tak mi píše, že se ona i s sirotky panu Hradeckému poručila. Datum Trzebon, feria VI. post omnium sanctorum anno domini oc LXXIX.

Řehoř.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

2107.

Řehoř Klaryc Vokovi z Rosenberka: o braní kur, o půjčce Markvarta z Kraselova, o hamerníku v Chlumu, o hanění Hradeckých. (M)

V Třeboni 1479, 5. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G⁸, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Služba má VMti napřed. Psal sem VMti o ledakés potřeby, i nedali ste odpovědi; najprv o kury, ráčíte-li za ně po sedmi penězích bráti, neb lovčí praví, že sú lidé zle požili, a kteréž kury dávají, ledvi po sedmi penězích stojie. I stojí ta věc, že nevieme, co bráti dáti, kury-li čili peníze. Bude kur žaludních na V^c kromě úročních, a ovsa žaludního na XII^c t. O poměrčího, jako ste rozkázali, poslal sem; ještě odpovědi nemám. Měli bychme blízko jednoho; i vyježděl na to prve s panem Zdeňkem, bojím se, by nefalšoval. Také sem VMti prosil za list k Ribaldovi, ješto vašemu hamerníku z Chlumu dlužen VIII zlatých za zbroji, i nemuož na něm nic dobýti. Také aby mi Markvartuov list z Kraselova byl poslán; a mám za to, že Stanislav III^c kop smluvil, kam je ráčíte obrátiti? Na ten základ Kameckého lidí již dáno IX kop. Má-li VMt úmysl jeti neb poslati do Prahy, prosím VMti, neračte mne zapomenúti, abych já také jel a se opatřil proti tomu hanění Hradeckých, neb jeho nemiením na sobě nechati; však sem pro svú věc nezašel, než pro to právo, kteréž VMti a vašemu zámku příslušie, aby to jináč zleččeno nebylo, než jakož za vašich předkuov bylo. Datum Trzebon, dominica post sancte Barbare anno domini oc LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2108.

Petr Kaplěř ze Sulevic vstupuje podlé strany Rožmberské ve příměří s císařem Fridrichem. (M)

B. m. (1481, 17. července). — V Březanově genealogii Kaplěřů ze Sulevic v arch. Třeb.

Já Petr Kaplěř z Sulejovic a na Wintrberce známo činím listem tímto před každým, kdož by jej četl neb čtoucí slyšel: jakož s jeho císařskou důstojností urození páni, pan Vok z Rožmberka, pan Bohuslav z Švamberka, pan Jan z Švamberka, mistr převorství Českého, v stání a v pravé křesťanské příměří vstoupili jsou, že já také v témž stání a příměří státi chci, a věrně a právě v tom tak vedle Jich Mti míním se zachovati. Tomu na svědomí svú vlastní pečet kázal jsem přitisknouti k tomuto listu, jenž psán a dán jest leta oc v outerý na den sv. Alexie.

2109.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rožmberka: o novém služebníku Vokově a jestřábech. (M)

Ve Lštěni (1481), 24. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož mi píšete

o toho člověka oc; i vězte, že mi není žádná konečná odpověď dána z příčiny té, že ještě s svým pánem žádného konce nemá, ale chce jej brzo vzíti. A jakž brzo konec vezme, tak mi ihned chce dáti znáti. A za jiné nemám, než že zednáno bude vedle vůle vaše, neb mi jest sám pověděl, že jest sám z sebe toho úmyslu byl, kdyby konec tuto vzal, že by byl chtěl někde při vás býti raději, nežli kde jinde. Na méf pilnosti nesejde, v tom i v jiném, což vám mohu k vůli učiniti a poslúžiti, učiním rád. A jakož mi píšete o jestřáby, milý pane švagře, žalujit já vám ještě větší příhody. Račte věděti, že sem své všechny až sem zdravé přinesl a dva dni zdravých na bidle choval, pak potom sem je vrhl do koše, aby se vylétali. I beze všeho smetání tří mi v koši umřeli včera. A nedával sem jim, než čistá kuřata a holúbata (ta oba veliká a třetí malý z Hluboké) a k tomu domácí kotečnici. Ten čistý, jako jej pan Strakonický chválil, když sem přijel, již jesti nechtěl, a za jiné nemám, žeť dnes neb zítra umře. A druhého bratra jeho byl sem počal nositi do třetího dne, velmi pěkně sobě na ruce dělal; potom nechtěl na ruce seděti ani více jesti, i musil sem jej zase do koše vrtci, neb mi jest velmi zhubeněl. Také mu netuším, by živ zuostal. I žalujmež sobě vespolek naše veliké příhody, a proto se vo jiné starejme. Budu-liť já mieti co dobrého, vezmete jako své. Boh dý, byšte se dobře měli i se všemi svými. Káča kázala vám modlitbu pověděti, že by ráda viděla, abyšte se dobře měli. A moji mladí Rožmberští, děkujíc Bohu, dobře se mají. Ex Lesstien f. III. in vigilia sancti Jacobi appostoli.

Petr z Šte[r]nbergka oc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmbergka oc, švagru mému milému.

2110.

Alžběta z Kravař Vilémovi z Pernšteina: o prodeji Strážnice a úmluvě s manželem Petrem z Rožmberka. (M)

V Krumlově 1484, 6. listopadu. — Opis současný arch. Třeb. Fam. Rosenberg 4.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Račte věděti, že sem panu manželu svému milému plné a celé povolenie dala, aby Strážnici prodal pro dobré JMti, kteréž mi jest JMt dal znáti. Než JMt má mne opatřiti takto: Začkoli Strážnice prodána bude, že mi tu sumu má zapsati na městě Soběslavi a na panství k tomu příslušejícím na takový běh, jestliže by pán Buoh pána mého smrti neuchoval prve nežli mne, že tu mám byt svooj na Soběslavi jmieti a to panství, kteréž mi k tomu zapsáno bude, držeti; a odtud nemám hýbána býti až do mé smrti. A po smrti mé, komuž bych to zapsala aneb rozkázala, ten aby to držel dotud, dokudž by páni z Rozmberka toho zase od něho nevyplatili, tu summu dadúc, kteráž mi na tom zapsána bude. Také v tom mám opatřena býti, jestliže by mne pán Buoh prve smrti neuchoval, nežli pana manžela mého, abych mohla tisíc zlatých uherských

odkázati, komuž budu chtieti, jakož sem sobě to pozuostavila. A komuž bych odkázala, aby pan manžel muoj povinen byl dáti bez odporu. Abyšte se dobře měli i se paní manželkú vaší i se všemi vašimi, to bych s pravú věrú ráda slyšela. A prosím TMti, račte na mého Jindřicha laskavi býti. Ex Krumlow sabbato die s. Leonardi anno oc LXXXIIII°. Alžbětha z Kravař a z Strážnice oc.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfnštaině, najvyššímu maršálkovi královstvie Českého a najvyššímu komorníku cúdy Brněnské oc, příteli mému milému.

2111.

Petr z Rožmberka nejmenovanému šlechtici: žádá za prodání koně. (M)

V Krumlově 1484, 7. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 18.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Slyším, že máte kuon pěkný, kterejž ste koupili od Kestřanského. I prosím vás jako přítele svého milého, abyšte to pro mě učinili a mně jej prodali k mé přieliš pilné potřebě, kteréž se psáti nehodí. Než potom vám poviem, když se s vámi shledám. A což sobě zaň kolivěk dáti rozkážete, to vám chci dáti a jej zaplatiti; plné doufanie k vám maje jako ku panu příteli svému milému, že to k mé pilné potřebě pro mě učiníte; neb bych zvláštne viery k vám neměl a naděje přátelské, nestaral bych vás o to. Ale doufanie plné k vám mám, že to pro mě učiníte dle takéž nebo mnohem větší libosti okázanie. A jestliže to učiniti chcete, jakož v tom žádného pochybenie nemám, tehdy mi jej pošlete po služebníku mým, ukazateli listu tohoto. Ex Krumlow dominico post s. Leonardi, anno domini LXXXIIII°. Petr z Rožmberka oc.

2112.

Vilém z Pernšteina Alžbětě z Kravař: o prodeji Strážnice a úmluvě s Petrem z Rožmberka. (M)

Na Moravském Krumlově 1484, 12. listopadu. — Opis současný v arch. Třeb. Fam. Rosenberg 4.

Službu svú TMti vzkazuji, urozená paní, paní milá! Jakož mi TMt psáti ráčila, což se Strážnice dotýče, že vuoli svú dáváte panu manželu vašemu, aby ji prodati mohl a na který způsob, tomu jsem srozuměl. Milá paní, pán Buoh vie, že bych já TMti všeho dobrého přál s pravú věrú, a aby tak se vám vedlo, jakož sami sobě žádáte a myslíte. Datum in Crumlow, f. VI. quinque fratrum LXXXIIII°.

Vilém z Pernšteina na Helfnštaině, najvyšší maršálek králov. Čes.
a najvyšší komorník cúdy Brněnské.

Urozené paní, paní Alžbětě z Kravař a z Strážnice, paní mně milej.

2113.

Vilém z Pernšteina Petrovi z Rožmberka: že nelze mu v nepřítomnosti hejtmanově vydávati listů. (M)

Na M. Krumlově 1484, 12. listopadu. — Opis současný arch. Třeb. Fam. Rosenberg 4.

Službu svou vzkazují, urozený pane a příteli můj milý! Což se zuostanie toho mezi námi o Strážnici dotýče, mluvil sem o tu věc i radil se s některými pány, přátely svými, kterýmž se zdá, že mně není možné ani slušné bez vědomie páně hajtmanky [sic], kteréhož nyní doma není, a pánuv jiných, bych sám měl vám přiepisy toho vydávati aneb nyní posielati. I prosím vás, milý pane příteli, že mi v tom mieti za zlé neráčíš, že nyní toho učiniti nemohu; neb pán Buoh vie, že bych já vám přál, abyšte podle povolenie paní manželky vaše mohli tu věc opatřiti a naložiti s tím vedle vuole své. Než jakož má býti svadba vskuore teď páně Hradeckého, tu chci se panem hajtmanem a pány o to mluvit, kterak bych já v tom měl opatřen býti a pokud, a tu o všecko s vámi konec učiniti. I věřím vám, že mi v tom za zlé mieti nebudete, neb prve nikoli toho učiniti nemohu. Datum in Crumlow, feria VI. quinque fratrum LXXXIII°.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší maršálek králov. Čes.
a nejvyšší komorník cudy Brněnské.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka oc, příteli mému milému.

2114.

Beneš z Waitmile Vokovi z Rožmberka: jednání o Nové Hradě a o Kolín. (M)

Na Karlštejně (1485, 7. května). — Orig. arch. Třeb. II. 85. 1 a.

Urozený pane, pane a kmotře můj milý a na mě laskavý, služba má VMti napřed vždycky hotová! Pane milý, král JMt, pán muoj milostivý, kázal mi VMti psáti, kterak jest o VMti věc o Nové Hradě zjednáno, i také o Kolín skrze nás posly, kteříž jsme dole byli.

Najprvé o Nové Hradě takto, že král JMt ráčí jich prázden býti a pana Groffnekara k tomu držeti a zase k nim připustiti, poněvadž je od něho má. A Groffnekar aby VMti práv byl a to takto: aby VMt ráčil vydati dva přetele, a pan Groffnekar dva, a ti čtyři aby se konečně sjeli tu neděli po Božiem Těle najprv příštím v Kormburce, a ti aby slyšeli vaši spravedlnost a páně Groffnekarovu také. A budú-li tu věc moci srovnati ti přítelové, aby ta věc mohla mieti konec; pakli by oni nemohli toho tu srovnati, chtěli sme my zvěděti, aby té věci vždy konec byl. I dal jest nám král JMt za konečnou odpověď, že chce k tomu Groffnekara držeti, aby vždy konec byl. A jmenoval jest král JMt ubrmany kniežata Bavorská, knieže Jiříka anebo knieže Albrehta Mnichovského, aby sobě volil z těch, kterého chce

král pán náš; a nesmluví-li v Kormburce, aby hned nevracujíce se domuov, jeli před ubrmana, aby vždy konec byl. Pakli by knieže nemohlo osobně v té věci pracovati, ale kohož by vydali z své rady, ti aby vždy konec učinili. Král JMt, pán muoj milostivý, bude voliti, kohož se VMti zdáti bude, z těch dvú kniežat.

O Kolín takto: Když penieze dány budú, že Kolín postúpen bude. A král Uherský králi našemu velmi se přátelsky má i k této zemi, a nám poslóm veliké poctivosti činil, ješto sem já toho prve nemnoho vídal, aby tak činil. — A z zvěřiny VMti velmi děkuji. A bude-li VMti potřebí krále JMt, najdete JMt v neděli a ten celý týden na Karlštajně. Ex Karlštain sabbato ante Stanislai.

Beneš z Waytmille, purkrabie na Karlštaině,
mincmajstr na Horách Kuthnách.

Urozenému pánu panu Okovi z Rozmberka oc, panu kmotru mému milému a na mě laskavému.

2115.

Petr z Rožmberka Vokovi z Rožmberka: o jednání s Grofnekařem. (M)

V Krumlově 1485, 29. září. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 1 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý. Napřed bych rád slyšel, abyšte zdrávi byli a dobře se měli. Račte věděti, když sem včera domuov přijel, že jest posel přišel od pana Groffneka se třmi listy, kterýchž vám teď příписы posielám, jimž porozumiete. I když sem jel z Strážnice, zvěděl sem, že pan Beneš a pan kancléř jedú domuov; poslal sem k nim služebníka svého, chtě zvěděti, kterak jest tam o naši potřebu zjednáno. Což sem od nich porozuměl, byl bych vás toho zpravil, ale poněvadž s těmi pány sami se shledáte, od nich všeho lépe zpraveni budete. A jakož jest Groffneker poslal list od pana Thomáše, ten nenie tak napsán, jakož jest od Groffneka nám zapsáno; jakož vám i toho přípis posielám, ješto proti tomu srovnati muožte. Protož pane bratře milý, račte v tom zvláštní pilnost mieti a krále JMt o to starati, aťby JKMt ráčil poselstvie učiniti k témuž panu Thomášovi bez meškání, aby nám zámku našeho postúpil, jakož vám v tom pan Beneš a pan kancléř raditi budú. Datum Krumlow, feria V. sancti Michaelis anno LXXXV°.

Petr z Roznberka oc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka oc, panu bratru mému milému dán.

2116.

Farář Bošilecký purkrabí Krumlovskému: o krádeži v kostele. (M)

V Bošilci 1486, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 55 c.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane purkrabě mně příznivý, a rád bych slyšel, by se dobře měl a šťastně. A mám za to, že tebe tajno nenie, kterak nám

se stala škoda v kostele veliká.*) I milý pane purkrabě, věřím vám jakožto přáteli dobrému, že tímto posluom a ukazatelóm listu tohoto, že jim radni a pomocni budete k těm věcem, co vás spravie, a přístup k pánu JMti jim zjednáte; neb my bychom jiného nežádali, nežli abychem své zase měli, a oni aby při hrdlech svajch zuostali. Nebo jestliže svou pilnost v tom okážete, napřed od pána Boha a potom od sv. Martina věčnú odplatu budete mieti. A s tím vás pánu Bohu porúciem. Datum ex Bossilecz, feria III. post circumcisionem domini anno oc LXXXVI°.

Kněz Jan farář Bošilecký, kaplan váš.

Urozenému panoši Petrovi z Dobrohoště, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

*) Dle listu hejtmana Třeboňského Jana z Trnové dđto. v Třeboni dne 3. ledna 1486 ukradli knihy, kalichy a jinší kostelní věci. Světecký 2, 46.

2117.

Hejtman Soběslavský Vokovi z Rosenberka: o úrocích Mezimostských. (M)

B. m. a r. (1491, 31. břesna). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 G^o, 9.

Urozený pane pane, službu svú VMti napřed poddanú vzkazuji. I prosili sú mě lidé VMti z Mezimostí za přímľuvu vuoroky; i VMti prosím, račťe s nimi milostivě naložiti, neb sú lidé chudí, a uškodily jim vody i krúpy, žě sěmena k jeři musí kupovati. A VMti prosím, račťe VMt na[d] nimi nějakú lítost ukázati, neb sú lidé chudí. Abych snad, žě by mohli dáti, nechtěl bych sě k VMti za ně přímľuva[ti], by mohli dáti. I což VMt s nimi rozkážete, podťad já sě zachovám. Dán veliký čťvrtek.

Jan Lukovský z Truženic, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmberka oc, pánu mému milostivému.

2118.

Hejtman Soběslavský Vokovi z Rosenberka: o kravách koupených od zběhlého člověka pana Zdeslava z Šternberka. (M)

B. m. 1491, 14. kvěťna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 29.

Urozený pane pane, službu svú VMti napřed poddanú vzkazuji. A VMt ráčili ste mi psáti i přípis páně Zdeslavů, jemuz jsem porozuměl. I VMti znáti dávám, což sě těch krav dotýče, z kderých člověka VMti pan Zdeslav viní: i když ste VMt v Uhřích na vojně byli, stala sě ta věc, žě jest panu Zdeslavovi člověk zběhl, a od toho člověka člověk VMti koupil jest krávy prve, než jest zběhl, i zaplatil, a to jest provedl před těmi dobrými lidmi, na kderé jsme sě buli zvolili, na panu Víthovi starém a na panu Václavovi Dvořeckým a na panu Vajcovi. A tu jest purkrabě Běchynský na člověka VMti nic nemohl uvésti. A ti dobří lidé přěslyševšě, i zložili [s] sebe a poddali toho na VMt a na pana Zdeslava, když doma budete, aby VMt ráčili sami o to jednati. I co VMt ráčíte v tom rozkázati? Ráčíte-li

rozkázati, abych já rozkázal na právě Soběslavským jim státi, a že se jim má spravedlivé státi od člověka VMti. Pakli se VMti zdá toho poddati na pana z Hradce nebo na některé dobré lidi; neb Hniezdo člověk VMti tak praví, že on o páně Zdeslavově člověku nevěděl, by se měl vykrásti z kruntu, a dále VMt ústně sám zpravie. I VMti prosím, že ho neráčíte opůstěti, nebť jest člověk zachovalý. Dán tu sobotu po božím vstúpenie léta LXXXXI°.

Jan Lukovský z Truženic, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rožnberka oc, pánu mému milostivému.

2119.

Soběslavský hejtman Vokovi z Rosenberka: o dvoru v Řípci. (M)

V Soběslavi 1491, 20. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 b.

Urozený pane, pane! Službu svú poddanú VMti vzkazuji. A jakož VMti žaluje Diviš Malovec na mě, že bych mu jeho lidem křivdu dělal v Řípci na dvoře: i VMt račte věděti, že jest to dvuor v Řípci svobodný, že jsú prve žádnému z toho dvoru neslúžili, ktož jest na něm byl; pamětníkuov nenie, aby jiným pánóm slúžili, než VMti předkóm. A ti lidé, kteří jsú ten dvuor kupovali, (přede mnú se trh dál), a hned jsú mně přiřkli, že nechtie jinému žádnému slúžiti, než VMti, když kolivěk Divíše budú motci zniknúti. A potom jsú ke mně přišli, po roce muož býti, a prosili jsú mne, abych za ně propustil člověka; a tak jsem učinil, že jsem za ně propustil dva člověky a jim výhost dal, jeden jest na těch kruntiech, jakož jsú voni seděli, a druhý v též vsi za Divíšem. A tu jsú mi voni děkovali, že jsem ty lidi jim propustil k vuoli, a mně slíbili, že VMt chtie za pána vzieti. I toho jsú nezdrželi až do nynajšieho času; a já jsem jim zapověděl, by panstvie prázdni byli, když jsú toho dosti neučinili. Datum v Soběslavi ten pondělí ante festum sancti Johannis baptiste, annorum oc LXXXXI°.

Jan Lukovský z Truženic, hajtman na Soběslavi.

Douška. A také VMt račte dále věděti, že jest tu lanuov několik pustých v Řípci, a ty jsem jim zapověděl, aby po nich nepásli, a jestliže pásti budú, že jim dobytky zajmu; a lesuov aby všech prázdni byli, aby jim ani prodáváni byli, leč by VMt za pána vzali. A také já jich před VMtí svobodna nečiním, poněvadž jsú z toho dvoru VMti předkóm slúžili. I což VMt ráčíte rozkázati vo nich, puotad já jse zachovám, nebť jsú nikda vodtud Malovcóm neslúžili oc. A VMti postavy pošli k svatému Petru konečně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rožnbergka oc, pánu mému milostivému dd.

2120.

Purkrabí na Hluboké Vokovi z Rosenberka: o propuštění člověka z Zalin. (M)

Na Hluboké 1491, 28. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A U. 24.

Urozený pane, pane milý, službu svú vzkazuji VMti. Jakož sem prve VMti

psal o člověka pána mého JMti o Janka z Zalin, žádaje VMti ode pána mého JMti, aby byl propuštěn, i ještě není propuštěn. VMti prosím, že ráčíte to pro pána mého JMti to učiniti a jej již propustiti rozkážete, poněvadž jest VMti grunthu otec jeho vosadil, neb jest již na tom grunthu třetí hospodář po otci jeho. Ex Hluboká f. VI. die sanctorum Simonis et Jude apostolorum anno 8c XCI^o.

Uvoztěch z Jivovice, purkrabě na Hluboké.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmbergka 8c, pánu mně přeznivému.

2121.

Petr z Šternberka posílá Vokovi z Rožmberka koně. (M)

Ve Lštění 1492, 26. října. — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý. Tehdt vám kuon Břekovec posielám. A proto sem prodlil, že sem ho tak dlúho neposlal, neb jsú cesty tvrdé byly. A milý pane švagře, dívím se tomu, že šte mi nic nedali znáti, chcete-li do Slez poslati, jakož sem vás prosil; i jestliže byšte nynie chtěli poslati, neposielajte, nebť bych já nynie Petrle svého také doma neměl, nebť jsem jeho pro jeho potrebu domuov odpustiti musil. Ex Lesstien, feria VI. ante Simonis et Jude apostolorum annorum 8c XCII^o.

Petr z Šternbergka 8c.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmbergka 8c, švagru mému milému.

2122.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rožmberka: o novém služebníku Rosenberském, o cestě Vokově do Slezska. (M)

Ve Lštění 1492, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Vězte, že již Vohyzda dnes jest u mne byl, na té cestě k vám jeda. I poslali jsú zase za- ním, že se jest musil vrátiti, neb jest jim ještě počtu neudělal. Když jej jměl dělati, pan Jaroslav v ty chvíle umřel. A tak mi jest ještě dnes přirekl, že mimo vás u žádného nebude, leč byšte se s ním o službu neráčili smluviti. A jestliže ráčíte rozkázati, jakž počet udělá, že hned ku panu Petrovi pojede. Pakli ráčíte, aby příjezdu vašeho zase dočekal, vše se tak stane, jediné mi to dajte zase znáti. Také, milý pane švagře, rozumiem, že jste mému prvniemu psaní nevyrozuměli o to poslání, co se do Slezí dotýče. I tak psanie mé ukazuje, že bych já byl rád, abyšte hned byli někoho ke mně vystrojili, a s Slezí zase jedúce, aby k nám byli do Prahy přijeli. I poněvadž jest to zmýleno, prosím vás, milý pane švagře, že někoho ke mně ráčíte vypravit, co můžete najspíeš. A já vám toho rád odslúžím v potrebu vaši. Zdař vám pán Buoh

na té cestě i jinde. Dán na Leštně ve čtvrtek na den sv. panny Lucie, annorum domini oc XCII^o.
Petr z Šternbergka oc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznbergka oc, hejtmanu králov. Čes., švagru mému milému, buď.

2123.

O opravě chrámu Páně v Suchdole. (M)

B. m. a d. (1493). — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 63 b.

Jakož VMt rozkázala v Suchdole kostel opravit, velmi se ti lidé tomu protivie a pravie, že nemají ani těch koní ani těch vozuov, by mohli les voziti, a potrhají se; že chtěie raději pryč jíti. A zdá se g. s., že tudy spálenie zbudú. A také pravie, že oni toho kostela držeti nemohú, než že chtěie k zámku jíti.

2124.

Adam z Cimburka žádá Petra z Rožmberka, by přiložil pečeť k listu na prodej panství Bezděžského. (M)

V Boleslavi 1495, 25. břesna. — Orig. arch. Třeb. II. 320 C. 1.

Adam z Cimburkga a na Thovačově urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberkga, hajtmantu královstvie Českého, pánu a příteli mému milému. Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane a příteli muoj zvláště milý. Dělam list na prodaj zámku Bělé a města, a Bezdězi zámku a těch panstvie oc, urozenému pánu panu Janovi z Janovic, nejvyššímu purgrabí Pražskému a hajtmantu královstvie Českého, na puol třinácte tisíc kop grošuv českých širokých. I prosím VMti, že ráčíte vedle jiných pánuv a dobrých lidí také za mne slíbiti, a pečeť že svú k tomu listu hlavnímu přiložiti ráčíte; a já tiemto listem sľubují svú dobrou věru VMti, že s toho sľubu a rukojemstvie VMt budete buohda vyvazeni beze všie škody vašie. Tomu na svědomie svú vlastnie pečeť přirozenú dal jsem k tomuto listu přitisknutí. Dán na Boleslavie v středu den panny Marie zvěstování, lethá božieho oc devadesátého pátého.

2125.

Úřad města Soběslavi svědčí v záležitosti krádeže ječmene. (M)

B. m. 1498, 2. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 22 b.

My purgmistr a rada města Soběslavě známo činíme tiemto listem přede všemi, kdož jej uzrie aneb čtúc sľyseti budú, že sme šli pro někderú potřebu obecni ku panu hajtmantu, i našli sme lidi pána našeho JMti jménem Řehoře a Kmetíka z Předboře; i pravili sú před námi, že jest pan purgkrabie z Chúsnička poslal holomka svého k nám, aby Šťávy u pokoji nechali a jeho nestavěli. A on sľyše to, nechtěl s nimi jíti, než šel nahoru na hrad; a my šli sme potom za ním na hrad

před purgkrabí. I mluvili sme, aby Štáva šel s námi před pana hajtmána. A purgkrabie řekl, že jeho nenie potřebie stavěti, a pravě, že jest mluvil s panem hajtmanem v kostele. A oni sú řekli, že sme vo nešpořiech z města vyjeli, a u pana hajtmána sme byli, a on jest jeho kázal postaviti jeho. A také jest nám dal tajden napřed věděti. A purgkrabie řekl: když tak jest, Štávo, tedy musíš s nimi jíti.

Item dále vyznali sú před námi spolusousedé naši Tintěra postřihač a Máca soukeník, že pravil před nimi Hruoně z Přeboře, že když seděl [v] vězení z Předboře Štáva, tázal se ho Hruoně, kázal-li je ječmen bráti purgkrabí čili nic; a on řekl, že nekázal. I řekl Štáva: mnoho-li sú ho vzali? A on praví, že nevie. I řekl k tomu Štáva: nech berú, až je čert vezme. A dále jest mluvil pan hajtman Štávovi: Jak si zlý hospodář, že si klisny zmořil, nemaje píce, jakož praví pan purgkrabie Chúsnický. A Štáva jest řekl, že toho nenie, a já mám ještě lonského sena se dva vozy, a letošnieho dosti, a ovsu nemláčeného; nebo jest ta herka nemocná, kerůž sem koupil od vás za IIII bílé groše; a také jest prvé nechtěla jiesti, než sem vsazen do vězenie několik dní. A dále sú vyznali, že jest přišla žena Štávova k Tintěrovi do města a slyšela, že by pravil purgkrabie, že jest ty herky hladem zmořila pro nedbánie, nemajíc píce, kdy jest seděl muž její u vězení. I řekla jest k tomu Štávová s pláčem: buď toho Bohu žel, však toho nenie; a já jindy jich chovala, ješto muž doma nebýval, tři neb čtyři neděle chodě po krčmách; a také sem z těch herek jednu musela kázati dobiti, ješto ji krtice jedly. A to jest od nie slyšel spolusúsed náš Sklenička. A dále jest tázal pan hajtman Štávy, dal-li jest vuoli, aby purgkrabie bral ječmen, čili nic. A on řekl, že nedal vôle ani prvé ani potom. A též sú pravili ti lidé z Předboře před nimi jako před konšely, kdež se svrchu píše. A my k tému jich seznánie a pro lepší jistotu svú sme pečet městskú [sic] k tomuto listu kázali sme přitisknutí, léta oc XCVIII^o na den matky božie Hromnic.

2126.

Paměť Václava z Olbramovic, kterak hejtman Soběslavský žaloval purkrabí Choustnickému na služebníka jeho Košíka. (M)

V Soběslavi 1498, 16. února. — Orig. arch. Třeb. Famílie Olbram.

Já Václav z Olbramovic známó činím tiemto listem všem vuobec, kdož jěj uzřie anebo čtúce slyšeti budú: Když sem šel z kostela před některým časem, přihodil sem se k tomu, an mluví pan hajtman Soběslavský ku panu Olbramovi, purgkrabí Chúsnickému, před kostelem, a pan Vajce při tom stál a k tomu mě povolal: „Žalovat sem, pane purgkrabie, na Košíka služebníka tvého, a prosil sem tebe, aby mne v tom a manželky mé litoval; neb jest mě nešlechetně i ma[n]želku mů zhaněl; a žeť toho věřím jako dobrému člověku, že toho litovati budeš a kárati jěj budeš, neb jest mě nešlechetně zhaněl i manželku, dáváje mně padúchy zvyjebené nešle-

chetné, a manželce mé lhářky a kurvy kurevské. I nezdáloť se jeho z toho kárathi a mne v tom litovati ani tomu věřiti, což sem naň žaloval, než abych to naň provedl. I teď svědomie mám a teď naň to provozuji před těmito dobrými lidmi.“ A já slyše ty řeči, i sa prve svědom Košíka, že jest vešken nešlechetný a utrhač dobrých, a pruvod naň svědomím, i mluvil sem ku panu Olbramovi vedle pana Vajce, aby Košíka z toho trestal a jěj vsadil a k tomu připravil, aby přída do domu páně hajtmanova, prosil pana hajtmana i panie manželky jeho pro Buoh, pro matku boží, aby jemu to odpustili, což jest proti nim nešlechetně neprávě mluvil. A pan Olbram řekl jest to učiniti a jěj hned k tomu připraviti. A já svrchupsaný Václav k této své paměti kázal sem svú přirozenú pečet přitisknúti k tomuto listu; a bylo-li by toho potřebie, to bych chtěl i ústně seznati. Jenž jest dán a psán v Soběslavi ten pátek po svatém Valentinu leth paně oc XCVIII^o.

2127.

Vyznání Markvarta z Doubravice, že jest vězněm pánů z Rožmberka. (M)

Na Krumlově 1498, 2. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Doubravic.

Já Markvart z Doubravice vyznávám tiemto listem všem vuobec a přede všemi, ktož jěj uzříe anebo čtúce slyšeti budú: Jakož sem byl úředníkem a služebníkem vysoce urozeného pána pana Petra z Rožmberka, hajtmana královstvie Českého JMti, a v té službě jsa u JMti, učinil sem JMti neprávě a nešlechetně; kdež pro takový muoj nešlechetný účinek měl sem vedle provinění svého hodně a spravedlivě na hrdle tresktán býti. Jakož jest mne pak JMt chtěl hned hrdlem skutečně tresktati, ale k snažné a veliké přímělvě a prosbě vysoce urozeného pána, pana Oldřicha z Rožmberka JMti, kdež jest JMt přímělvu k JMti učinil ne pro mne, ale toliko pro mé dietky, ze zvláštnie milosti při hrdle jest mne ráčil zachovati a vězením zavázati. Protož JMti z takové milosti, kterúz jest mi učiniti ráčil, pokorně děkuje, vyznávám tiemto listem, že sem JMti vězněm až do smrti své, a slíbil sem a mocí listu tohoto slibuji svú čest a vieru, v tom vězení se proti JMti zachovati, jakož na vězně slušie. A když by mne JMt obeslal a stavěti mi se rozkázal na kterýkolivěk čas, tehdy se mám a mocí listu tohoto slibuji postaviti v JMti moc, tak jakožto vězeň JMti, aby se mnú jakožto s vězněm svým JMt učinil, což ráčil. A toho vězení nemám aniž mohu prázděn býti nižádným vymyšleným obyčejem, leč bych skrze JMt dobrovolně propuštěn byl, v tom sobě nic ve všem světě ku pomoci nebera nižádným vymyšleným obyčejem. Pakli bych se k takovému obeslání a napomenutí nepostavil, tehdy sám na se vyznávám tiemto listem, že sem zase v tu vinu stracenie hrdla upadl. A kdež bych od JMti zastížen byl, mám vzat býti a bez milosti hrdla stratiti, kdežto ani glejtové ani nižádní frejunci nemají mně v tom

pomocni a prospěšni býti obyčejem nižádným. A jestliže by pán Buoh svrchupsaného pana Petra z Roznberka JMti smrti neuchoval, prve nežli mne, tehdy závazek muoj a povinnost téhož vězení má státi na JMti bratříe, pány z Roznberka JMt; v kterýmžto vězení mám, povinen sem, svú čest a vieru slibuje, k JMtem se zachovati vším tiem spu SOBEM, jakož svrchupsáno jest, věrně, právě, beze lsti i také bez fortele všelikterakého. Tomu na svědomie pečet svú vlastní přitiskl sem k tomuto listu dobrovolně; a pro dalšíe toho svědomie prosil sem urozených panoší, Petra z Dobrohostě, purkrabí na Krumlově, a Volkéře Olbrama z Štěkře, že jsú své vlastnie pečeti přitiskli k tomuto listu, sobě však a svým budúcím bez škody. Jenž jest dán na Krumlově v sobotu před Letnicemi leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého devadesátého osmého.

2128.

Král Vladislav Petrovi z Rožmberka: o vaření piva po vseh u Kolína. (M)

V Budíně 1498, 10. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 125. I.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český oc král a markrabě Moravský oc. Urozený věrný náš milý! Věz, že jsú na nás vznesli opatrní purgmistr a konšelé města našeho Kolína, kterak by v okolních vseh téhož města proti jich svobodám a výsadám piva vařili i odjinud téměř až k samému předměstí vozili, a toho že by všecka obec velikú škodu měli; kterážto věc vysoce sobě obtěžující, nás jsú v tom za milostivé opatření prosili, abychom na ně takové škody a záhuby proti jejich svobodám dopustěti neráčili. Pak my chtiece jě v tom, jakož slušné jest, opatřiti, tak aby svobod svých volně beze vsí překážky užívati mohli, porúčiemet: Když kolivěk od svrchupsaných měšťan požádán budeš, aby jim a straně druhé, kteráž jim v jich svobodách překáží, rok vo to před se složil, a s jich obojích spravedlnostmi před sebu státi rozkázal; a nahlédna v ně, konec jim vo to spravedlivý učin, tak aby žádné straně na spravedlnosti její v ničem ukráceno nebylo. Seznáš-li pak, že by tíž Kolínští lepší spravedlnost měli, než strana druhá, v tom je tak opatř, aby jim více od žádného v tom pivě vaření a vození proti jich výsadám překáženo nebylo. Dán na Budíně v pátek den svatého Vavřince, leth království našich Uher-ského VIII a Českého XXVII.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, hauptmanu království Českého, věrnému našemu milému.

Poznámka „Commissio propria domini regis“ stojí nahoře, a nikoli, jak obvyklé bývá, dole.

2129.

Král Vladislav Petrovi z Rožmberka: o zápisech Budějovických na 11 vsí. (M)

V Budíně 1498, 1. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 31. 1.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český oc král a markrabě Moravský.

Urozený věrný náš milý! Poručili jsme i také rozkázali skrze psanie naše opatrným purgmistru a konšelóm města Budějovic, věrným našim milým, aby zápisy na některé vsi, kteréž oni držíe, před tebou okazali o svatém Martině teď najprv příštíem. Jestliže jsou okazali, pošli nám toho přiepis; pakli sú neokázali, poručímeť, aby je k tomu ještě napomenul, aby právo své ukázali k těmto všem, kteréž teď na ceduli*) posieláme; neb jest ten plat někdy Hync k Bechyni vybíral, kterýž jest do komory naše příslušel; jakým pak oni to právem držíe, tomu bychom chtěli rádi rozuměti. Dán na Budíně na den Všech Svatých, království našich Uherského devátého a Českého dvadcatého osmého.

Ad mandatum domini regis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, hajthmanu království Českého, věrnému našemu milému.

[* Na ceduli jest napsáno:] Litvinovice, Mokrá, Dvory, Vrba Německá, Vrato, Vesce, Puhorka, Lince, Vrba Česká, Ladaš, Rožnov, a k tomu jsou mlýnové a dvorové.

2130.

Petr z Rožmberka Budějovickým: aby okazali zápisy na vsi. (M)

Na Krumlově 1498, 25. listopadu. — *Koncept arch. Třeb. II. 31. 1.*

Služba má, múdří a opatrní susedé milí! Jakož jste některé z spoluměšťan vašich ke mně poslali, když sem teď nyní při svatém Martině v Praze byl, oznamujíc mi, kterak jest JKMt vám rozkázati ráčil, kterůž spravedlnost na některé vsi drženie vašeho máte, abyšte přede mnou okazali, a vy že ste toho na ten čas pro zaneprázdněnie jarmarku učiniti nemohli, kdež sem já týmž posloum vašim pověděl, že mne jest o té věci od JKMti žádné rozkázanie nedošlo oc: i teď včera přinesen mi list od JKMti, kteréhož vám přepis posielám; kdež vedle takového JKMti rozkázanie na vás žádám, abyšte mi tu spravedlnost vaši, kterůž na ty vsi máte, okazali, abych já je opatře, v tom se dále zachoval, tak jakž jest JKMt rozkázati ráčil. Ex Krumlov dominica sancte Katharine annorum LXXXXVIII°.

Petr [z Rožmberka] Budějovským.

2131.

Pavel Malovec hejtmanovi na Soběslavi: o jakéms Němci. (M)

V Táboře (před 1499). — *Orig. arch. Třeb. Famílie Malovec.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane hajtmane, příteli můj milý! Jakož sem prve psal o toho Němce, kerýž se prikázal do Černovic, žádaje, aby mi se od něho spravedlivé stalo: i prosím, milý pane hajtmane, daj mi znáti, k vám-li čili ku panu purkrabí Chúsnickému mám o to hleděti, a kde a kdy mi o to rok složen bude; dajte mi znáti, za to prosím. Dán na Táboře.

Pavel Malovec z Pacova.

Urozenému panu Václavovi z Třebomyslic, hajtmanu na Soběslavi, příteli mému milému.

2132.

Petr ze Šternberka choti Petra z Rožmberka: o novém služebníku, o Petru z Rožmberka oc. (M)

B. m. (1499? 9. prosince). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Má milá Petrová! Teď VMti komorníka posílám, kterajž mi vod lidí velmi zchválen jest. Bude-li dobrý, prosím, račte naň laskavi býti; pakliž bude svévolný, prosím, račte rozkázati kázati, bych pánu vašemu psal. Tak se jest zlotroval, že ho neviem, kdy doma hledati. A neviem, proč mi nerozkázal k sobě přijeti, jakož sem VMti psal, že chci přijeti, když káže. Daj Bůh, abyste se voba dobře měla, jakož bych já VMti vobima přál. Psáno mý rukú v pondělí po Matce Boží oc.

Petr z Šternberga oc.

Mé milé paní sestře, paní Petrové z R[ožm]berga oc.

2133.

Petr z Rožmberka své choti, Alžbětě z Kravař: o úmrtí jejího bratra. (M)

B. m. 1499. — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 9a

Alžběto, manželko má najmilejší! Čím větší žádostí očekával sem dobrých novin o zdraví bratra tvého a švagra mého najmil[er]šího, tím žalostiv[er]ším z psaní kněze Fulšteina nesmierně zarmúcen sem, neb mě jest včera psaní jeho došlo, že čtrnáctý den měsíce února, to jest první štvrtek v puostě, den sv. Valentina, s tohoto vědného [sic] světa boskú vuolí povolán jest. Kdežto z takových žalostivých novin na tento čas nic mne jest v těchto ve všech věcech smrtných taková trpkost a hořkost obklíčeti nemohlo, jako tato příhoda, v keréž sem stratil, jehož miluje duše má. Neb zajisté nemiloval sem jeho jako švagra, ale jako syna svého najmilejšího. Ale poněvažd se tak líbilo pánu Bohu všemohúcimu, nadarmo jest se protieviti vuoli jeho svaté milosti, ale toho na jeho svaté milosti nábožným srdcem žádati, aby jeho své svaté milosti účastna učiniti a v nebeských příbytcích pokojně odpočinúti dáti ráčili. Protož, najmilejší manželko, za to tebe netoliko žádám, ale také laskavě prosím, aby všecku žalost opúštěti tu věc milému pánu Bohu poručila, neb jest neumřel bratr tvój, ale předchážeje nás s biedy této k blahoslavenství spí v odpočinutí pokojném s Kristem a z jeho vyvolenými, kdež mie také jeho modliteb za nás buohdá účastnost mieti budem, jakožto kněze našeho milého. A ač tebe, to Buoh vie, velmi nerad zamucuji, ale nezdálo mě se slušné toho před tebou tajiti, a zvláště proto, aby zaň mše svaté spievány byly, o kteréz teď knězi Mikulášovi píší. Datum anno oc LXXXIX.

2134.

Jan z Švamberka Petrovi z Rosenberka: o propuštění dvou lidí. (M)

V Strakonících 1501, 3. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A U. 62.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přáteli muoj zvláště milý. Jakož

mi píšete, abych s Janem Nebřehovským promluvil, aby vám toho člověka propustil, kterýž by se chtěl za vámi osaditi, oc: i račtež věděti, že jsem s ním s pilností o to mluvil, a on mi to dal za odpověď, že týž člověk má některaké záštie s některými jeho lidmi, a když s nimi srovnání o to vezme, vám rád chce jeho propustiti, avšakž v takové dobré vuole okázanie, když by se kdy který též člověk váš za ním chtěl osaditi. Také mi píše úředník váš Fencel, abych se též k Řepickému přimluvil o propuštění vám člověka jednoho kováře: i věztež, že bych to byl učinil dávno, ale že Řepický jest na Dievčicích, a jedněf na Řepici bude, rád to učiním pro vás a s ním mluvit o to budu; neboť netoliko v tom, ale kdež a což bych mohl vám k vuoli učiniti, rád to učiním. Datum Strakonicz, feria VI. in vigilia beate Barbare virginis 1501. Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého oc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozenberka oc, pánu a příteli mému zvláště milému.

2135.

Jindřich z Gutšteina Petrovi z Rožmberka: aby stál s ním na roku s Mikšem z Kolovrat. (M)

V Tachově 1502, 27. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Guttenstein.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a švagře můj zvláště milý! A jakož jsem k vám posélal pana Hruozu, co se ranění a příhody mé dotýče s panem Mikšem z Kolovrat, tu jste mi přátelsky vzkázali, že se mnú ráčíte státi. Protož VMti oznamuji, že mám s ním státi na svatého Martina po datum listu tohoto nejprve příštího [11. listop.] na hradě Praském v soudě komorniem k konečnému rozsudku. Pane a švagře můj milý, já vás se vši pilností prosím, že na ten čas, totiž na den svatého Martina svrchudotčeného, do Prahy buohdá přijedete a se mnú, s pány bratry i s jinými pány a přátely mými stanete, mně radni a pomocni budete podle spravedlnosti mé. Bez pochybnosti doufanie plné k vám jmám, že to pro mne, pro pány bratry mé učiníce, k tomu se času uprázdnete a podle mne s jinými pány a přátely stanete. Toho já VMti s bratřími, s jinými pány a přátely svými vdycky rád zasluhovati budu. Datum [v] Tachově, f. III. ante festum sancti Wenceslai annorum domini XV^oII. Hendrych z Gutšteina a na Tachově oc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, panu švagru mému zvláště milému dd.

2136.

Jan z Šelnberka Petrovi z Rožmberka: o nápadu po Zmrzlících. (M)

B. m. (1504). — Orig. arch. Třeb. Famílie Zmrzlík.

Muoj milý pane synu! Což se toho nápadu dotýče po Zmrzlících, vězte, než jest mne došlo vaše psaní, že sem já s králem JMti vo to uhodil tak, že se JMti vod té kůže také řemen dostati měl. Neb jest zde byl pan Hroznata,*) a k pří-

mluvě pana bratra vašeho a pana Strakonického dal jest JMt jemu poručenství těch sirotekův bez nápadu; a přijel jest von prve, vaše než psaní přišlo. Ale by ti sirotci již zemřeli, vo tom nebylo zde nic slyšeti, neb jich všech bylo IX živých. Pak jakž kolivěk jest, račte pilně se ptáti, a zemřeli-li by, spěšně mi oznámiti; protoť já se k vám v tom vokázati chci, jako votec k synu. — Věci pána našeho, děkuje pánu Bohu, dobře stojí, a s kynštartem má konec takový, ješto ten konec jest počátek všeho dobrého; co a jaká summa jest, vo tom ješče nemnoho ví. Než já vám píši in generali, že sem nikdy neslychal ani čítal, aby pojednú za zdravého života jeden poddaný spolkem více dal. Mějtež se dobře, věrněť vám toho přeji; a panu Voldrichovi vode mne i vod mého Jiřka prosím službu račte pověděti a pánu svému jakovou.

Jan z Schelnbergka, manu propria

Panu a synu mému milému panu Petrovi z Roznbergka.

*) Hroznata z Vrtby jmenován byl r. 1504 od krále Vladislava poručníkem devíti siroteků, posů stalých po Jaroslavovi Zmrzlíkovi ze Svojšína; Památky arch. IX. 948.

2137.

Opat kláštera Třeboňského Petrovi z Rosenberka: o povznešení svého kláštera. (M)

V Třeboni 1505, 23. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K⁸, 38 a.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Motlidba má nehodná z žádostí všeho dobrého VMti z častným zdravím buď dána, pře muoj milostivý pane! K mé nemoci z úřadu mého, kterýž jsem VMti psaním viac neb [než] konvenským vuolením přijel, tesknosti a přílišně starosti přidává ustavičné myšlení z péče duších osadních, kterůž máme pro nebezpečenství; a kterak bych takových duší našich z mnohých jiných mohl pád odjieti, rozličně mysle, jinde než v učených lidech, jich[ž]to v našem konventhu nenie, toho najíti nemohu. Skrze tu věc byl sem úmyslu, dva z našich do Viedně na učenie poslati bratří; neb slovo vuodce, (slepý slepého vede až do jámy), tak nebeského znie, aby ti písmem jsúce osvievenci k zprávě naší i té osady, nebezpečenství takové odjieti mohli; ale již mysl jiná die, abych raději muže buď mistra učeného neb doktora, kterýž by ne dva ale X neb XII radoučných bratří doma s menším nákladem vyzdvihl, do svého konventhu povolal. I z slova tajného ke mně mistra Thomáše kanovníka kostela Praského učiněného prozbů z slušné oplaty k tomu jistě učeného starati sem chtěl, anebo do Vídne konventha predicatorum, kterýž učené znamenité doktory má, tiem zpuosobem o jednoho, kterýž by mohl a uměl lechčejší cestů bratří učiti naše, psáti. I milostivý pane, abych nic všečetně v tom bez konce neužitečného nepočel, prosím pokorně VMti za radu a spomoc, kterak bych úmysl ten dobře skončiti mohl, po tomto poslu i za naučenie; jestliže by se v tom něco zdálo lepšího, já hotov jsem, bez poručení rád poslechnúti; račte rozkázati, neb již čas veliký, zvláštním poslem, jest toho jednánie; jsúc poručeni Buohu,

prosím za lásku i s konventhem svým. Datum ex Trzebon nostro monasterio anno 1505 die vigesima tertia mensis Junii.

Kněz Bohuslav z Poběžovic, nehodný kláštera Třebonského opath.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rosmberka a na Krumlově oc, pánu mému přemilostivému.

2138.

Purkrabě na Hluboké Petrovi z Rosenberka: o propuštění jednoho člověka z Ševětína do Kostelce. (M)

Na Hluboké 1506, 24. května. — Orig. arch. Třeb. I. B, 5 A U. 24.

Urozený pane, pane mně příznivý, VMti službu svú vzkazuji. Vznesl jest na mne Blažek, Pourův syn z Ševětína, že by se chtěl za pánem mým JMtí osaditi v Kostelci pod Počtainem, a při tom mne zpravuje, že by VMti grunth tu v Ševětíně, na kerémž jest otec jeho seděl, dobře osazen byl. I VMti já prosím, že jemu ráčíte vajhost dáti pod pána mého JMt. Ex Hluboka dominico ante Urbani anno oc VI°.

Albrecht z Bajšova, purkrabě na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberga oc, pánu mně příznivému.

2139.

Hejtman Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o propuštění vězně. (M)

V Třeboni 1507, 7. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. Račte VMt věděti, že Blaže z Vlkovic vždycky na mne běhá o syna svého, kterýž u vazbě v Třeboni sedí, a pravie, že biřic sobě od téhož Blažova syna od sedění velmi mnoho počítá. I prosím VMti, jestli možné VMti, že ráčíte s ním milost učiniti, a jeho z toho vězenie propustiti. Ex Trzebon dominica post festum s. Dorothee virginis annorum oc XV^c septimo.

Wolff Cinišpan z Heršlaku, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu mému milostivému dán.

2140.

Hejtman Soběslavský Petrovi z Rosenberka: o potrestání paliče města Miličina. (M)

V Soběslavi 1507, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 11 d.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú vzkazuji VMti. Vězně, kteréhož mi pan Petr Holický poslal JMt, který nynie při pálení Miličina byl, že opět druhá strana vyhořela, že málo zuostalo, tiem sem se rozkázal ujistiti, a jest ujistěn vedle všie potreby až do rozkázanie dalšího VMti. Kdež teď pak list páně Holického JMti posielám VMti, jemuz VMt porozumiete; i puokud VMt v tom ráčíte

rozkázati, buď jeho na Benešov poslati aneb mistra ráčíte-li sem poslati. Mně se zdá, že na jeho osobě není zdrav, protož abyšte VMt neráčili meškati, aby se to vyptalo puotud, puokudž by se rozkázanie VMti stalo, a puokudž by potřeba toho byla. Neb se ten lotr přiznal, že jest při tom kladení ohně byl, a na to že jemu VIII grošuv dali. Datum Sobieslaw, feria V. ante sancti Georgii anno domini oc 07.

Rynart z Řičan, hajtmán na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Roznberka oc, pánu mému milostivému.

2141.

Hejtman Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o zloději v Libíně lapeném. (M)

V Třeboni 1507, 28. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. VMti věděti dávám, kterak včera k samému večeru Libínští sedláci, lidé kněze opatha Třebonského, přivedli jednoho mladého pacholka do VMti vězení, kteréhožto jsú zastihli, an se jim do jich pokojuov lámá, když jsú najvíc na poli vedne dělali; kterýžto pacholek prve také u kněze opatha slúžil jest a v té službě šafáře v Upatovicích pokradl peníze, kdež jí zase navracujě vedle smlúvy. I což VMt s tím ráčíte dále rozkázati, račte VMt Petrovi bratru mému to znáti dáti; neb já dnes do Milična juž jedu. Ex Trzebon, feria IIII. in profesto s. Marthe hospite domini annorum oc XV^c septimo.

Wolff Cinišpan z Heršlaku, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka oc, pánu mému milostivému.

2142.

Bratři z Risenberka Petrovi z Rožmberka: o pomoci proti Zdeňkovi Malovcovi. (M)

Ve Švihově 1507, 5. září. — Přepis arch. Třeb. Famílie Riesenberga.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli náš milý! Jakož nám píšete oznamujíce nám, kterak by Zdeněk Malovec nesnáze nějaké na vás hledal, a že za jiné nemáte, než že s ním zajdete, žádajíce nás, abychom s lidmi svými pohotově byli, a kdybyšte nám oznámili, abychme vás pomocí naší neopouštěli: i milý pane a příteli, račte věděti, že z té příčiny jsme vám tak dlouho odpovědi nedali, že pana Břetislava bratra našeho doma nebylo, a v tom jsme jeho očekávali, abychom vám společně odpověď dáti mohli. I račte věděti, že ten úmysl náš jest, kdyby potřeba vaše byla a co na vás přišlo, a vy nás žádali, což by nám možného bylo pro vás učiniti jako pro přítele, chtěli bychme se slušně dáti najíti. Ex Sswihow domini post s. Aegidii anno oc 1507.

Vilém, Jindřich, Břetislav, Václav bratři z Ryzmberka.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka a na Krumlově, pánu a příteli našemu milému.

2143.

Petr z Rožmberka děkuje bratřím z Risenberka za jich ochotu. (M)

V Krumlově 1507, 10. září. — Přepis arch. Třeb. Famílie Riesenberg.

Službu svú vzkazují, urození páni a přátelé moji milí! Jakož mi píšete, což se vzložení mé žádosti na vás pro pana Zdeňka Malovce dotýče, že byšte mi z té příčiny tak dlouho odpovědi nedali, že pana Břetislava bratra vašeho doma nebylo, očekávajíce příjezdu jeho, abyšte mi společně odpověď dáti mohli; při tom mi úmysl váš oznamujíce, kdyby potřeba má byla a co na mne přišlo, a já vás žádal, což by vám možného bylo pro mne učiniti jako pro přítele, že byšte se chtěli slušně dáti najíti: i milí páni přátelé, z takové vaší přátelské odpovědi já vám velmi děkuji, a neřku děkuji, ale chci se vám vším dobrým přátelstvím oplatiti, jakožto pánům přátelům mým milým. Ex Krumlow, feria VI. post Nativitatem beatissime Marie virginis anno 1507.

Petr z Rožmberka.

2144.

Hejtman Třeboňský Oldřichovi z Rosenberka: o zvěři, o suknu, o hlásném. (M)

V Třeboni 1509, 20. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W^a, 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú napřed VMti vzkazují, milostivý pane. Teď VMti posielám tři srny a tele zvířátko mladé, které sme tento týžden uhonili. A račte VMt věděti, že zvěři okolo Třeboně mnoho nenie, než na Radonických lesích dosti zvěři jest; račíte-li VMt rozkázati tam honiti, račte VMt oznámiti. Teď VMti posielám postav sukna vlčatého od Křišťana súkeníka; račte VMt VIII kop mišenských za to sukno poslati, a laciněji nemohli sme s Vincencem písarem stržiti. A jsú-li ta kola hotova, o kteréž jest VMti Vincenc písar psal, račte jě VMt na Vidov rozkázati okolo druhé sobothy poslati, a tak by zase na vuoz mohli hrách VMti nabrati. A jakož ste VMt ráčili Vincencovi písari psáti, což Marka dotýče, jestli by mohl hlásati: mluvili jsme s ním oba dva; praví, že by tomu dosti učiniti nemohl. Tiem se VMt račte zpraviti. Ex Trzebon, sabato in profesto XI^m virginum annorum oc XV^oIX^o. Litvín z Todně, hajthman na Třebonie.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rožmberka oc, pánu mému milostivému.

2145.

Úředník Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o louce medové a o nalezených penězích. (M)

V Třeboni 1512, 19. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 4 E. 50 b.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější. Službu svú poddanú s plným poslušenstviem VMti napřed vzkazují, milostivý pane. Vít postřihač, VMti poddaný z Třeboně, prosil jest mne za psanie k VMti, což se té lúky medové dotýče, kdež

sem s VMtí v kuchyni na Třebonie mluvil. I ráčili ste VMt pověděti, že ráčíte VMt úředníky na ohledání na tu lúku poslati. A mlynář švagr téhož postřiháče má se VMti zajtra buohdá stavěti o ty peníze nalezené. Ex Trzebon, feria V. infra octauam assumptionis sanctissime virginis Marie annorum oc XV^cXII^o. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a pánu mému JMti najmilostivějšímu.

2146.

Petr z Rožmberka Krušinovi z Lichtmburka: o dluhu jeho u Hardeka. (M)

V Krumlově 1514, 23. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lichtenburg.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane příteli milý! Píšete mi o dluh zaplacení, kterýž je vám ujec muoj, hrabě z Hardeka oc, dlužen, kdež sem já také za týž dluh rukojmie. I vězte, že se mám sjeti tento pondělí nejprv příští s nejvyšším panem purkrabí Pražským v Sedlčanech, kdež tu také při týmž našem shledání spolu také někteří rukojmie, kterýž jsou vám za ujce mého, býti mají. I tu při tom čase chci já o to s pilností mluvit, aby vám zaplaceno bylo. Než co se mého dílu dotýče, jestliže vám dáno nebude o suchých dnech letničných, chci já vám vedle připsání svého dílu svoji položiti na Pražským hradě u Johanna, píše páně Lvova. Ex Krumlov, feria III. Rogacionum anno oc XV^cXIII^o. Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu hajmanovi Krušinovi z Lichtmburka a na Miletíně, příteli mému milému.

2147.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: prosí o faráře Malšického. (M)

V Soběslavi 1515, 13. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. Službu svou poddaný s plným poslušenstvím VMti vzkazuji. Milostivý pane! Kdež jsme VMti prve psali, žádajíc VMti jako pána svého milostivého, abyšte nám VMt ráčili k tomu raditi, což se dotýče mistra fa[rá]ře Malšického: i milostivý pane, vždy VMti pokorně prosíme, jako pána svého milostivého, že VMt ráčíte nám k tomu raditi a nás v tom opatřiti; nebo již faráře prvního nemáme, a v tom jse mnohé služby boží obmeškávají. Za milostivou odpověď VMti pokorně prosíme po tomto poslu. Ex Sobieslaw dominico die ante ascensionem domini annorum oc XV^cXV. Purgmistr a radda města Soběslavi.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rosenbergka oc, pánu našemu milostivému.

2148.

Cech sladovnický v Soběslavi Petrovi z Rosenberka: o nepoctivém jednání spolumistra Hubáčka. (M)

V Soběslavi 1515, 27. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A Z. 8 f.

Urozený pane, pane náš milostivý. Službu svou poddaný s plným poslušenstvím

napřed VMti vzkazujem. Milostivý pane! Račte VMt věděti, že jest předstúpil před nás do cechu našeho plného Václav Hubáček, spolumistr řemesla našeho sladovnického, žádajíc nás, abychom jemu povolenie dali, aby on Šteffle spolusouseda našeho za učedlníka řemeslu našemu přijal; kdež jsme my toho povolenie dali, ale však tak, aby se v tom učení zachoval, jako na učedlníka slušie podle zřiezenie a obdarovanie cechu našeho. I VMt račte věděti, že jest se v tom nezachoval i s mistrem svrchupsaným, že jsú spolu slady ssajpali a sobě spolu k ruce dělali; i tu jsme Václava Hubáčka před se obeslali a k němu jsme mluvili: Proč jest se tak v tom nezachoval podle zřiezenie cechu našeho? A on pověděl, že to pro svojoj nedostatek učinil. Dále jest pověděl, že jest mu odpustil, aby on sobě týž Šteffl u něho sám slady k ruce dělal; ihned jsme k němu na sladovnu šli, a k němu jsme mluvili, aby nám věrnú pravdu pověděl, co by Šteffl u něho obilé a sladuoiv měl. A on pověděl, že IIIj sladu a některý t.*), a první jeden slad opověděný; a my jsme jeho skrze to kázní trestali skrze takový výstupek a na tom jsme byli v cechu zuostali: když by z kázně vypuštěn byl, aby uručil, aby těmi slady nikam nehýbal bez vědomie VMti. I přes to přese všecko pan hajtmán jej kázał z kázně vypustiti bez vědomie našeho, a my jsme dále s tím nevěděli co činiti. Dále, milostivý pane, VMti pokorně prosíme jako pána svého milostivého, že VMt podle prvníe žádosti a spisu, kterýž jsme VMti poslali, že VMt ráčíte nás v tom ochrániti, abychom mohli nějakú živnost dostatečnější od VMti mieti. VMti pokorně za milostivú odpověď po ukazatelech listu tohoto prosíme. Ex Sobieslaw, feria III. post festum s. Katheryne virginis annorum oc XV^cXV.

Cechmistři i všickni mistři řemesla sladovnického města Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu našemu milostivému.

*) t. čte se čber, tina.

2149.

Soběslavský hejtman Petrovi z Rosenberka: o jednání svém se sladovníky. (M)

B. m. a r. (po 27. listopadu 1515). — *Koncept arch. Třeb. I. B. 5 A Z. 8 f.*

Milostivý pane. Kdež jste mi VMt rozkázati ráčili, což se sladovníkuov dotýče, abych některé z konšel k sobě přijal a list cechovní před se položití kázał, i list, který jsú VMti psali, aby jim také přečten byl, a při tom z čeho by Hubáčka podle listu cechovního viniti chtěli, kterými slovy, abych to sepsal a VMti poslal: i VMt račte věděti, že jsú mi za odpověď dali, že oni viec jeho viniti z čeho nemají, než to, což jsú VMti prve psali i list cechovní při tom posielali, kdež teď ten list VMti zase posielám, který jsú VMti prve psali; i což v tom VMt dále rozkázati ráčíte, že oni při tom se tak zachovati chtějí.

[Panu Petrovi z Rožmberka].

2150.

Hradecký hejtman úředníku na Třeboni Vincencovi: o poslaných vínech. (M)

V Jindřichově Hradci 1516, 4. ledna. — Orig. arch. Třeb. Famílie Rosenberg 22 e.

Pane Vincens, příteli milý! Teď posílám pánu tvému JMti vína, kteráž ráčil poručiti koupiti od paní Důry. Jináč sem jich nemohl koupiti ani laciněji i s panem Pavlem, než za XXXVIII š. I ráčil pán JMt po Mathúšovi starým rychtáři vzkázati, abych je toliko na Třeboň poslal a formana zjednal; i teď já je posílám, a formanu máte dáti 1 kopu a 1 j t. ovsu. Pakli chcete toho formana předse na Krumlov poslati, mně by se zdálo i panu Pavlovi, abyšte se s nimi neskládali, až na místě, a s ním smluvili fůru, nebt jest forman dobrý člověk. A jestli co poručeno od pána JMti o záplatě těch vín, paní Důra prosí, žeby jí peníze poslány byly co můžete najspíš, žeby ráda sobě jiných vín nakoupila. Ex Nova Domo, feria VI. ante Epiffaniam domini anno oc 1516. Rynarth z Říčan, hajtman na Hradci.

Panu Vincencovi, ouředníku na Třeboni, příteli dobrému.

2151.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: prosí o kněze z Vimperka. (M)

V Soběslavi 1516, 1. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Ka, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. VMti službu svú poddanú s plným poslušností vzkazujeme. Kdež sme s VMtí mluvili, když jste VMt do Prahy jeti ráčili, o toho kněze s Vimberka, že by u nás farářem býti chtěl, i tu jste VMt pověděti ráčili, že nám VMt odpověď toho dáti ráčíte, když pán Buoh VMti dá se zase vrátiti. I račtež VMt věděti, že týž kněz jest u nás a toho na nás žádá, i VMti prosíme, že VMt ráčíte nám to oznámiti po tomto poslu, ráčíte-li jemu VMt tu faru u nás poddati, abychom my jemu věděli, co za odpověď dáti. Nebo slyšíme, že jest ho svědom kněz děkan Krumlovský; jestliže byšte VMt na něm ráčili dotázku učiniti, hodil-li by se u nás za faráře býti, to jest při VMti. Ex Sobieslaw, sabato ante dominicam letare annorum oc XV^oXVI.

Purgmistr a radda města Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu našemu milostivému.

2152.

Hejtman Soběslavský Petrovi z Rosenberka: o naložení s vězni. (M)

V Soběslavi 1516, 17. srp. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BP. 2.

Při tom*) VMti oznamuji, že mám u vězení čtyři vězně, kteříž jsú v Malšicích již minulú neděli při posvěcení skrz rozkaz Jakuba písaře vzati, a z této příčiny, že jsú Petrovi hudci zrádci jeden z nich dával pro zločince, kteříž jsú ne-

velmi dávno v Soběslavi zvěšení, mluvíce k němu, že jest ty dobrý pacholky zradil. A tak sem tomu od Jakuba písaře vyrozuměl, byť nebylo lidí a jeho, že by jej byli zabili. I když jsú je jímali, z té roty pátý ušel; i jest jeden kudec a tři jsú rybníkáři. I pokudž znajíce VMt přičiny, ráčíte v tom rozkaz učiniti, račte mi oznámiti, abych se věděl, čím zpraviti; neb mi pan Švamberg o jednoho píše, dotýkajíc v listu přikázaného, abych jeho na rukojmě dal, kdež jsem to bez vědomí VMti učiniti nechtěl. Ex Sobieslaw, feria IIII. post s. Ludmille anno oc XV^cXVI^o.

Václav Tučap, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu mému milostivému.

*) Hořejší část listu odstřižena.

2153.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: prosí o faráře. (M)

V Soběslavi 1516, 4. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. VMti napřed svú službu poddanú s plným poslušenstvím vzkazujeme. Milostivý pane! Kdež jsme VMti prve žádali o faráře zpravce duchovního, abyšte VMt, jakožto pán náš milostivý, nám k tomu radni a pomocni býti ráčili, i tu jste VMt pověděti ráčili, že VMt s strany jedné ptáti ráčíte, a my abychom také s strany druhé ptali. I VMt račte věděti, že jsme poněkud zpraveni, že byšte VMt nějakú námluvu mieti ráčili s knězem Jiříkem prvním farářem naším, kterýž nyní v Hradci Jindřichovém kazatelem jest, že by on zase u nás farářem býti měl. I pokudž jest VMti to vědomo, VMti pokorně prosíme, jako pána svého milostivého, že VMt nám to oznámiti ráčíte po tomto poslu; neb jest již čas krátký do sv. Havla, abychom my uměli se tak zpraviti podle rozkazu VMti. Ex Sobieslaw sabato die s. Francisci annorum oc XV^cXVI^o.

Purgmistr a radda města Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu našemu milostivému.

2154.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: o obstavení jejich spolusouseda Kazpetra pro dluh. (M)

V Soběslavi 1517, 8. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 16 b.

Urozený pane, pane náš milostivý, VMti napřed službu svú poddanú s plným poslušenstvím. Milostivý pane! Kdež VMt panu hajtmanu psáti ráčíte; což se Kaz Petra dotýče, i list, kterýž VMti píše, při tom posielati ráčíte pro nějaké obstavenie, kteréž by sobě od nás obtěžoval, abychom toho VMti zprávu dali: i VMt račte věděti, že jsme rychtáře hned před se obeslali a jemu psanie VMti oznámili. Kdež on toho před námi takovou zprávu učinil, že když jest mu rychtář Tháberský list psal,

žádaje toho na něm, jestliže by Kaz Petr tu v Soběslavi na právě postížen byl, aby podle práva obstaven byl pro dluh nějakého Tomše z Tábora; pakli by ho tu nebylo, ale statek, kterýž by tu měl, aby též obstaven byl; a téhož listu Táborského ukazatel, že což za právo, všecko učiniti má s plnou mocí, tak že jest rychtář Táborský v témž listu psal. A on rychtář Soběslavský k témuž poslu že jest řekl: Věz, že Kaz Petra zde není, než statek jeho jest. I poněvadž na to vyslán jsi podle psaní pana rychtáře vašeho, že máš plnou moc obstaviti, i učiniž podle práva, máš-li se kým vyručiti, já tobě práva nehájím. A on posel pověděl, že nemám se kým vyručiti. A rychtář pověděl: Poněvadž se nemáš kým vyručiti podle práva, já také stavného přijeti nechci; i pověziž panu rychtáři vašemu, že jim toho den k stání pokládám, ať témuž Tomšovi státi na ten den rozkáže, a já také Kaz-Petra k tomu dni obeslati chci. A rychtář že jest tak učinil a Kaz Petra obeslal; a on Kaz Petr stál tak na ten den, a Tháborští nestáli. A rychtář že jest Kaz Petrovi pověděl: Poněvadž Tháborští podle mého oznámení nestojí, hýbni ty statkem svým, kamž chceš, jakž se tobě líbí; neb jest tobě nikdy ode mne podle práva obstaven nebyl. Ex Sobieslaw dominico die reminiscere annorum oc XV^cXVII.

Purgmistr a rada města Soběslavi.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka oc, pánu našemu milostivému.

2155.

Písař (?) Jakub Petrovi z Rosenberka: že Třeboňští najali cihláře. (M)

V Soběslavi 1517, 17. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 K. 1 b.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú s plným poslušenstviem VMti napřed vzkazuji. Purgmistr a konšelé Třeboňského cihlře přijali, aby cihly krycí ku potřebě VMti na krov v hradě dělali. I žádal jest mne, abych mu prkna do cihlny k té potřebě nakúpil; učinil sem mu v tom odpor, že se mi toho bez vědomí VMti a vuole učiniti nezdá, leč v tom rozkaz od VMti jmieti budu, a že by první cihlř Budějovský, když jest k obci cihly dělali, od obce prkny opatřen býval. Toho sem se na purgmistru vyptal oc, i jestliže by mu prkna k té potřebě nebyla nakúpena, pověděl, že v to hned vstúpiti nechce. I teď já VMti oznamuji, aby mnú nic obmeškáno nebylo; i pokudž VMt ráčíte v tom rozkaz učiniti, račte mi psaním VMti oznámiti, abych se věděl čím zpraviti a jemu odpověď dáti. Ex Soběslaw, feria VI. post pasce anno oc XV^cXVII^o. Jakub.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

2156.

Petr z Rosenberka svému hejtmanu na Soběslavi: o propuštění spolusouseda Deštenského. (M)

Na Krumlově 1517, 2. září. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 31.

Tučape milý. Píši mi teď poddaní moji Deštenští, jakož z listu jich, kterýžt posielám, porozumieš, přimlúvající se snažně za Mikuláše spolusúseďa svého, kterýž jest v kázni mé pro neslušný a svévolný úcinek, kteréhož se jest proti manželce páně Kolmanově dopustil: i když hodné rukojmie postavie, jest v tom vuole má, aby ho pod padesáthe kop grošuv českých na rukojmie na postavenie vydal, jakož z přípisu psanie mého jim učiněného šfe porozumieš. A panu Kolmanovi pověz, čehož kolivěk nad to trestánie žádati bude, že jemu od něho i ženy jeho všecko spravedlivé chci učiniti. Ex Krumlow, feria IIII. post s. Egidii anno oc 17.

Petr z Roznberka oc.

Václavovi Tučapovi z Tučap, hajtmanu na Soběslavi, věrnému milému.

2057.

Petr z Rosenberka Deštenským: o propuštění jejich spolusouseda. (M)

Na Krumlově 1517, 2. září. — Koncept arch. Třeb. I. B. 5 B P. 31.

Petr z Roznberka oc. Přiezeň má, múdří a opatrní věrní moji milí. Kdež mi píšete o Mikuláše poddaného mého a spolusúseďa vašeho, kterýž jest v kázni mé pro neslušný úcinek, kteréhož se jest proti manželce páně Kolmanově dopustil, prosiece mne pokorně jakožto pána svého, abych ne naň ale na vás v tom zhledl a jej abych z té kázně a trestánie propustiti rozkázal, a by byl jaký člověk nehodný, že byste se oň přimlúvati nechtěli, než že jest člověk hodný a hospodář pilný oc: i vězte, že mi taková jeho neslušná a všetečná svévolnost málo proti mysli nenie, maje mne pána svého v obranu, žej se toho proti páně Kolmanově manželce svévolně dopustiti směl, a byl jsem na tom, že jsem jej proto ještě výš chtěl trestati, aby se jiní potom jím vystřiehali, a takových svévolností proti dobrým lidem nedopúštěli; ale vzhledaje na vaši věrnú poddanost a snažnú přimlúvu, jíž se ke mně zaň přimlúváte, píši teď hajthmanu svému Soběslavskému, aby jej na hodné rukojmě pod L kop grošuv českých, když je zjednáte, na postavenie vydal, tak když by rukojmiem týden napřed oznámeno bylo, aby jej zase na to miesto, odkudž jest vyručen, postavili. Protož vy tento list hajthmanu Soběslavskému pošlete; než proto já trestánie opustiti nemohu, kteréž jest pro ten úcinek provinil. Ex Krumlow, feria IIII. post sancti Egidii anno oc XV^cXVII^o.

Múdrým a opatrným purgmistru, konšelóm a vši obci městečka Deštného, věrným mým milým.

2158.

Vincenc úředník na Třeboni Johance z Pernšteina: o vydání statečku po zemřelém písaři v Hodoníně. (M)

V Třeboni 1517, 14. října. — Koncept arch. Třeb. I. B. 5 A E. 8 c.

Vysoce urozená paní, paní mně milostivě příznivá, službu svú povolnú a hotovú VMti napřed vzkazují. VMt račte věděti, že duostojný u Boze otec kněz Jakub, Borovanského kláštera probošt, z panstvie pána mého JMti kaplan, s ctihodným knězem Mikulášem ukazatelem listu tohoto zákona řeholářního svatého Augustina vznesli jsú na mne, kterak Thomeš Turek, poddaný pána mého JMti z Třeboně, kterýž písařem jest na Hodoníně zámku u VMti byl, měl jest z tohoto bídneho světa smrtí před nedávným časem sjíti, jemuž Buoh všemohúcí rač milostiv duši býti. I v nebytí nynie pána mého JMti doma VMti já na místě pána mého JMti prosím, že VMt napřed to ráčíte pro pána mého JMt učiniti, a po týmž nebožtíkovi Thomšovi písaři sta[te]ček jeho buď málo neb mnoho témuž knězi Mikulášovi vlastniemu bratru téhož Thomše písaře ráčíte úředníku VMti na Hodoníně rozkázati vydati, vedle poslední vůle a žádosti téhož Thomše písaře na smrtně posteli; jakož nepochybují o pánu mým JMti, když by se kterému s VMti poddaných smrt na JMti panstvie přihodila, že by JMt na žádost VMti v túž libost neb mnohem větší vokázanie ráčil též učiniti. I VMti já na místě pána mého JMti věřím, že to napřed pro pána mého JMt to učiniti ráčíte; toho já VMti na místě pána mého JMti po všechny časy rád zaslúžiti chci. Ex Trzebon, feria IIII. in die s. Calixti pape anno 1517.

Vincenc, úředník na Třeboni.

Vysoce urozené paní paní Johance z Pernštaina a na Moravským Krumlově, pozostalé vdově po vysoce urozeném pánu panu Jindřichovi z Lippého, nejvyšším maršálku královstvie Českého dobré paměti, paní mně milostivě příznivé.

2159.

Jakub Kaše Petrovi z Rosenberka: o postoupení lidí v Novosedlech. (M)

V Soběslavi 1517, 10. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti službu svú poddanú s plným poslušenstvím vzkazují. Kdež jste VMt rozkázati manželce mé ráčili, což se pana Hynka Valovského dotýče, abych mu psal, aby mi lidi, kteréž v Novosedlech od pánuov Ffencelikuov mám, postúpil: i tak jsem učinil podle rozkazu VMti. I račte VMt věděti, že mi za odpověď listem po poslu i sám ústně toto dal, že toho nikoli učiniti nechce, leč jemu XXX t. ovsa a XXX slepic dáme, a na to abychom mu jistotu učinili, aby mu tak budúcně vycházelo od nás, pokudž bychom toho v držení byli. A pravie, že jsem mu tak přirekl. I milostivý pane: jemu sem to vydávati při-

řekl, pokudž by to zpravoval. I VMti prosím jako pána svého milostivého, že VMt ráčíte mi k tomu radni a pomocni býti, neb se nemám k komu utéci než k VMti. A teď VMti přiepis listu posielám, kterýž od něho na jitra mám, ačkoli nyní s ním o to nic činiti nemám, ale poněvadž se nyní jiných věcí chytá, snad by i potom v tom mi zmatek učiniti chtěl. Datum Sobieslaw, feria III. in die diue Ludmille annorum oc XV^cXVII.

Jakub Kaše.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu mému milostivému.

2160.

Petr z Rosenberka Jakubovi Kašovi: o postoupení lidí v Novosedlech. (M)

B. m. a r. (1517 po 10. list.). — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 P. 13. c.

Petr z Roznberka oc. Přízeň má, Kaše milý! Kdež mi píšeš, oznamuje, že jsi panu Hynkovi Valovskému psal, aťby lidí tvých postúpil, že je ty sám, jakož jest slušné a tvé lepší, zpravovati chceš, kdež by tuto odpověď listem po poslu i ústně dáti měl, že by toho učiniti nechtěl, leč by jemu XXX t. ovsu a XXX slepic dal, a na to aby jistotu učinil jemu budoucně vydávati, pokudž byste vy toho v držení byli, a při tom že by praviti měl, jako by ty jemu tak přirekl: i rozomím, že mezi vámi vo to ruoznice jest, kdež přirekl-li jsi jemu, to budeš povinen tomu dosti učiniti; pakli jsi nepřirekl, nebudeš také moci na tobě nic obdržeti. Však teď já jemu píši, žádaje na něm, aťby těch lidí postoupil, a v tomť překazy žádné nečinil, aby ty svého užíval, jakž se zdá. Co se pak těch jitr dotýče, nezdá mi se, abyť v tom jaký zmatek činiti mohl vedle toho listu, kteréhož jsi mi přiepis poslal; leč chtěl-liť by jiných postúpiti, tak jakž list svědčí; a teď přiepis toho listu, co jemu píši, posielám, aby se tím věděl zpraviti.

2161.

Petr z Rosenberka Hynkovi Valovskému: aby lidi na Novosedlech Jak. Kašovi postoupil. (M)

B. m. a r. (1517 po 10. listopadu). — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 P. 13. c.

Služba má, urozený vladyko milý. Vznese jest na mne Jakub Kaše, poddaný muoj z Soběslavě, kterak by jemu lidí jeho, kteréž od pánuov Fencelíkuov má, a kteréž jsi ty až do tohoto času zpravoval, postúpiti nechtěl, pokládaje toho tu příčinu, jakožby XXX t. ovsu a XXX slepic dávati povinen byl, a na to ať by jistotu učinil, aťby to vydáváno bylo, pokudž by oni toho v držení byli, a že by tak přireci měl. I věz, že on tomu odpierá, aťby to budoucně vydávati přirekal, než toliko pokudž by jemu ty lidi zpravoval. Kdež bylo-li by tak, žádám na tobě, aby ty jemu lidí jeho postoupil a jemu v tom překazy žádné nečinil, aby on sobě své lidi sám zpravoval, jakž najlép umí. A bude-liť se zdáti jakú spravedlnost na něm jmíti, já tobě od něho spravedlivé učiním.

Valovskému.

2162.

Kněžna Anna Minsterberská úředníku na Třeboni: o vězení jednoho člověka z Drachova, poddaného města Veselí. (M)

B. m. a r. (1517, konec) — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Pane Vincenc milý. Jakož mi píšeš, kterak jsú Veselští pána tvého lidé na tebe vznesli, kterak bych Hartle z Drachova člověka jich poddaného k záduší v kázeň svú a trestanie vzíti rozkázala a jej na rukojmie dala, žádajíc toho, abych ho z toho rukojemství propustila oc: i jest mi divná věc do těch Veselských o té zprávě; nebť já ne člověka jich, ale člověka svého dědičného tresci podle jeho provinění. Pakli se jim zdá, že mají k němu lepší spravedlnost, já ji chci ráda viděti a slyšeti, jakož sem jim prve tůž odpověď na psaní jich dala. Za to mám, že si ji viděl.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská
a hrabina Kladská oc.

Panu Vincesovi ouředníku na Střeboni buď dán.

2163.

Kněžna Anna Minsterberská Veselským: o propuštění jejich zádušního člověka z Drachova. (M)

V Hradci 1518, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská a hrabina Kladská oc. Opatrní milí! Jakož mi píšete, že bych člověka vašeho do vězení svého vzala, že jest vám ta věc s podivením oc: i vězte, že já se psaní vašemu více divím, nebť sem já člověka svého dědičného vsaditi rozkázala a jeho pro jeho svévolnost tresci jako dědičná paní člověka svého, ne vašeho. Pakli vám se zdá, že k němu jakú spravedlnost k dědictví jmáte, chci ji ráda slyšeti i viděti. Dán v Hradci v neděli v ochtab svatého Jana evangelisty letha oc XVIII.

Opatrným purkmistru a raddě městečka Veselí buď dán.

2164.

Petr z Rožmberka kněžně Anně z Minsterberka: o propuštění zádušního člověka Veselských. (M)

B. m. a r. (1518 v lednu). — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Osvícená kněžno a paní, paní mně přeznivá, službu svú vzkazují. Veselští poddaní moji zpravují mne, kterak by VMt ráčili rozkázati člověka jich zádušního jménem Jíru Hartle vziati a jej vězeti a s ním svú vuoli provozovati, a že jsú VMti vo to starali povolně prosiece, aby jim VMt člověka jich propustiti ráčili, a byl-li by člověk jich VMti co povinovat, od něho všecko spraved[livé] učiniti. I tak jsem z jejich zprávy srozu[měl, že] jste se VMt na toho člověka ráčili [táhnúti], jako by VMti dědičný měl [býti]. I račte věděti, že je mi zpráva tato dána, [že] jsú ty lidi

k záduší koupili v té vsi, [kde] VMt také lidi máte, že ty chvíle otec toho člověka na tom gruntě seděl, a po jeho smrti že by tento syn jeho na týž grunt dosedl, a již tomu několik drahně let, tu na tom gruntě byl, a VMt jste nikda oň nestáli ani žádný jiný. I VMti já žádám, že jim VMt račíte téhož člověka bez úplatku propustiti. A míní-li se VMt jakú spravedlivost k němu jmíti, račte toho tím pořadem hleděti, jakž jest v zemi zřezeno. Neb račte věděti, že já toho zprávu mám od hodnověrných lidí, že týž Jíra Hartl se rodil v mé vsi dědičné a na gruntích mých v Žišově; i jestliže jesti tak, pokudž je mi zpráva dána, račíte znáti, spravedlivě-li jste naň takovým způsobem měli sáhnúti. To já k VMti rozeznání připouštíem. Odpovědi žádám po tomto poslu. [Petr z Rožmberka.]

(Kněžně Anně Minsterberské.*)

*) Čtvrté manželce Jindřicha z Hradce.

2165.

Třeboňský písař Petrovi z Rosenberka: o vybrání berně od lidí ze Stropnice. (M)

V Třeboni 1518, 26. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 S 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú s plným poslušenstviem VMtí napřed vzkazuji, milostivý pane. VMt račte věděti, že tuto středu minulú byl sem v Doudlebech, zapisujě berně z kněžských lidí faráře Doudlebského. I obeslal sem lidi z Stropnice, kteříž příslušie k špitálu Třebonskému, abych berni zapsal, kdež lidé pana Mikuláše Holuba Komařického z Stropnice drží j lánú špitálského, a plat k špitálu Třebonskému z toho půl lánú platí, chtějě berni zapsati. I poslal jest pan Mikuláš Holub Václava syna svého podvokrát ke mě do Doudleb, že lidem svým z toho půl lánú nedá berně dáti, pravě, že by toho půl lánú od panstvie jeho mělo býti, praviece se nějakú spravedlnost k tomu jmieti. I VMt račte věděti, že jest od VMti předkuov ten plat k špitálu Třebonskému nadán, kdež za pana Voka JMti dobré paměti týž pan Mikuláš Holub pokoušel se jest o to, chtějě sobě toho půl lánú za dědicstvie obrátiti; i toho jest dověsti nemohl. I račíte-li VMt pana Mikuláše Holuba k VMti na Krumlov obeslati a s ním o to potřebně rozmluviti, aneb k němu dva dobrá urozená člověky poslati, to při VMti jest. Také VMt račte věděti, že sem k panu Sádlovi u nás v Třeboni dva konšely poslal, aby z domu, kterýž pod VMtí v Třeboni má, vedle jiných souseduov berni dal; i dal jest tu odpověď, že muosí také berni s svého statku dáti a že při té berni také z domu berni dáti chce. Tiem se VMt račte zpraviti.

Milostivý pane, z rozkazu VMti, jakož sem s VMtí zuostal, psal sem panu Petrovi Fencalíkovi od Jana hamerníka od VMti, aby jej VMti do Deštného propustil. Jakž brzo list VMti na Stráž dodán jest byl, tak hned pan Fencalík poslal jest po téhož hamerníka a rozkázal jej do věže vsaditi; a VMti jest tuto odpověď

dal, kterůž teď VMti posielám. Kdež VMti píše, že jest VMti omylně zpráva dána, že syn téhož hamerníka ještě leth nemá, aby mohl hospodařeti; i byl jest syn téhož hamerníka včera u mne a dal jest mi zprávu, že jest otec jeho jemu grunth před panem Petreim Fencalíkem vz[d]al, a hamerník jest sobě svršek pozuostavil, a pan Petr Fencalík jest hamerníkova syna se dvěma bratřími na grunth za hospodáře přijal; byť leth neměl, nebyl by jej přijímal. Tu jest jedno vejmluva k VMti. Než syn téhož hamerníka VMti vysoce prosí, poněvadž pan Fencalík nechce hamerníka VMti propustiti, že ráčíte panu Fencalíkovi list přímluvčí psáti, aby byl z vězení puštěn a na rukojmě dán; toho VMti chce potomně po všecky časy rád zaslúžiti. Ex Trzebon, feria III. post conuersionem sancti Pauli annorum cc XV^cXVIII^o. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka cc, pánu mému JMti milostivému.

2166.

Kněžna Anna Minsterberská Petrovi z Rosenberka: o propuštění zádušního člověka z Drachova Veselským. (M)

Na Hradci 1518, 1. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane bratře a příteli muoj milý. Jakož mi psáti ráčíte, že by vás poddaní vaši Veselští zpravili, kterak bych já rozkázala člověka jich zádušního jménem Jíru Hartle vzíti a jej vězeti a s ním svú vuoli provozovati, a že jsú mne o to starali povolně prosíce, abych jim člověka jejich propustila, a byl-li by člověk jich mně co povinovat, že od něho všecko spravedlivé chci učiniti, a že ste tak z jejich zprávy srozuměli, že bych se na toho člověka táhla, jako by člověk muoj dědičný byl cc. Pane a příteli muoj milý, za to mám, že jsú vám oznámili tíž Veselští, jakú sem jim o tu věc na psaní jich odpověď dala, také i Vincencovi písaři vašemu Třeboňskému na psaní jeho, kteréž jest mi o to na místě vašem učinil, že já ne člověka jich, ale člověka svého dědičného trestala sem, tresci a trestati budu jako paní jeho dědičná. A ještě při tom stojím, jakož sem jim i Vincencovi psala, jestliže oni lepší spravedlnost na ty duchovní lidi k dědičnému panství ukáží, nežli já ji mám, jsúci paní jeho dědičná, že ji chci ráda viděti i slyšeti; jestli to pak věc nespravedlivá, což sem jim psala, a není-li pořadem podle zřízení zemského, račte toho pane bratře muoj milý VMt sami povážiti. Také račte věděti, poněvadž ste mi ráčili o toho člověka psáti, že sem téhož člověka svého na rukojmie dáti chtěla, ale žádný z Veselských, kteříž jej prve vyručili, zaň slíbiti nechtěl; z té příčiny dala sem jej vsaditi. Dán na Hradci v pondělí před hromnicemi létha cc XVIII.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská
a hrabina Kladská.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozmbergka cc, panu bratru mému milému.

2167.

Jan z Doubravy otci svému Karlovi: lituje nemoci jeho a omlouvá se, že dosud na Krumlov nepřijel. (M)

Ve Wasserburce v Bavořích 1518, 4. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Doubrava.

Pane otče muoj milý! Žádost maje zdraví i všeho dobrého s poslušenstvím svým oc, váš list nyní mně poslaný s těmi šlojírky z velkou radostí sem přijal; ale potom čta list, na to přišed, kdež mi oznamujete vaši nemoc, s toho sem velmi zarmúcen. Toho od milého Boha s pravú věrú žádám, že se ještě ve zdraví shledáme. A já bych ihned s tímto poslem byl k vám se vypravil, ale velký nedostatek v noze jedné mám, velmi jest mi votekla, a ten rak, neb kterak té červenosti říkají, že mne velmi bolí. Ale dyž mi málo lép bude na té noze, teda ihned se k vám vypravím. Ale jestliže by toho potřeba byla a vy mldlí [sic] byli, pošlete mi zvláštního posla, tomu já sám zaplatím, ať ve dne i v noci de, neb bych se velmi rád s vámi shledal. Také kdež mi píšete, že ste mi listu nechali [v] Vídni: neníť mi dodán, než toliko ten list, kterýž mi z Vídne do Uher poslán, (v kterémž ste mi oznámili, že ste mne u Vídni hledali oc), na kterýž sem vám odpověď odepsal. Kdež mi také nyní oznamujete, žeť vám dodán není, na ten se budu ptáti v Augspurce, zdali by s Fukerovy [sic] listy tam přišel. Neb mé ženě sem také při tom psal, ten jest jí tepruo dodán, dyž sem já již doma byl. Také s té příčiny sem v Linci na vás ne-
sčecal, a rád bych vás byl [v] Wosserburce viděl pro toho kněze z Salcpurku, abyšte i vy sami jeho slyšeli oc. Také sem o vaší nemoci nevěděl, také jest mi Čeleď nic neoznámil; já bych byl z Lince k vám na Krumlov přijel a toho nikoli nenechal. Také sem vám po dvakrát psal, že vám Čeleď měl koník poslati, kterýž muoj jest; nevím, stalo-li se to, čili nic. Jakž já budu moci najspíš, tedy k vám na Krumlov přijedu. Také jest mi tento posel pověděl, že ste velmi mldlý, s toho sem velmi zarmúcen; za to věrně milého Boha prosím, že vás ještě ráčí pozdraviti a že se ve zdraví shledáme. Také co se Vídne dotýče, podle mé žádosti byli ještě toho nedokonali, mají mi o tom konečně psáti oc. Také má žena vám velice děkuje i já z toho zavítí i z nožů, kteréž ste jí poslali, neb se jí velmi dobře líbí. Také žádného tak pěkného nemá. Také vám posílá kdulnú letkvař, kteréž sama dělala; prosí vás, abyšte za dobré přijali. Také za vás prosí pána Boha, že vás ráčí pozdraviti. S tím dajž vám milý Buoh dlúhé zdraví, toho věrně žádám. Dán [v] Wosserburce, ve čtvrtek po svatým Blažejí leta 1518. Jan, syn váš.

Také jestliže [v] Vídni mé vobydlé nebude, tedy mám oumysl do Pasova. Také sem tomu poslu dal deset krajcarů, jest 4 bílé groše.

Urozenému vladyce, panu Karlovi z Dúbravy, nyní u pána pana Petra JMti z Rožumberka oc na Krumlově, panu otci mému milému, b. d.

2168.

Petr z Rosenberka Veselským: o jejich člověku z Drachova vězeném kněžnou Annou z Minsterberka. (M)

Na Krumlově 1518, 5. února. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K^a. 47 f.

Petr z Roznberka. Přízeň má, moudří a opatrní věrní milí. Kdež mi píšete, což se Jana Mrázka toho svědomie dotýče, že by svědci nechtěli obzvláštně svědčiti, žádajiece naučení, kerak se v tom zachovati máte: i vyslyšte je společně, co je v pravdě jim v tom vědomo, ať to na svá svědomie a na své přísahy vyznají; a přineste mi toho zprávu ve čtvrtek najprv příští na Třeboň, neb já tu, dá-li Bóh, budu a tu já vám dám naučení, co budete míti s tou věcí dále učiniti. — Co se pak toho člověka vašeho k záduší tkne, keréhož kněžna v své vazbě má, vo keréhož jsem já jí psal a ona mi zase odpověď dala, kerú jste mi poslali: i přineste mi ta psaní, co jste vy jí i také Vincenc úředník muoj na Třeboni vo to psali, a co ona vám na to za odpověď dala, též na ten den do Třeboně, a tu já té cesty pohledám, aby člověk váš zádušní od kněžny mohl vysvobozen býti. Pakli by svévolně kněžna toho učiniti nechtěla, již já vás v tom neopustím a člověka vašeho také a té cesty pohledám, aby on svoboden býti mohl. Datum Crumlow, feria VI. post festum purificationis Marie anno oc XVIII°.

Veselským.

2169.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Minsterberské z Hradce: aby poddaného z Drachova Veselským z vězení propustila. (M)

V Třeboni 1518, 11. února. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně příznivá. Službu svú VMti vzkazují. Kdež mi odpověď na mé psaní dosti v širokých sloviech dáváte, co se Jíry Hrtle člověka poddaných mých z Veselé dotýče, to opakuji, co vám poddaní moji z Veselé i také Vincenc písař panstvie Třeboňského vo to jsú psali, a co jste jim také za odpověď na to dali, že vy ne člověka jich, ale člověka svého dědičného trestali jste a trestati že budete jako paní jeho dědičná, a ještě při tom že stojete, jak jste jim i Vincencovi psali, a jestliže voni lepší spravedlnost nežli vy ji máte na toho člověka, jsúce paní jeho dědičná, ukáží, že ji rádi slyšeti chcete, a jest-li to pak věc spravedlivá, co jste jim psali, a není-li pořadem podle zřízení zemského, abych toho sám povážil. I VMt znáti muožete, že ktož jesti jeho držitel, jakožto moji poddaní jsú, a tak, jakž mne zpravují, okolo dvatceti leth těch lidí v držení byli a jsou, a žádný jich vo ně ničiemž nenařikal, než VMt beze všeho nařekanie jste jim člověka jich ráčili rozkázati vzieti a vězeti a s ním svú vuoli jmieti, žádným právem jich z toho nevyvedše; ješto se mně zdá, že jste VMt to proti zřízení zemského

učinili. Neb VMt znáti muožete, že držitel, kto je jeho v držení, a má od toho, ktož by se k čemu mienil jakú spravedlnost jmieti, z toho právem vyveden býti, ne tím zpuosobem, jak jste VMt naň sáhli. Pak tohoto na VMti též jako prve žádám, abyšte jej ráčili bez úplatku a bez škody propustiti; pakli se toho nezdá VMti učiniti, k tomuto se moji poddaní podávají — ještě výš, ač by toho nebyli povinni —: když jim ho propustíte, že jej chtějí před pány hejtmany kraje Bechyňského, když jim o to rok položí, postaviti a jimi o to, spravedlivě-li jste jej vzali čili nic, slyšáni býti. Pakli byšte toho učiniti neráchili, kdež té naděje nejsem, již bych já svých poddaných v tom slušně opustiti nemohl a neopustím, než jim raden a pomocen budu, aby jim to k nápravě přijíti mohlo. Datum Trzebon, feria V. post festum s. Scolastice virginis anno domini XV^cXVIII.

Petr [z Rožmberka].

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2170.

Veselští Petrovi z Rosenberka: o jejich člověku z Drachova vězeném kněžnou Annou Minsterberskou z Hradce. (M)

Ve Veselí 1518, 13. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem, milostivý pane. Kdež ste VMt ráčili psaní učiniti paní kněžně, tu sme Její Mti list poslali po poslu, a ona, když jest list přečetla, tehdy ji posel žádal, aby mu ráčila odpověď dáti. A ona ráčila pověděti, že nedám. A on též Její Mti po druhý napomenul, aby ráčila odpověď dáti; a ona jest jemu řekla, jakž prve slyšel, že nedám. Protož, milostivý pane, VMti prosíme a žádáme, jako pána svýho milostivého, za radu a za ochranu, jako pána svého milostivého. Odpovědi laskavé žádáme od VMti. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlúhé a štěstné panování, toho bychom VMti, jako pánu našemu JMti, s pravú věrú přáli. Datum ex Wesel sabato post Appolonie virginis annorum 1518.

Purgmistr a radda městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu našemu JMti, buď dán.

2171.

Kněžna Anna Minsterberká z Hradce Petrovi z Rosenberka: o propuštění člověka z Drachova Veselským. (M)

Na Hradci 1518, 13. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Motlitbu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý. Jakož mi opět píšete, což se Hartle člověka mého dědičného z Drachova a poddaných vašich z Veselé dotýče, tomu psaní vašemu sem porozuměla oc, i chci já VMti na to časem

svým po svém poslu odpověď dáti. Ex Noua Domo sabato ante Valentini annorum domini 1518.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská oc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznbergka oc, panu bratru mému milému.

2172.

Veselští Petrovi z Rosenberka: o jejich rozepři s kněžnou Annou Minsterberskou z Hradce o člověka z Drachova, kterýž jest vyručen z vězení. (M)

Ve Veselí 1518, 17. února. — Orig arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem, milostivý pane. Kdež jest tento list v pondělí tento minulý nám přišel u večer, i očekávali sme posla náhodního, i když se nám posel nenahodil, i teď VMti posieláme po poslu našem. A též milostivý pane VMti dáváme znáti, že též lidé pana Hradeckého vyručili sou jej na postavení do dvou nedělí pod C kopami grošův též člověka toho k záduší našemu. A též VMti dáváme znáti, že kněžna Její Mt praví, že kto bude mieti lepčí spravedlivost, ať mi to pokáže, že to chci ráda slyšeti. Dajž všemohúci milý Buoh VMti dlúhé zdravie a šťastné panovanie, toho bychom VMti jako pánu našemu JMti s pravú věrú přáli. Datum ex Wesel, feria IIII. in die cinerum annorum 1518.

Purgmistr a rada městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu našemu JMti buď dán.

2173.

Kněžna Anna Minsterberská z Hradce Petrovi z Rosenberka: o rozepři s Veselskými o člověka z Drachova. (M)

V Hradci 1518, 19. února. — Orig. arch Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Motlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Jakož ste mi psáti ráčili, což se člověka mého dědičného z Drachova dotýče a Veselských poddaných vašich, že tu věc k slyšení podáváte před hajtmany kraje tohoto oc: i já nevím, kto jsú hajtmané v kraji tomto, než zdá-li se vám, račte sobě dva z pánuv aneb z rytířstva voliti, kohož se vám zdá, a já také dva voliti budu, a ti čtyři ať tu věc mezi námi slyší pod dobrou vůlí. I budete-li chtít to učiniti, račte mi to dáti znáti po tomto poslu, který čas a kde by se měla ta věc slyšeti, abych já se tiem mohla zpravit. Dán v Hradci v pátek před svatým Petrem nastolování létha božieho oc XVIII.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská oc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka oc, panu bratru mému milému.

2174.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Minsterberské: o při s Veselskými stran člověka z Drachova. (M)

Na Krumlově 1518, 21. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přeznivá. Službu svú VMti vzkazují. Odpovědi, kterou mi, co se Hartle člověka poddaných mých z Veselé dotýče, na mé psanie dáváte, jsem srozuměl; i ráčíte-li vedle mého prvního psanie tak, k čemu jsem svých poddaných poddal, učiniti, v tom se tak zachovati mají, ješto mi se zdá za spravedlivé. Pakli byste toho neráčili přijíti, již bych já musil na to mysliti, ač bych toho raději zbaven byl, abych člověka zádušního poddaných svých z takového svévolného trápenie, kteréž se mu, tak jakž se mně zdá, od VMti děje, vysvoboditi mohl. Odpovědi žádám. Ex Krumlow dominica inuocavit anno oc XV^cXVIII^o.

(Petr z Rožmberka.)

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2175.

Kněžna Anna Minsterberská Petrovi z Rosenberka: o své při s Veselskými o člověka v Drachově. (M)

V Hradci 1518, 14. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Motlitbu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane bratře a příteli muoj milý. Což se těch lidí v Drachově dotýče, kteříž poplatní jsú kaplanu do Veselí, o kteréž jest ruoznice mezi námi, o panství: i jest pán Buoh muoj svědek, že bych já nerada s vámi v žádné nesnáze a soudy vešla, než rači bych, aby všecko dobré přátelstvie mezi námi zachováno bylo. I jestliže se zdá VMti, abyšte vy sobě v tomto sněmu v Praze o svatém duše volili dva neb tři pány aneb dobrý lidi, a já také tolikéž, a ti aby nás o to přátelsky srovnali, aby již ta věc na místě postavena byla: i ráčíte-li k tomu, mně se zdá, spravedlivému i přátelskému podání svoliti, račte mi to po tomto poslu psaním svým oznámiti, abych se tím mohla zpraviti. Ex Noua Domo feria VI. ante Zophie anno oc 1518. Anna z božie milosti kněžna Minstrberská.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozmbergka oc, panu bratru a příteli mému milému.

2176.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Hradecké z Minsterberka: o zádušních lidech Veselských v Drachově. (M)

Na Krumlově 1518, 18. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přeznivá. Službu svú VMti vzkazují. Kdež mi ráčíte psáti, co se těch lidí v Drachově tkne, kteříž poplatní jsou kaplanu do Veselí, o keréž ruoznice mezi námi o panství jest, pána Boha se v tom doklá-

dajiece, že byste se mnú v žádné nesnáze a soudy neradi vešli, než radši aby všecko přátelství mezi námi zachováno bylo, i jestli by mi se zdálo, abych já sobě v tomto sněmu v Praze o svatém Duše dva neb tři pány aneb dobré lidi volil, a VMt také tolikéž, a ti aby nás o to přátelsky srovnali, aby již ta věc na místě postavena byla, a chtěl-li bych k tomu vedle vašeho zdání spravedlivému i přátelskému podání svoliti, abych to VMti po tomto vašem poslu psaním svým oznámil, abyšte se tím mohli zpravit: i račte VMt věděti, že bych já proti tomu nebyl, ale že nemám naděje, abych nyní k tomuto sněmu pro nedostatek zdraví svého do Prahy jeti mohl, neb mi dna překážie; než zdá-li se VMti, jednu neb dvě osobě v kraji, keréz by se VMti zdáli, voliti, a já bych též učinil, a ti sjedúce se na slušné místo, aby v to nahlédli, a mohli-li by nás přátelsky smluviti vo to panství a vo ten pých, kerýž tak, jakž se poddaným mým zdá, že se jim od VMti stal, i také vo škody, keré jest ten člověk u vazbě jsa vzal a co jest doma obmeškal, i také co jsou poddaní moji při tom na posly naložili, že bych já proti tomu nebyl. Pak jestli se VMti zdá to učiniti, račte mi oznámiti, abych se zpravit věděl; a potká-li poddané mé co slušného v tom, chci já je k tomu vésti, aby to přijali. Datum Crumlow, feria III. post dominicam exaudi anno domini XV^oXVIII. Petr z Roznberka

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2177.

Veselští Petrovi z Rosenberka: že kněžna Anna Hradecká z Minsterberka jejich člověka z Drachova vsadila do vězení. (M)

Ve Veselí 1518, 26. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem, milostivý pane. VMt račte věděti, že Hartl, kterýž se jest stavel [sic] dnes v Hradci kněžně Její Mti, že jest jej hned ráčila rozkázati vsaditi do vězení svého. I poslali jsme s ním jednoho souseda, aby jej stravu opatřil; nebo se jest prvý muosil pro hlad vyručiti, ale tiemůž sousedu jsme rozkázali, aby jej žádnú měřú nevyrukoval. Protož VMti prosíme a žádáme jako pána svého milostivého za radu a za opatření jakožto pána svého milostivého; odpovědi laskavé a milostivé od VMti žádáme po tomto poslu. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlouhé zdraví a šťastné panování; toho bychom VMti jako pánu našemu JMti milostivějšímu [sic] s pravú věřú přáli. Datum ex Wessel, feria III. post penthecostes annorum XV^oXVIII^o. Purgmistr a radda městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu našemu JMti buď dán.

2178.

Petr z Rosenberka Veselským: že se o jejich člověka z Drachova uvězněného v Hradci postará. (M)

Na Krumlově 1518, 27. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Petr z Roznberka oc. Přízeň má, múdří a opatrní věrní milí. Kdež mi píšete, co se Hartle tkne, oznamujecie mi, jak jest se kněžně postavil, že jej ihned vsaditi dala do vězení svého, kdež jste pak jednoho souseda svého s ním, aby jej stravů opatřil, poslali, však že jste jemu rozkázali, aby ho nevyrukoval: i neopatrujte ho více stravů, než bude-li ho chtít na ten způsob jako prve vypustiti, to stuoť při ní. Již se vy o to nestarejte, já budu věděti, co v tom dále činiti mám; neb já s kněžnou vo to nyní mezi sebou psaní máme, na kteréž já ještě od kněžny žádné odpovědi nemám. A jestliže by ho několik dní u vazbě měla, když vy ho stravů opatrovati nebudete, a nedala ho na první způsob na rukojmie, tehdy mi oznamte, abych já jej proto v tom nebohého opatřil. Datum Crumlow, feria V. post festa penthechosten anno oc XVIII.

(Purkmistru a raddě města Veselí nad Lužnicí.)

2179.

Anna Hradecká z Minsterberka Petrovi z Rosenberka: o sporné lidi v Drachově poplatné kaplanu do Veselí. (M)

V Hradci 1518, 1. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Motlitbu svou VMti vzkazují. Urozený pane, pane bratře muoj milý. Byste se dobře jměli a zdraví byli, toho bych vám ráda přála. Což se těch lidí v Drachově dotýče, kteříž poplatní jsou kaplanu do Veselí, o kteréž ruoznice mezi námi jest o panství: prosím VMti, že vám to proti mysli nebude, že sem vám tak dlouho odpovědi nedala. Pán Buoh zná z žádné jiné příčiny toho se jest nestalo, než z té, že v tom času nemohla sem s Drachovskými rozmluviti, kdež oni to všecko zboží Drachovské dědicky jsou ve dsky zemské vložili kněžně Její Mti dobré paměti mateři mé; i již sem já proto k panu Ctiborovi Drachovskému dobré lidi posílala. To mi za odpověď dal, že to chce na bratra svého vznést a že se to jeho samého nedotýče, a rozmluvě s bratrem svým, že mi chť odpověď dáti. Prosím VMti, muoj milý pane bratře, že toho ráčíte shovení jmieti, až mi odpověď oni dadí, a já hned vás také odpovědí meškati nebudu. Datum Nouedomus, feria III. die s. Egidi anno oc 1518.

Anna z božie milosti kněžna Minstrberská
a hrabina Kladská oc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka oc, panu bratru mému milému.

2180.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Hradecké z Minsterberka: o sporné zádušní poddané v Drachově. (M)

Na Krumlově 1518, 4. září. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přeznivá. Službu svú VMti vzkazují. Zdraví i jiného všeho dobrého VMti bych přál. Kdež mi psáti ráčíte, co se těch lidí v Drachově dotýče, prosiece, aby mi to, že jak mi VMt tak dlúho na mé psaní odpovědi dáti neráčili, proti mysli nebylo, a abych toho zhovení [sic] měl do toho času, až by VMti páni Drachovští odpověd na poselství VMti, keréž jste k nim vo to učiniti ráčili, dali, a VMt že mne hned také odpovědí meškati neráčíte: i nevím já, kdy VMti páni Drachovští odpověd dadí neb nedadí, neb já ani poddaní moji s Drachovskými nic činiti nemáme, než toliko k VMti se o to hledí, že jste jim člověka ráčili vzíti a nad ním svú vuoli provozovati. Však já proto k žádosti VMti týden pozdržeti chci, a v tom času prosím, že mi odpověd dáti ráčíte; pakli byste toho neučinili, již já s poddanými svými se vím kerak dále v tom zachovati, ač bych toho radši zbaven byl. Datum Crumlow sabbato post festum sancti Egidii abbatis anno 9c XVIII. (Petr z Rožmberka.)

[Cedule.] Byl bych VMti po VMti poslu odpověd dal, ale že nezčekav jí ušel jest, i nevím, z rozkázanie-li VMti čili sám svévolně to učinil. Protož teď VMti tu odpověd naschválně po svém poslu posielám.

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2181.

Kněžna Anna Minsterberská Petrovi z Rosenberka: o sporné poddané v Drachově záduší Soběslavského. (M)

V Hradci 1518, 6. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 47 f.

Motlitbu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, ráda bych vám toho přála. Jakož mi psáti ráčíte a odpověd na mé psaní dáti, což se těch lidí v Drachově dotýče 9c, že vy a poddaní vaši s Drachovskými nic činiti nemáte, než toliko se mnú, a že to k žádosti mé učiniti ráčíte a tajden toho pozdržeti, v tom času abych VMti odpověd dala: i znám to, že s Drachovskými nic o tom činiti nemáte, ale jáť sem vám to dobrým úmyslem psala, nadějíce se toho, že toho sčekaní jmíti budete podle mé žádosti při vás; ale poněvadž toho býti nemuož, já té vši věci na dobré lidi podávám: račte VMt dva vydati, a já také dva vydám. A ti čtyři ať tu věc mezi námi a spravedlnosti naše slyší, jedině den sobě o to volme, kterýž by ta věc měla těmi dobrými lidmi slyšána býti a kde. Dán v Hradci v pondělí před narození matky boží létha 9c XVIII°.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská 9c.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka 9c, panu bratru mému milému.

2182.

Úředník na Třeboni Petrovi z Rosenberka: o zájmu volů pro vyhnutí se mýtu v Třeboni. (M)

V Třeboni 1519, 10. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 M^a, 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú s plným poslušenstvie[m] VMti napřed vzkazuji. Milostivý pane, VMt račte věděti, že nějaký Švík z Chlumu, páně Krajieřuov člověk, u Urbana mýthného VMti poddaného sede na pivě zmienku učinil, že drahně voluov ženú a že jsú s nimi u Kubše v Chlumu včera noci leželi, ptajě se, hnali-li jsú ty voly skrze město Třeboň. Urban pověděl, že nehnali žádných voluov. Urban tajně přišel jest ke mně, vznesl jest tu věc na mne, což já k tomu radím. A já hned sem rychtáře VMti Třeboňského samého šestého jiezdecky ve zbroji vypravil na cesty a osadil sem ve vseh, jestliže nepoženú na Třeboň pravú silnicí, aby voly pobrali na nepravý silnici, poněvadž jsú místo VMti Třeboňského[?] minuli a na mýto nehnali, domnívajě se, že by Budějovští byli. I hnali ty voly z Chlumu k Suchdolu a k Cepu; a zjednali jednoho z Bystřice k voluom, a tomu pověděli, že ty voly ženú k králi JMti k Hluboci. Ten pacholek nebolizto písař při volích, ten jěl napřed do Petrovic, pravě, že panu z Pernšteina na Hlubokú voly ty ženú. Než jsú do Kojákovíc voly přihnali, až jsú jiezdecky s Kojákovskými voly tu v Kojákovících stavili a voly rozkázali k Třeboni hnáti. A přihnali CLXXXVI voluov. Potom ten, kterýž při volích byl, jest pověděl, opoviedajě se, že jsú ti volové jednoho kupce z Klatov jménem pana Mikuláše. I učinil sem otázku naň: Však jsi prve pravil, že králi JMti ty voly ženete, a některým jsi pravil, že ty voly na Hlubokú panu z Pernšteina ženete. I odpieral a pravil jest, že jest to před sedláky pravil. A ten z Bystřice, kterýž voly pomahal hnáti, udělal přede mnú tomu odpor pravě, že králi JMti ty voly ženú, a že by z nájmu nikoli nepomohl voluov hnáti, by ta řeč nebyla, že králi JMti ty voly ženú. A tak že jsú se nemohli v řeči srovnati. Na tu řeč rozkázal sem jě oba dva vsaditi. A voli jsú u Třeboni na valech. Tiem se VMt račte zpraviti. Což v tom dále ráčíte VMt rozkázati, chci já se tak zachovati. Raptim Trzebon serotino tempore dominica post s. Procopii annorum oc XV^cXIX^o. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka JMti, pánu mému milostivému.

2183.

Petr z Rosenberka úředníku na Třeboni: schvaluje zájem volů pro pominutí mýta v Třeboni. (M)

Na Krumlově 1519, 11. července. — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 M^a, 1.

Petr z Roznberka oc. Přízeň má, Vincenc milý. Kdež mi píšeš, že by pro mýta prohnání CLXXXVI voluov na Třeboň zajítí dal oc: i dobře jsi učinil, a zvláště v tom, poněvadž jsú se ti, kteří je hnali, komu je ženú nebo či by byli, v řeči

nesrovnávali. I nevím tak v náhle, jak by s nimi naložiti měl, co oznámiti; neb za to mám, že ti anebo ten, čím ti volové jsou, ke mně se o ně postaví. Než co se těch dvou pacholků, kteréž si vsaditi dal, dotýče, zaváže je slibem, propustí je z vězení, když bych jim dvě neděle napřed věděti dal, aby se postavili; a ty řeči, jak sú prve před tebou mluvili, ať před některými konšely tíž vyznají. A jakž mne co dojde, hned já tobě oznámím; proto je některak do času opatř, ať co jísti mají. A mnedle ptej se jich s pilností, či by byli; poněvadž u vězení sedí, za to mám, že pravdu povědí. A jestliže by vždy na tom stáli, že sú královští anebo pana z Pernštejna a řeči mětli, nepuštěj jich z vězení: neb poněvadž rozličná ti volové znamení mají, není podobná, aby samejch Klatovských býti měli. Z psaní tvého rozumím, že Urban již zas z Prahy domů přijel; i mnedle oznam mi po náhodném poslu, kterak mu se tam svedlo v jeho věci. Datum Krumlow, feria II. ante s. Margarete anno oc XIX°.

[Petr z Rožmberka.]

(Vincencovi úředníku na Třeboni.)

2184.

Menší úředníci Pražští obesílají Jiřka Doudlebského, aby určil statek siroteků někdy Chvala z Kolenec jakožto jejich poručník. (M)

Na Hradě Pražském 1519, 14. července. — Břez. opis v genealogii ryt. s Dúdleb v arch. Třeb.

Službu svou vzkazuju. Věděti vám dáváme, že páni JMti a vládyky z plnýho soudu zemskýho ráčili jsou nám rozkázati vás listem naším od úřadu obeslati, a to z příčiny té, abyšte statek všecek někdy urozenýho vladyky, Chvala z Kolenec, podle práva a zřízení zemského sirotekům týhož Chvala uručili, ať chcete-li poručenství těch sirotekův a toho statku držeti a užiti, a to od datum listu tohoto ve čtyřech nedělích [11. Aug.] pořád zběhlých. Pakli byšte toho v tom času neučinili a neuručili, že JMt ty sirotky a statek ten jiným poručníkem podle práva a zřízení zemského opatřiti ráčí. Protož, znajíce takové rozkázání JMti pánův a vladyk, tak se zachovejte, jakž vám píšem, ať se chcete škod, kteréž by na vás skrze to přijíti mohly, uvarovati. Dán u desk zemských na hradě Pražském pod pečeti Mikuláše Bryknara z Bruckšteina, místokomorníka k. Č., leta bož. 1519, ve čtvrtek po sv. panně Margretě.

Úředníci Praští menších desk zemských urozenýmu vladyce, panu Jiřkovi Doudlebskýmu z Doudleb.

2185.

Úředník na Třeboni Petrovi z Rosenberka: o uvězněných třech ženách čarodějných. (M)

V Třeboni 1519, 24. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18 a.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svou poddaný s plným po-

služenstviem VMti napřed vzkazují, milostivý pane. Jakož VMt ráčili jste mi psáti, což se těch tří žen, kterýž u VMti vězení na Třeboni sedí, dotýče, při tom VMt ráčili jste mi zprávu od těch žen i list přimlouvající od Thábořských poslati, že by jich zpráva nesrovnávala se [s] zprávú mů: i VMt račte věděti, pokudž sem prve VMti zprávu dal, že jest to tak, jakož svědkové v listu vysvěčují, od těch vod z močidl a o svěcené vodě, to jest bylo přede mnú a ještě více řečí. Učinil sem otázku na pastýřku, aby pravdu pověděla, kterak jsú k ní Křížová řezníková z Bukovska z druhú ženú přišly. Pověděla, že ta druhá žena, kteráž jest s Křížovú řezníkovú přišla, že se jest hned jí tázala, prosíc, aby jě, což vie najhoršieho, naučila. Pastýřka ji z toho trestala. Zanechavše trestání, tak dlúho s ní obě mluvily, že jest jě naučila, kterak duom ostuditi mají, člověčí a tistí kosti aby pod práh zakopali a nějaká slova k tomu. I otázal sem druhé ženy, proč jest to učinila? I chtěla toho pastýřce sepříti, tak dlúho, že jest pověděla, že jest jí Křížová řezníková za to prosila. Křížová odpor činila. I poněvadž jedna druží [sic] přela, rozkázal sem všecky tři u VMti vězení vsaditi. Také račte VMt věděti, že sem dnes s purgmistrem, s Petrem řezníkem, ješto mu úřad rychtářstvie od rychtáře poručen jest, u těch žen byl a rozkázal sem jě spolu svěsti. Rovně též pastérka jim oběma i ještě víc mluvila, pokudž nahoře pší; a také pastýřka jest seznala, že jsú ji chtěly rády odhroziti, aby pryč šla, že jí neplatí než hrdlo. I buojím se, že v té pastýřce mnoho více vězí; ač Křížová řezníková velmě těhotna jest, a druhá vždy předse na ni praví, že jest s ní k pastýřce z prozby její šla. Račte VMt toho povážiti, měl-li sem já Křížovú hned zhola pustiti. Ex Trzebon, feria IIII. in die s. Bartholomei apostoli domini annorum 3c XV^cXIX^o.

Vincenc.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka 3c JMti, pánu mému milostivému.

2186.

Vyznání Františka Doudlebského, že spravedlnost svou na pozemcích dává svému bratru Petrovi. (M)

B. m. 1519, 30. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Doudlebský v. Doudleb.

Já František Doudlebský známo činím tímto listem všem vuobec, kdož jej uzří anebo čtúci slyšeti bude: jakož Petr Beran v krunť muoj zápraží vložil jest, kdež pojímá vodu do nového rybníku, a vo to se mnú žádné smlúvy nemá, a já svrchupsaný František dávám mocí listu tohto [sic] Petrovi, bratru mému, tu všecku spravedlnost, kderáž by mně byla náležeti měla, aby von to sobě k užítku přivedl, jakž najlépe bude moci. K tomu na svědomí pečet svou vlastní přitiskl sem. Jenž jest dán a psán leta 3c XIX v neděli po svatém Symonu Judovi.

2187.

Veselští Petrovi z Rosenberka: o zamýšleném trhu s Hynkem Valovským z Úsuší. (M)

Ve Veselí 1519, 24. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1. A^a, 7.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanů s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem. Milostivý pane. Kdež sme s VMtí zmínku jměli, co se dotýče pana Hynka Valovského, tu jsme tepruv zvěděli, když sme duomův přijeli, že nám chce prodati. I teď podruhé pověděl nám po sousedu našem, že nám prodati chce a přijeti ten pátek na den svatý panny Katheriny, abychme s ním tržili; ale my jsme jemu odpověděli, že mu chceme toho den menovitý položit, kdy by jměl k nám k trhu přijeti. Ale, milostivý pane, VMt jsme my v tom panu Hynkovi neoznámili. Protož my VMti pokorně prosíme a ta chudá obec, jsouc VMti poddána, tudy, kdybychme k tomu přijít mohli, kdyby jse zase městečko sflilo, abyště ráčili vyslati, koho by se VMti zdálo; nebo Buoh zná, že my takovým trhům nerozumíme. Protož vždy VMti prosíme a žádáme, jako pána svého milostivého, že nám ráčíte toho den menovitý položit, co muožete VMt nejspíš, a též abychme panu Hynkovi dali znáti k tomu dni, když by k nám jměl přijeti. Odpovědi od VMti laskavé žádáme po tomto poslu. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlúhé zdravie a štčasné panování; toho bychom VMti, jako pánu našemu JMti, s pravú věrú přáli. Datum ex Wesel, feria V. ante Katherine virginis annorum oc XV^cXIX^o.

Purgmistr a radda městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka oc, pánu našemu JMti buď dán.

2188.

Petr z Rosenberka Veselským: kterak by s Hynkem Valovským měli o koupi jednati. (M)

Na Krumlově 1519, 25. listopadu. — Koncept arch. Třeb. I. A. 1. A^a, 7.

Petr z Rozmberka. Přízeň má, moudří a opatrní věrní milí. Jakož mi píšete připomínajíce zmínky, kerú jste se mnú, co se pana Hynka Valovského dotýče, měli, kerak byšte tepruv domuov přijevše zvěděli, že by vám prodati chtěl, a že by již podruhé po sousedu vašim vám povědět měl, že by vám chtěl prodati a k vám přijeti jako dnes na den svaté panny Katheriny, abyšte s ním tržili, než že jste vy jemu tu odpověď na to dali, že mu chcete den jmenovitý položit, kdy by měl k vám k trhu přijeti, dotýkajíce toho a prosiece, abych já k tomu vyslal, koho by mi se zdálo, tak jakž psaní vaše to dosti v širokých slovích v sobě obsahuje. I vězte, že já tam k té věci žádného vyslati nechci. A jest mi divná věc, že jste tak hlupí, že tomu nechcete rozumět, kdybych já tam koho vyslal, a von rozuměl, že bych já to kupoval, že by to výš nasazoval. A protož již jedné sami s ním tržte, což najlépe umíte, a ustanovíce se s ním na něčím, což by se vám za slušné zdálo, vezmete

sobě toho proutah, jako byste to chtěli na obec prve vznésti a spolu se vo to poraditi, a v tom abyšte mi o to nemeškajíc tajně oznámili; a já vám potom svouj konečný úmysl oznámím, kerak se v tom máte zachovati. Datum Krumlow, fer. VI. in festo sancte Katherine virginis anno domini XV^cXIX.

(Veselským.)

2189.

Úředník na Hluboké Petrovi z Rosenberka: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Hluboké 1520, 20. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 13.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivě příznivý. VMti oznamuji, kterak Jiřík Mazanec z Oujezda, poddaný VMti, jest groše i peníze a při těch penězích jeden zlatý uherský nočně pokradl v domu Jiříka z Oujezdce, poddaného pána mého JMti; kdež se naň to dostatečně pokáže i uvede, kdež jest týž jistý Mazanec před týmž krádežem i VMti poddaným škodu zlodějstvím učinil i zase navracoval, i JMti pána mého lidem. A já šanuje v tom VMt, nechtěl sem na něho sáhnúti, než jestliže jest vuole VMti, kázal bych jej vzíti; neb jistě VMt rače věděti, že jest lotr velmi veliký. Pakli byste VMt toho mně neráčili dopustiti, i VMti prosím i věřím, že se jím ráčíte rozkázati ujistiti. Odpovědi od VMti žádám. Dán na Hluboké v pátek před s. Maří Majdalenú létha oc XX°.

Václav Švík z Loukonos, úředník na Hluboké.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově JMti, pánu mně milostivě příznivému.

2190.

Petr z Rosenberka úředníku na Hluboké: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Krumlově 1520, 21. července. — Koncept arch. Třeb. I. A. 5 B C. 13.

Služba má, urozený vладыko milý. Kdež mi píšeš, oznamuje, kerak by poddaný muoj nějaký Jindřich Mazanec z Újezda groše i peníze a při tom i jeden zlatý uherský v domu poddaného pána tvého Jiříka z Újezdce nočně pokrásti měl, a že by též i mým poddaným před tím krádežem škodu zlodějstvím učiniti i zase navracovati měl i lidem pána tvého oc: i věz, že jsem se na úřednících svých ptal, byl-li by tu ten Jiřík Mazanec v Újezdě. Pravili mi, že vo něm v pravdě nevědie. Však poslal jsem tam lovčieho svého, a byl-li by tu jaký takový, ješto by mu tak říkali, aby jej hned vzal a na Krumlov přinesl. Datum Crumlow sabbato in festo sancte Braxedis virginis anno domini XV^cXX. (Petr z Rozmberka.)

Urozenému vладыce Václavovi Švíkovi z Loukonos, úředníku na Hluboké, mně milému.

2191.

Petr z Rosenberka úředníku na Hluboké: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Krumlově 1520, 24. července. — Konc. arch. Třeb. I. A. 5 B C. 13.

Služba má, urozený vladyko, příteli milý. Jakožs mi onehda psal, co se člověka poddaného mého Jiříka Mazance tkne, kerýž by z Újezda měl býti, oznamuje, kterak by v domu Jiříka z Újezdce, poddaného pána tvého, groše i peníze a při tom jeden zlatý uherský nočně pobrati měl, proše, abych se jím ujistiti rozkázal, aneb jestliže by vuole má v tom byla, že by ty jej vzíti kázal: i dalt jsem na to tuto odpověd, že jsem se na úřednicích svých ptal, byl-li by v Újezdě, tak jakžs mi psal, ten Jiřík Mazanec, a i lovčieho svého jsem tam posielal, jestliže by byl, aby jej hned vzal a na Krumlov přinesl. I nebylo jest žádného tu v té vsi. Nynie pak přišla ke mně máte téhož Jiříka Mazance z Újezdce a zpravuje mne, že by ty jej v Budějovicích vsaditi dal; ješto kdyby mi byl pravú zprávu toho dal, že jesti v Újezdci a ne v Újezdě, byl by již vzat, kdež jest se tebou samým ten omyl stal. A protož na tobě žádám, že mi ho ven vydáš, a já tobě od něho vedle zemského zřízení spravedlivé bez fortele učiniti chci. Odpovědi žádám. Datum Crumlow, feria III. in vigilia sancti Jacobi apostoli anno domini XV^cXX.

Petr z Rozmberka oc.

Urozenému vladyce Václavovi Švítkovi z Loukonos, úředníku na Hluboké, mně milému.

2192.

Petr z Rosenberka úředníku na Hluboké: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Krumlově 1520, 26. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 13.

Služba má, urozený vladyko, příteli milý. Co se Jiříka Mazance z Újezdce přikázaného mého tkne, již jsem já po něho do Budějovic poslal, a jej v své kázni mám. A protož přijedť aneb na svým místě pošli, aby to, cožs mi o něm psal, naň uvedl, (neb on tomu odpírá), bych já ho, nebyl-li by vinen, darmo a bez potřeby u vazbě nedržěl; neb já od něho všecko, což je slušně možného, spravedlivě udělám. Protož věřím, že tím dlíti nebudeš, než že přijedeš a to naň uvedeš. Datum Crumlow, feria V. in festo sanctissime Anne matris Marie anno domini XV^cXX.

Petr z Rozmberka.

Urozenému vladyce Václavovi Švítkovi z Lúkonos, úředníku na Hluboké mně milému.

2193.

Petr z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: radí stran obležení Janovic. (K)

Na Krumlově 1520, 7. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 155.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Kdež mi píšeš, že se ke mně na

radu utiekáš z té příčiny, znaje dobré přátelství mezi mnou a pánem tvým, a také že by pro dalekost odjezdu pána tvého tak brzo rozkázanie a vuoli dojíti nemohl; v tom že by Janovice páně Sudovy, tak jakžt by purkrabie Blatenský oznámiti měl, obehnaný byly, a že by on s některými pány a dobrými lidmi hotov býti měl a zajtra táhnúti a těch Janovic retovati chtěl; a protož chtěl-li by co lidí, znaje taková potřebu, poslati, aby mu ráno k Blatné vypravil, aby spolu táhli. A jakú jsi mu na to odpověď dal, tomu jsem z psaní tvého porozuměl; proše mě, ať bych k tomu radil, ač byla-li by toho delší potřeba, kterak by se v tom zachovati měl oc. I toto jesti zdání mé, aby tím nekvapil, než aby s lidmi vojensky pohotově byl. A byl-li by vedle zřízení zemského obeslán, aby táhl tu, kdežt by oznámeno bylo. Všakž proto já to pánu tvému oznámím, a což mi na to za odpověď dá, toť také oznámím. A budu-li já také vedle zřízení zemského obeslán, abych táhl, též tobě to oznámím. Datum Crumlov, feria IIII. post festum Omnium Sanctorum anno domini XV^cXX.

Petr z Rozmberka.

Urozenému vládce Janovi Smrčkovi ze Mnichu, purkrabí na Zvíkově, mně milému.

2194.

Petr z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o obležení Janovic. (K)

Na Krumlově 1520, 12. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 156.

Služba má, urozený vládco, příteli milý! Jakožs mi psal, co se obehnaní Janovic dotýče i také retunku toho, jak by se v té věci zachovati měl, kdežt jsem psal, že to pánu tvému oznámiti chci; jakož jsem pak tak učinil. I co mi pán tvooj na to za odpověď dává, teď toho přepis posielám. Protož nicmenij buď ty s tú hotovostí, jakž jsem prvé oznámil, hotov; a puokudž toho delší potřeba bude, což já sám před sebou míti budu, to tobě též oznámím, kterak se v té věci budeš míti zachovati. A při tom jestliže by jaká jiná potřeba na tebe přišla, aby se ke mně utekl; a já tobě radu a zdanie své v tom rád oznámím. Datum Crumlov, feria II. post festum sancti Martini episcopi, anno Domini XV^cXX. Petr z Rozmberka oc.

Urozenému vládce Janovi Smrčkovi ze Mnichu, purkrabí na Zvíkově, mně milému.

2195.

Petr z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému pomůže v případě obležení Kestřan. (K)

Na Krumlově 1520, 8. prosince. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 157.

Služba má, urozený vládco, příteli milý! Píše mi pán tvooj, bratr muoj milý, posielaje mi tu ceduli, kerú jsi jemu poslal, coť Pohmar z Kestřan psal, že by Piesečští Kestřany zboriti chtěli, proše mne, abych ho v tom neopouštěl oc. I jestliže by k tomu přišlo, a oni to skutkem plniti chtěli, — jakož té naděje nejsem, by se vo to pokusiti směli, poněvadž k tomu žádné spravedlivé příčiny ne-

mají, — oznam mi. Neb jist tím buď, že já pána tvého, mého milého bratra, puokudž najvýš budu moci, neopaustim, jináče nic, než jako by se mého vlastního statku dotýkalo. A také jestliže by jaká kolivěk potřeba na tebe v pána tvého doma nebytl přišla, oznam mi, neopustím já tebe v tom. Datum Crumlow sabbato in festo Conceptionis gloriosissime virginis, anno Domini XV^cXX. Petr starší z Rozmberka oc.

Urozenému vládce Janovi Smrčkovi ze Mnichu, purkrabí na Zviekově, mně milému.

2196.

Jindřich z Rosenberka Petrovi z Rosenberka: o platu faráře Slověnického v Újezdci. (M)

V Třeboni 1522, 28. břesna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^a, 72 f.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý. Zdraví, štěstí i všeho dobrého napřed bych VMti věrně přál. Zpravil jest mne kněz Kristoff farář muoj z Slověnic, ukazatel listu tohoto, kterak Václav Mazanec z Újězce VMti přikázaný měl by platiti při každým svatým Jiří XVIII grošuv českých rázu a čísla Pražského s půl lána svrchupsanému faráři. I od několika leth zanedbává svévolně ten plat platiti, kdež kněz farář má na to dostatečný list. I muoj milý pane strýče, VMti prosím, poněvadž Mazanec VMti přikázaný jest, že mu o to ráčíte psáti aneb jeho k VMti ráčíte obeslati a s ním o ten plat ráčíte rozmluviti; i poněvadž jsú předkové jeho vždy ten plat bez odporu platili, aby týž také platil. Toho já VMti rád zaslúžiti chci. A s tím dajž se nám pán Buoh ve zdraví spolu shledati, jest-li vuole jeho svaté milosti. Ex Trzebon feria VI. post dominicam oculi annorum XV^cXXII.

Jindřich z Rozmberka oc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozmberka oc, panu strýci mému milému.

2197.

Petr z Rožmberka Mikulášovi z Říčan: děkuje za zprávu o odjezdu krále a královny z Prahy. (M)

V Krumlově 1522, 29. srpna. — V Břeslanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

Urozený pane, pane příteli můj milý! Byšte se dobře měli, zdraví jsouc, věrně bych vám přál. Z oznámení, které jste mi učinili o výjezdu krále i králové Jich Mtí z Prahy, vám velmi děkuji. A jistě jste mi v tom veliký vděk a přátelství okazali, kteréhož se vám zase vším možným přátelstvím, ač byšte mě v čem potřebovali, rád odplatiti míním. Datum Crumlow, feria VI. in festo decollationis sancti Joannis Babbistae anno domini XV^cXXII.

Petr starší z Rožmberka.

2198.

Petr z Rožmberka Prokopovi Čabelickému: že chce s ním státi na rok s Jaroslavem Míčanem. (M)

V Krumlově 1523, 14. července. — Konc. arch. Třeb. Fam. Čabelický ze Soutic.

Služba má, urozený vládýko, příteli milý! Jakož mi píšete, prosiece, abych

pro poctivost vaši a manželky vaší vedle vás stál na den svaté Maří Magdaleny [22. července] k přátelskému rovnání se panem Jaroslavem Mičjanem oc, i k žádosti vaší rád to učiniti chci. Jedné, kde ten rok býti má, tomu jsem z vašeho psanie vyrozumíti nemohl, neb bylo zamazáno, že jsem nemohl vyčísti. A protož jedné mi dostatečně oznamte, kde býti má, chci já se tu na ten den, dá-li Buoh, dáti najíti, leč by na mne pán Buoh co dopustiti ráčil, že bych bezelstně nemohl, jehož mne jeho svatá milost uchovati ráčí. Datum Crumlow, feria III. post festum sancte Margarethe virginis, anno domini XV^cXXIII. Petr starší z Rožmberka oc.

A tergo: Panu Týnskému. — Březan připsal: Čabelický.

2199.

Prokop Čabelický Petrovi z Rožmberka: že rok s Jaroslavem Mičjanem položen ve Dřítňi. (M)

Na Týně 1523, 18. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Čabelický.

VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú vzkazuji VMti, zdravie a v něm všeho dobrého, toho bych věrně přál. Ode psanie, které ste mi ráčili učiniti, co se toho jednání dotýče mezi panem Jaroslavem Mičjanem a manželkú mú, že ráčíte pro poctivost mú i manželky mé státi, z toho VMti děkuji. Než toliko že by v mém psaní bylo zamazáno, kde by to jednání býti mělo, že ste VMt tiem psaním se spraviti nemohli: i račtež VMt věděti, že ta věc má býti jednána u pana Jana Malovce Dřítenského v Dřítňi, tuto středu najprv příští na den svaté Maří Mandaleny [22. července]: i za to VMti vždy prosím, že mne v tom opustiti neráčíte a na ten čas že tu VMt býti ráčíte pro mé potomnie VMti odsloužení. Dán na Týně, v sobotu po Rozeslání svatých apoštoluov leta oc XXIII°.

Prokop Čabelický z Sútic a na Týně.

JMti urozenému pánu, panu Petrovi staršiemu z Rožmberka oc, pánu mému milostivému.

2200.

Petr z Rožmberka Prokopovi Čabelickému: že k roku jeho s Jaroslavem Mičjanem se dostaviti nemůže. (M)

Krumlov 1523, 20. července. — Konc. arch. Třeb. Fam. Čabelický.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Jakož mi píšete, co se toho jednání tkne mezi panem Jaroslavem Mičjanem a paní manželkú vaší, oznamujíce, že to jednání býti má u pana Jana Malovce Dřítenského v Dřítňi, tuto středu najprv příští [22. července], prosiece, abych vždy vás v tom neopouštěl a na ten den tu byl oc: i tiem jisti buďte, že bych to k žádosti a potřebě vaší i paní manželky vaší, tak jak byste sami rádi viděli, rád učinil a na ten den tam vedle prvnioho mého vám připsání přijel. Než že mi teď pan Ledecký svú rukú píše, jakož vám teď jeho list posielám, z keréhož vyrozumíte, že u mne jako včera aneb dnes i se

panem Janem Trčků býti má; i nepřijeli jsou včera. Než dnes se naději, že konečně přijedou; kdež sami znáte, bych měl od nich odjeti, že mi to nikoli slušné není, a z té příčiny že na tento čas žádosti vaší bezelstně naplniti nebudu moci. Než můžete-li toho na něký jiný den poodložit, abych mohl k tomu prázdnotu míti, chci to rád učiniti a k té potřebě vaší a paní manželky vaší se dáti najíti. Datum Crumlow, feria II. post festum sancti Arnolphi episcopi anno domini XV^cXXIII^o.

Petr starší z Rožmberka oc.

2201.

Matěj ze Soběslavě písaři Ambrožovi: že koupil sukno pro Jana z Rožmberka. (M)

V Soběslavi 1523, 4. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 11.

Pane Ambroži, švagře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Kdež ste mi psaní učinili, abych panu Janovi JMti oc koupil šest postavů černých okolo šesti aneb sedmi kop: i koupil sem item od Sochorovy vdovy za 7¹/₂ fl 16 gr., item od Maška majtného za 7 fl 10 gr., item od Tarthaušovy vdovy za 7 fl, item od Jana Maškovic za 6 fl 6 gr., item od Mikuláška dva za 11¹/₂ fl. A za to vás prosím, pane švagře, což jse peněz za ty postavy dotýče, že jimi meškati nebudete, neb sou mne za to prosili, že jest jim toho pilná potřeba. A máte u každého postavu ceduli, tak jakž tuto stojí psáno, zjač kderý jest a od koho; tím jse budete věděti jak spraviti. Lidmila, manželka moje a sestra vaše, posílá vám smetanici. Datum Soběslaw, f. IIII. post omnium sanctorum, annorum oc XXIII°.

Matěj [z] Soběslavě.

Summa učiní za těch VI postavů XXXIX fl XXXII gr. míš.

Panu Ambrožovi, komornímu písaři na Krumlově, švagru mému milému.

2202.

Karel kníže Minsterberský pokládá rok Jindřichovi z Rožmberka ve při jeho s Lidmilou ze Šternberka. (M)

Na hradě Pražském 1524, 13. června. — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu naši přátelskou napřed vzkazujem, urozený pane, pane švagře a příteli nám zvláště milý! Vězte, že jest nás žádala urozená panna, panna Lidmilla z Šternberka na Zelené Hoře, abychom vás s ní před nás do soudu komorního sročili. Viniti vás chce ze rčení, a to z takového, kdež ste dáti řekli ty svršky, které jsou pozuostaly po někdy paní Majdaleně z Šternberka, sestře též panny Lidmily a manželce vaší, a to zejména z těchto:

Z zlatohlavu červeného, z strunkového, z kožichu zlatohlavového, hranostajmi podšitého, z sedmi sukní: jedna aksamitná červená, zespod stříbrohlavem primovaná; druhá aksamitná černá, zlatohlavem premovaná; třetí atlasová červená

karmazinová s krumpovanými prýmy, stříbrem a zlatem svrchu; čtvrtá damašková rozinové barvy a zeleným svrchu zlatohlavem strunkovým premovaná; pátá damašková zelená, svrchu jsú premy zlatem v truhlici dělaném a vespod aksamitem černým a žlutým; šestá též damašková, svrchu strunkovým zlatohlavem premovaná a zespod aksamitem černým; a sedmá damašková s klíny, svrch jsú prýmy stříbrem a zlatem dělané na černý aksamit. Z řetězu zlatého, v kterémž jest sto zlatých uherských, z zápony zlaté, z pěti prstenuov zlatých s drahým kamením, z tkanice perlové, z šatuov ložních se dvě postele, dobrých, z truhly veliké s měděnými panthy, ze čtrmezdcítma prostěradl dobrých, ze dvou prostěradl taffatových červených, ze čtyř číšek na podušky taffatové červené, z ciechy na polštář červené a zelené taffatové.

A těch svrškuov podle přičenie svého též panně Lidmille že vydati zaneřádáváte až posavad, kdež sobě toho rčení a těch svrškuov nevydanie táž panna Lidmilla z Šternberka pokládá dva tisíce kop gr. českých. Protož vám pokládáme toho rok na den svatého Martina najprv příštího [11. listopadu], abyšte vy na ten den před námi, před pány a vládkami, krále JMti radami a našimi, v soudu komorním na hradě Pražským stáli a tu nadepsané panně Lidmille abyste právi byli. Datum in arce Pragensi f. II. ante s. Viti anno M^oV^cXXIII^o.

Karel z Boží milosti knieže Minstrberské, v Slezi Olešnické a hrabě Kladské oc, krále JMti nejvyšší hajthman králov. Čes., a markrabstvie Horní Lužice landtffojt, a hajthman kniežectvie Velikého Hlohova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka na Třeboni, švagru a příteli nám zvláště milému.

2203.

Král Ludvík Janovi z Rožmberka: aby vydal statky někdy Petra z Rožmberka bratrovi svému Jindřichovi jakožto zvolenému vladaři domu. (M)

V Budíně 1524, 22. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Ludvík z Boží milosti Uherský, Český oc král a margrabie Moravský oc. Urozený věrný náš milý! Jakož tebe tejno není, jaké zřízení jest učiněno o domu a rodu vás všech z Rozmberka, jak by a kto měl statkem a dědictvím vším vládnúti a tak i místo kderé držeti oc; protož zprávu jistú majíce, že ste podlé téhož zřízení všickni volili sobě za staršího urozeného Jindřicha, bratra svého, k spravování toho všeho a k držení všech věcí, tak jakž to zřízení šfe ukazuje; i pouěvažds ty se v statek někderý uvázal po někdy urozeným Petrovi z Rozmberka a jej držíš, napomínáme tebe, aby hned toho všeho statku, v kderýžs se po témž někdy Petrovi uvázal, výše dotčenému Jindřichovi bratru svému postúpil a ve všem podlí téhož

zřízení se zachoval, ač jse chceš uvarovati pokut a nemilosti naší. Dán v Budíně v středu před svatým Janem Křtitelem Božím, letha oc XXIII°, království našich Uherského a Českého devátého.

Ludowicus rex manu propria.

Urozenému Janovi z Rozmberka a na Strakonících, nejvyššímu mistru převorství království Českého, věrnému našemu milému.

2204.

Zdeněk Kostka z Postupic Jindřichovi z Rožmberka: aby mu poslal berni z kraje Bechyňského a Vltavského. (M)

Na Litomyšli 1524, 8. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdraví a v něm všeho dobrého, toho bych VMti věrně přál. A jakož mi ještě dodati máte berně 247¹/₂ kop 10 gr. 6¹/₂ den. ¹/₂ halře, vše českých, z vobou krajův, z Bechyňského i z Vltavského, kdež pak k žádosti vaší té berně čekal sem vám až do tohoto sv. Havla již minulého, a učinil sem to vám k vuoli rád. I za to vás prosím, muoj milý pane bratře, že mi tu summu svrchupsanú dodáte a že mi jí do Prahy po někom jistým pošlete, a Benešovi písaři mému že ji vyčísti rozkážete. A on vám také na všecku summu kvitancí ode mne dostatečnú dáti má. Neb jest mi těch peněz pilná potřeba na tento čas, neb je tu v Praze pryč dáti mám. Věřím VMti, že mě tím neráčíte obmeškávati. Odpovědi žádám po tomto mým poslu. Dán na Lithomyšli v outerý před sv. Martinem letha páně XV^cXXIII^o.

Zdeněk Kostka z Postupic a na Lithomyšli.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka a na Třeboni oc, pánu a bratru mému zvláště milému.

2205.

Berník zemský Jindřich z Rožmberka Zdeňkovi Kostkovi z Postupic: že mu chce zaslati žádané berně. (M)

V Třeboni 1524, 18. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdravie a v něm všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Kdež mi píšete, abych vám dodal, co vám z berně ještě dodati mám: 247¹/₂ kop 10 gr. 6¹/₂ den. ¹/₂ hal. vše českých oc: i vězte, muoj milý pane bratře, že vám je, jakož žádáte, do Prahy poslati chci, což najspíš budu motci. Datum Trzebon, fer. VI. post s. Othmari anno oc XV^cXXIII^o.

Jindřich z Rozmberka oc.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Kostkovi z Postupic a na Lithomyšli, pánu a bratru mému zvláště milému.

2206.

Ctibor z Drachova Jindřichovi z Rosenberka: o myslivosti a těžké nemoci Roubíkově. (M)

Na Třeboni 1524, 25. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W^a, 18.

Pane muoj milostivý. Kdež mi ráčíte psáti, abych pěší poslal na panství Bechyňský, aby zajíce honili tyto svátky: i neviem, došlo-li mé psaní VMti s těmi srnami. VMti píši, že sem chtěl svině honiti buohdá v středu, již bych sobě nerad roztrhl pěší; až ten lov najprv udělám, jakž po tom lovu bude, tak hned pošli na ty zajíce. Pakli ráčíte rozkázati, aby je hned honili ty zajíce, to mi račte oznámiti. Taky račte věděti, že dnes panu Roubíkovi není velmě dobře; tak Bidra praví, že tuto noc a dnes, že mu mosk z hlavy jde. Tak mi dnes Bidra pověděl, že jest zle o jeho zdraví a že mu netuší. Pan Václav Kraselovský taky dnes přijel, ohledával mu flastr i ránu; zdá mu se také, že s těžka živ zuostane. Panu Roubíkovi starému také sem pověděl, kterak mně psáti ráčíte o jeho synu, starajíce se o to, kterak by mohl při zdraví zuostati. VMti kázal velmě poděkovati, až slzel, tak to od VMti za vděk přijel. Dán na Třeboni v neděli na den narození božieho létha oc XXV.)*

Ctibor z Drachova.

Uroz. pánu panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

*) Datování toto ukazuje, že počátek roku kladl se ještě na den Božího narození.

2207.

Jan ze Šternberka pohání k soudu Jindřicha z Rožmberka. (M)

B. m. (1525, před 10. březnem). — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Jan z Šternbergka a na Bechyni, purkrabie Karlšteinský, pohání Jindřicha z Rožmberka a na Třeboni z desieti tisíce kop gr. praž. čes., protože on Jindřich jest s lidmi svejmi zbrojně oc pod řádem a právem naň na Jana vytáhl v mierné a pokojné zemi. Stánie v pátek o suchých dnech postních [10. března] najprve přiestích před pány Jich Mtmi a vládskými na plném soudu zemském na hradě Pražském.

Na Krumlov. Na Třeboň.

2208.

Opat Třeboňský Jindřichovi z Rosenberka: o propuštění faráře Štěpánovského za probošta do kláštera Borovanského. (M)

V Třeboni 1525, 16. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^ř, 31.

Modlitbu svú k Buohu vždy pokornú VMti vždy zkazují, vysoce urozený pane, pane mně příznivý. Zdraví, štěstí i všeho dobrého VMti bych věrně přál oc. Pane muoj milostivý. Příčina jest tato, kteráž mne k VMti hnula psáti, prožba bratří kláštera Borovanského, abych VMti oznámil jednání o probošta téhož kláštera. K tomu jednání sám osobně k jich žádosti sem k nim přijel a do kapitoly mezi ně

sem vstoupil; tu bylo jednáno o probošta, kterého by jměli sobě z nich vyvoliti. I znajíce, že by z nich žádný k tomu užitečný nebyl a počet bratří by se umenšil, radili sme se vyvoliti osobu z jiných klášteruov, aby počet bratří přibyl: avšak při té radě opět sme nezuostali, to rozvažujíc, že by i ta osoba z jiného kláštera užitečna nebyla pro tyto příčiny, nebo sú na všech věcech počastných v klášteře svým nedostateční a v chudobu velikú upadli, střechy zlé, mnoho na krovích opravování, dluhu mnoho, koni sešlí, studnice se jim zavalila, vody dobytku nemají, a jiných mnoho nedostatkuov při nich jěst. I upadl nám v mysl kněz Jiřík farář Štěpánovský, kterýž poněkud jměl a má k nim dobrú vuoli, i spomaháním toho dokazuje a v bratrství s nimi jest vstoupil, i poněkud měl jěst úmysl v jich zákon vstúpiti, by on to chtěl ujíti probošství, aby svým statkem i svým hospodářstvím a pilností ten klášter zase napravil a z těch nedostatkuov svrchupsaných jim pomohl. I na tom sme zůstali, abychom k němu poslali a jeho žádali pro zákon i pro pannu Mariji, aby se v to uvázal a proboštem jějich byl; i při tom sme i některých kněží světských povolali i skrze ně prosili. I naklonil se jěst ku prozbám a vuoli dal, ale s touto vejmenkou, jěstli VMt jěmu statek jeho ráčíte propustiti a svobodného vystěhování popříti, aby mohl s tím statkem klášteru dobře učiniti. I protož znajíce VMt tak velikú potřebu na tom klášteře a při těch bratřích, já nehodný kněz opath s těmi bratřimi pokorně prosím, račte milostivým srdcem na to zhlídnúti a svrchupsaného kněze Jiříka faráře k nim milostivě propustiti. Z toho dobrého skutku dá pán Buoh VMti dlouhý zdraví i štěstí a svú svatú milost. Datum feria V. ex Trzebon ante festum diue virginis Gerdrudis anno oc XXV.

Kněz Jan opath nehodný kláštera Třebonskýho, nehodný kaplan VMti.

Vysoce urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově oc, pánu mně milostivě příznivému.

2209.

Jindřich z Rosenberka opatu Třeboňskému: o propuštění faráře Štěpánovského za probošta do kláštera Borovanského. (M)

Na Krumlově 1525, 18. března. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K^β, 31.

Služba má, duostojný u Boze otče, kněze opathe mně milý. Kdež mi píšete přimlívající se za kněze faráře Štěpánovského, abych ho [s] statkem jeho do kláštera Borovanského propustil oc: i vězte, že toho nikterakž slušně učiniti nemohu, abych z jednoho matky boží duomu střechu strhna, druhý též matky boží duom přikryl. Protož vás žádám, že mi v tom za zlé nebudete mítí. Datum Crumlow, sabato post reminiscere anno domini XV^cXXV^o. Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Duostojnému u Boze otci knězi Janovi opathu kláštera Třeboňského mně milému.

2210.

Markvart z Hřebene Jindřichovi z Rosenberka: přimlouvá se za faráře Štěpánovského, by za probošta kláštera Borovanského zvolen býti mohl. (M)

Na Poříčí 1525, 18. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K⁸, 31.

Urozený pane a pane, VMti službu svou vzkazují. Prosili sú mne bratřie Borovanští k VMti za přimluvu, co se dotýče farář Štěpánovského, že jest na tom, že se chce do zákona dáti tu do Borovan; i VMti já prosím, že ráčíte jej propustiti jim bratřím Borovanským. Neb on tak praví, že tu chce nechati více, než jest k tomu přišel při své farě. I ráčí VMt věděti v pravdě, že jest mi to dobře svědomo, že již ten klášter zaveden velmi jest skrze někderé jich správce: dluhu dosti mají a klášter opuštěný. By sobě kderého jiného volili zákonu svého za probošta, nic by jim spomocen býti nemohl. I milý pane, račte zhlédnutí na jich chudobu; nebude-li VMti, zahynú. I buohdá VMt od pána Buoha odplatu jmíti budete. Datum na Poříčí v sobotu ante oculi. Markvart z Hřebene.

Urozenému pánu a panu panu Jindřichovi z Rozumberka na Krumlově, pánu mně milostivému.

2211.

Jakub z Vřesovic Jindřichovi z Rožmberka: děkuje za půjčení koně. (M)

B. m. 1525, 19. března. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svou vzkazují VMti, urozený pane, pane milý! Kůň, kterýž jste mi račili půjčiti, teď jej VMti zase posílám. A v čem bych mohl vám zase jaké přátelství a službu učiniti, rád učiním, zase se od VMti nadějíc všeho dobrého přátelství oc. Datum dominica Oculi, annorum 1525.

Jakub z Vřesovic a na Valči, podkomoří král. Českého.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka a na Krumlově oc, pánu mně příznivému.

2212.

K listu předešlému odpověď Jindřicha z Rožmberka. (M)

Na Krumlově 1525, 24. března. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svou vzkazují, urozený a statečný rytíři, pane Jakube, příteli můj milý! Kdež mi píšete, že mi kůň můj zase posíláte: i vězte, že jsem to pro vás rád učinil, i ještě, což by mi jen možného bylo, máte na mně poznati přítele dobrého, čehož se od vás též vždycky naději. Datum Krumlow, feria VI. post sancti Benedicti, anno domini 1525.

Jindřich z Rožmberka a na Krumlově oc.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Jakubovi z Vřesovic a na Valči, podkomořímu k. Č., příteli mému milému.

2213.

Menší úředníci Pražští Anně z Hradce, choti Jindřicha z Rožmberka: pokládají oběma rok s Janem ze Šternberka. (M)

Na hradě Pražském 1525, 28. března. — Orig arch. Třsb. Fam. Rosenberg 15.

Úředníci Pražští menší desk zemských urozené paní, paní Anně z Hradce, manželce urozeného pána, pana Jindřicha z Rozmbergka oc. Jakož ste býti ráčili pohnání před pány Jich Mt a vládyky na plný soud zemský od urozeného pána, pana Jana z Šternbergka a na Bechyni, purgkrabí Karlšteinského, z slov duotklivých oc, jakož týž pónon v sobě šíře ukazuje a zavírá; kdež pak témuž panu z Šternbergka proti VMti dáno jest za právo stanné. Po kterémžto právu stanném podle svolení zemského svrchupsaný pán VMt ze škod útratných a nákladných ze sta kop gr. čes. pro tu při vzatých viniti chce a je před námi provozovati. A protož my podle svolení zemského rok toho VMti s týmž panem z Šternberka tu středu po provodní neděli [26. dubna] najprv příští pokládáme, abyšte VMt na ten den před námi a před úřadem desk zemských ráno k provozování nadepsaného pána škod svrchupsaných, kteréž na VMti mieti chce, státi ráčili. I znajíc VMt to, neobmeškávajte se tak zachovati, jakž VMti píšem, ale na čas výš jmenovaný před námi abyšte pro uvarování dalších škod a nákladuov podle téhož zemského svolení utvrzených státi ráčili. Dán u desk zemských na hradě Pražském pod pečeti Mikuláše z Brykšteina, místokomorníka králov. Čes., letha božieho M^oV^cXXV^o v úterý po Zvěstování panny Marie.

2214.

Jindřich z Rožmberka Polskému králi Sigmundovi: ve příčině svého sporu se Lvem z Rožmitála a jinými, o záhubách království Českého skrze Lva, o přímělu u krále Ludvíka. (M)

B. m. (1525, po 31. květnu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Najjasnější králi oc! Milostivý králi, té sem naděje, že VKMt v dobré paměti jmíti ráčíte posly, kteréž sem k VKMti posielal při JKMTi, pánu svým milostivém; a při té zprávě, kteréž tíž poslové VKMti ode mne oznámili, stojím a státi chci, pokudž mne i statku mého stává. Ač, milostivý králi, mnoho nepřátel mám, ale pro tu spravedlnost, kteráž JKMTi, pánu našemu dědičnému a milostivému i spravedlivému, vlastně náleží i vši obci tohoto královstvie, nic sobě toho neobtěžuji. A VKMti prosím, jako svého milostivého pána, že VKMt ráčíte napomínati JMt krále pána našeho, ať tím prodlévati neráčí, aby mohlo k spěšnému a spravedlivému místu to všecko přijíti; neb jestliže by se prodlévalo, tak jakž mezi lidmi mnoho ne-svornosti a ruoznic, strach, by na tuto zemi pád nepřišel, čehož pán Buoh rač zachovati.

Milostivý králi, zprávu mám, že VKMt své zvláštní potěšení v myslivostech jmíti ráčíte, i teď VKMti sledníka posielám. I potom péči zvláštní o to chci mieti

rád, abyšte VKMt v tom nedostatek mieti neráčili i v jiném, což by se VKMt líbilo a to v zemi naší nalezeno býti mohlo, všecko VKMt chci rád zjednati i poslati. A s tím se VKMt porúčím a prosím, že ráčíte mým milostivým pánem býti.

Instrukce posílů Rosenberských ku králi Polskému z toho času tištěna v Arch. Č. XII. str. 96 č. 1458.

2215.

Menší úředníci Pražští Jindřichovi z Rožmberka: aby položil na soudu list poselací Mikuláše Trčky z Lípy. (M)

Na hradě Pražském 1525, 23. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Úředníci Pražští menší desk zemských urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Třeboni. Službu svou VMti vzkazujem. Jakož ste VMt byli po-
hnáni od urozeného pána pana Kristofora z Švamberka a na Zvíkově, abyšte polo-
žiti ráčili před námi na hradě Pražském list poselací, kterýž někdy pan Mikuláš
Trčka starší z Lípy psal někdy urozenému pánu panu Petrovi staršímu z Rozm-
berka, kteréhožto listu datum jest v pondělí den svatého Prokopa letha M^oV^oXIII^o
[4. července 1513], kteréhožto listu týž pan z Švamberka potřebuje proti Fridri-
chovi z Šelndorffu k svědomí: ale že ste, VMti, toho po témž pónonu neráčili uči-
niti, i protož my VMti podle svolení zemského dskami zapsaného napomínáme, abyšte,
VMti, takový list poselací nadepsanému panu Kristoforovi tu středu den svatého
Františka najprv příštího [4. října] ráno při úradě desk zemských na hradě Praž-
ském položiti ráčili. Pakli byšte toho, VMti, neučinili, račte věděti, že nadepsaný
pan z Švamberka pokuty sobě podle svého puohonu čtyři tisíce zlatých uherských
pokládá. Dán u desk zemských na hradě Pražském pod pečeti Mikuláše z Bryk-
šteina, místokomorníka království Českého, letha Božieho M^oV^oXXV^o, v sobothu po
svatém Mathouši appoštolu Božiem.

2216.

Pořádek řemesla soukenického v Soběslavi Jindřichovi z Rosenberka: aby Vaněk z Proseče
Markétu z Řečice vzíti si nemusil. (M)

V Soběslavi 1525, 28. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 16 b.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý, VMti napřed službu svou poddanú
s plným poslušenstvím vzkazujem. VMti oznamujem, kterak Vaněk Novákuov syn
z Roseče a Markýtha dcera Petrášova z Řečice, oba poddaní kněžny JMti, jsúc u nás
v službě při městě, i tak že by týž Vaněk též děvce k dietěti připomohl, i úředník
kněžny Její Mti že jest k nám rychtáři připsanie vo to učinil, aby rychtář jej k tomu při-
držel, aby se s ní voddal, a pakli by se s ní voddati nechtěl, aby určen byl. I tu
jsú před rychtářem slyšáni byli, kdež jí von toho veliký odpor činil, že by toho
sám příčina nebyl a také že jest jie nikoli prázden býti nemohl, že jest za ním ne-

stydátě pocházela, a z takových příčin že by jie pojeti nechtěl, a že by se jí v tom nikdy nezavázal. Kdež pak toho jistú zprávu máme, že jest velmi všetečná dívka byla. I žádal jest nás k VMti za přímľuvu, i VMti my pokorně prosíme jako pána svého milostivého, že VMt k kněžně Její Mti přímľuvu učiniti ráčíte, aby Její Mt jeho k tomu mieti neráčila, aby měl tak hodný mládenec k tak lehkému místu přijíti pro její nestydatú všetečnost. A také VMt račte věděti, že jest u nás valchářem a jistě nám dobře prospievá; a také i to můž býti, že by se pod VMtí osadil. Pakli by toho tak prázen býti nemohl, ale i k tomu se hlasí, že by jí nějaký úplatek učiniti chtěl. VMti vždy pokorně prosíme, že to VMt na přímľuvu naši učiniti ráčíte; za milostivú odpověď VMti po tomto poslu pokorně prosíme. Ex Sobieslaw, feria III. post festum s. Katherine virginis annorum oc XV^cXXV.

Cech řemesla soukenického města Soběslavě.

Vysoce urozenému pánu panu Jindřichovi z Roznberka a na Krumlově oc pánu našemu milostivému.

2217.

Jindřich z Rosenberka pořádku řemesla soukenického v Soběslavi: že se za Vaňka z Roseče u kněžny Anny z Minsterberka přímľuví. (M)

Na Krumlově 1525, 14. prosince. — Konc. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 16 b.

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově. Přízeň má, opatrní a zachovalí věrní milí. Kdež mi píšete, oznamujíc, kterak by se nějaká příhoda stala u vás Vaňkovi Novákovu synu z Roseče a Markéthě dceři Petrášově z Řečice poddaným kněžny Její Mti, prosíc mne, abych se k kněžně Její Mti za toho Vaňka přímľuvil: i jest mi to velmi těžká věc učiniti, poněvadž obé Její Mti kněžny poddaných jest; však mám za to, že brzy v Hradci budu, i tu já o to chci s kněžnou JMtí rozmluviti, budu-li mu co zjednati motci. Však proto předse podle žádosti kněžny JMti ať se ním rychtář zatím ujistí a jej na rukojmích má. Datum Crumlow feria V. post s. Lucie virginis anno domini XV^cXXV^o.

Opatrným a zachovalým cechmistróm řemesla soukenického v městě Soběslavi věrným milým.

2218.

Pamět Václava Pasovařského ve příčině závěti Petra z Rožmberka. (M)

B. m. (1525, konec). — Přepis současný arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Item pamět od Václava Pasovařského:

Prosím tebe, pošli pečeť sem, chci zřízení učiniti. Poněvadž pan Švamberg umřel, taky se bojím, neb nevím, kdyby na mne taky přij[ti] mohlo.

A když strejc pečeť jeho přitiskal, tu jest Pasovařský sám nebyl.

2219.

Pamět Bohuslava Víty ze Rzávého ve přičině závěti Petra z Rožmberka. (M)

B. m. (Konec r. 1525.) — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Item pamět od Bohuslava Víthy:

Kdež před některým časem žádán jsem byl od urozeného pána, pana Petra staršieho z Rozmberka, abych mu oznámil, mám-li jakú pečet; i tu jsem pověděl, že jsem měl, že jsem ji ztratil. A von jest řekl: Daj sobě udělati jinú, a jáť vod ní sám zaplatím. A potom řekl: Vítho, přitiskni pečet. A já jsem se ptal kancléře, k čemu ji mám přitisknutí. Tu kancléf pověděl: Toho tobě pán neukáže.

2220.

Soběslavští Jindřichovi z Rosenberka: o sirotkovi po nebožtíkovi mistru Krásovi. (M)

V Soběslavi 1526, 9. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A E. 42.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý, VMti napřed službu svú poddanú s plným poslušenstvím vzkazujem. Kdež ste VMt panu hejtmanu psanie učiniti ráčili, že by Hestera u VMti byla a zprávu toho VMti dávajíc, že by jí námi na rathouze rozkázáno bylo, aby nějakých XVIII kop sestřenici své dala: i milostivý pane, VMt račte věděti, že jest omylně a křivě VMt zpravila, žeť sme my jí žádného rozkazu o tom nečinili; než když jest týž sirotek před nás přišel, žádaje nás za oppatřeníe, abychom poručníka k tomu přidrželi, aby on jí statek svěřený otce jejího nebožtíka vydal, že létha má a že k miestu přijíti má, a my jsme poručníka obeslali, aby on statek jemu svěřený dal. I VMti pokorně prosíme, že nás v tom litovati ráčíte, aby ona takové zprávy o nás VMti nedávala. A podle rozkazu VMti poručník toho sirotka registřík rukú vlastní nebožtíka mistra Krása psaný v tomto listu posílá i také výpis z něho. A VMti prosíme, že ten registřík zase pro poručníka poslati ráčíte. Dán v Soběslavi v úterý po třech králích létha oc XV^cXXVI.

Purgmistr a rada města Soběslavě.

Vysoce urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmbergka a na Krumlově oc, pánu našemu milostivému.

A. XXIX.

DOPISY KNĚŽÍ

Šimona z Habru a Jana faráře Německo-Brodského o rozdílech ve víře.

Z let 1528—1529.

Z rukopisu Q. 27. knihovny kláštera křižovnického s červenou hvězdou v Praze podává

František Dvorský.

Učení mistra Jana Husi zůstalo i po vítězných, neslýchaných bojích husitských obmezeno na Čechy a částečně Moravu. Jen porůznu a netrvale ujalo se české učení v některých sousedních krajinách, zvláště však pomalu proniklo paprsky svými do sousedního Německa. Po celé století byl Hus v svaté říši Německé bludařem a husitství kacífstvím. Někdy jen pronesl některý hloubající učenec ostýchavě náhled svůj, že Hus byl zbožný muž, nebo že křivě odsouzen byl; avšak takové řídké napsané výroky neoživily vrstvy lidu. I humanistům, ve věcech náboženských svobodomyšlnějším, byli čeští husité kacífi; ano Luther sám z počátku považoval Husa za kacíře vším právem k smrti odsouzeného. Jako první reformátor německý Čechy na počátku nenáviděl pro rozkol s církví, takž i národ německý z národního antagonismu byl Čechům nepřitelem. Kališnictví osamotnělo v Čechách a v části Moravy, a i zde odstěpili se hned v počátcích od něho Táboři a jiné sekty, později Bratři Čeští, kteříž vždy více byli četnějšími. Osamělá, od domácích někdejších přívržencův opuštěná, jinými utiskovaná strana pod obojí, nemajíc při vládě katolické podpory, chřadla, hynula.

Když Luther počal v Německu boj proti papežství, pokládán v Čechách za záštitu hynoucího kališnictví, za pomoc proti Římské církvi. I vyskytli se a množili hned z počátku horliví rozšiřovatelé jeho učení v Praze, zvláště pak v pohraničních německých krajinách království. Luther, jenž prvotně, jak již praveno, odsuzoval Husa a byl nepřitelem Čechům, aby nabyl přívržencův, počal apoštolovati vlastními do Čech posílanými listy, rozesláním polemických spisků svých (na český jazyk současně převedených) i osobními styky s některými, kteříž na učení k němu se vypravili. Za nedlouho po svém proti Římu vystoupení (na začátku r. 1520) neostýchal se již přiznati se k Husovi, ve spise pak „An den christlichen Adel deutscher Nation“ (1520) zřejmě prohlásil, že Husovi i Čechům bezpráví se stalo, a vyzýval Němce, aby ve věcech víry s Čechy se spojili. L. 1521 do klatby dán také proto, že zvyků náboženských od Čechů zavedených se zastával; později vydal některé listy Husovy, i vyhlásil Husa za pravého svatého, a někdejší nepřítelství krvavé mezi Čechy a Němci

že vzniklo vinou koncilu. Takovým vystupováním Lutherovým mizel národní antagonismus mezi Němci a Čechy, ztrácela se nenávist jedněch proti druhým. Současný kronikář český Bartoš velebí proto Luthera, že „zlostné Němce obrátil v příznivce Čechův.“

Zastancův Lutherových vždy více přibývalo, učení jeho nad obyčej rychle po Čechách se šířilo, zvláště v městech pohraničních, v nichž převládal jazyk německý. Tak na příklad v městě Lokti bylo lutheránství již r. 1523 událostí hotovou, jakož vidíme z ustanoveného řádu, o kterýž se byli hrabě Šebestian Šlik jako zástavní pán s radou městskou r. 1523 snesli, v němž vyhrazeno, že katolický farář řádu křížovnického povinen byl predikanta Witmberského svěcení výživou i bytem opatrovati, kteříž při službách božích ve farním kostele vždy za týden střídati se měli.*)

Vystoupením, vlivem Lutherovým zmařena byla možná ještě shoda strany pod obojí s církví Římskou. Mnozí z přívrženců strany kališnické odchylovali se vždy více a více od strany katolické, až zašli na cestu, po které Luther kráčel.

Přiložené listy, současně opsané mezi latinskými a českými náboženskými traktáty v rukopise Q. 27. knihovny kláštera křížovnického v Praze, podávají nám všeho toho doklady a nové zprávy, jak někteří kněží utrakvističtí přešli do tábora luteranismu, a jaký zase budila nová reformace tu a tam odpor v českém národě. Dvě dosud neznámé nám postavy utkaly se v polemickém zápasu pro různé smýšlení o víře. Kněz Jan farář Německobrodský vymítal vedle učení Lutherova velmi záhy všechny ceremonie z kostela a oddal se celé novému náboženství; a Šimon farář Haberský, zase jako věrný obránce staré české víry, potíral a rád by byl zahladil Luthra i všechny jeho zastance jako úhlavní nepřátele.

Fr. Dvorský.

Prvních sedm dopisů zde na veřejnost podávaných jest vzájemná korespondence mezi právě dotčenými dvěma kališnickými kněžími, starokališnickým Šimonem a lutheranizujícím Janem. Historickými zprávami nad tyto dopisy vyniká list osmý a poslední, kterýž pochází též od kněze Šimona faráře Haberského, ale adresován byl osobě třetí, jakémus sousedovi v městečku Vilémově, nemnoho odlehlém od městečka Habru v Čáslavsku. Psán byl tento osmý dopis roku 1529, jakž poznamenáno jest na konci opisu, a skoro celý obírá se malou zvláštní sektou, kterou moravský vládyka Jan Dubčanský pro svou potřebu na svém statku Habrovanském u Výškova si byl právě utvořil. O počátku a osudech této sekty, kteráž trvala málo přes 10 let a slula bratřimi Habrovanskými nebo Lulečskými, archivář Brandl podal zajímavé a dosti hojné zprávy v Časopise Matice Moravské 1882 str. 74—125. Z rozpravy té víme (stránka 88), že ta sekta měla ustavující hromadu v neděli masopustní dne 23. února 1528, a sice nikoli na statku Habrovanském, nýbrž ve vsi Routce mezi městy Letovicemi a Jevíčkem. Velkým pomocníkem Janovi Dubčanskému při vytváření věroučné a rituální soustavy byl známý z Palackého Dějin bratr Matěj řečený poustevník (Č. M. M. 1882, 83, 84, 87), který od r. 1519 vynikal v Praze samorostlým náboženským horlilstvím,

*) „Ordnung, wie es sol mit dem Gottesdienst vnd desselben dienern in der Pfarrkirchen der Stat Elbogen gehalten werden, durch den wolgebornen Grafen vnd herren herr Sebastian Schlick Grafen zu Bassan, herrn zu Weyszkirchen vnnnd Elbogen oc, mit sampt dem Rhat daselbst vnnnd vier gemeyn in Christo beschlossen vnd vffgericht anno dni. MDXXIII.“ (Současný tisk v archivu města Lokte.) — Za 15 let vytlačil docela faráře katolického z fary křížovnické v Lokti predikant lutherán, kterémuž, jako na mnohých místech jinde, pomáhala šlechtická vrchnost, aby vedle politické moci také církevní správy zmocnití se mohla.

až jej administrátor Havel Cahera v březnu 1525 uvězniti dal; z vězení toho byl Matěj propuštěn teprva v den po volbě Ferdinandově 24. října 1526 (Bartošova Kronika str. 232), načež odebral se na Moravu k Janovi Dubčanskému. Z přítomného dopisu osmého dovidáme se, že soused Vilémovský Václav Knap, k jehož poučení kněz Šimon ten list napsal, byl také přítomen při sektářské hromadě v Routce, že však shromáždění bratří kázali mu ze sboru ven vystoupiti, když chtěli voliti nebo světiti Matěje na biskupství a jiné dva muže na kněžství. Nemůže býti téměř pochyby, že tento Matěj biskup jest Matěj poustevník; proti té totožnosti může se sice namítnouti, že kněz Šimon Matěje sektářského biskupa jmenuje Mikulášencem, kterážto vlastnost jeho odjinud není povědoma; ale námitce té kněz Šimon ubírá váhy doložením, že neví, v které sektě ten Matěj cesty do nebe nehledal. (Rovněž jiný výrok Šimonův, že Matěj světil učedníky Lutherovy, nesmí se bráti na zevrubné vážky.) Jeden z ostatních dvou kněží v Routce volených nebo svěcených byl Václav neboli Vaněk, jenž slove kmotrem adressáta Václava Knapa z Vilémova, a dříve, než se přidal k těm sektářům, byl jako pachole u Matouše Suchana faráře na Písku a v Nymburce, pak u kněze Bartoše v klášteře, i konečně bratrem a rektorem v klášteře; klášter ten v osmém listě neuvádí se jmenem, ale tuším má se rozuměti klášter Vilémovský.

Tato vědomost, že Václav bývalý mnich z Vilémova stal se v Routce dne 23. února 1528 knězem Habrovanským, jest nejurčitější pomůckou k přibližnému datování prvních sedmi dopisů, z nichž žádný není opatřen letopočtem. V listě třetím kněz Šimon žehrá na to, že na Moravě Matěj laik světil učedníky Lutherovy na kněžství: „Václava tobě známého, který byl v klášteře Vilémovském, světil“. To patrně také se vztahuje k jednání sektářů Habrovanských v Routce dne 23. února 1528. Tento třetí list byl psán v postě a potom teprva v třetím týdnu po velkonocích poslán po nahodilém vozkovi knězi Janovi do N. Brodu, jakž kněz Šimon v pátém listě vysvětluje. Kněz Jan zase v listě čtvrtém na počátku vysvětluje zapomenutím, že odpovídá pozdě k listu třetímu, a stalo se to ve středu po Nanebevstoupení. Když uznáváno zapotřebí, omlouvati tyto odklady, zdá se, že časové mezery mezi ostatními listy byly kratší, i že všech sedm listů vzniklo během jednoho kalendářského roku. Před rokem 1528 to býti nemohlo, a míním, že to bylo právě roku 1528, ač také jest možno, že všech osm listů bylo psáno r. 1529, kterýžto letopočet stojí pod listem osmým.

V Praze 9. ledna 1894.

J. Kalousek.

1.

Kněz Šimon z Habru knězi Janovi faráři Brodskému vytýká, že na místě pravé víry starých Čechů přidržuje se bludného učení Lutherova.

Bez data (při sačátku r. 1528?)

Salutem plurimam dicit. Veneratu digne domine, pater sacerdos Johannes. Non modo secundum hominem exteriorem, sed eciam interiorem vos bene valere cupit. Non a multis annis per Sathane tubam, que putatur Luther, discordia magna in ecclesias inserta est, precipue de sacramentis Cristi. Miror et maxime Boemos, qui secundum legem Dei et beatos doctores ecclesiasticos Cristique martyres in ru-

dimentis sue religionis a matrum suarum uberibus imbuti sunt; jam nonnulli spirituales et seculares retro post Sathanam abeuntes plus Lutherum eiusque scripta pensantes et legentes, que carnis sue concupiscentia sigillavit, quam beatos doctores, qui sua scripta sanguine proprio, patientes propter Christum, signavere, sacramentum Christi detrahare non verentur; ut etiam accepi, te pater sacramentum sanctissimum eucaristie leuipendere his verbis: Corpus Christi non est sacrificium, non est oblatio. Si non est sacrificium, oblatio, non est corpus Christi, et per consequens nec (ut Pikhartite volunt) Christus; et si non est Christus, tunc sumus sine Christo, et sic sine Deo, secundum Johannis dictum in 2°: Qui negat filium, non habet patrem; et capitulo 5°: Qui non habet filium, non habet vitam. Ve ergo nobis, ut quid nati sumus, si sine Christo, qui Deus et vita est, sumus. Num primeui cristiani, confitentes Christum sacrario in altari esse, qui excellentissima et propicia oblatio est pro nostris peccatis ad Deum Patrem, et pro eodem Christo sanguinem suum fuderunt, errarunt et per consequens sicut erronei perierunt? Noli pater mi insanire et secundum illam heresim Lutherianam tenere, ne non solum contra doctores sacros, verum etiam contra Christum presumere videaris. Ceterum non pauci et ex meis oviculis scandalisuntur in illo, quod in monstrantia Christum dominum nostrum exponere non vis. Si parochiani tui decimas, que sunt papistica tradicio, solvere tibi recusarent, insurgeres omnino et scripturam pro se invenires: qua re etiam illi contra te, ritus paternos negantem, accipientes in adiutorium legem diuinam, haud insurgerent, et sicut tu dominum negas et abscondis, etiam decimas negent? Animaduerte pater, quid facis, si ita est, prout audio, quod ille infelix Luther plus apud te quam omnes sancti doctores valent. Oportet te cum eo perire, quomodo omnis plantatio, ut dicit Christus Math. 15, quam non plantavit pater meus, eradicabitur. Doctrina Lutheri lucide videtur non esse ex Deo, quia contraria est Christo, imo nec stare poterit. Propter quod, pater, non Lutherum, sed fideles Bohemos antiquos, qui sequaces Christi existentes pro eo multa tormenta passi sunt, sequere, ut possis in vitam reservari. Non alios Lutheri doctrinam sequi video, nempe carnales, ut in sua libertatem libidine sicut equus et mulus habeant. Apostoli et discipuli Christi propter sacerdotii officium reliquerunt uxores, nec aliquem sacerdotum Christi filium vel filiam genuisse legimus, ergo non uxorabantur; Luther uero et eius sequaces sacerdotium propter uxores relinquunt et in negocia secularia sese intromittunt. Tales seu talium doctrinam de vita, sicut doctrinam Christi, apostolorum eius, doctorum sanctorum et martirum Christi amplectere, Christumque in altari sancto (qui semel per mortem oblatus est) sacrificium esse, quod in eternum manet, confitere. Hec scripta ad te dedi condolens fidei, si ita se res habet; sin autem secus est (parcens iuventuti mee) scriptis tuis certum me redde, ut congaudeam caritati. Vale.

Sacerdos Simon ex Habr.

Honorabili viro sacerdoti Johanni plebano Brodensi, patri in Christo dilecto.

2.

Kněz Jan, farář v Brodě Německém, knězi Šimonovi v Habru odpovídá v příčině učení a učitelů písma svatého, zvláště zastává se Mart. Luthera, vykládá o oběti těla Páně, o vystavování svátosti boží, a oznamuje, kdo první začal v monstranci vystavovati tělo boží.

Bes data. (1528).

Salutem plurimam dicit. Nevidělo mi se odpovědi psáti jazykem latinským tobě, kněže Šimone, ať by tesklivo čísti nebylo pro nezvyklost tvů v latinské řeči a nesvědčomost. Neb ať si mi latině napsal, ale zdá mi se, že ne z své hlavy, a kdož koli to skládal jest, aniž on jest, jak slušelo, napsal; slova latinská sou, však žádné pořádnosti zachovati neuměl, než leccjaks jedno s druhým mísiel jest. I kterakž tu muože dobrý smysl nalézt se, kdež slov ani orací žádné pořádnosti není? Tím obyčejem Slezáci a Poláci staří psali sú, ty pak jakžto svú věc psaním vyslal si! Ale kdyby mladost svú chtěl, o niež na konci píšeš, dobře spraviti, nikdá by se v to, což nenáleží, nevkládal, aniž by vyskakoval prvé, leč by jistotu měl. Nepamatuješ, co jest psáno Proverb. 18: „Ktož prvé odpovídá, nežli slyší, bláznem se býti ukazuje a pohanění hodný“. Medle pověz, kdy si ze mne slyšel, z čehož mne vinníš, anižť sem kdy svých se věcí spravil? Otcem jmenuješ mne: takliž otcovstvo mé u tebe podle prikázání božího uctěno jest, aby všemu uvěřil a klevet pomáhal roznášeti? A ty něco věda, měl by otce hanby neodkrývati, aby z Chamovy roty zlořečené nebyl, jenž pro odkrytí otcovy hanby došel jí.

Píšeš vo učení písma svatého i vo učitelích, buď kteří z Čechuov věrných byli, buď z jiných národuov, podle zákona božieho učících, jenž i pro vyznání pravdy Kristovy trpěli oc, a že někteří z Čechuov, duchovní i světští, zákona božieho učiteluov věrných strhli se i se mnú, jenž Luthera více nad doktory přijímám. Co to mluvies? V pravdě-lis rozsúdil prvé, nežlis propověděl? O sobě pravím, jiných nezastávám, zvláště o kterýchž nevím; zákonu božiemu a písmu svatému věře, takovou dávám čest, nic v něm scestného býti, krom pravdu dokonalú, pravím, jakož Paulus 18: „Zákon Páně nepoškrvněný“ oc, a Paulus 17: „Řeči Páně řeči sou čisté, stříbro ohněm přepáleno“ oc. A jiné mnohé duovody mohly by se snadně sebrati k tomu. Takť já o zákonu božím držím oc.

O svatých učitelích neb doktorích buď domácích, buď z jiných národuov, kteří najdávnější sú neb najnovější, jako Luther jest, i jiní, což píší neb mluví, jenž by mohlo najíti se v svatém písmě a nebylo jemu odporné, alebrž k vzdělání viery i všeho dobrého, za pravé držím a pravím, že milý Buoh velikými a mnohými dary a múdrostí obdaril je tak, že jest čemu diviti se. A pro tu příčinu knihy jich rád čtu, kteří najstarší sú, jako: Tertulianus, Hyreneus, Dionysius, Cyprianus, Ignacius, Origenes, Crysostomus, Jeronymus, Augustinus oc. Dlího bych vyčítal je, i těch, kteří najnovější, jižto podnes živi sú, mnohými dary božími prospěch činíce po

zemíech křesťanských, z nichž Erasmus jest, Pomeranus, Ecolampadius, Luther, Melancton oc, jenž v jazycích mnohých staré převyšují. A že v nich čtu, není to proti pánu Bohu, neb což v nich pravého jest toliko, přijímám podle apoštolovy řeči I. Tess. ult.: „Proroctvím nepohrzejte, všeho zkuste, a což dobrého jest, držte“ oc. K výstraze řekl: zkuste; neb z těch všech mohl jest každý poblúdití, a s zákonem božím nemá žádný za rovno pravdy, než pokudž jim dáno jest, ač pak viery tím neztratili sú, neb pro ni trpěli sú i trpí ještě. Ty Luthera tupieš ovšem a pravíš učení jeho nebýti z Boha. Svrchu napsal sem, že mohl každý poblúdití, i nejstarší i najnovější. Hnedliž pro některé poblúzení všechno pravé máme odvrci, tehdy i staré doktory odvržeme, proto že v jich knihách něco proti písmu nalézáme; protož sluší říci o nich, že dobrou viery mají, neb z učení jest písma svatého, jehož dokládají se, ač v poblúzení nemužem jich zastati. A když tak o dospělých jest, co my o sobě povíme, jimžto přirovnávající se, nic nejsme? Chceme mistři býti, a učedníci nepočali sme býti! Vidíš ty, jenž u tebe v potupě sou, prospievají, že mnohé vuokol krajiny s pomocí boží k zákonu božiemu a ku pravé víře obracují, ještě prvé ani meč ani válka k tomu přivésti jich nemohla, a samého pána Boha moc z milosti pohnula? Ty o jediné babě nevieš, aby ji navedl k víře neb něčemu naučil. Boj se onoho písma Jeremiae 23: „Běžali, a já neposlal sem jich, neb které posielá[m], prospievají.“ Joh. 15.: „Kto zostává ve mně a já v něm, ten přináší užitek mnohý, neb beze mne nic nemužte učiniti.“ Opět: „Ne vy ste mne vyvolili, ale já vyvolil sem vás a položil sem, abyšte šli a užitek přinesli.“

Vo oběti mluvíš těla Páně, jako bych zapíral ji. Já s apoštolem držím z viery, jenž dí I. Cor. 5.: „Beránek velikonoční náš za nás obětován jest Kristus“. Ad Hebraeos: „Nyní pak jednu na skonání světa k zahnání hříchu skrze obětování sebe samého ukázal se.“ A tu málo výš: „Neb ne v svatyni rukama učiněnou všel jest Kristus, podobnost mající pravé [sic], ale v nebe, aby stál nyní před obličejem božím pro nás, ne aby častokrát obětoval sebe samého“ oc. V těchto sloviech apoštol o pánu Kristu die, že se jednu obětoval, a to bylo na kříži; druhé praví jeho státi v nebi pro nás, to jest orodujícího, neb ta oběť jednu obětovaná vždy obětuje se přímlovou. Tu oběť věrní mají, aby oběti jich přijaty byly v ní, to jest svá těla obětující, oběť živú, svatú oc, též modlitby činíce, utrpení snášejíce, chválu vzdávající oc, neb nemající jí, v ničemž by nebyli přijati. Protož apoštol ad Hebr.: 13.: „Máme oltář, z něhož jísti nemohú, ktož stánku slúží“. Oltář máme, dí, to jest Krista obětovaného, i tee oběti obětované tělo pravé v svátosti jedí a krev pravú pijí, s připomínáním jeho dobrodiní a zvláště smrti jeho, i děkují jemu, co jim ráčil poslúžiti oc. Ty s jakús loikú vyšel si: „corpus Christi non est sacrificium, non est oblatio, si non est sacrificium oblatio“ oc; trvám, že jest Crisippi, když jí žádný nerozumí.

O vystavování svatosti boží napomínáš mě, řka: když nevystavuji, že tím Krista skrývám a zapierám. Tak-li máš psáti? Cos nečetl: „Ústa lživá zabíjejí duši“, a onoho: „Vy ste z otce ďábla“ oc, a doleji: „Když mluví, lež z sebe mluví, neb lhář jest a otec její.“ Jižž svrchu položil sem, co o pánu Kristu držím; i věziž, žež neskrývám jeho, ani zapierám. Také vystavuji každé neděle i v slavnosti roční, ač ne na každý den, a tu zvyklost podle jiných zachovávám. Než raději bych, abychom podle svolení nikda nevystavovali, neb ustavena jest k přijímání. Kdyby doktory svaté četl, nikda by nesměl vystavovati. Neb svatý Dionysius a Crysostomus píší, kterak při svatosti boží má býti zachováno. Neb když měli posvěcovati, tehdy samým těm, ktož sú měli přijímati, v kostele zuostati dopustili, jiné všecy ven vyhnali. O tom Crysostomus dlúhú omelií píše. A svatý Dionysius die, že ktož hoden není přijímati, hoden není naň hleděti. To já čta, bázeň mám k vystavování, k procesím oc, neb první svatí nečinili toho; my pak před vožralce, smilníky, kostkáře, nevěstky, zlolajce oc vystavujeme, nosíme. Jako ty píšeš, abych neskrýval a nezapíral Krista: mluvíš proti starým těmto, o nichž svrchu, jenž lid vyhonili od vidění. Tu jest lépe říci pro naše poblúzení. Ve nobis, ut quid nati sumus. A ty ještě v kostele před sacramentum hudbu krčemní dopúštíš, neb vždy na to opus hude náš varhaník vožralcuom a tanečníkuom, a takovým zapovídali první svatost boží, a ty jeho s hudbú vnadíš! Ó by svaté paměti kněz Martin Vodička, kterýž v Habru býval, z mrtvých vstal, jistě trestal by tě z neřádu! Tuť by parochiani za zlé měli míti i pro jiné věci, to jest, že zamýšlíš tu pouti i odpustky oc.

Poviem od kterého času vystavování začalo se a od koho. Věz, že od jednoho bludného, jménem Zikmunda, a to za času mistra Jana Husi. O tom pieše nějaký Jeremiáš, jehož sermony kněží mnozí mají, in sermone de corpore Christi takto: „Když svaté paměti mistr Jan Hus byl v Konstanci u vězení, tehdy kněz Zikmund z Řepína, tehdáž jsa u svatého Martina v Praze farářem, najprv počal v monstranci vystavovati tělo boží, čehož nikdá prvé mezi křesťany nebylo od ustavení svatosti. To bylo mistru Husovi zvěstováno, i velmi sobě neliboval toho. Potom týž kněz Zikmund v přehrozně bludy upadl o svatosti boží“. To ten napsal.

Čas již psaní dokonati, dal si mi psáním svým příčinu k tomu. Nechaj napotom takových psaní, a nedomnívaj se o nižádném zle po lidských novinách, leč sám jistotu budeš míti. A čti sobě zákon boží a svaté doktory, nespoleháje na těch dormi secure sexterních, a nalezněš věci pravé, a teprv i viery budeš vyznavač a jiné užitečně navedeš. Vale. Ex Broda.

Presbyter Johannes.

Sacerdoti Simoni in ecclesia oppidi Habr ecclesiasten agenti, fratri in Christo dilecto.

3.

Kněz Šimon v Habru farář Janovi v Brodě Německém: odmítá potupné výtky mu činěné v příčině neznalosti latiny, mladosti věku, odpustků, pouti, procesí a působení kněžského, odsuzuje učení Lutherovo a oznamuje, že dříve jinde nežli v Praze vystavováno bylo tělo boží v monstranci.

Bez data (psáno v postě mezi 26. únorem a 11. dubnem, a odesláno po 26. dub. 1528?)

Salutem plurimam dicit. Kněže Jene, za zlé mi máš, že tě z toho viním, čehož sem od tebe neslyšel. Divím se tomu, jenž mě potupuješ a psaním svým za hloupého pokládáš, psaní mému jakkoli neumělému žes nevyrozuměl: ježto takového muže, který jiné chce potupovati, umění jich haněti, povaha má býti, aby najnerozumnějšímu psaní vyrozuměl. Neb ten jest učený a mistr, který ze zlého dobré umí učiniti. Však já psaním svým tebe nevinním [sic], aniž také, jakož píšeš, klevet pomáhám roznášeti, než chtěl sem od tebe zvědět, tak-li, jak tebe jiní vinní, jest? Což sem huoř udělal, že sem psal, než jiní, kteříž na tě volají, o tobě roznášejí a ještě mnohým huoř; neb jeden kněz tobě dobře známý v Čáslavi pravil, žes mu řekl de sacramento venerabili: „Ó však tu nic není podstatného než slovo Páně, toť jest podstatné!“ Pohleď, žeť tak není, jako ty píšeš, bych já tvú hanbu jako Chám odkrýval, píše, co o tobě mluví. Protož z čeho mi máš za zlé, sám si ten, mne nejsa svědom. Odsuzuješ mě latiny i rozumu toho, že by to ze mne nebylo; dobře jest, kdys mě neodsúdil češtiny. A latinu potupuješ: věz, bych byl bakalářem aneb mistrem, psal bych bakalářsky aneb mistrovsky, ale že sem prostý žák, napsal sem tak jak umím. Při tom i mladost mů potupuješ, že se dávám v to, což mi nenáleží, a že (jako povaha blázna jest) prvé odpovídám, než uslyším. Pozoruj, co píše apostolus ad Timoth. 14.: „Mladostí tvú žádný nepohrdaj.“ Z těch slov rozumí se, že moc trestání a učení dává se mladému knězi jako starému. Však nebeský pán Kristus Ježíš ráčil jest ve 30 letech trestati a kázati pravdu otce svého nebeského, a kterak Daniel, sa pacholík, v Babyloně starce soudil, Danielis 13. Také prvé než uslyším, jakož povaha blázna jest, že odpovídám: rozuom listu mého v sobě odpovědi nezavírá, ale otázku z slyšení oc. O zákonu božím právě napsal, kdyby jeny [sic] ústa tvá i skutek píra potvrdily oc.

Co se tkne doktoruov svatých, zastáváje pády [sic] Lutherovy, pravíš, že mohl každý z nich poblúdit, a že také něco proti písmu v knihách jich nalézá se: ó nahlédni v knihy jich právě, nenachyluje se více k Lutherovi, a poznáš Luthera velmi zdáleného od nich i odporného jim v učení pravém. Velmi sem tomu rád a dobře to v paměti mám, kteraks v Zahrádce potvrdil mi toho, že jest tak, že Luther píše proti pokání svatému, jenž jest postiti se, almužnu svatú dávati, modliti se, ješto k tomu doktorové svatí vedou i zákon boží nás tomu učí: elemosinam date, jejunate, orate! Opět vychvaluješ Luthera i jeho tovaryše, že v jazyku svým staré převyšují.

Dávámť za pravé, zvlášť o Lutherovi, ale v hanění, plundrování, posmívání, neb i svatému Jakubu, bratru Páně, neodpouští. A zdaž nevíš, co Pán mluví Lucae 16: že synové tohoto světa opatrnější sou než synové světla v pokolení svém. Píšeš opět, že vidím ty, jenž u mne v potupě sou, prospievati, kterak okolní země obra- cují k víře, ještě prvé meč ani válka nemohla tomu co učiniti: ó, jenž se chlubíš čtením, nahlédni se v zákon boží, kterýž ukazuje, že viery čím dál až právě k sko- nání světa ne přibývati, ale umenšovati se bude. A kdež pravíš, že válek nemohli tomu co učiniti: za mého věku a snad i za tvého neslyšeti, aby kto válečně do okolních zemí k napravování viery vyjžděl. Než zprávu jistú máme, že naši před- kové věrní Čechové v Bazilii bez meče věrú vyhráli nad Němci, a nikdá z viery nevypadli; jakož páni čeští psali do zboru Konstantského takto: že téměř všecka království světa častokrát pochybovala, ale království naše České najkřesťanstější a markrabství Moravské najjasnější od toho času, jakž vieru křesťanskú pána našeho Jezu Krista přijali, tak jakožto kámen čtverohranatý, dokonalý beze vši úhony svaté církve Římské stáli a bez přestání se přidržali, poslušenství upřímně zachovávající. Dotknu i meče. Zdaž nevíš, kterak Žižka dobré paměti nemálo mnichuov, Němcuov poplenil? Však i vaše město Čechové obdrželi mečem. Horu i jiná města čím sou Čechové obdrželi a Němce vyplenili než mečem? A ještě s boží pomocí Němcuom, jenž sou nikdá věrni pánu Bohu nebyli a viery neuměli, víře se učiti nedáme.

O prospěchu Lutherovu, jež chválíš a jež viděl sem v Jihlavi, toto povím. Když sem tam byl s jinými kněžími, kněz jeden Lutheruov s jednu osobú mladú žertoval v kaple, a hned šel k oltáři, říkal accessum. Jihlavští také někteří sami pověděli: „Nevíme, co sme, žádného řádu, žádné lásky mezi námi není, a jeden druhému nevěří, žádného náboženství ani u našich kněží není.“ A sám sem to viděl oc. O Lutherovi Řehoř bakalář z Rokycan, písař pánuov Domažlických, jenž byl u něho puol druhého léta tehdaž, když se ženil,*) pověděl, že o mnoho stoluov měl svatuov, potom sám zavedl tanec. To-li je vzal z zákona božieho a z Ducha svatého, již jest převýšil doktory svaté! A když je složili, potom na zajtří, jakož obyčej mají tam, že na ženicha a na nevěstu stavějí věnec, nedal ho na se vstaviti, a okázav na svú drahú nevěstu, pověděl německy: „Satis feci officio meo“. Veď, učinil podle zákona a rady andělovy, kterou dal Tobiášovi svatému, učitel viery?

Viz opět, nevyptav se, co mluvíš, že nevím o jedné babě, abych ji naved k víře aneb něčemu naučil. Vyptajž se v Zahrádce, učinil-li sem jaký prospěch? Najdeš některé i staré, že sem je prikázáním božím naučil, najdeš obzvláště v Žibřidovicích, i z Římské strany že sem k víře přived. A zde v Habru také vyptaj se, jest-li co pořádněji za mne, než prvé bylo přede mnú; a tak také zvieš, jaké jest mé kněžství, běžal-li sem bez vuole boží, jakož rozuom tvého psaní tak chce míti. Za

*) Martin Luther oženil se 13. června 1525.

to mám, že po těch sloviech, jež vedeš proti mně, Joh. 15.: „Kto zuostává ve mne a já v něm, oužitek přináší mnohý“ oc, muožeš poznati, že snad ještě jistější mé kněžství bude než tvé; neb já prospěchu tvého v Brodě žádného nevidím, ale ještě mnohé zhoršení. Znamenaj, jakés pohoršení učinil na Lipnici na zámku, že je již podál roznesli, žes s máslem jedl tento svatý čas postní. Tak jistě praví, žetě oznámeno a ty žes řekl: „Co duom má.“ Kézs pomněl na řeč svatého Pavla I. Cor.: 10: „Povolá-li kto vás z nevěrných k večeři a chcete jíti, všechno, co před vás bude položeno, jezte, nic se netížíce pro svědomí. Pakli by kto řekl: toto jest obětované modlám, (jakož tobě praj řečeno jest, že jest s máslem), nechťěte jísti pro toho, kto jest oznámil, a pro svědomí oc“. A tvoji parochiani tento čas svatý kolací s máslem sobě dělají, nemajíť z čeho děkovati, jako o mých pravíš, že by měli mi co za zlé míti. Tak jest, kdyby bylo pravé to, což píšeš.

Mne trestceš, že se nevyptám na pravdu, ješto já nerozprávěje, ptám se tebe, tak-li jest, co lidé praví. Kéz sám vyptáš se na pravdu! Co mi píšeš za jistú věc, jako toto, že toho ožralce varhaníka k sobě vnaším? To jest nepravá řeč; literáti sou ho přivedli do kostela, já ho neznal ani sem ho kdy viděl, až tu v kostele; také u mne jest nebyl, chleba mého neviděl, a faru nevím, viděl-li je. To obtěžuješ, že on huda ožralcuom i houd u mne ante sacramentum. Proč pak ty posluhuješ takovým hříšnikuom, vožralcuom, zlolajcuom, hrácuom, ukrutníkuom a snad i ruffianuom svým lékařstvím, a pak jdeš ad sacramentum. Opět pravíš, že zamýšlím pouti a odpustky: jistě měl by se uleknúti sám toho, což mi píšeš, že lživá ústa zabíjejí duši, vy ste z otce ďábla oc, a doleji: „když mluví, lež z sebe mluví, neb lhář jest a otec její.“ Neb sem já o odpustcích nic nemluvil, to jest štrych Římanuov. A bych pak co řekl, (ale neřekl sem), co bych tím zhřešil? Nebude-li odpustkuov vin našich, nebudem s pánem Bohem. A o pouti nic sem jinak nemluvil, než abych tu slavnost zvelebil, i že jest patrocinium; co jinde hledáte, jinam na pouť, jako do Čihoště chodíte, to doma máte; sejdětež se, neb týž pouť doma máte. A kdyby kněz Martin vstal z mrtvých, že by mě trestal z neřádu: jistě, žeť by snad tobě neodpustil, že mi to jistotně píšeš, čehož v mysli mé nebylo. Nerozeznals prvé, nežlis psal oc.

O oběti svatě těla Páně kterak držíš? Z řeči apoštolovy vyznáváš, že jednu skrze smrt kříže obětován jest, a ne aby často obětoval sebe samého. Kto z věrných mluvě o oběti přesvaté oltární, jenž jest Kristus pán, drží a mluví, aby skrze smrt opět podruhé obětoval se za nás? Ale tu oběť jednu obětovanú na kříži věrní kněží při každé mši svatě připomínáním obětují, činíce to, co Kristus pán přikázal a na poslední večeři učinil. A já tak držím, jako svatý Cyprian de sacramento calicis Dominici ad Ceciliu napsal: „Nam si Jhesus Christus Dominus et Deus noster ipse est summus sacerdos Dei Patris, et sacrificium Deo Patri ipse primus obtulit, at hoc fieri in sui commemorationem praecepit: utique ille sacerdos vice Christi

vere fungitur, qui id, quod Christus fecit, imitatur, et sacrificium verum et plenum tunc offert in ecclesia Deo Patri, si sic incipiat offerre secundum quod Christum videat obtulisse“. Toť hle, jakoť mne napomínáš, abych doktory svatě četl, v nich nalézám proti tobě, jenť na kázání (jakoť o tobě praví a odporu si mi nenapsal, neb tak jest) říkáš: Tělo boží není oběť. Však i sanctus Crysostomus, přečti sobě, nazývá obětí. By ty nechal mudrování a držel se předkuov našich v křesťanského náboženství zvyklosti! Sám pohleď; mluvíváš proti doktoruom svatým a jimi se chlubíš, a já že bych na dormi secure sexterny spoleh. V nich věz, totiž v doktořích svatých, že všecko proti vaší sektě lutheriánské nalézám, zvláště in Cypriano, Crysostomo.

O vystavování těla božieho přesvatého, že bych tebe vinnil, píšeš, a pravíš, že vystavuješ v neděli, v hody: já tebe tak daleko nevinním neb svědom nejsem a u vás nebývám. Neť což sem slyšel od lidí i od bratří našich, kterak tebe pomlouvají v tom i v jiným, a chtěje zvědět pravdu, i psalť sem; a protoť více toho o tobě před sebu, by nevystavoval sacramentum, mluvití nedám oc. A kde pravíš, že z řeči doktoruov svatých bázeň máš k vystavování, k processím: a proč k pozdvihování také při mši svatě báznivosti nemáš, však též tu i hříšní hledí? A že bych já v tom proti doktoruom svatým mluvil: proti nim nemluví, než mluvím podle času; neb svěť doktorové spravovali sú církve boží tak podle toho času, a nynější kněžstvo věrně také podle času církve boží řídí. Píšeš při tom, že nějaký Jeremiáš v sermoních svých napsal, že by nějaký bludný kněz Zigmund ustanovil vystavování těla Páně: ustanovil ne bludný, ale věrný, neb potom teprv, jako tvě psaní ukazuje, bludným učiněn jest, což že jest potom nevěrným učiněn.

Však též co jest ponajprv Luther de communione utriusque speciei psal, nehaní se, ale že se převrhl. A to chtěl netoliko z Němcuov, ale i z Čechuov vyvrátiti, když psal Pražanuom list, aby kněžstvem se nespravovali, než aby sobě někoho vyvolili za kněze, jakoť pak i osobu jim jmenoval. To podle zákona božieho, aby laikové kněží volili a světili: jakoť již tak činí na Moravě, že Matěj laik svěť učedníky Lutherovy na kněžství, Václava tobě známého, který byl v klášteře Vilímovském, svěť; *) vornáty na kabáty dělají, jakoť v jednom kabátě z vornátuov přišel do Vilíмова nějaký Hradecký. Pohleď muoj kněze Jene, co vychází z těch nových učiteluov, že se muož věrným stýskati. Ale musejí pohoršení a bludové býti, jedno aby byla ecclesia militans, druhé aby řeč Páně, kdy přijde syn člověka, zda-li bude moci naléztí vieru na zemi, naplnila se.

A kde mi nějakého Jeremiáše přivozuješ: já tobě ne nějakého ale známého tobě, mám za to, dobré a svatě paměti kněze Jana Bechynku připomenu, jenťto o vystavování těla božieho i o procesí pěkně smýšlel a psal, zákonem božím také

*) Stalo se při shromáždění bratří Habrovanských v Routce 23. února 1528.

dovozuje. Mám za to, že o tom jeho spisové tebe tajní nejsou oc. A kterak muožeš rieci podle toho Jeremiáše, že by ten kněz Zikmund to ustanovil: však jinde v křesťanství po zemích po krajinách bylo vystavováno sacramentum venerabile v monstranci. Muož býti, že jest v Praze tehďaz začal to; ale aby v křesťanství od něho bylo ustaveno, nezdá mi se. Ktož pak koli ustanovil ten řád, poněvadž ti, kteréž máme za svaté, jako kněz Jan Bechynka, kněz Matúš Suchan, kněz Martin Vodička, jehož sám jmenuješ svatým, řka svaté paměti, kněz Martin, i jiní také o něm dobré svědomí vydávají, to sú drželi, písmysvátými tvrdili, pročez bych toho obával se činiti?

Ještě o Lutherovi toto povím, že jest muož krve, tělesný a hance vymyšlený. Kto neumí haněti blížnieho svého, čti Luthera, zvláště: *Contra regem Angliae*. A jaký jeho prospěch? Teď jeho ovoce, tento čas postní i v pátky svaté maso jedí, znovu se křtí, kněžstvo se žení, a tak, co jest tělu libo, to činí, neděle svaté sobě nevází, jakož i ty v neděli jel si k pánu na Vlašim pro léčení těl. Tuž by tě trestal kněz Martin dobré paměti Vodička. Chudému člověku platí, že by se zavrhl příkázáním božím: pomni, aby den sváteční oc. Rozvaž sobě, muoj kněže Jene, věrně traktát „*De captivitate Babylonica!*“ Kto je jediné z svatých doktoruov takovým štrychem šel, jako jde Luther? V psaní jeho žádná pietas, než zlost veliká nalézá se, a toť není z Ducha svatého. A kdež pak při konci napomínáš mě, abych nespoleháje na těch dormi secure sexterních, čítal zákon boží, doktory svaté: v to sem se dal, a vděčen sem toho napomenutí, že ještě pilnější budu než prvé. A tomuto prodloužení mému odpusť, i bez kyselosti (jakož sem já přijal) přijmi. Vale.

Sacerdos Simon.

4.

Farář Jan v Brodě Německém knězi Šimonovi v Habru: brání se proti nařknutí v příčině oběti pána Krista, držení postu, neděle svěcení, i předkládá mu některé otázky k zodpovědání výkladem z písma svatého.

Ve středu před Nanebevstoupením (20. května 1528?)

Salutem dicit. Byl sem již na tvojoj list, kněže Šimone, zapomenul; potom uhlédav jej, zpomenul sem nebýti odepsání tobě naň. Znáám, odkud to břeš naskrze prvo, ač domyslíl sem se z prvního ke mně psaní, že z jiných máš; ale již všecko oznámeno mám, proč se v to dáváš a jiným dopouštíš se pod tebou zastírat, jenž zjevně nesmějí od sebe sami psáti ke mně. Řečníkem brzo za jiné si, měl by ještě v tom zvláště pomlčeti, ano písmo jest Eccl. 32: „*Mluov mládenče, jestliže jest tvá potřeba, ledva dvakrát otázan sa;*“ vidíš-li, bylo-li by co samému potřebí, teprv měl by mluvit. Timothea a Daniele předkládáš ku příkladu: v této věci neuč se na těch svatých. Tuto lest a pokútnost neupřímá jest, oni pak Ducha svatého a tak

Boha plní sůce, mluvili i trestali. Byla simplicitas columbina v nich, kteráž nad Salvatore ukázala se, ještě ty, jenž se připodobuješ jim, daleký si od toho, zvláště když v tuto simulaci jdeš. I kterak tvrdě nemám psáti pro takovou věc, neb toho dobýváš na mně, moves Camarinam. I nechci se dlhým psaním zaneprázdniti v odpovědi, neb mnohá jalovost v listu jest: ač bych mohl nad to větším psaním odpověděti, ale nechci času daremně ztráviti. Než což napíši, sám odpověz mi, neodcházeje k svým dýmačnom a šeptákuom, již sú v psaní svú přinesli umělost. Nebojím se jich, a kdyby zjevili se v čemžkoli, měli by odpověď tiemto obyčejem, kterýmž jdú proti mně. Znáám úmysl jich, jsú hydra Lernaea, chci s nimi pokoj míti.

O písmu svatým i ty i troji, ač píšice schvalujete je; ale což to prospěje, nebude-li zpuosobnosti k němu? Neb ne ten, ktož písmo svaté chválí a káže z něho, hned zpuosobný bývá k němu. Joh. 10: pán některé pastýři jmenuje, jiné nájemníky a jiné vlky a cizoložiteli písma svatého. A takoví káží a mluví slovo boží. Jeden toliko rozdiel Kristus schválil, a apoštol mnohé praví, jenž cizoloží písmo svaté. A svatý Jeronym na ona slova apoštola Gall. 1: „Notum vobis facio evangelium die, nec putemus in verbis scripturarum esse evangelium, sed in sensu“ a potom: „Tunc scriptura utilis est audientibus, cum absque Cristo non datur, cum absque patre non profertur, cum sine spiritu sancto non eam insinuat ille, qui predicat.“. A tu ihned doleji: „Grande periculum est in ecclesia loqui, ne forte interpretatione perversa de evangelio Christi hominis fiat evangelium, aut quod pejus est, diaboli“ oc. Má tehdy pastýř nazvaný čtení v sobě duchem božím napsané jímžto i věřící jest, ne na sexterníku, což sú lidé sepsali, z čehož bývá čtení lidské a zlý jeho rozuom. Ten samým čtením a písmem svatým lid s prospěchem učí, jakožto v osobě Petra každému ono praví Christus pán: „Pasce oves meas et verbum Dei praedica“, neb to samo jest chléb života oc. Jinak, z toho sejde-li, což svrchu dotčeno, v nájemníka anobrž u vlka obrátí se k rozptýlení ovci. Viz, co jest u římské biskupy přišlo i na jiné, ktož se jeho strhli, ještě in synodis, in decretis říkali mandamus oc, ne jako apoštol: „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis“ a opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis“. Leckohos za učitele vzali, e juristis ac philosophis, též za svatého leckohos vyzdvihli i za svatú, a k těm útočišť měli, i zvlčeli, a církev křesťanská tím přišla v rozptýlení, ano mnichovstva zrodili v sedmidesáti téměř rozdielích, ano jeptišky, ano jakýs Brigidy zákon oc, an poui a tak dále. Co to jiného jest, než vlk rozptyluje ovce a lapá v svá ustavení. O tom předpověděl apostolus Actis 20: „Ego scio, quoniam intrabunt post discessionem meam lupi rapaces in vos, non parcentes gregi, et ex vobis ipsis exsurgent viri loquentes perversa, ut abducant discipulos post se.“ Kdyby četl list universitatis Parisiensis ad Pragensem a zase Pragensis universitatis ad Parisiensem, opř Exoniensis [sic], kdež jedni druhým na Římany žalují, jenž odstúpenie jich znal

divil by se; a kterak se jich strhli, také i Němcuom všudy nyní to per Germaniam známo. Jistě měli bychom se přifhodú jich trestati a na samém čtení svatém bez přimíšení spolehnúti, nechati Římanuom Římského, mnichuom mnišského oc, abychom pastýři ovci byli.

O učitelích nynějších i o Lutherovi, jakož prvé psal sem, což pravého podle písma svatého vede, s ním sem, a pravím tak jeho býti jadrného s jinými mnohými, že mnoho se muože v malých slovích doptati. Ač pak někde slova hanlivá sou, nic divno není, ano to jiní proti bluduom mluvili: pán Kristus, apoštolé i učitelee světi.

Vo oběti pána Krista dosti v prvním psaní máš, ale proti mně veda cizím duchem, nic duvodného není. Hned-li tak jest, což Cyprianus neb Crysostomus píše, doved písmem svatým, hned přijmu, bez něho ani doktoruom nevěřím, jako Augustinus ad Hieronymum píše: „Ego solum eis libris, qui canonici dicuntur, eum honorem deferre didici, ut neminem eorum scriptorem errasse firmiter credam. Ceteros vero, quantalibet sanctitate doctrinaque praepolleant, ita lego, ut non ideo vera credam, quia ipsi sic senserint, sed si per canonicas scripturas aut ratione probabili mihi persuadere potuerint“. Leč onu antiphonu béřeš ku pomoci scestnú: „Sacerdos in aeternum Christus Dominus oc panem et vinum obtulit“, ješto Christus non obtulit panem et vinum, ani čtem o Melchysedechovi. A tu textus habet proferens, že Abrahamovi z boje hladovitému jdúcímu svými vynesl stravu, chléb a víno. Není, vidíš, bezpečné ve všem doktory bráti kteréžkoli, buď Hieronymum, Augustinum, Crysostomum, Cyprianum oc. Teež že sou někteří procesí a vystavování eucaristiae divinae zamyslili, ne proto, že oni svatí byli a dobří, mám jim toho dověřiti a následovati, neměli-li sú písma svatého ku pomoci. A to vše, jakož svrchu položeno, Augustinus zavírá.

Vo pohoršení skrze pokrmy učiněném při mnohých skrze mne, jistě mýlíš se i tvoji. Kněze Tomáše pán tázal: jest-li hřích s máslem v postě jísti? Odpověděl, že není; a přede mnú i před jinými seznal se k tomu. Já potom obeslán sa ku pánu, kdež i kněz Tomáš byl při obědě, i na konci oběda přišel sem, a ryby smažené na stole byly, kteréž prvé jedli. Dal mi jednu pán, a já jedl sem. I pověděli býti s máslem smaženú; proto jedl sem zpomínaje na ono I. Timoth. 4: „Omnis creatura Dei bona est, et nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur“. A ty z nabádání svých proti mně vedeš I. Cor: 10: „Pakliby kto řekl: toto jest obětováno modlám, nechtějte jísti“; ješto netrefí se a velmi hlupě smyšleno jest. Což sem jedl, nebylo modlám obětováno, aby zlořečen byl Buoh a modla schválena. Jiné jísti jest s děkováním, což apoštol velí, a jiné jest nejísti obětovaného modlám, což brání; tvoji konečně nerozumějí písmu. O mých parochiánech někto smyslil lež, že by koláče s máslem pekli v postě. O tom nikdy neslyšel sem a nevím, a sám toho nečiním, aniž sem kdy na kázanie slova promluvil. Než když sú tak

múdrí tvojí, nechžť povědí, kteří pokrmové mají v postě jedeni býti. Na rybách nestojí puost, jichžto mnozí celý puost neokusí, a jiní rozkoš z tučnosti jich nad maso mají oc.

O neděli svatě zpomínáš, kdež sem jízdu měl na Vlašim: nic, mám za to, nezhřešil sem. Tak jest, k večeru bylo, jel sem, a téměř celú noc. Kto více zhřeší, já-li čili vy, v neděli na posvícení pro jídlo chodíte, kdež lidem mnoho zlého přichodí, buď opilstva, her, vražd, prázdňení oc, a to kněžskou příčinu na to sejdú se. By tvoji četli Hieronymum, kdež o neděli svatě píše in epitaphio Paulae, nikdá by mne z toho nevinili.

Již měj na tom dosti, nemohl sem pro krátkost času psáti více. Než odpověz mi na tyto artikule, a to z písma svatého. Já sem tobě odepsal. Vale. Ex Broda Alem. f. III. in vigilia Ascensionis Jesu Christi.

Na čem pravé záleží křesťanstvo?

Které pravé jest pokání?

Která viera pravá k spasení?

Kterí hříchové největší?

Která přikázání boží křesťanuom vydána?

K čemu jest ustanoveno tělo a krev pána Krista?

Kterí pokrmové postní a puost křesťanský?

Presbyter Johannes.

Sacerdoti Simoni, plebano Habrensi, fratri in domino dilecto.

5.

Farář Habrský kněz Šimon kárá kněze Jana v příčině činění nových rozdílů ve víře, útočí na M. Luthera a vykládá předložených mu sedm otázek.

Bes data (1528?)

Otci v Kristu milému, knězi Janovi, faráři Brodu Německého, kněz Šimon, farář Habrský, pozdravení mnohé vzkazuje. V psaní svém jistě velmi pochybuješ. Pravíš, že tobě, což já psal sem, od koho to mám, oznámeno jest: i zleť jest oznámeno, kdožkoli praví na kohokoli, v svú hlavu klamá. Abych já od koho měl řeč-níkem býti, aneb někto tobě, zastíraje se mnú, psáti by měl, zle se domníváš, a ne-dobře mne ošemetným (jímž sem nikdá nebyl) býti pravíš. A kdež si mi jeden mezi jinými artikuli vydal tento, abych pověděl, kteří sou největší hříchové: rozvažíš sobě, jaký jest to hřích, že mě beze všeho zavinnění potupuješ a ošemetný mi dáváš. Zda nepomníš, co Pán prikazuje Math. 4.: „Nolite condemnare et non condemnabi-mini“. A kdežť sem Timothea a Daniele, muže svaté, proti potupování mladosti mé přivedl: v této věci abych se neučil na nich, velíš, že v nich při trestání byla simplicitas columbina, ale ve mně že jest simulatio. Slýchal sem jak živ přísloví: „Kto

v peci bývá, umí jiného vozechem hledati“, a scriptura praví: „Omnis secundum se ipsum alterum existimat“. Položils, abych neodcházeje k svým nadymačuom, sám odepsal z písma svatého na tvé psaní: věřím pánu Bohu, že jakož prvé dá mi pomoc svú, žeť podle sprostnosti své a neumění mého odpíši. A jaký by rozuom muoj byl, abych cizí umění nebo rozuom bral na se, a tobě neb i jinému měl psáti to, což by ve mně nebylo, aneb seč bych býti nemohl, ano písmo svaté v cizím oděvu chlubiti se zhajuje, takéž i mně cizím uměním chlubiti se slušné nebylo by. Leč se domníváš tudy, že sem v postě*) psal a s hod snad třetí týden**) teprv poslal: neměl sem po kom jistým poslati, a naši formané tehdaž nejezdili, i nepíli sem poslati, až by mi se někdo nahodil jistý. Zdaž potřebí bylo kvapiti? Ale napsals, žetě oznámeno: opět opětuji, ktožkoli praví, že v svú hlavu klamá; a ještě pravím, jaký rozuom muoj byl by, abych takovou věc učinil? A já listu žádnému sem neukázal, až sem jej poslal; než exemplár sem okázal, proto žes mě potupil. Psalť sem otázku bratrskou najprve, co sem o tobě slyšel; neb to za dobré býti mám, o bratru co se slyší, nerozprávěti, ale zeptati se, tak-li jest. Což pak teď píši, žádnému sem neukázal, ani četl, dokudž by tobě posláno nebylo, i toho, cos mi psal; již pak věř, neb nech. Jáť mohu říci s apoštolem: Scit Deus, quod non mentior cc.

Pravíš v psaní mém býti mnohú jalovost: jistě žeť já také v psaních tvých velkého vomastku nečiji. A že se nadymačuov mých (o nichž já nevím), poznav v psaní umělost jich, nebojíš: rád bych věděl, na koho máš domnění; žádného, ani mně není třeba báti se, jedné buď spravedlivý, pána Boha se boj, neuškodíť žádný, neb pán Buoh bude tě ostržhati.

O písmu a o čtení svatém píšeš, přivozuje svatého Jeronyma, kterak jest nebezpečné kázati, aby snad místo čtení Kristova nekázal čtení člověčího: tak jest, žeť nebezpečné jest kázati slovo boží; a protož čteme in prologo Jeronymi super beatum Marcum, že svatý Marek palec sobě utal, aby za nehodného toho úřadu jmien byl; protož slovo boží [s] strachem a s bázní kázáno býti má. A z řeči svatého Jeronyma béřeš, že kazatel neb pastýř nazvaný má čtení svaté v sobě duchem božím napsané, ne na sexterníku, což sú lidé sepsali, z čehož bývá čtení lidské i rozuom zlý. Sepsání lidského teež jako já aneb někto jiný nepotřebuješ [sic]; přihlídni k sobě, lečs učenější než svatý Pavel, který se v třetím nebi učil, ducha svatého měl, a proto čítal knihy a učil se, neb takto napsal ad Timoth. 29: „Affer libros“. Hle! dí libros in plurali, mohly snad býti i sexterny, neb s těžkem tak vázali knihy tehdaž jako nyní. A zdaž svatý Timotheus, svatý Titus, neměli ducha svatého, učitele věrného? Avšak svatý Pavel I. Timoth. 4. Tit. primo napomínal jich, aby pilni byli čítání a učení, muož býti i na sexterních. A zdaž i ty sexterníkuov nemáš? Mám za to, že jich ještě více máš, než já. A jenž mě vzdy za sexterníka máš, dověře

*) Roku 1528 byl půst od 26. února do 11. dubna.

**) Mezi 26. dubnem a 3. květnem.

se pánu Bohu bez pokušení, nevím, komu týž sermon přijde; neb již mladí, ač nás vy staří potupujete, více kází bez sexternuov a prospievají než někteří staří. Ale muoj kněže Jene, smyslíš-[l]i o mně, že umím Pater noster oc, Ave Maria oc: opět zpomeň na Pána spasitele, kterak spisy lidské ráčil čísti, jakož svatý Lukáš 4. cap. píše, že in synagoga, když mu byla podána kniha (jsa sám kniha živá), ráčil ji vzíti a čísti proroctví Izaiáše proroka. A zdaž sám se v špurtách [sic] rozličných nepřebíráš? A ty již nemaje dosti na Jeronymi edicí, ani na doktořích svatých, ani na svých věrných předcích, Čechuov, jiných edicí zákona božieho hledáš, pilen si Němcuov, Židuov, Řekuov, anebo spisuov jich, a jim věříš, a doktoruom svatým, jakož píšeš, věřiti nechceš, chytaje se onoho i onoho jazyku. Hleď, aby pak o přirozenaj nepřišel, jakož se trefuje některým Němcuom: dadí se učit sem česky, potom pak ani německy ani česky neumějí, než mezi lidmi co špačkové sú.

O písmě a o čtení svatém lidmi hodnými sepsaném tuto řeč já sexterník takto zavírám: poněvadž svatý Pável ad Timoth. 4. píše řka: „Attende lectioni et doctrinae“, bych měl doktora svrchovaného, ducha svatého, a bych tím jist byl, doktory svatými (jako ty a Luther) i jinými věrnými muži, jenž sou skončili v ctnostných životech, pohrdati bych nechtěl, poněvadž ne všeho jednomu dává. Eph. 4. apostolus praví: „Unicuique nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi“, Rom. 12: „Habentes donationes secundum gratiam, quae data est nobis, differentes“, item I. Corinth. 12: „Haec autem omnia operatur unus atque idem spiritus, dividens singulis, prout vult“. A že sejde-li z toho čtení napsaného v sobě duchem božím na sexterník, na sepsání lidské, v nájemníka, nébrž u vlka obrátí se pastýř, a co tudy přišlo na římské biskupy, i na jiné, kdož se toho, co svrchu dotčeno jest, strhli, že říkali in synodis et decretis: mandamus oc, ne jako apostolus „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis“, a opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis“, a že leckohos vzali za učitele e juristis ac philosophis: a proč ty pak Luthera, Melanktona oc za učitele béřeš a nad doktory svaté vychvaluješ, že mnoho v malých slovích muož se doptati? Tak jest. Ale bluduov, hanění, rúhání a co tělu libo, ješto o mnohým sme neslýchali. A jestliže teprv na Lutherovi doptáváme se dobrého, cesty k spasení: vám starém (sic) nebude dobře, neb cesta do nebe, jakož zákon boží ukazuje, velmi nehladká jest, urážčivá v nohy a dlúhá; na voze, na koni nelze. I jakž vy již staří, sešli na nohy, budete moci jí vystačiti, strach, abyšte i s svým doktorem brány nezmeškali! Ó co to mluvíš, schvaluje toho Luthera, ješto toho hoden není. Jáť sem se již dávno z zákona božieho a od starších svých v malých slovích mnoho doptal, ješto mi již více není třeba na Lutherovi ani na Melanktonovi ptáti se, přestávám na tom, bych jedné to vyplnil, totiž „Diliges Deum tuum ex toto corde oc et proximum tuum sicut te ipsum“, ješto na tom vešken zákon záleží. A radu máme svatého Pavla Rom. 11: „Noli altum sapere, sed

time“, a 12: „Non alta sapientes, sed humilibus consentientes“, abychom velikého umění a znání, jenž jediné člověka, jakož 1. Corinth. 8. napsáno, nadýmá, varovali se, ale pokoru majíc, pána Boha se bojíc, přikázání jeho vyplnili, dosti nám bude.

A že římsští biskupové leckohos za svatého, za svatci [sic] vyzdvihli a tudy zvlčeli i církev Kristova rozptýlena jest: ó muoj kněze Jene, slyším, že rektora svého chceš poslati ad ordines: uposlechniž mne, ač sem mladší dobře o některé léto, proto nestyď se mne uposlechnúti, neb již také, ač málo, vlasové moji prokvítati počínají, neposílajž toho mládence mezi ty vlky, ať by ho neudávili, a což sám v uošklivosti máš, nevediž v to služebníka svého; pakli, tuť bude simulatio. A co o Římanech dotýkáš, jak sou zmátli církev: cožkoli zlého drží, činí, nezastávám aniž je schvaluji, nébrž o nich řeči nechati chci. Než což se tkne prvnějších otcuv svatých a jich sněmuov, jako Cypriana, Ignatia, Athanasia i jiných, kteří sou o vieru křesťanskou zasazovali se, jich scházení aneb sněmy pravím býti svaté, neb pro vieru a pro spasení lidské to sou činili. Protož dobré a svaté paměti mistr Jan Hus, slavný a věrný Čech, u výkladu menším na vieru křesťanskú v kap. 26. položil, že o sněmě Nicenským anebo o tom, co na tom sněmě složeno jest, věří jako o svatém čtení. Neb sněmové jich nebývali bez zákona božieho. A že in suis synodis říkali mandamus oc, zdá se tobě, že by oni tím hřešili.

Divní sme Čechové! Nevím jestli který národ tak misterný jako my Čechové; ať jest ledajakýs poběhlec, lotr, když se jedné pochlácholí k nám, již nám lepší jest než domácí. A k komuž vezmem nějakú milost, buď ruffian, poběhlec, nevěrný, cožkoli učiní, poví, napíše, vše Čechuom příjemné jest; a k komuž chuti nemají, nech jest jakkoli svatý, ať z zákona božieho všecko mluví, není jim příjemné, nébrž za zlé položí, a což najdú v zákoně, že se jim bude zdáti, že by bylo proti němu, to povedou řkouce: Hle! v zákoně takto napsáno jest, a on jinak praví, nechci mu věriti. A ještě to, co proti němu z zákona božieho povede, odporné jeho řeči nebude, jako toto, což vedeš: „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis“; opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis“, není odporné tomu, že sou svatí biskupové říkali in synodis mandamus, praecipimus, neb to máme v zákoně božím, a hned dovedu takto: Svatý Pavel, jenž není sám proti sobě, 1. ad Corinth. 11. píše: „Laudo vos fratres, quod per omnia mei memores estis, et sicut tradidi vobis, praecepta mea tenetis“. Hle, dí praecepta mea! A ty čeládce své, jsa mezi ní starším, co má činiti, budeš prikazovati, ba i osadním svým snad prikazuješ; jakož tak učí svatý Pavel 1. Timoth. 4.: „Praecepta haec et doce“, a Tita svatého cap. 2.: „Argue cum omni imperio“. A poněvadž při své čeládce ty to činíš, proč v tom jiným máš za zlé, poněvadž zákon boží k tomu vede? Oni sůce starší, jako biskupové prikazovali nižším, při víře v řádu svým jak se mají zachovati; neb čteme in Actibus apostolorum cap. 15., kterak svatý Pavel chodil po křesťanech, prikazuje jim, aby

ostříhali prikázání apoštoluov a starších. A opět 16.: „Cum pertransirent civitates, tradebant eis custodire dogmata, quae erant decreta ab apostolis et senioribus, qui erant Jerosolymis“. I nebudiž tobě divno, že sou říkali mandamus, neb sú se toho dočtli v zákoně božím.

V duvodu o oběti přesvaté těla a krve Pána spasitele zamítáš mi Cypriana svatého a Crysostoma, i tu antiphonu: Sacerdos in aeternum ꝑ panem et vinum, obtulit, pravíš býti scestnú, že Kristus pán non obtulit panem et vinum, ani Melchisedech, než že jest vynesl Abrahamovi potravu chléb a víno, a že doktoruom svatým věriti nechceš, než ať bych písmem svatým doved, že přijmeš. Však propheta pověděl Psalm. c. IX. o Kristu Pánu: „Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech“. Jaký jest ordo Melchisedech aneb kněžství jaká oběť jiná, kromě chleba, vína? Že Kristus secundum eius ordinem sacerdos in aeternum est, jiným písmem svatým dovésti nechci, než jako prvé ještě při tom stojím, a těch svatých potupiti (leč co hodného a pravého na ně dokážeš, že jim nesluší věriti) nechci, ale s nimi chci umřítí raději, než s Lutherem učitelem tvým živ býti, leč bych se také zbláznil. Ale zachováť mě pán Buoh. Přived si mi Augustinum, že ad Jeronymum píše: „Ego solum eis libris, qui canonici dicuntur, eum deferre honorem didici, ut neminem eorum scriptorem errasse firmiter credam“; proč pak nevěříš S. Cypriano, Crysostomo, však eorum libri apud nos canonici dicuntur, a pravíš, že není bezpečné ve všem je brátí. Ó bych byl na jich místě, byl bych sebu bezpečen. Kristus pán M. 18. a svatý Pavel 2. Corinth. 13. dějí: „In ore duorum vel trium testium stabit omne verum“. Já sem tobě svědky dva hodná a svatá, Cyprianum, Crysostomum de oblatione postavil, a ještě třetieho muže dobrého svaté paměti mistra Jana Husi k nim přistavuji, aby vzdy podlé řeči Páně bylo pravé svědectví. V decalogu svým na to prikázání boží: „Memento, ut diem sabbati sanctifices,“ cap. 39. dotýkaje, že obětování beránka bylo jest prikázání boží, takto dí: „Již jest minula figura, neb již Krista živého obětujem“. Již máš, hle, tři svědky, neb jim uvěř, aneb na ně doved, proč není jim hodno věriti.

Divím se, že svatým věriti nechceš, a což ty mluvíš, chceš, aby tomu věreno bylo, a sám doktory svatými mně dovozuješ, a což já jimi tobě dovozují, zamítáš. Tak by byl stokrát křiv, když mee svědky zavržeš, budeš práv! Znamenaj, co činíš, doktory svaté mi zamítáš a v psaní svým prvním proti vystavování těla božieho dovodil si mi sexterny a špurtami nějakého Jeremiáše, ježto nevím, co je byl! Tos ty, hle, již sám z toho čtení napsaného v sobě duchem božím na sexterník sešel, že již snad i pikharty budeš mi dovozovati, a svaté zavržeš. Kdyby směl, radši by mi nešlechetným klamařem dovodil, jako Lutherem, než doktory svatými. Neb ho vychvaluješ, a o jeho šlechetnosti v prvním listu napsal sem, která na oko od něho vidína jest. Ty takovým věř, jať nechci. Ó kdyby při svatým Cyprianovi, Crysostomovi

takoví skutkové ďábelští byli shledáni, jako při Lutherovi, kterak by ty toho v psaní svým nezamlčel! Teprv by jim věřiti nechtěl. A snad kdyby byli také takoví, jako Luther, spíše by jim věřil. Co to působí, než ďábel, kterýž mnohým Luthera posla svého osladil a svaté zuošklivil, aby pravdě věreno nebylo neb doktoruom svatým, jenž sou byli ctného příkladného života, zákon boží skrze jich ruce k nám přišel, a krví svou to sou zapečetili, nevěřiti a tomu věřiti, jenž nectného, nepřikladného života jest, a rovně co Jidáš svého skutku, že z ďábla byl, oběšením potvrdil, tak tento své psaní, že ne z ducha ale z těla jest, ženěním stvrdil. Z Boha-li to, či z ďábla jest, znamenaj sám. Ale však tento svět, jehož lékařem si, nedáť prohlédnutí.

Opět pravíš, vystavování těla božieho a procesí že sú někteří zamyslili; ne proto, že sú svatí byli a dobří, mám jim důvěřiti, neměli-li sú písma svatého, jakož Augustinus to zavírá. Augustinem svatým zastíráš se v tom místě, a v jiným ho budeš mítí za klamaře, jako Cypriana, Crysostoma. Prvť sem napsal, že ti muži dobří a svatí měli pro sua parte písmo svaté, aniž držím, aby co bez písma svatého činili.

Dále z pohoršení vymlouváš se a sčítáš na kněze Tomáše, že by pravil, že v postě není hřích jísti masné. Téměř rcete, že pohoršení není hřích. Těžko nynějším nábožníkuom s olejem některý čas pojísti. Pravíš, žeš pamatoval na řeč svatého Pavla 1. Timoth. 4.: „Omnis creatura Dei bona est et nihil reiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur“. Circa dominorum mensam fiunt gratiarum actiones; bývalť sem při tom, neprav mi. Kéžs raději pamatoval, pohledě na některého přisedícího, jenžto s máslem nejedl a snad celý puost, na řeč téhož svatého Pavla, kterýžto, nežli by měl se kto na něm zhoršiti, pověděl 1. Corinth. 8: že by na věky masa nejedl, a proto by tím stvoření toho božieho, jenž dobré jest, nepotupil. Všecko časem má býti, i pokrmové. Máme napsáno Eccl. 3.: Omnia tempus habent; omnia, tehdy i pokrmové. Ptáčkové proč nezpívají v zimě jako v letě, i pokrmuov jiných v zimě užívají, než v letě. Stvoření nerozumné čas rozeznává, ale člověk zhovadilý nechce mezi časem rozeznání mítí. A pravíš, že hloupě smyšleno jest, a že moji, ale nevím kteří, nerozumějí písmu, kdež sem proti tobě ved 1. Corinth. 10.: „Povolá-li vás kto z nevěrných k večeři, jezte, nic se netížíte oc. Pakli by kto řekl: toto jest obětované modlám, (jako tobě řečeno jest, že jest s máslem), nechtějte jísti“. Naučils se od Luthera haněti to, co by jiný napsal, a své schvalovati, by pak jakkoli hloupě bylo. A že jiné jest jísti s děkováním, což apostolus velí, a jiné jest nejísti modlám obětovaného, což brání, a cos jedl, že to nebylo obětované modlám: již pak jakkoli hloupě smyslil sem, vidím tvou moudrost, o nřz ti lidé urození, jenž tě i na krytých vozích vozí, nevelmi tbají, než o to, že se, jako sluší na kněze, s pikankami [sic] obieráš, a hojně, by pak nezhojil, i chudému knězi kážeš sobě zaplatiti. Cos to ve čtení v sobě napsaném duchem božím nalezl? Já sem to písmo figurative přived. A i tak buď mi upřímně vzato. Kolik tu

bylo modl neb bohuov? Jako sv. Pavel Phil. 3. dí: „Quorum Deus venter est“, břichuom svým slouží a zřízení dobré církve, svaté matky své, na památku postu Kristova i jeho umučení nevinného pro svá břicha ruší.

Již pak buď kto koli, i kněz Tomáš; ale já o něm toho nesmyslím ani přijímám, neb se v řeči nesrovnáváte. On pravil mi, že maje na pomoc pana Salavu, pana puorghrabí, muže rozumné, jenž snad více sobě vážili ten čas svatý, než ty, kněz sa, pána s jeho dvořany odved, že více nejedli mastného. Poněvadž pán tak brzo dobrému zřízení povolil a faráře svého uposlechl, pomahajž mu pán Buoh i v jiným. Ó kdybychom my kněží kněžsky živi byli, v dobrým pořádku stáli, však by i páni v dobrým byli nás poslušni! Než vidúce nás, a my, jak chcem, tak děláme, an z nás každý biskupem, papežem, děkanem, an se nám ono líbí, ono nelíbí, tak také ze všech svých řáduov panských vystupují. Není potřebí na Římské biskupy okazovati, že sú rozptýleli církev, že sou zvlčeli, všeho doma dosti máme. Opět o tvých parochiáních že by někto smysлил lež, by v postě pekli koláče s máslem: proč mi převracíš písmo mé? Však sem já tak nenapsal, by koláče pekli, ale že kolací sobě dělají, neb štku podpustili sobě máslem. Při tom byl nějaký Habrský, jemuz se u nás diví, že jest jedl, a od nás Rych. A pravíš, moji, (nevím kteří), když sou tak moudří, aby pověděli, kteří sou pokrmové postní. Uštípuješ rovně jako tvooj velebný doktor Luther. Znamenaj sám svú múdrost aneb rozuom svého psaní: napřed, abych s žádným neradě se, sám na tvé psaní dal odpověď, napomínáš mě, a teď pak pravíš, aby moji odpověděli, ježto já o nich nevím, jakž to jednostajně v jednom listu nepíšeš aneb nesmyslíš. Ale nic divného, neb se tomu naučíš od svého doktora. Kolikrát on již sobě sám klamařuov nadal! Věz, žeť nížeji na to odpovím.

O neděli svaté dotýkáš, pravě, že bylo k večeru, kdys jel na Vlašim, a zes téměř celú noc jel. Ba mnohý aby měl tolikéž vzíti, šel by pěšky několik nocí. Jitro a večer jest den jeden. Ale co ty tak čistě pána Boha zděláš, ráno v neděli svatú nejezdě než k večeru, ješto snad tě pán Buoh tak k večeru nešetří. Při tom pravíš, kto viec zhřeší, ty-li, že si jel v neděli tam, či my jdouc na posvícení pro jídlo, a že tudy příčinú naší k vopilství, k hrám oc sejdú se. Moudrý hloupě nepropoví. Jáť na posvícení pro jídlo nejdu; zdaž doma nemám co jísti? Již bych múdrost okázal, a své také k tomu přidržím, aby v neděli svatú na posvícení pro jídlo nechodili, leč pro slovo boží, kdyby doma neměli, a já některém i neposluhoval, kteří ne ke mši svaté, ale do krčem šli. Tu máš ode mne odpověď! K jiným víš-[l]i co, mluov, a odpověď také. My pro jídlo, a ty pro peníze, aby vzal, jakož praví, na padesáte kop. Dobrý řemeslo! Však ta již leta sou, že řemeslník nemuož se jedním řemeslem uživiti, ale onoho i onoho hledí. Nu již s pomocí boží, maje vieru silnú a naději k němu, že mi pomuož, aby mudráci poznali, že také pán Buoh s prostnými a neumělými rozmlouvání své má, a že jich neopustí, zvlášť když v jeho při pracují.

K artikuluom těm, jichs mi poskyt, ať bych sám na ně odpověděl, neodcházej je k svým nadymačuom, — o nichž já nevím, a ještě pravím, že bych rád věděl, na koho máš domnění, ať by, chtěl-li by, psal, ješto by po rozumu poznal, — přistoupím krátce, neb sem již prodlonžil, na jiné dáváje odpověď.

První artikul vydal si mi: „na čem pravé křestanstvo záleží“? Jiného základu anebo gruntu křestanstvu kromě Krista pána, aneb jeho život útrpný, nevím. Neb svatý Pavel I. Corinth. 3. praví: „Fundamentum enim aliud nemo potest ponere praeter id, quod positum est, quod est Christus Jesus“. A na tom základu stavíme se, když v Kristu pánu aneb u viere jeho křtíme se, dábla i všech skutkuov jeho i vši pýchy jeho se odríkáme, tu starého člověka, jenž jest hřích, svláčíme, a v nového člověka, jenž jest Kristus, oblačíme se, jakož svatý Pavel ad Gall. 3. die: „Quicumque in Cristo baptizati estis, Christum induistis“. A od něho, jako i mistr Jan Hus pokládá, sloveme křestané.

Druhý artikul: „které jest pravé pokání“, samo to slovo pokání okazuje. Neb pokání, jako by řekl lkání, želení aneb plakání, t. na hřích. Lukáš svatý VII. napsal: Magdalena že jest plakala na hřích, až i nohy Pánu smočila; a Pán ráčil jí říci: Odpůstějí se tobě hříchové. A z toho pláče činí hříšný ve jméno boží almužnu za hřích své, pamatuje, že jednomu králi hříšnému rada dána byla, Danielis 4.: „Redime peccata tua elemosinis“. A Pán spasitel hříšným ráčil pověděti Luc. 11. „Date elemosinam, et ecce omnia munda sunt vobis“. A to jest znamenala nám Magdalena, když mastí zmazala nohy Krista pána při pokání svém. Opět posti se, modli se pánu Bohu, pamatuje na řeč pána spasitele, kterůž mluvit k učedníkuom svým ráčil, Math. 17.: „Hoc genus non ejicitur, nisi per jejunium et orationem“. Marc. 9.: „Hoc genus in nullo potest exire, nisi in oratione et jejunio“. A jaké pokání bylo oněch Nynivitských, o nichž sám Pán Math. 12, Luc. 11. die: že sú pokání činili k kázání Jonášovu. A jaké pokání činili? Jonae 3.: „Odvrátivše se od své zlé cesty, postili se i s hovady svými“. Nyní Lutheriani tomu by se smáli. Oblekli se v pytle, a všickni k pánu Bohu volali. A opět 3. R. 21.: Achab pokání činil, oblek se v žíni, postil se, sklopil hlavu doluov. A skrze to pokání i Nynivitští i Achab oumysl boží a hněv přelomili. A že jest pán Buoh přijal od nich to pokání, tehdytě bylo pravé. A beatus Crysostomus de poenitentia takto die: „Si oraveris et jejunaveris et elemosinam juste feceris, complesti pretium, redemisti peccata tua, remissa sunt crimina, reparata est vita tua“. Nebude-liž to pravé pokanie?

Třetí artikul: „která viera pravá k spasení?“ Athanasius beatus za mne odpovídá; in symbolo suo takto položil: „Quicumque vult salvus esse, ante omnia opus est, ut teneat catholicam fidem. Fides autem catholica haec est, ut unum Deum in trinitate et trinitatem in unitate veneremur“. Sou pak také i jiné věci, o nichž a jimž máme věriti právě, chceme-li spasení býti, jako 12 článkuov viery, a cožkoli

Kristus pán činil, mluvil, zuostavil nám, že to jest v pravdě tak, a že každé slovo Kristovo jest pravda; jakož máme napsáno Ezaias 53., 1. Petr 2.: že v ústech jeho lest není nalezena, nébrž o sobě sám die Joh. 14.: „Já sem pravda“. O vieře apostolus Hebr. 11. píše: „Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparencium“. A beatus Augustinus: „Fides est credere id, quod non vides; quod si vides, non est fides“. A toť bude pravá viera věrných křesťanuov, vidouce sacramentum venerabile na oltáři; ne to, což vidí, ale což nevidí, to věří. Vidí spůsobu chleba, pak ne chleb hmotný, ale chleb živý, který s nebe sstúpil, býti věří, jenž jest Kristus pán, Buoh a člověk, jakož sám tak praví Joh. 6.: „Ego sum panis vivus, qui de coelo descendi“.

Čtvrtý artikul: „kteří sou hříchové najvětší?“ Cožť se zdají septem peccata mortalia malí, jenž smrt uvodí na člověka, neb i proto slovú smrtedlní. Ezech. 18.: „Anima quum peccaverit, ipsa morietur“. K tomu artikulu krátce z zákona božieho toto odpovídám. Takto máme napsáno Math. 12.: „Omne peccatum et blasphemia remittetur hominibus, spiritus autem blasphemiae non remittetur. Et quicumque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei; qui autem dixerit contra spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in hoc saeculo neque in futuro“. A proverb. 18.: „Impius cum in profundum venerit, pectora contemnit“.

Pátý artikul: „která přikázání vydána sou křesťanuom?“ Snad chceš tomu, že mezi šestmi přikázáními božími není o dni svátečným, jehož ty sobě nebudeš-[l]i vážiti, nevymlnviš se z hříchu. Neb mistr Jan Hus, svaté paměti, v Decalogu praví: že kto nesvětí neděle svaté, hřeší proti Trojici svaté i proti svaté církvi. K tomu artikulu krátce tímto slovem, v němž zavřena sou přikázání boží křesťanuom vydaná, odpovídám, co Pán mluví k nám Math. 5.: „Nisi habundaverit justitia vestra plus quam scribarum et phariseorum, non intrabitis in regnum“. Toť nám hle křesťanuom Pán vydal.

Šestý artikul: „k čemu vydáno jest tělo boží a krev boží?“ Vím, co tím chceš, že by ne k vystavování a k procesím, ale k přijímání vydáno bylo. Máme zákon boží, kterak Buoh všemohúcí, jenž ctěn býti chce od nás, a že my jeho viděti v bytnosti jeho nemužeme, neb sám praví Exod. 33.: „Non videbit me homo et vivet“. Od počátku figury způsobiti ráčil viditedlné, aby v těch viditedlných figurách lidé jej ctili, jemu se kláněli. Pro ukrácení jednu přivedu figuru: Exod. 25. máme, že pán Buoh rozkázal Mojžiešovi udělati archu, v niež by od nich poklonu měl, ctěn i chválen byl; jakož pak tak činili Židé, že v té arše pánu Bohu se modlili, klaněli se. Potom při konci světa, maje se nám okázati opět, aby lidé i oči jich mohly jej sněsti, přirození naše ráčil vzíti na se. A v tom hleděti na se, modliti se, klaněti se sobě, jako Bohu pravému, nehájil, ale chválil jako onomu Samaritanu Luc. 17., o němž pověděl: „Není nalezen, jenž by se navrátil a vzdal chválu Bohu,

jediné tento cizozemec“. A maje se bráti z tohoto světa a s námi proto býti podle řeči své Math. 28.: „Vobiscum sum usque ad consumationem saeculi“. Opět u viditelné věci ráčil se nám dáti in specie panis et vini, a to k hledění i k přijímání na památku všech svých dobrodiní. K hledění aneb, dím, k vystavování (jakož ty tomu nechceš), ráčil se nám vydati. A toho mi potvrzují species visibiles; neb u viditelných spůsobách ráčil se nám dáti, aby i zrak náš toho užíval. A opět potvrzují mi tato pronomina hoc, hic, abychom my pohleděli na to, kterak náš Pán a Buoh poníženež ráčil se nám vydati, i sami také sebe ponížili, a u veliké pokoře k přijímání ho přistoupili, a tak v ponížení jeho následovali. A k tomu trebí se řeč svatého Pavla Hebr. 12.: „Curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei et conservatorem Ihesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem“. K přijímání ráčil vydati se; neb řekl, jakož evangelistové svědčí, manducate, bibite. A tak k vidění, k přijímání ráčil se nám vydati; a protož dí v tom obojím psalmista psalmo 33.: „Gustate et videte, quam suavis est Dominus“. A poněvadž tak odporné jest tobě vystavování, proč pak oblibuješ pozdvihání, a těm, kteří elevaci dělati nechtí, protivíš se: co jest jeden řád druhého lepší? Napřed položil sem, že sme všecko biskupové: co se nám líbí, to držíme, a co se nám nelíbí, to zamítáme.

Sedmý artikul a poslední: „kteří sou pokrmové postní?“ Doteklus, že ne na rybách puost jest, ješto někteří tučnost ryb nad tučnost masa vyvolují. Nehorš se, užívá-li kto krmí postních neřádne, užívaj k svému zlému! K tomu artikulu odpovídám, že pokrmové postní sou, ne maso, máslo, ale ryby, chleb, volej. Math. 14., Marc. 6., Luc. 9., Joh. 6. Nebeský Pán, jenž jest k střídmosti vedl lid, mnohokrát ráčil rozmnožiti lidem chléb a ryby, ale ne maso. A o samým Pánu nečteme, by kdy jedl maso, krom beránka velkonočního; ale o rybách čteme, že jedl i uředníkuom svým dával Luc. 24. Joh. 21. A kdyby maso bylo pokrm postu aneb střídmosti, a ne ryby, poněvadž čtem Krista Pána často ryby jísti i jiným dávati, a o mase nečtem, by je jedl, krom beránka velkonočního: však by Židé ne [sic] žráčem masa, ale žráčem ryb nazvali ho. Ano i přirození ryby a masa to rozeznává: ryba jest věc lehká a vodná, a maso jest věc těžká a tělesná. Protož oni židé Numeri 11., že sú byli tělesní, ne po rybách, po chlebě, ale po mase toužili. I dal jim pán Buoh žádost jich, a oni, žerouc maso, mřeli. Bojme se téhož 3. Reg. 14.: když Buoh dopustil ránu na lidi, že dešť nepršel za mnohý čas, poslal Pán Eliáš k vdově do Sarepty Sydonské, aby ho krmila v té ráně boží. Nenašel u ní masa ani másla, ale trochu mouky a oleje, a tomu pán Buoh požehnal, že ani mouky ani oleje neubylo, až pán Buoh svú milost okázal. Opět v též kapitole: když Eliáš, horle pro hříchy Achabovy a mstě nad nimi pro pána Boha, modlitbú zavřel nebe, aby dešť nepršel, havranové krmili jej u potoka Karith masem dvakrát za den. A když pak sa v úzkosti, ucházel před Jezabel 3. R. 19. a na huoru boží Oreb

měl jíti, jedinou [sic] anděl boží přines mu chléb a vodu, nepřines mu masa, másla, neb ti pokrmové nezavírají v sobě postu aneb střídmosti, jakož již nahoře dovedeno jest.

Již čas přestati, a ač prostě a neuměle smyslí sem, a napsal jako neumělý a prostý, ale v duchu upřímým beze vši (o niež ty se domníváš) ošemetnosti. Budiž pánu Bohu poručín.

6.

Farář Německo-Brodský, kněz Jan, vyvrací knězi Šimonovi, faráři v Habru, výtky v příčině náboženských výkladů mu učiněné, i prohlašuje jeho odpovědi na předložené mu artikule za nedostatečné.

(*Bez data 1528?*)

Kněz Jan, Brodský farář, knězi Šimonovi, Habrskému faráři, předkem známosti písma svatého z milosti boží, a potom jiného dobrého žádá. Již si ke mně třetí učinil psaní, kněže Šimone. V prvním si bez mála všechno téměř popsal pod slovy otázek; druhé obšírné, kdež svou mysl ke mně zjevuješ, s niež si první učinil psaní; třetí též obšírné, v němž svou pilnost pronášíš a z toho dospělost. Z těch na každé máš ze mne odpověď; a jistě cos v prvním přikryl, to si v druhém a v třetím pronesl, čehož nejprv nadál sem se, to ukázáno jest. Neb kdyby v mysli neměl, nikdá by psaním zjevně neučinil takových věcí. *Ex habundantia cordis os loquitur.* Hledals proti mně přístupu i pokusils se psaním; já zase pokusil sem tě, a hned ukázals se. Snad dieš, že skrze mne dána příčina. Takť jest, ale k vyhlášení tajností, ale ne aby tak smyslí o mně neupřímě, neb ani známosti dobré s tebou měl sem. Tak-li jest křesťanstva dokázati? „*Estote simplices ut columbae.*“ Mt. 10. a I. Petr B.: „*Labia ejus ne loquantur dolum.*“ Na potkání pozdraviti a jiné v mysli míti; lahodně a svrchotvárně mluvit a jako medem osladčiti, a vnitř jedu chovati? Když se ke mně tak ukazuješ, i k jiným musíš takový býti; neb kto šilhavý jest, na nižádného rovně nevzhledá. Budeť mi snáze potom s tebou, když sem tě seznal.

O pilnosti tvé, o kteréž svrchu dotčeno, pravím, máš ji, kdež nemáš míti, a nemáš, kde by míti měl. Neb předkem měl by v písmě svatém míti, čta sobě, uče jiné, napomínaje oc. Nebo Malachie 2.: „*Quoniam labia sacerdotis custodient scientiam, et legem requirunt ex ore ejus*“ oc. Et I. Timoth. 4.: „*Donec venero, attende lectioni, exhortationi et doctrinae.*“ Té pilnosti nemáš, neb zřetelně v odpovědi na artikule znáti jest, kdež na žádný artikul náležité odpovědi nedal, sám přečteš doleji. To by měl před se vzíti, aby nauče se, uměl jiné učiti i k otázkám odpověděti, a kde by se s některým knězem sešel, o písmu rozmlúval a tak jeden druhého otázkami učil oc. Ale místo písma svatého a zákona božieho jiné súditi hledíš, noviny slyšeti o nich usiluješ, tot péče tvá, jiezby míti neměl. A ty vypstal se, kde sem býval v tyto časy, co mi dávají oc. Milý! co péčí tú bohatší neb lepší

budeš, aneb zdali svatější budeš, s mými hříchy obieraje se? By mě právě súdil, jinak by shledal mne. Čeledě má i mnozí v městě svědkové sú. Kdy mám vyjeti někde, málo bez pláče, ale vzdy s zámutkem jedu. Rád jezdím, co musím. Také i dávání má súdíš, že mnoho dávají mi; a já pravím, jenž sem najlépe jist sebe, nikdá sem přes padesáte kop nechoval. Snadno ledacos mluvíti, ale přetěžko dovésti. Též hříchy mnohé znám do sebe proti pánu Bohu, ty pak bez lítosti k bolesti přičiňuješ bolesti, ješto raději měl by za mne pána Boha prositi a já za tě. A že se jiní za mne zpovídají, měl by dáti mi rozhřšení, ale s těžkem umíš.

A bych dluhým psaním nezanepřázdnil tě, psaní tvého dotknu. Napsal si nemieti se žádných dymačuov a pomocníkuov proti mně, a že o nich nevíš. Kto sú pak ti, o nich kněz muoj Jakub pověděl mi, když z Ledče navrátil se, řka, že jeden kněz v Ledči, přichoz, tázal se jeho: „Již-li farář tvuoj list má od kněze Habrského? Dáť jest jemu dostatečnú odpověď, a nemá-li jí dnes, ale zítra bude míti“. A tys, mám za to, ten den poslal druhé psaní. Kdyžť jest ten s jinými bezpochyby věděl o tom, neb list schválil: kterakž nemáš pomocníkuov?

O písmu svatém, cožť napsal sem, nerozumíš jistě. Proti písmu literami nic nepsal sem, neb vzdy musí býti písmo literami, buď na sexterníku buď jinak, napsáno, aby mohlo čteno býti, a tak od počátku světa bylo. O tom Berosus Chaldaeus in historiis píše, a Ioannes Annius praví, že Adam napsal o svém stvoření od Boha, a jiní potom až právě do potopy, což i Noe zachoval v korábě, a po potopě Noe, Abraham a Mojžíš oc vzdy psali. Proti tomu nic sem nepsal, než proti sexterníkuom hlav cizích oc. Sám na sobě příklad vezmi, kterak nebezpečné jest z cizích hlav, aneb z své mluvíti. Tvoji duvodové z písem vzatí spadli z lopaty. Skrže to mám za to, z sexterníku si napsal rozuom onoho písma Eccl. 3.: „Omnia tempus habent“; a 70 interpretes cum Hieronymo: „Omnibus tempus et opportunitates omni rei sub coelo“. Ty si tento rozuom tomu dal z sexterníku: tehdy i pokrmové. Ptáčkové proč nezpívají v zimě oc, ku pokrmuom si přičinil. Ano jest o božím v každé věci uložení, že nemuože prve přijíti, nežli jest čas přišel jí, a hned tempus nascendi et tempus moriendi. Sára, manželka Abrahamova, ač děti žádala míti, i nemohla (Genesis 21), až čas od Boha uloženy přišel. Tak i podnes děje se. Jest čas i umříti od Boha uloženy, někomu v mladosti, jinému v starosti, v síle, v nemoci, doma, na cestě, náhle, mečem oc, někto by nerad a musí, a někto by rád umřel a nemuože oc. K tomu jest to písmo, ne ku pokrmuom.

Opět de Melchysedech bláznivě píšeš, řka: jaká jest oběť jiná, kromě chleba a vína Melchysedecha? že Kristus jeho ordinem zachoval při chlebě a vínu oc. Ne brzo sem tě hloupějšího poznal. Textus Gen. 14.: „Et Melchysedech rex Salem protulit ipsi panem et vinum“ oc; ne die obtulit, obětoval, ale protulit vynesl panes et vinum, když z boje navracel se. A že Kristus Pán jest secundum ordinem Melchy-

sedech kněz, čti sobě Hebr. 7. Podle řádu jeho jest, nemaje počátku ani konce, kněz na věky orodující u otce za nás. Rom. 8.: Rex Salem, totiž král pokoje, Melchisedec, to jest král spravedlnosti, tak jest Pán Kristus podle řádu jeho, a ne tak, jakož dieš, podle oběti chleba a vína, čehož nikdá Kristus neobětoval, než samého se na kříži. Hebr. 9.: Immaculatum Deo. A kdyby Crysostomo rozuměl de oblatione, tak by našel.

A na konci před artikuli položil si, že pán Buoh také s prostnými a neumlými rozmlouvání má; to písmo jest Proverb. 3., židovsky takto jest: „ve etchiescharim sodo“, to jest s pravými neb s přímými rada jeho, neb právě věřící sou to, jako byl apoštol, jemuž i jiným dal v se věřiti a radu svú a tajnost zjevil jemu. A pravíš, že divus Hieronymus píše de sancto Marco super Marci evangelium o utnutí prstu. Nikdá Jeronymus nepsal toho, neb ten prologus ani jiní in Evangelistas nejsou jeho, neb ani textové nejsou výklad jeho ani epistolae apostoli. Erasmus prologos jiné klade in Evangelistas, a ti sou Jeronymi. Lecos mníš, že Jeronymi jest a nebude, a jinačejší v mnohém textové apostoli per Jeronymum sou.

V prvním před tímto psaní o písmu svatým i učiteluov jiných napsal sem dostatečně, ty však na ničemž nepřestáváš. Psalť sem, že písma svatá ve všem pravá sú a o nich nic pochybováno nemá býti; jiných pak nejsou tak dokonalá, leč by srovnala se s písmem svatým, a samo písmo svaté scriptura canonica dicitur. O tom byl sem napsal prvé, a jest Augustini ad Hieronymum: „Ego solum eis libris, qui canonici dicuntur“ oc. Augustinus sám o sobě píše, svědčie býti v knihách jeho nedokonalost, řka in prologo libri 3. de Trinitate: „Noli meas literas ex tua opinione vel contentione, sed ex divina lectione vel inconcussa ratione corrigere. Si quid in eis veri comprehenderis, existendo non est meum, at intelligendo et amando et tuum sit et meum. Si quid autem falsi conviceris, errando fuerit meum, sed jam cavendo nec tuum sit nec meum“ oc. Vidiš, že sám dí, že faleš muože nalezena býti v jeho knihách, též v jiných, neb Crysostomus, Cyprianus, Origenes, mistr Hus oc. poblúdili, ale in libris canonicis nic bludného není oc. Divně a nerozumně pleteš: „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis“, a opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis“, a pravíš nebýti odporné tomu, což biskupové svatí říkali: mandamus, a že sú toho v zákoně božím dočtli se, a dovodíš I. Corinth. 11.: „Laudo vos fratres, qui prae omnia mei memores estis et sicut tradidi“ oc. I. Timoth. 4.: „Praeceptum hoc et doce“, Titi 2: „Argue cum omni imperio“. Act. 15. ap. prikazoval, aby ostríhali prikázání apoštolských oc. Jistě když tak písmu rozumíš, nic nerozumíš. Což jest apoštolského učení, toť jest pravé a Kristovo, neb jistých jeho posluov, v nichž jest mluvil. Kdybychom tak jiných biskupuov poslúchali, z apoštolského tudiez učení vyšli bychom. Učitelé mají učiti podle apoštolského učení, nefíkati mandamus, což jest Kristovo a jeho apoštoluov. Nevím, srozumíš-li. O Lutherovi

těž jako o jiných smyslím, a měl by jej chváliti pro jeho veliký prospěch, jenž mnohým krajem Buoh skrze něho hýbe ku pravdě, i ty by lepší poznal, nežli znáš.

Přistúpím k artikuluom. Na první artikul, na čem pravé křesťanstvo záleží, odpovídáš, že jiného základu křesťanstvu nevieš krom pána Krista aneb jeho život útrpný, podle onoho písma I. Corinth 3.: „Fundamentum aliud nemo“ oc. Kdybych otázal se, který jest krunt neb základ křesťanuov, tak by mohl odpověděti; ale o jiném jest artikul, neb o pravém křesťanstvu, t. na čem jest záležící pravé křesťanstvo. Toť by užitečnější bylo znáti, aby lid uměl učiti, nežli klevetati o jiných s některými. Nežli mi ten artikul treffiš, mnoho vody uteče.

Na druhý artikul, které jest pravé pokání, odpověď tvá: samo to slovo pokání ukazuje, neb pokání jako by řekl lkání, želenie neb plakání, totiž na hřích, a k tomu písma vše postrannie vedeš. Zle by tak pokání založil na pláči, na postu a na almužně oc. Řekové *μετανοια*, poenitentia, a Erasmus, jenž v textu řeckým je zběhlý, to slovo vykládá resipiscentia, a dobře oc. O Ninivitských kajících zle dovodíš. Takť jest, byli sou kající, pán Kristus sám praví, ale ne z toho, což ty pravíš, že by se od zlé cesty odvrátili. Tak my v postě odvrácení od zlého činíme, a k tomu lid po masapustě [sic] vedeme. I nebývá nic pravého a stálého při nás, vzdy se pokúšíme a zase odpadáme. Však napřed dí o nich písmo Jonae 3.: „Et crediderunt viri Ninivite in Dominum“. A na ta slova divus Jeronymus: „Credidit Ninive, et Israel incredulus perseverat“. Potom doleji vyhlásili puost a oblekli se v žíně oc. a obrátil se jeden každý z cesty své zlé. Vidíš, že neznáš o pravém pokání nic. A že sú se obrátili od cesty zlé, to již skutkové viery sú. A postili se, volali, v žíních byli oc: to sú arma et auxilia poenitentium, neb almužen dání oc. Nabuchodonozor pro almužny kajícím nebyl jest, ani zákonníci skrze ono date elemosinam oc, neb tu domněn (Kristus pán mluví) zákonníkuov, jenž skrze almužny dání všeho čisti chtěli býti. Erasmus má paraphrases na to, čti o Achabovi, že se ponížil, ale v pokání tím nebyl. Čti 3. Reg. 16.: „Fecit Achab filius Amri malum in conspectu Domini super omnes, qui fuerunt ante eum“. Et III. Reg. 21.: „Non fuit alter talis sicut Achab“ oc. O Magdaleně kající jisté jest, ale ne proto, že plakala a jiné činila věci, ale že velmi milovala Pána a uvěřila v něho, jenž [sic] milování bez viery nikdá není. Zase zákonník nemiloval a neuvěřil, i proto nic jemu nebylo odpuštěno.

Na třetí artikul, která jest viera pravá k spasení, odpovídáš jako na jedné noze. Athanasium de Trinitate přivodíš: však já netíži se, de Trinitate sancta kterak držíš, ani o XII článcích viery ani o skutcích i řečích Pána Krista, ani kterak de Eucaristia smýšlíš oc, než která jest viera pravá k spasení? Toto všecko, cos odpověděl, muože i zatracenec vyznávat. Otiež se najhoršího, chyba jedné žida, pohana neb Turka, co o svaté Trojici drží, die tak, jako si ty napsal; též článkuov dvanácte viery vyzná, také i co pán Kristus mluvil jest, činil i ustanovil, a že jest

pravé všecko a že ani lest v ústech jeho shledána jest; též fidei diffinitionem, jestliže naučil se, vysloví, i o večeři pána Krista, že jest pod spůsobu chleba pravé jeho tělo a též pod spůsobem vína krev jeho oc. A proto tak vyznáváje, mnohý zatracen bude, viera pak pravá každého přivede k spasení. Vidíš, že neuhodl a lecjaks odpověděl. I neuměje viery k spasení, kterakž lid vésti máš, hled, aby sebe i jiných nezavedl; neb písmo jest: „Slepý slepého veda, oba v jámu upadají.“ Lecos máš za vieru, jako slepý černé za bílé oc.

Na čtvrtý artikul, kteří sú hříchové největší, odpovídáš o sedmi hříšiech smrtečných a proti duchu svatému. Tu opět mdle a hlupě odpovídáš, neb to musejí největší býti, z nichž zahynutí jistotně jde a žádného jimi vinného nemine; hříchové pak na svatých byli smrteční, i proti duchu svatému, pro kteréž zatracení nejsú. Co David pýchy a cizoložstva, vraždy oc měl jest a jiní mnozí, co Magdalena sedm ďábluov z sedmi hříchuov smrtečných, co Matúš svatý, Zacheus apoštol proti duchu svatému činil hříchy, rúhaje se oc: ale žádného z těch neuvedl hřích v smrt. A když tak umíš vyčísti hříchy, proč za smrtečné nemáš, co marného promluví se, z čehož musí se vyčísti v den súdný; neb pomsta bude pro slova prázdna ano i pro myšlení, Romanorum 11. „Cogitationibus inter se accusantibus oc in die, cum judicabit Deus occulta hominum oc. A ty ani hříchuov neumíš rozeznati, i kterakž vystřieci muožeš lid od největších hříchuov, neznaje jich? A dovodíš nevěda, k čemu jest ono Ezechielis 18: „Anima, quae peccaverit, ipsa morietur“, k jinému jest to písmo. A opět Proverb. 18: „Impius cum in profundum venerit peccatorum, contemnit,“ k jinému jest to. Tos naučil se!

Na pátý artikul, která přikázání vydána sou křesťanuom, odpovídáš velmi opět příhodně, jako by tak nechal, neb dieš: snad chceš tomu, že mezi šestmi přikázáními není o dni svátečním. Tím míně o šesti božích přikázáních a o dni svátečním. Z desieti vím, že tak jest. Ale která sou křesťanuom vydána přikázání, nepověděls; neb ta židuom vydána sou. Pohleď sám pilně, protra oči, Exod. 20: „Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Aegypti, domo servitutis;“ tak i židé v své řeči mají: „ve eretz misraim mi beth abadim“, t. z země Egyptské, z domu služebnosti. Však Buoh z Egypta nás nevyvedl. A hned o přikázáních dieš: Nebudeš míti bohuov oc, jako jim náležitá vyčítá oc. A kdež o šesti přikázáních dieš, toť jest výklad přikázání daných židuom; neb sú měla tak zachována býti, jako pán Kristus vyložil, netoliko nezabiti, ale ani se hněvati, jenž hněv počátek jest vraždy; opět netoliko nesmilniti, ale i nevzhledati na ženu ku požádání, jenž před Bohem jest za smilstvo oc. A tak pán Kristus vykládá, ač i ta všecka přikázání křesťan zachovává; neb Pán řekl jest: „Nebudeli hojnější spravedlnost vaše“ oc. Ty pak zle píšeš: „Toť nám hle křesťanuom Pán vydal“: ano to židuom vydáno. Nechžť trochu otevru, ač bych neměl takovému mudráku: Mojžies jiná

osoba jest, a pán Kristus náš jiná; Mojžíšem přikázání vydána, a pánem Kristem také; židům mistr Mojžíš, pán Kristus křesťanuom. Tento z písem duvod toho: Hebr. 1. „*Multiphariam multisque modis olim Deus loquens patribus in prophetis, novissime diebus istis locutus est nobis per filium*“. Hle, otcuom mluvil Buoh skrze proroky, to jest přikázání dal, jenž řekl: Jeho poslušajte. Et Deuteron. 18.: Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jich, podobného tobě, a položím slova má v ústa jeho oc. I která sú to slova? Neb jest to o synu božím podle řeči svatého Petra, Acta 3. Mojžíš zajisté k otcuom řekl jest: Proroka vzbudí vám pán Bůh váš z bratří vašich mně podobného, budete poslouchati jeho podle všeho, což by koli mluvil vám. A též svatý Štěpán Act. 7. a Hieronym 31., což dovodí apostolus Hebr. 8.: „*Ecce, dies venient, dicit Dominus, et consultabo super domum Israel et super domum Juda testamentum novum, non juxta testamentum, quod feci patribus illorum oc*“. Dělí přikázání židovská zjevně od křesťanských, neb dí testamentum novum oc. A jako lid židovský měl sabbatum, má i lid křesťanský sabbatum; oni podle Mojžíše, my podlé Krista. Ty nevíš de sabbato cristiano, než po židovsku o prázdnoti. Čti ale sobě Origenem in Leviticum, ten naučí tebe. Mne z přestúpení viníš, a sám neznáš sabbatum.

Na šestý artikul, k čemu vydáno jest tělo a krev boží, odpovídáš, zastáváje vystavování a procesí. O tom v prvním psaní ač skrovně dotekl sem, z něhož mohlš porozuměti. Ty písma vedeš, což zastáváš, ale bludně. Toto věz ze všech písem, že pro samo přijímání, abychom mohli přijímati tělo jeho a krev jeho svatú, pod vido-mými spuosobami ráčil jest ustanoviti ku paměti nesmírných dobrodiní svých. A o tom Math. 56., Marc. 14., Luc. 22., I. Corinth. 11.: „*Hoc facite in mei commemorationem*“. Ale tvrdo jest tobě znáti, co jest to přijímati in eius commemorationem, musil by tím pilněji čísti apostolum I. Corinth. 10. et 11. A kdež písmo vedeš Math. 28.: „*Vobiscum sum omnibus diebus usque ad consumationem saeculi*“, není to nic pro visibili sacramento. Nefalšuj písma, a boj se v tom Boha; čti sobě na ta slova divum Jeronymum a Erasma, jenž to rozšířil, a poznáš svú faleš. Opět pro vystavování oc, dovodíš bludně Petrus 33.: „*Gustate et videte, quam suavis est Dominus*“. David napsal ku potěšení zarmúceným, že utekú-li se k Bohu, vysvobodí je, jako jemu spomáhal; neb svrchu o sobě dí: „*Hic pauper clamavit, et Dominus exaudivit eum et ex omnibus tribulationibus eius salvavit eum. Moratur angelus Domini in circuitu timentium eum, et eripuit eos*“. Zdaliž jest byl nevysvobodil jeho z nebezpečenství, když před Achisem králem pohanským stál, neb ihned potom ten žalm složil, jakož titul toho žalmu v židovské řeči ukazuje. I potom dí: „*Gustate et videte, quod suavis est Dominus*“, židovsky „*kitob adonay*“, to jest že dobrý jest Pán, jakoby prorok řekl: Pán dobrý jest mně učinil vysvobození, i vám učiní. Okuste a vizte, to jest nezvíte, leč v zámutcích okusíte k němu útočiště majíce. A potom

„Beatus vir, qui sperat in eum“. Běda tobě falešníku oc. A vedeš pro speciebus opět visibilibus Hebr. 12.: „Curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes ad ducem fidei et conservatorem Ihesum“ oc, řka: k tomu trefí se řeč svatého Pavla oc. Ano, jako hlava k nohám. Však mluvil to apoštol věrným Jeruzalemským pro Krista mnoho trpícím, aby stáli u víře byli, až do smrti bojující, t. trpící, a aby v tom boji mysli, oka nespouštěli z Krista, jenž jim jako vůdce dal z milosti věřiti v sebe, dá i dokonání, to jest aspicere in ducem oc. A potom ihned k tomu: „Nondum usque ad sanguinem restitistis et nondum mortem sustinulistis; pecuniarum tamen contigit vobis damnum et persecutionem passi“ oc. Čti tu Crysostoma. A o figurách pravíš, jimž nic nerozumíš, a o jedné mluvě, spě, trvám, mluvíš, neb vo udělení archy dieš Exod. 20. býti psáno a není. Kde sú pak v arše jemu klaněli se neb ctili i modlili se? Není toho v písmě, než při arše, nad níž bylo propitiatorium, modlili se Bohu a klaněli se oc. A tu jim zjevoval se a mluvil s nimi, jakož přirekl Exod 20.: „In omni loco, in quo memoria fuerit nominis mei, ueniam ad te et benedicam tibi“; neb jest v těch figurách věcech nebydlel, an řekl Šalamoun III. Reg. 8.: „Putandumne est, quod vere Deus habitet super terram? Si enim coelum et coelorum coeli te capere non possunt, quanto minus angusta domus haec“ oc. Hlupý si k tomu.

Na sedmý artikul, kteří sú pokrmové postní, odpovídáš tak, jako na konec sluší, aby se nic netrefilo. Trvám, žeš ustal při prvních a chopils se lecčehos, a nic si neodpověděl k otázce. To-li jest krmí postních dovésti, co na púšti pán Kristus divem rozhojnil chleby a ryby, moc božskou tiem ukazuje, a že on sytí svět, a v těch chlebích sytost učinil jim nad maso: nic to k duvodu postu není, ani že nečtem Krista kdy maso jísti, krom beránka jedl jest, což krajina za obyčej má. A s těžkem ty nejíš v dny postní masa, když o masu píšeš a k písmu přidáváš, ano v něm není. Math. žráčem masa pravíš nazývati Krista, neb toliko jest žráč v textu, a není masa, a ty přičiníš. Snad se kocháš v něm, jako Erasmus píše o některém, kto jest změnil textum Act. 1. convescens místo congregans eos, sic in graeco est. I řekl tu: „Mám za to, že v jídle kochal se, kto jest to změnil.“ Teež o tobě muož řečeno býti, že o masu příkládáš: já v postní dny nikdá nejedl. Ty pak i židy masa túžící připomínáš, div, žeš zanechal, Eliáše připomínaje, ješto by mohlo k tomu to poslužit, kterak v hlad, a tak když museli se postiti, havrané nosili jemu na púšti maso a chléb ráno i večer III. R. 17., jímžto sytil se, ne toliko chlebem a olejem v Sa-reptě Sidonských. Leč proto zamlčel si, aby nepohoršil duvoduov svých, postní krmě vyčítaje neduovodně.

Rozvažíž v odpovědiech svých velikú umělost svú, a mníš, dokudž na tě nic nepřijde, žeš doktor dospělý, a když na otázky přijde odpovídati, tu ledva za učedníka si. Nech daremných řečí, také učiteluov nynějších pilen buď, ti mohú ještě na-

pomoci tobě, jenž v skrovných zavierají slovích přeužitečné věci. A toto věz, že takových psaní hanlivých a podněcujících více nechci přijíti od tebe. Někomu rovnému sobě piš! Jako prvé chci i nyní pokoji s tebou, když neptáš se, jak by náleželo; na mne takoví hadrunci neslušejí na starého. A také proto chci v pokoji býti, abych nebyl hříšen tebou, jsa povolující proti starším, povstáváním; neb mladší jinak má podle písma svatého k starším zachovati se. Přálť bych zdravého učení i umění nade všecko. Vale! Ex Broda Al.

7.

Kněz Šimon odbývá ostrými slovy náboženské vývody kněze Jana, zatracuje M. Luthera i připomíná onomu, jakby se měl chovati.

Bes data (1528?)

Knězi Janovi, faráři Brodu Německého, kněz Šimon, farář Habrský, poznání zdravého a pravého rozumu písma svatého a viery křesťanské upřímně (ač snad tomu neuvěříš, ale Pán nebeský srdce zná) přálť by. Na psaní tvé ještě něco odpověděti, ač proti vůli jest tvé, chci. Nejprv kdež mě z mého psaní seznávati ošemetným býti pravieš, a že když sem k tobě takový, že i k jiným takový býti musím, že lahodně a svrchotvárně mluvím a pod tím jedu chovám, a žes mě poznal: zlé poznání máš. Cos chtěl, abych tvé psaní falešné tvrdil? Jáť sem tobě, jaks ty mi psal, tak na tvé psaní odepsati musel. Ač se chlubíš, žes mi dospěle na každé odpověděl, toho čta sám nenajdeš, a to bych dal na rozeznání jiných. Dokazování křesťanstva znamenaj sám při sobě, což na mne cpáš, řka: Tak-li jest křesťanstva dokazovati: „Estote simplices ut columbae“, a „labia eius ne loquantur dolum“, na potkání pozdraviti a jiné v mysli jmíti, lahodně a svrchotvárně mluvíti a jako medem osladčiti a vnitř jedu chovati? Pozdravení za pozdravení sem položil. Nic divného, že to cpáš na mne. Napsalť sem prvé: „Omnis secundum se ipsum alterum existimat“. Sám jiné máš v ústech a jiné v mysli, v ústech med, v mysli jed; s knězem Tomášem pěkně mluvieš, a co v mysli máš, to vyšlo na jevo, že jest jiné. Pamatuoj, cos mi psal v prostředním psaní, že pán ptal se kněze Tomáše, jest-li hřích v postě s máslem jísti, a že by on odpověděl: není; a k tomu že se jest seznal před tebou i před jinými. A kněz Tomáš, kdy sem jemu to mluvil v klášteře Vilémovským, pověděl, že toho není, a Karníček v svú hlavu klamá. To-liž sluší na tě, na starého? Ale dieš, (jakož mi píšeš, abych svému rovnému psal), sobě rovného tresci! Toť česká starostí tvé, takovou věc smysliti sobě! Ó kéžs pomněl na to písmo svaté: „Os mendax occidit animam“, a že ďábel jest otec lži, aby jeho synem nebyl. Kdybych já takovou lež sobě smyslil, tu by mě nohama zhuoru obrátil. Vobis forsitan medicorum licentia datur.

A kdež pravíš, že písma svatá falešně vedu, a že jim nerozumím: sám to činíš, písma svatá i rozumy své divně pleteš, že není co čísti. Opět že pilnosti při písmě svatém nemám, než jinde, kde bych jí neměl míti, a to že zřetelně [sic] na artikule v odpovědi znáti jest, že bych na žádný artikul odpovědi náležité nedal: tak ty pravíš a rozsuzuješ. Ale na tvoje soud já nic netbám, ani na něm přestávám. To vím dobře, bych já ještě lépe napsal, že ty toho chváliti nemuožeš. A ty místo lepšího naučení na artikule jediné haníš a tupíš, a to jest pouhá zlost, jenž na křesťana nenáleží. — A o šepťácích neb pomocnících mých (jichž sem neměl) pravíš, že kněz Jakub, kdy byl v Ledči, slyšel od jednoho kněze schvalovati psaní mee, které sem tobě poslati měl, a tudys vzal potah, že mám pomocníky, a hned affirmative napsals, že jiným dopouštím se pod sebou zastírat. Což, kdybych své psaní okázal komu, hned by nemělo býti ode mne, ale od jiného? A ty hned to aby tvrdil! Napsal sem prvé dostatečně, že toho není, a že proto, žes mě potupil a zavrh, okázal sem exemplář, ale ne list. Divnýs opinista, a tua opinio zklamává tě. — Píšeš opět, že maje míti péči o písmo svaté, péči mám a usiluji o novin slyšení, a že sem se vyptal, kdes býval tyto časy, co béřeš. A vymlouváš se bez potřeby, žes přes padesáte kop nikdá nechoval. Co to mluvieš a šedin svých nešanuješ, však tu nic pravého nepřičiníš. Péče a úsilí o noviny nemám, aniž sem se vyptával na tebe, co béřeš, kde býváš, ale v Ledči o jarmarce kněz jeden na faře beze všeho mého vyptávání vypravoval o těch padesáti kopách. O jízdě tvé tajno mne také býti nemohlo, a já i psaní o kněze na tvé místo viděl. A o chování peněz žádné sem zmienky v psaní neučinil, než toliko o vzetí, a toho sem ještě affirmative nepoložil, by tak bylo, než že praví.

A kdež o utnutí palce svatého Marka napsal sem, pravíš, že ten prologus i jiní in Evangelistas nejsou Jeronymi, že ani textové výklad jeho sou, ani epistolae Pauli: rád bych, poněvadž tento Jeronymi výklad není, Jeronymuov viděl, netoliko bych jej koupil, ale i okázání jeho zaplatil bych. A že Erasmus jiné prologos klade: universitati ecclesiae věřím, což jest přijala, že jest tak. Erasmusovi a Lutherovi nevím jak věřiti, sou sobě odporni, a ještě spíše Erasmusovi chtěl bych věřiti. A pravíš, že bych měl Luthera chváliti pro jeho veliký prospěch. A zdaž ho nechválím? a já velkou chválu o něm tobě napsal sem, že jest vražedník aneb muž krve: co jest mnoho lidí pro jeho všetečnost mnišskou a zlobivost, kterou ved proti zákonu božiemu, zmordováno, a teď všechny pořádky dobré lehčí, maso v pátky jedí, — ale snad, domine opinista, poněvadž zmienku činím o mase, opět dieš, že v pátky maso jím, mněhoděk toho rozumu a duvodu! — laikové laiky světi na kněžství, znovu se křtí, kněží se žení, svátostem božím se rúhají, a tak co sou svatí zřídili a ustanovili, to tupí, než co sami zřídí, ustanoví, naleznou, i lo-trovství, to velebí. Ty se jimi spravuo, já nechci. A kdež mě napomínáš, abych

neotericos četl, nejsem z rotý Athenienských; a napřed z novin mě tresceš, nepotahuješ mě k nim!

K artikuluom pristoupiv, o prvním pravíš, jenž jest: na čem pravé křesťanstvo záleží? než jej trefím, že mnoho vody uteče. Na tvém rozsúzení není, a snad sám neumíš netoliko toho, ale i všech jiných artikuluov, jakož (ač mi řecké i židovské termíny vtrhuješ, tak brzo můžeš zle položit jako dobře, když já nerozumím) v potupování mých duvoduov a v otvírání artikuluov zvlášť těchto: o pokání a o přikázání božích, ukazuje se. Za pokání položils vieru, a že Ninivěťští ne proto sloví kající, že sú se od zlé cesty odvrátili oc, ale že sou uvěřili v Pána. Tu sem tě příliš múdrého a rozumného shledal býti! Však jiné jest viera, jiné pokání, a tak jiné jest věřiti pánu Bohu aneb v pána Boha, a jiné pokání činiti z hříchův. A protož obojího dotýká nebeský Pán Marc. 1. řka: „Poenitemini et credite evangelio“. Neb jest rozdíl mezi pokáním a vierou. Tehdy ne pro vieru Ninivěťští sloví kající, ale pro skutečné pokání, které sú u víře činili. A že Achab tím, že se jest ponížil, nebyl v pokání svatým . . .*)

[Ne]ní-liž to bláznovství a hřích, proti svému svědomí činiti? I poněvadž tak protivíš se, nečiniž toho, nevystavuoť sacramentum, ani pozdvihaj na mši a neurážej svého svědomí. Pakli dieš, že musíš tu činiti to: jdi raději přeč, než by měl činiti proti svému svědomí, a jdi k Lutherovi. A ty ho vychvaluješ v prospěchu: pomůžeš mu prospievati, neb zde v Čechách ty s svými finty nic neprospěješ. Aneb ostana v Čechách, nech oltáře, poněvadž oběti nemáš, a zvlášť když máš tak dobrý obchod, aniž slušné jest v tom obchodu slúžiti oltáři. Daj kněžstvím o zem, neb o něm nemnoho držíš: jakož o tobě Mathias chromý na ruku, který byl v Štěpánově rektorem a již jest knězem, praví, žeš před ním velmi lehce o kněžství mluvil, pravě, že to nic není, aby nechodil do Vlach; a to Hořepnický farář rozpráví. Vizíš hle, co činiš!

A kdež pravíš, že Melchisedech non obtulit, neobětoval panem et vinum, sed protulit, vynesl: dobře, vynesl, třebaš i dal Abraamovi, vynesl ne jako krčmář neb jiný laik, ale jako kněz. Zpomeň I. Reg. 21, kterak David, když přišel [k] knězi Achimelechovi, žádaje za chléb, kněz pověděl: „Non habeo laicos panes, sed tantum panem sanctum; si mundi sunt pueri, maxime a mulieribus, manducent“. Hle, Davidovi kněz dal chléb k jídlu, kterýž na něj neslušel, a že jest David jedl aneb kněz dal jemu, tehdy byl chléb obecný a ne chléb posvátný. Tak i tuto, že jest vynesl kněz Melchisedech chléb a víno Abraamovi, nebyla oběť, než potrava obecná, mala consequentia. Kéž si mi pak napsal, která jiná oběť toho Melchisedecha! Poněvadž byl kněz, nebyl bez oběti, jako podnes věrní kněží nejsú bez oběti. Tus zamlčel, jako i jiné, a chlubit se, žeš dostatečně odpověděl na všecko. Napsal si de ordine

*) Zde asi dvě listů jest z rukopisu vytrženo.

Melchisedech, podle něhož pravíš býti knězem Krista pána. Kde jest tehďáž múdrost tvá a rozuom odšel, kdyžs psal? Pokládáš, že to ordo jest Melchisedech, podle něhož jest Kristus pán knězem, že totiž Melchisedech nemá počátku ani konce. Protříž voči a prohlídni, nechaje hanění, vyrozuměj zákonu božiemu: však to ordo Melchisedech, (podle něhož Kristus pán knězem), není, že nemá počátku ani konce, ale že jest Melchisedech neměl genealogiam, ani otce ani matky, jakož Hebr. psáno, i proto slove: nemaje počátku ani konce. Ale Kristus pán měl genealogiam. Sv. Matúš v první kapitole píše: liber generationis Jhesu Christi oc. I kterakž podle toho řádu Melchisedechova Kristus pán, jenž měl otce i matku, otce na nebi, matku na zemi, knězem jest, a ne raději podle tohoto Hebr. 7., že Melchisedech jako kněz poženání dal Abraamovi, a že jest jemu vynesl chléb a víno, Genes. 14. A podle toho Kristus pán kněžství křestanské ráčil zříditi; neb maje se Bohu otci obětovati na kříži, prvé nám za večeri svú jako kněz nejvyšší Melchisedech vynesl chléb a víno, ráčil se v chlebě a u víně obětovati; neb vzav chléb a víno, ráčil říci Lucae 22.: „Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur. Hic est calix novum testamentum in sanguine meo, qui pro vobis fundetur“. A to jest poručil svým, řka: „Accipite et dividite inter vos“, jež kněží zdělal.

A při konci píšeš mi, abych svému rovnému psal: nevyvyšuj se, aby nespád; kněžství rovné jest, ač nepochybuješ-[l]i o kněžství; a také nemáš čím, leč nevěrnými židy a tím lékařstvím. Ale kdyby uši své poslal do Pelhřimova, uslyšel by o prospěchu: ještě některém [sic] pravil si, aby na se nenakládali, že živi nebudou, a podnes z vuole boží živi jsou i zdraví. Pohleď, svú múdrostí i lehkost sobě činíš. A pokládáš příčinu, proč nechceš ode mne již více psaní, že pro hanění, že bych měl tobě staršiemu jinak psáti. Nech pohledí, kto chce, na má psaní, že nehaním, ale hanění tvému a potupování hájím se. A ty hned při počátku otázku převrhl si, a dal si se v hanění a potupování mne; mněl si, že mě ustrašíš, jakož tím se pochlúbal kněz Jakub v Ledči, a oni proti tomu pověděli sú o listu mým. Věz, kdy mě kacír haní, tolikéž jest, jako by mě chválil. A ať by mohla písma poslúžiti k potupování mne, položil si otázku mú za odpověď, ještě sem neodpovídal, ani měl čemu.

A že psaní má haněním nazýváš, snad tě v nich a bez pochyby ubodla pravda, a rádi lidé z pravdy se ježí. Rozumím, že sem teprv hnul tou bylinú, jenž slove Camarina, quae provocat vomitum; ale ty, jenžtos medicus, na její tbáti smrad neměl by. Jáť na tvé hanění kusa netbám, aniž movet stomachum, sed cor excitat mendaciis et erroribus ad resistendum. A kdež by mi přál zdravého naučení a umění: téhož jistotně naděj se ode mne, žeť bych přál, aby lépe poznal a neviklal se, ale s starými Čechy věrnými věřil a držal, zákonu božiemu lépe rozuměl. Nechciť sebú sám práv býti: okažiž někomu, kto by na tvú stranu ani na mú nebyl, odpověď mú

na artikule a tvé psaní na tu odpověď těch artikuluov; neb si mi lepšího naučení nedal, než toliko haníš a potupuješ, chtě tím vyhráti, ješto já za tvé hanění netbám aniž mu postúpím. Odpověděl-li sem zle na ty artikule, potupě muoj smysl, měl si mě opravití spu SOBEM tímto: Neuhodl si ani uměl odpověděti na žádný artikul; však na tomto záleží pravé křestanstvo, toto jest pravá viera k spasení, tito sú hříchové největší, tato sú přikázání křestanuom vydána. O šestým položils, že pro samo přijímání, aby chom mohli přijímati tělo boží a krev boží, pod vidomými spu SOBAMI ustanoveno jest. Tomu zase odpieráš vystavuje a pozdvíhaje na mši; poněvadž k tomu není ustanoveno, pročez to činíš? A dovodíš písmem svatým můdře: „Hoc facite in mei commemorationem.“ Však posvěcuje, vystavuje sacramentum, elevationem dělaje, in eius commemorationem facio, aniž mohu sine visu conficere sacramentum nec manducare, bibere; vždy musím prvé pohleděti, a z toho ponížení a skroušení srdce vezmu, jak se muoj Pán a Buoh velice ponížil. Opět v posledním též měl si napsati: Neuhodls, toto sú pokrmové postní. A kdyby nad mů odpověď napsal lépe a pravěji, musel bych pravdě místo dáti a bez mušení dal bych. Než kde nic tu nic, a chceš práv býti.

Jakož mi píšeš, že mním, dokudž na mne nic nepřijde, že sem doktorem dospělým: již si mi, věř mi, dršťky spařil; sám se tepa a porázeje, mníš, žes mě porazil, a tak padši téměř od své rány, mníš, žes zvítězil. Však tobě říkají Karníček, a já kar s boží pomocí nebojím se za nic, neb sú snadné k překocení, jak jediné s nimi vjede na malý vršek, hned překotí se. I aby překaclivý nebyl, zjednajž sobě ještě dvě kole, a tak budeš celý vuoz, totiž celý křestan. Dvě kola sou, jichž potřebuješ: pravá viera a zdravý rozuom písma svatého. A že lečímš chci zvítěziti, jediné abych nemlčel: ne lečímš, ale pravdou. Vždy si mi lepšího naučení nedal, než haníš jedno. Věz také, žeť od tebe více psaní nepřijmu, leč nás o psaní těch artikuluov někdo rozhodne, a na ty artikule lepší naučení dáš. Haněním, potupováním vyhráti nemuožeš. A dieš-[l]i že já tě haním, tupím: nehaním, ale bráním se tvému hanění, a jak píšeš, tak se musím hájiti, a zvláště když mám pravdu v rukou, jiejž sobě s pomocí boží vydřiti nedám a tobě poznati ji držeti přálř bych. Vale.

Na konci poznamenáno: Tohoto listu přijíti nechťel.

8.

Kněz Šimon v Habru napomíná Václava Knapa, souseda ve Vilémově, aby v staré víře křestanské povždy setrval, k Luteránům ani Pikhartům se nenachyloval, zvláště pak jej vystřihá před moravskou sektou bratří Habrovanských, jichž učení vyvracuje.

Roku 1529.

Kněz Šimon z Habru Václavovi přijmí Knapovi, sousedu v Vilémově, bratru v pánu Kristu milému, modlitbu svú vzkazuje oc. Václave, bratře milý! Kdež si

mi pravil, kdys šel z vlasti své, žes naschvál zašel k Václavovi kmotru svému na Luleč*), který byl bratrem i také rektorem v klášteře, jenž tehdáž volen jest od sektáruov za kněze a Matěj za biskupa, aby shlédli jich sektu a náboženství, ale že sou při tom býti tobě i některým jiným nedali: protož zdálo mi se jest za dobré z lásky nětco tobě proti jich sektě na to, co sem od tebe slyšel, napsati.

Najprv když měli Matěje na biskupství, Vaňka, kmotra tvého, a jakéhos kněze, (který vyšel z nás, ale nebyl z nás), na kněžství voliti aneb světiti, že tě s některými vyvrhli, ač si sobě to obtěžoval, žes do toho zboru na Rautkov**) od Vaňka pojat byl, a to jich volení neb svěcení byl by rád shlédli. Netbaj na to, shlédli si jich neupřímost a pokútnost aneb potměšilost. Neupřímost, že Václav, pojav tě s sebou do zboru, neupřímně se k tobě i s svými sektáři zachoval, že kázal, když měli volení aneb svěcení býti Matěj na biskupství a Vaněk na kněžství, vyjít ven. A praví někteří, že Vaněk svěcen jest od toho důstojného biskupa Matěje Mikulášence. Nevím, v který sektě ten Matěj cesty do nebe nehledal, a již v biskupství chce ji nalézt. Prvé, když se pletl v kázání slova božieho, veleli mu přijíti ouřad kněžský, nechťel, a již v biskupství se dal. Jak sem o něm slychal i psaní k němu i od něho vídal, vždy třtinou od větru klácenou býti ho znamenám; neb vzdychy z jedné sekty do druhé jde, aniž mám naději, by v té sektě, v kteréž všel, dlúho byl, a opět do jiný nevšel, leč mu nebeský Pán (aby již tolik nesvodil lidí) let ukrátiti ráčí, aneb po jeho vuoli všecko bude, aby se jemu žádný nezpěčoval, než po něm amen říkal. Nepřáliť sú toho, aby jich sektářského kněžství byl svědkem, a ducha, který jim dán při volení, aby snad nepřijal. Ale nech ho sobě mají, není to duch boží; neb duch boží není neupřímný ani pyšný, a to si obě při nich shledal: neupřímost, jakož sem svrchu již položil, pýchu, že tomu drahému jménu Ježíš podlé řeči svatého Pavla k Filipenským v kap. 2. klaněti se ani jakú poctivost činiti chtí, a to jest zjevně proti zákonu božiemu, jakož o tom nížeji položím. I budiž vděčen toho, že sú toho ducha, kterýž je zjevně od zákona božieho svodí, nepopráli.

Pokútnost aneb potměšilost shledals, když před tebou zjevně svého sektářství a řádu, ale dím raději neřádu, provozovati nesměli, majíc voliti aneb světiti biskupa a kněží, kázaliť přeč. Dali tobě i jiným znáti, poněvadž se s tím kryli, zjevně toho nepuosobili, že to z Boha nenie. Máme zákon boží, píše svatý Jan v kap. 3: „Každý zajisté, kto zlé činí, nenávidí světla a nepřichází k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho; kto pak činí pravdu, přichází k světlu, aby zjevení byli skutkové jeho, že v Bohu sou učiněni“. A protož v třetích knihách Mojžiesových v kap. 8. máme psáno: Když měl Mojžies z rozkázání božieho Aarona i syny jeho světiti

*) Luleč ves u Výškova, při cestě do Brna.

**) Rozumí se ves Rautka mezi Letovici a Jevíčkem v Moravě, kdež sekta Habrovanská dne 23. února 1528 měla ustavující hromadu; viz Čas. Mat. Mor. 1882, 88.

na kněžství, svolal všechno množství lidu. Teež apoštolé, když volen byl svatý Matěj na biskupství, žádného nevyobcovali, ale zjevně to puosobili přede všemi, ktož sú tu byli v tom večeradle, v skutcích apoštolských v kap. první napsáno. A podnes biskupové ne pokútně, ale zjevně, žádnému nehájíc přítomnu býti, žáky na kněžství světi oc. Varuojž se takových potměšiluov a stálý buď v náboženství křesťanském starobylém, nikam se neuchyluje ani na pravo ani na levo, to jest ani k Lutherianuom ani k Pikhartuom, ale prostředkem jdi, jak si naučen od kněží věrných a starších svých v prikázání božích i v jiných pořádcích dobrých náboženství křesťanského, zvlášť u viere o svátostech božích, jenž mají založení v zákoně božím. A pakli které věci posvátné, pořádky neb poklony, jimž říkáme latině cerimoniae, držíme a nejsú zjevně v zákoně božím napsány, ale proti zákonu božímu nejsú; tu máme naději, že sú nám nápomocny k našemu křesťanství, k viere podle řeči svatého Pavla k Římanuom v kap. 8.; jenž dí: Milujícím pána Boha všechny věci nápomocny sú k dobrému. Již pak i alba i vomeral i vornát i štůla, manipulár i světlo i korúhve i jiné věci, jenž kacíruom jako Jidášovi ona mast smrdí. Oni pak zjevně proti zákonu božímu činí, jakos to sám shléd a teď zákonem božím to se dovozuje oc.

Když pak ten neřád svooj, to volení, pokútně skonali, povědínof jest, že jeden kněz přestupuje od nás k nim, v tom volení mluvil, řka: Viděl sem u kněží dobré bydlo, i šel sem na kněžství, abych také dobré bydlo měl. Při tom pak že jest hanebně mluvil proti kněžím, modláře jim dávaje, a že svátosti sú modlářství. Pohlediž, milý Václave, na jich náboženství, žeť není než jediné na rúhání a na hanění. Nedajž jim pán Buoh v tom prospěchu, ale, jakož ráčil pověděti ve čtení svatého Matúše v kap. 23. pro své volené, ukratiž jim dnuov. Kde sou to v zákoně božím našli, obracujíce se k jakés neznámé viere a k neobyčejnému náboženství, aby jiné haněli, jiných hříchy vyznávali a své zamlčeli? Však zákon boží ukazuje, že ktož se z židuov neb z pohanuov obraceli k viere Kristově, nehaněli jiných, cizích hříchuov nevyčítali, než, jakož píše svatý Matúš v 3. kapitole, svatý Marek v první, vyznávali se z hříchuov svých. Protož zjevně dávají na sobě znáti, že od viery, od zákona božieho k bluduom přestupují. Divno mi jest to velmi do Václava kmotra tvého, že v tom rúhání také jest, tomu rúhání v uši své jíti dal, ješto byl u jednoho kněze, ne pikarthského ale božieho, jenž jako palice byl na Pikharty, totiž u dobré paměti kněze Matúše Suchana, na Písku, v Limburce, i jinde, u něhožto nemnoho skvostného jídla vídal; neb krom neděle svaté (ač čeledi dával) přes celý rok málo masa jídal, a ještě i v neděle svaté mnohokrát nevečeříval, střídme se velmi choval a nás pacholata, kteří sme u něho byli, střídmosti učil. Kéž sobě na tom knězi, horší-li se na jiných, naučení vzal, ješto s ním několik let v obcování byl a sám i po smrti jeho velmi jej vychvaloval, jak byl dobrého a svatého života. Kam to chce díti, jak to chce potupiti, modlářem nazývati aneb jinému dopustiti?

Potom opět u dobrého kněze Bartoše v klášteře byl, a jiných drahně kněží věrných přivedl bych, kteří ještě živi sou, ještě jemu i jiným lidem střídmost jich známa jest.

Ten kněz že jest všel neřádně v kněžství, ne pro práci, — jakož svatý Pavel k Timotheovi v prvním listu v kap. 2. praví: Žádá-li kto biskupství, dobré práce žádá, — ale aby jedl, toliko robotu lidskú; protož ten úřad potupil, modlářstvím nazval, v rotu zvláštní se vydal, odšel rovně jako Jidáš od Krista pána, od apoštoluov k zákonníkuom, potom se oběsil, a tomuto nevím, i s jeho tovaryši i s důstojným biskupem, nač přijde. Pán nebeský v to rač nahlídnúti a přetrhnouti. Není-li to divné a srdce jich nad Faraonovo zatvrzené? Na zlých se horší a na dobrých se nevzdělávají; pro zlé činy některých kněží odstupují od viery, a pro dobré obcování jiných kněží u viere se netvrdí. Tehdy prvnější církev svatá měla se zhoršiti na apoštolích pro jich prohřešení a je i ty kněží, kteří od nich posli, zavrci a jiné sobě vyvoliti, jako tito a Pikharté tak činí. Nebo všickni apoštolé zhřešili: Jidáš, svatý Jan píše 12., že byl zloděj, potom svého pána zradil a oběsil se, a též, jako čtení svatá ukazují, úřadu apoštolského užíval, jako jiní apoštolé, neb též křtil, kázal, ďábly vyháněl, nemocné uzdravoval, jako svatý Petr neb jiný apoštol. O tom píše svatý Matúš 10., svatý Marek 3. a 6. A zdaž sú všickni nezhřešili nad nebeským Pánem? Ale snad dějí: že ještě nebyli stvrzeni duchem svatým. Však i potom zhřešili; píše svatý Pavel Galatským 2. řka: „A když přišel Petr do Antiochii, zjevně sem se jemu protivil, neb jest byl hoden trestání; nebo prvé, než sú přišli někteří od Jakuba, jídal s pohany, a když přišli, liknoval se a odděloval se od nich, boje se těch, kteří byli z židovstva obrázení; a jeho pokrytství povolovali i jiní židé, takže i Barnabáš uveden byl od nich v to pokrytství. Ale kdy sem uzřel, že se neprávě mají k pravdě čtení, řekl sem Petrovi přede všemi: poněvadž ty, sa židem, pohansky si živ, a ne židovsky, kterakž tehdy vedeš k tomu pohany, aby židovsky živi byli?“ A opět o jiných čte se v skutcích apoštolských 15., že mezi nimi stala se ruoznice, neb takto stojí napsáno: „Dí Pavel k Barnabášovi: Vráťce se, navštievme bratří po všech miestech, v nichž sme kázali slovo boží, kterak se mají. Tehdy Barnabáš chtěl pojíti s sebu Jana, jenž příjmi měl Marek; ale Pavel prosil ho řka, protože jest byl odšel od nich z Pamphillii, a nešel s nimi ku práci, aby ho nepojímal. I stalo se jest mezi nimi rozdělení, tak že sta se rozešla ruozno“ oc. Hle, že i mezi apoštolý, jenž měli prvotiny ducha svatého, nalezali se nedostatkové; čím pak mnohým viece při nás! A poněvadž satan pokúšel se o slúpy naše, i kterakž nám odpustí a o nás nepokusí se? Jediné nebeský Pán nerač dáti mu zvítěziti. A kto z těch nových křesťanuov jest bez hříchu, vrz na nás na hříšné, bídné, nehodné sluhý Kristovy kamenem. Známeť se samy v svých nedostatkách, v svých vinnách [sic]; protož se k němu s pokorú utíkáme, který přišel, aby hříšným svú milost dal.

A ač mnozí z našich dávají na sobě pohoršení, a někteří tudy od viery a od nás odstupují: ale ten kněz ne proto, že by se zhoršil, odstúpil. Neb kněz má býti dokonalejší nad jiné a nemá se horšiti na ničemž; ale vidí-li co zlého do spolukněze svého i do jiného člověka, bez horšení má potrestati, přijmi neb nepřijmi; jako apoštolé nehoršíce se jeden na druhým, trestali se i jiného každého člověka. Já toto pravím o tom knězi, že se dal mezi sektáře: učinil to neb z pouhé zlosti, aneb že snad jest z vyobcovaných aneb zmazaný na své pověsti, i tam chce očištěn býti. A toto přidávám, že sektáruom přijíti našeho kněze tolikéž jest, jako nám mnicha neb bosáka. Mnich neb bosák z kláštera nepuojde, leč pro svobodu, aneb že něco spáchal; a ještě nevím o žádném, a znám jich několik, aby se zachoval, jako na kněze by náleželo, po domiech aby se netúlal, ale aby se učil, staršiemu svému poddán byl, než hned se zpěčí. A když jediné umí vyčísti česky kázání, hned farářem chce býti, a sedláci hned o něj stanou a ještě druhému nebudou nic rozuměti; jakož sem toho svědom, že ještě i kázati budou ho učiti, co špačka mluvíti. A skrze ty mnichy v této zemi České všecko toto zlé vzniklo. Sám se nenauč, chce jiné učiti, a co ještě více: nebude uměti mluvíti, a hned kazatelem bude, ani lidé jemu ani sám sobě rozuměti bude. Protož z toho starší naši, a ktož je přijímají, počet musejí vydati. A jakož k nám od Římanuov z klášteruov nic trefného nepřichází, tak od nás k sektáruom žádný bratr věrný a zachovalý nepuojde. Než což u nás v vážnosti není, to již mezi ně jde, a tak, co my vyvržem, to oni přijmou; a již pak haněním, mazáním jiných bude chtěti býti dobraj, počestnaj, ještě zákon boží tak neukazuje. Ale oni přestupování zákona božieho i jiných hříchuov u sebe nevidí, než u jiných nejmenší věc uhlídají. A ten kněz, i Václav i pan biskup JMt, na mnohého kněze svým hrdlem jednoho hříchu smrtného nedokázal by.

Avšak z hříchuov se nevymlouváme, neb všickni jsme zhřešili, jakož svatý Pavel Římanuom v kap. 3. mluví; a všickni potřebujeme slávy boží, aniz muož kto říci, v knihách přísloví 20. napsáno: „Čisté jest mé srdce, čist sem já od hříchu“, poněvadž Izaiáš die v kap. 64., že spravedlnosti naše sou jako rúcho nečisté ženy. Nechajž oni s svými spravedlnostmi se chlubí, jenž od nás jako od hříšných rovně co zákonníci odtrhli se; ale my hříšní utecme se k nebeskému Pánu, kterýžto mocen jest nás od hříchuov očistiti, a tak z hříšných učiniti svaté a sebe hodnee, byť nám pak toho ti zákonníci nepřáli. Nebť nebeský Pán proto ráčil přijíti na svět, s hříšnými obcovati, hříšným se v ruce dáti, aby hříšníci neliknovali se pro své hříchy k němu přistúpiti. Neb kdyby nebeský Pán, tak jako tito sektáři a Pikharté, od hříšných se oddělil, kto z hříšných směl by k němu přistúpiti? Ale žeť jest z své lásky veliké k hříšným ráčil se nakloniti; nébrž když zákonníci utrhalí mu pro ně, ráčil je zaskočiti ve čtení svatého Math. 9., Marka 2., Lukáše 5., řka: „Nepotřebují zdraví lékaře, ale ti, kteří se zle mají“. My zle se máme, dokudž sme v tomto

těle, že sme hříšní a svému Pánu mnoho vinni, protož jeho jako lékaře svrchaného potřebujem; a oni nech nám ho nechají, z rukou neberou, poněvadž pro nás pro hříšné, a ne pro spravedlivé, přijíti ráčil, aby nás povolal k pokání, neb die: Nepřišel sem povolati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Toto jest předivné, že všelici ti sektáři od nás se oddělují v požívání duchovních věcech [sic], že nové kněžstvo sobě zvolili a volí, aby od nich jim všecko nové bylo, jako by ty všechny věci naší nehodností porušeny byly, a pak v tělesných věcech mají s námi spolek, a někdy více lakomí, než jiní, i voklamají, říkají, jako tak praví, kteří z nich vycházejí: „Oklamal sem svět“. To-liž jest zákon, nábožníčkové? Poněvadž vám se zdá, že ste vy teprv pravdu zákona poznali, pročž zákona neplníte, oddělívše se od nás duchovními věcmi. Proč s námi požíváte tělesných, proč se také v tom neoddělíte? Však zákon 2. Joh. zhazuje řka: „Kto nepřináší tohoto učení, takového nepřijímajte do domu svého, ani jemu pozdravení dávajte“. A k Římanom 12: „Nesrovnávajte se s tímto světem“; a I. Corinth. 5.: „Byl-li by kto smilník neb lakomec neb jiný hříšník, velí s takovým ani nejísti“. A bratr přijda mezi přátely neb na jarmark neb na kupectví, netoliko u zlého hospodáře bude, ale i také do krčmy mezi vožralce vejde na pivo neb na víno, a netbá na to, že někdy šenkýř bude zlolajce, kostkář, vražedník, cizoložník; a do kostela nepuojde, aby se nepoškrnil, nébrž ještě jako Pikharté a snad i jiní sektáři zapovídají chození do kosteluv, a do krčem nic. Oni židé Joh. 18. v menším báli se poškrniti a v větším nic. Na rathúz nevešli, aby se nepoškrnili, a Krista Pána nevinného a spravedlivého proti zákonu svému vydali na odsúzení smrti i křivé naň svědčili. Tak tito nebudou nic věděti na kněze, a však pro něj (nic na něj nedokážíc hodného) potupí kostel, jemu se vyhnou, aby se nepoškrnili; a šenkovnímu domu, v němž mnozí neřádné se proti pánu Bohu provozují, nevyhnou se, ani liknují se z ruky zlého a neřádného šenkýře nápoje vzíti; tu se nebojí poškrvny. Nechmež jich, jako nám tak radí nebeský Pán, Mathaei 15.: „Nechte jich, slepí sou“. Slepý slepého povede-li, oba v jámu upadnú.

A kdež praví ten poběhlý kněz, že pro dobré bydlo byl knězem: a v tu sektu jistě nedali sou se proto, aby se postili, poněvadž posty svaté tupí; jakož si sám to shled v tom zboře, když tě také posadili za stuol k jídlu, a bylo v pátek, dali dvoje ryby, jedny podpúštěné máslem a druhé tak z rosola, a naposledy sajř, k němuž praj najprv Matěj sáhl. Neměj mu za zle, neb jest panem biskupem, jenž muož jiné rozhřešiti, jako Římané rozhřešují, netoliko sajř jísti v pátek neb v puostě, ale i maso, takéž i on tak činí. Nazuove-liž to ten poběhlec kněz dobrým bydletem či zlým? U nás praví býti dobré bydlo, a sami v pátek zlého neměli, žerouc s máslem. Já bych to rád časem v středu neb v sobotu přijal, ten jich puost, který si viděl u nich v pátek. A tak muožeš rozuměti, že jako mnich z kláštera pro svo-

bodů uchází, tak on také, aby svobodu měl, v postě i v pátek svatý mlčný i maso jísti, potom se i vození, od nás odšel. Pravil mi bratr Jan Vyskerský, že Václav kmotr tvoje vedl lid a učil v postě aneb v pátek svatý maso jísti, a sám nejedl, neb svědomí odpíralo tomu, až jiní mluvili jemu: „Poněvadž nás tomu učíš, chceme, aby je jedl také s námi aneb před námi“. A on přinucen sa, i jedl. Hle, svědomí odpíralo, a on proti svědomí svému učil; potom z přinucení i učinil, že jedl v pátek aneb v postě maso. Třeba-liž většího hříchu, než proti svému svědomí činiti? Ó kdyby, nesoudiec jiných, nahlédli v se, snad by a bez pochyby našli se hříšnější býti nežli ty, které viní aneb za hříšné mají. Pro hříchy od jiných odstupují, a sami od hříchu čistí nejsou. Veliké oslepení: mrvu vidí v oku cizím a ve svém břevna nevidí! Nejsou-li to praví zákonníci, jenž, jako píše svatý Matúš 23., komáry cedí, velbloudy požírají.

A kdes pověděl, že v tom zboru, když zpívali, mluvili, a to jméno svaté Ježíš jmenovali, že poctivosti a poklony žádné nečinili, a žeš o to mluvil s Vaňkem, proč se neklanějí tomu jménu, poněvadž svatý Pavel praví k Filipenským v kap. 2., aby ve jméno Ježíše každé koleno klekalo, nebeských, zemských i pekelních: dále odpověď, že vnitř a tak v srdci toliko má býti poklona, a ne jako sme se tam klaněli! Pohleď, milý Václave, mudráka toho kmotra tvého, též Václava, že zjevně i s jinými jest proti zákonu božiemu. Však svatý Pavel nejmenuje srdce, než koleno, řka, aby ve jméno Ježíše každé koleno klekalo; a k Římanům 14. dí: Psánoť jest: „Živ sem já, praví pán, že přede mnú bude klekati každé koleno“. Protož, poněvadž upírají poklony zevnitřní, neb skutečné, položím ještě krátce toto proti nim: Jedno, že má poklona býti skutečná neb tělesná aneb zevnitřní. Druhé, že, kdož nečiní poklony zevnitř, aniž jí činí vnitř, a tak kdož se skutečně aneb tělesně neklaní, takéž duchovně se neklaní.

Najprv poklona zevnitřní býti má, a to nám vyznamenává to slovo poklona. Neb poklona, jako by řekl poklonění kolena, a toť jest, což dí apoštol, ve jméno Ježíše aby každé koleno klekalo aneb klanělo se. Proč schvaluje se ve čtení svatého Matúše v kap. 2. poklona zevnitřní oněch tří kráľuov, že padše na zemi, klaněli sú se ještě dítěti maličkému, Kristu Pánu? Jediné proto, že ji oblibuje nebeský Pán a chce tomu, jakož Ezaiáš prorok napsal v kap. 14. A svatý Pavel připomíná, jakož sem svrchu napsal. Praví Pán: Přede mnú bude klekati každé koleno. A protož dí svatý prorok v žalmu 28.: Klanějte se Pánu v síni jeho; a v žalmu 65.: Všecka země klaněj se tobě, píseň zpívaj jménu tvému. A aby rozuměli, že zevnitř aneb tělesně, svatý Jan v zjevení v kap. 22. dí: Padl sem, abych se klaněl před nohama anděla toho, který mi tyto věci ukazoval; i řekl jest mi: „Hleď, aby toho nečinil, neb sem spolumužebník tvoje; Bohu se klaněj“; totiž: před Bohem padaj, Bohu se tak klaněj, ale ne mně, neb sem já též služebník boží jako i ty. Opět svatý

Matúš 4. píše, že takověž ďábel chtěl pokloně od Krista Pána, okazav mu království světa, řekl: „Tyto všecky věci dám tobě, jestliže padna, budeš mi se klaněti.“ A nebeský Pán ráčil říci: Jdi, satane, psánoť jest: Pánu Bohu tvému klaněti se budeš. A ve čtení sv. Jana 11. Maria Magdalena u Lazara, bratra svého mrtvého, padla k nohám Ježíšovým, kterýž jest řekl jí: „Nepadaj, neklaněj mi se tak, toliko věř, dostiž já mám na srdci, když mi ho pokloníš“. Ale přijal to od ní a bratra jí vzkřísil z mrtvých. A my čteme, že lidé anděluom božím, nébrž i lidem klaněli se. Onen dobrý Loth, v prvních knihách Mojžíšových napsáno v kapitole 19., klaněl se anděluom božím; a v kapitole 33. Jakob klaněl se bratru svému Ezau. A opět synové Jakobovi klaněli se bratru svému Jozefovi. Nad to my tomu jmenu drahému Ježíš, jenž jest spasení naše, klaněti se máme, an sám Kristus Pán, maje se modliti Bohu otci svému, (svatý Lukáš píše v kap. 22.), ráčil na kolena svá kleknúti k naučení našemu, abychom my také, když se jemu modlíme aneb jej vzýváme, na kolena klekali, jemu skutečně se klaněli. Neb dí písmo: Všeliké Kristovo činění jest naše naučení. Tehdy poněvadž Kristus klekal, nad to my klekati, klaněti se máme.

Druhé, ktož nečiní jmenu božiemu poklony zevnitř, aniž činí vnitř. Máme napsáno ve čtení svatého Matúše 12.: „Z hojnosti srdce ústa mluví“. A tak jako ústa sou posel srdce, což v srdci jest, to ústa oznámí, takéž poklona zevnitřní jest dokázání poklony vnitřní. A kdyby Vaněk měl poklonu jmenu božiemu vnitř, nikoli by proti pokloně zevnitřní nemluvil; neb ten člověk, který činí poklonu srdcem jmenu božiemu, hned toho skutečně dokáže, že i hlavy své i kolena svého nakloní; jako onen slepý narozený ve čtení svatého Jana v kap. 9., když se jemu nebeský Pán po uzdravení jeho ukázal a řekl: Věříš-[i] v syna Božieho? Odpověděl on a řekl: Kto jest, pane, abych uvěřil veň? I řekl jemu Ježíš: I viděl si ho, a jenž mluví s tebou, onť jest. 'A on dí: Věřím, Pane, a pad, klaněl se jemu. Hle, když uvěřil srdcem, hned toho skutkem dokázal, že pad před ním. Neb člověk zamiluje-li to jmeno drahé Ježíš, hned toho skutkem dokáže, klaněje se jemu, aniž bude moci zapřítí toho, aby mu se neklaněl. Pak-li se (jako oni) jemu neklaní, totiž skutečně neb tělesně, jistě žef ho nemiluje, aniž mu poklonu duchovní činí; neb jedno z druhého pochází, poklona tělesná z poklony srdečné. A tak, co jest [v] vnitřním člověku, to ukáže člověk zevnitřní; jakož zákon boží ukazuje, že, ktožkoli v Krista Pána uvěřil, srdcem jej zamiloval, hned toho skutkem dokázal. Píše svatý Lukáš v kap. 17., že Kristus Pán očistil deset málomocných. Byli-li sou toho očistění všickni vděční, nemůžeme říci, by byli, poněvadž sú toho skutkem nedokázali; nébrž chcem-li pravdu pověděti, musíme říci, jakož řeč Kristova okazuje, že sú nebyli vděční, krom jednoho, kterýžto jakž uhlídal, že očistěn jest, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha, a padl na tvář před nohy jeho, dieky činil (tento padl a oni nechť se klaněti); a ten byl Samaritán. I odpovídaje Ježíš, řekl jest: „Však deset očistěno jest,

a kde jich jest devět? Není nalezen, kdo by se navrátil a vzdal chválu Bohu, jedině tento cizozemec.“ Hle, když sú se skutečně nevrátili, Kristu Pánu jako tento z očistění svého díkuov nečinili, Kristu se neklaněli, dokázali, že ani vnitřně učinili toho; neb kdyby vděčni byli vnitřně, pánu Bohu děkovali, jemu se na srdci klaněli, také by toho skutkem dokázali, jako tento. A tohoto nebeský Pán schvaluje, ne ony; nébrž o oněch praví, že jemu chvály nevzdali, neb dí: Není nalezen, kto by se navrátil a vzdal chválu Bohu, jediný tento cizozemec. Protož kto jménu božiemu neklaní se skutečně neb tělesně, neklaní se jemu také duchovně aneb vnitřně. A zdaž to jméno drahé není toho hodno? Ano, v tom jmenu všecko dobré nám přišlo, nébrž v skutcích apoštolských v kap. 4. svatý Petr praví, že není pod nebem jiného jmena; v němž bychom měli spasení býti, kromě to jmeno Ježíš.

Protož, milý Václave, těm svůdcím i Vaňkovi, jenž praví, že srdcem a ne koleny máme se klaněti jmenu božiemu, nevěř jako falešným prorokom; neb falešně, majíce ducha lživého, proti zákonu božiemu mluví, jakož již dovedeno z zákona božieho, ač prostě a hloupě, však věrně. To jmeno svaté miluoj, vyznávaj, klaněj se jemu, netoliko na srdci, ale i skutečně kolenoma svýma tělesnýma. Neb jako tobě pán Buoh dal dva člověky, vnitřnieho a zevnitřnieho, totiž duši i tělo, také dvojí poklonu máš mu činiti, duchovní i tělesnú, aby se klaněl duchem i tělem tomu drahému jmenu Ježíš, a to svaté jmeno aby i duši i tělo tvé spasilo. Miajž se dobře a pamatuj na mne na svých modlitbách. Budiž Pán Buoh s tebú a ostříhajž tě ode všeho zlého Amen. 1529.

E. XIII.

POPIS ODCIZENÝCH STATKŮ DUCHOVENSTVA

postoupených komoře královské roku 1454.

Vydává V. V. Tomek.

V prvním a druhém díle Archivu Českého (I. 493—546, II. 173—208, 444—481) vydána jsou „Registra zápisův královských i obecných r. 1453 a 1454 sepsaná“, to jest popis někdejších statků duchovenstva v Čechách, kterých byl císař Sigmund zápisy čili zástavami v určitých summách peněz postoupil rozličným pánům, rytířům neb i městům během války Husitské nebo po skončení jí následkem smluv se stavy zemskými zavřených. Byly to totiž statky dílem, kterých zapsáním Sigmund zjednal sobě od jednotlivých pánů a rytířů pomoc válečnou, dílem kterých se protivníci jeho během války zmocnili, jimž on potom dle výminek míru dal na ně zápisy. Z usnešení sněmu roku 1453 za krále Ladislava působením Jiřího Poděbradského co správce zemského složen jest registřík všechněch těchto zápisů, aby se vědělo, kdo jaké právo měl nebo neměl, tak aby ti, kteří se statků byli zmocnili bez zápisů, přidrženi byli k navrácení jich ku prospěchu komory královské. Byla k tomu, jak v předmluvě k I. dílu Archivu pověděno, zřízena kommissí, která měla práci svou počítí dne 23. listopadu roku 1453, pokračovati v ní čtyři neděle, a za čtyry neděle potom opět čtyry neděle.

S tímto registrem zápisů věcně souvisí registřík jiný, o kterém se v onom usnešení sněmovním zmínka neděje, ač beze vší pochybnosti i k sepsání jeho se téhož času přikročilo, totiž registřík statků těch, na které držitelé zápisů neměli a protož nyní králi a správci zemskému jich musili postupovati. Naskytl se nám registřík takový v rukopise bibliotšky kapituly Pražské pod znamením G. XXV. formatu úzkého podlouhlého, ve kterém se nachází na listech 22 až 31. Jest to přepis souvěký, jak dokazuje ráz písma právě ještě z prostředka patnáctého století a k tomu také několik slov připsaných do něho pozdější rukou doktora Jana z Krumlova, kterýž byl kanovníkem a později děkanem Pražským od r. 1461 až 1488. Patrně byl shotoven ku potřebě kapituly, již záleželo na zvědění, které z jejích statků nacházely se mezi navracenými, aby snad časem od krále jich zase vyžádati mohla. Ukazuje k tomu i poznámka na listě 27 jinou rukou současnou učiněná, kdež při uvedení Újezdce mezi všemi navracenými praví se: Což se Újezdcuo dotýče, nevieme ještě, který náš. (Že se

mezi navrácenými statky mnoho nacházelo, ježto někdy náležely kostelu Pražskému, uvedl jsem v IX. díle dějepisu Pražského v poznámce na str. 62.)

Dle udání v registříku samém počalo se postupování statků od těch, kteří neměli zápisů na ně, dne 2. Ledna roku 1454, a pokračovalo se v něm dne 19. Ledna i ještě dne 7. Unora. Činí se pak také zmínka o dvojím postoupení „králi a panu správci“, kteréž vykonáno bylo v Lounech, což vyložití se dá tím, že se správce zemský Jiří Poděbradský za dní 28. Ledna až 2. Unora nacházel osobně v Lounech za příčinou tehdejšího vyjednávání s knížaty saskými (viz Palackého Dějiny IV. 1. na str. 322 a Dějepis Prahy VI. 249), což tedy připadá do též doby. Viděti jest z toho, že hlavně doba čtyř neděl, které měly minouti mezi prvními a druhými čtyřmi nedělemi vykázanými k registrování zápisů, užitá byla k tomuto postupování, ale i potom se v něm ještě pokračovalo.

Registřík vykazuje 45 jmen osob stavu panského neb rytířského a 5 měst, totiž Žatce, Loun, Slaného, Nimburka a Starého města Pražského, od nichž se jaká postupování stala, při čemž jména některá dvakrát se opakují, někdy zbytečně nějakým omylem, někdy protože postupovali dvakrát, jiným dnem a jiného statku, nebo také s některou malou opravou v prvním udání. Vsi, které byly postupovány, vyčítá se 126, k tomu jedno městečko Postoloprty čili Kostoloprty a tvrz jedna Řisuty v kraji Litoměřickém. Při každé vsi, vyjma některé, uvádí se platy a požitky z ní vycházející, při některých také lidé poddaní dle jmen. Také pak tu se naskytuje, že některé vsi se uvodí dvakrát, buď zase jen omylem, nebo s některými opravami, nebo že některá část vsi byla postoupena od jednoho, druhá od jiného držitele. Pro snadnější porovnání klademe zde jména jich, abychom na totožnost upozornili. Jsou to vsi Myškovice v kraji Kouřimském (fol. 23, 27), Neumětice v kraji Rakovnickém (fol. 24, 27), Čánka a Mokřý v kraji Hradeckém (fol. 24, 27, 30), Nehránice v Žatecku (fol. 25, 31), Třeběchovice v Slanském kraji, které fol. 25 psány jsou Rzebiechoviczích, fol. 27 pak teprv správně Třeběchovice (nyní Třebichovice), Horky jinak Horka v Žateckém kraji, jednou tak a podruhé onak psaná (fol. 26, 27), Končítá u Žitelic, tehdaž v kraji Hradeckém (fol. 27, 29), nyní Končice, a Újezdec v kraji tehdejším Vltavském (fol. 27, 30), totiž ves toho jména na břehu Sázavy za Jílovým.

[Fol. 22.] **Registrum, kteříž mají králově Mti a panu správci sstoupovati, kteříž zápisuov nemají, léta buožieho tisícieho CCCCLIII tu středu po novém létě [2. Ledna].**

Item *Hájek z Popovic* sstúpil lidí *Všechrom* v Kúřimském kraji KMti a k pánu správci (Jiříkovi z Poděbrad).*)

It. Jakub rychtář platí 1 k. gr.

it. Svatoš 40 gr.

it. Václav 55 gr.

it. Řehák 10 gr.

it. Matěj 45 gr.

Sabbato ante Fabiani Sebastiani. [19. Ledna.]

Pan *Zdeněk z Štermberka* sstúpil lidí v Boleslavském kraji KMti a panu správci.

*) Slova v závorkách psána jsou rukou Jana z Krumlova.

Hlaveň větčí

It. Václav rychtář platí úroka 2 k. 50 gr.,
10 kur a 2 kopě minus 10 vajec.
It. Havel Višiek $1\frac{1}{2}$ k. 4 gr., 6 kur
a 1 k. vajec.
it. Mařík Chlup 4 k. minus 2 gr., 14
kur a 20 vajec.
it. Janek Kadeřávek $\frac{1}{2}$ k. minus 2 gr.
14 kur 20 vajec.
it. Petr ovčák 2 k. 8 gr. 4 kury 1 k.
vajec.
it. Řehák Kačierek 1 k. 6 gr. 4 kur
 $\frac{1}{2}$ k. 3 vajec.

it. Duchek Rin 2 k. 26 gr. 8 kur 1 k.
6 vajec.
it. Řehák Beblík 2 k. 16 gr. 11 kur,
1 k. 8 vajec.
it. Havel Chvalík 22 gr. 14 kur 40
vajec.
it. Antoš 26 gr. 28 kur, 80 vajec.
it. Hanuš Němec 13 gr. 7 kur 20 vajec.
it. Matěj Šípec $\frac{1}{2}$ k. 9 gr. 20 kur,
1 k. vajec.
it. Mařík Holčiek 26 gr. 14 kur, 40
vajec.

Summa ročního úroka té vsi 18 k. 50 gr. a $2\frac{1}{2}$ k. a 5 kur, 11 k. 17 vajec.

Druhá ves Dřiče [Dřisy?].

It. Blažek vinař
it. Štěpán
it. Jakubovo pusté
it. Martin
it. Michal
it. Anna vdova
it. sirotčie puol dědiny

it. Antoš
it. Kozel a Vaněk
it. Petřík a Šimon
it. Mařík
it. Maruše vdova
it. Dubec
it. Margeta vdova.

Ti mají deset dědin, ježto s nich na vinnici dělají. Tíz robotníci platie na velikú noc 9 kur 45 vajec, na sv. Václava tolikéž a na vánocě tolikéž.

It. rychtář vinař 4 gr.
it. Dubec 4 gr.
it. Michal 8 gr.

it. Klara vdova 8 gr.
it. Ondráček z Uovčář 8 gr.
it. Jiřík z Lhoty 8 gr.

Ten úrok dávají jednu v rok.

It. Mařík Kozel 1 k. 4 kur.
it. Klara vdova 1 k. 4 kur.
it. Velek $\frac{1}{2}$ k. gr. 2 kur.
it. Jan Kršnák 80 gr. 4 kur.
it. Jan Švagr 54 gr. 3 kur.
it. Řehák 14 gr.
it. Petřík 15 gr.

it. Řehák týž 1 k. gr.
it. Šimon 1 k. gr. 4 kur.
it. Václav 80 gr. 4 kur.
it. Štěpán $\frac{1}{2}$ k. gr.
it. Antoš 80 gr.
it. s pustého 80 gr., kteréhož páni po-
žívali.

Summa ročního úroka 12 k. 23 gr. 52 kur 45 vajec.

Ves Kozly.

Václav rychtář 1 k. 4 gr.
 it. Marek 1 k. 4 gr.
 it. Hothart 52 gr.
 it. Vanček rybář 52 gr.
 it. Slabě 1 k. gr.
 it. Mařík 1 k. gr.
 it. Petrouš 1 k. 4 gr.
 it. Jíra 52 gr.
 it. Matěj 52 gr.

it. Jan 1 k. 4 gr.
 it. týž rychtář na sv. Jakuba 22 gr.
 a 10 kur.
 it. Hothart 22 gr. 10 kur.
 it. Vanček 11 gr. 5 kur.
 it. Martin 55 gr. 16 kur.
 it. Jíra 7 gr. 5 kur.
 it. Matěj 11 gr. 5 kur.

Summa té vsi ročního úroka 11 k. 44 gr. 51 kur.

[Fol. 23.] Pan Zdeněk z Štermberka sstúpil vsi Beřkovic [Beřkovic] v Slanském kraji.

Item Jan rychtář platí $4\frac{1}{2}$ k. minus 2	it. Antoš $2\frac{1}{2}$ k.
gr. 16 kur.	it. Sočovička 84 gr.
it. Jaroš (sic) minus 8 gr. 9 kur.	it. Řehoř 2 k. 20 gr.

Summa úroka ročního té vsi $14\frac{1}{2}$ k. 4 gr. 25 kur.

Páni Lúnští sstúpili vsi králově Mti a panu správci v Žateckém kraji.

Počeradec ves [Počeradce]. It. v té vsi Počeradci 15 člověkův platie úroka ročního peněžitého 12 k. 20 gr. it. obilé $74\frac{1}{2}$ strichuov.

it. roboty $74\frac{1}{2}$ dní.	it. 9 k. a 40 vajec.
it. $18\frac{1}{2}$ kur.	it. $9\frac{1}{2}$ dne rolee.

Ves Mnichuov.

it. ročního úroka 5 k. 19 gr.	it. šosu 54 gr.
-------------------------------	-----------------

Taynec ves. It. lidí usedlých 29, a ti platie summy penez ročně $18\frac{1}{2}$ k. $3\frac{1}{2}$ gr. $3\frac{1}{2}$ peníze, $47\frac{1}{2}$ k. kur, $24\frac{1}{2}$ k. bez 2 vajec, obilé $2\frac{1}{2}$ k. minus 5 strichuov. 11 podsedčích 4 gr. Všecka obec platie s hory 15 gr. It. 13 pústek podsedčích.

Senice ves [Senec?]. It. 8 člověkuov; ti platie summy peněz ročních $3\frac{1}{2}$ k. 1 gr. $13\frac{1}{2}$ dne rolé, $13\frac{1}{2}$ dne žní, dvojuje pústky i s těch úrok jde.

Vodolice ves. It. 10 člověkuov. Summa té vsi 15 k. 15 gr., 15 dní roboty každý týden, dokudž obilé stává; a vorati 15 dní do roka, 3 pustotiny, ježto s nich platiti mají 15 gr. Krěma pustá.

Blažek sstupuje 2 člověky v Pečkách, a ti platie úroka ročního 2 k. 40 gr.

Pan Zajímač sstúpil KMti a panu správci ve vsi Myškovcích v Kúřimském kraji. It. dva člověky, platie úroka ročního 15 k. gr.

Ves *Břežany*. It. 3 človery, platie úroka ročnieho 8 k. 40 gr.

Pan *Aleš z Štermberka* sstúpil vsi *Kopaniny* v Slanském kraji KMti a panu správci. It. v té vsi 9 človekuov a ti platie úroka ročnieho 16 k. 19 gr. 12 slepic; rychtář 2 dědině pusté drží, ježto s nich neplatí.

Mikuláš Friczek sstupuje v kraji Boleslavském v *Uhelnici* [Ouhelnici]. It. 2 človery, a ti platie jednu v rok 52 gr. 3 kur, 3 dni žetí. Janek ze Ctiměři 1½ k. minus 4 gr. a 2 kur o vánocích.

Pan *Vaněk z Vrabie* sstúpil lidi KMti a správci *Drziebieczewsy* [sic] v Kúřimském kraji čtyry človery, a ti platie 7½ k. 8 gr.

Ves *Řeporyje* v Slanském kraji. It. 7 človekuov, a ti platie úroka ročnieho 42 k. 20 gr., 82 kur, 36 dní orati, pustého 9½ lánu.

Bykoše v Podbrdí. It. 8 človekuov, a ti platie úroka ročního 19 k. 17 gr., 33 kur.

Újezdec u Karšteina. It. 9 človekuov, a ti platie úroka ročního 16 k. 22 gr. 54 kur, 1 pustina.

Hrašetice u Knína. It. 10 človekuov, a ti platie úroka ročního 6½ k. 6 gr., berně 3 k. 18 gr. na svíčky, 82 kur, 49½ dní roboty.

Martin z Popovic platí ročnieho úroka 3 k. gr. v Kúřimském kraji.

Pan *Aleš z Štermberka* sstupuje KMti a panu správci vsi *Řisut* v Slanském kraji. It. v té vsi 24 lidí, a ti platie ročního úroka 26 k. 26 gr., za roboty 3 k. gr. 1 pustina a s nie placeno 3 k. gr. do roka.

It. z *Sakuov* Kříž platí 2 k. 12 gr. do roka.

It. *Václav Carda* sstúpil jest KMti oc dvou vsí *Zbynie* [Zbiny] od Bezděze. it. 9 človekuov, a ti platie ročnieho úroka 8½ k. gr., 25 kur a 22 strichuov obilé a 10 plecí, 3 pustiny.

Ve vsi *Malešově* v Litoměřickém kraji it. 38 lidí, a ti platie úroka ročnieho 23 k. 26 gr. 4 pen., 60 minus 1 kur, 1 pustina.

Pan *Mikuláš Brčál* sstúpil KMti a panu správci tvrže *Řisuty* i s rybníky i s tiem se vším, což jest v držení byl.

[Fol. 24.] *Bušek Sekyrka z Sedčic* sstúpil jest KMti oc ve vsi v *Žaboklicích* a v *Čejkovicích* v Žateckém kraji ročnieho platu 15 k. gr. a ty má sám sbera vydávati, tak on praví, že jsú tak i předci jeho vydávali a též on chce vydávati.

It. v kraji Bechynském v *Semnicích* 3 človery, a ti platie 72 gr. do roka.

Jan Pardus sstupuje KMti oc: it. ves *Rohozec*, 13 človekuov, a ti platie jednu do roka na sv. Havla 16 k. 2 gr. 2 penieze, 73 kur, 73 dní žní.

Ves *Kobylník* 10 človekuov, a ti platie jednu do roka 6 k. gr.

It. *Lišicze* ves 8 čl. a ti platie jednu do roka na sv. Havla 5½ k. 1½ gr. 25 kur a žní 25 dní. Lesové k té vsi slušejí, a ty spravuje rychtář.

Sulovice ves 11 čl. a ti platie 7 k. gr. 35 kur, žní 25 dní, čtvrt pustá.

Páni *Staroměstští* sstupují KMti a panu správci ves *Kopec* [Kopeč] 3 človény, a ti platie ročního úroka 6 k. gr.

Ves *Postřižín* 4 človény, a ti platie ročního úroka 2 k. 8 gr.

Václav Carda sstupuje KMti oc Matěje z *Statínice*, a ten platí ročního úroka 12 k. gr. pod některakú výmienkú.

Ve vsi *Neuměřicích* 6 človékuov, a ti platie ročního úroka 14 k. minus 4 gr. 4 peněz, 2 k. 18 kur, 11 husí, a to na sv. Havla, 11 beráncuov, 12 k. 20 vajec. A to má dáno býti k sv. Jiří, a luka k té vsi.

It. mlynář z duolu pod *Vokoří* [Okor], a ten platí jednu v rok 48 gr.

It. Štěpán kovář, ten platí 1 k. gr. do roka. A ti všickni jsú v Slanském kraji.

Bohusláv z *Chlumu* sstupuje KMti a panu správci v Plzenském kraji *Chodorova* [?] vsi celé.

Meyssnar sstupuje KMti oc *Jana* ze *Kbela*, a ten platí 3 k. gr. do roka v Kúřimském kraji.

Pan *Vilém* z *Rabie* sstupuje KMti oc *Žehrovice* vsi v Plzenském kraji, a v té vsi jest lidí 19, a ti platie ročního úroka 42½ k. 2 gr., 1 pusté, a rychtářství svobodné, než služba s toho jest, s té pustky 2 k. 24 gr.

Pan *Ješek Hlaváč* z se *Žlebuov* sstupuje KMti a panu oc ve dvou vsí v *Mokrém* a v *Čance* to, což jest sám držal v Hradeckém kraji. V *Mokrém* jest 5 človékuov, a ti platie ročního úroka a ženných peněz 5 k. 2½ gr. 5 hal. 3 kur 5 haz., 1½ k. 3 vajce.

[Fol. 25.] *Zdislav* a syn jeho z *Růdnice* sstupují KMti a panu správci v *Kuniticích* 7 k. minus 20 gr. v Hradeckém kraji, a tak pravie, že sami majie ten plat vydávati, jakož od starodávna předci jich jsú vydávali.

Kněz Bedřich sstupuje KMti a panu správci *Újezdce* v Kúřimském kraji, dvoru, a na tom sedí Vydělek a drží pět lánuov, a s těch má platiti 10 k. gr. do roka.

V *Blyně* jeden človek jménem Mareš, a ten platí úroka ročního 4 k. gr.

It. ve *Kbele* dva človény, Beneš a Štěpán, a ti platie ročního úroka 10 k. gr. 16 kur.

It. v *Chvatlině* 3 človény, Vaněk, Kubec a Jan, a ti platie ročního úroka 6½ k. 22 gr.

It. v *Břežanech* 5 človékův, a ti platie ročního úroka 11 k. gr. a 1 k. gr. 50 gr. ženných.

I. v *Chraštaněch* 4 člověky, a ti platie ročnieho úroka 9 k. 27 gr. $4\frac{1}{2}$ k. 13 vajec, 21 kur.

It. *Kravařích* mlynář, a ten platí ročnieho úroka 4 k. gr. i s lovišti na Labi, stupuje kněz Bedřich i s tím mlýnem.

Pan *Dětrich z Přelúče* stupuje KMti a panu správci vsi v *Okráhlém*, a ti platie ročnieho úroka $7\frac{1}{2}$ k. gr. v Hradeckém kraji.

Milota z Třenovic a z Lešan sstupuje KMti a panu správci *Maškovice* vsi Vltavském kraji, a ti platie ročnieho úroka $5\frac{1}{2}$ k. 4 gr., 39 kur, 4 k. 10 vajec; lesové a rybník k té vsi jsú.

Jan Kocovský sstupuje KMti a p. správci vsi *Taynce* v Plzenském kraji, kteráž leží v Chotěšovicích u kláštera.

Pan *Ješíek Žlebský v Čánkovicích* 10 člověkův, a ti platie ročnieho úroka 11 k. $6\frac{1}{2}$ gr., 10 kur 3 den. 4 k. vajec, 1 pustina: Hájek; luka drží Oldřich z Přepych.

Ten čtvrtěk po sv. Dorotě [7. Února] *Mikuláš Čapek z Zalužan* sstupuje KMti a p. správci vsi *Varobyl* v Boleslavském kraji, a v té vsi jest 9 člověkův, a ti platie ročnieho úroka 19 k. gr. 6 pustin.

Páni *Žatečtí* stupují KMti a panu správci vsi *Nechránice* v Žateckém kraji, a v té vsi jest 11 člověkův, a ti platie ročnieho úroka 17 k. 40 gr.

Pan *Krušina z Kumburka* stupuje KMti a p. správci platu v *Chomúticích* v Hradeckém kraji 6 člověkův, a ti platie ročnieho úroka 2 k. minus 8 gr.

Páni *Slanští* stupují KMti a p. správci vsi *Rzebiechovicích* [sic — Třebichovici] 7 člověkův, a ti platie ročnieho úroka 2 k. 51 gr. v Slanském kraji.

It. *Wsticzzech* [snad Vstiš] 4 člověky, a ti platí ročnieho úroka 4 k. 24 gr.

It. *Wzrzyczch* [Žižice?] 7 člověkův, a ti platie úroka ročnieho 5 k. 18 gr.

It. v *Třebízi* 13 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka $21\frac{1}{2}$ k. 4 gr.

It. *Libovice* ves, a tu jest 11 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 12 k. gr.

Pan *Břeněk z Rabie* [?], sstupuje KMti a panu správci vsi *Libákovice* v Plzenském kraji u Přestic, a v té vsi jest deset člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 12 k. gr. i s těmi jakož na nápravě sedie, a ti lidé pravie, že jim kněz Albík odpustil po 2 gr. z země; a v té vsi jest krěma a tři pústky, ale proto s nich úrok platie.

[Fol. 26.] *Mikuláš Ojěř z Velkého Lipna* stupuje KMti a panu správci u *Velikém Lipně* lidí, kteříž jsú slušeli k svatě Anně, a v té vsi jest 7 člověků, a ti platie ročnieho úroka 10 k. gr.

Jošt z Stupadl stupuje KMti a p. správci v *Doubravě* 4 k. gr. platu bez panstvie to, což jest sám držal, v Plzenském kraji.

Kerunk z Sukdola stupuje KMti a p. správci dvoru pustého v *Lysolajích* v Slanském kraji, z čehož jest platu ročního 3 k. gr.

Lidé z *Sukdola* platie z toho dvora 2 k. gr., a 2 člověky z *Lysolaj* platie 2 k. gr. *Jakub a Vaněk*, a k tomu jsou tři lúčky.

Paní *Dorota Jirklova* sstupuje KMti a panu správci 6 člověkuov v *Liběchově* a ti platie ročního úroka 8 k. gr. a 5 kur, 2 hájky v Litoměřickém kraji.

Pan *Jakub Zlaticz* [sic; má nepochybně čteno býti *Jakub z Žlutic*, jinak *Jakoubek z Vřesovic*] stupuje KMti a panu správci, jsa v Lúnech, těchto vsí: v *Žitonicích* 3 člověky, a ti platie ročního úroka 2 k. 24 gr.

Kopist na převoze ves, a v té jest vsi 21 člověkuov, a ti platie ročního úroka 6 $\frac{1}{2}$ k. a 3 gr. bez 1 pen.; roboty platie 3 $\frac{1}{2}$ k. 6 dní; 2 $\frac{1}{2}$ k. bez 4 kur, 15 k. 1 vaječ; osm pluhuv a brána na jeř a na ozim. Též v Litoměřickém kraji.

Újezd ves. It. v té vsi jest 7 člověkuov, a ti platie ročního 5 k. minus 4 gr.

Polerady [jinou rukou, zdá se že *Jana z Krumlova*]. Páni *Žatečtí* stúpili jsou KMti a panu správci v Lúniech vsi *Polerady*, a v té jest vsi 14 člověkuov, a ti platie ročního úroka 13 k. 3 gr., kur 48, 6 k. 24 vaječ, a súdného 12 gr. a 12 peněz.

Milčeves. It. v té vsi jest 9 člověků, a ti platie ročního úroka 9 k. 50 gr.

Chudeřín ves. It. v té vsi jest 14 člověků, a ti platie ročního úroka 14 k. 26 gr. a trůje ryby do roka. Mlynář má 2 kole na vodě veliké; toho neumějí zpravit, co platie.

Denetice ves. It. v té vsi jest 10 člověků, a ti platie suté obilé, žita 156 strychuov a ječmene 104 strychuov.

Vlhostice ves. A v té vsi jest 4 člověky, a ti platie ročního úroka 6 k. $\frac{1}{2}$ gr., 4 kopy vaječ.

Selebicz ves. It. v té vsi jsou 3 člověky, a ti platie ročního 3 $\frac{1}{2}$ k. gr.

Horky ves. It. a v té vsi jest 8 člověkuov, a ti platie ročního úroka 8 k. bez 2 gr., 30 kur, 4 k. vaječ.

Čermník. It. a v té vsi jsou 2 člověky, a ti platie ročního úroka 2 k. 8 gr.

Páni *Slanští* stúpili v *Malém Kvíci* 3 člověkuov, a ti platie ročního úroka 3 k. gr.

It. ze *Vssjehbich* 5 člověkuov, a ti platie ročního úroka 5 k. 50 gr.

Kněz Bedřich stupuje: It. *Jarosz z Újezdce* [sic, snad *Jaroše z Újezdce*!] u Kolína, a ten platiti má 5 $\frac{1}{2}$ k. 6 gr. do roka.

Matůš Zrutský stupuje KMti a panu správci 4 vsí v Čáslavském kraji.

[Fol. 27.] It. *Myškovice*, těch jest stúpil pan *Zajímač*, a ti platie 15 k. gr.

It. *Újezdec* u Karšteina, a ti platie 16 k. 22 gr. 54 kur. (Přetrženo).

[Jinou rukou souvěkou připsáno:] Což se *Újezdcu* dotýče, nevieme ještě, který náš.

It. *Neuměřice*, těch jest sstúpil *Carda*, a platie ročnieho úroka 14 k. minus 4 gr., 18 kur, 11 husí, a to na sv. Havla, 11 beráncuov, 12 k. a 20 vajec, a to na sv. Jiříe, a luka k té vsi.

Mlynář z duolu pod *Vokoří*, ten platí jednu v rok 48 gr. Item Štěpán kovář, ten platí 1 k. gr. v rok.

It. *Kbel* v Kúřimském kraji *Meyssner* jest sstúpil dva člověky, a ti platie 3 k. do roka.

It. *Újezdec* dvuor v Kúřimském kraji, a toho jest sstúpil *Bedřich*, platí úroka ročnieho 10 k. gr.

It. ve *Kbele* dva člověky, Beneš a Štěpán, ti platie 10 k. gr. ročnieho úroka, 16 kur. Těch jest sstúpil *Bedřich*.

Páni *Slanští* sstúpili *Třebechovic*, a ti platie 2 k. a 51 gr. v Slanském kraji.

Horka ves. Páni *Žatečtí* sstúpili *Horky* vsi, a jest v nie osm člověkuov a platie 8 k. minus 2 gr., 30 kur 4 k. vajec.

It. *Mrzák* sstúpil vsi *Končítě* u Žízilic v Hradeckém kraji, a v té vsi jest 11 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 26 k.

Újezdec. It. *Kobian* sstúpil vsi *Újezdce* v Vltavském kraji, a ti platie úroka ročnieho 7 k. 18 gr.

It. *Čánka*, *Mokrý* uvázala se jest králova milost v ty lidi, kteréž jest držel *Červenohořský* pan *Hynek Mikšovi* z *Hrádku* a *Petrovi Ploticzkému*. A v těch vsech jest 24 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 36 k. A to proto, že jsú na ně zápisu neměli.

[Fol. 29.] It. ve *Vsesocech* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 4½ k. 4½ gr., 25 dní roboty, 12 kur.

It. v *Mileticích* 8 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 4 k. 24 gr. 24 dní roboty, 12 kur.

It. v *Chrastově* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 4 k. 24 gr., a 2 lány pustá, 24 dní roboty, 12 kur.

It. v *Újezdci* 2 člověky, ti mají slúžiti a k tomu spravovati les a 2 rybníky.

Bohuslav z *Dobré* stupuje oc řeky, s kteréž platie na každé suché dni 28 gr. u Zbraslavi a čtvrt lúky Lajovské a puol lesa nad Radotínem.

Kavan stupuje oc vsi Podsyenem *Chlistovic*, a v té vsi jest 20 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 13 k. 22½ gr. 73 dní roboty, 36 kur.

Týništková vdova stupuje KMti a panu správci v *Týništi* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 3 k. 3 gr. 14 dní roboty, 12 kur.

Páni *Nimburští* stupují KMti a p. správci vsi *Drahelice* v Boleslavském kraji, a v té vsi jest 12 člověkuov, a ti platie ročního úroka 18 k. gr., a 2 podsedky.

Pan *Mrzák* stupuje KMti a p. správci vsi *Končité* u Žitčelic v Hradeckém kraji, a v té vsi jest 16 člověkuov, a ti platie ročního úroka 26 k. gr.

Bechyňka stupuje KMti a p. správci *Chraštan* vsi u Bechyně, a v té vsi 7 člověkuov, a ti platie ročního úroka 6 k. 40 gr. a s mlýna $\frac{1}{2}$ k. 2 gr.; a jsú 2 chrastiny.

Václav z Chruštěnic stupuje KMti oc vsi pusté *Březové* u Berouna.

Pan Jan *Děčinský* stupuje KMti a p. správci těchto vsí dole psaných.

Ves *Kmínce*. It. v té vsi 11 člověkuov, a ti platie ročního úroka $4\frac{1}{2}$ k. 5 gr. 5 peněz, vazby $11\frac{1}{2}$ vozu, roboty $3\frac{1}{2}$ dne, kur 14 a les.

Ves *Zaubrnice* [Zubrnice]. It. v té vsi člověkuov 13, a ti platie ročního úroka 5 k. minus 5 gr. 5 peněz, vazby [vozby?] 15 vozuov, roboty 15 dní, kur 15, 3 k. minus 6 vajec. A k té vsi příslušie les, ježto slove Záhoříe.

Ves *Lešno*. It. v té vsi 7 člověkuov, a ti platie ročního úroka $3\frac{1}{2}$ k. minus 2 gr., 12 vozuov, roboty 12 dní, 12 kur, 1 k. 12 vajec.

Ves *Německý Taynec*. It. v té vsi jest jeden člověk jménem Hanek a ten platie ročního úroka 8 k. minus 4 gr.

[Fol. 30.] Ves *Řepice Hořejné*. It. v té vsi jest 11 člověkuov, a ti platie ročního úroka $11\frac{1}{2}$ k. 2 gr., orati 22 dní a žieti 41 dní. A k tomu příslušie poplužie s hájkem.

Ves *Zahořany*. It. v té vsi jest 6 člověkuov, a ti platie ročního úroka 10 k. gr. 24 gr. A k tomu slušie vinnice Nachřešice, a vína mají voziti do Úhonicích [sic].

Item *Michalec* stupuje KMti a panu správci těchto vsí dole psaných v Boleslavském kraji:

Ves *Hrádek* podlé Brandeysa. Item v té vsi jest 22 člověkuov, a ti platie ročního úroka 30 kop gr. 22 gr., $3\frac{1}{2}$ kopy kur, $12\frac{1}{2}$ kopy 7 vajec.

Ves *Svinnice* [?]. Item v té vsi jest 13 člověkuov, a ti platie ročního úroka 40 a puol druhé kopy a 3 gr.

Pan *Blanštayn* sstupuje KMti a panu správci těchto vsí dole psaných: *Levína*, *Radysína*, *Klíše*, *Předlice*, *Újezda*, *Habrovice*, *Zbaňova*, a ty jsú vsi u Ústie, a 4 s těch vsí platie jednu úrok na svatého Havla 50 kop $2\frac{1}{2}$ kopy gr., a což se vajec dostane, to platie na velikú noc, a za kury na vánoce.

Kobian sstupuje KMti a panu správci této vsi dole psané v Vltavském kraji:

Ves *Újezdec*. Item v té vsi jest 7 člověkuov, a ti platie úroka ročního 7 kop a 18 gr.

Uvázala se jest KMt a pan správce v *Čánce* a v *Mokrém* v lidi, kteréž jest držel *Červenohorský* pan *Hynek* a *Jankovi* [?] *Mikšovi* z *Hrádku* a *Petrovi* *Plotičskému*; a v těch vseh jest 24 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 36 kop gr.; a to protože jsú na ně zápisu neměli.

Uvazuje se KMt a pan správce v *Petrovu* z *Valdeka* ves *Leštnici*, ježto jest na ni zápisu žádného neměl:

Leštnice ves. Item v té vsi jest 10 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 14 kop gr. 48 gr., 7 kur, a v ní jest 6 pústek.

Páni *Lúnští* sstupují KMti a panu správci *Kostoloprť* a toho zboží, což k tomu příslušie, čehož jsú v držení byli, a těchto vsí dole psaných:

Levonice ves. Item v té vsi jest 12 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 9 $\frac{1}{2}$ kopy gr. a 26 dní žní, a k té vsi slušie poplužie, a s toho poplužie mají platiti 8 kop gr. den svatého Martina, a rychtář má platiti 1 kopu gr. s zahrady a půl strychu cibule a vopravovati štěpy. A k tomu mají lidé lúky shrabatí; a pústka jedna.

Skupice ves. Item v té vsi jest 27 člověkuov i s rybářem, a ti platí ročnieho úroka 41 kop gr. a 52 dní žní, a s farářstvie 4 $\frac{1}{2}$ kopy gr., jednu úrok den svatého Martina.

[Fol. 31.] *Seletice* ves. Item v té vsi jest 10 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 16 kop a 26 gr. a žní 48 dní; a dvě pústky.

Rvenice ves. Item v té vsi jest 9 člověkuov, a ti platie jednu do roka den svatého Havla 27 kop gr. a 52 dní žní a 26 kur, 8 kop a 40 vajec. A k tomu dvoru mají s lánu po dvou vozů sena svézti a ovce stříci.

Vrbka ves. Item v té vsi jest 9 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 16 kop 24 gr. a 30 strichuov rzy [rži] a 30 strichuov ječmene, a s puol druhé čtvrti 1 $\frac{1}{2}$ stricha ječmene a rzy, 60 dní žní 60 kur, 1 $\frac{1}{2}$ kuřete.

Viškuov ves. Item v té vsi jest 24 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 24 kop a 51 gr.

Kamenná Voda ves. Item v té vsi jest 13 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 13 kop 46 gr.

Borovany ves. Item v té vsi jest člověkuov 42 a 15 pústek; a ti platie jednu úrok na sviečky 31 $\frac{1}{2}$ kopy gr. a 76 strichuov pšenice, 2 $\frac{1}{2}$ kopy strichuov vovsa a dva strichy, žní 1 $\frac{1}{2}$ kopy dní a dva dni, 2 $\frac{1}{2}$ kopy kur a dvě kur, a tři súdy do roka po groši s lánu anebo stravu tomu, ktož na súd přijede, a Svatopetrského 2 $\frac{1}{2}$ kopy 2 gr. A rychtář má svobodný lán. Charvát v té vsi drží tvrz, poplužie, hájek a rybníček do králový vuole.

Lenešice ves. Item v té vsi jest 70 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 78 kop gr. a žní 1 kopu 48 dní a kur tolikéž. Rybář v té vsi dvě kopy gr. platí a krčmář 2 kopy gr.

Městečko *Kostoloprť*. Item v tom městečku jest 40 člověkuov, a ti platie jednu úrok den svatého Havla 27 kop 50 gr. a s poplužie klášterského 8 kop gr. na den svatého Havla, s krčmy 40 gr. do roka, a k tomu jest přievoz.

Pašovice ves. Uvázala se jest KMt a pan správce v tuto ves, kterýž jest držal pan *Heyndrich Týnecký*. Item v té vsi jest 9 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 3 kopy 40 gr., a lesék k tomu příslušie.

Pan *Oldřich Medek* sstupuje oc:

V *Mokropsech* jsou dva člověky, a ti platie ročnieho úroka: Bartoň platí 28 gr., Mikulík půl kopy gr.

Nechránice ves, a tu jest 8 lánuov.

C. XIX.

LISTINY KLÁŠTERŮ SEDLECKÉHO A SKALICKÉHO

z let 1357—1541.

Vydává Josef Kalousek.

Archiv slavného někdy kláštera Sedleckého nachází se nyní v knížecím Schwarzenberském archivě na zámku Orlickém. Dostal se tam v našem věku, když statky kláštera Sedleckého, zrušeného roku 1783, koupeny byly roku 1819 od náboženského fondu knížetem Karlem ze Schwarzenberka. Jest dosti velký, ačkoli některé archivialie kláštera Sedleckého přišly jinam a chovají se nyní v archivech místodržitelském a Českého Musea v Praze, též v knihovnách gymnasia Chrudimského a reálných škol v Pardubicích.

Českých listin ze starší doby, z níž Archiv Český vynáší prameny historické na veřejnost, jest v archivě Sedleckém na Orlicích po skrovnu. Hleděl jsem je sebrati všechny. V čelo té snůšky postavil jsem několik kusů latinských a německých, jimiž podstatně se doplňuje obsah pozdějších listin českých. Přibral jsem 12 listin, týkajících se kláštera Skalického u Kouřimě, jenž býval s klášteřem Sedleckým združen a později i v jedno spojen. Několik kusův, z nichž archiv Sedlecký na Orlicích má toliko opis, podává se zde z originálů chovaných v archivě místodržitelském v Praze nebo v archivě Musea království Českého.

Tak sešlo se 46 listin, jež tuto podávám. Při každé jsem poznamenal, tiskne-li se zde z opisu či z originálu, i z kterého archivu. Vztahují se vesměs na statky klášterů Sedleckého a Skalického.

Největším nálezistěm listin kláštera Sedleckého jest kniha někdy Sedlecká, nyní v archivě Orlickém chovaná a poznamenaná číslem 11; nazývám ji *kopíř Sedlecký*. Jest to papírový foliantek o 160 listech, v původní pěkné vazbě ve hnědé kůži. Nápis na dešce svrchu jest: „Knihy památní řebíčkové“, a vnitř: „Knihy řebíčkové památní kláštera matky boží Sedlce od leta 1582.“ Další nápis na prvním listě oznamuje: „Leta Páně tisícího pětistého osmdesátého druhého přepsány jsou tyto privilegia kláštera *Skalice*, za panování důstojného a velebného kněze Ondřeje Ekharta, toho času pana opata v klášteře matky boží v Sedlci a v Skalici, v pátek po neděli, jenž slove Oculi.“ Na prvních 27 číslovaných listech psány jsou listiny kláštera Skalického, počínaje potvrzovací listinou Karlovou na založení toho kláštera r. 1358 až do vymezení hranic z r. 1498; vše vepsáno bylo jednou rukou nepochybně při založení toho kopíře r. 1582. Co dále jest v knize vepsáno, týká se kláštera Sedleckého,

a psáno jest rozmanitými rukami v 17. i v 18. století podle předloh dílem starých dílem i současných.

Na prvním číslovaném listě zpomenuťého kopiáře Sedleckého nachází se seznam někdejších statků kláštera Sedleckého, které králové Sigmund a Vladislav zapsali osobám světským, vytažený ze zápisných register kapituly Pražské. Seznamu toho zde neotiskují, poněvadž tištěn jest již 1824 v Devotyho Popsání kláštera Sedleckého str. 215—216 v překladě latinském, a všechny součástky možno také shledati v J. Čelakovského spise O domácích a cizích registrech (I. 1890 v Rozpravách Kr. Č. Společnosti Náuk) str. 107—120 z čísel 13, 31, 34, 35, 89, 103, 107, 115, 143, 192, 199, 201.

V Praze 12. dubna 1894.

J. K.

1.

Dětřich biskup Mindenský, chtěje založiti cisterciácký klášter v Skalici, věnuje k tomu účelu svoje zboží v Skalici, Michovicích (Myškovících?) a v Lipské, les Kozí Hřbet, hotových 2000 kop gr. na stavbu kláštera, též roucha i knihy.

V Praze 1357, 13. října. — Z konfirmace papežské v arch. Orlickém č. 60.

In nomine Domini amen. Nos Theodricus, Dei et apostolice sedis gracia Mindensis episcopus, universis, ad quos presentes littere peruenerint, salutem in omnium saluatore. Dum uigor in membris uiget corporis, mens interior, quia non cogitur id, quod dolet, cogitare, pleniori utitur ratione, unde tunc iudicium hominis, in quo tranquille mentis et recte rationis usus exigitur, quo suffragiis ac saluti anime nec non dispositioni rerum et bonorum temporalium in hac uita et post presentis uite exitum utiliter prouidetur, ratione regente mentem salubrius ordinatur.

Hinc est, quod nos ad dominum nostrum Jesum Christum et ad beatissimam matrem eius virginem Mariam totamque celestem curiam zelum habentes dileccionis, et cupientes terrena in celestia et transitoria in eterna felici commercio commutare salutique nostre prouidere, ac res et bona nobis donata et per industriam nostram acquisita pie dispensare, feruenter desideramus et internis desideriis affectamus, pro nostre et progenitorum nostrorum animarum salute et cultus diuini nominis augmento, in regno Boemie et in Pragensi diocesi in loco dicto et nominato Scalicz, ad nos pertinente et per nos de bonis donatis et per nostram industriam acquisitis empto et comparato, vnum monasterium monachorum Cisterciensis ordinis, vno abbate et duodecim monachis in eodem pro ista uice creandis, ordinandis et instituendis monasterio, cuius monasterii abbas monasterii Czedlicensis, ordinis et diocesis predictorum, pater abbas existat, de nostris bonis nobis donatis et per industriam nostram acquisitis de nouo fundare, construere et dotare, quod ad Graciam Beate Virginis intitulari et nominari uolumus, pro dictis abbate et monachis in huiusmodi creandis et ordinandis monasterio.

Et pro eodem monasterio curias et possessiones nostras, utpote Scalicz, Michowicz, Lypeczka, nec non silvam Koziechirsbeth, cum omnibus et singulis suis prediis, prouentibus, redditibus, iuribus, pertinenciis et utilitatibus, de ac cum pecuniis et bonis nobis donatis, et per nostram industriam acquisitas, emptas et comparatas in regno Boemie ac Pragensi diocesi consistentes, quorum redditus, fructus et prouentus ad ducentas marchas argenti annuatim ascendunt, sponte et libere de uoluntate ac consensu eciam speciali inuictissimi principis et domini, domini nostri Karoli, Romanorum imperatoris et Boemie regis, pura et erreuocabili donacione in perpetuum donamus et in dotem tradimus et assignamus. Nec non duo milia sexagenas grossorum Pragensium in parata pecunia, pro costruzione et fabrica eiusdem monasterii de nouo erigendi ac pro luminibus et amplioribus redditibus pro dicto comparandis monasterio, ac paramenta et ornamenta viginti duo ad cultum diuinum spectancia, et quindecim uolumina librorum pro usu dictorum abbatis et monachorum, libere et irreuocabiliter tradimus et assignamus. Nolentes tamen dictum duodecim numerum monachorum fore statutum in dicto monasterio, sed quod auctis redditibus et prouentibus eiusdem monasterii tot ponantur et instituantur ibidem in futurum, quot de facultatibus ipsius monasterii iuxta dicti ordinis statuta honeste et decenter poterint sustentari.

In quorum omnium robur perpetuum et efficax testimonium presentes litteras patentes scribi et fieri ac sigilli nostri maioris appensione fecimus roborari. Datum et actum Prage in domo habitacionis nostre, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, tercio Idus Octobris.

Originál této listiny není na snadě, než jenom text její vepsaný plně do listu daného v Avignoně 12. prosince 1357, kterým papež Innocenc VI. potvrdil přítomnou zakladací listinu biskupa Dětřicha Mindenského; originál konfirmace papežské chová se v archivě Orlickém.

Arnošt arcibiskup Pražský listem daným v Praze 12. listopadu 1357 schválil založení kláštera Skalického podle úmyslu Dětřichova; statky Dětřichem klášteru darované vyčítají se tam dvakrát v tato slova: Skalicz, Stanicz, Michowicz ac Lypezka nec non silvam Kozichrsbeth. Jeden originál této listiny Arnoštovy chová se v archivě Orlickém, jiný v archivě Českého Musea; vepsána byla též do zmíněného potvrzení Innocencova z dne 12. prosince 1357, a podle jiného opisu vytiskl ji 1875 Borový in *Libris Erectionum* I. str. 13 & 22.

2.

Císař Karel z královské moci české potvrzuje založení kláštera Skalického i nadání jeho zbožím v Skalici, Stanici, Michovicích, Lipské a v Zalešanech, též lesem Kozím Hřbetem, osvobozuje ten klášter od všelikých břemen veřejných i od mýt, a uděluje jemu práva: že opat nemá býti o statky naříkán leč před osobou královou; poddaní jeho mají býti souzeni jen soudem klášterským, a kdyby se něčeho dopustili na jiné půdě pod jinou pravomocností, pokuty přece mají připadati klášteru; opat může zřizovati krčmy a pekárny i blízko měst; a kdyby se našly kovy v půdě klášterské, klášter nad nimi měl též práva, jakých užívá klášter Sedlecký.

V Praze 1358, 10. ledna. — Orig. se zlatou bullou v arch. Orł. č. 62.

In nomine sancte et indiuidue trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper augustus et Boemie rex, ad

perpetuam memoriam. Inter multiplices curas, quibus animus noster pro grata quiete subditorum nobis fidelium sacra meditatione distrahitur, illud precipue deuotionis amore pensamus et ad hoc oculum nostre deliberacionis rite conuertimus, qualiter diuinus cultus et ministrorum Dei status et numerus sub felici nostro regimine feliciter augeatur.

Sane cum venerabilis Theodricus Mindensis episcopus princeps consiliarius et deuotus noster dilectus, ductu superne gracie ad hoc graciosis dirreccionibus animatus, deliberacione preuia et pro suorum parentum et eciam sue proprie anime remedio salutari, nostro tamquam Boemie regis nec non venerabilis Arnesti Pragensis archiepiscopi principis, et honorabilium Przedwogii decani, Plichte scolastici ac tocius capituli eiusdem Pragensis ecclesie, deuotorum nostrorum, vnanimi accedente consensu, quoddam monasterium Cysterciensis ordinis Pragensis dyocesis in regno nostro Boemie in loco dicto Scalicz pie fundauerit et erigi legitime procurauerit, illudque opere sumptuoso et laudabili edificare nunc ceperit, ac ad eius constructionem et consumacionem deuota mente nitatur, vt videlicet, quod pie ceptum agnoscitur, laudabili studio finiatur; et cum idem Theodricus eidem monasterio in Scalicz, quod ad laudem genitricis Dei sub eo titulo, videlicet ad Graciam Beate Virginis, fecit et voluit decorari; eciam infrascripta predia, possessiones, villas et curias, utpote Scalicz, Stanicz, Mychouicz, Lypska et Zaleschan, necnon siluam Cozychrsbet, cum eorum et earum hominibus, censibus, redditibus, preuentibus, utilitatibus, iuribus et omnibus pertinenciis suis, sicut in prefato regno nostro Boemie noscuntur consistere, duxerit legitime conferendum, disponens adhuc suo tempore oportunitate nacta pingwioris fortune uel status ipsum monasterium iuxta graciam Dei amplioribus prediis et stipendiis communire; et in eo iam abbatem vnum et plures monachos conuentum facientes institui fecit et ordinari procurauit: supplicans celsitudini nostre humiliter et deuote, vt premissa omnia, in quantum potestatem nostram prospiciunt, approbare, ratificare et confirmare, nec non ipsum monasterium, abbatem, conuentum et pertinencias eius certis et infrascriptis iuribus, emunitatibus, libertatibus, exempcionibus, graciis et fauoribus preuenire et solidare auctoritate regia Boemie et eciam imperiali de innata nobis benignitatis clemencia dignaremur.

Nos igitur ob reuerenciam omnipotentis Dei et intemerate virginis matris eius, cuius gracioso vocabulo monasterium predictum graciosius insignitur, habito respectu ad multiplices labores, quibus prefatus Theodricus Mindensis episcopus, consiliarius noster, in nostris obsequiis et in procuracione nostri honoris et status fidei et indefesso studio desudauit et adhuc incessanter non desinit desudare, vt deuotis eius affectibus nostro eciam respondeatur affectu, et ut res ipsius, quas in nostris et aliorum obsequiis fidei et sollicito studio iustis quidem et laudabilibus titulis acquisiuit, sue et suorum saluti proueniant; animo deliberato, non per errorem

aut improvide, sed maturo principum, baronum et procerum nostrorum accedente consilio, supradicta predia, possessiones, villas et curias, sicut exprimuntur superius, et specialiter dictam siluam Kozychrset, quam idem episcopus a nobili Jescone de Costelec alias dicto de Nachod, vasallo et fidei nostro, que etiam a nobis tamquam a rege Boemie dependebat in feudum, comparasse dinoscitur, necnon curiam et siluam cum campo dicto vulgariter Cobilfelt, cum omnibus et singulis suis censibus, redditibus, prouentibus, utilitatibus, agris cultis et incultis, terris, siluis, nemoribus, rubetis, pascuis, pratis, fluuiis, riuulis et aquarum decursibus, molendinis, piscinis, lacubus, piscariis, piscacionibus, venacionibus, aucupacionibus, iudiciis, fructibus, iuribus, dominiis et pertinenciis suis vniuersis, quibuscumque specialibus possint vocabulis designari, predictis abbati et conuentui et ipsi monasterio in perpetuum auctoritate regia Boemie applicamus, incorporamus, inuisceramus, annectimus et vnimus, gratum et ratum habentes et habere volentes, quidquid antedictus episcopus circa premissa fecisse dinoscitur, et ea, que fundauit, institui fecit et ordinari procurauit, dotauit seu quouis alio modo, prout melius potuit, stabiliuit: idipsum auctoritate prefata ac de certa sciencia confirmamus, ipsosque abbatem et conuentum ac successores eorum, nec non dictum monasterium cum omnibus personis, hominibus et prediis, possessionibus, villis, curiis, iuribus, terris, rebus et pertinenciis suis in nostram, regni et corone Boemie, necnon heredum et successorum nostrorum Boemie regum specialem proteccionem recipimus;

decernentes et hoc regio Boemie perpetuo statuantes edicto, quod ipsum monasterium cum hominibus, bonis et iuribus et pertinenciis suis omnibus et singulis, ab omnibus oppressionibus, sordidis muneribus, angariis, perangariis, exactionibus, steuris, expedicionibus, vecturis, talliis, collectis, subsidiis, oneribus et quibuscumque aliis grauaminibus, realibus, personalibus, siue mixtis, quibuscumque soleant appellari nominibus, perpetuo tempore immune sit, liberum penitus et exemptum;

et quod abbas et conuentus prefati monasterii et eorum successores ac vniuersi et singuli ipsius monasterii homines et persone ad solutiones thelonei, pedagii seu cuiuscumque vectigalis per totum regnum Boemie, de quibus ipsos ex certa sciencia et de speciali gracia eximimus, non obligentur inantea seu teneantur, pro rebus suis propriis et specialiter pro vino, sale, piscibus, allecibus seu rebus aliis, quas non causa negociandi deferri uel transmitti constituunt seu deferunt uel transmittunt;

quodque liceat dictis abbati et conuentui et eorum successoribus in regno nostro Boemie census, redditus seu prouentus annuos mille sexagenarum grossorum pragensium emere et comparare pro dicti monasterii usibus oportunis;

quodque predicti abbas et conuentus monasterii prelibati de et super terris, possessionibus, villis, prediis, censibus, redditibus et bonis quibuscumque in regno

nostro iam habitis et habendis, acquisitis seu acquirendis, que et quas per triennium et sex ebdomadas pacifice et quiete possederint, non possint seu valeant a quocumque seu quibuscumque talia impetentibus seu arestantibus in iudicio terre seu coram quocumque alio iudice corone regni nostri Boemie subdito, preterquam coram maiestatis nostre presencia seu heredum et successorum nostrorum regum Boemie aut illius, cui hoc regis Boemie tunc regnantis auctoritas committendum duxerit, conueniri, nec cuicumque talium impetencium, querulancium seu arestancium teneantur seu debeant quomodolibet respondere;

quodque homines censuales, rustici, emphiteote et ad glebam astricti, nec non familiares et domestici abbatis et conuentus dicti monasterii, qui pro tempore fuerint, ab omni iurisdicione quorumcumque iusticiariorum, beneficiariorum, iudicum prouincialium, officialium seu communium iudicum, nec non iudicum quarumlibet ciuitatum, a iure municipali et ab omni et quauis alia iurisdicione ciuili et criminali, quacumque ratione uel causa consurgat, sint per omnia exempti et liberi penitus et immunes;

et quod racione homicidii, furti, stupri, latrocinii seu cuiuscumque alterius delicti, cuiuscumque reatus fuerit, in bonis dicti monasterii uel alibi ubicumque in regno nostro per eos commissi, dum tamen in huiusmodi delicto alibi extra iurisdictionem monasterii deprehensi non fuerint, uel racione contractus initi aut racione rei, de qua agitur, obligati non extiterint, coram predictis omnibus iudicibus regni Boemie, necnon universitatibus ciuitatum, villarum, opidorum, locorum et communitatum quarumlibet in eodem regno non possint seu valeant aliquatenus conueniri, neque per eos arestari, detineri seu ad iudicium euocari, aut super hiis coram ipsis aut aliis iudicibus, nisi dumtaxat coram abbate prefati monasterii aut iudice claustrali, cui iurisdictio monasterii commissa fuerit, teneantur seu debeant quomodolibet respondere.

Quibus eciam abbati et conuentui iudicia, utpote caput, quod wlgariter hlawa dicitur, nec non wlnera, furta, narok et narez et swada [sic] inter homines prefati monasterii, cum pena infligenda delictis huiusmodi, ex certa sciencia reseruamus, et eis huiusmodi iudicia et quecumque alia, tam ciuilia quam criminalia, in homines monasterii predicti, quos nunc habent seu habebunt in posterum, de speciali gratia concedimus exercenda.

Sique homines rustici, censuales, subditi seu familiares dicti monasterii racione homicidii, furti, stupri, latrocinii seu alterius delicti cuiuscumque, quod in locis aliis et alibi, quam in bonis monasterii, committerent, actualiter deprehensi fuerint, in eo casu et non alio in ipsos nostris iusticiariis, iudicibus et officialibus inquirendi, procedendi, iudicandi et sentenciam dicendi tribuimus facultatem ea conditione, quod si tales per diffinitiuam sentenciam condemnati seu dampnati fuerint, quod ex hoc ipsi monasterio et bonis eius nullum preiudicium generetur, et quod bona condemnatorum seu dampnatorum, salua semper iurisdicione monasterii, ad

ipsos abbatem et conuentum, eciam si capitalis sententia subsecuta fuerit, sine impedimento seu contradiccione qualibet deuoluantur.

Et quicumque homines, quouis exigente delicto seu causa quacumque, per iudices monasterii predicti uel officiales aut commissarios abbatis et conuentus ibidem proscripti seu banniti fuerint, in nulla penitus ciuitatum, opidorum seu villarum aut in quibuscumque locis regni nostri Boemie recipi, teneri seu foueri debebunt, ymmo sint eis omnis favor, communio et conuersacio hominum interdicta, et pro bannitis ac proscriptis ab omnibus habeantur.

Damus eciam et concedimus abbati et conuentui predicti monasterii et successoribus ipsorum in perpetuum plenam licenciam et omnimodam facultatem, tabernas et pistrina absque contradiccione seu impedimento quibusbet fundandi, erigendi et tenendi in bonis, locis et iurisdictionibus ipsorum, eciam si a ciuitatibus, opidis et locis circumuicinis quocumque spacio infra miliare distarent;

decernentes et hoc regio Boemie statuentes edicto, quod si in bonis predicti monasterii montana aut mineras quorumcumque metallorum suboriri contingeret aut inueniri, quod tunc ipsum monasterium omnibus priuilegiis, iuribus, libertatibus, graciis, inmunitatibus et concessionibus per omnia gaudeat, quibus monasterium Czedlicense ordinis et dyocesis predictorum ex donacione regum Boemie, ex priuilegiis seu iure, libertate uel gracia fretum est hactenus seu fruitur in presenti; que quidem priuilegia, jura, libertates et gracias ad prefatum monasterium ad instar dicti Czedlicensis monasterii extendi volumus, et in abbatem et conuentum eiusdem monasterii et eorum successores ad Graciam Beate Virginis auctoritate regia Boemie prorogamus;

non obstantibus quibuscumque legibus, constitutionibus seu statutis aut edictis publicis seu priuatis, editis in contrarium, nec non priuilegiis, litteris, graciis, donacionibus, reformationibus aut indultis ciuitatibus, opidis seu communitatibus uel quibuscumque personis singularibus, illustribus, militaribus seu ciuilibus, aut conditionis, preeminencie et status cuiuslibet, sub quacumque forma verborum concessis aut erogatis; quibus omnibus et singulis, si et in quantum premissis in toto uel in aliqua sui parte aduersari seu contraire censentur, eciam si ab imperatoria maiestate seu a regibus Boemie aut a nostra celsitudine specialiter emanassent seu essent longa prescripcione temporis aut usu obseruancium approbata, et si de ipsis iure uel consuetudine deberet in presenti fieri mencio specialis, perinde ac si in presentibus de uerbo ad uerbum expressa forent, sicut eciam ea pro expressis haberi volumus et recipi, de imperatorie potestatis plenitudine ac de certa sciencia derogamus.

Supplentes nichilominus omnem defectum, si quis in premissis siue ipsorum altero, obscuritate, dubietate et obmissione verborum aut formarum, uel non seruate solempnitatis iuris aut facti aut alio quouis modo consisteret, de plenitudine supra-

dicte cesaree potestatis. Nulli ergo hominum liceat hanc nostre approbacionis, ratificacionis, confirmacionis, gratificacionis, libertacionis, exempcionis, statuti, derogacionis et defectuum supplecionis paginam infringere, seu ei quouis ausu temerario contraire, sub pena mille marcarum puri auri, quas ab eo, qui contrafecerit, tocies, quocius contrafactum fuerit, irremissibiliter exigi mandamus et volumus, et earum medietatem nostri regalis erarii Boemie, residuam uero partem dictorum abbatis et conuentus supradicti monasterii usibus applicari. Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi Boemie regis. [Monogram].

Testes huius rei sunt: venerabiles Arnestus sancte Pragensis ecclesie archiepiscopus, Johannes Olomucensis et Maurus Corobauiensis ecclesiarum episcopi; et illustres Rudolfus Saxonie sacri imperii archimarescallus, Bolco Falkenbergensis, Bolco Opuliensis, Przemyslaus Theschinensis, Conradus Olesniczensis et Johannes Opauiensis duces; spectabiles Burchardus burgravius Magdeburgensis magister curie nostre, Burchardus et Johannes de Recz et Albertus de Anhalt comites; ac nobiles Sbinco de Hazzemburg, Hasco de Zwierzeticz et Busco de Wilharticz magistri camere nostre; et alii quam plures nostri principes, nobiles et fideles. Presencium sub bulla aurea, typareo imperialis nostre maiestatis inpressa, testimonio litterarum datum Prage, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo octauo, Indiccione decima, IV° Idus Januarii, regnorum nostrorum anno duodecimo, imperii vero tercio.

[Na ohybu:] Per dominum Imperatorem Johannes de Glacz.

[Pag. versa:] Registravit Johannes Chremsir.

Archiv Českého Musea má faksimile tohoto listu, psané r. 1778, z něhož toho roku 26. listopadu učiněn vklad do desk zemských. — Ze Sommersberga, SS. r. Siles. I. 954, Böhmer-Huber v Regestech Karla IV. str. 223 máj chybne datum 12. ledna.

3.

Císař Karel jakožto král Český osvobozuje klášter Skalický od placení berně i jiných dávek králem samým ukládaných, též od ostrožného i od hostění.

Ve Vratislavi Slezské 1358, 25. prosince. — Orig. arch. Orl. č. 61.

In nomine sancte et indiuidue Trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper augustus et Boemie rex, ad perpetuam rei memoriam. Etsi quorumlibet iuste petencium vota, que de puritate sinceri affectus emanant, quadam directiua iusticie regula merentur audiri: ad illorum tamen pia desideria attentius et maiore gracia nostra inclinatur serenitas, qui diuini cultus augmentum, pro Dei gloria et optanda salute Christiani populi meditantur.

Attendentes igitur rationabile et salubre propositum venerabilis Theodrici Mindensis episcopi, principis et consiliarii nostri karissimi, et felicem sancte delibe-

racionis affectum, quibus ipse eternam felicitatem prouisione digna prospiciens, monasterium in Scalicz, quod sub decoro nomine beate Virginis, videlicet ad Graciam sancte Marie intitulatum fore dinoscitur, ordinis Cysterciensis Pragensis dyocesis, de rebus suis magno labore et multe diligencie cura longo temporis spacio conquisitis rite fundauit; habito eciam respectu ad intime sue deuocionis flagrantiam, qua ipse regnum nostrum Boemie attenta et inconuulsa fide prosequitur, vt illud ereccione tante structure et magnificacione salutis, que in diuinis ibidem laudibus absque dubitatione consurgit, sic virtuosi sicque industriosi animi solerti studio decreuerit honorare; animo deliberato, non per errorem aut improuide, sed sano principum, baronum ac procerum nostrorum accedente consilio, decernimus et nostra, nec non heredum et successorum nostrorum regum Boemie vice et nomine, auctoritate regia Boemie declaramus,

quod prefatum monasterium, abbas, conuentus et successores eorum, nec non homines utriusque sexus, granicie, predia, ville, possessiones et bona eiusdem monasterii cum omnibus suis pertinenciis, in quorum seu quarum possessione fuerunt actenus, sunt de presenti aut fuerint in futurum, quibuscumque specialibus nominibus valeant seu eciam consueuerint appellari, ab omni solucione berne regalis occasione coronandorum regum, seu desponsandorum heredum regni, aut ex matrimonio filiarum regalium, reginarum coronacione, seu quibuscumque aliis titulis, modis et condicionibus, jure uel consuetudine indicta seu proclamata fuerint, et a prestacione delencialium, juris pignorationis et omni onere, quod ab ipsa berna pendere censetur, et ab omnibus aliis prestacionibus, steuris, collectis, vecturis, robotis, muneribus, angariis publicis uel priuatis, que monasteriis jure uel facto ad regum voluntatem consueuerunt imponi, et nominatim a donacione dextrarii, quem abbates regni nostri in eleccionis sue primordiis soliti sunt Boemie regibus erogare, et a recepcione seu hospitacione principum, baronum, nobilium, seu quorumlibet aliorum hospitem, cuiuscumque eciam status, gradus, dignitatis seu condicionis existant, eciam si eos in expedicione regni uel alias pro regum et corone Boemie profectu et honore vocatos et de singulari mandato ibidem transire contingat, sint et esse debeant exempti, immunes et liberi et perpetuis inantea temporibus absoluti.

Supplentes omnem defectum, si quis obscuritate seu dubitatione verborum et sentenciarum seu quouis alio modo in premissis compertus fuerit, de plenitudine imperatorie potestatis; non obstantibus quibuscumque regum, regni et corone Boemie, principum, baronum et procerum eius priuilegiis, juribus, obseruanciis, consuetudinibus siue graciis, eciam si usu utencium approbata siue approbate sint actenus. Quibus omnibus, si et in quantum premissis, in toto seu in parte, aduersari censentur, auctoritate cesarea et de imperialis potestatis plenitudine, nec non singulari auctoritate regia Boemie, non dolo circumuenti aut seduccione quacumque, sed de certa sciencia derogamus. Nulli ergo hominum liceat, hanc nostre exempcionis, libertacionis,

absolucionis, defectuum supplicionis et derogacionis paginam infringere, seu ei quouis ausu temerario contraire, sub pena mille marcarum puri auri, quas ab eo, qui contrafecerit, tocies, quocius contrafactum fuerit, irremissibiliter exigi, et earum medietatem nostri regalis Boemie fisci, residuam uero partem iniuriam passorum vsibus decernimus applicari. Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi Boemie regis. [Monogram.]

Testes huius rei sunt: venerabiles Arnestus sancte Pragensis ecclesie archiepiscopus, Johannes Olomucensis et Albertus Swerinensis ecclesiarum episcopi; illustres Wilhelmus marchio Misnensis, Bolco Falkenbergensis, Bolco Opuliensis et Przemyslaus Teschinensis duces; spectabiles Burchardus magister curie nostre, Burchardus et Johannes burgrauii Magdeburgenses, de Recz comites; ac nobiles Hasco de Zwierzeticz magister camere nostre, Sdenco de Stermberg iudex regalis curie per Boemiam, et alii quam plures nostri principes, nobiles et fideles. Presencium sub nostre imperialis maiestatis sigillo testimonio litterarum, datum Wratislaue, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo octauo, indiccione XI^a, VIII° kalendas Januarii, regnorum nostrorum anno tercio decimo, imperii vero quarto.

[Na přehnutém listě:] Per dominum
imperatorem Cancellarius.

[Pag. versa:] Registravit Miliczius.

Také bratr císaře Karla Jan markrabí Moravský přijal klášter Skalický do své ochrany, jmenovitě na ten případ, kdyby měl po Karlovi děditi království České; list na to daný v Praze 20. června 1359 orig. v arch. Orl. č. 63.

4.

Císař Karel potvrzuje přikoupení vsí Masojed, Doubravčic a Dolánek ku klášteru Skalickému a zbavuje ty vsi svazku manského, kterým dotud závisely na králích Českých.

V Praze 1360, 16. června. — Orig. arch. Orl. č. 64.

In nomine sancte et indiuidue Trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper augustus, et Boemie rex, ad perpetuam rei memoriam. Inter alia virtutum insignia, quibus magestas regnancium decoratur, ad illa singulari studio libenter intendimus et sedulum destinamus affectum, per que diuini nominis cultus augetur et felices persone vitam agentes monasticam, que cuncta secli oblectamenta ducunt pro nichilo, ut Deo celi pacis auctori, cui soli adherent, in pacis possint amenitate seruire, feliciter promouentur.

Sane venerabilis Theodericus Mindensis episcopus, Wyssegradensis prepositus, summus regni Boemie cancellarius, princeps consiliarius et deuotus noster dilectus, in nostre magestatis presencia constitutus nobis exposuit, qualiter ipse a Johanne de Massoged eandem villam Massoged et villam Dubrawczicz, et a Lutholdo Haycone villam Dolanky parata sua pecunia pridem de nostra speciali licencia rite et rationa-

biliter comparauit, cum pleno ipsarum dominio, iuribus et pertinenciis vniuersis, pro consolacione et vberiori refeccione fratrum monasterii ad Graciam sanctissime virginis Marie in Skalicz, Cisterciensis ordinis Pragensis dyocesis, quod idem episcopus alias de nostra voluntate et expresse consensu de nouo dinoscitur fundauisse; supplicans nostre celsitudini humiliter et deuote, vt dictas villas in verum dominium, ius et proprietatem eiusdem monasterii redigere, transferre et transfundere dignaremur.

Nos igitur diuine retribucionis intuitu et iam dicti Mindensis episcopi iustarum precum ac fidelissimorum et utilium seruiciorum, que indefessa nobis diligencia exhibere non desinit, interuentu suis desideriis, de innata nobis clemencia fauorabiliter annuentes, predictas villas Massoged, Dubrawicz et Dolanky et earum quamlibet iam dicto monasterio ac abbati et conuentui eius damus, conferimus, donamus, incorporamus, annectimus et vnimus, cum suis iuribus, terminis, limitibus, dominio et pertinenciis vniuersis.

Et licet eedem ville temporibus retroactis feudales seu vasallanie fuerint et iure feudali possesse, nos tamen ob gratiam supradicti Mindensis episcopi, principis et consiliarii nostri dilecti, in eis omne ius feudale tollentes omnino, villas ipsas ab omni iugo, onere et seruitute vasallatus seu feudi, quo clare memorie regibus Boemie nostris progenitoribus tenebantur, seu hodie uel imposterum quocumque possent seu viderentur nobis aut heredibus et successoribus nostris Boemie regibus, seu coram capitaneis, camerariis, burggrauis, iusticiariis et quibuscumque officialibus regni nostri Boemie quomodolibet obligari, ex certa nostra sciencia auctoritate regia Boemie in totum absoluimus, eximimus et eciam libertamus, cum suis iuribus, limitibus, terminis et pertinenciis vniuersis, nichil in eis penitus proprietatis, seruitutis uel subiectionis, vasallatus seu oneris cuicumque quomodolibet reseruando; decernentes et presenti regio Boemie sancientes edicto, vt monasterium, abbas et conuentus prefati in predictis villis et earum qualibet, nec non iuribus, limitibus, terminis et pertinenciis antedictis ipsarum et cuiuslibet earundem, in quibuscumque rebus consistent et quibuscumque valeant nominibus designari, omnibus et singulis priuilegiis, libertatibus, graciis, emunitatibus et indultis, que et quas aliis prioribus dicti monasterii possessionibus, bonis et villis dudum concessisse meminimus per litteras regias Boemie graciosas, libere gaudeant et perpetuis temporibus pacifice perfruantur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostre magestatis infringere uel ei ausu temerario contraire. Si quis autem contrarium attemptare presumpserit, indignacionem nostram et penam centum marcarum auri puri tocies, quocius contrafactum fuerit, eo ipso se nouerit irremissibiliter incursum; premissis nichilominus omnibus in suo robore perpetuo duraturis. Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi Boemie regis.

Testes huius rei sunt: venerabiles Arnestus sancte Pragensis ecclesie archi-

episcopus, Johannes Olomucensis, Johannes Luthomuschlensis sacre imperialis aule cancellarius, et Maurus Corobauiensis ecclesiarum episcopi; illustres Bolco Falkenbergensis, Przymyslaus Teschinensis et Kazmyrus Stetinensis duces; spectabiles Burchardus burgravius Magdeburgensis magister curie nostre, Burchardus et Johannes de Recz comites; ac nobiles Jesco de Wessel burgravius Pragensis, Jodocus de Rosenberg, Sbinco de Hazenburg et Hasco de Swereticz magistri camere nostre, et alii quam plures nostri principes, nobiles et fideles. Presencium sub imperialis magestatis nostre sigillo testimonio litterarum datum Prage anno domini Millesimo trecentesimo sexagesimo, indiccione tertia decima, XVI° kalendas Julii, regnorum nostrorum anno quartodecimo, imperii vero sexto.

[Na ohybu:] Per dominum Jo. episcopum
Luthomuslensem Nicolaus de Chremsir.

[Pag. versa:] Registravit Miliczius.

5.

Pešek z Klučova jako zvolený opravce rozsuzuje rozepři mezi klášterem Skalickým a Bohunkem Hájkem i bratřími jeho z Tismic o kus lesa Kozího Hřbetu na ten způsob, že klášter bratřím z Tismic dá 130 kop gr. za jejich nárok.

[V Praze] 1370, 3. srpna. — Arch. Orlický č. 73.

Cum ad mandatum serenissimi domini domini Karoli, Romanorum imperatoris et Boemie regis, in causa, que inter religiosos Johannem abbatem et conuentum monasterii Scalicensis ab vna, et Bohunconem dictum Hayek et fratres ipsius de Tysmicz, super quadam silua et prato eydem silue et cuidam molendino Dolansky dicto adiacente, quam siluam abbas et . . . conuentus Kozychrzbet, Bohunco vero cum fratribus suis eandem montes et colles appellabant, vertebatur parte ab alia, vtrobi- que in Pesconem de Kluczowa de alto et basso extitisset compromissum; idem Pesco arbiter, cognitis et uisis ipsius cause condiccionibus, circumstanciis et meritis, diligenti deliberacione ac consilio quam plurimorum fide dignorum et proborum prehabitis, inter partes predictas de consensu et bona voluntate ipsarum pronunciauit, arbitratus est et mandauit,

quod abbas et conuentus monasterii prefati dent et dare debeant centum et triginta sexagenas grossorum denariorum Pragensium Bohunconi et fratribus suis predictis, et ipsi abbas ac conuentus monasterii prelibati siluam prenominatam cum prato antedicto habere et possidere debeant perpetuis temporibus, sine impedimento predictorum fratrum et quorumlibet aliorum, pacifice et quiete, sic notanter, quod eadem silua cum prato memorato ad monasterium prefatum perpetue debeat pertinere.

De qua arbitracione et pronuncciacione partes predictae hinc inde contente, Bohunco cum fratribus suis prefatis fassi sunt, se predictas centum et triginta sexa-

genas grossorum denariorum predictorum a predictis abbate et conuentu percepisse; cum hoc sepe dictus Bohunco cum fratribus suis pro se, heredibus et successoribus ipsorum renunciarunt omni juri, si quod ipsis in premissis silua et prato competebat seu competere posset quomodolibet in futurum.

Ad quam pronuncciationem et amicabilem compositionem domini Karoli Romanorum imperatoris et Boemie regis supradicti consensus accessit beniuolus pariter et assensus, ut premissa inconuulsa rata et firma permaneant. Idem dominus Karolus mandauit premissa ad presentes poni, a quo nuncius ad tabulas curie dominus Paulus notarius camere domini imperatoris prefati. Actum anno domini millesimo trecentesimo septuagesimo, proximo sabbato post festum sancti Petri ad vincula.

Tento výrok byl vložen do desk soudu dvorského, a potom z nich vepsán do listu, kterým císař Karel v Praze 19. listopadu 1370 též výrok potvrdil, a jehož originál chová se v arch. Orl. č. 73. — Tamže č. 75 jest originál listu, daného v Brodě (Českém) 15. dubna 1371, kterým Bohunco miles dictus Hayko ac Rosczek filius Lutoldi patruelis eius de Tysmycz vyznávají totéž, co ve výroku hořejším stojí, pod pěťmi dožádaných svědků, strenuorum nec non famosorum virorum Peskonis de Cluczaw, nec non Buskonis militis de Pietichwost, Mixonis dicti Colowrat de Wysslin (z Myšlína?), et Peskonis dicti Sepletka de Ksel.

6.

Král Václav IV. klášter Skalický přijímá do své ochrany, i odpouští mu na 20 let berni a jiné dávky, klášter však může od svých poddaných berni vybírat i k dostavění svému obraceti.

V Praze 1400, 8. listopadu. — Orig. arch. Orl. č. 91.

Wenceslaus Dei gracia Romanorum rex semper augustus et Boemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis. Conditor orbis Deus ad hoc larga mundi per spacia regalibus titulis decorare disposuit nomen nostrum, vt ecclesiarum et monasteriorum eius, in quibus sui numinis gloria iugiter veneratur, statum respiciamus et comoda, et tam ipsa quam personas earum pro diuinis laudibus deputatas et concessas libertatibus et iuribus graciosius foueamus. Et quamuis ad hoc nostris insufficientibus meritis simus euocati, ad id tamen precipue crebra meditatione nostra conuertimus studia curasque nostre diligencie deputamus, vt deuoti et subditi regni nostri, sub alis nostre defensionis et tuicionis regie potencie vmbraculo respirantes, in pacis multitudine delectentur, et hii presertim, qui abdicatis mundi illecebris, ob religionis munde et immaculate celebrisque vite sue flagranciam sicut cinamomum et balsamum redolentes, pro nostro regnorumque nostrorum statu prospero et felici erga regem celorum et dominum, a quo status nostri diriguntur, salubria iugiter intercedunt. Quorum celestis dispositio consilii serenissimum principem et dominum dominum Karolum, quondam Romanorum imperatorem, dominum et genitorem nostrum carissimum, et nos precipuos constituit fundatores et defensores, vt ipsi circa diuina officia et obsequia eo deuocius, liberius et sedulius vacare debeant, quo maiori

comoditatis suauitate, pacis et tranquillitatis dulcedine senserint se munitos, quia nisi in pacis tempore bene colitur pacis auctor.

Sane religiosorum abbatis et conuentus monasterii beate Marie virginis ad Gratiam in Scalicz, Pragensis diocesis ordinis Cisterciensis, deuotorum nostrorum dilectorum, humilibus supplicacionibus inclinati, ipsos et monasterium ipsorum in capite et in membris, nec non familiam et familiares homines et subditos dicti monasterii vna cum prediis, possessionibus, villis, curiis, ac omnibus et singulis suis censibus, redditibus, prouentibus, vtilitatibus, agris cultis et incultis, terris, siluis, nemoribus, rubetis, pascuis, pratis, fluuiis, riuiis, aquis et aquarum decursibus, molen-
dinis, piscinis, lacubus, piscariis, piscacionibus, venacionibus, aucupacionibus, iudiciis, fructibus, iuribus, dominiis et pertinenciis suis vniuersis, quibuscumque vocabulis specialibus possint designari, et quocumque nomine censeantur aut vbicumque in regno nostro Boemie poterint inueniri, non per errorem aut inprouide, sed matura deliberacione prehabita, sano principum, baronum, nobilium et aliorum fidelium nostrorum accedente consilio et ex certa sciencia, in nostram et successorum nostrorum regum Boemie defensionem, tuicionem et proteccionem sumpsimus, accepimus et tenore presencium auctoritate regia Boemie recipimus graciousius et acceptamus.

Ceterum de innata nobis benignitatis clemencia et vt dictum monasterium in suis structuris et edificiis eo forcius et felicius terminetur, ad cuius perfeccionem debitam totis viribus anhelamus, ac eciam vt per nos desiderijs paternis laudabiliter satisfiat, prescriptos abbatem, conuentum et monasterium Skalicense cum hominibus, bonis et iuribus vniuersis et singulis ab omnibus bernis, contribucionibus, inposicionibus, muneribus, angariis, perangariis, exaccionibus, stewris, expedicionibus, vecturis, talliis, collectis, subsidiis, oneribus et quibuscumque aliis grauaminibus, realibus, personalibus, siue mixtis, quibus ceteri religiosi regni nostri Boemie dare et persolvere sunt astricti, vsque ad viginti annos a die date presencium continue computandos, pro nobis et successoribus nostris regibus Boemie exemimus, absoluimus, libertauimus et tenore presencium auctoritate regia Boemie suprascripta eciam de certa nostra sciencia eximimus, absoluimus et libertamus; decernentes et hoc regio Boemie statuantes edicto, quod ipsum monasterium cum hominibus, bonis, iuribus et pertinenciis suis ab vniuersis et singulis bernis, contribucionibus et oneribus suprascriptis, quibuscumque vocabulis uel nominibus solent uel possunt nominari, per dictum tempus viginti annorum immune sit, liberum penitus et exemptum. Volumus tamen nichilominus, vt abbas et conuentus monasterii Skalicensis predicti bernas et stewras consuetas ab hominibus et subditis suis exigere possint et valeant pro structura et perfeccione edificiorum ipsius monasterii libere conuertendas.

Inhibemus igitur vniuersis et singulis officialibus regni nostri Boemie, et signanter subcamerario, qui nunc sunt uel pro tempore fuerint, presentibus firmiter

et districte, ne ipsi a prefatis abbate et conuentu monasterii Skalicensis contra presentis exempcionis et libertacionis gratiam huiusmodi bernas, exacciones, inposiciones et onera quecumque recipiant, postulent vel requirant, nec ipsos ad huiusmodi arceant quomodolibet vel compellant. Mandantes insuper vniuersis et singulis capitaneis, officialibus et signanter subcamerario regni nostri Boemie ceterisque nostris et dicti regni nostri subditis et fidelibus, quatinus prescriptos monasterium, abbatem et conuentum cum omnibus suis incolis, hominibus, juribus et pertinentiis vniuersis ab omni vi, vi armorum, oppressione, potencia et ceteris violenciis et iniuriis auctoritate nostra regia Boemie tueantur et sollerti diligencia et custodia protegant et defendant, non permittentes eos in rebus seu bonis eorum a quoquam, quauis eciam auctoritate prefulgeant, contra nostre proteccionis et tuicionis presidia impediri seu quouismodo molestari; quinocius ipsos ac omnia et singula eorum bona prescripta, sic in nostram tuicionem et defensionem assumpta, in et circa tuicionem, defensionem, libertatem seu exempcionem huiusmodi stare et permanere libere et quiete permittant, prout indignacionem nostram grauissimam et penam quinquaginta marcarum auri purissimi voluerint arcius euitare, quarum medietatem regali erario nostro siue fisco, reliquam vero partem predicto monasterio decernimus applicandam. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum datum Prage anno domini millesimo quadringetesimo, die octaua Nouembris, regnorum nostrorum anno Boemie tricesimo octauo, Romanorum vero vicesimo quinto.

[Na ohybu:] Ad mandatum domini regis
Wenceslaus canonicus Pragensis.

[Pag. versa:] Registravit Jacobus
de Praga.

V archivě Orlickém čísla 92, 93 a 94 jsou originály jiných tří listů, vydaných králem Václavem téhož dne 8. list. 1400. Prvním z nich král Václav potvrzuje klášteru Skalickému všech jeho starších privilegií, jmenovitě také listu Karlova pod zlatou bullou vydaného. Druhým král Václav chtěl následovati svého otce a přispěti k dokonání kláštera Skalického, věnuje mu důchod z královské urbury v Kutné Hoře týdně po 4 horských hřivnách grošů Pražských, počítaje 48 gr. na hřivnu. Třetím listem král Václav slibuje, že koupí klášteru Skalickému 300 kop gr. důchodu ročního, aby za ně bylo 50 řeholních kněží v tom klášteře chováno; (tištěn u Pelzela, K. Wenceslaus, Urkb. Nr. 174).

Poslední velká přípověď králova asi sotva vešla ve skutek. Později král Václav listem daným v Praze 10. ledna 1413 dal klášteru Skalickému svoje svolení, aby mohl si koupiti nebo od dobrodinců přimouti 30 kop gr. důchodu ročního, však jen na statcích svobodných v království Českém; originál archivu Orlického č. 104.

7.

Rada Kutnohorská vysvědčuje, že staří konšelé lázeň pod Vysokým kostelem, předluženou a od dvou roků pustou, přisoudili klášteru Sedleckému jakožto vrchnosti dědičné, aby ji přestavěl a jí užíval jako prosté dluhův.

V Kutné Hoře 1403, 18. září. — Orig. perg. arch. českého místodržitelstva.

Wir Andres Plümel Richter; Andres Poloner, Hannus Swab, Schepfenmeyster in den Czeyten; Thomel Prawmbart, Fridusch Künel, Wenczlab Wilman, Wenczlab

Bartusch, Bernhart Gruber, Thomel Hager, Hauman Glenczel, Honsel Noyel, Elbel von Taust, Procob vom Stain, Hauman Rot, vnd dy andern Schepfen gemeinleichen des Perges czum Chutten, bekennen vnd tun kunt allen den, dy nu sein oder hernoch kunftig werden, das für vns komen sein Hauman Alder, Francz Bernhart vom Czoblowicz, Sigmund Kauffman, dy alden Schepfen vnd andre ire Eytgenossen, vnd haben bekant, wy das der erwurdige Herr Johannes Apt czu Czedlicz, von sein vnd der ganczen Sampnung wegen desselben Closters czu Czedlicz, für sy komen sein vnd hab sy gepeten, das si ym raten sulden von der Padstuben wegen, genant Goss, gelegen vnder der hoen Kirchen, der er ein rechter Gruntherr were, dy do wol czwey Jar wust gelegen wer, vnd must dovon seines rechten Erbczins enpern vmb das, das dy Pader, di diselbe Padstuben in Czeiten besessen haben, czu vil Czins doruf vorschriben haben. Ouch sint für dy egenanten alden Schepfen eczliche vnser Mitpurgere komen, di do Czins uf der egenanten Padstuben gehabt haben, mit des Pergs Prifen vnd auch mit des Pergs Buch, vnd haben begert, das man si auch behilde bey einem Rechten vnd bey irer Beweysung Laut. Do wurden dy alden Schepfen czu Rate, vnd liessen offenbar rufen eins czwier drey Stund vnd czu vierdenmal vber Recht, wer do Beweysung hett vber dy Padstuben auf der Goss, das er dy fürprecht, wer den in den Zzeiten swig, der sol furbas auch sweygen; vnd liessen des berufen eine namhaftigen Tage, das sich iderman darczu warnen stulle. Do quam der egenant Herr Johannes Apt mit Fursten-Priefen vnd mit redlicher Beweysung, das ein iczlicher Apt vnd auch Sampnung des egenanten Closters czu Czedlicz rechte Gruntherrn weren der obgenanten Padstuben auf der Goss vnd aller ander Padstuben des Perges czum Chutten, vnd als oft der Padstuben eine ledig vnd wüst lege, so möchten sich der vnderwinden czu iren Henden vnd czu iren Nuczen. So brachten auch fur si vnser Mitpurgere eczliche des Pergs Prief vnd eczliche Pergspuch, dy lauten, wy das eczliche Pader auf diselbe Padstuben Czins vorkauft hetten, als das dy Beweysung aufweyset. Do sprachen di alden Schepfen czu den selben vnsern Mitpurgern: Ir Herrn, besprecht euch, ist ymand vnder euch, der sich der Padstuben wolle vnderwinden vnd den Gruntczins gegen Czedlicz reychen, vnd den andern, di do Czins dorauf haben, ein gering [?genug?] tun, des wil ym der obgenant Herr Johannes Apt wol gönnen. Do besprachen si sich vnd quamen wider fur dy Schepfen vnd sprachen: Liben Herrn, ez ist vnser keyner, der sich der Padstuben vnderwinden wolle, wen si ist pawfellig vnd must czu vil kosten, vnd der Czins ist czu vil doruf. Do teylten dy alden Schepfen an einem Rechten, das sich der vilgenant Herr Johannes Apt vnd dy Sampnung des Closters zcu Czedlicz als rechte Gruntherrn der oftgenanten Padstuben vnderwinden sullen, vnd dy wider pawen vnd handeln czu irem Nucz vnd Frummen, also das si der Czins vnder des Pergs Sigeln vnd auch in des Pergs Buch geschriben sullen

furbaz frey sein in czukunfftigen Czeiten. Czu Geczewknuss der obgenanten alden Schepfen Bekentnuss vnd Vrtail haben wir obgenante Richter vnd Schepfen vnser Gemein Ingsigel, das groser, an disen Prief gehenget, der do geschriben ist noch Cristi Gepurt vierzehen hundert Jare vnd darnoch in dem dritten Jare, des Dins-tages für sant Matheitag des heyligen Czwelfboten vnd Ewangelisten.

Pozn. Přivěšená pečet je rozbita. — O lázních kláštera Sedleckého v Kutné Hoře jsou listy krále Václava II. z let 1291, 1292 a 1299 v Emlerových Regestech II. str. 663, 670 a 786.

8.

Klášter Sedlecký kvituje panaše Myslibora z Chvaletic z náhrady, kterou klášteru a poddaným jeho v Trnově (v nynější Trnavce) dal za pozemky zatopené novým rybníkem u Chvaletic.

B. m. 1408, 18. října. — Orig. perg. Č. Musea.

Nos fratres Petrus abbas, Conradus prior, Augustinus subprior, Andreas cellerarius, Jacobus bursarius, Michael predicator in porta, Johannes portarius, Johannes plebanus in Montibus Cuthnis, totusque conventus monasterii Czedlicensis ordinis Cisterciensis Pragensis diocesis, recognoscimus tenore presencium universis, quod famosus vir Misliborius armiger de Chualeticz pro agris, loco, area et terra nostris et nostrorum censualium de villa Trnow, quantum piscina per ipsum de novo penes villam Chualeticz constructa sive aqua ejusdem occupavit et nunc occupat, nobis et censualibus nostris predictis satisfecit cum effectu; quem ab ulteriori satisfaccione premissorum presentibus quittamus ac liberum reddimus penitus et solutum. Promittentes nichilominus bono et sincero zelo, quod si et in quantum dictam piscinam sive aquam ejusdem ulterius et in posterum de agris nostris et nostrorum censualium predictorum contigerit occupare quovismodo, extunc consimilem satisfaccionem, prout abantea nobis facta fuit, in posterum ab dicto Mislyborio vel suis successoribus volumus sine difficultate suscipere modo et forma, quibus exnunc suscepimus, et debemus stare contenti. In cujus rei testimonium et robur perpetue valituum sigilla nostra, videlicet abbatis et conventus premissorum, de certa nostra scientia presentibus sunt appensa. Datum et actum anno Domini millesimo quadringentesimo octavo, in die s. Luce evangeliste.

Obě visuté pečeti jsou porušeny.

9.

Městská rada Kutnohorská svědčí, že soused František z Rosenthalu prodal dvůr Předhorský za 330 kop gr. klášteru Sedleckému.

Na Horách Kutnách 7. března 1410. — Orig. arch. místodrž. v Praze.

Wir Hanuschco von Piesk Richter; Franz Oderin, Bernhard Lilgenstain, Schepfenmeister zu den czeitten; Ticz Cleins, Mertein Teicher, Mathes Gros, Hannus Kaufman, Hanko von Piesk, Jacob von Piesk, Henrich Kelner, Hensl mit dem Czopf,

Bernhard Brawmbart, Purkhart Goldsmid, Hanus Remswerk, vnd die andern Schepfen gemeinklich des Bergs zun Chutten, bekennen vnd tun kunt allen den, die disen brieff sehen ader horn lezen,

das fur vns in einen volln Rat, do alle ding crafft vnd macht nemen vnd behalden, kumen ist der erber vnd weisser mann Francz von Rozental vnser liber mitpurger, vnd Margaretha des Nycusch Kaczen Tochter, sein eliche hawsfraw, vnd haben bekant mit wolbedachtem mut, vmbetwungen, von irn, irer erben vnd nachkumlingen wegen, Wy das si recht vnd redlich vorkauft haben, vorkauffen vnd aufgeben in crafft dicz brieffs Iren hof vnd Erbe, gelegen in der Hewgassen fur dem Berg zun Chutten, mit allen seinen nuczen vnd zugehorungen vnd in allen den rechten, als si den gehabt, gehalden vnd besessen haben, doch frey vnd ledig von allen czinsen, vnd sunderlich mit dreyn wyzen, der czwu gelegen sein bey der gemein niderthalb Lybenycz, vnd di dritt genant Rodlant, gelegen bey der Elb niderhalb Alden Koln, di auch darzu gehorn, dem erwirdigen in Christo vater vnd herrn herrn Jacob Apt, dem Conwent vnd der ganczen Samnung des Closters zu Czedlicz Czysterczienser orden, vmb drey hundert dreysik schok gross[chen]; der si Im ochtzig schok mit bereytem geld beczalt haben, vnd fur hundert schok Margarethen, des egnanten Franczen hawsfrawn, ein leybgeding vorschriben haben, vnd fur di vberigen anderhalb hundert schok genan[ten] czins auch vorschriben vnd vorpriff haben, als das die briff, die der egenan[te] Francz dorvber hat vnder des Apts vnd des Convents Ingesigeln, lewterlicher ausweisen. So gelobt der egnan[te] Francz vnd mit Im der Jacob von Rozental mit gesampter hant vnd mit allen iren gutern, varend vnd vnwarend, wo si di haben ader wo man die findet, den obgenan[ten] hof vnd erbe mit allen seinen zugehorungen zu freyn fur allermeniklich, als das des Bergs recht heischt vnd vordert. Auch also bescheidenlich, das der egenante Francz alle schrifft, dorinne der obgenante hoff vorschriben vnd vorsaczt wer, aus des Berges Puch schreiben lasen sol, vnd ab den keinerley schrifft in des Perges puch gefunden wer, dy den egenan[ten] hern zu schaden kumen mocht, das gelobt der egenan[te] Francz vnd Jacob entwern vnd frey machen noch des Berges recht, als das oben stet geschriben.

Diser sach zu geczeuknuss vnd durch besser sicherheit haben wir obegenante Schepfen durch Irer gebet willen vnser groser Gemein Ingesigel gehenget an disen brieff; der Geschriben Ist vff dem Berg zun Chutten Noch Cristi geburt vierczehenhundert Jar vnd darnach in dem Czehenden Jaren, des nesten Freytags fur dem Sontag Judica.

Při originále visí na proušku pergamenovém větší pečet města Kutné Hory. — Opis v kopišti Seleckém v arch. Orlickém č. 11 fol. 46, psaný okolo r. 1700, má nadpis: Kaufbrief mit angehenckten Kutttenbergischen Stadtsigel auf den Hof Pržedhorsky genannt, in der Hewgassen hinter Kutttenberg vor dem Kauřimer Thor oc.

10.

Opat a konvent Sedlecký prodávají Vavřincovi z Kaňku dvůr Předhorský za 190 kop gr. pod úrok 8 kop gr. se zachováním sobě panství nad ním.

B. m. 1410. — Transumpt pap. ze 17. věku v arch. Orlickém.

V knihách starých s puklami folio 107: Lorenc z Kaňku.

My bratří Jakub opat, Heřman převor, Jan podpřevor, Ondřej klíčník, Augustin bursněř, Kunrad farář na Horách Chutnách, Jan fortněř a kazatel, a veškeren konvent kláštera Sedleckého řádu cisterského, příležitieho Pražskému biskupství, vyznáváme a známo činíme obecně tiemto listem, že my s dobrou radou a rozmyslem a naší dobrou volí i našich starších, pro potřebu i nedostatek kláštera našeho a obtížení, právě a řádně prodali sme, prodáváme jim mocí listu tohoto poctivému muži Lourencovi z Kaňku, našemu spoluměštěninu na Horách Chutnách, a Kateřině jeho manželce i jeho budoucím, právem purkrechtním náš dvůr i zboží příležití na Senné ulici před Horú, jenž někdy byl jest Mikulášuov Katczuov, duvor se vším jeho poplužím i s lukami i se všem tiem, což k tomu dvoru přísluší, jakož jest již jmenováno, a zvláště se třmi lukami, kteréžto od starodávna k tomu dvoru příslušely jsú a příslušejí, z nichžto první jest jmenována v Rudlantě a leží při Labi u Starého Kolína, a druhé dvě na obci Libenické příležití nad dvorem již jmenovaným, za sto kop gr. a za devadesáte kop gr. pražského rázu, kteréž jsme úplně a docela my od jmenovaného Lorence přijali a vzali a obrátili smy na potřebu našeho kláštera. A on již tu muož i má jakožto purkrechtní člověk seděti, držeti, požívati dědičně beze všeliké překážky i zmatku naší i našich budoucích i všelikých lidí; a to pod touto výmienkú, že již jmenovaný Lorenc, jeho manželka Kateřina i jeho budoucí, nám a našim budoucím a našeho kláštera mají a dlužní jsú věčně do budoucích časuov úročiti a dávati každý rok úrok jakožto dědičným pánuom osm kop gr. dobrých stříbrných pražského rázu, bez ponúcení a beze všeliké lsti, ke dvěma úročnima dnoma na každé léto, a to ihned na sv. Havla, kterýž najprv příští jest, čtyři kop [sic] grošuov dřev jmenované mince bez ponúcenie, na sv. Jiří, kterýž najprv potom příští jest, čtyři kopy gr. dřev jmenovaných peněz, a tak potom vždycky úročiti a dávati na ty již jmenované dni úroční, a to bez ponúcení a věčně na budoucí časy.

A jestliže by dřev jmenovaný Lorenc i jeho manželka Kateřina aneb jeho budoucí, aneb ktož by tu přisedící byl dřev jmenovaného dvoru, dřev jmenovaný plat, to jest čtyři kopy grošuov dvakrát v jednom roce, jakož svrchu psáno stojí, nám i našim budoucím nezaplatili, jehož Bože nedaj, kterémuž by se to úročniemu dni přihodilo, tehdy máme i můžem my, i naši budoucí moci budú a mohú, dřev jmenovaného Lourence dvoru neb svrchu psaného zboží muožem fentovati vedle našeho klášterského obyčeje a práva beze všech i všelikých lidí budto světských nebolito duchovních překážek. A také zachováváme zboží sobě i našim budoucím i našemu

klášteru panství, jakožto praví a dědiční páni v dřev jmenovaném dvoře i v zboží. A také dřev jmenovaný Lorenc a jeho manželka Kateřina i jeho budoucí, jeho těžící pacholci nebolito mladíci neb jiná čeleď jich v tom dvoře již jmenovaném přebývajících [sic] o nepoctivých věcech a nesnázi, což by se toho dvoru neb zboží dotklo, mají ku právu do naší vsi v Bielanech pod poslušenstvím státi jakožto jiní purkrechtní lidé, když by připověděni byli k soudu. A jestliže dřev jmenovaný Lorenc a jeho manželka Kateřina, jeho budoucí neb všichni dřev jmenovaní přebývatelé dvoru již jmenovaného, o které zboží kto z nich měl by činiti, tehdy má hleděti k svrchu jmenovanému právu. A dále vypravujem dřev jmenovanému Lorencovi, jeho manželce Kateřině i jeho budoucím, svobodné a čisté od nás a od našich budoucích, ode všech berní, pomoci, robot i všelikého vysazení, jakožto jimi lidé naši zavázáni jsou po našem zboží. A dále bylo-li by, že by dolové zaražení byli na tom, což k tomu přísluší, to jemu nemá k škodě nižádným obyčejem přijíti, ale máme jemu tolikéž orné role okázati jinde, jakož by jemu k škodě šlo. A to my slubujem za nás i za naše budoucí všechny svrchu psané artikule pevně a v jistotě držeti beze všech lstí zlých, a proti tomu nižádným obyčejem činiti nemáme.

Dále znamenitě sme vymienili, že dřev jmenovaný Lorenc, Kateřina jeho manželka aneb jich budoucí, nižádného práva ani přístupu mají mieti v štanprochu, kterýžto příleží a příležel jest v jich roli dvoru již jmenovaného. Zvláště my a naši budoucí mají toho k našemu božiemu domu požívatí vedle naší vsi vuole beze vše[ch] dřev jmenovaného Lorence, Kateřiny manželky jeho i jeho budoucích i všelikých duchovních lidí i světských, překážek věčně a budoucí časy. Avšak znamenitě takovou měru vymieněno jest, jestliže nyní jmenovaný štanproch šíře neb dále rozdělán by byl, dřev jmenovanému Lorenci, jeho manželce Kateřině neb jeho budoucím která se škoda dala v jich jmenovaných polích, to také jemu nemá k škodě jíti nižádným obyčejem, než tolikéž role máme jemu oddati, jakož by se jemu škoda od toho štanprochu stala.

A dále když by již jmenovaný Lorenc, Kateřina manželka jeho i jeho budoucí, dřev jmenovaný dvuor chtěli prodati, tehdy na nás i na naše budoucí najprv mají vzněsti, a my ve dvouch měsících nestrželi bychom s nimi, tehdy mohou a mají dřev jmenovaný Lorenc, jeho manželka Kateřina i jeho budoucí dřev dvuor jmenovaný poctivému a zachovalému muži prodati ve všech svrchupsaných právích. A ktož tento list s dobrou volí Lorencovou, Kateřiny manželky jeho i jeho budoucích má a mieti bude, ten má všechna svrchupsaná práva toho všeho, což tuto psáno stojí. A toho na svědomie a potvrzení my opat napřed jmenovaný i konvent naše pečeti k tomuto listu přivěsili jsme. Datum oc anno MCCCCX^o.

Zdá se býti překlad z němčiny, učiněný již v 15. věku. Datum jest skráceno, ale rok 1410 jest nepochybně správný; ve výtahu z jiné smlouvy z dne 2. čce 1410 (v Devotyho Popsání kl. Sedleckého str. 118 pozn.) týchž 7 osob vyskytá se v týchž úřadech klášterských.

11.

Rada města Nového Kolína dosvědčuje, že na domě Bossanerově pojištěn jest dluh 1 kopy gr. úroku povinného klášteru Skalickému.

V Novém Kolíně 1412, 18. května. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

Nos Andreas Clamor iudex hereditarius, Thomasco tunc temporis magister ciuium, Martinus Semniczer, Nicolaus Hraban, Burhardus, Wenceslaus Coler, Petrus Heuffel, Johannes Beymter [?Beynitar?], Johannes Schulmaster, Hacho, Hasto, Jaxo, Petrus Schondl, iurati consules ciuitatis Noue Colonie super Albea, recongnoscimus tenore presencium vniuersis, coram nobis in pleno consilio constitutum Johannem Bossaner suo, omnium heredum ac successorum suorum nomine, recongnouisse, se super domo sua, sita inter domos Mathie Chlubna et Wenceslai Graupner, in circulo cum omnibus suis attinenciis et pertinenciis, vnam sexagenam grossorum denariorum prag. annui census rite et racionabiliter teneri reuerendo abbati et conuentui monasterii Skalicensis, censuando mediam sexagenam dicti census super festo sancti Galli, et mediam sexagenam grossorum super festo sancti Georgii deinde annis singulis in futurum. Et si cuiusque termini censum deputatum dare neglexerint dicti domus possessores, quod absit, extunc prenominati abbas et conuentus debent et possunt auxilio iudicis et iuratorum predicti domus possessores impingnorare, eaque pingnora uendere uel obligare inter Christianos uel Judeos, sine exhibicione iudicii, censuali pleno iure. Et qui presentem literam nomine ipsorum habuerit, ipsi ius competit omnium premissorum. Presencium, quibus maius sigillum ciuitatis nostre est appensum, testimonio litterarum datum anno domini millesimo quadringentesimo duodecimo, quarta feria ante Pentecosten festum.

Přivěšená pečet na proužku perg. je dosti zachovalá.

12.

Po krvavé srážce havířů Kutnohorských s poddanými kláštera Sedleckého ve vsi Malíně král Václav s radami svými rozsuzuje strany výrokem, že ta příhoda stala se bez vědomí oboustranných představených, a že nikdo jí nemá zpomínati pod pokutou 2000 kop gr.

V Praze 1413, 25. září. — Orig. arch. Orlického č. 105.

Wir Wenczlaw von Gotes Gnaden Romischer Kunig, zu allen Czeiten Merer des Reichs, vnd Kunig zu Beheim. Bekennen vnd tun kunt offentlich mit disem Briue allen den, die in sehen oder horen lesen: Wie wol das ist, das der ersamen vnd der geistlichen Aptes vnd Conuents sand Bernhartsorden vnsers Closters czu Czedlicz bey dem Berge zun Chutten gelegen, vnser liben andechtigen, Richtere, Lewte vnd Vndersessen an einem, vnd ettliche Hawere desselben Berges zun Chutten mit den, die in zu Hulfe gegangen sind, an dem andern Teile, nechsten in dem

Dorffe zu Malina sich beyderseyt gemort, gebrant vnd swerlichen an einander beschedigt vnd beleydigt hant an iren Leiben vnd Gutern; als wir das wol vernomen haben. Ydoch so haben wir dorumbe des egenannten Aptes vnd seines Conuents, vnd ouch des Hofmeisters, Richters, Scheppfen vnd der Gmeinde des Berges zun Chutten, vnser liben getrewen, Clage, Rede vnd Antwort zu beyder Seyte von der egenannten Geschichte wegen in Gegenwurtikeit vnserr Rete leiplichen verhort, vnd dorvs mitsampt vnsern Reten nicht anders erkannt vnd erfunden, dann das die egenante Geschicht czwischen beyden Teylen mit des egenannten Aptes vnd seines Conuents vnd ouch des Hofmeisters, Richter, Scheppfen vnd der Gmeinde des Berges zun Chutten vorge[n]anten Wissen, Willen vnd Vorhengnusse nicht geschehen sint, sunder sich mit desselben Aptes vnd Conuents Richters, Lewten vnd Vndersessen, vnd der egenannten Hawere des Berges vnd iren Nachfolgern eygen Mutwillen vnd Freuel verlossen haben, das do beyden Teylen leytt ist, als wir das an in mit vnsern Reten wol erkant vnd erfunden haben. Dorvff ouch der Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd die Gmeinde des Berges vorge[n]annt ire Vnschult vor vns vnd vnsern Reten vnd Amptleuten vormals vnd ouch nu wol beweist vnd sich der Sachen erberleichen rechtgeuertigt vnd vorantwort haben, die wir ouch von in gnediglich vfgenomen hant.

Vnd vff das, das czwischen dem egenanten Apte vnd seinem Conuente, iren Richtern, Lewten vnd Vndersessen, mit dem Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd der Gmeyne des Berges zun Chutten, vnd sust andern iren Lewten vnd Vndersessen, sich furbasmer in kunftigen Czeiten von der egenannten Geschichte wegen dheinerley Kriege, Stosse vnd Czweytracht von newes erheben, vnd nemlichen, das wir vnd vnser Nachkomen, Kunige zu Beheim, an vnsern Berkwerken des Berges zun Chutten douon dheinerley Schaden nemen noch entpfahen: so haben wir mit wolbedachtem Mute, gutem Rate vnd rechter Wissen alle vnd ygliche Kriege, Czweytracht vnd Stosse, die czwischen dem egenannten Apte vnd seinen Conuente, seinen Richtern, Lewten vnd Vndersessen, vnd dem Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd der Gmeinde des Berges, von der egenannten Geschichte wegen gewesen sint vnd sich erhebt hant, als sie des beyderseyte an vns vnd vnser Rete mechtlich komen sint, genczlich vnd gare abgetan, hingelegt vnd entscheiden, abtun, hinlegen vnd entscheiden die mit rechter Wissen, vnd sprechen vnd seczen mit Craft dicz Briues vnd kuniglicher Macht zu Beheim, das der egenannte Apte vnd sein Conuent, seine Richtere, Lewte vnd Vndersessen, vnd der Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd die Gmeinde des Berges zun Chutten vnd ire Lewte vnd Vndersessen, furbasmer gute Frunde sein sollen, vnd ein Teil dem andern die egenannte Geschichte, die sich, als oben geschriben steet, an irer beyder Willen, Wissen vnd Vorhengnuss verlossen haben, nicht vfheben, furwerfen, noch dorumbe mit Worten oder mit Werken furbasmer ewiclichen nicht anlangen noch bekumern in dheine Weis.

Vnd welches Teil das vberfure, das man mit guter redlicher Kuntschaft beweysen mochte, dasselbe Teyl sol czwey Tawsent Schok Grosschen Prage Muncze zu einer Busse vorfallen sein, vns halbe in vnserere kunigliche Camer, vnd das andere halbe Teyl dem anderm Teile, an dem also vberfaren were, vnuerlesslichen zu geben vnd zu antworten. Doch wer es Sache, das die egenannten vnserere Vorrichtungen vnd Entscheydunge der egenannten Geschicht von geringen Lewten an irer Obristen Wissen vnd Willen vberfaren wurden, von welchem Teile das geschee, so sol dasselbe Teil der egenannten Busse domite nicht vorfallen sein angenerde, sunder dasselbe Teil sol den oder die, die also von iren eygen Mutwillen vberfaren hatten, nach irem Erkeuntusse an iren Leiben vnd Gutern straffen vnd bessern, vnd domite vns vnd dem Teile, an dem also vberfarn were, genuge getan haben, als ofte das also geschieht vnd sich vorlauffen wurde.

Vnd des sin Gezewgen der erwirdige Conrad Bischof zu Olom. des Erczbistums zu Prage Vorweser, der Edel Johans vom Newenhawse Hofmeister, Peter Smrzlik Munczmeister des Berges zun Chutten, Niclas von Egerberg der Lanttafel des Kunigreichs zu Beheim obrister Schreiber, vnd Hayko von Hodyetin desselben Kunigreichs Vndercamerer, vnserere Rete vnd liben Getrewen. Mit Vrkunt dicz Briues versigelt mit vnserer kuniglichen Maiestat Insigel. Geben zu Prage nach Cristes Geburt virczehen hundert Jar vnd dornach in dem dreyczehendem Jare, des Montags nach sand Mathiastage des Czwelfboten, vnserer Reiche des Behemischen in dem funfzigisten, vnd des Romischen in dem siben vnd dreyssigisten Jaren.

[Na ohybu:] Per dominos Conradum episcopum Olomucensem, Johannem de Noua Domo magistrum curie, Haykonem subcamerarium, et alios domini regis consiliarios, Johannes de Bamberg. [Na rubu:] Registravit Caspar de Lewbicz.

Staří Letopisové Čestí str. 19 dávají z této zlé příhody všechnu vinu Kutnohorským havířům, kteříž i vypálili městečko Malín; podobně, ale samostatně vypravuje o tom Kapihorský v Historii kláštera Sedleckého str. 37. Pelzel, K. Wenceslaus, 2. Theil str. 621, spolehá více na rozsudek královský.

13.

Kláster Sedlecký za 100 kop gr., obdržných od Pavla a jeho sestry Anežky z Tandlmarku v Kutné Hoře, zavázal se platiti 10 kop gr. úroka, jež pojišťuje na vsi Kochovicích a všech jiných statcích svých.

B. m. 1414, 7. května. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

Wir Bruder Jacobus Apt, Johannes Prior, Petrus Vnderprior, Andreas Kelner vnd Bursner, Martinus Sichenmeister, Martinus Prediger an der Pforten, Nicolaus Pfortner vnd Custos, Augustinus Pfarrer auf dem Perg zum Chutten, vnd die gancze Samnunge des Closters czu Czedlicz Cysterczer Ordens, gelegen in Prager Bistum, bekennen vnd tun kunt offenleichen mit disem Briue, das wir mit gutem Rate vnd

rechter Wissen vnser Eldisten vnser Closters grossere Schuld vnd Scheden, domit wir vnd dasselbe vnser Closter swerleich beladen sein czu uormeyden, recht vnd redleich vorkauft vnd geben haben, vorkaufen vnd aufgeben in Craft dicz Briues den erbern Paulo vnd Agnes Geswistrein, des Jaxss am Tendelmark Kindern, dem Got genad, iren Erben vnd Nachkumlingen, czeihen Schok guter Groschen prager Pfenning jerleiches ewiges vnd freyes Czinses auf vnser Gut vnd Dorf genant Kochowycz vnd auf alle seine Czugehorunge, vnd auch auf alle ander vnser Guter ob der Erden vnd vnder der Erden, wo wir die haben ader wie die genant sein, vmb hundert Schok guter Grosch. prager Münze, die vns dieselben Kinder Paul vnd Agnes mit bereytem Gelde ganz vnd gar gericht vnd beczalt haben, vnd die fürbas in das egenante vnser Closters czu Czedlicz Nucz vnd Frumen gewant haben. Desselben Czins ein Halfenteil, das sein fünf Schok Grossen der egenanten Münze, schullen wir vnd vnser Nachkumlingen vnd sein schuldig czu richten vnd czu beczalen auf sand Gallentage, der am nesten czukünftig wirt, vnd das ander Halbteil, das sein auch fünf Schok Grossen der egenanten Münze, auf sand Gurgentag, der am schirsten dornoch kunftig wirt, an Hindernisse vnd an alles Widersprechen, vnd fürbas mer also jerleichen czu czinsen vnd czu richten auf dieselben Czinstege, als Czinsesrecht ist, ewicleichen in czukünftigen Czeiten. Ydoch also bescheidenleich, das die Dorfleut oder Gepawern des egenanten Dorfes oder Gutes czu Kothowicz [sic], die yeczunt sein, oder in Czeiten werden mochten, in vnsern Namen ader an vnser Stat schullen vnd schuldig sein den egenanten Paul vnd Agnes, iren Erben vnd Nachkumlingen, den oftgenanten Czins, das ist czeihen Schok guter Groschen der oftgenanten Münze, richten vnd beczahlen auf die oftgenante Czinstege an Argelist bey guten Treuen.

Wer aber sach, das wir oder vnser Nachkumlinge oder die obgenanten Dorflewte oder Pawern an vnser Stat an der Beczalung des oftgenanten Czinses saumig wurden, vnd den czu seinen rechten gewonleichen Czinstegen nicht beczalten, als oben geschriben stet, auf welchen Czinstag das geschehe, da Got für sey, so mügen der oftgenante Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, manen vnsern Bursner, der yeczunt ist oder in Czeiten wirt, vmb iren vorsessen Czins, vnd ab in vnd iren Erben oder Nachkumlingen irer Czins nicht mocht wideruaren von vnserm Bursner, so schol nach virczehen Tagen eynes yczleichen Czinstages auf yedes Schok sechs Groschen rechter Czins-Pusse geen vnd wachssen.

Vnd ab wir oder vnser Nachkumlingen aber noch virczehen Tagen, dy am schirsten dornoch volgen, iren Czins mitsampt den Scheden, di dorauf gangen weren, nicht beczalten, so schullen vnd mügen di vilgenanten Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, noch vir Wochen eines iczleichen Czinstages vnd den vorsessen vnd vnuorgolden Czins mitsampt den Scheden, di dorauf gangen weren, auf den-

selben vnserm Dorf vnd Gut genant Kothowicz, auch alle ander vnser Guter, wo wir die haben ob der Erden oder vnder der Erden, varende vnd vnuarende, vnd vnser Leute vnd ire Guter, wo sie die haben vnd wo man die vindet, pfenden mit Craft dicz Briues vnd mit eigner Craft oder mit Hülfe aller vnd iczleicher, der sie dorczu genissen mügen, dieselben Pfant treiben, tragen, füren, czu uorkaufen, czu uorseetzen, geteilt oder miteinander, vnder Cristen oder Juden, an Aufgepot eines iczleichen Gerichtes, mit vollem Rechten, vnd das so ofte czu tun, als oft in der obgenante Czins mitsampt den Scheden, die der egenante Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, mochten sprechen mit iren schlechten Worten, di dorauf gangen weren, als oben geschriben stet vnd pleibt vnuorgolden.

Geschehe aber, das das obgenante Dorf Kothowicz oder Gut Abnem mochten widerfaren ader geantwort werden, als oben geschriben stet, so sullen vnd mügen di obgenanten Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, sich irer Czinse auf allen andern vnsern Gutern, wo wir die haben, oder wo man die vindet, genczleichen vnd gar erholen vnd ergeczen in czukunfftigen Czeiten in allen den rechten Pfendungen vnd Artikeln, als oben lewterleichen geschriben ist.

Auch globe wir obgenanter Abt vnd Conuent an alle Argelist bey vnsern guten Trewen fur vns vnd alle vnser Nachkumlinge, alle vorgeschribne Dink vnd Artikel ueste und stete vnczubrochenleichen czu haben vnd czu behalden, vnd vns nicht dowider behelfen weder mit pebstleichen, keyserleichen, kunigleichen, furstleichen Brifen, noch mit gaistleichen, werntleichen Rechten vnd mit dheinerley Gewalt sullen noch wellen mit Worten noch mit Werken in dhainerlay Weyse, wye das geschehen mochte, ewicleichen in czukunfftigen Czeiten.

So tuen vns die mergenanten Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, sulche besundere Genade, sunderleich durch Gotes, durch vnser Frawen Ere vnd durch irer Selen Selikeit willen, wenn vns ader vnser Nachkumlingen Got Gelt fuget vnd beschert, das wir den vilgenanten Czins, czehen Schok Grossen mit hundert Schoken der vorgenanten Müncze wider ledigen vnd abkaufen mügen, an alle Hindernisse vnd Widersprechen gaistleicher vnd werntleicher Besiczter dicz Briues aller und iczleicher Leute. Vnd wer disen gegenwurtigen Brif hat, dem gepiren alle obgeschriben Recht. Diser Sache czu Gezeugnisse vnd einer vesten Sicherheit haben wir obgenanter Apt vnd Conuent vnser Insigel mit rechter Gewissen an disen Brif gehangen. Geben vnd geschriben noch Cristi Gepurt virzehen hundert Jar vnd in dem virzehendem Jar, an dem nesten Montag nach der Dominiken Cantate.

Dvě přivěšené pečeti na proučcích perg. jsou dosti zachovalé. První obdélná má opis: *Sigillum Jacobi abatis Czedlicensis*. Druhá okrouhlá s obrazem Matky Boží s Ježíškem má opis: *S. conventus de Sedlitz*.

14.

Mikeš z Lipan kupuje od kláštera Skalického ves Lipskou pod úrok 6 kop gr. č.

B. m. 1415, 11. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického, Sedleckých č. 107.

Ve jméno božie amen. Všelijakých věcí pamět scházíe, leč zprávů a obranů písma a svědectvím listovným věci takové byly by potvrzeny. Protož já Mikeš z Lipan, moji dědici i budoucí vyznáváme tímto listem obecně všem, ktož jej uzříe nebo čtúce uslyšíe, že ves řečenú Lipská s domy i městišti, s dědinami rozličnými ornými i neornými, pastvami, studnicemi, potoky, s rybníkem, s leskem, cestami, s stezkami i s mezemi, jakož od staradávna jest u položení, kromě toho polúlání dědin, ješto leží pod horů k Kúřimu, kteréžto polúlání Václav Žejbot měšťennín odtudž s svými dědici i budoucími v podepsaný roční a věčný úrok jmá v držení, a to všechno, což k té jisté vsi příslušíe, koupili sme v právo purkrech[t]nie od nábožných kněží, kněze Matěje opata a konventu kláštera Matky Božie z Skalice. S kteréžto vsi a dědin i s toho se všeho, což napřed psáno stojí, já Mikeš dlužen budu, moji dědici i budoucí dlužni budú a mají napředpsané kněží, knězi opatovi, konventu nebo jich budoucím šest kop gr. rázu a měny české úroka pravého ročního a věčného na roky zdola psané rozdielně věčně plniti a platiti, totižto na každý hod sv. Havla tři kopy gr. a na každý hod sv. Jiříe také tři kopy gr. rázu svrchupsaného, takovúto však úmluvú: když bych já Mikeš, moji dědici nebo budoucí častokrát řečené kněží, totižto knězi opatovi, konventu i jich budoucím, kterýž koli úrok v uochtab rokův již jmenovaných obyčejem kterýmž koli splniti a ročiti zmeškali bychme, tehdy svrchupsané kněží, kně[zi] opatovi, konventu i jich budoucím kopu gr. stříbrných svoleným právem jménem pokuty máme propadnutí. Kterážto pokuta za tři neděle, pořád počítajíce, na každý týden má též jako první týden pro nezaplacení úroka rozmnožena býti. A když by čtvrtý týden nastal, a kterýž koli sprvu psaný úrok nastávající s pokutami propadenými, jakož psáno svrchu jest, od nás pro některaké zmeškání jmenované kněží nebo jich budoucím splněn nebyl, tehdy my svrchupsaní všechno své právo, kteréž máme té jisté vsi napřed psané s tím se vším, což k ní příslušíe, sprvu jmenované kněží i jich budoucím máme propadnutí, aby oni s tím se vším mohli učiniti vedle své vůle a libosti, jakožto s svým vlastním zbožím a dědictvím, což by se jim za podobné zdálo, beze všech lidí překážky. Toto také zvláště jest vymieněno, že po mé smrti berně zemská, když by obecným povolením byla v zemi zavolána, tehdy dědici moji i budoucí s dědin té jisté vsi napředpsané, kteréžto dědiny pod plat slušejí, tu jistú berní každú obecní častokrát menované kněží i jich budoucím mají dáti a plniti beze všeho odpieranie. Jiných také všech poplatkův a obtížení, kromě berní a úrokův, moji dědici i budoucí mají prázdni býti. A ty všechny věci, což svrchupsáno jest, my Mikeš, moji dědici i bu-

dúci sľubujem beze všie zlé lsti držeti a plniti dobrú vierú bez porušenie. Pakli bychom kterak kolivěk plniti nechtěli neb zmeškali, tehdy dřéve psaná kněží, kněz opat, konvent i jich budúci mohú a mají nás pro zmeškání i neplnění právem duchovním a klatbú všelijakú přihnati a připuditi k dostiučinění všech svrchupsaných věcí, kteréžto aktami potvrzeny mají ode mne býti. A na svědomie a potvrzení toho všeho pečef má, pečef města Kúřimského, a pečeti slovtných a udatných mužuv, pana Vrbíka z Tismic a Petra z Tuchoraz k tomuto listu jsú přivěšeny. Kterýž jest dán tu středu po světým Mikuláši léta od božieho narozenie po tisíc čtyrech stech patnádstého.

Na prouzcích perg. přivěšené 4 pečeti jsou zachovalé. — Ves *Lipská*, soudě dle zmínky o městištích v ní, byla snad již r. 1415 dleem pustá, ale připomíná se ještě při konfiskacích r. 1547. Později zmizela docela, lež že zachovalo se jmeno na *Lipské*, jakž slove báňovitá výšina ornými rolemi pokrytá nade vsí Lipany, tam kde nyní stojí pomník bitvy Lipanské. Název Lipská (hora) nachází se i na nové mapě generálního štábu. V Památkách arch. X. 458 v pozn. kladl jsem jmeno Lipská mylně do úžlabiny, ku které výšina Lipská se sklání na své straně jihozápadní.

15.

Král Sigmund ruší zápisy, kterými rozdal statky kláštera Sedleckého, a dává klášteru právo, aby si jich pomocí přátel opět dobyl.

V Normberce 1422, 23. srpna. — Orig. arch. místodrž. v Praze.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus, ac Hungarie, Boemie, Dalmatie, Croacie ꝛc rex, notum facimus tenore presentium vniuersis: quod licet alias quadam ardua necessitate constricti ad resistendum peruersis conatibus et machinamentis hereticorum in Boemia valide consurgentium, qui etiam sue immanitatis rabie fideles Dei christicolos tam morti tradentes atrociter, quam in bonis funditus spoliantes, ecclesias Dei demolientes, adeo debachati sunt, et adhuc in sua pertinacia perdurantes, nomen christianum etiam hodie conantur extinguere penitus, non parcentes sexui vel etati, bona ecclesiastica tam Pragensis ecclesie, quam etiam aliarum ecclesiarum, monasteriorum et parochialium, cuiuscumque etiam conditionis existant, tunc certis personis proscripserimus et dederimus possidenda, sicut etiam bona monasterij Czedlicensis ordinis Cistercien[is] nos fecisse preterito tempore memoramur. Nos attendentes huiusmodi donationem et alienationem bonorum ecclesiasticorum, in personas seculares quacunque occasione seu conditione factas, tam a legibus quam canonibus fore irritas et inanes, nec debere subsistere seu valere, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, maturo omnium electorum sacri Romani imperij, et aliorum multorum principum, comitum et comunitatum imperij sacri ac regni Boemie communicato consilio, prefatam donationem et alienationem de possessionibus Monasterij prefati, quibuscunque personis quacunque occasione, condicione seu colore factas, auctoritate Romana et Boemie regia tenore pre-

sentium reuocauimus, irritauimus, annullauimus, reuocamus, irritamus, annullamus et nullius dicimus, pronunciamus et declaramus debere fore roboris vel vigoris. Decernentes et volentes, quod honorabilis abbas monasterij Czedlicensis prefati eciam auctoritate propria, assumptis sibi ad hoc, si opus fuerit, suis fautoribus et amicis, se de eisdem bonis sui monasterij omnibus et singulis, vbicunque eciam fuerint constituta, debeat et possit intromittere, tenere, vtifruí et absque impedimentis cuiuscunque, eciam nostras litteras habentis seu alias cum violencia possidentis; ac eciam sibi pro recuperatione eorundem bonorum tutores, defensores et adiutores eligere et recipere pro suo comodo, quociens sibi visum fuerit expedire. Presentium sub nostre Maiestatis sigilli testimonio litterarum, datum Nuremberge anno Domini millesimo quadringentesimo vicesimo secundo, dominico proximo ante festum sancti Bartholomei apostoli, regnorum nostrorum anno Hungarie oc trigesimo sexto, Romanorum duodecimo, Boemie vero tercio.

[Na ohybu:] Ad mandatum domini regis d. Georgio episcopo Patauiensi cancellario referente, Franciscus prepositus Strigoniensis.

[Na rubu:] R[egistrata] Henricus Fye. — Veliká královská pečeť visí na proužku pergamenovém. — V archivě Orlickém v kopiáři Sedleckém č. 11 fol. 133 jest opis vepsaný okolo r. 1700.

16.

Císař Sigmund panoši Vaňkovi z Miletinka zapisuje městečko Týnec nad Labem a 7 vsí kláštera Sedleckého v 1000 kop gr. s povinností, aby platil berní, jaká před tím ročně vycházela od kláštera z toho zboží do komory.

V Praze 1436, 21. září. — Orig. perg. arch. Č. Musea. — Tištěno v A. Č. IV. 176.

17.

Smlouva, podle které sousedé Kutnohorští od kláštera Sedleckého drží zahrady v Hlouškách a při Kamenné cestě pod úrok 6 kop jen do času.

B. m. 1456. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 145.

Smlouva, však nepodstatná.

My kněz Jetřich opat a konvent kláštera Sedleckého známo činíme tímto zápisem všem vůbec, a kdož jej čísti a nebo čtouc slyšeti budou, že s opatrnými pány šephmistrem a konšely i staršími obce na Horách Kutnách učinili jsme smlouvu a svolení přátelské o ty zahrady Hloušecké a Štanwecké a o dědiny, kteréž sousedé jich drželi sú a drží od našeho kláštera, a jenž z nich tyto léta předešlá obci úročili sú a platili i ještě platí takovou toto [sic]. Tak že oni ty jisté zahrady a dědiny mají držeti, jakož sú i prvé drželi, bez překážky naší i našeho konventa, a to dotavád, dokudž králova Mt král Ladislav, pán náš nejmilostivější, sám země spravovati nebude bez správci, a to do stvrzení arcibiskupa k arcibiskupství Pražskému.

A oni z toho nám opatu a konventu svrchu psaným mají vydávati na každý rok, počnouce na sv. Havla nyní nejprv příštího, šest kop gr., a tak vždy na každé léto na každý sv. Havel po šesti kopách gr. vydávati nám mají, dokudž koli tak se nestane o vládařství a o správě královny Mti a o stvrzení arcibiskupa, jakož se napřed píše. A když by se koli to stalo, že již bude králova Mt sám spravovati zemi a arcibiskup stvrzen bude, tehdy oni mají tak s těmi zahradami a dědinami učiniti, jakž jim JKMt rozkáže. Actum 1456.

[Dole připsáno:] Tato smlouva poněvadž není kniehami klášterskými ani podpisem a se-
cretem stvrzena, za instrumentum authenticum býti nemůže. — [Po straně připsáno:] Cessante con-
ditione, cessat obligatio, et quod est in conditione, non est in obligatione.

Zápis tento a přípisky vepsány byly do kopiáře teprv asi po roce 1700. — Hlouška slove dosud předměstí v Kutné Hoře. Jméno Kamenné stezky, Steinweg, Lapidea semita, upadlo v zapomenutí; slula tak nejspíš cesta sklonitá v Kutné Hoře, po níž se chodí od bývalého Hrádku Smíškova, v němž jest nyní ústav učitelský, dolů v boku straně k Páchu pod bývalou kolejí jezuitskou.

18.

Král Jiří potvrzuje Kutnohorským zádušní platy z některých pozemků při městě.

V Praze 1461, 1. května. — Kopíř Sedlecký v arch. Orł. č. 11 fol. 146.

Concessio conditionata a rege Georgio vtendi hortis penes Lapideam semitam situatis Cuttenbergensibus data.

My Jiří z boží milosti král Český a markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vejvoda, Lužický magkrabie, oznamujem tímto listem všem, že předstoupivše před nás opatrní měšťané města našeho Hory Kutny, věrní naši milí, jménem šephmistra, rady i obce téhož města prosili jsou nás, jakož některé platy duchovní oni tyto předešlé časy až do této chvíle drželi jsou a drží některé platy, kteréž přísluší k klášteru Sedleckému, a některé k kostelu Pražskému příslušející, zejména na předměstí Horském řečeném Hloušky, na lidech v Rovni, na dvouh mlejních, a na zahradách na Šteinwegku, i jinde kdekoliv, na kterýchž koli věcech ti platové náleží, kteréžto platy praví že dávají kněžím při sv. Barboře a Vysokém kostelu, ješto jim k těm kostelům od kostela Pražského a kláštera Sedleckého kněží dávání jsou bývali. Při těch platích abychom jich nechali, dokudž kněží u těch dvouh ko-
stelův nebudou posazeni a opatření potřebami vedle řádu a obyčeje starodávniho. My jich prosby oslyšeti nechtíce, a vidouce jich oumysl, pro které příčiny ty platy kněžské od nich až do této chvíle držané jmíti a držeti žádají, a že je na kostelní a duchovní věci obracetí a dávati chtějí, s dobrým rozmyslem a raddou věrných našich, mocí královskou jim k tomu svolili jsme a tímto listem povolujem a chceme, aby již psaní šephmistr a radda na Horách Kutnách nynější i budoucí ty svrchupsané platy kněžské, na kterýchž koli věcech záleží, kteréž oni do této chvíle drželi jsou a drží, drželi budoucně bez všeliké překážky naší i budoucích králův Českých i všech

jiných, a je obraceli a dávali na ty kostely a kněžím, který v těch kostelích mají neb jmíti budou, dotud toliko, dokudž by ti kostelové tak opatření nebyli, jakž od starodávna opatrování jsou. Prikazující všem poddaným našim, aby jim na těch zbožích a platích až do takového způsobení a zřízení nepřekáželi ani překážeti dopouštěli. Toho na svědomí pečef naši královskou kázali jsme k tomuto listu přidati. Dán v Praze den svatých Filipa a Jakuba apoštolův božích, léta od narození syna Božího 1461, království našeho léta třetího. Ad mandatum domini regis.

19.

Král Jiří připisuje Hrabaňovi z Přerubenic na zápisné vsi Hlízově 500 kop gr. a dva životy.

Dán v Praze 1464, 12. července. — Orig. pap. arch. Vorlíckého, Sedleckých č. 116.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabě Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a Lužický markrabie oc, oznamujem tiemto listem všem, že vzhledše na mnohé věrné a pilné služby slovutného Jana Hrabaně z Přerubenic, kteréž nám činil jest a činí, i potom tiem lépe aby mohl a měl i s svými syny nám činiti a toho zasluhovati, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskou tuto milost jemu a jeho dědicóm dali sme a dáváme: Jakož v zástavě skrze předka našeho šťastné paměti najjasnějšíeho pána Sigmunda císaře Římského a krále Českého i od nás učiněné, má a drží dvuor Hlízov s dědinami, lukami i všemi toho dvoru příslušnostmi, ve třech stech kopách gr., že nad ty prvnie zápisy a summy v nich položené jemu a dědicóm jeho přidali sme a připsali a tiemto listem přidáváme a připisujem pět set kop gr., a v té summě dvuor již psaný Hlízov se vším toho dvoru příslušenstvím zastavujem, tak aby již psaný Jan Hrabaně i dědicové jeho dvuor již řečený i s příslušnostmi a puožitky toho dvoru měl a měli, drželi a požívali bez naše, budúcích kráľuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, nejša on i s syny svými Janem a Václavem podle prvnějšíeho zápisu našeho do jich tří životuov s toho splacován, a k tomu po smrti těch všech tří životuov do dvou synův jeho, totižto Wolfartha a Jindřicha živnosti, chcem, aby bez jich vuole již psaný dvuor od nich od žádného člověka vyplacován býti nemohl. Než po smrti již řečeného Jana Hrabaně a čtyř synův jeho svrchupsaných, když bychom my neb budúcí kráľové Čeští nebo ti, jimž výplata dvoru již psaného spravedlivě příslušetí bude, od dědicuov a budúcích jich ten dvuor zase jmieti a vyplatiti chtěli, máme a povinni budem summu již psanú s túto nynější tiemto naším listem jim zapsanú, totižto osm set kop gr., penězi dobrými, kteréž té chvíle v zemi naše České obecně bráni budú, jim dáti a splniti úplně. A oni vezmúc těch osm set kop gr., povinni budú beze všie odpornosti i prodlévání tēm, od nichž tu summu přijmú, již psaného dvoru Hlízova s příslušnostmi jeho postúpiti a listy zápisné navrátiti. A ktož by

tento list měl s častopsaného Jana Hrabaně neb jeho dědicuov a budoucích dobrů a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných tak a potud, jakož ti zápisové svědčie. Tomu na svědomie pečeť naše královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek před sv. Markretú léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého čtvrtého, královstvie našeho léta sedmého.

[Na ohbu:] Ad mandatum domini regis. [Na rubu:] Registrata.

Na proužku perg. přivěšená veliká pečeť královská červená je velmi jasná, jen kolem hlavního znaku trochu poškozena.

20.

Klášter Sedlecký Matějovi Prudkému prodává vinnici za 3 kopy gr. pod úrok 44 gr.

B. m. 1464, 17. září. — Orig. perg. Č. Musea.

My kněz Dětrich boží milostí opat i veškeren konvent kláštera Sedlecského řádu Cistricenského známo činíme tímto listem všem nynějším i budoucím věčně, kdežkolivěk čten nebo čtúc slyšán bude, že na budoucí dobré kláštera a konventu našeho patřiece, a nechtiece, aby ovšem vinnice naše tak pusty ležaly, s dobrým rozmyslem a nás všech společnú a svobodnú dobrou volí prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme vinnici naši dědičnú, kteráž leží nad tú obcí nad Šipkovú zahradú, kdež se u starého presu s ohradú zděnú počíná, mezi vinnicí Zuntovú s strany jedné ve zdech, a mezi vinnicí Dorferovú krajčieřovú s strany druhé, až po starý pres, a shuory ve všech starých mezích, opatrnému muži Matějovi řečenému Prudký, jeho ženě a jeho dědicóm a budoucím k dědičnému jmění, k držení, k požívání, k prodání, k dání, k směnění, a s ní jakožto s svým vlastním dědictvím, což se jim líbí, učinění, s naším však i s našeho kláštera konventu nynějších i budoucích povolením i zvláštní opovědí, a to za tři kopy grošuv dobrých peněz stříbrných rázu a čísla Pražského, kteréž jsme od nadepsaného Matěje přijali hotové, a to pod pravé purgrechtnie právo, tak aby předeepsaný Matěj, jeho dědici a budoucí, nám i našeho kláštera konventu nynějším i budoucím s vinnice té dřeve psané úroka ročního čtyrydceti a čtyři grošuv platili a platiti dlužni byli jednu v roce na den sv. Havla, ot dání listu tohoto u věčné časy beze všie i všelikteraké otpornosti, a nic více. Než toto jest k tomu zvláště přimieněno: Jestliže by kdy které nesnáze vznikly mezi nimi a susedy jich, aby sebe právem hleděli před úředníky klášterskými, a jinde nic. A ktožby kolivěk tento list měl s již psaného Matěje neb s jeho dědicuov dobrou volí, ten má i mieti bude tůž plnú moc i též plné právo k tomu ke všemu, což tento list v sobě drží a zavírá, jakožto on sám Matěj i jeho dědici a budoucí častopsaní. Toho všeho na potvrzení, na pevnost i na jistotu my svrchu psaný kněz opat pečeť mú i konventa našeho pečeť s volí všech bratří dobrovolně přivěsili sme

k tomuto listu; jenž jest psán a dán leta ot narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého a čtvrtého, v pondělí svatého Lamperta biskupa a mučedníka božieho slavného.

Visí obě pečeti, opatská porušená. — Na rubu připsáno rukou z první polovice 16. věku: „O vinech, kteréž jsou nad obcí nad Šipčím. A nyní s těch obcí rolí spravena, jenž se Dobšovská jmenuje.“

21.

Opat Skalický slibuje Vilémovi Zubovi z Lanšteina za donaci mše zádušní.

B. m. 1481, 14. února. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 25.

My kněz Jan, opat kláštera Skalického, vyznávám tímto listem přede všemi, kdož jej užří nebo čtouce slyšeti bude, že urozený pán pan Vilém Zub z Lanšteina rozpomínaje se na svú duši spasení, máje zápis od krále JMti až do života na klášter Skalický i na jiné věci, ten zápis pro pána Boha zrušil, a postúpil jest jeho knězi opatovi a tomu konventu svú spravedlnost. A my kněz Jan opat i konvent svrchu psaný máme každé Suché dni zpívati anebo vigilie čísti a mši zádušní za předky páně Vilémovy, a za jeho zdraví pána Boha prositi. A téhož pana Viléma za pána máme mieti téhož kláštera až do jeho života. A toho na svědomí my kněz Jan opat dali sme přivěsiti svú pečeť k tomuto listu, a připrosili sme duostojných otcuov, kněze opata Sedleckého a kněze opata Zbraslavského, že sú také k tomuto listu dali své pečeti přivěsiti. Jenž jest psán a dán na den sv. Valentina léta oc 1481.

22.

Král Vladislav potvrzuje postup, kterým Vilém Zub z Landšteina zápisné zboží Skalické vrátil obnovovanému klášteru Skalickému, nad nímž si vymínil doživotní opravu.

V Praze 1481, 13. června. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 24-25.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužické markrabie, oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený Zub z Lanšteina, věrný náš milý, koupil jest dva zápisy od slovutného Jana z Vojslavic, svědčící na klášter Skalický s dvorem popluž[n]iem tudíž, s lidmi kmetičnými [sic], dědinami, loukami, lesy, s pastvišti i se všemi a všelijakými toho kláštera příslušnostmi, poplatky a požitky; a k tomu ve vsi Nezholcu [Mezholezích?] bez jedné dvaceti kop gr. platu ročního; jeden zápis nejjasnějšího krále Jiřího předka našeho šťastné paměti, a druhý náš, kerýmž jsme toho potvrdili; jakož pak list dobré vůle na to udělaný již psanému Vilémovi od jmenovaného Jana ty věci šíře jest ukazoval. Že pak již psaný Vilém ta oba listy svrchu dotčená i s listem dobré vůle vrátil jest nám, toliko pozůstaviv plat ve všech svrchupsaných, to jest v Nezholci a v Mančicích, urozenému Mikulášovi z Lanšteina, nejvyššímu písaři desk zemských, věrnému našemu milému, jakož pak my témuž Mikulášovi a dědicuom jeho na to list náš

a zápis zvláštní udělali sme. Že pak již psaný Vilém, hnut jsa milosrdenstvím a maje péči o to, aby tím lépe čest a chvála pánu Bohu všemohúcímu v témž klášteře se dala, a kněží téhož kláštera aby zvláště za předky jeho i tudíž za něho a přátely jeho i také budoucí jich prosby činili a modlili se: I postoupil jest dobrovolně kněžím téhož kláštera zase napřed kláštera i také dvoru poplužního tudíž s lidmi kmetičními, dědinami, lukami, lesy, pastvišti i se všemi a všelijakými toho kláštera příslušnostmi, poplatky a požitky; a prosil jest nás, abychom ráčili v tom také milostivě mieti se a to opatřiti, aby více ten klášter i s tím se vším, což jest k němu již psaný Vilém zase postoupil, žádnému zapisován nebyl, ale aby ty všechny věci při témž klášteře a při kněžích tudíž zůstaveny a zachovány byly. My v tom znajíce jeho dobrý úmysl, a majíce o to péči jakožto král křesťanský, kdež bychom mohli, abychom to jednali, aby čest a chvála pánu Bohu všemohúcímu se neumenšovala, ale raději aby se rozmáhala a šířila; protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskou chceme a to tímto listem ustanovujem, aby víc již psaný klášter i [s] sbožím svrchu dotčeným, což k němu od téhož Viléma postoupeno jest, námi i také budoucími našimi králi Českými ani žádným jiným zapisován, zastavován ani kterak zavazován byl do žádného času, ale ty všechny věci aby při témž klášteře a při kněžích téhož kláštera zuostali, a to po věčné časy budoucí. A jestliže bychom kdy my nebo budoucí naši králové Čeští anebo kdo jiný ten klášter s jinými jeho příslušnostmi tak a vedle toho, jakož svrchu dotčeno jest, z nepaměti aneb kterak koli jinak zapsali, zastavili nebo zavázali, to rušíme, kazíme a moříme, a chceme, aby to žádné moci nemělo ani míti mohlo proti tomuto našemu listu. Tuto milost další při tom témuž Vilémovi činíce a dávajíce, aby on ten klášter i s opatem a kněžími téhož kláštera nynějšími i budoucími měl a mohl zpravovati, aby tu řád zachován byl. A jestliže by opat aneb který jiný kněz tu v řádu státi nechtěl, tehdy týž Vilém s raddú opatuov kláštera Sedleckého a Zbraslavského bude moci jiného opata aneb kněze tu dáti. A již tak má vládnúti tím klášterem a kněžími až do své živnosti, a nic déle. A po smrti jeho má zase spadnutí vrchní právo vládnouti téhož kláštera na nás a budoucí naše, krále České. A tak témuž Vilémovi toho listu potvrzujem a jej při něm zuostavujem, kderýžto jest jemu udělán od opata a konventu téhož kláštera, aby při témž zuostaven byl tak a vedle toho, jakož ten list ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavírá. Tomu na svědomí pečeť naši královskou kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu před sv. Vítem, léta božího tisícího čtyřstého osmdesátého prvního, království našeho léta desátého.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnbergk,
cancellarii regni Bohemie cc.

23.

Opat Skalický postupuje městu Kouřimi louky za 9 kop 24 gr. č. úroku na čtyřech poddaných.

B. m. 1487, 15. října. — Výpis pap. arch. Vorlického. Sedleckých č. 119.

My purgmistr a radda města Kouřima známo činíme tímto listem, tu kdež náleží, že v knihách našich zápis níže podepsaný beze všeho změnění a zjinačení stojí zapsaný slovo od slova takto:

Král JMt pán náš nejmilostivější ráčil jest dáti své povolenie knězi opatovi Jakubovi Skalickému, aby profrajmarčil louky své, zejména proboštskú, kteráž jest k proboštství téhož kláštera Skalického příslušela, a také jiné louky, k kterýmž právo má, kteréž leží od malého rybníčka, kterýž jest pod Skalkú, k městu Kúřimu, tak jakož jsú sobě již meze okázali, s Kúřimskými. A proti tomu Kúřimští knězi Jakubovi a tomu záduší a klášteru mají postúpiti plat svůj zejména na těchto lidech: na Váňovi z Třebovle dvě kopě a osm gr. čes., na Janovi Novákovi odtudž z Třebovle tři kopy a čtyřiceti gr. čes., na Václavovi v Chrášťanech půl kopy a šest gr. čes., na Kubovi ve Třech Dvořích tři kopy gr. čes., a to s plným panstvím, kromě Václava z Chrášťan. A již kněz Jakub má jim ty svrchu dotčené louky ve dcky zemské k dědičnému drženie vložití a jim to zpravití. A oni Kouřimští také dotčený plat knězi Jakubovi a tomu klášteru dědicky ve dcky zemské vložití a zpravití mají. A král JMt ani JMti budoucí toho nemají platu od dotčeného kláštera Skalického věčně žádnému jinému zapsati, dávatí ani odtrhovati nižádným obyčejem. A to jest král JMt za se i budoucí krále kázal ve dcky zapsati. Pakli by JMt nebo JMti budoucí takový plat všecken nebo díel komu zapsali nebo zavázali, aby to zapsanie žádné moci nemělo, než právem budou moci to Kúřimští zbraňovati a hájiti, aby takový plat vždy při dotčeném klášteru zůstal. A to jest také znamenitě domíněno, aby Kúřimští splav svobodný mohli mieti z toho rybníka, kterýž dělati budú. A jestliže by se tú vodú s splavu jaká škoda knězi Jakubovi opatu nebo jeho budoucím dala, že oni tu věc napravití mají. A dále když by spuštění rybníka byla, mají Kúřimští knězi Jakubovi oppatovi do jeho života při každém spuštění džber kaprův dávatí. A kněz opat nadepsaný listy, kteréž na ty louky mají, nadepsaným Kúřimským v jich moc položití. Actum feria 2. post Dionisii anno domini 1487.

A že jest to tak v pravdě, což výše psáno stojí, to přijímáme k své víře a duši. Tento vejpis vydán jest k žádosti a ku potřebě důstojného a velebného kněze Valentina z Šenbergku opata klášterův Matky boží Sedlice a Skalice, a velebného kněze Klimenta převora i všeho konventu týchž klášterův k té při, kterouž mají při slavném soudu království Českého s panem Janem Třídvořským z Votína a na Třechdvořích. Tomu na svědomí a pro lepší důvěření k tomuto vejpisu s jistým naším vědomím pečeť naši městskou dali jsme přitisknouti. Jehož datum v městě nadepsaném Kouřimi v outerý po památce sv. Lukáše evangelisty páně, léta šestnáctistého čtvrtého [19. října 1604], za úřadu pana Jeremiáše Jihlavskeho.

Přitištěná pečeť papírem přelepená je zachovalá. Dole napsáno: Dáno od vejpisu tohoto 24 gr. čes.

24.

Král Vladislav klášteru Sedleckému dává moc, aby statky jemu odcizené mohl vypláceti ze zápisů.

Na Budíně 1492, 8. srpna. — Orig. perg. arch. Vorlického. Sedleckých č. 124 a 125.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie oc, oznamujem tiemto listem všem, že nás prosil opat a konvent kláštera Sedlce, nábožní naši milí, abychom jim toho přieti a povolití ráčili, aby oni některá zbožie, kteráž k tomu klášteru příslušejí, z zápisuov, v kterýchž zapsána jsú, vyplatiti mohli a k témuž klášteru připojiti. Ku kteréžto jich snažné prosbě svolili jsme jim a tiemto listem mocně svolnjem, kteráž by kolivěk zbožie zapsaná, k jmenovanému klášteru příslušející, mohli vyplatiti a k svému vlastniemu drženie přivesti a k témuž klášteru zase připojiti, to aby učiniti mohli a moc měli tak podle znění těch zápisův. A když to kolivěk učiní a která taková zápisná zbožie vyplatí k svému držení a k klášteru připojí, tehdy aby je drželi, měli a jich požívali bez všeliké překážky naše i budúcích našich, králuov Českých. A my ani budúcí naši, králové Čeští, ani žádný jiný nemáme jich nikdy více potom od téhož kláštera zapisovati, odtrhovati ani kterak odcizovati obyčejem nižádným po vše časy věčné budúcie. Pakli bychom my neb budúcí naši, králové Čeští, buďto z zapomenutí neb kterak kolivěk jinak na taková zbožie které zápisy komu dali, chcme, aby takoví zápisové žádné moci a pevnosti neměli, než tento list náš aby vždy při své moci a pevnosti zuostal a zuostati mohl bez přerušenie. A protož prikazujem všem poddaným našim nynějším i budúcím, kteříž by kolivěk které zápisy na zbožie kteráž koli od jmenovaného kláštera odtržená a zapsaná měli a drželi, a od již psaných opata a konventu k výplatě těch zboží napomenutí a požádání byli, ti aby ty summy podle znění zápisuov jich přijali a jmenovaným opatu a konventu těch zboží s jich příslušnostmi postúpili beze všie odpornosti, buďto za nás nebo potom za našich budúcích, králův českých, kteříž by koli opatové v jmenovaném klášteře byli. Tomu na svědomie pečeti naši královské přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v středu před sv. Vavřincem létha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, království našich Uherského druhého a Českého jedenmezcietného létha.

[Na ohbu:] Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg, cancellarii regni Bohemie.

Archiv Vorlický má dva pergaménové originály této listiny; na obou jest na rubu poznámka R^a, že jest registrována. Pečet při obou originálech jest uvnitř porouchána; při čísle 124 pečet visí na šňůře běločervené, při čísle 125 na proužku pergaménovém. Obojí originál má na rubu latinský regest, a na čísle 124 jest na rubu ještě poznámka: „Ad instantiam reverendi domini Clementis abbatis anno 1492. Lit. J. n. 2. — 1492 Lit. H.“ V obou originálech jsou díry, ale písmena a slova v jednom scházející doplňují se z druhého.

25.

Sázení mezníků mezi Novým Kouřimským mlýnem a majetkem kláštera Skalického.

B. m. 1498, 5. května. — Orig. perg. Č. Musea.

My purgmistr a radda i starší obecní jmenem také všie obce města Kúřimského známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten anebo čtúce slyšán bude, že majíce úmysl stavěti mlýn u splavu rybníka našeho Nového pod městem naším, i k dělání téhož mlýna dali jsme miesto, pokudž jest nám příslušalo v našem, a to Klaudovi mlynáři z Hory Kutny. Však pro budoucí paměť i také pro uvarování potomních puotek a nesnází mezi ctihodným a poctivým knězem Janem opatem kláštera Skalického i jeho budoucími s jedné, a námi i také našimi budoucími města našeho s strany druhé, z jednostajné vuole a dobrovolně, v tom obojí nehlediece toho, což by bylo nebo býti mělo ke škodě které straně, sázení jsú mezníci od polí kněze opatových, totiž klášterských; a jest jich osm sazeno: první v břehu od pole nad cestú, kderážto cesta jest od kláštera Skalice proti splavu; a k tomu jiní pořád též v břehu od polí nad starú silnicí až do pěti nahoru; a z druhé strany cesty nad Skalkú jsta dva sazena proti sobě, a od toho dolejšího u Skalky proti tomu osmý sazen jest podle pole klášterského, tak aby mlynář ten i budoucí vládaři toho mlýnu netáhli se na viec přes ty mezníky, než pokudž bude jemu námi ukázáno. A k tomu on mlynář s svými budoucími, což se dotýče cest anebolito silnice, kteráž jest mezi těmi mezníky, a pokudž ti mezníci káží, i také tu cestu od kláštera Skalice po ten mezník, bude a budú mieti napravovati a opravovati na svooj náklad vlastní beze všie práce a nákladuov kněze opatových i jiných budoucích opatuov toho kláštera. A ty cesty mají býti svobodné a bez překážky. Při tom také mlynář i s svými budoucími to opatřiti má a mají, aby přes ty mezníky škody se nedály od něho i také od potomních jeho buďto na poli, na osení, na obilí dobyt看em ini jinými věcmi. Dále což se dotýče struhy té, kderáž jest dopuštěna dělati nad starú struhú, po keréz kněz opat vodu vede do svého rybníčka z našeho Malého, kderýž jest pod hrází, tu aby měl svobodnú bez překážky. Než což se trávy dotýče, kteráž jest mezi těmi strahami, té aby společně pastvú uživali s mlynářem. A což se dotýče lovení ryb pod splavem v té vodě až do potoku a pod rybníčkem naším Malým proti lúce kněze opatově až potud, kdež voda padá od splavu a přichází do potoka, toho abychme s knězem opatem nynějším i budoucím společně uživali, a mlynář toliko v lednici lov, a dále i jinde nic. A při tom takový způsob má zachován býti mezi námi: kdyžby kolivěk knězi opatovi kázala potřebnost a líbilo se jemu a rozkázal nebo poslal, buďto čeledína svého anebo kohož by se jemu zdálo, měj v tom vuoli, nemá jemu býti hájeno. Též my takovým způsobem a obyčejem máme v tom vuoli mieti, a nemá nám hájeno býti. Než bez povolenie jeho a rozkázanie i také do-

puštění kněze opatova i také našeho aby žádný nelovil a nelapal ryb, buďto čeled jeho nebo naši poddaní z města. Pakliby kněz opat nebo my uhlédali anebo zvěděli koho, abychom sobě dali znáti a sobě dopomocni byli toho, aby kto měl proti nám v tom své vuole užívati, toho žádnému netrpěti, ale sami se při tom slušně snášeti a jiným hájiti. Na svědomie a na potvrzení věcí svrchupsaných my nadepsaný purg-mistr a radda města prve jmenovaného, a my kněz Jan opat kláštera Skalického pečeti naše dali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán v středu den sv. Zigmunda, léta od narození syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého osmého.

Dvě pečeti někdy přivěšené při originále scházejí. — V archivě Orlickém v kopiíci Sedleckém č. 11 fol. 26 jest opis nemnoho zevrubný, jehož začátek psán nejspíš r. 1582, konec pak teprva v 18. věku.

26.

Bratři Hrašanové z Přerubenic postupují zápisy na ves Hlízov Řehořovi měšťanu v Kutné Hoře v 1300 kopách.

B. m. 1500, 1. května. — Orig. perg. arch. Vorlického, Sedleckých č. 128.

My Mikuláš Hrašan z Přerubenic a na Suchdole, Jaroslav Hrašan odtud z Přerubenic a na Rathboři, bratři vlastní, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšan bude, že ty dva listy a zápisy, kteréž jest slavné paměti král Jiří JMt urozenému pánu Janovi Hrašanovi, dobré paměti otci našemu milému, za věrnou službu ráčil dáti, a v nich jemu zapsati, v jednom tři sta kop gr. peněz dobrých stříbrných na té vsi Hlízově i na tom dvoře Hlízovském i na těch všech příslušnostech, ke vsi i k tomu dvoru příslušejících, se vším panstvím, tak aby otec náš do živnosti své požíval a po smrti jeho do živnosti dvou jeho synuov aby to splaceno býti nemohlo; v druhém pak listu ráčil připsati na témž dvoru a Hlízovu pět set kop gr. peněz dobrých stříbrných, tak aby nadepsaný Hrašan, otec náš, již řečený Hlízov a duor měl a držal s dědici svými a toho všeho požívaje, nejša splacován do svého života a čtyř synuov jeho podle prvního zápisu; i ten třetí list a zápis nejjasnějšího kniežete a pána, pana Vladislava, krále Českého a markrabí Moravského pána našeho milostivého, v němž jest prvních dvou listuov slavné paměti krále Jiřího ráčil potvrditi, a k tomu ještě za věrnou otce našeho službu a dluh, který mu JMt král Jiří zuostal, ráčil zapsati pět set gr. peněz dobrých stříbrných na svrchupsané vsi Hlízově a na tom dvoře Hlízovském, aby toho všeho užíval a do své živnosti otec náš to držal a do dvou synuov svých Mikuláše a Jaroslava, totiž našich živností.

Tak a s těmi všemi přímienkami, jakož ti tři majestátové od Jich Mtí králuov to v sobě šře svědčie a plněji a světleji okazují, dali jsme dobrovolně a mocí tohoto našeho listu s plnou a svobodnou a dobrou volí dáváme slovuťnému panu Řeho-

řovi, suken kraječi, měštěninu na Horách Kutnách, podle toho moc se vším plným naším právem v těch listech a zápisích nám kterak koli příšušějícími na svrchupsanú ves a dvuor, nic sobě ani svým dědicuom nepozuostavujíce, žádného práva ani které moci, ale vedle majestatuov svrchudotčených nadepsanému panu Řehořovi s plným panstvím postupujíc, držeti, mieti, toho požívati, až do tří let nemáme toho vyplacovati. A po těch třech letech pořád zběhlých, jestliže bychme nemohli vyplatiti vlastně k svému držení, to výš nadepsanému panu Řehořovi a dědicuom jeho pozuostavujem, abychom od žádného jiného k zástavě prvé jmenované vsi summy nadepsané nevypuoječovali, kterúžto summu tiemto zápisem utvrzenú od něho jsme vzali. A pan Řehoř vždycky tak držeti, mieti a užívati má, jako svým vlastním vládnúti, beze všeho našeho, dědicuov a budúcích našich odporu a všelijaké překážky.

A pakli by kto na svrchupsanú ves a dvuor sáhl kterým koli právem, že my nadepsaní tiemto listem to slibujem zastati a vypraviti beze vší škody výšpsaného pana Řehoře i jeho budúcích. A pan Řehoř měj vuoli v těch letech výš nadepsaných nebo potomní v budúcích držeti nebo nechati, nám rok napřed má dáti znáti, a my jeho summu svrchupsanú hned po roku zběhlém vyplniti a zaplatiti máme. Než toto jest znamenitě mezi stranami vymieněno, když bychme my Mikuláš a Jaroslav od vypsaného pana Řehoře to zboží Hlízuov a dvuor s jeho příslušenstvím zase mieti chtěli, tehdy my svrchupsanému panu Řehořovi máme, dědicuom neb budúcím jeho, aneb ktož budú toho zboží v držení užívati, rok napřed dáti věděti, a v plném roce dadúce jim jich summu, totiž třinácte set kop gr. peněz dobrých stříbrných, budú nám dlužni a povinni nadepsanú ves Hlízuov i s dvorem postúpiti, vyberúc prvé úroky a puožitky toho roku příšlé, a zase nám ty majestáty královské vrátiti a v naši moc dáti i s dobrú vůlí beze vší odpornosti i zmatku všelijakého.

A ktož by pak tento list měl s páně Řehořovu dobrú a svobodnú volí, ten má a mieti bude plné, celé a dokonalé právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, jakožto on sám pan Řehoř. Tomu na svědomie i budúcí paměti pečeti naše vlastní dali jsme přivěsiti k této dobré vůli; a pro lepší jistotu a širší svědomí připrosili jsme urozeného pána, pana Michala z Chlumu a z Košmberka, a urozených pana Jana Žehušického z Nestajova a na Kolmburce, a pana Jana Svadby z Otradovic a na Zbraslaviciech, a pana Heřmana z Hodkova a na Bohdanči, že jsú pečeti své k žádostem našim přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta ot narození syna božieho tisícieho pětistého, ten pátek den svatého Philippa a Jakuba apoštoluov božích.

Na prouzcích perg. přivěšeno bylo 6 pečeti. První a druhá jsou zachovalé, třetí chybí, čtvrtá a šestá mají okraj otlučný, pátá má vnitřek vyražený.

27.

Dlužní úpis bratří Hrabanů z Přerubenic Řehořovi z Kutné Hory na 190 kop vypůjčených bez úroků dotud, dokud Řehoř drží od jistcův zápisnou ves Hlízov.

B. m. 1500, 1. května. — Orig. perg. arch. Vorlického, Sedleckých č. 127.

My Mikuláš Hrabaně z Přerubenic a na Suchdole, tudíž Jaroslav Hrabaně odtud z Přerubenic a na Radboři, spolubratřie vlastnie a jistci praví a dlužníci dluhu dolepsaného, a my Jiřík z Hustiřan a na Malešově, Jan Svadba z Otradovic a na Zbraslavicích, Heřman z Hodkova a na Bohdanči, Beneš z Solopisk a na Pečkách, rukojmie jich a za ně, vyznáváme tímto listem obcně [sic] přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jsme dlužni slovutnému pánu Řehořovi, sukna kraječi, na Horách Kutnách měščenínu a dědicuom a budúcím jeho, věřiteluom našim, pravého a spravedlivého dluhu sto kop a devadesát kop gr. širokých čes. dobr. stříbr. rázu pražs., kterúžto summu a jistinu gr. máme i dobrou naši věru beze lsti slibujem všickni jednostajně rukú společnú a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu jeden od druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterak koli k otbytí dělití se mohl, dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich vyplniti summu svrchupsanú sto kop a devadesát kop gr. čes.; kterúžto summu svrchupsaný pan Řehoř věřitel náš puojčil jest nám bez úroku, a to na takový způsob:

Jakož pan Řehoř od svrchupsaných jistcuov pana Mikuláše Hrabaně a pana Jaroslava od spolubratřie ves Hlízov zastavenú a duvor má v dluhu spravedlivém s obú stranú zápisem utvrzenú, jakožto v té dobré vuoli toho znamenitě dotčeno jest. A když by koli ves Hlízov svrchupsaní páni Mikuláš a Jaroslav od častojmenovaného pana Řehoře vyplatiti chtěli, anebo ten, ktož by právo po jich smrti k té výplatě měl, tehdy my svrchupsaní rukojmie hned bez meškání slibujem svrchupsanému věřiteli našemu, dědicuom a budúcím jeho dluh, jistinu svrchupsanú sto kop a devadesáte kop gr. čes. splniti a zaplatiti beze všech zamatkuov a souduov všech beze všeho prodlení dalšího i vymlívání všelikterakého. Pakli bychom toho ne učinili . . . [následují obyčejné výminky ležení v Praze nebo v jiném městě v osmi mílech od Prahy]. A ktož koli tento list měl by neb mieti bude od často psaného věřitele našeho nebo od dědicuov a budúcích jeho s dobrou vuolí a svobodnú, ten má i mieti bude tůž moc i též plné právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, jakožto oni sami. Na potvrzení a zdržení toho my všickni jistci i rukojmie svrchupsaní pečeti naše vlastnie jistým našim vědomím a s celým i s plným přiznáním dali jsme k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán léta ot narození syna božieho tisícieho pětistého, na den svatého Filipa a Jakuba apoštoluov božích.

Na prouzcích perg. přivěšeno bylo 6 černých pečeti. Čtvrtá schází, poslední má vosk pryč. Druhá má miskou otlučenou, ostatní jsou zachovalé.

28.

Král Vladislav vrací klášteru Sedleckému Dvůr Nový a vykazuje ročně 100 kop gr. č. a 20 čberů kaprů z panství Kolínského.

Na Budíně 1501, 31. ledna. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie oc, oznamujem tiemto listem všem tak nynějším jako budúcím, že prohlédajíce k tomu, kterak klášter Sedlecký od starodávna za předkuov našich znamenitě byl jest vyzdvižen a puožitky a duochody velikými opatřen, tak že nemalý počet sluh božích tu držán jest, od kterýchžto ustavičné modlitby dály sú se ku pánu Bohu ve dne i v noci; ale potom za časuov válečných svrchupsaný klášter ohněm a mečem zkažen jest, a zboží k němu příslušející všecka roztržena jsú, že k němu téměř nic nezůstalo. I chciece, pokadž nám nynie na tento čas možné jest, tu věc poněkud napraviti, aby při tom božím domu opat státi mohl s slušným počtem bratří, a pánu Bohu aby se čest a chvála dála, ač ne tak zplna, jako prvee, ale pokudž jim najdale možné bude, aby se k tomu skutečně jměli, aby se tu chvála božie rozmnožovala. I vrátili sme jim k jich živnosti a tiemto listem vracujem dvuor, kterýž sluove Nový, blíž od nadepsaného kláštera, s lukami, s dědinami, s lánem lesu i s tiem vším, s čímž jest jemu ten dvuor postúpen, nic tu sobě ani budúcím našim králuom Českým nepozuostavujíc.

Nad to nade všecko dali jsme jim a tiemto listem dáváme témuž opatu a konventu již psaného kláštera nynějším i budúcím sto kop gr. čes. platu ročního, a to rozdílně, při každém sv. Jiří padesáte kop gr. čes. a při sv. Havle tolikéž, totižto padesáte kop gr. čes., prikazujíce hejtmanu nynějšiemu na Kolíně i potomním hejtmanuom nynějším i budúcím, aby tu summu z důchoduov Kolínských a Hradištských, totižto sto kop gr. čes., ustavičné na každý rok rozdílně na časy svrchupsané nadepsanému opatu a konventu i jeho budúcím přede vším a beze všeho zadržování vydával; a to vydávání má tak dlúho trvati, dokudž by o zbožích duchovních v království Českém jiný způsob nebyl. Také nadepsanému hejtmanu Kolínskému nynějšiemu i budúcímu s pilností prikazujíc poroučíeme, aby nadepsanému opatovi a konventu nynějšiemu i budúcímu téhož kláštera vždy na podzim, když rybníky spouštěti bude pod úřadem svým, vydával dvadeti čberuov ryb kapruov, tak aby tiem lépe mohli pánu Bohu slúžiti a tiem snažněji se za nás i za naše budúcie krále České modliti. K těmto ke všem věcem, což se v tomto listu vypisuje, budúcie naše, krále České, zavazujem, tak aby též byli povinni tomu klášteru a konventu tak a to všecko činiti, jakož se svrchu píše. Tomu na svědomí pro budúci a věčnú paměť pečť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v neděli před hodem

Matky božie Hromničné, léta božieho tisícieho pětistého prvného, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třicátého.

Ad relacionem magnifici domini, domini Joannis de Sselnberk,
cancellarii supremi regni Boemie.

Na rubu: R[egistra]ta. — Královská pečeť visí na běločervené hedbávné šňůře. — V archivě Orlickém v kopíř Sedleckém č. 11 fol. 134 opis s ruky okolo r. 1700 s nadpisem: Privilegium super Coloniam de 200 taleris, piscibus, et Novam Villam.

29.

Výčet pozemků dvoru Předhorského u Kutné Hory.

B. m. 1507, 28. září. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 56.

Léta božího tisícieho pětistého sedmého, na ten den sv. Václava, jest velebný kněz Klement, opat kláštera Sedleckého, sám ohledal všecky věci, co k JMti dvoru leží nebo přísluší; kterýžto dvůr ležé u Hory v Senné ulici na levé ruce na rohu, jdouce k Belanům; kterýžto dvůr Václav Předhorský nyní drží, totižto všecky dědiny a zahrady, jakožto dále psány stojí.

Item nejprvé za Kolovrátky VI kusův zahrad, z těch kusův Jan Vdava havíř platí o sv. Havle každý rok 1 a $\frac{1}{2}$ kopy gr. a II gr.

Item Kulhavý Mathouš za těmi zahrady také drží zahrádku, sama o sobě ohrazena, a s toho platí každý rok o sv. Havle XII gr.

Item za tú zahradou leží III kopy záhonů a II záhony dědin.

Item z druhé strany Kolovrátku jest zahrada, a drží ji Havel Vackář; s té zahrady platí každý rok XII gr., a to rozdílně, na každého sv. Jiří VI gr. a na každého sv. Havla VI gr.

Item nad paní Šaffové huti až k páně Smíškově huti běží 2 a $\frac{1}{2}$ kop záhonů a X záhonů; ty dědiny drží Jíra z Přítoky, a platí z těch dědin XX gr., a to rozdílně, při sv. Jiří X gr. a při sv. Havle X gr., a to stojí až do Václavové dobré vůle.

Item z druhé strany Přítoky za Babů leží pořád pateré hony, a v těch honech jsú VIII kop záhonů a XXV záhonů.

Item u mlýna za Babů vedle svrchupsaných hon[ů] leží dvě kopy záhonů a XVIII záhonů; ty drží Polák z Bílan, a platí z nich XX gr., a to rozdílně, na každého sv. Jiří X gr. a na sv. Havla X gr., a to také stojí do Václavové dobré vůle.

Item za rybníkem nad studénkou, jako vodu do města vedú, leží štvrt dědin, a ty drží Šukan z Bílan, a platí každý rok $\frac{1}{2}$ kopy gr., a to rozdílně, na sv. Jiří XV gr. a na sv. Havla též XV gr. A ten jistý Šukan praví, že to dědičně má, a o tom my nic nevíme.

Item palúk pod Babů, a na Babě leží III kopy záhonů dědin bez V záhonů.

Item vedle těch dědin na Babě leží II zahradě, a s těch II zahrad drží I Weyzprot barvíř, a platí z ní každý rok o sv. Havle XX gr. Item druhou zahradu vedle Beyzprotové drží Matěj Plesniczer, a platí s ní každý rok o sv. Havle X gr.

Item za Erby leží I kopa záhonův a V záhonů dědin. Item před vraty nad zahradu leží $1\frac{1}{2}$ kopy záhonů dědin. Item mezi těch dědin [sic] a zahradu Václava leží zahrádka nebo kus zahrady; tu drží Václav Czechu a platí každý rok o sv. Havle X gr.

Item na Kynii [sic] u štanprochu našeho leží X záhonů oulehlí bez II záhonů.

Item za Kryffem leží III zahrady, a nejprvní [sic] drží pan Matúš, a platí z toho každý rok o sv. Havle XII gr. Item druhou zahradu drží paní Straková s Tarmarku a platí s ní každý rok o sv. Havle XII gr. Item třetí zahradu drží Jan Cibule krejčí na Tarmarku půl, a s té polovice platí každý rok o sv. Havle VI gr. Item Matěj Polák, který bydlí před Kolínskou branou, ten drží druhou polovici té třetí zahrady a platí také každý rok o sv. Havle VI gr.

Item Václav Kadeřávek, který bydlí u sv. Bartoloměje, drží nad štanprochem nebo vedle štanprochu našeho kus zahrady, a s toho platí každý rok o sv. Jiří VI gr.

Item od štanprochu až k samému Kuklíku a pod Kuklíkem leží XI kop záhonů a XX záhonů dědin. Item na Starovinickém pod cestu leží VII a $\frac{1}{2}$ kop záhonů a XIII záhonů dědin.

Item III louky, a z těch luk I leží u Labe u Starého Kolína, a druhé II leží na obci Libenických.

Item dvě zahrady, a přední zahrada s domkem, a ty leží proti svrchu psanému dvoru, kterýžto svrchupsaný Václav sám k našemu svrchupsanému dvoru drží.

Kopie psána rukou 17. věku. O něco níže jiným písmem málo mladším stojí psáno: Všeho 49 kop 52 záhonův rolí, 15 zahrad, 3 louky.

30.

Alžběta, dříve manželka Řehořova v Kutné Hoře, postupuje zápisy na Hlízov druhému manželovi svému Janu Hrabaňovi z Vlkanova.

B. m. 1510, 14. března. — Orig. perg. arch. Vorlického. Sedleckých č. 130.

Já Alžběta někdy Řehoře suknakrojiče měštěnína na Horách Kuthnách, a nyní urozeného vládky Jana Hrabaně z Vlkanova také suknakrojiče, Starého Města Pražského měštěnína manželka, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ty všecky listy a zápisy na pargaméně dole dotčené, první dva, kteréž jest slavné paměti král Jiří JMt urozenému pánu Janovi Hrabaňovi z Přerubenic nebožtíkovi ráčil dáti a v nich jemu zapsati za jeho službu věrnú v jednom tři sta kop gr. peněz dobrých stříbrných na vsi Hlízové a na tom dvoře

Hlízovském i na těch všech příslušnostech ke vsi i k tomu dvoru příslušejících se vším panstvím, tak aby týž Jan Hrabaně do živnosti své toho požíval, a po smrti jeho do živnosti dvou jeho synův aby to splaceno býti nemohlo. V druhém pak listu týž král Jiří ráčil jemu Hrabaňovi na témž dvoru a Hlízovu připsati pět set kop gr. peněz dobrých stříbrných, tak aby nadepsaný Jan Hrabaně již řečený Hlízov a duor jměl a držel s dědici svými a toho všeho požíval, nejsa splacován do svého života a čtyř synův jeho podle prvního zápisu. List třetí a zápis najjasnějšího kniežete a pána, pana Vladislava, krále Českého a markrabie Moravského oc, pána mého milostivého, kterýmžto JMt prvních dvou listův krále Jiřeho již dotčených ráčí napředpsanému Janovi Hrabaňovi potvrditi, a k tomu ještě jemu za věrnú službu jeho a dluh, kterýmž mu byl povinovat král Jiří, ráčil zapsati pět set kop gr. dobrých peněz stříbrných na svrchupsané vsi Hlízově a na tom dvoře Hlízovském, aby toho všeho užíval až do své živnosti nadepsaný Jan Hrabaně a do dvou synův svých, totiž Mikuláše a Jaroslava, též také živností jich, tak a s takovými všemi přimienkami, jakož ti tři zápisové a listové výš dotčení pod Jich Mtí králuov pečeti visutými to vše plňuje a šíře v sobě držíe a zavierajie. Item list čtvrtý dobré vuole, jímžto urozené vládky Mikuláš Hrabaně z Přerubenic a na Suchdole a Jaroslav Hrabaně odtudž z Přerubenic a na Rathboři, bratřie vlastnie a synové nadepsaného nebožtíka Jana Hrabaně z Přerubenic, jsúce jakožto praví dědicové v držení a užívání toho dvoru a zboží Hlízovského i těch všech listův a zápisův na to jim podle jich otce svědčících, dali jsú ty listy a zápisy nadepsanému Řehořovi suknakroječi s svú dobrou volí psanú řádně, tak a na takový způsob, jakož týž list dobré vuole to vše šíře v sobě zaviera. List pak pátý a poslední na pergameně hlavní, kterýžto témuž nebožtíkovi Řehořovi a dědicóm jeho svědčí dluhu spravedlivého sto kop gr. a devadesáte kop gr. čes. vše širokých dobrých stříbrných rázu pražského, v němžto jistci téhož dluhu jsú nadepsaní Mikuláš a Jaroslav bratřie Hrabaňové z Přerubenic, a rukojmie za ně jsú urození také pan Jiřík z Hustieřan a na Malešově, Jan Svatba z Otradovic a na Zbraslavicích, Heřman z Hodkova a na Bohdanči, a Beneš z Solopisk a na Pečkách, tak a pod těmi pokutami i na takový způsob plniti se zapsavše, jakož týž list hlavní to vše plňuje v sobě zaviera.

Kteréžto listy a zápisy všecky i také dobré vuole již dotčené já s počátku psaná Alžbětha ot napřed dotčeného nebožtíka Řehoře suknakrojiče někdy manžela mého mající s jeho dobrou volí psanú řádně, dala jsem je také dále dobrovolně a s dobrým mým rozmyslem i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrou volí dávám nadepsanému panu Janovi Hrabaňovi z Vlkanova manželu mému milému, moc i plné právo jemu při tom dávající, to všecko, načež ti listové a zápisové výš dotčení svědčie, jmieti, držeti a toho svobodně požívati, také listem hlavním z summy v něm položené napomínati a mocně dobývati, i s tím se vším a s týmiž zápisy

výš dotčenými i také s těmi dobrými volemi napřed dotčenými, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto s jeho vlastním učiniti, bez každých lidí všelikého odporu a překážky.

A umřel-li by nadepsaný pan Jan Hrabaně manžel muoj najmilejší prvé nežli já, tehdy po jeho smrti a prvé nic tato dobrá vuole žádné moci jmieti nemá, a nadepsané listy a majestáty mně podle dobrých volí znění svědčících ot Řehoře prvného manžela mého plným právem zase na mne mají připadnutí, abych já s těmi majestáty a listy moc a vuoli jměla učiniti, což by mi se zdálo a líbilo, jako s svým vlastním bez překážky všech lidí.

Na potvrzení i budoucí paměť toho já nadepsaná Alžbětha pečeť mú vlastní dala jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosivši urozeného pána, pana Hroznathy z Vrtba a na Podvini, urozených vládyk, pana Václava z Chvojence místo nejvyššího pisaře království Českého, pana Jana Bavorovského z Třebeska, úředníka králové u desk zemských, a pana Jana z Pibra, obojích desk zemských i dvorských úředníka, že jsou také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podlé mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta ot narození syna božieho tisícíeho pětistého desátého, ten čtvrtek po sv. Řehoři papeži.

Přivěšeno bylo na prouzcích perg. 5 pečeti. První a čtvrtá chybí.

31.

Král Vladislav vykoupiv ves Krychnov ze zástavy, dává a vrací ji klášteru Skalickému.

V Budíně 1513, 14. prosince. — Orig. arch. místodrž. v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a markrabie Lužický oc. Oznamujem tiemto listem všem, že jakož jsme ves řečenú Krychnov, kteráž někdy od kláštera Skalického zastavena a předky našemi odcizena byla, penězi našemi vlastními vyplatiti ráčili; i znamenavše velikú chudobu a nedostatek téhož kláštera, chtěie, aby se tím lépe opravovati mohl, aby tím snažněji služba boží se rozmáhala, hnutí jsúc nábožnú a dobrú myslí, z svobodné naší vuole, s dobrým rozmyslem naším, jistým vědomiem, řečenú ves Krychnov s jejím příslušenstviem dáti jsme a navrátiti témuž klášteru Skalickému ráčili, a tímto listem mocí naší královskú v Čechách dáváme a navracujem, tak aby poctivý opat s konventem svým téhož kláštera nynější i budoucí té vsi svobodně užívati mohli, jako svého a toho kláštera dědičného statku, na věčné a budoucí časy; přiříkajíc samy za se, dědice i budoucí krále České k tomu zavazujíc, že nechcme víc té vsi neb jakých jiných zboží jmenovaného kláštera zapisovati, zastavovati, sum připisovati ani jakým způsobem odcizovati na krátký ani dlouhý čas. Pakli bychme my neb budoucí králové Čeští buď z nepaměti neb skrze nezbednú prosbu těch, jenž by nás v to uvedli, aneb z jakékoli jiné pří-

činy tu ves aneb co od řečeného kláštera zapsali, odcidili [sic] neb jakžkoli zavadili a summy připsali, chceme, aby to v nic obráceno bylo a žádné moci ani pevnosti nemělo na věčné a budoucí časy. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v středu po svatě Lucie léta božieho tisícého pětistého třináctého, a království našich Uherského čtyřmescítmého a Českého čtyřicátého třetího.

Visí pečeť královská. Na ohbu není relace poznamenána. Na rubu: Registrata.

32.

Vladislav potvrzuje Václavovi Libovskému ze Svinař nevyplatnost Hlízova, leč by klášter Sedlecký si vyplatil tu ves.

Na Budíně 1514, 12. května. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie oc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Václav Libovský z Svinař, věrný náš milý, má a drží v jistých zápisích ves Hlízov, kteráž k klášteru Sedleckému přísluší. I prošení jsme jménem téhož Václava, abychom jemu tu milost učiniti ráčili, aby ta ves od žádného člověka vyplacována býti nemohla, leč od opata i konventu téhož kláštera. K kteréžto prosbě jsouce nakloněni pro služby téhož Václava, kteréž nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí královskou v Čechách učinili jsme nahořepsanému Václavovi, dědicuom a budoucím jeho, tu milost a tiemto listem činíme, aby od nich ta ves Hlízov s jejím příslušenstviem od nás ani budoucích kráľov Českých ani od žádného jiného člověka vyplacena nebyla ani býti mohla nyní i v časiach budúciech. Než opat a konvent kláštera Sedleckého nynější neb budoucí toho moc mají a vždycky jmiti budú, dadúce témuž Václavovi, dědicuom neb budoucím jeho, summu zápisnú, kteréž na té vsi zapsanú mají, tehdy oni přijmúce tu summu, povinni budú jim té vsi s jejím příslušenstviem, tak jakž to sami drželi, k jich vlastniemu držení a požívání postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to měli, navrátiti bez zmatku a všelijaké otpornosti. Pakli bychom my neb budoucí kráľové Czessczy z omylu neb nepaměti komu kolivěk jinému tu výplatu dali, to nemá žádné moci ani pevnosti proti tomuto obdarování našemu jmieti. A ktož by tento list s svrchu psaného Václava s dobrou vůlí jměl, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v pátek po sv. Stanislavu, léta božieho tisícého pětistého čtrnáctého, království našich Uherského čtrmescítmého, a Českého čtyřicátého třetího.

Ad relacionem magnifici domini Henrici Tunckl de Brniczko,
magistri monete regni Bohemie.

Poznámka o registrování schází. Královská pečeť visí na proužku pergamenovém rozbitá. — Opis v archivě Orlickém v kopii Sedleckém č. 11 fol. 131.

33.

Opat Sedlecký Jiří povoluje Burianovi z Veltrub, aby ode dvora Předhorského prodal lán polí Dorotě vdově po Machovi Šebkovi a jejím synům za 57 kop gr. č. pod úrok 2 kop povinný klášteru.

B. m. 1520. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 50.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen . . . [formule jak v následujícím čísle 34]. Jakož pak týž Burian prodal jest Dorotě manželce někdy Macha Šebka z Přítoky, Janovi, Vítovi a Duchkovi, synuom a sirotkům téhož nebožtíka Macha Šebka, lán dědiny vorné od téhož dvoru Předhorského, ležící pod úvozem, kterýž běží od Přítoky k Bílanuom v těch dvojích honech, i s lúkú, a dále vorné dědiny, jakž toho lánú i s tů lúkú míra padla, a to za padesáte kop a sedm kop gr. čes. . . . [se změnou jmen totéž, jako v čísle 34; také roční úrok činí 2 kopy]. A kdož by koliv tento list jměl a k němu řádně přišel trhem, dáním aneboližto směnou, ten má a bude jmíti celé a dokonalé právo k nahore dotčené dědině i ke všemu tomu, což se svrchu vypisuje, tak jako ona sama Dorota s syny svými nadepsanými. Tomu všemu na svědomí . . . Jenž jest dán leta božího MV^{CXX}.

34.

Opat Sedlecký povoluje Burianovi z Veltrub, aby ode dvoru Předhorského prodal lán polí Říhovi koláčníkovi za 75 kop gr. č. pod úrok 2 kop povinný klášteru.

B. m. 1522, 14. března. — Orig. perg. arch. Vorlíckého. Sedleckých č. 133.

Ve jméno buozí amen. Aby prodajové, kteří se za těcho nynějších časuo dějí, skrze nepaměť lidskú v prodlených letech nezhyňuli a v zapomenutí nepřišli, i sluší je opatřiti a vedlé řádu a zvyklého obyčeje listy utvrditi a pečeti upevniti. Protož my Jiří opat i všecek konvent kláštera Sedlce vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, před nimiž čten nebo čtúci slyšán bude, že s dobrým rozmyslem a naší plnú a svobodnú vuolí dopustili jsmy a povolení dali, a tiemto listem mocně dopouštíme a povolení své dáváme urozenému Burianovi z Veltrub, tak aby mohl tu dědinu naši, kterúž držel pod úrok a plat k dvoru Předhorskému na Senné ulici k klášteru našemu příslušející, s naším vědomím a povolením z hodných příčin a mnohých prodati pod úrok a plat, tak jakž sám držel.

Kdež pak týž Burian prodal jest opatrnému Říhovi koláčníkovi od Hory Kuthny, jeho dědicuom a budúcím lán dědiny vorné od téhož dvoru Předhorského, ležící za Hlouškami od stezky Krunetské až nad cestu Kolínskú, tak jakož toho lánú míra padla jest, a nic víc. Nebo výš dotčený Burian znamenitě vymínil sobě šorpy a úlehle u Bílé Haldy ležící, i ty, kteréž k Hlouškám leží; též stráni, kteráž leží mezi cestami Krunetskými v láně již jmenovaném, tak aby Říha svrchupsaný toho

vorati ani užívati nemohl a nejměl obyčejem nižádným. A to za sedmdesáte pět kop gr. čes., témuž Burianovi zuoplna a docela zaplacených, k budoucímu držení a mocnému požívání pod úrok nížepsaný, tak že nadepsaný Říha, dědici a budoucí jeho, jmá a povinen bude s toho lánů dědiny platiti nám a konventu našemu nadepsanému i budoucím našim, držiteluom kláštera dotčeného, úroka a platu ročního dvě kopě grošův čes., a to rozdílně, na každý sv. Jiří jednu kopu grošův čes. a na každý sv. Havel tolikéž. A ten úrok napsaný výše Říha s dědici a budoucími svými dlužen a povinen bude platiti nám a konventu našemu nadepsanému i budoucím našim držiteluom po všecka budoucí léta věčně vedle toho a tak, jakž se svrchu píše, jakožto držiteluom dědičným a pánuom toho gruntu.

A tu dědinu výšpsanú Říha, dědicové a budoucí jeho bude moci s naším a budoucích povolením a vědomím prodati, zastaviti, směniti i učiniti, jako s svú vlastní, pod týž úrok a plat, jakož jest on Říha koupil. A s té dědiny výšpsané Říha, dědicové a jeho budoucí, nebude žádného jiného poplatku dávati, ani žádných povinností činiti, toliko samý úrok platiti. A jestliže by Říha, dědici a jeho budoucí který úrok nám a konventu našemu zadržáli a jeho buď při sv. Jiří neb při sv. Havle nedali nebo našim budoucím, tehdy my svrchujmenovaný opat a konvent i s budoucími svými od zadržení toho úroka v plném polúletí pořád zběhlém jmáme a budeme se moci v své grunty, to jest v ten lán dědiny svrchupsaný spravedlivě uvázati a jej držeti nebo prodati těm, ktož by nám poplatek náš platili a zastávali bez zadržení. A také častopsaný Říha, dědici a budoucí jeho, držitelé té dědiny výše psané, jmají všech berní i vojen prázdní býti, než toliko sám úrok platiti, a přes ten úrok nám a budoucím našim ničím více povinni nebudú. A že při tom při všem jmá od nás častopsaných opata a konventu kláštera nadepsaného Říha s dědici a budoucími svými konečně a nepohnutě zachován býti, k témuž také budoucí naše, téhož kláštera a konventu držitele, tímto listem zavazujem.

Tomu všemu na svědomí a zdržení i paměť budoucí my častopsaní opat a konvent pečeti naše dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, připrosivše urozených vládyk, pana Mikuláše z Práchnan a na Horách Kutnách, a pana Prokopa Kroupy z Chocenic též na Horách Kuthnách, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomí podle nás přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán v pátek po světě [sic] Řehoři léta od narození Krista Ježíše tisícého pětistého dvamezdsetmého

Na prouzcích perg. přivěšené čtyři pečeti jsou zachovalé.

35.

Sedlecký opat Jiří svoluje k tomu, že Burian z Veltrub ode dvora Předhorského odprodal lán polí Říhovi z Hořan za 75 kop gr. č. pod úrok 2 kop povinný klášteru.

B. m. 1522, 14. března. — Kopiar Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 51.

Ve jméno boží amen. Aby prodajové . . . [vše jako v čísle předešlém 34].

Kdež pak týž Burian prodal jest opatrnému Říhovi z Hořan, jeho dědicům a budoucím, lán dědiny vorné od téhož dvoru Předhorského, ležící pod Kuklíkem, od zahrady vedle cesty Kolínské s jedné a od kříže kamenného dolů strany druhé, tak jakž toho lánů míra padla jest, a to za sedmdesáte pět kop gr. českých . . . [dále opět vše srovnává se s číslem předešlým; také úrok 2 kop]. Jenž jest dán v pátek po sv. Řehoři léta od porodu panenského patnáctistého dvamescétmého.

Na listě 52 následuje opis smlouvy z dne 14. března 1522, kterou jsme otiskli dle originálu v předešlém čísle 34.

36.

Sedlecký opat Jiří svoluje k tomu, že Burian z Veltrub ode dvora Předhorského odprodal tři čtvrti lánů polí Matoušovi z Přítoky za 56 kop 15 gr. č. pod úrok 90 gr. povinný klášteru.

B. m. 1522, 2. července, — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 49.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen. Aby prodajové . . . [vše jako v čísle 34 až do slov:] sám držel. Kdež pak týž Burian prodal jest opatrnému Matoušovi z Přítoky, jeho dědicům a budoucím, tři čtvrti lánů dědiny od téhož dvoru Předhorského, ležící v Erbích na Babě, s kusem louky i s dědinou s druhé strany louky pod dvojími hony od ouvozu, tak jak míra padla jest, a to za padesát šest kop a patnádst grošův vše českých témuž Burianovi zouplna a docela zaplacených . . . tak že nadepsaný Matouš, dědici a budoucí jeho, jmá a povinen bude z těch tří čtvrtí dědiny platiti nám a konventu našemu i budoucím našim, držitelům kláštera nadepsaného našeho, úroku a platu ročního devadesáte gr. čes., a to rozdílně, na každý sv. Jiří XLV gr. čes., a na každý sv. Havel tolikéž. A ten úrok nadepsaný . . . [s výměnou jmen totéž, jako v čís. 34 až do slov:] k tomuto listu dobrovolně. A pro lepší stvrzení i pevnost připrosili sme urozených vládýk pana Mikuláše z Prácheň a pana Prokopa Kroupy z Chocemic, spoluhorníků na Horách Kuttnách, že sou také pečeti své na svědomí dali přivěsiti k témuž listu, sobě bez škody. Jenž jest dán léta od narození syna božského tisícího pětistého dvamecítmého ve čtvrtek před sv. Prokopem.

37.

Řehoř z Hořan slibuje Burianovi z Veltrub spláceti ročně po 7 kopách gr. č. za lán koupený dle smlouvy tištěné v čísle 35.

B. m. 1523, 15. června. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 53.

Já Řehoř z Hořan, člověk pánův horníkův, známo činím túto cedulí vyřezanou obcně přede všemi, před nimiž čtena nebo čtúci slyšána bude: Jakož urozený pan Burian z Veltrub prodal jest mně, dědicům a budoucím mým, lán dědiny vorné od dvoru Předhorského, ležící pod Kuklíkem, za sedmdesáte pět kop gr. čes., a na tu dědinu zaval sem témuž Burianovi XIII kop gr. čes.; potom po závdavku na maso-

pust již minulý dal sem témuž Burianovi VII kop gr. čes., a tak na každý masopust pořád zběhlý dlužen a povinen budu témuž panu Burianovi, dědicům jeho a budoucím, platiti po VII kopách groších českých až právě do vyplnění nadepsané summy sedmdesáti pěti kop gr. čes. Ale že nadepsaný pan Burian všecko jest od sebe mně spravedlivě učinil, a list dostatečný s visutými pečeti od poctivého pana opata a konventu kláštera Sedlce i jiných dobrých lidí na svědomí na tu dědinu dal jest mně, dědicům mým a budoucím: Pročež já také výšpsaný Říha slibuji a těmito cedulemi svými, i kdož by koliv po mně tu dědinu drželi, plátce býti a každého roku na každý masopust po VII kopách gr. čes. platiti vedle toho a tak, jakož se svrchu vypisuje. A jestliže bych já Říha, dědicové moji anebo ti, kdož by tu dědinu po mně drželi, tomu dosti neučinili, a kterého roku peněz za tu dědinu na ten čas, jakož se oznamuje, nepoložili, tehdy nadepsaný pan Burian, jeho dědicové a budoucí, jmá a bude se moci spravedlivě v ten lán dědiny svrchupsaný nezaplacený hned uvázati, jej držeti, prodati, směniti bez překážky mé, dědicův a budoucích mých i jiných všech lidí odporu všelikého. A já častopsaný Říha sám od sebe i od svých dědicův a budoucích slibuji tomu všemu dosti učiniti a to všecko zdržeti vedle toho a tak, jakož sem se cedulemi těmito zavázal, bez přerušení. Na svědomí toho cedule tyto mezi sebou učinili sme, kdež nadepsaný pan Burian jmá jednu, a já Říha druhou vyřezané. Dálo se léta božího tisícího pětistého třimezdscítmého v pondělí den sv. Víta.

38.

Říha koláčník slibuje Burianovi z Veltrub splácti po 7 kop gr. č. za lán koupený dle smlouvy tištěné v čísle 34.

B. m. 1523, 16. června. — Kopiař Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 53.

Já Říha koláčník od Hory Kutny známo činím touto vyřezanou cedulí obecně přede všemi, kdež čtena nebo čtoucí slyšána bude: Jakož urozený pan Burian z Veltrub prodal jest mně dědinu, dědicům a budoucím mým, lán dědiny vorné od dvoru Předhorského, ležící za Hlouškami, za sedmdesáte pět kop gr. č. A na tu dědinu zaval jsem . . . [vše jako v ceduli v předešlém čísle 37 i s týmiž podmínkami]. Dálo se léta božího tisícího pětistého třimetcítmého, ten úterý po sv. Vítu.

39.

Paměť opata Sedleckého o pohnutkách, proč zavřel smlouvu s Burianem z Veltrub, podle které tento může odprodati pole ode dvora Předhorského.

B. m. i d. [okolo 2. července 1523]. — Kopiař Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 47.

In nomine Domini amen. My kněz Jiřík opat tehdáž a všecken konvent kláštera Matky boží v Sedlci k budoucí paměti oznamujem. Poněvadž z povinnosti jest nám o to péči jmíti, aby všeckny věci škodné v lepší mohly přivedeny býti,

a což by ještě k budoucí škodě chýlilo se, mohlo k užitku opatřeno býti. I týž dvůr Předhorský ležící na Senné ulici před Kouřimskou branou města Hory Kutny vždy od starodávna k klášteru našemu náležící a povinný, od poplatníkův našich prodáváný k vysoké a znamenité summě od jedněch k druhým na summách prodán a vznešen, a každý na svém trhu sobě summy přivětšil, jakž to z zápisův můž se poznati. I předkové naši na to snad zření nemajíce, že čímž dráž bude prodáván, jakž to tak se jest i v skutku našlo, větší zamatkové přijdou; jakož pak i stalo se, že závdavek přijma z téhož dvoru a vobilé prodada nebo vyživa, jinému krunt prodal, a ten potom jinému, a. pod tím vždy s ujmou toho kruntu i svrchkóv, a skrz to mnohé jsou závady vzešly neplacením aurokův a gruntův. Nejposlíze pak srozuměli sme slovutnému Burgerovi [čti: Burianovi] z Valtrub, v tom dvoru napřed řečeném Předhorským na ty časy sedícím, kterak svého vlastního statku do téhož dvoru drahně vynaložil. A že týž dvůr v velikých a znamenitých škodách i nedostatecích jest, totižto že na polech téhož dvoru se znamenité škody činí skrz pastvy dobytčův, braní snopův tudíž i od lidí přes silnici, protože rozdílně ty pole leží; i také toho jsme spraveni i sami to při sobě seznali, že skrz to roznášení od držitelův toho gruntu s některými horníky bývaly sou nesnáze a puotky, ježto lepší jest v sousedství jmíti přátelství nežli nevolnost; také že jest oznámil týž Burian, že toho gruntu dvoru Předhorského tak vcele déle držeti — poněvadž jemu ty příčiny ku překážce sou, jakž se svrchu píše — nemůže, ini svým statkem zlepšovati, aby snad chtěje ten dvůr napravit i vo statek svůj nepřišel; na to že některé roky pole blízko hutí pro utrajch málo a téměř nic nerodí, zvlášť že sám Burian držeti nemoha ini kupce na týž dvůr jmíti jest nemohl, nás jest pobídl vedle listu vejsadního, chceme-li týž dvůr ujíti, na konec tím zavíraje týž Burian Valtrubský, jestliže by jemu povoleno nebylo, aby některé dědiny odprodal od téhož dvoru, poněvadž jich zdržeti nemůž ani kupce nemá, a že ani plat nevycházel by: i žádal jest nás, abychom jemu k takovému odprodání povolení dali. Však což by koli odprodal z dědin neb luk od téhož dvoru, vždy na tom na všem panství a vrchnost jmá zachována býti, i ta povinnost, jako přísluší na dědičnost, a plat ten netoliko, jakž od starodávna vycházel a puojde, ale vejš vyjítí bude moci, kterýž by nám zvěsti a ukázati chtěl, jakž se i toho níž dotkne a smlúva zapsána jest. I takové všecky příčiny výš psané rozvažující, my kněz Jiřík tehdáž opat se vším konventem naším, i jiné mnohé potřebné věci, zvlášť že by ten dvůr Předhorský k shynutí a záhubě tudíž i plat přijítí mohl, a týž Burian ku penězóm svým, což za týž dvůr vydal i jiní lidé tu na tom, kteříž mají [sic] nemohl, ješto týž Burian poddával se a poddal, ty všecky závady svěsti, splatiti a vypravit; protož rozmyslně a s uvážením i pilným vyptáním to všecko rozjímající, a že všichni držitelé toho gruntu, každý otejda, víc a více závad zvedá, jakž dotčeno, zapouští, a jinému prodával; že pak

lidský rozum volení dobrého vždycky jmá a od zlého se vzdaluje, lepší oblíbuj a škodného se vystřihá, povolili jsme, jsúc k tomu hodnými, slušnými a správnými příčinami před dotčenými i jinými vedeni, aby týž Burian Valtrubský prodával poruoznu dědiny neb lúky od toho dvoru Předhorského s naším vědomím lidem dobrým, zachovalým, osedlým a jistým, s zachováním však panství na tom na všem, cožkoli v tomto a k témuž dvoru Předhorskému příslušelo od starodávna a za držení jeho Buriana, a vrchnosti, kteráž pánu dědičnému vždy k tomu klášteru povinně a nám náležela; a takové prodání rozdílně jmá listy napřed a zápisem kněh těchto zapsáno býti, jakž to všecko níže se podpisuje, pro tu příčinu, aby z těch peněz dluhové a závady z téhož dvoru pořádně placeny byly, a týž dvůr, a což k tomu dvoru přísluší, zamatkuov netrpěl. On pak Burian Valtrubský dobrovolně svolil se jest místo těch VIII kop platu ročního, kteréž podle vejsadního listu předkův našich na týž dvůr svědčícího placeny byly, ukázal nám dvanácte kop gr. čes. ročního platu, jakož smlouva pečetěná mezi týmž Burianem a námi učiněná pečetmi našimi a níz zapsaná všecko to plněji obsahuje a zavírá. Protož toto svrchu psané poležení [sic] proto a z té příčiny učiněno jest, aby se tomu srozumělo, že v tom podle našeho dorozumění a z příčin prvé psaných nic sme jiného neobmýšleli ani před sebou jměli, než což by lepšímu duochodu toho kláštera bylo i budoucně býti mohlo, a vždy aby nic se neodcizovalo, ale k klášteru příslušelo na věčné časy. A ten dvůr, cožkoli příleží a drží se k němu, též a v té povinnosti jest a býti má, jakž to z starodávna bývalo a v knihách těchto zapsáno, jakož tomu všemu se srozumie z podepsaných smluv, listův a zápisův.

40.

Smlouva Buriana z Veltrub s opatem Sedleckým o dvůr Předhorský, že Burian může některé dědiny ode dvora odprodati pod zvětšený úrok povinný klášteru.

V klášteře Sedleckém 1523, 2. července. — Kopíář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 48.

Smlouva o plat z dvoru Předhorského XII kop gr. čes. ročního.

Léta božího tisícího pětistého třimezcítmého, ve čtvrtek den Navštívení panny Marie Alžběty, stala se jest smlouva dobrovolná a dokonalá mezi důstojným a velebným knězem Jiříkem tehdaž opatem, Jiříkem převorem, Lukášem podpřevorem, Václavem kantorem a vším konventem kláštera Matky boží v Sedlci s jedné, a urozeným vládýkú Burianem Valtrubským z Valtrub s strany druhé, takováto: Jakož skrze mnoze [sic] závady na dvoře Předhorským tak řečeném, ležícím na Senné ulici před Kouřimskou branou města Hory Kutny, jsú přišlé a zvedeny skrz předešlé držitele, jakž to šíř zapsáno jest kniehami kláštera předjmenovaného, odprodány jsou některé lány dědiny pod plat jistý k témuž našemu klášteru, však vždy pod zacho-

váním povinnosti, panství a příslušnosti, jakž to listové tíž plněji svědčí a zavírají a knihami kláštera téhož slovo od slova níže sou zapsány. Že pak předepsaný Burian, jakž i předkové jeho, z toho dvoru a což k témuž dvoru Předhorskému drželi, neplatil více platu než VIII kop gr. č. platu ročního, jakož jest na to list výsadní; i podvolil se jest týž Burian Valtrubský, že pan opat s konventem předřečeného kláštera povolili jemu některé dědiny pod plat rozprodati, však pod zachováním na tom vrchnosti a panství, jakž již psáno jest a listové to vysvědčují, již každého roku nyní i na budoucí časy i držitelové toho dvoru platiti a úročiti, jmenovitě dvanácte kop gr. č., a platiti ročního platu, a to jmenovitě, a to kto na dědinách, kteréž s povolením pana opata i všeho konventu prodány sou, jakž již dotčeno jest, platu vedle listův na to učiněných půl vosmy kopy gr. č. Tu summu pan opat nynější i budoucí s konventem svým jmají sám na těch osobách a držitelích těch dědin tak a pod těmi pokutami, jakž listové svědčí, upomínati, dobývati a přijímati, a Burian Valtrubský s tím ani držitelé toho dvoru Předhorského nic činiti nemají obyčejem nižádným.

Ale z zahrad, kteréž jsou na dědinách od téhož dvoru Předhorského zdělány již před lety a pod plat vysazen, z těch pan Burian jmá úroky, a kdež koli a na čem náleží koli, mimo dědiny již vymíněné, vyupomínati tak a na ty časy, jakž a pod který plat vysazen. A pan opat s konventem předepsaného kláštera jmá jemu Burianovi a jeho potomkům i povinně bude raden a pomocen býti jakožto pán dědičný, aby ti všickni platové a úrokové na všech příslušnostech téhož dvoru předepsaného aby vycházeli a vycházeti skutečně mohli; tak že z těch úrokův tak od něho supomenutých bude povinen Burian dávat i držitelé budoucí častopsaného dvoru ze všech příslušností dvoru půl pátý kopy gr. č., vždy polovici toho při sv. Havle a druhú polovici při sv. Jiří, krom dědin vymíněných, tak aby vždy každého roku těch XII kop gr. č., z dědin VII a $\frac{1}{2}$ š, a s zahrad a s jiných příslušností k tomu dvoru půl pátý kopy gr. vše českých, vycházelo bez umenšení a jistě. Jestliže by pak kteréhož koli úroku v polouletí, to jest při sv. Havle neb při sv. Jiří, nedal a neplatil neb zanedbal dáti předepsaný Burian neb potomci, držitelé téhož dvoru, tehdy pan opat nynější i budoucí a veškeren konvent jeho budou moci se a bude [sic] uvázati v dvůr ten častopsaný, a ve všecky příslušnosti k témuž dvoru náležící bez umenšení a odporu všelikého jeho Buriana Valtrubského, potomkuov, téhož dvoru držitelův i každého člověka, a tak dlouho držeti, užívati jako pán dědičný, dokudž by úrok úplna dán a zaplacen nebyl, což koli ho zadržáno bylo by.

Při tomto sjednání toto jest znamenitě vymieněno, že již od toho času, jestliže by kdy ještě co Burian Valtrubský neb potomci chtěli odprodávati od téhož dvoru komuž koli pod plat neb jakž koli, že toho bez vědomí a povolení pana opata nynějšího i budoucího a konventu činiti nemá, ani odcizovati ani odprodávati ani smě-

ňovati. Pakli by po tom a přes tuto smlouvu co odprodal a odcizil nebo směnil, to aby žádné moci nemělo obyčejem ani právem nižádným.

Item což se štamprochu před Horů Kutnou dotýče, kdež nyní slove obecně u Ptáka, takto jest o tom zřetelná a jmenovitá vejminka: Poněvadž v listech prvních vajsadních na ten dvůr Předhorský od starodávna učiněných se zřetelně tak a těmi slovy vymieňuje, že práva žádného ani přístupu nejmají míti v štamprochu držitelé toho gruntu Předborského, kterýž příležel a příleží v rolech dvoru řečeného: toho že jmá pan opat s konventem kláštera předeepsaného nynější i budoucí užívati vedle vši vůle své a tak, jakž ten list sám v sobě všecko zúplna ukazuje beze vši ujmy a vejmníky tak, jako by to slovo od slova v této smlouvě položeno bylo a zapsáno. Dálo se v klášteře našem léta a dne, jakž se svrchu píše. Toho všeho, což se smlouvě píše, na zdržení a svědomí pečeti naše přivěsili sme k této smlouvě vědomě a dobrovolně, a pro lepší jistotu prosili sme společně urozených vládyk, pana Prokopa Kroupy z Chocemic, pana Mikuláše z Práchnan, že jsou pečeti své vedle našich k této smlouvě přitiskli, sobě však bez škody i erbuom svým.

41.

Matyáš z Přítoky slibuje, že Burianovi z Veltrub bude spláceti po 5 kopách 15 gr. za tři čtvrti lánu, koupené dle smlouvy tištěné v čísle 36.

B. m. 1523, 15. prosince. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 54.

Já Matyáš z Přítoky znám činím túto cedulí vyřezanou obecně přede všemi, kdež čtena nebo čtúci slyšána bude: Jakož urozený pan Burian z Veltrub prodal jest mně, dědicům a budoucím mým, tři čtvrti lánu dědiny od dvoru Předhorského, ležící v Erbích na Babě, a to za padesát šest kop a patnácte gr. čes.; a na tu dědinu zavlád jsem témuž panu Burianovi půl jedenmécítny kopy gr. č. A po tom závdavku na masopust již minulý dal sem témuž panu Burianovi pět kop a patnácte gr. vše čes. A tak na každý masopust . . . [jako v čísle 37, leč že splátka na každý masopust je 5 kop 15 gr.]. Dálo se léta božího tisícího pětistého třimecímého, ten úterý po sv. Lucii.

42.

Opat Sedlecký prodává mincíři Václavu Vočkovi ostatek dědin dvoru Předhorského pod úrok jedné kopy.

B. m. 1529, 15. května. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 54.

Václav Vočko.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen. Poněvadž lidské přirození jest krátké, tehdá paměť lidská ovšem kratší jest; neb které se věci v času stávají

a dějí, s počasem se dokonají a mjejí. Ale to což má věčně a budoucně pevno a jisto zůstati, potřebí jest, aby to písmem a svědky potvrzeno a pečeti potvrzeno bylo. Protož my Jiří opat i všecek konvent kláštera Matky boží Sedlce vyznáváme tímto listem naším obecně a zjevně přede všemi, jimž čten nebo čtúci slyšán bude, že s dobrým rozmyslem naším a plnů svobodnů dobrou vůlí naši prodali sme a tímto listem mocně prodáváme slovutnému Václavovi Vočkovi, mincíři na Horách Kutnách, jeho dědicům a budoucím, ostatek ten všickén dědiny naší od dvora Předhorského našeho na Senné ulici, kteráž po měrách zůstala, ležící okolo trub s obů stran, tak a pokudž mezníky mezi měřenú dědinú v sobě ukazují, za summu peněz jistou a zaplacenou k budoucímu držení a mocnému požívání pod úrok níže psaný, tak že již psaný Václav Vočko, dědici a budoucí jeho, má a povinen bude s té vši dědiny svrchupsané platiti nám a konventu našemu i budoucím naším téhož kláštera držitelům úroka a platu ročního jednu kopu gr. čes. dobrých stříbrných rázu pražského, a to rozdílně, na každý sv. Jiří půl kopy gr. čes. a na každý sv. Havel tolikéž. A ten úrok nadepsaný Václav s dědici a budoucími svými dlužen a povinen bude platiti nám a konventu našemu i budoucím naším držitelům po všeckna budoucí léta věčně vedle toho a tak, jakož se svrchu píše jakožto držitelům, dědicům a pánům gruntu toho. A tu dědinu výšpsanú Václav Vočko, dědici a budoucí jeho, bude moci s naším a budoucích našich vědomím a povolením prodati, zastaviti, směniti a učiniti jako [s] svú vlastní, pod týž úrok a plat, jakož jest on Václav koupil. A s té dědiny výš psané Václav, jeho dědicové a budoucí, nebude žádného jiného poplatku dávati ani žádných povinností činiti, toliko samý úrok platiti. A jestliže by Václav, dědici a jeho budoucí, který úrok nám a konventu našemu zadržali a jeho buď při sv. Jiří aneb při sv. Havle nedali neb našim budoucím, tehdy my svrchujmenovaný opat a konvent s budoucími svými od zadržení toho úroka vyplnění [v] polouletí pořád zběhlém máme a budeme se moci v své grunty, to jest v tu dědinu svrchupsanú, spravedlivě uvázati, ji držeti nebo prodati těm, kdož by nám poplatek náš platili a zastávali bez zadržení. A také častopsaný Václav, dědici a jeho budoucí, držitelé té dědiny výš psané, mají všech berní i vojen prázdni býti, toliko sám úrok platiti, a přes ten úrok nám a budoucím našim ničímž více povinni nebudou. A že při tom při všem má od nás často psaných opata a konventu kláštera nadepsaného Václav s dědici a budoucími svými konečně a nepohnutě zachován býti, k témuž také budoucé naše téhož kláštera a konventu držitele tímto listem zavazujeme. Tomu všemu na svědomí a zdržení i paměť budoucí my nadepsaný opat a konvent pečeti své vlastní dali sme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán léta páně tisícího pětistého dvacátého devátého, v sobotu na den sv. Žofie panny.

43.

Sedlecký opat Jiří Pavlovi Pivrlovi prodává kus pole ode dvora Předhorského pod úrok
15 gr. č.

B. m. 1529, 15. května. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 55.

Pavel Pivrle.

Ve jméno svaté a nerozdílné trojice amen. Poněvadž . . . [vše jako v čísle 42]. My Jiří opat i všecek konvent kláštera Matky boží v Sedlci . . . prodáváme opatrnému Pavlovi Pivrlovi z Bílan kus dědiny naší od dvoru Předhorského našeho na Senné ulici, ležící nad cestami Bílanskou a Přitockou, za summu peněz jistou . . . tak že nadepsaný Pavel Pivrle . . . povinen bude s té kus dědiny svrchupsané platiti . . . úroka a platu ročního patnáct gr. čes. . . na každý sv. Jiří půl vosma gr. čes. a na každý sv. Havel tolikéž . . . Jenž jest dán léta od narození syna božského tisícího pětistého dvacátého devátého v sobotu na den sv. Žofie panny.

44.

Václav Vočko s povolením opata Sedleckého prodal Janovi tobolářovi pole, jež koupil
dle listu tištěného pod číslem 42.

B. m. 1531, 3. června. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 55.

Léta páně tisícího pětistého třicátého prvního, v sobotu před hodem slavným Trojice svaté, pan Václav Vočko s Janem tobolářem od Hory Kutny osobně přistojíce před důstojným knězem Jiřkem panem opatem kláštera Matky boží Sedlce, přiznali se dobrovolně, že týž pan Václav Vočko prodal dědinu svrchupsanú témuž Janovi toboláři, a to s povolením JMti pana opata nadepsaného, pod týž úrok a plat, jak sám držel a užíval, za jistú summu témuž panu Václavovi úplna zaplacenú; kteroužto dědinu týž pan Václav odevzdal témuž Janovi toboláři mocně, tu sobě na té dědině, ani dědicům a budoucím svým kterým, práva nepozůstavuje k naříkání věčně. A na to týž Jan tobolář list má dostatečný pod pečeti pana opata a konventu tak a v ta slova, jakž svrchu panu Václavovi Vočkovi zní. Dálo se léta a dne svrchupsaného.

45.

Král Ferdinand I. potvrzuje privilegia kláštera Sedleckého.

Na hradě Pražském 1534, 10. srpna. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 121.

My Ferdinand z boží milosti Římský král, po všecky časy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, infant v Hyšpany, arcikníže Rakouské, margkrabě Moravské, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabě, oznamujem tímto listem všem, že jsou předstoupili před osobu naši královskou ve-

lebný a poctivý kněz Jiřík opat i konvent kláštera Sedleckého, nábožní věrní naši milí, a ukázali jsou nám privilegia svá neboližto svobody, kteréž na ten klášter od předkův našich, císařův a králův Českých, sobě dané i potvrzené mají, prosíce nás snažnými a pokornými prozbami, abychom jim je obnoviti a potvrditi ráčili. K kteréžto prozbě jejich snažné, ctnému a šlechtnému zachování, kterýž při službách božích ustavičně zachovávají, nakloněni jsouce a vidouce také jich listy, privilegia celé a neporušené; protož s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách, všecky a všelijaké privilegia i svobody, kteréž koli na ten klášter, počnouc od císaře Karla Čtvrtého, krále Václava, krále Albrechta, císaře Zikmunda a krále Vladislava slavných pamětí, dané i potvrzené mají, milostivě jsme schválili, obnoviti a potvrditi ráčili, a tímto listem ve všem jich znění, položení, v punktích, klausulích a artikulích, tak jako by tuto v tento list náš slovo od slova vepsané byly, schvalujem, obnovujem a potvrzujem. Chtíce tomu konečně, aby při tom od každého člověka jmění, držání a neporušitelně zachování byli, bez naší a budoucích našich králův Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky a odporosti. Protož přikazujem všem poddaným našim ze všech stavů království Českého nynějším i budoucím, věrným našim milým, abyšte svrchupsané opata a konvent při tomto schválení, obnovení a potvrzení našem jměli, drželi, a nyní i v časích budoucích neporušitelně pod uvarováním hněvu a nemilosti naší královské zachovali. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Vavřince, léta božího 1534, a království našich Římského 4. a jiných 8.

Ferdinand.

Johannes Pflug de Rabenstein, summus regni Bohemie cancellarius.

Jiří Žabka.

46.

Pole ode dvora Předhorského po Říhovi koláčníkovi koupil Matěj koláčník, a od něho dále Václav Pěkník.

B. m. 1541—1549. — Kopíř Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 52.

Léta oc 1541 v pondělí před Středopostí [21. března], s povolením velebného kněze Jiřího pana opata i všeho konventu kláštera Matky boží Sedlce, koupil jest Matěj koláčník od Hory Kutny lán dědiny vorné od dvoru Předhorského, kteráž leží od cesty Krumecské [t. j. ke Gruntě jdouc] až na cestu Kolínskou, kterouž někdy držal urozený Burian z Veltrub, a potom prodal Říhovi koláčníkovi oc, [viz čísla 34, 38], od dědicův téhož Říhy koláčníka, Vaňka, Jana, Jiříka Říhy, za sto a dvaceti kop gr. čes. k jmění a držení, užívání svému, manželce Lidmile i dědicům a budoucím svým; zaval patnácte kop gr., a platiti má po desíti kopách gr. čes.

až do vyplnění té summy. A ty peníze všechny mají se klásti před velebným knězem Jiříkem panem opatem v Sedlci podle smlouvy a ceduli aneb budoucími pány a držiteli téhož kláštera Sedlce.

Léta 1541 v pondělí před Středopostí Matěj kolářník položil závdavku XV kop gr., a ty sou vyzdvihli Václav, Jan sirotci Říhy kolářníka.

Jakož jest učteno, že Václav Pěkný Matějovi položil troje peníze XXX kop gr. na dědinu, a on Matěj přiznal je k tomu, že jest je od něho přijal o Středopostí léta oc XLV, jakž v knihách znamenáno stojí. A to Václav Pěkník [sic] podle přísudku Václavovi pastorku Matěje kolářníka v středu po sv. Vavřinci léta oc XLVI položil X kop gr. Vaňkovi dány skrze Jindřicha ouředníka.

Léta XLVIII Václav Pěkník položil podle trhu dvoje peníze, to jest 20 kop gr., v sobotu po třech králích, a ty přijal k sobě Vaněk syn nebožtíka Říhy kolářníka.

Léta oc 49 v sobotu po narození Krista pána přiznal se Václav syn Říhy kolářníka, že jest vzal od pana Václava Pěkníka dvoje peníze XX kop gr., a tak již tu dědinu zaplatil. I Václav svrchupsaný jeho pana Václava Pěkníka z té dědiny kvituje od sebe i svých budoucích, nic sobě tu nepozůstavujíc na časy budoucí a věčné. A při tom času Lída Soudilka máti Václava, jakž byla učinila připověd na ty peníze, oznámila, že od tý připovědi pouští.

B. XIV.

ARTIKULE CECHŮ PRAŽSKÝCH

z 15. století.

K vydání připravil V. V. Tomek.

Listiny tyto jsou vesměs, mimo jednu, vybrány z městských knih, chovaných dílem v archivu hlavního města Prahy, dílem při úřadě desk zemských, totiž

1. z knihy Starého města Pražského, nadepsané Liber tertius veteris urbis Pragensis, quo complectuntur variorum casuum effectus, a jdoucí od roku 1417 do roku 1482;
2. z pamětní knihy Novoměstské (Liber memorialis) od roku 1440 do r. 1446;
3. z druhé pamětní knihy téhož města od roku 1446 do r. 1455;
4. z další pamětní knihy téhož města od roku 1463—1471;
5. z nejstarší knihy privilegií Staroměstských (liber vetustissimus ꝛc).

Z knihy uvedené pod číslem 1. jsou totiž listiny zde znamenáné číslly 1, 2, 3, 5, 6, 10, 12;

z knihy pod číslem 2: 7, 8, 9, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 22, 28, 29, 30, 33, 38, 39, 42;

z knihy pod číslem 3: 4, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27;

z knihy pod číslem 4: 34, 35, 36, 37;

z knihy pod číslem 5: 31, 32, 41, 43.

Toliko listina pod číslem 40 pochází z archivu c. k. místodržitelstva v Praze.

Listina pod číslem 6 nachází se mimo knihu pod číslem 1, také v knize pod číslem 2, kdež toliko jména konšeltů v úvodě položena jsou v jiném pořádku, napřed totiž místo purkmistra Staroměstského purkmistr Novoměstský Pavel Dětřichovic, poněvadž ve stejném znění byla vydána od konšeltů obou měst. — Podobně listina pod číslem 12 nachází se mimo Novoměstskou pamětní knihu od roku 1446 také v Staroměstské knize s názvem Liber miscellaneus folio 219.

1.

Rozeznání konšelfů Starého města Pražského mezi sedláři a uzdaři.

1425, 28. srpna.

1425. Nejprvé že sedláři a uzdaři mají prodávati tašky malované spolu, kromě tašek pruských, neb jsú sobě to uzdaři poostavili.

Item, že uzdaři mají prodávati popruhy tkané i řemenné;

item, také uzdaři mají k flaškám řemenie dělati.

Item, uzdaři mají prodávati nabedrníe i šle, holstry, kryky, řemenie krykové i krasy;

také mají dělati uzdaři nabedrníe k sumniemu sedlu i protivnu k dlúhému popruhu;

item, sedláři nemají czrmem [sic], střmenišť ani protiven šíti, kromě leč by kto chtěl mieti dek na sedlo, tehdy muož šíti zeleným i červeným také;

item, uzdaři mají prodávati tlumočnie pasy;

item, sedláři nemají prodávati střmenišť pobíjených;

item, uzdaři i sedláři mají ze spolka prodávati podušnice buďto pode šle nebo pod tlumok, než uzdaři sami ohlavy.

Také sedláři nemají krájeti řemenie střelcového ani prodávati.

Actum anno oc XXV feria IV. post Bartholomaei apostoli.

2.

Svolení nožířů učiněné před konšely Starého města.

(1427.)

Toto svolenie učinili jsú nožíři před pány konšely v plné raddě:

Najprvé slib, kterýž jsú učinili kněze milosti a pánóm konšelóm, že chtěie tomu dosti učiniti.

It. tělo božie a krev boží aby všichni přijímali, najméně jednu v týden.

It. pacholci neženatí aby měli dvě neděli lhótu u mistruov ku pokušení, a když mu sě líbí, aby trval do puol léta.

It. podmistřie má [sic] lhótu do sv. Václava, aby dělal všem napořád.

It. o šlaiférích, aby pacholky měli též do puol léta.

It. ocel garbovanú aby vespolek kupovali.

3.

Rozeznání konšelfů Staroměstských v různici mezi tanléři a nožíři.

1429, 9. července.

V té při a róznici, kteráž jesti byla mezi tanléři s jedné strany a mezi nožíři s strany druhé o některaké nožnice reychované, pro kteréžto jsú sahali

svrchupsaní nožíři na již jmenované tanléře; i páni purgmistr a konšelé velikého města Pražského slyševše žaloby i odpory obů stran svrchupsanů, i vyřkli jsú mezi týmaž stranoma osobně v plné radě stojícíema ortelním vypověděním takové: aby nadepsaní tanléři dělali nožnice takové, tak jakož jsú od staradávna dělali, při témž starém dělání nožnic je zuostavujícíe. Actum pleno in consilio sabbato ante festum S. Margarethe anno oc XXIX tempore magistri civium Sdenconis candelatoris.

4.

Rozeznání konšelů Novoměstských v rozepři mezi střelci a Maříkem tandlěřem.

1435, 6. září.

K žádosti a ku prosbě mistruov střelcuov zápis vespod psaný vepsán jest z rozkázanie pana Daniele purgmistra i všech konšeluov v tyto kniehy pro tu příčinu, aby pamět jeho mocí zápisu tohoto věčná byla i moc bez přerušenie trvajície [Vepsáno totiž roku 1450].

Jakož jest pře a ruoznice byla mezi mistry řemeslníky řemesla střelcovského s jedné a mezi Maříkem tandlěřem s strany druhé o samostřely nové a podělávané, kterýchž jsú se tandléři jeli prodávati: tu my purgmistr a konšelé velikého města Pražského, slyševše žaloby i odpory mezi nimi s uobů stranů vzniklé, i také práva střelcovská spatřivše a jich pilně a dobře pováživše, i přikázali jsme a mocí tohoto zápisu ortelem naším vyřiekajíc nalezáme a přikazujeme, aby tandléři nových ani podělávaných samostřelův na tarmarce ani v sklepiech neboli po hospodách neprodávali, než v jarmark tu mohú a mají tandléři pod věžemi střelcovskými samostřely prodávati vedlé obyčeje starodávného. Actum pleno in consilio anno dom. MCCCCXXXV f. II ante nativitatem beatae Mariae virg. glor. praesentibus Johanne a Cantharis protunc magistro civ., Johanne Welwar, Barthossio pannifice, Michaele aurifabro, Petro a pomis paradisi, Jakssone carnif. et ceteris consulibus.

5.

Rozeznání konšelů Staroměstských mezi zámečníky a ostrožníky.

1441, 7. ledna.

Když se jest stala nesnáz a ruoznice mezi mistry řemesla zámečníčieho a ostrožničieho, což k tomu příslušie, a to proto, kterak někteří z jich řemesla posadili jsú se za mistry, neokázavše ruky své před svými staršími, umějí-li to řemeslo pravě a řádně dělati. A o to jsú byli všichni mistři svrchupsaného řemesla přišli před pány purgmistra a konšely Starého města Pražského do plné raddy a to na Jich Milost vznesli. A tak páni přeslyševše jich úmysl i položili jsú jim rok dobrotivý, aby se o to smluvili přátelsky; kteřížto všichni mistři svrchupsaného řemesla

učinili sú vespolek takovúto přátelskú umluvu mezi sebú. Najprvé ktož jsú se za mistry v jich řemesle byli posadili, neučinivše toho, což jsú měli z práva učiniti, aby to již pominulo, než znova jestliže by kto chtěl se za mistra posaditi v jich řemesle, aby ruku svú okázal před svými staršími, umie-li to řemeslo řádně a pravě dělati, ježto by toho ti starší na to usazení pochválili; a to pod tú pokutú, kterúz mají v svém listu hlavniem na to usazenú, jestliže by který toho učiniti nechtěl a jim se zprotivil neb jich poslušen nechtěl býti. A k této umluvě páni svrchupsaného města svú plnú vuoli jsú dali a k jich žádosti a prosbě jsú kázali v městské knihy vložiti a zapsati. Actum sabbato post Epiphaniam domini anno domini MCCCCXLI.

6.

Výrok konšelfů všech tří měst Pražských v různici mezi ševci novinníky a ševci vetešníky.
1441, 12. července.

My Pešík z Kunwaldu jinak od Stříbrné Hvězdy, purgmistr Starého města Pražského, Pavel Dětrichovic a Martin Slivka, purgmistři Nového a Menšího měst Pražských, Sigmund Cháně, Materna z Dlouhé třídy, Mařík sedlář, Petr zlatník, Jan zeť Henzlův, Mikuláš od Červeného Jelena, Matěj porybný, Bernard od Sampsona, Václav Piknosek, Jan Wolf, Duchek kramář, Jan Šitka, Ondřej Obudlý, Jíra Frankovic, Kliment Holyan, Mařík Rathauzský, Henzl řezník, Ondřej postřihačovic, Václav z Hrobky, Jan Otláskov, Jakub Heřmanec, Matěj Zajiec, Jan Mandinec, Petřík, Štěpán Sigmund i jiní konšelé Starého, Nového i Menšího měst Pražských mocí zápisu tohoto vyznáváme, že když sú se dály nesnáze a ruoznice mezi ševci novinníky všech tří měst našich Pražských s jedné, a mezi ševci vetešníky také všech tří měst Pražských s strany druhé, o dílo jich řemesla, že jsú se potýkali s obú stranú, kterak by jedno řemeslo druhému bylo k útisku a ku překážce, prosiece nás snažně a pilně s uobú stranú, abychom z úřadu našeho v tom je opatřili, zachovali a drželi vedlé jich práv s uobú stranú od našich předkuov jim vydaných, což by jich řemesluom a zřízenému obecnému dobrému měst našich užitečno bylo; tu my purkmistři a konšelé svrchu psaní jsúce spolu z milosti daru božího v dobré vuoli jednostajné, v lásce i svornosti, chtěce tě obě řemesle jakožto i jiné poddací naše k té jednotě a svornosti a lásce uvésti a jim práce a nákladuov v té při a ruoznici umenšiti, slyševše jich žaloby i odpory i také práva svrchupsaná obostranně, i vydali jsme jim z plné raddy naše jednosvorně múdré a opatrné muže Matěje od Zlaté štiky, Martina Rodiče, Valentina Kábu, Mikuláše Rokycanského zlatníka, Martina z Podolšan a Ondráčka z Újezda, spolupřísežné naše, davše jim plnú moc, vyřiekáme a vypoviedáme:

Najprvé aby je vyslyšali . . a na nás . . vznesli . . My . . mocí tohoto zápisu vyřiekáme: Najprvé aby novinníci vetchých holení, škoren ani jiné žádné vetché

a pochozené obuvi na prodej nedělali kromě toho, jakož bylo z starodávna. Proti tomu vetešníci také nemají nové obuvi na prodej dělati ani jie prodávati; pakli by vetešníci novú obuv prodávali, tu jim novinníci mohou pobrati vedle svých práv. Také vetešníci nové nártie a podešvy nové k starým ochozeným holenóm budú moci přišívati a dvoje škorně dobře ochozené do krámu na prodej každý trh vykládati, jakož jich práva svědčí, ale červených ani bílých šárův k vetché obuvi nemají okládati.

Dále z moci úřadu našeho přísně prikazujem a chcem tomu, jakož jsú sě tě řemesle obě těchto let po smrti slavné paměti krále Václava i za šlechtěné paměti krále Zigmunda i krále Albrechta i potom až dosavad strpievali a shovievali, aby ještě sě shověli a strpěli pro dobré obecné všech tří měst našich bez práv svých pohoršení, doněvadž by od nás neb od budúcích konšelův potomních našich jim lepších a užitečnějších artikulův a městóm i obcem našim požitečnějších nebylo nalezeno; nebo některé cesty před sebu máme, když, dá-li pán Buoh, pán a král v zemi bude, aby oboje řemeslo bylo tak opatřeno, ježto by jedno druhému nebylo k útisku, než aby se mohli s uobú stranú množiti a tiem lépe obchoditi k jich požitku hojnějšímu i v svých svobodách a právích tiem bezpečněji odpočívati v čas buducí. Pakli by které řemeslo proti druhému nebo která osoba jedna neb více jich proti druhému řemeslu neb jiným osobám z toho řemesla proti tomuto našemu nálezu a vyřčení kterak aneb v čem přestoupili neb přestoupie, takový neb takoví mají trestání býti pokutú, kteráž se nám neb buducím našim náměstkuom bude zdáti a viděti za podobné.

Toto naše společné vyřčení obě řemesle vděčně přijaly, a slíbily je v celosti a úplně zachovati bez přerušenie všelikterakého. Jenž se stalo v plné radě naše jednostajně a nerozdielně v Starém městě Pražském v rathúze u veliké světnici, kdežto páni konšelé obecně v radě sedají, v středu ten den před hodem svatě panny Margarethy léta narození syna božieho tisícieho čtyřstého třicátého [sic] prvního.

7.

Konšelé Novoměstští stvrzují umluvu mezi kabátníky a vetešníky.

1441, 7. listopadu.

Když byla pře a nesnáze mezi kabátníky, kteříž nové kabáty dělají, s jedné a mezi vetešníky, jenž vetché kabáty dělají, s druhé strany, tak že sě vetešníci nechtěli cechu držeti, tehda obojí uzmulí jsú mezi sebu umluvu přátelskú poctivú vespodpsanú, a tu jsú v plné radě ohlásili, aby se obci v tom řemesle spravedlivost dala, a obojí řemeslníci svrchupsaní aby se tiem lépe, dělajíce to řemeslo spravedlivě, živiti mohli: aby vetešníci kabátuov nových pokinových, barchanových ani z nových koží nedělali, kromě cvilinka a vetché kabáty, a to věrně. Pakli by veteš-

níci v tom jinak shledáni byli, tehda to dielo nové budú jim moci bráti přisežní mistři nových kabátův. Cechu také novinníkuov vetešníci mají prázdni býti. Actum ut supra (feria III. in crastrino S. Leonardi).

8.

Konšelé Novoměstští stvrzují svolení olejníků.

1443, 5. ledna.

Všickni olejníci měšténé zdejšíeho Nového města Pražského, vstoupivše osobně před pány do rady, učinili jsú mezi sebú svolenie takovéto s panským povolením, aby žádný z nich obilé, kteréž k jich řemeslu příslušie, po hospodách nekupoval, než na trhu svobodném u kaply těla božieho, jakož jest byl obyčej a řád z starodávna; také hrách, jáhly, krúpy i jiné vaření tu má býti prodáváno, aby obci plat a clo nescházelo. Také hosté nemají toho obilé a vaření prvé kupovati, jeliž se domácí nakúpie, a když bude vích svržen. Pakliby kto jinak učinil a to svolenie přestúpil a byl o to přisežným na to ustanoveným usvědčen, má pokutu trpěti, jakúž jemu páni konšelé, kteříž v ty časy budú, uloží a rozkáží. Actum sabbato in vigilia Epiphanie anno et praesentibus quibus supra.

9.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu pekařského.

1444, 18. března.

My Pavel Dětrichovic purkmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Klement Holian, Mařík Rathouzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Henzl řezník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frantovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé Nového města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzříe neb čtúce slyšeti budú, že předstúpivše před nás do rady opatrní muži mistři řemesla pekařského bílého i rezného chleba, hospodáři, podruzi i také tovaryši, spoluměšťané i spoluobytelé naši, prosili jsú nás a žádali snažně a pilně, abychom artikuluov a nálezuov dolepsaných, o kteréž jsú se jednostajně se všemi téhož řemesla svolili, potvrdili pro dobré obecné a užitečné vši obce našeho města i také pro řád jich řemesla, kterýž řád takměř všecka jiná řemesla mezi sebú mají ustavený; a my tu jich prosbu a žádost podobnú a rozumnú vznesli jsme najprv na staršie obecnie a potom na obec velikú našeho města, a to jich svolenie s staršími obecními prvé zvláště a potom i velikú a vši obcí pilně uváživše, že se nám konšeluom, starším obecním i všie obci zdálo a vidálo obecnému dobrému užitečné i jich řemeslu pekařskému prospěšné a řádné, aby se tiem lépe a hojněji město naše válkami od mnohých let pohřiechu trvajícími ochuzené a umenšené opravití a zase rozmnožiti

mohlo, těchto artikuluov a svolení jich dole psaných z plné vůle staršie i veliké vší obce potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem, jim plnú moc dávajíce, přísně prikazujíce a ovšem tomu chtiece, aby ode všech, jichž se dotýče, v skutku byly zachovány pod pokutami starodávnými i také dole psanými.

Z nichžto první artikul jest: 1. tento, aby svojo cech nebo tovaryšstvo měli jako jiná řemesla a své staršie, a ti staršie aby sobě s panskú vůlí a radú z svého řemesla volili a vybrali, hospodáře usedlé a zachovalé, kteřížto od pánuov přísahu v radě vezmúce, mají obyčejem starších hospodáře, podruhy, tovaryše, pacholky, dívky i všecko to řemeslo spravovati, a ruoznice, sváry, zmatky, neřády i nesnáze ukrocovati a v řád i pokoj a svornost napravovati spravedlivě a řádem jako slušie. Seč by sami nemohli býti, to mají na pány konšely zněsti, neboli na rychtáře. A ti starší v tom úřadě nemají býti déle než do roka, leč by je přitom páni zuostaviti chtěli déle, a po nich ihned jiní starší mají býti usazeni obyčejem svrchupsaným.

Druhý artikul jest tento: Ktožby kolivěk chtěl se na tom řemesle za mistra posaditi, kromě zdejších městských dětí zachovalých, aby list svého zachování přinesl, kterak se jest zachoval tu, kdež jest prve přebýval, a kterakého jest rodu, neboli jest-li svobodný od zavázání manželského, neboli řádně-li jest se svú manželkú oddáván, potom aby od pánuov sobě městského práva dobyl, a řemeslo před staršími okázal, že je umie svú rukú dělati jako slušie, a do cechu patnácte grošuv dal přístupného. To učině, aby se svobodně posadil za mistra.

Třetí artikul. Jakož jsú kotce ku prodávání chleba není v nově udělány, aby každý mistr, budto hospodář nebo podruh, neměl více stolic nežli jednu, a na té aby sám prodával nebo jeho hospodyně, nebo pacholek, dívka nebo jiná prodavačka; a o ty stolice mají každý rok losovati k sedění, najprv napřed hospodáři a po nich podruhové; neb žádný pekař hospodář nebo podruh nemají prodávati chleba za kotci ani před kotci anižto jinde než v kotcích, kteréž jsú k tomu prodaji a trhu udělány a s toho jde požitok k městu a k obci, kromě trhových dní, to jest v pondělí, v pátek a v středu, kdežto na ryncích obyčejně z starodávna prodávati mají domácí, hosté bez překážky. Také nemají pekaři ani jich čeled po ulicích ani po hospodách ani po hokyniech anižto jinde preclíkuov, paytlíkuov, húsčí ani jiného chleba ku prodaji roznášeti, než mají jej vézti nebo nésti do kotcuov nebo na trh na rynky, jakož svrchu psáno stojí, a tu aby od nich komuž potřebie kupovali, ale v svém domu nebo obydlí má každý hospodář i podruh plnú svobodu prodávati bez překážky všelikteré.

Čtvrtý artikul, aby každý hospodář z toho řemesla dal na každé suché dni do jich cechu dva penieze, a ty penieze mají nakládány býti k jich potřebám obecním.

Pátý artikul, že mistři starší mají pod svú přísahú chleb ohledávati, aby se obci, chudému i bohatému spravedlivě dalo, a k tomu aby rovnú jednostajnú měru chleb bílý i režný dělali spravedlivě, jakož žito neb pšenice bude platiti toho času, utisku a zádavy obci nečiniece; také aby pekli na prodej chleb biely i režný po haléri, po peniezi i také dva vlašky biela za halér, jakož bylo z starodávna, aby chudí lidé mohli k své potřebě, k svému posílení a potěšení takový chleb prodajný mieti. A kohožby již psaní starší shledali, an chleb biely aneb režný kterýž kolivěk nehodný, neslušný neb nespravedlivý, budto že by podbělný, zábělý neb jinak jej neslušně dělал a prodával, mají na pány zněsti, a takový má pánuom prvnie viny pět grošuv pokuty dáti; pakliby v tom podruhé shledán byl, má dáti pokuty deset grošuv, potřetí patnácte grošuv, a jestliže by se toho čtvrté dopustil, tehdy má jemu dílo řemesla do roka složeno býti, leč by jemu starší s panskú vuolí milost zvláštní učinili, a to proto, aby se takové pokuty vystříhajíce, obci v tom řemesle pravdu činili, jako slušie.

Šestý, kterúz hodinu tovariši mlýnští v sobotu na neděli z rozkázanie starších mlýny zastavie, aby tůž hodinu v neděli zase pustili, ale v jiné svátky aby nezastavovali mlýnuov svévolně bez rozkázanie starších hospodáruov nynějších i budoucích, jakož bylo z starodávna. Též také aby v pekárnách v neděli a v jiné svátky úročně nedělali ani chleba pekli, lečby toho potřebí pilné bylo a páni jim jinak rozkázali.

Sedmý artikul, aby se na trhu jich hospodyně, poslové nebo prodavačky nesvářili ani haněli pod libru vosku, kterúz má dáti starším bez odpuštění bud muž, pacholek, žena neb děvečka, na kohožby, žeby druhého neb druhú haněl neb haněla, svědomie prošlo, však bez pohoršení práva městského. A ten vosk starší mají obrátiti k božie službě.

Osmý. Žádný tovariš ani z mlýna ani z pekárny nemá odjíti od svého mistra, leč jemu dá prvé týden napřed věděti. Pakliby který pacholek, nedada napřed téhodně svému pánu věděti, od něho odešel, takovému má do vuole starších řemeslo složeno býti; pakliby odešel z města, aby po něm listy psali, jako slušie na takového; a též hospodář, kdyžby pacholka chtěl odbýti, má jemu teyden napřed věděti dáti.

Devátý. Ktožby se odjinud přibrali a v řemeslo přijati byli. aby měli stolice poslední až do roka, s těmi se, ktož jsú na ně penieze nakládali, umluviece, kdež mistři ukáží, a po roce aby s jinými v losování právo měli.

Desátý. Když starší řemeslo s panským vědomím a volí pro obecné potřeby aneb kohožkoli z řemesla, budto hospodáře, podruha neb tovariše, muže nebo ženu, robence neb děvečku, do cechu nebo před se obeší pro kterou věc, aby jich

rozkázání poslušni byli a ctili jako staršie pod pokutú, kterúž oni uloží na takové neposlušné.

Jedenáctý a poslední artikul. Když múku hostinskú přivezú, aby ji ihned staršie ohledali s úředníky, aby podbělná za bělnú múku nebyla prodávána. A tito artikulové mají trvati do vuole naše nebo budúcích konšeluov vuole, nebo dokavadž by lepších, užitečnějších a prospěšnějších artikuluov obci i tomu řemeslu nebylo nalezeno. Toho na svědectvie i na potvrzení pečef menšie města našeho s naším všech jistým vědomím přivěšena jest k tomuto listu. Jenž psán v středu před sv. Benedictem léta narození syna Božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého čtvrtého.

10.

Výpověď konšelů Starého i Nového města v různici mezi krejčími, kabátníky a soukenníky.

1444, 26. května.

My purkmistři a konšelé Starého i Nového měst Pražských . . na vědomí dáváme, že když jesti pře, ruoznice a nesnáz mnohá byla mezi všemi mistry řemesla krejčovského obů měst, . . a též také obů měst mistry řemesla kabátnického . . a některými mistry řemesla súkennického . . o dělání a prodávání kabátův po tarmarcích z rozličných věcí dělaných, i také krájení a prodávání rúcha nového též na tarmarcích; pro kteréžto věci svrchupsaní mistři krajčieřští na dřeve jmenované kabátníky a súkenníky jsú sáhali, jim toho dělati a prodávati brániece, a je jsú o ty věci nařkli. Tu my . . slyšeše . . . žaloby . . vypovědění mezi nimi jsme učinili:

Naјprve přikazujice kabátníkóm, . . aby kabáty barchanové bílé i černé, kožené i cvilinkové vedle obyčeje starodávnieho, kterýž jsú za slavné paměti krále Václava a prvé předkové jich zachovávali, dělali a ty svobodně po tarmarce prodávali, než kabátův ferštatových, pokušinových, duplharasových a z jiných takových věcí, těch kabátníci dělati ani prodávati nemají než toliko v jarmarky; neb tu svobody požití mají; jinak jestliže by jiné časy kromě jarmarku takové věci po tarmarce prodávali a nosili a v tom byli od starších řemesla krajčovského nalezení, má jim pobráno všechno to býti vedle práva starodávnieho a obráceno, jakož práva kází. Také kabátníci nemají žádnému kabátcův zakazovaných šíti ani z těch věcí, kteréž by lidé sobě skúpiece k nim přinesli, dělati, než toliko sami krajčieři.

Dále jsme vyřkli a vypověděli, aby žádní súkenníci, kteříž sami sukna dělají a rúcho z takových suken krájějíc šijí a po tarmarcích prodávají, žádného takového rúcha sami aby nekrájeli ani šili, než krajčieřóm je krájeti a šíti dávali; a oni krajčieři aby štupené a postřižené sukno krájeli a rúcha z nich dělali, a starší ře-

mesla jich krajčovského aby taková rúcha po tarmarciech prodávajícíe opatrovali. A jestliže by u koho nalezena byla taková rúcha neštupená a neřádně dělaná, aby je pobrali, a ten, kdož by je šil, aby tresktán a pokutován byl vedle práva jich. Pakli by který z súkenníkův chtěl sám šíti, krájeti a prodávati taková rúcha, aby s krajčieři v cech jich vstúpil a cechu súkenníčieho prázden byl. A ty všechny věci . . aby trvaly a stály do dalšíeho našeho anebo budúcích konšelův obojích jednostajného opatření. . . Actum pleno in consilio feria III. post Urbani, praesentibus Pessikone ab argentea stella et Paulo Theodrici magistris civium Antiquae et Novae civitatis Pragensis. Sig. Chan, Malerna Mathia ab aureo luceo, Valent. Kaba, Joh. Ssitka, Nicol. de Rokyczan, Wencesl. Hrobka oc a. d. MCCCCXLIV.

11.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu uzdářského.

1445, 19. srpna.

My Pavel Dětrichovic, purkmistr, Walentin Kába, Ondřej Obudlý, Klement Holian, Mařík Rathauský, Mikuláš zlatník Rokycanský, Henzl řezník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé přísežní Nového m. P., vyznáváme tímto listem, kdož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do rady opatrní muži mistři řemesla uzdářského, spoluměstěné a spoluobytelé našeho města, žádali a prosili nás snažně a pilně, abychom jim artikuluov a nálezuov dolepsaných, o něž jsú se všichni zespolka jednostajně svolili, potvrdili a je při nich pro rozmnožení toho řemesla a pro dobré i požitek všie obce drželi a zachovali. A my tu jich prosbu a žádost hodnú a poctivú vznesli jsme na obec naši, a obec k té jich prosbě a žádosti i ku potvrzení těch artikuluov a nálezuov dala jest plnú vuoli; a my také purkmistr a rada svrchupsaní z vuole obecné s bedlivú radú a dobrým rozmyšlením, znamenajíce, kterak skrze války a mory časté město naše jest velmi na řemeslníciích a obyvatelích umenšeno, chcece, aby se tím spíše dobrými obyvateli a mistry dospělými na řemeslech, ke cti, ku ozdobám i ku požitkuov [sic] obecným rozmnožiti mohlo, k těmto artikuluom a nálezuom jich svolili jsme a plnú moc jsme jim dali do vuole naše nebo budúcích konšeluov, neb dokavadž by jim užitečnější a prospěšnější artikulové obci i tomu řemeslu uzdářskému nebyli nalezeni a vydáni, chtěce a přísně prikazujícíce, aby ode všech, jichž se dotýče, pevně byli držáni i zachováni pod pokutami dolepsanými, z nichžto první tento jest: že to řemeslo uzdářské má mieti cechmistra přísežného, kterýž má od pánuov v radě přísahu vzieti a to řemeslo řádem a obyčejem jiných řemesel spravovati; a v tom úřadě nemá déle než do roka trvati. A což se toho jich cechu nebo tovaryšstva dotýče, to vše má jednati s volí a s radú jiných starších mistruov

uzdárnuov. Také což to řemeslo uzdárské klenotuov má nebo v časích budúcích mieti bude, ty má starší cechmistr chovati a na každé suché dni je mistruom ukázati. A kdyžby s pomocí boží mistruov více přibýlo a to řemeslo se rozmnožilo, tehda, kdyžby se mistruom zdálo a vidělo z jednostajné vuole zápodobné, budú sobě moci a mohou voliti a usaditi druhého cechmistra, aby ta oba cechmistry přísahu majíce od pánuov, to řemeslo spravovala řádem a obyčejem, jakož svrchu psáno stojí, a trvala v tom úradě do celého roku, a po nich opět jiný rok jiná dva ustavena byla, a tak každý rok jiná dva přísežná cechmistry aby trvali na té práci. Také každý mistr na suché dni má dáti do cechu jeden groš pro jich řemesla obecné dobré.

Druhý nález. Ktož by se chtěl v tom řemesle uzdárském mistrem znova posaditi, ten najprvé odtud, kdež jest přebýval, má list svého zachování přiněsti a jestli od poctivých a řádných manželuov z pravého lože pošel, a potom má sobě od pánuov práva městského dobýti a rukojmě postaviti, aby s městem trpěl zlé i dobré vedle obyčeje hodného, a má své řemeslo před mistry ukázati; koupě sobě surových kůží, ty má vydělávati rukama svýma a z těch krájeti, což jemu mistři rozkáží, na jich spravedlivé pochválení, nebo což oni dále rozkáží; potom má do jich cechu puol kopy gr. a dvě libře vosku dáti, a tak se svobodně za mistra posaditi; pakliby se který mistr, ježto prvé to řemeslo uzdárské, mistrem jsa, dělal, odjinud přibral neb přistěhoval, ten nemá řemesla okazovati, než list zachování přiněsti, práva městského a cechu sobě dobýti, jakož svrchu psáno stojí. A nemá mimo jiné mistry žádné výtržky činiti, než to řemeslo s jinými mistry dělati jednostajně.

Třetí nález, že cechmistři a mistři mají řemeslo ohledávati časem svým, když se jim zdáti bude, aby to řemeslo spravedlivě bez falše bylo děláno, a u kohož by falešné dílo našli, to mají pobrati s rychtářovým poslem a konšeluom do rady vydati, aby s takového pokutu vzali, jakožby se jim zdálo.

Čtvrtý nález. Nemá žádný dělati šlí řemenových, nabeďrní, opásání napínacích ani pasuov, krykového řemení, kteříž k jich řemeslu uzdárskému příslušejí, ani krykuov fasovati, střemenišť pobíjaných ani formanských ani sedlských anižto popruhuov přípravných, ani jiného řemenného nového uzdárského díla, tajně ani zjevně na tarmarce neb jinde na trhu ku prodávání nositi ani mieti, jedno toliko sami uzdári, ktož to řemeslo svýma rukama dělají v cechu jsouce, mají ty věci a dílo svrchupsané v krámiech prodávati. A jestliže by cechmistr nebo mistři takové zapověděné dílo na tarmarce nebo jinde prodávati našel neb našli, to s rychtářovým poslem má a mají pobrati a pánóm do rady okázati, co s tím dále páni činiti rozkáží, aby takové zapověděné dílo proti jich svobodám a právuom nebylo prodáváno.

Pátý nález. Nemá žádný mistr druhému tovariše neb robence odlúdit ani odvésti; pakliby který mistr v tom shledán a usvědčen byl, ten má do jich cechu

puol kopy gr. dáti. Také nemá žádný mistr bez vuole jiných mistruov učedníka k sobě v učení přijímati pod pokutů svrchupsanů; a kterýž učedník s vuolí mistruov přijat bude v učení, ten má patnácte gr. do cechu dáti.

Šestý artikul nebo nález, že uzdāři kuože surové, suché nebo z luhu mají a mohou sobě kupovati a těch koží k svému řemeslu uzdārskému požívati a dělati beze všech překážek.

Sedmý nález pro rozmnožení mistruov toho řemesla, a aby se chudí i bohatí v tom řemesle tiem lépe živiti mohli, každý mistr má mieti toliko jeden krám k svého řemesla prodávání a ne více, a proti těm artikuluom a svobodám svrchupsaným rymaři nemají uzdāruom svrchupsaným překážeti.

Osmý nález, když cechmistr neb cechmistři řemeslo obešli, na pana purkmistra znesúce, má každý obeslán jsa z jich řemesla do cechu přijíti a poslušenství činiti vedle řádu; pakliby kto svévolně nechtěl přijíti nebo poslušenství řádného neučinil, takový má prvnie viny do jich cechu patnácte gr. pokuty dáti; pakli by druhé učinil neposlušenství, tehda má dáti puol kopy gr.; pakliby se toho třetie dopustil, má jemu do vuole starších mistruov řemeslo složeno býti. A což by se v svém cechu, ježto se jich řemesla poctivého dotýče, tajně uradili, aby to od každého zachováno bylo mezi nimi do času, kterýž by to mělo prohlášeno býti, pod pokutů, ktož by jinak učinil, kterůž jemu mistři naleznú.

Devátý artikul. Jestliby se kterého mistra syn osadil na řemesle, ten má sobě dobýti práva mezi mistry dvěma libroma vosku konečně ve třech nedělích ode dne svého osazenie. Pakliby ten čas zmeškal, má sobě dobýti práva jako jiní znova přijatí do řemesla. A kteráž dcera mistrova puojme sobě v manželství tovaryše uzdārského, tomu má právo dáno býti, když dá do cechu patnácte gr. a jednu libru vosku; a kteráž vdova, ježto prvé mistra měla, tovaryše toho řemesla puojme, ten má po ní puol práva jako i po dceři mistrově, a polovici sobě patnácte gr. a libru vosku má dobýti; pakliby syn mistruov pojal dceru mistrovu, ježto oba ta mistry v cechu byla, ti mají plné právo v řemesle, než toliko dvě libře vosku mají pro štěstí ve jméno boží dáti. Toho všeho na svědectvie a na potvrzení i na pevnú jistotu pečet menší, jinak secret města našeho svrchupsaného, přivěšena jest k tomuto listu, jenž psán a dán ve čtvrtek po slavení hodu Matky božie na nebe vzetie, léta narození syna jejieho, tisícieho čtyřstého čtyřicátého pátého.

12.

Konšelé Staroměstští soukenníkům dovolují ku postavům přivěšovati pečet městskou.

1446, 21. června.

Páni purgmistr a konšelé Starého města Pražského ku prosbě mnohé a žádosti ustavičné všech mistruov řemesla súkennického v jich městě obývajících v tom

napřed užitek jich a dobré znamenajíce a tohoto města poctivost a slušnost, a svolili jsú a tiemto zápisem plné povolenie dávají, aby ku postavuom, kteréž oni sami v tomto městě dělají, pečet nebo cech městský se třmi věžemi vedlé artikuluov nebo kusuov níže popsaných a ote všech svrchupsaných mistruov svolených byl přiřkládán a přivěšován. Najprvé aby takový postav, k němuž cech má přivěšen býti, byl od cechmistruov téhož řemesla ohledán a opatřen, aby byl utkaný a válený a dobře udělaný jednostajným útkem k těmž nápodobným; který postav byl od koho dotkán, k takovému postavu pro tu proměnu dotkání aby byl caich s zadu ve chrbetě přivěšen, ktožby jej měl ven z města vézti neb prodati; a jestliže by jej zde kto chtěl mezi mistry krájeti, aby takový kus dotkaný pryč napřed odkrojil a děl, kam chtěl, anebo udělal sobě z něho, co se jemu líbiti bude. Druhé aby takový postav byl miery pravé čtyřidceti loket zdejších bez jednoho loktu, jakož obecně zdejší mistři varují v sobě držeti; byl-li by pak který postav nalezen a shledán, že by níže pro převalenie, to jest bez dvou čtyřidceti loket držel, k tomu také caich má přivěšen býti ve chrbetě z zadu. Třetí aby postav ten caichovaný nebyl merhovaný neb pruhatý ani proměněnými útky tkaný; pakliby se přihodilo, že by byl v kterém postavu jeden pruh, dva nebo najviece tři po jedné cievce, to škoditi nemá, ale s předu má caichován býti; a všichni postavové, kteříž mají caichování býti, ty mají k cechmistruom svým nositi, a od nich má opatřeno býti s pilností pod jich přísahú, aby řádní a dobří byli, tak jakož se napřed píše, prvé než caichování budú. Pakliby kto svévolně bez starších který postav caichoval, a bylo naň to shledáno, takový aby jich řemesla byl prázden; jiní pak všichni postavové necaichování mezi nimi prodáváni byli v cele nezkrájeni, aby nebyli, a proto vždy po vyčesání aby starším okázáni byli. Actum pleno in consilio f. III. ante festum S. Johannis baptiste Anno Domini MCCCCXLVI [sic] Pessicone magistro civium existente.

13.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu kovářského.

1446, 6. srpna.

My Pavel Dětrichovic purkmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Kliment Holian, Mařík Rathauský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé přísežní Nového města Pražského, známo činíme tiemto listem přede všemi, ktož uzrie neb čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do plné rady naše poctiví a opatrní muži mistři řemesla kovářského, spoluměšténiné a spoluobytelé naši chudí i bohatí, prosili nás snažně a pilně, abychem jim dolepsaných artikuluov a nálezuov, o něž jsú se všichni v jich řemesle snesli, potvrdili a je při nich zachovali; a my slyševše jich prosbu podobnú a rozumnú,

chtíe, aby se město naše válkami velikými v těchto létech pohřiechu umenšené a ochuzené dobrými řemeslníky a obyvateli tiem spíeše zase množiti a bohatiti mohlo, a řádové poslušenství aby v tom řemesle byli zachováni, a obci spravedlivost se v tom dala, k těmto dolepaným artikuluom a svolení jich, poněvadž se nám slušní, řádní a poctiví v ty časy viděli, dali jsme naše povolenie, a z moci úřadu našeho konšelského, jich jsme potvrdili a mocí listu tohoto potvrzujem příkazující, aby ode všech, jichž se dotýče, pevně byli zachováni pod pokutami dolepanými.

Z nichžto první jest tento, že mají každý rok své staršie cechmistry přisežné jmieti, a ti aby řemeslo obyčejem starších spravovali jako slušie.

Druhý artikul, ktož by se odjinud sem do města přibral aneb zdejší tovařiš a chtěl se v jich řemesle za mistra posaditi, ten má najprv list svého zachování přiněsti, odkavad jest rodem, a kterak jest se zachoval, a má řemeslo před staršími mistry okázati na jich pochválenie, že je umie dobře dělati rukama svýma, a práva městského má sobě od pánuov dobýti, pak do jich cechu a bratrstva má dáti půl kopy a dva grošuov a k tomu dvě libře vosku, a jich poslu jeden groš; a k tomu má se ve všech řádiech a obyčejích dobrých s řemeslem srovnávati bez výtržky a poslušen býti jako slušie; než syn aneb dcera mistrova, když chce cech mieti, ty mají sobě práva dobýti dvěma libroma vosku od vstúpenie v manželství v jednom roce; pakli ten rok zmeškají, mají sobě práva dobýti jako hosté, jakož svrchu psáno stojí.

Třetí artikul, cechmistři každý rok den sv. Ondřeje mají kúpiti sviece za osm haléruov k Matce boží Sněžné do kláštera, a tu všecko řemeslo má býti s svieci na ofěře ke cti pánu Bohu, jeho milé matce i všem svatým; a mají se sjíti u cechmistra, kdež jim bude rozkázáno, a odtud jíti spolu k té ofěře s poctivostí; a ktožby to zmeškal, má dáti jeden groš pokuty do jich cechu, leč by se jemu od starších milost stala.

Čtvrtý artikul, když který hospodář neb hospodyně z jich bratrstva umře, aby všickni hospodáři a hospodyně toho řemesla to mrtvé tělo k hrobu poctivě společně provodili, pána Boha za duši prosiece, neb toho bude každému potřebie. Pakliby který hospodář neb hospodyně toho neučinil, má dáti jeden groš pokuty do jich cechu. Pakli umře kterému mistru pacholek neb děvečka, při tom pochování má býti toliko hospodář neb hospodyně pod pokutú svrchu psanú.

Pátý artikul, že vždycky ve čtyřech nedělích každý mistr má do pušky položití dva penieze, a ty penieze mají obráceny býti na jich řemesla dobře poctivé a užitečné.

Šestý artikul, když cechmistři řemeslo s panskú vuolí obešli, má každý do cechu přijíti pod poslušenstvím a pod pokutú jednoho groše, kdyžby nebyl svévolně. Pakliby kto v tom cechmistruov nechtěl poslušen býti, neb k jich obeslání

státi, neb je směl haněti, neb jich rozkázání řádnému odporen býti, to mají na pány zněsti, a takový má trpěti pokuty, jakož páni naleznú.

Sedmý nález, ktožby přes záповěď radu tajnú panské stolici i jich řemeslu slušnú směl proněsti prvé času, ten má trpěti, jakož se bude pánuom viděti za podobné.

Osmý nález, když se kto za dielo dluží kterému mistru, tehdy jiný mistr nemá tomu dlužníku dělati, dokavadž prvnímu mistru nezaplatí, pod librú vosku, když by jemu ten mistr, komuž jest dlužen, oznámil.

Devátý artikul, kterýby tovařiš neb pacholek bez přičiny, nedada svému mistru toho dne napřed věděti, od něho odešel, aby jeho jiný mistr nechoval, jsa od toho mistra, od kohož jest pacholek odšel, napomenut, pod pokutú librú vosku.

Desátý, aby jeden druhému pacholka neodluzoval, také pod librú vosku.

Jedenáctý artikul, žádný tovařiš neb pacholek neb jich více aby řemesla nezdvihali a nestavovali pro žádnú přičinu bez mistrské vuole pod panskú pokutú, neb se to šibalství rovná.

Dvanáctý artikul, na každú neděli, na velikú noc, na hody sv. Ducha, božieho Těla, Matky božie nanebevzětie, jejieho narozenie, všech Svatých, božieho narozenie, na hromnice a na božie zvěstovanie, aby žádný nekoval, lečby toho pilná potřeba byla, a to aby cechmistru neb jinému mistru aneb súsedu opověděl pod librú vosku.

Třináctý nález, kterýby mistr brúsil jinému mistru srpy, má pilen býti toho, aby tak dobře zdělal, jako své vlastnie, beze lsti a bez falše; pakliby huore než sobě udělal neb zkazil, to má staršími mistry býti opraveno, jakož oni rozkáží, beze všie nesnáze.

Čtrnáctý nález, diela čistého dospělého nemají sem vézti ku prodaji; pakliby kto nedospělé, nedokonalé neb nehodné dielo ku prodaji přivezl, to mají na pány starší sněsti, co s tiem dále páni učiniti rozkáží.

Patnáctý, když který mistr sjedná dielo kteréžkoli a vezme napřed peníze, aby to dělal tomu, s kýmž jest smluvil, pod pokutú, kteréž jemu starší naleznú.

Šestnáctý, aby žádný mistr ani tovařiš neb pacholek nechodil do marštalí koní kovat, a po hospodách sobě diela nesjednával bez odpovědi mistruov starších, pod librú vosku.

Sedmnáctý a poslední artikul, nemá žádný mistr svému tovařiši nebo pacholku dopustiti více srpuov navažovati než toliko jednu kopu. Pakliby kto přes to učinil, aby dal do cechu půl kopy a dva grošuov a dvě libře vosku, a ti srpové aby byli prodáni a položeni mezi mistry. A což starší učinie, aby na tom přestali bez nesnáží. A tito artikulové chcme aby trvali do našie neb budúcích konšeluov

vuole, neb dokavadž by lepší a užitečnější obci i tomu řemeslu nebyli nalezeni. Toho na svědectvie, na potvrzení i na pevnú jistotu pečť menší města našeho přivěšena jest k tomuto listu. Jenž jest psán a dán v sobotu nazejtří po hoďu Matky božie Sněžné, léta narození syna jejího 1446.

14.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemeslu kloboučnickému.

1446, 2. dubna.

My Pavel Dětrichovic purgmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Kliment Holian, Mařík Rathauzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé Nov. m. P., známo činíme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúce uslyšíe, že vstúpivše před nás do plné rady naše opatrní muži mistři a starší řemesla klobúčnického, spolousedé a obyvatelé města našeho, prosili jsú nás jednostajně, abychom je při dolepsaných kusiech a artikuliech, o kteréž jsú se sami mezi sebú pro uvedení dalšíe jednoty a svornosti svolili, zachovati, až by v časiech budúcích jiných kusuov a artikulův jim a jich řemeslu užitečnějších a obci naše prospěšnějších nenalezli a nevymyslili, k kteréžto jich prosbě, poněvadž se nám v ty časy viděla a zdála slušná a podobná, dali jsme a mocí tohoto listu dáváme plné naše povolenie, potvrzující jim všem kusuov a artikuluov dole psaných do naše dalšíe i náměstkuov budúcích konšeluov vuole:

Najprvé, aby se žádný z jich řemesla napředpsaného zde v Novém městě za měšťana nesázel, leč by to řemeslo řádně, dobře a pravě vyvésti uměl a to před čtyřmi mistry téhož řemesla okázal, jenž by na to byli vydáni. A kdyžby již zkúšen byl, tehdy aby sobě práva městského dobyl, jaký toho řád a obyčej jest. A k tomu aby list svého zachování přinesl odtud, kdež se jest rodil, aneb kdež jest bydlel, a že jest od řádných rodičuov a z lože dobrého pošel.

Item, aby žádný z jich řemesla svrchupsaného zde v tomto městě nedělal ani se mistrem sázel, leč by prvé položil do jich cechu puol kopy gr. Pakliby kto jinak přesto učinil a shledán byl v tom mistry téhož řemesla, tehdy takový propadne pokuty kopu grošuov, jeden díel pánuom na rathauz, druhý richtáři a třetí jich řemeslu, a k tomu takový aby řemesla nedělal leč s jich povolením.

Item aby žádný mistr druhému mistru téhož řemesla pacholka neb tovaříše neuluzoval pod pokutú svrchupsanú do jich cechu kladeníe.

Item kdyžby kožešníkuom zdejšími koží bobrových zbývalo, ježto by je oni chtěli prodati nezdělané, mají dáti věděti klobúčníkuom, aby ty kuože u nich kúpili. Pakliby jich klobúčníci nechťeli kúpiti, tehda mohú je prodati, komu se jim zdáti bude.

Item když mistři a starší obešli řemeslo s panskú vuolí a vědomím, aby byli pohromadě, mají k jich rozkázání všichni se sjíti; pakliby kto nebyl svévolně, ten má do jich cechu dva groše pokuty dáti.

Item, když který mistr přijímá robence k učení jich řemesla, aby ten robec dal do jich cechu dvě libře vosku, lečby jemu učinili milost mistři.

Item každý mistr má toliko jednoho tovaříše a jednoho učedníka chovati, a ne více.

Item žádný mistr aby nebral učedníka nad učedníka, leč by ten učedník měl čtvrt leta u něho toliko dobytí, tehda muože jiného vzieti.

Item aby žádný mistr nepřijímal učedníka, než ve dvě létě který by chtěl slúžiti, a ten aby dal mistru jednu kopu gr., pakli by chtěl slúžiti více leta, aby nic nedal.

Item plstnář, který by chtěl dělati plsty sedlářské neb ševcovské, aby měl cech s řemeslem klobúčnickým.

Item která by se žena z jich řemesla s druhú v jich krámech nebo jinde svadila neb ji haněla, anebo kupce odvolávala, a v tom byla usvědčena, ta aby dala do jich cechu libru vosku.

Item kdyžby klobúky o jarmarce přivezli a byli neřádní, ty aby starší ohledali a na pány znesli, což dále pánuom se zdáti s nimi bude učiniti.

Naposledy mezi súkenníky a klobúčníky aby nebyla nesnáz o kupování vlny na kámen do pána a krále budúcieho. Toho na svědectvie i na potvrzení pečť menší města našeho s naším jistým vědomím přivěšena jest k tomuto listu, jenž psán a dán v sobotu před sv. Ambrožem a před nedělí Judica léta od narození Syna božieho tisícíeho čtyřístého čtyřicátého šestého.

15.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule provazníků.

1446, 16. července.

My Pavel Dětřichovic purkmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Kliment Holian, Mařík Rathauzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé přísežní Nového města Pražského, chceme, aby tiemto listem známo bylo přede všemi, že přistúpivše před nás do plné rady naše poctiví muži mistři a všecko řemeslo provazníkův, naši spolu-měšténině a obyvatelé, i prosili nás velmi snažně a pilně, abychom jim dolepaných artikuluov, o něž jsú se zespolka svolili, potvrdili pro dobré a užitečné naše obce a pro rozmnožení a řádu zachování jich řemesla. A my slyševše jich hodnú a podobnú prosbu, těch artikuluov a nálezuov jim mocí tohoto listu potvrdili jsme a potvrzujem prikazující, aby ode všech, jichž se dotýčí, byly bez přerušenie zachovány.

Najprvé, ktož by se chtěl v jich řemesle za mistra posaditi, aby list svého zachování přinesl, kde se jest rodil, a práva městského od pánuov sobě dobyl a řemeslo před mistry přísežnými okázal, že je umie rukama svýma dělati na jich schválení, a do jich cechu aby dal puol kopy gr., a k tomu znamenitě aby se ve všech řádech a obyčejích s jinými mistry srovnával.

Druhé, žádný pacholek hostinský nemá se posaditi ani přijat býti za mistra, leč by na tom řemesle zde nebo jinde z učenie vyjda čtyři léta u mistruov dělal a slúžil, ale dědicové domácí v to nemají býti zavázáni.

Třetí, aby jeden mistr druhému pacholkuov ani čeledi neodluzoval, ani také kupce neodvolával, a v trhu, v cechu i jinde aby sebe nehaněli.

Čtvrté, když starší přísežní s panskú vuolí a vědomím řemeslo obešli, aby každý k jich rozkázání poslušen byl, jak slušie.

Páté, což jest koli diela jich nad tři halére, toho žádný nemá hokyni prodávati tajně ani zjevně, aniž toho diela neb řemesla nad tři halére mají hokyně prodávati; pakli by je která hokyně neb hokynník prodával, to má na pány znešeno býti, aby to jich rozkázáním bylo opraveno.

Šesté, kterýby mistr jich řemesla měl dluh na dvořích, na klášteriech nebo jinde, a ten opovědal jiným mistróm, aby tam žádný jiný mistr svého diela neprodával ani tam který prodavač neb pacholek dělat chodil bez vuole mistruov, doněvadž prvnímu mistru jeho dluh zaplacen nebude.

Sedmé, když přivezú neb přinesú konopie prameny, nebo dielo dospělé lyčencuov, kolomasti, příze šnorové neb jiné kúpe k jich řemeslu, buď to na svobodný trh nebo na hospodu, kteříž mistři se k tomu trhu přihodie, aby se tú kúpie podělili spravedlivě, aby se chudí i bohatí tímto lépe živiti mohli a obci se potřeba dála.

Osmé, aby přísežní toho řemesla opatrovali řemeslo vedlé své přísahy, aby se obci i tomu řemeslu spravedlivost dála, a to řemeslo na svobodném trhu bylo prodáváno i kupováno, kdež jest toho řád a místo.

Deváté, když kúpi k jich řemeslu slušnú kterážkoli k trhu přivezú neb přinesú, při tom trhu přísežní mají toho hleděti a pilni býti, aby se prvé to řemeslo a domácí nakúpili, nežli hosté nebo přemykači a překupníci, ježto tu hned na místě kúpice, draze prodávají; a když se řemeslo a domácí nakúpie, potom hosté i jiní, komuž jest potřebie, moci budú.

Desáté, ktožby který artikul neb nález, jakož svrchu psáno stojí, přestúpil nebo jeho nezachoval, ten má dáti prvé viny pět gr., druhé viny 10 gr., leč by jemu učinili mistři milost, a ktož třetí přestoupie, má trpěti panskú kázeň; a ta pokuta má jíti na tři diely, pánuom konšeluom jeden diel, druhý richtáři a třetí do jich cechu.

Item poslední artikul, kterýž jest také od starodávna v tom řemesle zachovávan z hodných příčin, že pacholci služební ten týden, kterýž žádného svátku nemají světiti kromě nedělí, mají mieti odpuštění, aby od nešpora pondělního světili a své potřeby dělali, což jest jim potřebie. A kterýž týden jest svátek neb dva, a pacholci chtěli by od nešpora světiti v pondělí, tehda má jim sražena býti jich mzda ten pondělí a těch svátkuov k tomu, neb podle Boha a počestnosti jest každému lépe dělati a pracovati, nežli se na které marnosti vésti. Také jakož pacholci měli obyčej tento, když který pacholek málo se s mistrem pohněval, tehdy když jiné pacholky obeslal, nedali jinému žádnému u toho mistra dělati; ale že se to šibalství rovná a nepočestný to svazek jest, protož jakož jest dávno našimi předky složen, též i my jej jim skládáme, chtěce ovšem, byl-li by kdy který pacholek v tom potom shledán, aby byl pokucen pěti groši, a po drnhé desíti gr., třetí panskú pokutú, a čtvrté aby nebyl na řemesle a v městě trpen, leč by chtěl těch obyčeuov protivných zuostati. A tito artikulové a svolení mají trvati do naše a budúcích konšeluov vuole, neb dokavadž by lepší a užitečnější obci i jich řemeslu nebyli nalezeni. Toho na svědectvie i na potvrzení pečť menšie města našeho přivěšena jest k tomuto listu. Jenž jest psán a dán v sobotu po hodu rozeslání sv. Apoštoluov, léta narození syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého šestého.

16.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule soukenníků.

1447, 31. března.

My purkmistr a konšelé Nového m. P. vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie neb čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do plné rady naše opatrní mužie mistři a cechmistři řemesla súkenníchieho, spoluměšténé a obyvatelé naši, i prosili nás jednostajně, abychom je při dolepsaných artikulech a kusiech, o kteréž sú se oni sami svolili, zuostavili a zachovali, ač by v budúcích časech jiných kusuov a artikuluov, jenžby jich řemeslu prospěšnější a obci naše požitěnější mohli býti, nenalezli a nevymyslili. K jichžto prosbě, poněvadž se nám v ty časy viděla a zdála slušná a podobná, svolili sme a mocí tohoto listu svolujeme a naše povolenie dáváme do naše a budúcích konšeluov vuole, potvrzující jim všech kusuov dolepsaných milostivě.

Najprvé, ktož by se chtěl mistrem v jich řemesle posaditi a postaviti a sukno zde v Novém městě dělati, aby přinesl list svého zachování, odkavad jest rodem a kterak sie jest zachoval. Potom aby sobě práva městského dobyl a řemeslo před mistry přísežnými okázal a toho svú rukú dovedl, že je řádně, dobře a dospěle dělati umie, a k tomu řády i obyčeje a ustanovenie ty všecky zachovával

skutečně i držal, kteréž oni mezi sebou v tom řemesle zachovávají, a to řemeslo súkennické spravedlivě dělal, aby se pánu Bohu i lidem mohl vyměřiti. A když v to řemeslo za mistra bude přijat, aby dal do jich cechu jednu kopu grošův a dvě libře vosku, lečby chudý byl, tomu podle vuole starších muože se milost státi.

Druhé, svolili jsú se, aby čtyřie mistři přísežní toho řemesla chodili v tom řemesle, když svooj čas uzřie, a ohledovali, aby jeden každý pravě, věrně a spravedlivě to své řemeslo dělal, jako slušie. Pakli by koho jinak shledali, aneb ježto by starších přísežných nechtěl poslušen býti a své vuole požívati, toho budú moci potrestati vedle jeho proviněnie.

Třetíe jest svoleno, aby žádný vlny v břemenech na závažie zde v tomto městě nevykupoval, ktož s svrchupsaným řemeslem práva v cechu nemá; než na kámen žádnému se kupovati nebrání.

Čtvrté zuostáno jest, aby žádný v jich řemesle nesnoval méně než třidceti a dva choduov pod pokutú pěti gr., u postav aby nevaroval méně než čtyřidceti loket bez jednoho. Pakli by kto kúpil u koho který postav a nezdálo se jemu bez miery jeho vzieti, ale daj sobě přeměřiti, aby se jemu spravedlivé stalo.

Páté ustanovili sú se, aby žádný nezatykoval na šlaku lepším; pakli by kto ten faleš učinil, aby byl na milosti všeho řemesla; pakli byl pruhat pro [po] útku nebo po osnově anebo nenatkán, ten číž to postav jest, má dáti pokuty pět gr. A ta pokuta i jiné všecky mají na tré děleny býti: jeden díel panuom konšeluum na radný duom, druhý rychtáři a třetí jich řemeslu.

Šesté svolili jsú se, aby ode tkánie bylo dáváno od třidceti a ode dvú aneb ode čtyř a od třidceti choduov sedm gr., a to když sám jeden tče na stavě; pakli by dva na stavu tkala, tehdy tovařišuum šest gr. a od stavu sedmý groš, pak od šesti a od třidceti osm gr., bez dvú od čtyřidceti devět gr., od čtyřidceti deset gr., a tak vždy výše ode dvú chodú groš; pak od vlnobitie od šesti poluvazí jeden gr., od lajtrování od čtrnácti groš; od kramplování, od dobrého útku, ode tří poluvazí groš, od prostřednieho od sedmi dva gr., od hrubého ode čtyř groš; od česání od dvanácti cikuov jinak těžení groš, od mykání ode dvú poluvazí groš.

Sedmé svoleno jest, aby z dobré a řádné vlny dělali, tak aby z valachové, z kožíchuov vyčesané i z jiné kterakkoli neřádné a neslušné vlny nebylo děláno, pod pokutú svrchupsanú.

Osmé jest ustaveno, aby tovařišie nebo knapi jich řemesla súkenničieho neměli žádného cechu ani tovařistva zvláštnieho proti mistruom.

Deváté, jakož krajčieři mají obyčej sukně bráti na tarmarku, kteréž by byly nepříhodné, aby dobrého díela prodávati a kupovati nebránili. Také jestliže by která nesnáz neb ruoznice mezi súkenníky a krajčieři vznikla, ježto by se jich řemesla a cechu dotýkalo, o to mají přísežní obojiego toho řemesla se spolu sjíti

a přijmúc s uobú stranú po čtyřech osobách obecných, tu ruoznici a nesnáz k miestu a k konci spravedlivě přivesti pro umenšení práce pánuom. Pakliby čeho sami nemohli srovnati, to mají na pány zněsti, v tom však vždy práva a řády městské zachovávajíce.

Naposledy ustanoveno jest, aby žádný nepóčil na přízi ani na vlny dělání, buďto křestan buďto žid; pakliby u koho taková vlna zastavena neboli přieze nalezena byla, aby bez práva od cechmistruov téhož řemesla byla vzata, a to proto, že se tudy v jich řemesle súkennickém mnoho tratí a škod děje. Toho všeho na svědectví i na potvrzení pečet města našeho svrchupsaného přivěšena jest k tomuto listu. Jenž psán a dán v pátek před nedělí květnú před hodem sv. Ambrože, léta božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého sedmého.

17.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule těm, kteříž nové kabáty dělají.

1448, 16. srpna.

My Pavel Dětrichovic purkmistr, Valentin Kába, Kliment Holian, Ondřej Obudlý, Mařík Rathauzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé přísežní Nového města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že předstúpivše před nás do rady naše opatrní mužie mistři, kteříž nové kabáty dělají, spoluměštěné a spoluobytelé naši, prosili sú nás, abychom je při dolepsaných artikulech, o kteréž sú se oni jednostajně všickni svolili, drželi a zachovati kázali mocí úřadu našeho. A my tu jich rozumnú a spravedlivú prosbu vážíe, zvláště pro dobré obecné všeho města, i také proto, aby se oni mezi sebú to řemeslo dělajíe spravedlivě, chudí i bohatí živiti mohli tiem lépe, a město naše, kteréž jest pohřiechu válkami od mnoha let trvajícimi v této zemi a mory častými velice schudlo a zmenšeno, zase dobrými řemeslníky a obyvateli lepšiti a množiti mohlo, k těmto artikuluom dolepsaným svolili jsme prikazující, aby ode všech, jichž se dotýčí, byli v skutku zachovávaní do vuole naše nebo budúcích konšeluov, nebo dokavadž by lepší a užitečnější artikulové obci i jich řemeslu nebyli nalezeni.

Z nichžto první tento jest, že své staršie přísežné obyčejem a řádem jiných řemesel mieti mají k správě toho řemesla.

Druhé kdož by se chtěl na tom řemesle mistrem znova posaditi, aby listy svého zachování okázal a práva městského sobě dobyl, a do cechu řemesla aby dal přístupného puol kopy gr., a řemeslo před mistry přísežnými okázal na jich pochválení, a to učině, aby se posadil za mistra.

Třetíe, aby byly dělány barchanové kabáty v prostředku plátnem novým,

a bavlna aby byla v prsy, a vespod aby bylo plátno nové nebo cvilink bez přimiešení vetchého; a v kožené kabáty aby bylo vetché plátno v prostředek, a vespod nové bez přimiešení vetchého. Také aby vetché plátno nebylo děláno pod barchanové kabáty ani kožené ani cvilinkové, nebo pod rukávy aby žádného plátna vetchého mandlovaného na trh nedělali.

Čtvrté, že přísežní toho řemesla mají to dílo ohledovati pod svú přísahú a pod panskú pokutú, aby to dílo, jakož svrchupsáno stojí, spravedlivě bylo děláno. Pakliby kto jinak dělal a v tom skutečně shledán byl, prvnie viny má dáti pět gr., druhé viny deset gr., třetie patnáct gr., a čtvrté viny aby ten kabáth neprávě dělany propadl a ztratil; a jestli že by se páté takové viny dopustil, tehdy jemu má do plného roku řemeslo složeno býti. A těch vin pánuom konšeluom jeden diel, rychtáři druhý diel a jich přísežným třetí diel za jich práci má jíti.

Pátý, škodilo-li by co komu v tom řemesle očkoli věk, což se toho řemesla dotýče, aby se utekl k starším toho řemesla bez pohoršení práva městského.

Šesté, nemá žádný z jich řemesla druhému kupce odluzovati ani odvolávati, ani také před stolicí druhého s kabátcem choditi ku prodaji nebo kupcem potrhati, pod pokutami svrchu psanými.

Sedmé, aby žádný mistr druhému mistru pacholka neodluzoval, ani jeho penězi napřed zakládal bez vuole toho mistra, u kohož dělá. A žádný pacholek aby nepřijímal učedníka, leč se mistrem posadí; a k tomu žádný pacholek jich řemesla kabátničieho aby u tandléře nedělal pod složením jich řemesla.

Osmé, štukverník, kterýž zjedná dílo do puolléta, aby trval v tom do toho času; pakliby ho kto bez vuole mistrské vyplatil, aby věrdunk gr. položil mezi mistry. Ítem tovariš, kterýž se mistru zdluží, nemá odjíti od něho, leč by za ten dluh dosti učinil; pakliby jinak odšel a zasě se do města vrátil, má jemu řemeslo složeno býti do puol léta.

Devátý, mistr každý nemá více robencuov chovati než jednoho, a když se ten vyučí, aby tři léta slúžil u mistruov, než se mistrem posadí. Také kterýž by tovaryš udělaje kabáth řekl, že jest sobě udělal, a potom jej chtěl prodati bez mistrské vuole, aby jemu ten kabáth starší vzeli.

Desáté a poslednie, v harasové kabáty aby bylo děláno dvoje plátno v prsy svrchnie, a v pokošinové též, pod pokutami svrchupsanými. Datum f. VI. in crastino assumptionis Mariae virginis gloriosae an. d. MCCCCXLVIII.

18.

Rozeznání konšelů Novoměstských v různici mezi ševci novinníky a koželuhy usenníky.

1450, 26. prosince.

My Jan Vschodecký purgmistr, Daniel z Konského trhu, Václav Cvok, Jan od Mečuov, Beneš Sixtus, Jíra Mainuškov, Václav Ostatek, Václav kožišník, Matěj

Obešlovic, Václav Bradáč, Jan Poláček súkenník a Pavel Suchopal, konšelé přísežní Nov. m. P., mocí zápisu tohoto vyznáváme přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce uslyšie, že když jsú sě dály mnohé ruoznice, nesnáze, kyselosti, súdové a puotky mezi ševci novinníky s jedné a mezi koželuhy usenníky z Podzderazie spoluměšťany a súsedy našimi s strany druhé o dielo toho řemesla, tak že jsú ševci sáhli koželuhuom v jich řemeslo, a již někteří z ševcuov počali a druzí po nich žádali a chtěli též to řemeslo koželužské, a koželuzi jim toho hájili a bránili, praviece, že to jest proti jich právuom, svobodám, řáduom, spisuom a svolení starodávniemu; protož my purgmistr a konšelé svrchupsaní, slyševše jich žaloby, odpovědi i odpory, vyslyševše také a pilně rozváživše jich práva, řády a spisy s uobú stranú, a té při s buoží pomocí kořenně srozuměvše, chtiece jakož na úřad náš záleží, aby ta ruoznice v poklid, kyselosti a nelibosti v lásku a v svornost byly uvedeny vedle spravedlnosti, k snažné prosbě a k žádosti těch obú stran práva vyřčenie žádajících, ortel a konečné rozsúzenie vyřkli jsme z plné raddy v tato slova: aby ševci po ten den koželužského řemesla viac nedělali, než obojí aby práv svých, řáduov a spisuov i svolení starodávních požívali, jedni druhým na těch práviech, rádech, spisiech a svolení nepřekážejíce žádnú měrú až do krále budúcieho, a obojí aby spolu v trziech i v jiném obcování dobrotivě a laskavě nakládali, jakož slusie na dobré súsedy a poctivé řemeslníky; také aby koželuzi přísežní své řemeslo ohledávali a opatrovali, aby dobré dielo bez falše děláno bylo, aby sě chudému i bohatému spravedlivě v tom dalo pod pokutú, jakož mají v jich spisiech zapsáno. Tento rozsudek a ortel obě straně jsú přijali i držeti slíbili tudiež v raddě před námi.

19.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule sedlářů.

1451, 9. ledna.

My Vácslav Bradáč, purgmistr, Václav Cvok, Daniel z Tuochoraze, Jan ze Vschodce, Beneš Sixtus, Jan od Mečuov, Vácslav Ostatek, Jíra Majnuškovíc, Vácslav kožišník, Matěj Obešlové, Jan Poláček súkenník a Pavel Suchopal pekař, konšelé přísežní měšténé Nového města Pražského, mocí listu tohoto vyznáváme obecně před všemi, ktož jej uzrie neb čtúce slyšeti budú, že přistúpivše před nás i před starší i před velikú obec města našeho poctiví mistři řemesla sedlářského, bohatí i chudí, spoluměšténé a spoluobytelé naši, i prosili jsú nás snažnú pilností a pilnú snažností i obce, abychom jim svolení dolepsaného a artikuluov, o něž jsú sě všickni zespólka jednostajně a jednosvorně svolili, potvrdili listem naším a je při tom svolení drželi a zachovali pro obecné dobré a pro poctivé jich řemesla. A my i s uobcí jich prosbu pilně váživše, že sě nám zdá a vidí spravedlivá, rozumná a jistá a městu

našemu požitečná, chtiece rádi, aby se město naše, kteréž jest pohřiechu v tyto časy válečné zahubené a mory častými na lidech i na statciech zchudlo i zmenšeno, zase se dobrými řemeslníky ploditi a množiti šťastně mohlo ke všie obci požitku, těchto artikuluov dolepsaných jsme jim potvrdili a mocí úřadu našeho z rozkázanie a svolení všie obce tiemto listem potvrzujem, kteřížto jakož jsme zpraveni byli prvé také v našem městě držány.

Najprvé, že mistři sedláři svrchupsaní mají dva staršie přísežná na svém řemesle jmieti, aby to řemeslo spravovali obyčejem takovým, jehožto jiná řemesla požívají, a ta staršie mají vždy v rok měněna býti, aby sobě práce zespolka pomohli všickni nésti, leč by se řemeslu všemu zdálo druhý rok ty staršie zuostaviti; a ta dva staršie mají řemeslo sedlářské ohledovati, aby dobré dílo bylo, chudému i bohatému aby se dala spravedlivost; pakliby u kterého mistra nespravedlivé dílo bylo nalezeno, to aby bylo vzato od starších a mezi mistry položeno, a ten mistr aby dal pokuty patnácté grošuv.

Druhý, ktož by se chtěl za mistra posaditi, aby se v přijímání skutečném těla a krve pána našeho Jhesu Crysta pod obojí způsobů srovnával časy svými s jinými obyvateli našimi vedle kompaktat a smluv s svatým concilium Bazilejským, a aby přinesl list svého zachování, odkud jest rodem, že jest z poctivých a dobrých rodičov a že se jest dobře zachoval, kdež jest prvé obýval, a to pro čest toho řemesla; potom aby řemeslo svú rukú udělané okázal mezi mistry, zejména tři sedla, jedno s kostmi, druhé pošíť všecho, třetí povlečené z sucha, na jich pochválenie; a když to učiní a přijat bude za mistra, aby sobě od pánuov práva městského dobyl a do cechu mistruom dal puol kopy grošuv a dvě libře vosku.

Třetí, kteráž jsú sedla za starodávna byla dělána v jednu kóži, ta mohou ještě dělána býti spravedlivě; také žádný mistr aby žádnými kostmi sedla vuokol neobkládal, kromě jeleních rohuov, opět ovčími kózemi aby nepovláčil sedla žádného, než kóží Benádckú, kromě pošíť sedel. Také kderýž by luk povlekl svinskú kóží, aby naň nebil kosti nikdiež více kromě okolo hlavy. Item sedlo každé má býti dekované březdú pod pokutú svrchupsanú. Také staré sedlo nemá býti prodáváno za nové pod túž pokutú; opět žádné sedlo nemá býti plátnem povlačováno ani svrchu ani vespod. Item kterýžby lukař bydlel v našem městě, nemá prodávati lukuov ven z města, leč by mistruom sedlářuom potřebie nebylo.

Čtvrtý, když by mistři obeslali řemeslo ku potřebě, aby všickni byli k jich obeslání; pakli by kto nebyl bez hodné příčiny, má pokuty libru vosku dáti. A těch starších mají býti poslušni jako slušie.

Pátý, na však suché dny aby se mistři i tovařiše scházeli, kdež mistři starší miesto položie; a mistři aby dávali do cechu po jednom groši a thovařiše po třech penězích.

Šesté, žádný mistr ani thovařiš nemá toho řemesla sedlářského dělati zjevně ani tajně, leč s mistry v cechu bude.

Sedmé, žádný mistr nemá odvolávati kupce od jeho krámu, ani díla druhému mistru hyzditi pod pokutú pěti groší. A také jestliže by se který mistr s druhým svadil, aby se utekl k starším, a starší mají to mezi nimi vedle své přisahy opravit, vedle spravedlnosti, bez pohoršení však práva městského.

Osmé, který by kolivěk tovariš počna dělati mistru svému i nedodělal-li a bez příčiny hodné chtěl od toho díla odjíti, mistr nemá jemu mzdy jeho zaplatiti, leč dodělá to dílo, kteréz jest počal; a také tovariš žádný ani robenec, kterýž dělá z peněz, nemá odjíti od mistra, zdluže se jemu, leč jemu prvé oddělá jeho peněz. Pakli by který tovariš, neodbuda svého mistra jako slušie, odešel, nemá jeho žádný jiný mistr chovati, leč prvé odbude svého mistra docela a úplně.

Deváté, když mistr který chtěl by robence v učenie řemesla přijieti, při tom sjednání má býti jeden neb dva mistry, a když se sjedná, aby dal do cechu libru vosku. Item robenec nemá s kordem choditi, dokudž leth nevyslúží, leč by bylo pielné potrebie obci nebo jeho mistru. Také s přínózú ani s řezákem nemá choditi, leč konec ulomie. Pakli by který robenec chodil s kordem, s řezákem nebo s přínózú neulomenú, má jemu vzato býti od thovařišuv a má zlámáno býti. Pakli by v ty časy tovarišuv nebylo, ale aby to mistři vzali; a ten robenec aby pro to potresktán byl. Také robenec aby se neženil, dokudž léth nevyslúží svému mistru; pakli by se oženil, má jemu řemeslo složeno býti. Pakli by co který ukrad anebo kradmo dělal cožkoli v tom řemesle, buď tovariš neb robenec, též má jemu řemeslo složeno býti.

Desáté, mistr žádný jeden proti druhému aby nechoval tovariše ani robence, a tovariš ani robenci žádný aby nehral v žádnú hru o peníze. Kterýž by robenec svému mistru nevyslúžil let a zběhl, nemá na tom řemesle trpen býti. Který by se robenec učil u mistra neřádného, nemá na tom řemesle býti, leč by se u řádného mistra znova učil. Také žádný robenec nemá přese dva groše mzdy do týh dne bráti, do svého tovarišstvie.

Jedenácté, která by koupě připadla, ježto se hodí k řemeslu sedlářskému, nemá jie žádný mistr kradmo kúpiti, než kterýž je kolivěk kúpí, má se pravě a spravedlivě rozdělit se všemi mistry toho řemesla pod pokutú patnácte groší, kromě což by za deset gr. kúpil, to muož sám držeti k své ruce bez rozdielu.

Dvanácté, aby žádný host nevezl sedel do města sem kromě jarmarku, tu svoboda se každému dává, aby přiveza prodával svobodně, ale aby to dílo bylo spravedlivé bez falše, na to mají ohledati starší mistři; pakli by nebylo to dílo spravedlivé, to mají na pány konšele znést, co s tiem dále činiti rozkáží vedle jich úřadu konšelského.

Třinácté, to všecko, což k sedlu přísluší, má svobodně od mistruov sedlárnov prodáváno býti, tak jakož bylo z starodávna, a knože, kterýchž jim koli jest potřebie, k tomu řemeslu mají svobodně kupovati. Také kterýž by mistr potřeboval tovařiše lukařského, muož jeho chovati a posaditi svobodně, aby jemu luky dělal; dále každý tovařiš řádný neb robenec, který z peněz dělá, má svobodu vandrovati k nám do města, buďto z Starého města nebo odkudž kolivěk, v tom však poctivost a řád městský zachovávaje. A kterýž by koli tovařiš co provinil, nemá pokutován býti od tovařišnov bez mistrské vuole, a také aby nebyl výše šacován než jako by se mistruom zdálo; a také kterýž by koli tovařiš zdejší co provinil komu, ktož jemu z čeho vinu dá, což se jich řemesla dotýče, má jemu ten tovařiš před zdejšími mistry práv býti.

Čtrnácté, kterýž by se koli tovařiš neb robenec nezachoval a ztratil se všemu řemeslu, a byla naň dokázána vina dobrým svědomím, nemá jeho žádný mistr chovati, doníž se nevyvede z toho řádně, pod pokutú 15 gr.

Patnácté, lukař nemá posaditi žádných lukuov draže, než jako za starodávna bylo, luk veliký za dva gr., luk vozní za 1 gr., a malých šet hezkých za 10 gr. Kterýžby tovařiš lukařský přivandroval, má k těm mistróm poslati, kteříž mistři určie řády cechu lukařského; kterýž by tovařiš sedlářský přivandroval k nám do města, aby byl šenkován od tovařišnov sedlářských; pakli by v ty časy tovařišnov nebylo, ale od mistruov má šenkován býti; pakli robenec přivandruje, kterýž z peněz dělá, muož jíti k kterémuž chce mistru do jeho verštatú neb dělnice.

Naposledy, když by pán Buoh kterého mistra neb jeho hospodyní smrti neuchoval, aby ku pohřbu všicky mistři šli, jako sluší v náboženství, pod libru vosku. A těch všech pokut svrchupsaných má jíti jeden díl na pány konšely, druhý na rychtáře a třetí do jich cechu sedlářského. A toto svolenie má trvati do našich neb buducích vuole, neb dokavadž by jiní artikulové neb svolenie nebylo nalezeno obci i jich řemeslu k lepšímu požitku. Toho na svědomie i na potvrzení pečť města našeho menšie přivěšena jest k tomuto listu, jenž jest psán a dán v plné radě naše v sobotu po hođu křtěnie Pána našeho Ježíše Krista, léta narození jeho tisícieho čtrstého padesátého prvního.

20.

Výpověď konšelů Novoměstských pro vzpouřu tovaryšů proti mistrům řemesla kožišnického.

1451, 4. května.

My Jan Poláček purgmistr, Václav Cvok, Daniel z Tumorazi, Jan Vscho-decký, Jan Meč, Beneš Sixtus, Jíra Mainušovic, Václav kožišník, Matěj Obešlovic, Václav Ostatek, Václav Bradáč a Pavel Suchopal, konšelé Nov. m. P., mocí zápisu

tohoto vyznávame, že když jsú se byli srotili a zdvihli tovarišie řemesla kožišnického proti mistruom svým, řemeslo svévolně stavující k škodě mistruom i k hanbě a proti řádu a právu městskému, a když jsú o to před nás do raddy obesláni a žaloby proti sobě vedli; my chtiece tu ruoznici v pokoj a v dobrý konec uvésti, tak jsme se v to vložili, že jsú tovarišie prosili mistruov, aby jim to milostivě odpustili pro pána Boha, že to chtie rádi opravit i a potom se toho nedopúštěti a takových neřádných běhuov se vystřiehati; a mistři k naše žádosti to jsú jim dobrotivě odpustili. A v tom se takové svolenie stalo mezi nimi, jestliže by kto z nich neb kteří potom kdy takového skládanie řemesla neb takových běhuov k tomu podobných proti mistruom neb proti právu městskému dopustil, aby jemu řemeslo složeno bylo do vuole všech mistruov, neb aby tresktán byl pokutú, kterúž páni konšelé nadejdú; a kterýž by tovariš den jeden v témdni svévolně nedělal, tomu má na mzdě puol téhodne sraženo býti; pakli by dvú dní svévolně nedělal, aby jemu byla mzda sražena za celý týden. Actum f. III. ante Ostens. reliquiarum anno dom. MLI.

21.

Výpověď konšelů Novoměstských v rúznici mezi koželuhy a jircháři.

1452, 27. června.

Když byla pře a nesnáze a ruoznice veliká vznikla mezi koželuhy s jedné, a jircháři s strany, druhé o dělání jich řemesl s uobú stranú, že jsú se mnoho a častokrát nařiekali a potýkali mezi pány; a páni toho na obec podali, a obec zase pánuom poručila, aby vedle svého úřadu v to nahlédli, aby tě řemesle zachované byle vedle práv svých obcí ku požitku, nic nového nezačínající; potom jircháři potkli na koželuhy žádající, aby práva starodávnie položili přede pány; a cožkoli těmi právy dokáží, že proti tomu nechtie býti; páni též jim rozkázali jednú, druhé i třetie, aby ta práva starodávnie položili před nimi v raddě; a když jsú těch práv nepoložili, praviece, že jich tak nasnad nemohú mieti, tu páni purgmistr a konšelé jich žaloby i odpovědi slyševše, chtiece, aby to oboje řemeslo v poklid a v dobrou vuoli uvedeno bylo, a tiem lépe obecnému dobrému slúžiti mohlo a se vedle Boha poctivě a spravedlivě žíviti, jako slušie, takovou výpověď mezi nimi jsú vyřkli: Jakož jsú obojí svá řemesla před sím až dosavád dělali a vedli, a v tom jsú zasazeni, aby ještě též dělali, nic nového nezačínající bez porušení práv jich s uobú stranú, dokavadž by lepšieho neb užitečnějšieho obci i jich řemesluom nebylo nalezeno a vydáno. Actum die anno ut supra, Wenczeslao Czwok mgro. civ. existente (feria III. ante St. Petri et Pauli).

22.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule olejníkům.

(1452, po 21. červnu.)

My Václav Cvek purgmistr, Daniel z Tucharaze, Jan se Vschodce, Jan Tatrman, Jíra Maynuškonis, Jíra Mřeniek, Petr Hečka, Duchek ze Vklíčtan, Václav súkenník, Matúš střelec, Jan kožišník od Páteře a Thomášek pasíř, konšelé přísežní měšténině Nového města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do plné rady naší opatrní muži řemesla olejnického, spoluměšténé a spoluobyvatelé naši, prosili nás snažnú pilností, abychom jim artikuluov dolepsaných, o něž jsú se dobrovolně svolili, pro požitek zřejmý města našeho a ku prospěchu obecného dobrého i k rozmnožení jich řemesla potvrdili. A my tu jich prosbu rozumnú váživše, poněvadž se nám v ty časy viděla podobna a spravedliva, těchto artikuluov, nálezuov a svolenie, jakož vespod psáno stojí, potvrdili jsme jim a mocí listu tohoto potvrzujem tak daleko, dokavadž by jim neboli k lepšímu požitku městskému lepšího nálezu neb zřízení nebylo od nás neb od budúcích konšeluov vydáno.

První artikul jest tento, kdož by koli chtěl se v tom řemesle jich za mistra posaditi, aby se s jinými v přijímání těla a krve božie vedle kompaktat s svatým Basilejským concilium skutečně srovnával, časem a místem pod obojí způsobú v náboženství přistúpajíce.

Druhé, aby sobě práva městského dobyl, a mistruom toho řemesla položil do cechu 15 gr. příjemného a svačinu učinil skrovně vedle svého statku.

Třetí, aby měli přísežné v svém řemesle, ti aby toho pilni byli, aby nikdež jinde po hospodách neb po domiech hrachu, jahel, krup, semence, prosa, rúbenie, máku nebylo prodáváno, než u kaply těla božieho, jakož jest právo a obyčej z starodávna, aby městu poplatkové nescházeli.

Čtvrté, aby hosté hrachu, krup, jahel, semence, prosa, rúbenie, máku i všelikterého takového obilé, jenž k tomu trhu příslušie, prvé nekupovali, jeliž se domácí nekúpie a když bude viech svržen, jakož rád i právo jest v jiných městech.

Páté a poslední, ktož by koli toto svolenie jich a naše potvrzení přestúpil, aby dal prvně pokuty pět gr., druhé deset gr., třetí patnáct gr.; a ta pokuta má jíti na tři diely, rychtáři jeden, pánuom konšeluom druhý, a do jich cechu třetí diel. Toho na svědectvie a potvrzení pečet naše menšie přivěšena jest k tomuto listu, jenž psán a dán . . . [konec schází].

23.

Svědectví o barvířích a měšečnících.

1453, 20. června.

Testamentum bursificum contra coloratores.

Křištan, Mikuláš a Hanuš rukavičníci, měšténé Star. m. P. přísežní, ode všeho řemesla k svědectví vydaní, purgmistra Staroměstského poslem obesláni i panským rozkázáním vyznali jsú jednostajně, že barvieři Staroměští i Novoměští, nemajíce žádného cechu, prosili jich, aby je do svého cechu přijeli, a oni to učinili k jich prosbě. Tu barvieři uprosivše sobě podružství, i chtěli býti hospodáři; neb nejprvé zašli jsú s jircháři, sahajíce jim v jich právo, potom s měšečníky opět na jich svobodách a právích proti majestatuom císařským jim překážejíce; a tak pro tu jich svévolnost rozdělení jsú od cechu, aby jirchářuom a měšečníkuom proti jich právuom a svobodám nepřekáželi; a na to jsú ukázali před pány výpisy orteles i umluvy z knih pánuov Staroměstských. Actum f. IIII. ante festum S. Johannis baptistae anno dom. MCCCCLIII Johanne Mecz mgro civ. existente.

Václav Mrlík, Jan od páteřnov i jiní starší přísežní kožišníci, měšťané Nov. m. P. usedlí a viery hodní, vysláni a vydáni jsúce ode všeho téhož řemesla kožišnického, tak jsú vyznali jednosvorně a jednostajně, že to mají dobře v své paměti, že jsú měšečníci Novoměští zdejší vstuhy svobodně prodávali, což jim k tomu řemeslu a k jeho příslušenství potřebie; a na tom jim za krále i potom nebylo od žádného překáženo.

Václav Huncledr a Lukáš pasieři přísežní, měšťané Nov. m. P. usedlí, ode všeho řemesla pasieřského k svědectví vydaní a vysláni, vyznali jsú jménem a slovem toho všeho řemesla pasieřského, řkúce, že jim to dobře svědomo i památno, že jsú z starodávna měšečníci zdejší Novoměští dělali vstuhy i prodávali svobodně i barvili, což jim k jich řemeslu a příslušenství potřebie bylo, a na to jim žádný nepřekážel. Actum ut supra.

24.

Svědectví o koželuzích Podskalských a Vyšehradských.

1453, 20. června.

Jakub Kavka koželuh v Podskalé tak jest vyznal, že obojí koželuzi nemazali, ani Podskalští ani Vyšehradští, ale byli štumfaři; potom se srotili ševci, a tak počali mazati, a tak štumfařské řemeslo sešlo. Podskalí [sic] nekrájeli, než v cele prodávali, ale usenníci krájeli a prodávali pasieřuom, a pasieři ševcuom kusy prodávali. Actum f. III. in vigilia S. Jacobi apostoli anno et magistro civium quo supra.

Beneš a Lichva Mařík ševci vyznali jsú, že jim to v paměti, že jsú se kože-

luhové naučili mazati od tovařišuv ševcovských zlehka od čtyřidceti let, ale prve jsú nemazali obojí, ani Podskalští ani Podzderazští; ale ševci nejsú proti tomu, aby nemazali; neb jest to ševcuom polehčenie.

25.

Svolení mistrů kabátníků Novoměstských.

1453, 4. *sáří*.

Stalo se svolenie mezi všemi mistry řemesla kabátníčieho, a ohlášeno v plné raddě mezi pány, aby žádný mistr jich řemesla nechoval více pacholkuov než tři tovařiše a jednoho učedníka. Druhé, aby od žádného mistra téhož řemesla nepomáhalo jich více prodávati než toliko jeden tovařiš a učedník, aby se tiem lépe v tom řemesle všickni, chudí i bohatí, živiti mohli. Stalo se v plné raddě v úterý po Sv. Jiljí léta božieho tisícieho čtrstého padesátého třetieho. Při tom byli páni Přibík sladovník purgmistr, Daniel z Tuchoraze, Janek plátenník, Matěj Obešlovic, Petr Hečka a jiní pp. konšelé.

26.

Svolení kloboučníků Novoměstských.

1454, 9. *břesna*.

Stalo se svolenie plné a dobrovolné mezi klobučníci [sic] takovéto, že jakož svuoj cech mají v tomto městě a svá práva zvláštnie, těch práv aby požívali, a z těch aby se žádný z nich svévolně nevytrhoval žádnú měřú; a což by nesnází neb ruoznic mezi nimi v jich řemesle vzniklo, to sami budú moci mezi sebú napravovati podle spravedlnosti. Pakli by nemohli več uhoditi, to mají na pány purgmistra a konšely zněsti. Také jestliže by kto z nich měl co činiti v cechu Staroměstském neb s kterým jim mistrem, má to prve na zdejší mistry vzněsti a jim se opovědiati. A bude-li potřebie, mají s ním tam druhého mistra nebo více jich vydati a o jeho spravedlnost státi, tak vždy aby se podle práv svých a řáduov v svém cechu zachovali v lásce a v svornosti. Actum sabbato ante dominicam Invocavit alias die Sanctorum Ciruli et Metudii anno dom. MCCCCLIII praesentibus Georgio Maynusskonis mgro civ., Daniele de Tuchoraz, Johanne de Gradu, Johanne Mecz, Johanne linicida, Johanne Kuklik, Wenceslao Bradacz ceterisque consulibus.

27.

Svolení jehlářů na Novém městě o zvláštní cech.

1454, 8. *října*.

Mistři všickni řemesla jehlářského svolili se ze spolka, aby svuoj cech v tomto městě sami měli, a na každé suché dni aby každý mistr položil jeden groš do cechu,

a ty penieze mistři starší a přísežní aby obracovali na vosk k záduší anebo k jiným jich řemesla k cechu potřebám. Actum ut supra (f. III. post Francisci).

28.

List konšelfů Novoměstských na zřízení cechu sladovníků v Praze.

1456, 11. května.

My Jan kolář purkmistr, Jan Vschodecký, Jíra Majnuškovíc, Jan z domu Halérova, Petr Hečka, Jan Kuklík, Jíra Frankovic, Jan Stříbrný, Prokop sladovník, Pavel Suchopal pekař, Petr Zachařuv z kožišník, konšelé přísežní, měšténé Nov. m. P., vyznáváme tímto listem přede všemi ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že přistúpivše před nás do plné rady opatrní muži sladovníci usedlí, chudí i bohatí spoluměšténé naši věrní milí, předložili nám toho řemesla veliké nedostatky, ježto skrze to i dobrému obecnému byla jest nemalá překážka, protože jiná řemesla své cechy, tovařištvo a správu mají v našem městě, a to řemeslo sladovníkuov znamenité, veliké a slovutné bylo jest bez zpósoby řádu takového do sie chvíle, prosiece nás pokorně, abychom je při řádech a artikulech dolepaných, o něž jsú se zespolku svolili všeckni jednostajně s velikým dospělým rozmyslem a s potazem z dávných časuov, hlediece ku prospěchu dobrého obecného; a my tu jich prosbu a ty artikule a svolenie pilně váživše, podali jsme toho na velikú obec a svolenie obecné mocí úřadu našeho, chtiece rádi, aby se město naše, jenž pohřiechu těchto let válkami převelikými a mory přechastými na lidu velmi sešlo jest, zase se dobrými obyvateli a řemeslníky množiti mohlo, a zvláště aby pivo dobré Pražské, jakož z dávných let bylo, k své dobré slovutnosti přijíti mohlo lidskú opatrností. K těmto dole psaným artikuluom svolili jsme tak dlúho, doněvadž by obci a tomu řemeslu prospěšnější nebyly vymyšleny, bez pohoršenie však všelikterakého práva, svobod neb privilegií našeho města a svolujem tímto listem, přísně prikazujícíce, aby ode všech, jichž se dotýče, vskutku byli zachováni, z nichžto první tento jest:

Ktož by kolivěk chtěl svornost mieti v tom řemesle sladovníckém, aby se s námi sjednával v duchovních věcech.

Druhé, že starší přísežní v tom řemesle svooj cech a své tovařištvo mají mieti, a starší to řemeslo mají s panskú radú a pomocí spravovati užitečně jako slušie.

Třetí, aby žádný jeden od druhého tovařiše nelúdil, v trhu na obilí nepřekupoval, na sladovnách a na pivovařích, na sklepích a na pivnicích nepřenajímal.

Čtvrté, aby žádný nepřijímal tovařiše neznámého, leč by prvé opověděl jej pánuom starším, a aby zaň slíbeno bylo za věrnost i za sbytie.

Páté, každý sladovník, kterýž přijímá obilé od lidí k dělání sladuov, aby jeho nesypal v hromadu, než každého súseda aby zvláště sypal.

Šesté, zemané okolnie neb sedláci, ježto pivo vaří zde v městě, nebo ježto jim slady dělají ku prodaji, netrpiece s městem k naše škodě a záhubě, toho aby jim nebylo dopuštěno; a kterýž by je sused zastával, aby k tomu bylo hleděno pod panskú pokutú. Pakli by který sused nebo který jiný sladovník dělал kterému zemanu nebo sedláku slad ku prodaji, aby s něho kázal ku obci pět gr. dáti a ty u starších toho řemesla aby položil.

Sedmé, tovariš odšel-li by od svého pána svévolně nedoslúže a přistúpil k jinému pánu, takový aby nebyl chován ani trpien proti vuoli pána svého buďto v Starém městě nebo v Novém neb na Malé straně.

Osmé, žádný tovariš služebný aby nesypal obilé k dělání sladuov sobě u svého pána, u kteréhož slúzie, ani jinde, kromě slad nebo dva nebo tři najviec.

Deváté, který by šenkér nebo šenkérka u kterého hospodáře ohledaje a koštuje nebo zapíše, i stržil pivo buď na ležení nebo na vydání, aby takový neb taková trh držali pod panskú pokutú.

Desáté, piva hostinská biela aby šenkována nebyla dráže než jako piva domácie z domu, a kdež piva biela hostinská šenkují, aby tu domácého starého piva nemievali.

Jedenácté, žádný neusedlý aby piva nevařil na šenk ani na prodání.

Dvanácté, všickni ze spolka s panskú radú a pomocí mají o to státi a sobě pomáhati, aby nyní i potom žádný okolo měst Pražských piva na prodaj nevařil ani šenkoval kromě piva Pražského neb vzdálí a blíží, jakož jest podle práva starodávneho.

Třinácté, kto by na tom řemesle chtěl svým mistrem býti a oženíc se neb neoženíc sobě sladovnu kúpati anebo najieti a v ní sobě nebo jiným lidem dělati, ten nejprvé sobě listu zachování má dobyti a potom městského práva u pánuov, kromě domácích zdejších městských dětí; a to řemeslo před staršími mistry přisežnými že umie vyvésti svú rukú, aby okázal, řády jich a práva podstúpil a čtyři léta aby v službě vydržal.

Čtrnácté, tovariš služebný, kterýž by se oženil a hospodářství chtěl vésti v řemesle a nedoslúže u pána svého, takový má jiného miesto sebe postaviti, a má dáti do bratrstva čtyři libry vosku.

Patnácté, tovariši služební aby svých hospodáruov poslušni byli, tulanie, kostek, her a jiných neřáduov nechali, pod pokutú prvé viny jedné libry vosku, druhé tři libry a třetí pod složením řemesla.

Šestnácté. Byl-li by který slad dělán v Novém městě a jej vezli do Starého města k vaření piva, a na břěcce byla vada, aby dva starší přisežná Novoměstská a dva Staroměstská to ohledajíce, spravedlivě rozsúdili. Též i zase jestliže by který slad byl dělán v Starém městě a do Nového města byl vezen k vaření

piva, aby byla vada na břečce, aby též dva Staroměstská a dva Novoměstská to ohledali a spravedlivě to rozsúdili.

Sedmnácté. Sladovníci Staroměstí mají mieti svú korúhev, Novoměstí svú, a obě aby bielé byly bez proměny, a kdykoli by potřebie vyjítí proti králově milosti, svátosti neb jinam, aby jedna vedle druhé šla zároveň. Také Staroměstí mají svú pušku mieti zvláštní a Novoměstí svú.

Osmnácté. Který by tovaříš toho řemesla byl shledán v kterých scestnostech, neřádích nebo nepoctivostech, ježto by všemu řemeslu hanbu činil a toho ostati nechtěl, ten aby takový trestán byl, jakož na toho slušie, a řemeslo má jemu složeno býti; a také který by se tovaříš toho řemesla nezachovával v jednom místě jako slušie, aby v druhém nebyl trpien, buďto v St. nebo Nov. m. nebo na Malé straně. A který by podruh neb podruhyně najímala komoru neb pivnici, aby nevařila piva, než kupovali v sudech u hospodářuv v šenku.

Devatenácté. Aby mistři pivovarští pilni byli lidských statkuov a své menšie aby k tomu držali, jakožto pomahače, podmistří a spieláky, aby též lidských statkuov pilni byli a poctivost zachovávali.

Dvacáté. Žádný mistr pivovarský nemá držeti ani spravovati více pivováruov kromě dva neb tři, a na těch má velmi pilen býti, aby pivo dobře bylo vařeno pro puožitek, čest a slovutnost města Pražského; a mistr pivovarský nemá bráti více nežli tři gr. od jednoho každého vaření, a čber mláta, a pomahač toliko tři gr., jako za starodávna bylo. Také mistr, pomahač a jiní pacholci pivovarští práv nových a poplatkuov mimo starodávnie práva nemají vymýšleti ani bráti.

Jedemecitmé. Dva mistři pivovarská aby byla přísežná od pánuov usazená, a ti aby ty věci řídili a póbobili, kteréž napřed a potom psány jsú, a neřády stavovali, a ti přísežní aby hleděli k starším řemesla sladovnického. Item pomahač aby hospodám, když by pro uhlé přišli, dobyl uhlé a vody dal, když by potřebie bylo, jakož to má z práva učiniti. Pomahač aby žádný neprodával droždíe po spielání piva, leč s hospodářovú vólí, čímž jest pivo bylo, a také aby nehýbal droždiem do druhého dne.

Dvamezcitný artikul, což by kolivěk dáno bylo do pivováru k jedení slušně od hospodáře, kterémuž se pivo vaříe, toho aby byli vděčni a nereptali.

Třimezcitný, jestliže by který pacholek pivovarský nechtě poslušen býti svého mistra i odšel k jinému mistru do pivováru svévolně, takového aby ten mistr nechoval proti jeho vuoli; mistři pivovarští, pomahači a vozataji aby do bratrstva a do cechu sladovnického slušali i pod jich korúhev, jako od starodávna bylo.

Čtyřmecitný a poslední artikul, aby šrotéri piva nevařili. Toho na svědectvie i na potvrzení k snažné prosbě a žádosti sladovníkuov svrchupsaných pečť menšie města našeho z nás všech, purkmistra, konšeluov i obce jednostajné

vuole přivěšena, jenž jest psán a dán v úterý před slavným hodem Ducha sv. po sv. Stanislavu, mučedlníku a biskupu božiem. Léta po narození syna božieho Pána našeho Ježíše Krista tisícieho čtyřstého padesátého šestého.

29.

Výpověď konšelů Novoměstských v různici mezi ševci novinníky a ševci vetešníky.

1456, 21. července.

My purgmistr a konšelé Nov. m. P. vyznáváme tímto listem obecně všudy a přede všemi, kdež a před nimiž čten nebo-li čtouce slyšán bude: že znamenavše rozličné žaloby a puotky mezi řemeslníky řemesla ševcovského a znamenitě mezi novinníky a vetešníky téhož řemesla spoluměštěniny a bydliteli našimi, jimžto zdálo se, že by díla jich a řemesla jedni druhým dělali a prodávali za byti [?] a ke škodě a k utisku nemalému; nechťce ruoznic takových, což na nás jest, rozličně a častokrát rozjímajíc, abychom jakož obec všecku tak i ta řemesla, ufajíc pomoci božské i milosti, s užitečným každého prospěchem v lásku a svornost uvedli, tak aby každý obchodem a řemeslem svým spravě sě, práva psaná obojích, to jest novinníkuov i vetešníkuov, jim od předkuov našich časy minulé vydaná i také ta, o něž ta všecka tři města Pražská i ta řemesla byla jsú se svolila a podle nichžto i ta řemesla trpěla jsú se do této chvíle, k spravedlnosti prosté a ku pohodlí obce chudých i bohatých i také k živnosti a prospěchu těch řemesl hledíce, takto smy je srovnali a mocí tohoto listu srovnáváme, aby již v tomto našem porovnání obě řemesle svrchupsané drželi se a tu mezi sebu za právo s obú stranú měli, nikoli jedni druhým dále v niveč nesahajíc, doniž by se nám nebo našim budúcím pánuom purkmistru a raddě města nadepsaného nětco jiného v tom obci užitečnějšího i těm řemesluom také prospěšnějšího i pohodlnějšího snad nezdálo.

Nejprvé jakož táž řemesla v dřevních svých listech povolení pánuov předkuov našich i také jednostranného těch řemesl svolenie mají to vepsáno, též i my to tvrdíme: ktožto koli chtěl v kterém z těch řemesl zde mistrem sě posaditi, aby napřed s túto obcí ve věcech slavné svátosti těla a krve pána našeho Jhesu Crista pod obojím způsobem se srovnával. Potom pak což se řemesla dotýče, v tom aby obojí se trpěli jeden druhým dále nesahajíce, totiž aby novinníci vetších holenie, škoren, ani jiné žádné vetché a pochozené obuvi nedělali ani k trhu vykládali kromě toho, jakož bylo jest z starodávna; proti tomu vetešníci také nemají nové žádné obuvi zakázané ani nezakázané na prodej dělati ani jie prodávati, než nártie nové a podešví nové k starým dobře ochozeným holeněm mohú a moci budú přiřívati, a dvoje škorně dobře ochozené, ježto by již podšev dobře byl natrucen, do krámu na prodej každý trh vykládati ku prodání. Ale červených ani bílých šáruov k vetché

obuvi nikoli okládati nemají obyčejem izádným. A aby bez vstrkuov potomních tě obě řemesle mohli tiem lépe a snáze spolu v lásce a svornosti sobě shovievati, v tomto srovnání i pořízení s obú stranú se držíce, dává se moc cechmistruom přísežným novinníkom taková tiemto listem, aby oni s rychtářem našeho města neb jeho pacholkem přihlédali k vetešníkom do verštatú jich i do krámuov, a což by koli u nich neb kterého z nich proti tomuto zřiezení dělaného nebo-li na prodaj vyloženého našli a zastihli, že to pobrati mají bez odporu i překážky. A od té doby ten, u něhož by takové tiemto listem zapověděné dílo bylo nalezeno a pobráno, má hned zbaven řemesla i konečně prázdén býti a viec ho nedělati, leč by jemu panem purkmistrem a raddú, kteráž v ty časy bude, bylo toho přieno a dopuštěno milostivě. Pakli by zase vetešníci u novinníkuov co vetchého a pochozeného díla na trh ku prodaji vyloženého neb u verštatě zastihli a našli, také moci budú s rychtářem nebo pacholkem jeho pobrati, a u kohož by se to přihodilo, ten má řemesla také prázdén býti a nedělati tiem vším obyčejem, jakož se svrchu píše. Na potvrzení věcí svrchupsaných pečet našeho města menší kázali jsme přivěsiti k tomuto listu, jenž dán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého šestého, tu středu před hodem sv. Maří Magdaleny.

30.

Konšelé Novoměstští zřizují cech pilařům, prknářům a strhařům.

1457, 1. února.

My Jan z domu někdy Haléhoval purkmistr, Jan ze Vzhodce, Jíra Majnuškovíc, Beneš Cukmanský, Petr Hečka, Jan kolář, Václav řečený Mrlík kožíšník, Matěj Obešlovíc, Tomášek syn Benešuv pasířuov, Tomášek sladovník, Jan Pětidíel pekař a Jan Kaňha, konšelé přísežní Nov. m. P., známo činíme tiemto listem nynějším i budúcím: že žádajíce, aby práva, svobody, milosti i obdarování, jimžto město naše od zbožné paměti císaře Karla, jenž jest to město založil i štiepil, i jiných potomních králuov Českých, pánuov našich milostivých, v své moci držány a zachovány byly, a zejména ta svoboda, aby od věže kaply Těla božieho, kdežto svátost okazují, až do Slovanského kláštera trh dřívie všelikterakého, totiž prken, žlebuov, klád, šindeluov, mis, koleček, necek, kopí i jiného kteréhokolivěk dřívie byl držán, a to dřívie všecko bylo tu a ne jinde prodáváno a kupováno, jakož i prkna tu trú i prodávají podle svobody a práva svrchuřečených, jakož to listové císařští i královští v svých popisích pod zlatú pečetí i pod majestáty jasněji ukazují. K tomu také pilně pozorujíce, aby město naše vedle založení těch svobod a práv dobrými řemeslníky a těžaři množiti se mohlo, kteréž pohřiechu z dopuštění božieho válkami velikými a mory přechastými na lidu i na zboží velice jest

zmenšeno a zchudlo; neb války nepřidádie, ale ujmú; protož s dobrým rozmyslem a s bedlivú radú věrným našim milým pilařuom, prknářuom a strhařuom, kteříž tu mezi věží svrchupsanú a klášterem Slovanským na našem rinku ty budy prknářské držie, nynějším i budúcím, z moci úřadu našeho konšelského tyto řády a práva ustanovujem a vydáváme, prikazujice ovšem přísně, aby ode všech, jichž se dotýče, v skutku byly zachovány a držány.

Najprvé, aby své staršie přísežné jměli mezi sebou, a ti aby všecky mistry, tovariše, nádenníky, tálníky a to všecko řemeslo řádem podle spravedlnosti spravovali jako slušie, aby mezi sebou svornost a jednotu drželi, jízto malé věci u veliké spoře rostú, a obci tím řemeslem spravedlivě slúžili svú robotú. A ti přísežní starší mají plnú moc, kdež by koli jinde kromě miesta k tomu trhu uloženého, mezi věží kaply a kláštera svrchupsaných prkna chtěli dělati ku prodaji, nebo dělali neb prodávali, neboli dřievie svrchupsané, proti právu a svobodám nadepsaným, aby toho s pomocí naší i budúcích konšeluov hájili a bránili.

Druhé, ktož by se chtěl v jich řemesle za mistra saditi, aby to řemeslo uměl svýma rukama dělati a jich řády a práva podnikl a podstúpil, a zvláště aby se s námi i s naší obcí v přijímání těla a krve pána našeho Ježíše Krista pod způsobú chleba a vína vedle kompaktat nebo smluv s svatosvatým concilium Basijským a v řádech vuobecných křesťanských srovnával, a aby list zachování svého přinesl, jestliže by se odjinud do města k nám přibral, anebo svého rodu i zachování dolíčil na panské pochválení, potom sobě od pánuov městského práva dobyl; a do jich cechu neb do bratrstva aby dal 15 gr. a libru vosku. A když to vše učiní, tehda má mezi nimi právo jmieti.

Třetí, starší mají moc svolati řemeslo, kdyby toho potřeba bylo, a k jich obeslání má každý z jich řemesla státi pod pokutú, o kteréž se oni svolí s panským vědomím.

Čtvrté, nemá jeden druhému odvolati kupce řečí ani kterým znamením, dokudž od jeho budy neodejde. A který by stolař neb jiný řemeslník zdlužil se mistru a neplnil, aby jemu jiný mistr diela neprodával, leč prvnímu zaplatí neb se s ním umluví, pod pokutú svrchupsanú.

Páté, jestliže by se oni sami mezi sebou oč svolili, ježto by bylo obecnému dobrému užitečné a jich řemeslu pohodlné, a konšelé k tomu jim vuoli dali, aby to od nich ode všech za právo bylo držáno; však to vždy vymieňujice, že každý hospodář v našem městě muož sobě prkna k své potřebě dělati a třieti.

Šesté, učedník má přijat býti z vuole starších, a ten přístupného má dáti libru vosku, a ten vosk má býti obrácen ke cti pána Boha všemohúcieho.

Sedmé, tíž pilaři, struhaři a prknáři mají jmíti svú bílú korúhev. Na té má býti svatý Josef, pána našeho Ježíše Krista pěstún, k tomu beránek a kalich,

sekyra a pila k rozeznání jich řemesla, aby mohli vedlé jiných řemesl ke cti, k uozdobě a k uokrase městu vyjítí poctivě proti svátosti, proti králově milosti neb kam by potřebí toho bylo.

Osmé, tálníci i nádenníci mají pod jich cech i bratrstvo i pod korúhev slušeti, a jestliže by na ně susedé o které nehody žalovali před staršími, to mají starší napravovati podlé spravedlnosti, a tálníci i nádenníci jich súdu mají obyknúti a poslušni býti.

Deváté. Tálníci i ktož mezi nimi na den dělají, mají dávati po puol groši do jich cechu každé suché dni, a ty peníze mají obrátiti s vuolí starších na dobré obecné toho řemesla.

Desáté a poslední, že tito artikulové a ustanovení mají trvati a plnú moc jmieti, dokavadž by v budúcích časech lepších a užitečnějších ustanovení obecnému dobrému a jich řemeslu prospěšnějších nebylo vymyšleno a vydáno.

Toho na svědectvie a potvrzenie pečť města našeho svrchupsaného k tomuto listu jest přivěšena. Jenž psán a dán v úterý přede dnem matky božie na hromnici léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého sedmého.

31.

Výpověď konšelů Staroměstských v rozepři mezi sedláři a uzdáři.

1457, 31. března.

Pronuntiatum pleno in consilio per Franconem calcariatorem tamquam supremum arbitrum a dominis magistro civium et consulibus inter mechanicos artis sellatoriae ab una, et frenificum parte ab altera, editum et ab utraque partium earundem rogatum anno 3c LVII° feria V. post dominicam Laetare.

Toto se přiřeká sedlářóm.

Najprvé aby tašky prodávali usněné, kteréž sami dělají, pak tašek maléřských aby spolu požívali, neb jsú jiného řemesla. Húživice aby sami sedláři navlačovali, protivny k malým i velkým sedlóm aby sami přibíjeli.

It. střemeniště aby prodávali biela prostá, nepobíjená.

It. podušnice, kteréž pod šle slušejí, aby prodávali.

Toto se odřeká sedlářóm:

Najprvé aby pochví nedělali prostých ani pobíjených ani prsosin.

Item popruhuov ani připínacích ani přessedelních.

It. aby rymaři prodávali sedlářóm řemeny k jich potřebám.

32.

Konšelé Staroměstští potvrzují a přičiňují svobod cechu malířského a sklenářského.

1458, 13. listopadu.

My Samuel z Hrádku purgmistr, Jan Trefan, Pavel Cipser, Mikuláš Humpolec, Jakub Žlutický, Zigmund z Bytešky a od Oslův, Jakub Sobek, Ziga Pytel, Lukeš od Červeného Jelena, Jan Manda, Mathůš Scherlink, Hanuš sladovník, Duchek platněř, Matěj Pelicián, Petřík sladovník, Duchek, Petr Pařezek, Vávra od tří králov a Petr Pražák, konšelé přísežní Starého města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně všudy a přede všemi, kdež a před nimiž čten neboli čtúc slyšán bude, že vstúpivše do plné raddy před nás opatrní susedé a spoluobyvatelé naši, mistři řemesel malířského a sklenářského, okázali nám sú listy starodávné, jim a jich řemeslóm od předkuov našich purgmistra a raddy v ty časy bylých na jich mistruov práva a řády i svobody vydané a přivěšením města našeho potvrzené, okázavše podlé toho i jiné kusy popsané, jim a řemeslóm jich příhodné a potřebné, žádajíce i se velikú pilností za to prosiece, abychom při milostech, práviech a rádích i svobodách v listech starodávných zavřených přiezlivě a laskavě je zachovajíc, jiné kusy také znova nám od nich podané a okázané k dřevním připišíc, v těch se zachovati i jim i jich budúcím i těm řemeslóm jich znova ráčili potvrditi milostivě, aby oni dále i jich řemesla tiem lépe se mohli živiti a se v městě našem lépe saditi i práce městú povinné nésti a dělati... přiekaz hostinných nemají izádných, ale že tíž mistři a řemeslníci těmi listy a právy jich starodávnými jsúce vyňati a zproštěni z vojen i ze všech losunkuov a poplatkuov městských, měli sú a povinni byli každý rok tři štíty nebo pláště branné stojaté veliké k městú udělati, i také korúhve malé i veliké k městú když potřebie všecy malovati a připravovati, a k tomu oděncuov branných devět na věže městské nebo k městským branám vydávati. To my vážiece a rozumějice, že město Nové tehdaž nebylo ještě ohrazeno, a skrze to oděnci takoví byli sú, již toho se potřebie nezda; a místo plášťov již každý rok dělají k městú pavez; protož my při těch milostech a práviech i svobodách je zoustavujíc, oděncuov těch je zprošťujem, tak aby miesto plášťuov těch velikých, o nichžto svrchu zmienka jest, každý rok vždy o svatém Havle osm pavez malovaných a dobře žilovaných a s obú stranú kožovaných i připravených k městú udělajíc, na rathúz přinesli, a k tomu nebesa, korúhve městské malé i veliké a praporce i holí, když a kolikkolikrát bylo by toho potřebie, aby k městú připravovali, a jakož slušie, malovati zavázáni byli a povinni. Dále jsme je těmito věcmi obdařili, jim to a jich řemeslóm za právo ustavujíc a vysazujíc, aby každý, jenž by se v městě našem za mistra téhož řemesla malířského neb sklenářského chtěl znova posaditi, najprvé list přinesl, jímžto mohl pokázati pojitie své z řádu manželského, a k tomu

že se jest řádně a poctivě zachoval, tu kdež se jest rodil neb obýval, a mistrovství téhož řemesla aby před mistry staršími okázal, i práva městského od pánuv z rat-húza i bratrství od řemesla sobě dobyl, ještě by se také v řádiích světských i du-chovních s námi a s obcí města našeho srovnával, tak bude moci to řemeslo v městě našem osadě se dělati, a práv i řáduv i svobod jiných mistrův požívati všech, jakož svrchu i vespod kus od kusu jest vypsáno. Žádný také host ani domácí, buď téhož řemesla řemeslník neb kdokoli jiný, aby nevozil ani nosil, aniž co směl voziti neboli nositi do města našeho nadepsaného jim ke škodě, ani od jiných přinešené neboli přivezené přijímati, žádných věcí k řemeslu jich příslušných neboli v krámiích ani jinde ku prodeji vyvěšovati zjevně ani tajně, jakožto obrazuov, tabulí, kortyn, tašek, pavez i jiných všelikých věcí řezaných i malovaných, kromě jarmarkuov obecních.

Item žádný mistr ani tovaryš neb kdožkoli jiný světský ani duchovní, jenž s nimi v cechu toho řemesla není, aby nikdež v domích, v pokojích, po stěnách, v kostelích, v klášterích, na ulicích neb jinde kdežkolivěk v městě našem nesměl dělati ani dělal ničehož, což by slušalo k malářskému řemeslu neboli sklenářskému, zjevně ani tajně, a znamenitě pak těch věcí, kteréž se od rozličných barev dělají penzlem. Žádný také mistr aby díla izádného mistruv hostinských neprodával, ani do svého verštatu přijímal jemu ku pomoci, leč by od některého co koupil, ježto by to starším domácím mistrům bylo svědomo a známo.

Item nížádný mistr u sebe jiného pacholka nemá chovati než nájemného, ježto by ho najméně na třinácte nedělí zjednal, a ten pacholek neboli pacholci, ač by jich více bylo, nemá a nemají žádných věcí sobě ani komu jinému dělati, než toliko mistru svému.

Item mistr izádný nemá věcí malovaných ani řezaných jinde vykládati ani prodávati, než toliko v svém verštatu, jakož jiní řemeslníci svá řemesla prodávají, krom jarmarku obecního.

Item komuž by z hodných příčin staršími těch řemesel s vědomím jiných mistruv řemeslo z cechu bylo složeno a staveno, buď mistr neb tovaryš, takového aby žádný mistr v svém verštatě dielem ani jiným čímžkoli, což se těch řemesel dotýče, nefedroval obyčejem žádným, donižby opět zase pány konšely neboli staršími a jinými mistry v cechu nebyl k řemeslu dopuštěn a navrácen. Protož my purgmistr a konšelé nadepsaní těch všech kusuov bedlivě pováživše a srozuměvše vedlé spravedlnosti, že jsou těm řemeslům malářskému a sklenářskému k živnosti jich pohodlní a příhodní i obci a městu našemu užiteční, svolili jsme k nim a jim všech potvrdili i potvrzujem tímto listem, aby se k nim, tak jakž vznějí, držali a jimi se spravovali, spravedlnost v těch řemeslech obci činiec i každému, donižby nám neboli našim budoucím něco se v tom užitečnějšího a obci spravedlivějšího snad nezdálo. Na po-tvrzení toho pečet města našeho menší dali jsme i kázali k tomuto listu přivésti

dobrovolně. Jenž jest dán léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyrstého padesátého osmého, ten pondělí po hođu svatého Martina.

33.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu mydlářskému.

1464, 27. unora.

My Jan Vschodecký purkmistr, Jíra Mainuškovíc, Jan z domu Halérova, Beneš Cukmanský, Hynek z Luniekovic, Jan Tatrman, Pavel Vyšehrad, Petr Penízek, Jan Bielý od hvězd, Klement Kostelecký súkenník, Petr z domu Hložkova a Jindřich z rohu sladovník, konšelé Nového města Pražského, mocí listu tohoto vyznáváme, že opatrní muži mistři starší řemesla mydlářského, spoluměštěniné a susedé naši, vstúpivše před nás do plné rady, žádali a prosili, abychom jim nálezuov a artikuluov vespodpsaných, o nichž jsú se všickni v tom řemesle dobrovolně a jednostajně svolili, z mocí úřadu našeho konšelského potvrdili; a my znamenavše jich prosbu a žádost, kteráž nám se v ty časy viděla podobná, obci i jich řemeslu prospěšná, chciece, aby se město naše dobrými řemeslníky množiti zase mohlo, kteréž pohříechu v tyto války veliké a mory časté jesti bylo umenšeno, k těmto dole psaným artikuluom svolili jsme a moc jim plnú dali, dokavadž by jim užitečnější artikulové obci i tomu jich řemeslu nebyly nalezeny a vydány.

Z nichžto první tento jest, ktož by se chtěl v tom řemesle za mistra posaditi, aby se s námi a s obcí přijímání těla božieho a krve jeho svaté vedlé kompaktat s svatým konciliem Basilejským srovnával.

Druhé aby sobě od pánuov městského práva dobyt.

Třetí, aby listu zachovacího sobě dobyt, kterakého jest rodu a kterak se zachoval, kdež jest prvé obýval.

Čtvrté, aby řemeslo před staršími přísežními okázal na jich pochválenie.

Páté, aby žádný z jich řemesla bez starších vuole a vědomie učedníka nepřijímal.

Šesté, ktož by mýdlo prodával, to mají starší na pana purkmistra zněsti, a s jeho rozkázáním aby to bylo slušně napraveno.

Sedmé, ktož by se mistrem posadil, aby dal do jich cechu 15 kop gr. pro potreby k jich i k uobecnému dobrému.

Osmé a poslední, ktož by z nich, jsa obeslán od starších, nepřišel do cechu neb jinak mistrův starších nechtěl poslušen býti, i všeliký neřádný, toho mají moc trestati i do šatlavy dáti a pokutu libru vosku s něho vzieti; pakli by kto vždy přes to chtěl svévolný býti, toho budú moci z řemesla vyvrci a kázati jako neposlušného, však vždy prvé na pány to vznesúce, leč by toho chtěl skutečně oprá-

viti, tehda jemu milost nemá odeprěna býti. Toho na svědectvie i na potvrzenie pečet menšie města našeho k tomu listu jest přivěšena. Jenž jest psán a dán v pondělí druhý v puostě, léta božieho tisícího čtyřstého šedesátého čtvrtého.

34.

Král Jiří zakazuje ševcům dělati špice u střevců a škorní.

1464, 2. září.

Jiří, bohží milostí Český král a markrabě Moravský.

Poctivým purgmistruom a raddám Starého, Nového i Menšíeho měst našich Pražských, věrným našim milým.

Poctiví věrní naši milí! Přikazujem vám, abyšte všem ševcuom prikázali, aby špicuov u třevíc i u škoren nedělali, a také žádnému svému nedopůstějte v špici choditi; v tom naši vuoli naplníte. Dán u sv. Prokopa v neděli po světiem Jiljí léta božieho oc LXIII pod signetem prstena našeho.

35.

Výpověď konšelů Novoměstských v rozepři mezi mistry a tovaryši řemesla soukennického.

(1465?) 5. října.

My Hynek z Luniekovic purgmistr, Jan ze Vzhodce, Jíra Majnuškovíc, Jan z domu někdy Halěrova, Jan Tatrman, Jan Bielý od hvězd, Petr Peniezek kramář i jiní konšelé přísežní Nov. m. P., mocí zápisu tohoto známo činíme všem nynějším i také budúcím, že když jsú se dály ruoznice a nesnáze veliké mezi všemi mistry a staršími řemesla súkennického, spoluměšťany našimi s jedné, a mezi všemi tovaryši téhož řemesla s strany druhé, tak že tovaryšie všickni z svých verkštatuov vstali jsú, nechtějíce u mistruov svých dělati, a předstúpivše před nás toužili na mistry, a praviece, že by se jim proti řádu starodávniemu a právuom dálo; tehdy my práva vydaná od předkuov našich i námi potvrzená mistruom soukenníkuom svrchupsaným kázali jsme před sebu položiti, a je před stranama svrchupsanýma čísti, ne k vuoli tovaryšuom, pokavadž samým mistruom a starším jsú dána i potvrzena, je pilně znamenajíce a vážiece, takto jsme mezi nimi vyřkli: Najprvé, že všickni tovaryšie řemesla svrchupsaného hodně měli by tresktáni býti pro takovou věc svévolnú a výtržku, kterúz jsú mistruom svým a starším učinili, z verkštatuov povstavše, nám na ně prvé netůživše, a také že jsú učinili proti právuom, o nichžto svrchu dotčeno jest; ale hlediece k lásce a k svornosti mezi stranami prvepsanými, to jsme pomínuli milostivě, prikazujíce přísně a tomu chtiece, aby se toho a takových věcí tovaryšie potomně nedopouštěli. Pakli by se kdy toho dopustili, že mají od pánuov konšeluov tresktáni býti, jakož se jim viděti a zdáti bude; a mistři

a starší, což mají tovaryšom svým učiniti, aby učinili spravedlivě, a podle práv svých se zachovávajíce, a v lásce také i v svornosti sebú budoucně obývající, jako slušie. Actum f. III. in crastino S. Francisci anno et praesentibus quibus supra.

36.

Artikule cechu provaznického ve všech třech městech Pražských.

1465, 20. listopadu.

Svolenie mistrův řemesla provaznického všech obývajících v Starém i v Novém městě Pražském takto jest sepsáno z jedné vuole:

Najprvé, že když by se chtěl kto v jich řemesle osaditi, aby o tom obojí věděli, a zvláště starší přísežní měst svrchupsaných, kteříž budú mieti s takovým před pány, pod kterýmiž by chtěl svú živnost vésti, do raddy jíti, aby tu věrnost a poslušenství slíbě, ve všech také řádích a slušných obyčejích s jinými mistry se srovnáváje, skutečně potom do cechu jich právo činil, kteréž má činiti.

Sequitur secundus articulus.

Item když by časy svými mělo řemeslo nebo dílo, buďto domácie aneb hostinské, býti ohledáno, při tom také obojí starší sejdúce se mají býti společně, i ti, kohož by k sobě povolali z mistrův, beze všeho vymlúvání pro zachování spravedlnosti obci i také řemeslu.

It. když by kto chtěl mieti list zachování svého, aby o tom zespólka obojí starší věděli, a bylo-li by slušné a potřebné, pánuv JMtí, pod kterýmiž jest obýval, za to prositi.

Item jakož jest múdrymi a opatrnými pány měst svrchupsaných pro budúcích svád vyvarování v též řemeslo uvedeno, aby Staroměstí s svých a Novoměstí také s svých buď mistrův aneb tovaryšův, když by se toho dopustili a provinili, práva a pokuty brali s zachováním práv panských, což by na ně každé zvláště příslušalo, to má také tak zachováno býti.

Item o malostranských toto má držáno býti. Jestli že by kto na Malé straně, téhož jsa řemesla, chtěl se osaditi aneb se již osadil, ten takový má a bude mieti, řemeslo své pravě dělaje, práva i pokuty v náš spolu cech klásti tak dlúho a dotavad, dokavadž by též řemeslo provaznické plného v svém městě cechu nemělo; a jestliže by kdy mělo svoúj cech takový a plný, proto vždy mají a povinni budú v řádech, v práviech i v dielech svých věrně a pravě se sjednávati s mistry obojími měst dvú Pražských svrchupsaných, jakžto i oni se sjednávají. A to jsú páni všech tří měst častopsaných spolu sediece na rathúze v raddě Starého města Pražského, svolivše se jednostajně, v téhož řemesla přítomnosti vyřkli jsú tu středu po světě Alžbětě, léta oc LXV za purgmistrství pana Samuele. Však toto svolenie

a zapsanie nemá býti na škodu mistruom provazníkuom Nového města Pražského, kterýchž jsou z starodávna užívali, užívají neb z daru v milosti božie požívati jmieti budú.

37.

Srovnání mezi mistry a tovaryši řemesla soukennického na Novém městě.

1466, 11. října.

Když jsou se daly časté nesnáze a ruoznice mezi všemi mistry a staršími řemesla súkennického s jedné a mezi tovaryši téhož řemesla súkennického s strany druhé; tehdy po častém jich scházení společném, po němžto obojím skrze zmeškali-vost veliké škody jsou se daly, a pánuom purgmistru a konšeluom skrze jich nesvor-nost a žaloby obojí starost činiechu; tehdy na těchto artikulech dole psaných obojí před pány v plné raddě svolili jsou se pod pokutami, ač by která strana nezdržela, takovými, jakož by se pánuom nynějším aneb potomním vidělo a zdálo. Z nichžto tento první jest, kterýžto také i prvé v knihách městských zapsán jest, aby tova-ryši žádných scházení ani rokuov bez vědomie mistruov a starších k tomu volených a vydaných nemievali, ani také žádných věcí proti právuom mistruov a starších nejednali ani také působili, než v tom ve všem aby se tak zachovávali, jakož na dobré a poctivé tovaryše slušie, žádného úrazu ani také pověsti zlé proti mistruom neokazujícíe.

Druhé, aby tovaryšie od mistruov svých nebyli nuceni k nošení rúcha na tarmark, leč kto z nich z dobré vuole to učiní, a také za to od mistra jeho jemu má učiněno býti, a žádný jiný tovaryš nemá druhému toho brániti ani brániti [sic] pod pokutú prve psanú. Také že tovaryšie od mistruov nemají přinucování býti k dělání barvy, leč by kto chtěl z své dobré vuole, a to tak, jakož se toho i prvé dotklo.

Item aby žádný z tovaryšuov jiných z verkštatú od mistra jeho nevyzdvihal, pod pokutú svrchupsanú. A to jsou sobě oboje strana slíbila bez přerušenie zdržeti časy věčně trvajície. Actum sabbato post Dionysii Anno oc LXVI, praesentibus Cle-mente Kostelecky magrociv., Johanne de Gradu, Georgio Maynusskonis, Johanne de domo Halerz, Hyncone de Luniekowicz, Johanne Albo a stellis, Henrico aciali ceterisque consulibus.

38.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla lazebnického.

1477, 13. prosince.

My Clemens Želud v té chvíli purkmistr, Mařík Rathúzský, Jíra Bouře, Pavel Kroupa z Konského trhu, Jan Pála sladovník, Václav Páral kožišník, Václav Selík, Vít řezník z domu někdy Ostatkovic, Mathiel Albus kožišník, Šimon z rynku

sladovník, Jakub řečený Bielý krajčí a Řehoř kabátník, konšelé Nového města Pražského, mocí tohoto listu vyznáváme přede všemi, ktož jej uzří anebo čtúcí slyšeti budú, nynějším i také budúcím, že předstúpivše před nás do plné raddy opatrní mužie, mistři staršie řemesla lazebnického, spolusúsedé naši i také tovaryšie jich, žádali a prosili nás, abychom jim nálezuov a artikuluov vespodpsaných, o něž jsú se všickni v tom řemesle jednostajně a dobrovolně svolili, z moci úřadu našeho konšelského potvrdili; a my znamenavše jich prosbu a žádost, kteráž nám se v ty časy viděla podobná a jich řemeslu prospěšná, chtiece, aby město naše nahoře psané dobrými řemeslníky se množilo, k těmto artikuluom v dole psaným povolili jsme a moc jim plnú dali jsme, dokavadž by jim užitečnější artikulové nebyli nalezeni a vydáni, z nichž tento první jest: Od veliké noci až do sv. Václava aby nebylo smlouváno dílo než na čtyry neděle, a holič na šest nedělí, a to pod kopú neb pod jinú slušnú pokutú.

Druhý artikul, púštědlník po čtyřem grošnom aby na týden dělal, a to dospělý, a víc nic, a spropití aby jemu dáno bylo podlé jeho zasloužení.

Item třetí artikul, aby tovaryši a sluhy měli se v čest společně před dobrými lidmi i v poctivost pod pokutú tří liber vosku, a to bez milosti; a hospodář též i také hospodyně, jestliže by se téhož dopustili a nepoctivě se měli před dobrými lidmi, aby v tůž pokutu upadli.

Item čtvrtý artikul, aby žádný tovaryš ani tovaryška v žádné hody nechodili na koledu pod pokutú tří liber vosku.

Item pátý nález, aby žádný z tovaryšuov neprodával klobúčkuov do žádného města, leč by jich potřebí hospodáři nebylo, a to pod pokutú svrchupsanú. A těch klobúčkuov hospodáři aby dával osm za groš míšenský a hospodář jemu zase.

Šestý artikul, aby čtyřie tovaryši přidání byli přisežným mistruom k raddě, opatrovali a ohledávali a spravedlnosti tomu, komuž by se škoda stala, dopomohli, jakož na to slušie, nebo ta věc tak prvé opatrována bývala.

Osmý artikul, jestliže by který z mistruov neb z tovaryšuov které viny se dopustil, ježto by ta právem spravedlivým na pana rychtáře příslušela, že oni jemu toho radni a pomocni mají býti.

Devátý artikul, jakož se častokrát přiházie, že mistr anebo tovaryš s druhým se potkne dobře věcmi neslušnými, ta věc aby jinde nebyla rovnána než v cechu jich.

Item desátý artikul, zádušní lázně aby nebyla topena na čtyři neděle před hody, totiž před hodem božieho narození, velikonoci a sv. Ducha, a to pod pokutú svrchu psanú.

Jedenáctý a poslední artikul, ktož by koli z nich, buďto mistr nebo tovaryš obeslán jsa od starších, do cechu nepřišel, neb jinak mistruov starších ne-

chtěl poslušen býti i všeliký neřádný, toho mají moc tíž starší trestati pokutami slušnými, a pakli by i tomu odpieral, mají moc i do šatlavy jeho dáti a pokutu libru vosku s něho vzieti; pakli by kto vždy přes to chtěl svévolný býti, toho moci budú z řemesla vyvrći a kázati jako neposlušného, však vždy prvé na pány to vznesúce; leč by toho chtěl skutečně popraviti, tehdy jemu nemá milost otepřiena býti. Toho na svědectvie a na potvrzenie pečet menší města našeho k tomu listu jest přivěšena. Jenž psán v sobotu na den sv. Lucie panny a mučedlnice, léta božieho MCCCCLXXVII.

39.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla zlatnického.

1478, 30. října.

My Vít kovář řečený Ocásek, v tu chvíli purkmistr, Ondřej Řešeták, Martin Páv, Jakub nožieř, Jakub z domu Miškovic, Jan Mlýnek súkenník, Jindřich Vlček řezník, Vít z Koňského trhu, Řieha mazanečník, Jan Kneysl řezník, Řieha bečvář a Filipp kožešník, konšelé Nového města Pražského, mocí tohoto listu vyznáváme přede všemi, ktož jej uzrie anebo čtúce slyšeti budú, nynějším i také budúcím, že předstúpivše před nás do plné raddy opatrní muži mistři a starší řemesla zlatnického, spolusúsedé naši, žádali a prosili nás, abychom jim nálezuov a artikuluov vespod psaných, o něž jsú se všickni v tom řemesle jednostajně a dobrovolně svolili, z moci úřadu našeho konšelského potvrdili; a my znamenavše jich prosbu a žádost, kteráž se nám v ty časy viděla podobná i jich řemeslu prospěšná, chtiece, aby město naše nahoře psané dobrými řemeslníky se množilo, k těmto artikuluom dole psaným povolili jsme a moc jim plnú dali jsme, dokavadž by jim užitečnější artikuly nebyli nalezeni a vydáni, z nichžto tento první jest:

Ktož se chce mistrem osaditi v tomto městě, aby se srovnával s obcí u víře a zvláště v přijímání svátosti velebné těla a krve Pána našeho Ježíše Krista pod obojí způsobou podlé ustanovenie církve svaté a podlé kompaktat.

Druhý, aby list zachovací přinesl ku pánuom a k mistruom rodu svého a kde je se učil, a k tomu aby slúžil za tovaryše v tomto městě mezi mistry, kdež oni obývání mají, tři léta poctivě se zachovávaže, nebo jestli že se tak poctivě zachová mistruom, muož v krátkém čase s jich přiezní se osaditi; a potom aby uručil pod patnácti hřivnami stříbra za tři léta podlé svých starých práv ku pánuom a mistruom, aby jednu š gr. do cechu položil; a k tomu aby tři kusy mistrovství řemesla ukázal, pečet udělal, štít a helm a kalich, a kámen aby zasadil.

Třetí, aby ten, ktož by v řemeslo přijat byl, starších mistruov přísežných poslušen byl vedlé jiných mistruov ve všech věcech, kteréž by ku poctivosti řemesla příslušela; a ten mistr, kterýž by se najposléze osadil, má tuto práci podniknutí, aby ku potřebě řemesla a přísežných rozkázanie jiné všecky mistry obsielal, a v té

práci má trvati, pokavadž se po něm jiný neosadí, tehda tento první té práce znikne a ten poslední má na se tu práci přijeti, a tak potom opět jiný poslednější.

Čtvrté, vedlé starých práv aby se podlé jiných mistrův zachovával, což se dotýče kovaných klenotuov, buďto kovaných nebo litých, aby se v tom ve všem s jinými mistry srovnával.

Páté, také podlé starých práv o kamenie, kteréž se má zasaditi v zlato, žádný aby stkla nezasazoval v zlato místo kamenie, ani kamenie nižádného buďto zafíra neb citrína neb kteréhož kolivěk kamene, kterýž by byl obyčejem diamantovým řezán a v sobě sám diamantem nebyl, i též jiné kamenie aby nebylo zasazováno, což by v sobě samo pravé nebylo; a ktož by tuto záповěď zrušil a jinak směl učiniti, toho mají mistři trestati vedlé toho přestúpenie a té viny.

Šesté, ktož by kolivěk přinesl k zlatníku, chtě prodati, buďto kamenie drahé nebo zlato neb stříbro nebo klenoty stříbrné nebo zlaté nebo stříbro pálené neb perly, jestliže by to komu pokradeno bylo, jakož se přiházie a prvé se přiházelo, že jsú takové věci mezi zlatníky nesli a prodávali, a ten jistý zlatník koupil to, k němuž by přineseno bylo, a nevěděl, by to kradené bylo, a prvé mistróm o tom krádeži nebylo opovědieno ani oznámeno, tehda ten mistr, ktož by to koupil, má toho požití bez své škody a bez překážky; pakli by ten krádež a ta škoda skrze toho, komuž by bylo pokradeno, nebo od přiele jeho před mistry opověděna a oznámena byla, buďto dvě neděle, týden a den nebo hodinu, a kto přes to oznámenie koupil a v tom usvědčen a nalezen byl, tehda má ten jistý mistr tomu nebo těm, jimž by se ta škoda stala, a ktož jsú své optali u něho, ty věci pokradené zase navrátiti beze vší jich škody, a má upadnutí v pokutu mistróm, vedlé jejich rozumu a uloženie; pakli by nebylo opověděno prvé před trhem, má tohož požití bez překážky.

Sedmé, ktož by koliv chtěl řemesla zlatnického požívati, což by se jich řemesla dotýkalo a k tomu řemeslu příslušalo, buďto pálenie peněz nebo grošův nebo stříbra dopalování, nebo testuov nebo jiných věcí, což by na stříbro mělo přijíti nebo z toho stříbra se mělo vypáliti, aby žádný nešmelcoval ani páliť směl bez mistrského povolenie; a páni konšelé, kteříž v ty časy budú, mají jim toho radni i pomocni býti, aby to staveno bylo a nedopúštěno; nebo mnoho zlého skrze to jde, a škody veliké se dějí této zemi, že mnoho stříbra tiem obyčejem ven vyprodáno a z země vynešeno bude, a to jest všie zemi veliká záhuba a jest proti řáduom a právuom starodávním koruny této, a tiem zanetbáním tato země velmi chudne a královská komora i všickni jiní lidé obecní.

Osmé, aby žádný mistr nepřijímal k sobě do jednoho krámu druhého, aby spolu dva mistři v jednom krámě dělala na jeden groš, toho nikoli aby nebylo dopúštěno pod pokutú uloženu, jakožby mistři uložili.

Deváté, který by mistr robence na řemeslo přijeti měl, ten jistý robenec aby lože dobrého a rodičov a přátel dobrých a zachovalých byl, a vedlé let aby vyšacován byl a mistry opatřen. Jest-li mlád v létech, aby v delšíe léta slúžil; pakli by let rozumějších, aby nejméně ve čtyři léta zavázán byl, a aby uručil přátele dobrými až do vystúpenie, a do cechu aby dal puol kopy grošuv.

Desáté, aby žádný zlatník mosaze žádné nepozlacoval pod pokutú řemesla.

Jedenácté, kteréž by stříbro páleno bylo a v něm zaděláno bylo uvnitř a zakryto železo nebo měď nebo jiná věc, to aby staveno bylo a mezi pány položeno a takovou pokutú to bylo opatřeno, pánuom polovici a do cechu polovici.

Dvanácté, buďto že by zlatí ostřihováni nebyli [?] nebo grošové nebo penězi, aby to bylo staveno a žádnému nebylo toho činiti dopuštěno.

Třinácté, všeliký syn mistruov, kterýž se jest řemeslu buďto od otce neb od jiného mistra učil a zachoval se poctivě řemeslu, ten má jmieti svobodu k osazení bez zavázanie let služby, k nimžto jsú jiní tovaryši, kteříž mají v řemeslo přijati býti, zavázáni, jakož nahoře v devátém položení psáno stojí.

Čtrnácté, kteréhož by z mistruov pán Bůh smrti neuchoval a manželka jeho po něm ovdověla, ta má jmieti krám otevřený a též právo, jakožto muž její jměl jest; a kterýžby ji tovaryš pojal za manželku, ten má i jmieti bude též právo, jakožto muž její jměl jest, ale mistrovstvie řemesla aby okázal, pečet aby udělal, kalich a kámen aby zasadil, a listu zachovacího aby dobyl a ten okázal; má také uručiti pod patnácti hříevnami stříbra za tři léta.

Patnácté a poslední, poněvadž žádný nemuož lépe řemesla napravití k lepšímu stavu než jedno ti, ktož je umějí svýma rukama dělati a ustavičně se tiem obchodie, protož což by se koliv časem, kterýž se vždy mění a v něm také lidé smrtešní, mistróm starším zdálo a vidělo ku poctivosti a k rozmnožení jich řemesla, řáduov a práv i svobod jich zachování, ježto by bylo ku požitku dobrému obecnému a k slávě této koruny i městu našemu, aby to bylo ode všech jich řemesla zachovááno i pevně držáno, a v tom aby jim nebylo od žádného překáženo. Toho na svědectvie a na potvrzení pečet menší města našeho k tomuto listu přivěšena. Jenž jest psán v pátek před hodem slavným Všem Svatých léta božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého osmého.

40.

Král Vladislav potvrzuje artikule cechu hrnčířského.

1488, 18. října.

My Vladislav, král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský kníže a Lužický markrabie, oznamujem tiemto listem všem, že předstoupili před nás někteří starší řemesla hrnčířského z Nového města Pražského a ukázali jsou nám

list poctivých purgmistra a raddy již psaného Nového města, věrných našich milých, na parkaméně s visutou pečeti, ježto jsou dali témuž řemeslu na zachování a řízení téhož řemesla, i prosili jsou nás, abychom cechmistrům, starším tohoto listu potvrdili i všem mistrům i tomu všemu řemeslu hrnčířskému a při tom je zastávati i také některými dalšími milostmi opatřiti ráčili. Kterýžto list již psaných purkmistra a raddy Novoměstských tuto slovo od slova takto se vypisuje:

My Vít řezník řečený Hájek, purgmistr, Václav Haldecký, Ondřej Siktör, Zikmund Hůlka řezník, Václav Selík, Havel Pštros, Jan Nadřínek, Jílek zvonář, Dušek Košík, Jan Radoch, Václav soukenník a Václav Slánský, konšelé přísežní Nového města Pražského, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtoucí slyšeti budou, že předstoupili před nás do plné raddy naší opatrní muži a starší řemesla hrnčířského, spolusousedé naši, chudí i bohatí, věrní a milí, žádajíce nás, abychom jim artikulův dolepsaných, o něžto všickni ze spolka jsou se svolili, potvrdili z ouřadu našeho konšelského, a to pro obecné dobré i také pro poctivost a řád téhož řemesla, aby oni jich užívajíce, v nich stáli a trvali, a to do opatření dalšího potomního, do něhož by jim užitečnější i také obci a jim více prospěšnější od nás neb od budoucích konšelův způsobeny, nalezeny i také vydány (nebyly).

Z nichžto první jest tento, aby tíž hrnčíři v tomto Novém městě Pražském v svém cechu dva starší měli, jenž by oni mezi nimi všecko řídili a spravovali, a jiní všickni aby jim poddáni byli jakožto starším od nás ustanoveným.

2. Kterýž by tovaryš v tom řemesle chtěl se za mistra posaditi, nejprvé aby list zachování svého aneb rodičův svých přinesl a okázal, potom hned aby sobě práva městského dobyl; a právo městské maje, aby řemeslo ukázal, umí-li je slušně dělati tak, jakož řád mezi nimi zachovává, a to na schválení mistrů starších i všeho řemesla; a řemeslo okáže, aby dal do cechu patnácte gr. bílých a 2 libry vosku.

3. Každý, kdož by se v tom řemesle za mistra chtěl osaditi, aby se s obcí v rádech kostelních a božských vedlé smluv a kompaktat s svatosvatým konciliem Basilejským sjednával a srovnával tak, jakož toho řád a obyčej v tomto městě se zachovává.

4. Aby žádný mezi nimi mistry nebyl trpín cizoložník, lhář, kostkár nebo jakýžkoliv nešlechetník aneb kterýž by sobě ženu nepoctivou a nezachovalou choval anebo ji pojal, skrze niž by on ustrkován od jiných dobrých lidí měl a pro něho také i všechno řemeslo, a pancharti také aby mezi nimi trpíni nebyli.

5. Co se týče neděle svaté, svěcení slavností, svátkův blahoslavené Panny Marie, svatých apoštolův i jiných svátkův, kterýchž v té které obci zachovávají, aby také od nich zachovávány byly pod pokutou libry vosku do cechu a pod panskou vinou.

6. Jestliže by který hrnčíf dělал hrnce aneb ožiehal po slunci na neděli aneb na jiné svátky svrchupsané, aby dal do cechu libru vosku, a pakli by kdo přes toto slušné řízení dopustil se po několikrát, pro to tomu a takovému aby řemeslo bylo složeno.

7. Žádný mistr aby neučil řemeslu nižádného, kdož by zlého lože byl neb jakýkoli jiný zločinec, než, který by měl v učení přijat býti, ten aby byl s dobrým svědomím. A kterýž by robenec přijat byl v učení do roka, kopu gr. českých rázu pražského a do cechu libru vosku. Pakli by který byl přijat v léta, ten aby byl do tří let v učení, a vyuče se, aby dal do cechu libru vosku. A pakli by který učedlník nedočekaje času svého učení sběhl od mistra, ten aby nikdež za žádného mistra přijat nebyl, leč by prvnímu mistru podle smlouvy s ním učiněné dosti učinil. A když by který mistr s kým o robence smlouvu učinil, neb s tovaryšem, to aby oznámil mistrům starším. Pakli by který mistr jeden druhému robence neb tovaryše vyloudil, ten mistr aby dal libru vosku do cechu a robence neb tovaryše aby propustil. Kterážto robenci aneb tovaryši aby se poctivě a řádně v svém stavu zachovávali, jakožto na dobré sluší, všechněch neřádů se varující pro poctivost řemesla a pod pokutou řemesla složení.

8. Aby žádnému robenci dílo nebylo dáváno na femberk, ale na teyden, krom tovaryše, aby na femberk dělali a hlínu aby sobě sami připravovali; a žádný mistr aby žádnému tovaryši ani robenci nedával nad veydělek, než co vydělá, a jednostajně aby bylo placeno; také, jestliže by tovaryš svému mistru zduže se aneb kterému jinému, ten aby jinde díla neměl, leč prve témuž mistru byl by práv; také aby žádný tovaryš nevyvstával od mistra leč v neděli, a to teyden napřed odpuštění vezma.

9. Byl-li by který tovaryš ženatý, vandruje chtěl u mistra dělati, ten aby se ženou byl a list přinesl, řádně-li jest s ní oddáván, a kterak se jest u prvního mistra i s ženou zachoval, a když to učiní, aby jemu dílo bylo propuštěno.

10. Aby každý mistr řemeslo měl, dílo slušné a příhodné dělал a na trh nosil neb vozil, kteréhož by lidé požití mohli a což by řemeslu ke cti bylo. Pakli by kdo nehodné dílo na trh nosil neb vozil, aby na to byli starší usazení a takového aby prodávati nedali.

11. Aby žádný díla polívaného sem do těchto měst pražských na hrnčífě nevozil, nebo oni toho díla těmto městům dosti dáti mohou a bez nedostatku, než co se dotýče jarmarkův, tu muž a bude se moci vézt bez žádání a bránění.

12. Aby žádný mistr nebo kdo jiný řemesla díla jich do vsí nevozil, krom pánům na hrádky nebo zemanům do dvorův, a to proto, že skrze to v řemesle veliká faleš se děje, když se jinde prodává nežli na trzích, a také skrze to městům, městečkám clo i jinší pŕžitkové scházejí, se umenšují.

13. Kachle, kterýž by do jinších měst přivezeny byly, těmi aby žádný jiný nedělal ani jich sázel, než sami mistři pražští, kdož sou v cechu neb tovaryši jich na to dílo vyslaní, a kdež jinde v jiných městech aneb městečkách aby od jinud žádný kachlíkův nad hrnčíře a mistry v těch městech nesázel.

14. Kdyby který mistr kdežkoliv a kterýkoli o které dílo s kým námluvu učinil, aby se na to jiný netřel, ani toho díla dělal, leč by který, zámluvu učině s kýmkoli, by tomu dosti učiniti nemohl, tehdy jiný kdožkoli z mistrů byl by požádán, to dílo moci bude dělati. Také kterémuž by koli z mistrů kdožkoli zůstal co dlužen a za dílo by zaplatiti nechtěl, aby jemu žádný nedělal, leč by prvnějšímu mistru prve zaplatil.

15. Aby v jiných městech aneb městečkách neb jiných místech, kdež by mohli ti hrnčíři aneb jiní mistři odjinud své řemeslo dělati a živnost vésti, aby jim byli domové prodáváni, a v obyčej tohoto království Českého aby trpíni a zachováni byli jakožto jiní řemeslníci a lidé dobří a zachovalí, beze všech outržkův a překážek.

16. A poslední, aby všickni mistři a starší ze všeho království Českého řemesla jich, kteříž by chtěli k cechu jich do tohoto Nového města Pražského slušeti, že mají přijíti jakožto přátely své milé a je při těch všech kusích a artikulích v každém zvláště zachovati též a tak, jakož se sami zachovávají a v každém zvláště zachovati. Na potvrzení toho všeho pečeť města našeho svrchupsaného jest k tomuto listu přivěšena. Jenž jest dán a psán ve čtvrtek před hodem slavným Matky boží narození létha božího pána našeho Ježíše Krista 1488 [4. září].

Vyznávající věrné a ustavičné služby již psaných cechmistrův, starších i tohoto všeho řemesla hrnčířského, kteréž nám činili a činiti nepřestávají a potomně lépe aby mohli a měli nám sloužiti, čímž nás milostivějšího k sobě poznají, svrchupsaného listu ve všech kusích a klausulích potvrdili jsme a tímto listem potvrzujeme a je při tom zůstavujem milostivě a také další milosti, aby to řemeslo hrnčířské v žádném pohanění a zlehčení nebylo, nebť jest to řemeslo poctivé, také aby vedlé jiných a všech poctivých řemesel ve vši cti a vážnosti zachováno bylo. A k tomu z naší zvláštní milosti jim toho dávající, aby oni na korouhvi své mohli a měli nésti štít, v kterémžto štítu byl by namalován Adam a Eva, a mezi nimi aby byl džbán, z kteréhožto džbánu byla by jablň vyrostla a na ní ovoce jabloně, a okolo toho džbánu aby byly dva hrnce, an z nich lilium roste, a pod těmi dvěma hrnci vespod an pacholík hrnce dělá na kruhu, sedě na stoli, jakož svrchu šíře vymalováno jest. A již chceme, aby mistři i všechno to řemeslo hrnčířské, nynější i budoucí, při těchto všech věcech svrchupsaných zastávání a zachovávání byli bez naší a budoucích našich králův českých i všech jiných lidí všeliké překážky; prikazující poctivým purgmistru a raddě i vši obci již psaného Nového města i jiným všem úředníkům našim nynějším i budoucím, aby již psaným cechmistrům i všemu

tomu řemeslu hrnčířskému v těch všech věcech a milostech našich svrchupsaných nepřekáželi a překážeti nedopouštěli, ale při tom při všem je zachovali vedlé toho, jakž se svrchu vypisuje, nyní i po věčné časy budoucí, a to pod uvarováním hněvu a pomsty naší i budoucích králův našich českých. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v sobotu po svatém Havlu létha božího tisícího štyrstého osmdesátého osmého, království našeho létha osumnáctého.

41.

Konšelé Staroměstští potvrzují artikule cechu kloboučnického.

1489, 11. srpna.

My Václav Rambúzek, v tu chvíli purgmistr, Adam z Bystřice, Martin od zlatého kola, Jan Zajieček, Jan Žiez, Jaroš od Múrenínuov, Lukeš od jelena červeného, Jan Pytlík, Svatek Striebrský, Vilém Vyšek, Jan Korunka, Mathěj od hvězdy zlaté, Jan Humpolec, Mathúš Čapek, Jan z domu Nastojtova, Jan Tocha a Štěpán barvier pláten, konšelé přísežní Starého města Pražského, známo činíme listem tiemto přede všemi, před nimiž čten nebo čtúce slyšán bude, že předstúpivše před nás do plné raddy naše starší a mistři řemesla klobučnického, spolususedé a obyvatelé naši, nás s pilností sú požádali a ustavičně starali, abychom jim k některým artykulóm a kusóm k jich řemeslu užitečným a příslušným, o kteréž sú se oni jednostajně sami svolili, naše povolení dadúce, je schválili a pro zachování řádu v témž řemesle listem s přivěšením pečeti naše tvrdili a upevnili; kterýchžto zajisté kusov od nich jednostajně svolených první jest tento:

Ktož by kolivěk v jich chtěl se mistrem posaditi, aby přijímal tělo a krev pána Ježíše Krysta posvátně pod obojím spuosobem, a v tom aby se skutečně okázal.

Druhý, aby list řádného zplozenie a zachování svého odtud, odkudž jest rodem, přinesl, a potom aby sobě dobyl měšckého práva.

Třetí, kdož by měl do jich řemesla a cechu za mistra přijat býti, ten aby před mistry řemeslo své okázal aneb před těmi, kteréž z sebe řemeslo vydá, a před nimi aby tyto věci okázal: bobrový klobúk dobrý, druhý zaječí hřbetový a s obú stranú vlasitý, a k tomu klobúk kadeřavý, dobrý, mužský, item boty, plst ševcovských; a když to všecko okáže, což jest svrchu jmenováno, a mistři toho pochválé, tehdy od mistruov do cechu přijat bude, a k tomu aby přístupného dal patnáste grošuov biělých.

Čtvrtý, ktož by kolivěk falešné dielo prodával, aby starší, kteříž nynie jsú aneb potom budú, to dielo ohledali podlé přísahy své, a při tom ohledání aby byli najméně jeden z starších z Starého města a druhý z starších z Nového města a po dvú z mistruov obecních, a to buď v jarmark neb krom jarmarku. Jestli pak že by

při tom ohledování co falešného našli, vezmúc pacholka páně rychtářova aby to dílo falešné bylo pobráno, a več páni Jich Milost s staršími obrátie to dílo pobrané, tak aby se stalo. A ktož by zavíral zaječí vlas sám kromě bobru, to by byl faleš.

Pátý, aby žádný do těchto měst řemesla klobúčnického nevezl na ně klobúčníky v městech těchto obývajície, krom v jarmark toliko.

Šestý, aby žádní, ktož s nimi cechu nemají, žádných klobúkuov hostinských ani jich od hostí kupovali ani jich zde prodávali, krom v jarmark. A pakli by kto chtěl své vuole v tom užívati, to aby bylo na pány Jich Milost vzneseno.

Sedmý, o místa aby bylo losováno buď na Starém neb na Novém městech každý jarmark, a tak aby stával každý na svém místě až do jiných pořád zběhlých jarmarkuov, pod pokutú libry vosku, ktož by se tak nezachoval.

Osmý, aby žádný podkoteční, kteříž klobúky prodávají a svá místa mají, mezi námi nestávali ani dvů míst držali, než aby při svých krámiech a na svých šráciech prodávali, a to toliko kromě jarmarku.

Devátý, klobúkuov navlačovaných aby žádný jiný nedělal, ktož s nimi cechu nemá.

Desátý, ktož by se chtěl řemeslu jich učiti, aby tři létha u mistra se učil a jinak aby přijat nebyl; a když tak bude přijat, aby dal ke cti a chvále Božie libru vosku, a též, když by z učenie měl propuštěn býti, aby dal libru vosku do cechu.

Jedenáctý, který by mistr měl učedlníka přijieti, aby při tom byla jiná dva mistry; a ten, ktož by se chtěl řemeslu učiti, aby uručil pod základem lidmi neb přátely svými tak, jakož se mistrovi zdáti bude.

Dvanáctý, který by učedlník chtěl se oženiti leth nevyslúže, aby jemu nebylo dopuštěno.

Třináctý, který by tovariš řemesla jich přivandroval a k mistru přistúpil, aby dělal do mistrovu vuole a do své.

Čtrnáctý, aby žádný z mistruov nesměl lúdití tovariše mistru druhému, ani penězi přeplacovati pod pokutú; než vezma řádně odpuštění, dělajž potom u kohož chce.

Patnáctý, aby žádní cizoložníci, žádní hráči kostek ani kartuov aneb zloději mezi nimi trpieni nebyli, a zvláště z mistruov, pod pokutú, jakž se mistroum zdáti bude.

Šestnáctý, aby žádná mistrová jedna druhé žádným haněním neslušným jedna druhé nehaněla a sobě lehkosti aby nečinily pod pokutú, jakž se starším zdáti bude.

Sedmnáctý, když by starší řemeslo obeslali do cechu buď ku panskému rozkázání aneb pro dobré řemesla, a kto svévolně neb hrdostí býti nechtěl, leč by doma nebyl, aneb starším se neopověděl, ten aby dal pokutu libru vosku do cechu.

Osmnáctý, ktož by zde v těchto městech dílo neslušné aneb falešné dělal, a zde jeho prodávati nesměl, aby také jeho jinam na jarmark nevozil. Pakli v tom by kto shledán byl, jakž a več páni s staršími obrátie, aby tu pokutu dal.

Devatenáctý, ktož by kolivěk kupci do jiné země řemeslo naše dělal, buďto klobúky bobrové nebo jiné, aby těch bez přísežných nevydával, leč je oni prve ohledají, aby v tom pánóm i obci těchto měst i řemeslu našemu lehkost ani žádná hanba se nedála.

Dvacátý, aby každý syn mistruov měl právo po otci svém.

Jedenmedcietmý, který mistr chtěl se zde z Nového města aneb zase též z Starého města na Novém městě osaditi, aby byl zachován a přijat, jakožto na mistra slušie, a do cechu aby dal patnácte grošuv českých.

Dvamedcietmý, pokuty, kteréž by přiležely k kusóm a artykulóm nade-psaným, ktož by se dopustil, ten aby dal kopu grošuv míšenských. A ta má dělena býti na tři diely: panu purgmistru a pánóm z té pokuty dáno buď třidceti grošuv, panu rychtáři deset grošuv, a do cechu jich dvadceť grošuv.

Třimedcietmý, žena, která by ovdověla v jich řemesle po manželu svém, aby proto řemeslo dělati mohla i prodávati svobodně a se živiti, dokud by na vdovské stolici seděla.

Protož my k jich prosbám, jakožto slušným a podobným a obci užitečným jsúce nachýleni a chcece tomu rádi, což na nás jest, aby to nadepsané řemeslo kloboučnické, jakožto i jiná řemesla v městě našem síliti a rozmáhati se mohlo, a slušná i spravedlivá diela dělajíce ke cti městu našemu i všie obci k užitku bylo, jim totižto i všemu řemeslu jich nadepsaných všech kusuov a artikuluov společně i každého zvlášť plné naše k nim povolenie dávajíce, potvrzujem tiemto listem, a to dotud, dokudž by námi anebo našimi potomními nětco užitečnějšíeho a všie obci prospěšnějšíeho nalezeno nebylo při tom řemeslu anebo starším a mistróm častopsaného řemesla jiného lepšíeho v řemesle se nezdálo. Toho na svědomie i potvrzenie pečť menší města našeho svrchupsaného dali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie Syna božíeho tisícíeho čtyřstého osmdesátého devátého, ten úterý po svatém Vavřinci, mučedlníku Božiem.

42.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla kloboučnického.

1489, 27. srpna.

My Štěpán Huncleder, v tu chvůli purkmistr, Sigmund Huolka, Václav Žatecký, Václav Selík, Jan Radoch, Mařík Kropáček, Jan sládek, Hron súkenník, Jan Velvarský, Jan od kos, Štěpán Sekule a Lukeš krajčí, konšelé přísežní Nového

města Pražského, známo činíme tímto listem přede všemi, před nimiž čten nebo čtúce slyšán bude, že předstúpivše před nás do plné raddy naši starší a mistři řemesla klobúčnického, spolusousedé a obyvatelé naši, nás s pilností jsou žádali a ustavičně starali, abychom jim k některým artikuluom a kusóm k jich řemeslům užitečným a příslušným, o kteréž jsou se oni jednostajně sami svolili, naše povolenie daďúce je schválili a pro zachování řádu v témž řemesle listem přivěšením pečeti naší tvrdili a upevnili.

Z kterýchžto zajisté kusów ot nich jednostajně svolených první jest tento: Ktož by kolivěk v jich řemesle chtěl se mistrem posaditi, aby přijímal tělo a krev pána Ježíše Krista posvátně pod obojím způsobem, a v tom aby se skutečně okázal.

Druhý, aby list řádného splozenie a zachování svého odtud, odkudž jest rodem, přinesl, a potom aby sobě dobyl městského práva.

Třetí, ktož by měl do jich řemesla a cechu za mistra přijat býti, ten aby před mistry řemeslo své okázal, bobrový klobúk dobrý, druhý zaječí hřbetový a s obú stranú vlasitý, a k tomu klobúk kadeřavý dobrý mužský, ítem buoty, plst ševcovských. A když to všecko okáže, což jest svrchu jmenováno, a mistři toho pochválé, tehdy od mistruov do cechu přijat bude, a k tomu aby přístupného dal patnáste grošuov bílých.

Čtvrtý, ktož by kolivěk falešné dielo prodával, aby starší, kteří nynie jsou nebo potom budú, to dielo ohledali podlé přísahy své, a při tom ohledání aby byli najméně jeden z starších z Starého města a druhý z starších z Nového města a po dvú z mistruov obecních, a to buď v jarmark neb krom jarmarku. Jestli pak že by při tom ohledání co falešného našli, vezmúc pacholka páně richtárova, aby to dielo falešné bylo pobráno, a več páni Jich Milost s staršími obrátie to dielo pobrané, tak aby se stalo. Kdož by zavíral zaječí vlas sám kromě bobru, to by byl faleš.

Pátý, aby žádný do těchto měst řemesla klobúčnického nevezl na ně klobúčníky v městech těchto, krom v jarmark toliko.

Šestý, aby žádný, ktož s nimi cechu nemají, žádných klobúkuov hostinských ani jich od hostí kupovali ani zde jich prodávali, krom v jarmark; pakli by kto chtěl v tom své vuole užívati, to aby bylo na pány jich milost vzneseno.

Sedmý, o místa aby bylo losováno, buď na Starém neb na Novém městech, každý jarmark, a tak aby stával každý na svém místě až do jiných pořád zběhlých jarmarkuov, pod pokutú libry vosku, ktož by se tak nezachoval.

Osmý, aby žádný podkoteční, kteříž klobúky předávají a svá místa mají, mezi námi nestávali, ani dvú miest držali, než aby při svých krámiech a na svých strážech prodávali, a to toliko kromě jarmarku.

Devátý, klobúkuov navlažovaných [?] aby jiní nedělali, ktož s nimi cechu nemá.

Desátý, kterýž by se chtěl řemeslu jich učit, aby tři léta u mistra se učil a jinak aby přijat nebyl. Když tak bude přijat, aby dal ke cti a chvále božie libru vosku, a též když by z učenie měl propuštěn býti, aby dal libru vosku do cechu.

Jedenáctý, který by mistr měl učedlníka přijeti, aby při tom byla dva jiná mistři, a ten, ktož by se chtěl řemeslu učit, aby učinil pod základy lidmi aneb přátely svými tak, jakž se mistróm zdáti bude.

Dvanáctý, který by učedlník chtěl se oženiti, let nevyslúže, aby jemu nebylo dopuštěno.

Trináctý, který by tovariš řemesla jich přivandroval a k mistru přistúpil, aby dělal do mistrový vuole a do své.

Čtrnáctý, aby žádný z mistruov nesměl lúdití tovariše mistru druhému ani penězi přeplacovat pod pokutú, než vezma řádného odpuštění, dělajž potom u koho chce.

Patnáctý, aby žádní cizoložníci, žádní hráči kostek ani kartuov aneb zloději mezi nimi trpieni nebyli, a zvláště z mistrów, pod pokutú, jakž se zdáti bude.

Šestnáctý, aby žádná mistrová jedna druhé žádným haněním neslušným nehaněla a sobě lehkosti aby nečinily pod pokutú, jakž se starším zdáti bude.

Sedmnáctý, když starší řemeslo obešlú do cechu buď ku panskému rozkázání aneb pro dobré řemesla, a kto svévolně aneb hrdostí býti nechtěl, leč by doma nebyl, aneb starším se neopověděl, ten aby dal pokutu libru vosku.

Osmnáctý, ktož by zde v těchto městech dílo neslušné aneb falešné dělal a zde jeho prodávati nesměl, aby také jeho jinam na jarmark nevozil. Pakliby kto v tom shledán byl, jakž a več páni s staršími obrátie, aby tu pokutu dal.

Devatenáctý, ktož by kolivěk kupci do jiné země řemeslo naše dělal, buďto klobúky bobrové nebo jiné, aby těch bez přísěžných nevydával, leč je oni prvé ohledají, aby v tom pánóm i obci těchto měst i řemeslu našemu lehkost ani žádná hanba se nedála.

Dvácátý, aby každý syn mistruov měl právo po otci svém.

Jedenmedcetmý, který by mistr chtěl se zde z Starého města aneb zase též z Nového města na Starém městě osaditi, aby byl zachován a přijat jak na mistra slušie, a do cechu aby dal XV gr. českých.

Dvamecítmý, pokuty, které by příslušely k kusóm a artikuluom nade-psaným, ktož by se dopustil, ten aby dal kopu gr. miš., a ta má dělena býti na tři diely, panu purkmistru a pánóm z té pokuty buď dáno XXX gr., panu richtářovi X gr. a do cechu jich XX gr.

Třimecímý. Žena, která by ovdověla v jich řemesle po manželu svém, aby proto řemeslo dělati mohla i prodávati svobodně a se živiti, dokudž by na vdovské stolici seděla.

Protož my k jich prosbám jakožto slušným i podobným a obci užitečným jsouce náchylni, a chtiece tomu rádi, což na nás jest, aby to nadepsané řemeslo klobúčnické jakožto i jiná řemesla v městě našem síliti a rozmáhati se mohlo, a slušná a spravedlivá diela dělající, ke cti městu našemu i vši obci k užitku bylo, jim totižto a všemu řemeslu jich nadepsaných kusův a artikulův společně i každého zvlášť, plné naše k nim povolenie dávající, potvrzujeme tímto listem, a to dotud, dokudž by námi nebo našimi potomními něco užitečnějšího a vši obci prospěšnějšího nalezeno nebylo při tom řemeslu anebo starším a mistruom častopsaného řemesla v potomních časích jiného lepšího v řemesle se nezdálo. Toho na svědomie i potvrzení pečet menší města našeho svrchupsaného dali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narození Syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek po sv. Bartoloměji mučedlníku a apoštolu božiem.

43.

Konšelé Staroměstští potvrzují narovnání mezi barvíři koží a měšečníky.

1493, 21. ledna.

Léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho v pondělí před s. Vincencím, barvieři koží a měšečníci Starého města Pražského, vstúpivše do plné raddy, osobně oznámili sú, že pro dobrou vůli, lásku a svornost na tomto se svolili a tuto smlúvu mezi sebou jednostajně učinili, aby měšečníci všech barev kuože k své toliko potřebě k děláni měšcův a váčkův barvili a barviti mohli beze vsie odpornosti nadepsaných barvieřuov; než takových koží barevných měšečníci aby na krámy nevykládali ani prodávali zde i jinde po jarmarcích; stuh také všelijaké barvy ani řemenie všelijakého též aby neprodávali ani na krám nevykládali zde ani jinde po jarmarcích obyčejem izádným, než raději v živnostech aby sobě pomáhali, a sobě v tom nepřekáželi nyní i po věčné časy. Za purgmistrství pana Jana Žieže.

LISTINY ARCHIVU NĚKDY OLEŠNICKÉHO

nyní ve státním archivu Vratislavském chované a Čech a Moravy se týkající.

K vydání upravil Josef Emler.

Připomenutí.

K nemnohým archivům, v nichž se nám písemnosti starých panských rodů českých zachovaly, náležel někdejší archiv Olešnický, který po smrti posledního vévody Brunšvického přenesen byl do státního archivu Vratislavského. Pro dějiny české a moravské má důležitost ta část někdejšího archivu Olešnického, která někdy bývala rodinným archivem Poděbradské větve pánů z Kunštatu, do něhož se během časů z příčin rozličných i listové některých jiných šlechtických rodin českých i moravských dostali.

Archiv pánů z Kunštatu Poděbradských chován býval nejdříve v Poděbradech, za krále Jiřího uložen byl na Liticích bezpochyby asi z té příčiny, že tento pevný hrad poskytoval větší jistoty nežli Poděbrady. V Liticích zůstal i za synů a dědiců krále Jiřího. V příčině té ustanovili vévodové Minstrberští při dělení statků otcovských v Poděbradech dne 9. března 1472, jak následuje: „Item což se dotýče listův a zápisův našich, buďto papežských, císařských, královských i jiných všech listuov a privilegií, ježto by nám všem společně příslušeli, buďto na svobody, na zboží aneboli na dluhy: o to sme všichni tak svolili, aby taková listová skládání byli do jedné truhly, a ta aby měla čtyry zámky, aby každý z nás od té truhly jeden klíč měl; a ta truhla s těmi listy aby byla chována na hradě Liticích k naší všech ruce a potřebě, a žádný z nás jeden bez druhých vůle nemá té truhly otmýkati ani někam odtud s Litic hýbati. Než což se dotýče jiných našich listův a zápisův, o těch takto buď: kteříž listové svědčí na která zboží, na ciz by se díl ta zboží dostala, ten každý své listy má vzíti v svou moc.“ (Arch. český I, 305).

Tak si vzal zajisté ze čtyř synů krále Jiřího každý ty listy, které se k jeho zboží táhly; společnými zůstaly takové písemnosti, jež se celé rodiny týkaly, a bezpochyby i takové, které se žádné části rozděleného zboží netýkaly, které nahodile při rodě Kunštatském zůstaly, i když tento v držení příslušného zboží již nebyl. Byly to jmenovitě jednotlivé listiny někdejších pánů z Častolovic, pánů z Bergova, pánů z Lichtenburka, ze Šternberka, Čouchů ze Zásady, listiny týkající se panství Velišského, hory Kunětické, hradu Polné a jiných jednotlivých rodů. Četnější byly tu zastoupeny listy Kunštatu větve moravské, listiny kláštera Vyzovického a Žďárského, i listiny, abychom tak řekli, české státní, které vlastně náležely do archivu

Karlštejnského, jež si však asi král Jiří z příčin některých ponechal. Když pak Litice r. 1495 dostaly se v držení pana Viléma z Pernštejna, a Poděbrady téže doby přešly v majetek krále Vladislava, přenesen byl rodinný archiv knížat Minstrberských do Olešnice, kde ovšem i později rozmnožován byl, a to hlavně písemnostmi týkajícími se věcí slezských a věcí rodinných pozdějších knížat Minstrberských.

K vědeckým účelům dějepisu českého i moravského se týkajícím použito bylo archivu Olešnického poměrně málo; Sommersberg uveřejnil z něho něco čísel v bohaté své sbírce *Scriptores rerum Silesiacarum*; jím asi obrácena byla k archivu Olešnickému pozornost našeho nesmrtelného Palackého, který z něho uveřejnil v „Archivu Českém“ I, 297—319 třináct písemností pod názvem „Zápisy knížat Minsterberských v Olešnici od r. 1454 do 1489.“ Když pak archiv Olešnický přenesen byl do státního archivu Vratislavského a srovnán, seznámil nás velepilný badatel náš prof. August Sedláček podrobněji s obsahem archivu tohoto v pojednání svém „*Die altböhmischen Bestände des Ölses Archivs*“, jež uveřejnil ve „Věstníku Král. České Společnosti Náuk“ r. 1887 na str. 54—71, kde sestavil výtahy listin Čech a Moravy se týkajících dle domnělé původní proveniencie jednotlivých archivů, z nichž celá sbírka vznikla.

Důležitost a rozmanitost písemností tu obsažených byly příčinou, že jsem se odhodlal vydati je v této sbírce, k čemuž mě pohnula i ta okolnost, že část jich, ovšem jen malá, svým časem od Palackého tu uveřejněna byla. Při tom stala se výměněčně ta odchylka, že se tu uveřejňuje všecek listinný material i latinsky a německy psaný, poněvadž se nezdálo vhodným býti z příčin jazykových trhati od sebe takové kusy, které se často věcně vzájemně doplňují.

Listiny tuto uveřejňované jsou vesměs originály anebo transumty a vydávají se v plném znění; jen formule publikační, formule oznamující „ležení“ jsou zkrácené, a z několika listin již odjinud známých podává se jen regest a odkazuje se, kde plné znění listiny jest uveřejněno. Čísla za regestem v závorce položená naznačují číslo seznamu Sedláčkova výše dotknutého.

Konečně konám milou povinnost a vyslovuji vřelé díky pp. archivnímu radovi dru. Pavlovi Pfotenhauerovi a drům Wächterovi a Wutkemu, že opětně důkladně a co nejsvědomitěji opisy srovnati si neobtěžovali.

1.

Karel IV, římský a český král, potvrzuje Janovi z Wartenberka a z Veselé listy krále Jana dané dne 8. a 13. ledna r. 1337 na hrad Veliš s příslušenstvím. Viz Reg. Boh. et Mor. IV, č. 2188 a 2189 str. 852—854. (30).

V Praze, 27. srpna 1348.

Karolus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. vniuersis, quod pro parte nobilis Johannis de Wartenberg de Wessel, baronis et fidelis nostri dilecti, nuper celsitudini nostre oblata supplicacio continebat, quatenus eidem quoddam litteras clare memorie illustris Johannis, quondam Boemie regis, genitoris nostri dilecti, approbare, ratificare et confirmare de benignitate regia dignaremur. Quarum quidem tenor per omnia talis erat: Nos Johannes, d. gr. Boemie rex ac Lucemb. comes, v. Reg. Boh. et Mor. IV, 2188 a 2199. Nos igitur ad supradicti Johannis supplicationis instanciam, presertim cum iuste petentibus non sit denegandus assensus, inspectis multiplicibus studiosis obsequiis, quibus se nostre maiestati gratum reddidit et exhibet continuo graciorem, supradictas litteras in omnibus suis tenoribus, sentenciis et clausulis de verbo ad verbum, prout scripte sunt et superius sunt expresse, de certa nostra sciencia et libera voluntate in personam dicti Johannis de Wartenberg, heredum et successorum ipsius approbamus, ratificamus et de regie potestatis plenitudine confirmamus. In cuius rei testimonium presentes fieri et nostri sigilli iussimus robore communiri. Dat. Prage a. d. mill. trecent. quadragesimo octauo, indic. prima, VI° kalendas Sept., regnorum nostrorum anno tercio. — In plica: Per dominum cancellarium ad relacionem Dythmaris Johannes Nouiforensis. R. (Po pečeti zbyly jen červenomodré niti hedvábné.)

2.

Karel IV, římský a český král, dává Tobiašovi z Bechyně a Bočkovi z Kunštatu a jich dědicům právo k nápadům na statky až do ceny 200 kop gr. praž. v krajích Slanském, Hradeckém, Žateckém, Kouřimském a Mýtském, jež by jako odúmrtí neb z jiné příčiny dle obyčeje v království Českém zachovávaného králi připadly. (76).

V Chebu, 10. května 1350.

Karolus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. ꝓ, quod consideratis multiplicibus studiosis obsequiis nobilium Thobie de Bechina et Boczkonis de Kunstat, nostrorum fidelium dilectorum, quibus iidem nostre celsitudini

hactenus prompta fide et indefessa sedulitate placuerunt et in futurum adaucto probitatis studio poterunt ac debebunt habundantius complacere, ipsis et eorum heredibus bona ad valorem ducentarum sexag. gr. prag. se extendentia, si que in Slanensi, Greczensi, Saczensi, Gurimensi et Mutensi prouinciis per decessionem quorumcumque absque heredibus legitimis aut alia quauis causa iuxta regni nostri Boemie consuetudinem approbatam ad nos deuolui contingeret, damus, donamus ac conferimus de nostre celsitudinis gracia speciali, inhibentes vniuersis . . capitaneis, . . camerariis, . . subcamerariis, . . officialibus et viceofficialibus, qui pro tempore fuerint, fidelibus nostris dilectis, ne predictos Thobiam et Boczkonem ac heredes ipsorum in presenti nostre largicionis gracia impediunt seu permittant per quempiam alium quomolibet impediri, sub pena indignacionis nostre, quam, qui secus attemptare presumpserit, se cognoscat grauiter incurrisse. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Egre a. d. mill. trecent. quinquagesimo iubileo, indicione tertia, VI° idus Maii, regnorum nostrorum anno quarto. — Ad relacionem domini Teschinensis Johannes Nouiforensis. R.

3.

Ješek z Wartenberka a z Veselé dává věrnému svému Nevošovi za služby konané rychtářství v Kratonohách k vysazení za 35 kop gr. praž. (77).

Bes místa, 4. ledna 1352.

Nos Jesco de Warthemberg de Wessel ad rei perpetuam memoriam. Ad vniuersorum tam modo superstitum quam inantea futurorum noticiam presentibus volumus peruenire, quod pensantes vtilia, fidelia et accepta seruicia fidelis nostri dilecti Newossii, que hucusque nobis exhibuit incessanter, cupientes eum et suos posteros proinde prosequi graciose, sibi et suis heredibus et heredum posteris iudicium in villa nostra Crathonow pro triginta et quinque sexag. gr. prag., quamuis maioris sit precii, vendendum iureque theutunico exponendum, cuique iudicio vnum agri laneum LXXII iugera continentem liberum cum taberna libera, tercio denario iudicionario, saluis tamen tribus capitalibus culpis, subicimus. Omnia eciam iura de arestacionibus equorum, pecudum, rerum eciam quarumcumque, iura pariter de resignacionibus domorum, hereditatum quarumcumque cum eciam iure defendiculorum de iure receptorum, que eciam premissis superad[d]imus de fauore et gracia speciali. De hiis omnibus prius dicto Newossio et suis posteris condescendimus presentibusque in ipsorum tradimus potestatem volentes, vt hec omnia et singulariter vniuersa teneant, habeant et possideant nostro et nostrorum posterorum impedimento proculmoto. Addimus insuper, vt predictus Newossius et sui eciam posteri non aliis seruiis, nisi colligendo et ad mandatum nostrum distribuendo, sint obligati, sed de

vniuersis grauaminibus, contribucionibus, exaccionibus penitus sint exempti. In quorum testimonium et robur perpetue firmitatis presentes fieri et sigilli nostri appensione fecimus roborari. Act. et dat. per manus Nycolay, notarii nostri, ab anno incarn. domini mill. trecent. quinquag. secundo, in octaua sanctorum Innocentum. (Přivěšena jest pečet ze zeleného vosku na proužku pergam.).

4.

Karel IV, římský a český král, dává svolení své k tomu, aby mohla Anežka, vdova po Hynkovi ze Žleb, hrad a město Žleby a některá jiná zboží, jež jako věno držela a drží, jakož i podíl dědičný, který jí dcera její Anežka odevzdala, buď v celku neb v dílech za živa nebo na smrtelném loži komukoli dáti, odkázati a odevzdati. (39).

V Písku, 29. února 1352.

Karolus, dei gr. Rom. rex semper Augustus et Boemie rex. Notum facimus vniuersis, quia nobilis mulier Agnes, relictā bone recordacionis quondam Hinconis de Slebin, fidelis nostri, castrum Slebin et opidum ibidem cum villa quadam et vna curia, necnon ciuitatem Bybrans, villam Sehub, villam Schohowicz, villam Marcowicz, Byscupicz, Rziczki ac Trubken curias, villam Zarzeczczan et villam, que dicitur Tres Curie, cum omnibus iuribus, dominiis, vtilitatibus, prouentibus, obuencionibus et pertinenciis suis, quibuscumque specialibus vocabulis designentur, in verum dotalicium et iuste dotis nomine, que vulgo morgengab dicitur, possedit et tenuit et tenet ac possidet in presenti; et quia Agnes, sua filia, pridem animo deliberato et amicorum suorum precedente consilio omnem suam hereditariam porcionem, siue in rebus immobilibus et mobilibus consistat, de regio nostro consensu et ea potestate, quam sibi desuper duximus conferendam, dicte Agneti, sue matri, rite dedit et in nostre maiestatis presencia voluntarie resignauit: nos prefatum dotalicium et resignacionem predictę hereditarie porcionis ratificantes, approbantes et de regie benignitatis clemencia confirmantes, decreuimus et auctoritate regia duximus statuendum, quod liceat predictę Agneti matri prefatum suum dotalicium et resignatam sibi, vt premititur, hereditariam porcionem cum omnibus iuribus, dominiis, obuencionibus, vtilitatibus et pertinenciis, vt prefertur, in toto seu in partibus, cui seu quibus personis voluerit, in vita seu in morte donare, legare et assignare ac tradere pro sue beneplacito voluntatis. Illum quoque seu illos, qui ex voluntate dicte Agnetis presentes litteras habuerint, predictorum dotalicii et hereditarie porcionis veros heredes dicimus, volentes de certa nostra sciencia, quod ipsi predicta omnia virtute presencium litterarum possint et debeant cunctis futuris temporibus pacifice possidere. Inhibemus igitur capitaneis, camerariis, subcamerariis, zudariis, iusticiariis, iudicibus et ceteris officialibus ac viceofficialibus regni Boemie, qui pro tempore fuerint, fidelibus nostris,

ne prefatam Agnetem aut eum uel eos, cuius seu quorum interfuerit, aduersus presentis nostre largicionis indultum impediunt aut sinant quomodolibet impediri, sub pena grauis nostre indignacionis, quam, qui secus attemptare presumpserint, se cognoscant grauiter incidisse. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Piesk a. d. mill. trecent. quinquag. secundo, indiccione quinta, II kalendas Marcii, regnorum nostr. a. sexto. — In plica: Per dominum regem Newemburgensis electus. — Registrata. — (Z pečeti na proužku perg. přivěšené zbyl jen zlomek.)

5.

Karel IV, římský a český král, činí Bočkovi z Poděbrad, číšníku dvoru královského, milost, aby nesměl poddaných jeho nikdo staviti, leč by mu od něho nebo jeho zástupce odepřeno bylo právo, nebo kdyby někdo z poddaných těch s loupeží nebo krádeží byl chycen. (78).

V Praze, 7. května 1353.

Karolus, d. gr. Rom. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus vniuersis, quod attendentes grata et accepta seruicia ac alia multiplicia probitatis merita nobilis Bocschconis (Botschconis?) de Podhibrat, pincerne regalis curie et familiaris nostri dilecti, quibus ipse celsitudini nostre et clare memorie illustri Johanni, quondam Boemie regi, genitori nostro dilecto, placuisse dinoscitur et adaucto fidelitatis studio placere poterit habundancius in futurum, sibi de speciali nostre celsitudinis clemencia gratiam hanc duximus faciendam, quod nullus hominum siue subditorum ipsius per quoscumque homines occasione cuiusuis culpe, cause seu debiti detineri, impeti seu arrestari poterit, nisi primitus homines seu subditos ipsius impetentibus per prefatum Bocschconem aut eius substitutum negaretur iusticia, seu si quisquam de suis subditis cum furto seu spolio deprehensus fuerit, ad quem gratiam huiusmodi nolumus se extendi, decernentes, quod ipsius vasalli, homines et subditi pro debitis ad quinque sexagenas gr. den. prag. et non ultra se extendentibus in ciuitatibus, oppidis, villis seu locis regni nostri Boemie possint et valeant commode arrestari. Inhibemus igitur capitaneis, camerariis, subcamerariis, purggrauis et viceburggrauis, necnon ceteris officialibus et viceofficialibus regni nostri Boemie, fidelibus dilectis, firmiter et districte, ne prefatum Bocsch[conem] in hac nostra gracia impediunt seu sinant per quempiam quomodolibet impediri sub pena grauis indignacionis nostre, quam, qui secus attemptare presumpserint, se cognoscant grauiter incurrisse. Presencium sub nostre Maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Prage a. d. mill. trecent. quinquagesimo tercio, indiccione sexta, nonas Maii, regn. nostr. a. septimo. — In plica: Ad relacionem Sbinconis Leporis Franciscus. — Registrata. (Z přivěšené pečeti zbyl jen proužek pergamenový).

6.

Karel IV, římský a český král, stvrzuje osvobození od svazku manského zboží ve Chlenech k Liticům příslušného a bratřím Divišovi a Zbyňkovi ze Chlen náležejícího, kteréžto osvobození byl Jindřich z Lichtenburka učinil. (20).

V Praze, 10. srpna 1353.

Karolus, d. g. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus tenore presencium vniuersis, quod cum nobilis Heinricus de Leuchtenburg, fidelis noster dilectus, et sui heredes bona feodalia in villa Chlen, que Diwisius et Sbinco fratres de Chlen, filii condam Donyconis de Chlen, tenere et possidere, ac ad ipsius castrum dictum Lucicz iure feodali pertinere noscuntur, ab eadem feodalia dependencia perpetuo dimiserit libera et soluta, nostre petens maiestatis gratiam, quatenus exempcioni et absolucioni predictae consensum regium preberemus. Nos igitur ipsius Heinrici de Leuchtenburg precibus fauorabiliter annuentes, absolucioni et exempcioni a feodali dependencia et respectu, quibus eadem bona pertinuerunt ad castrum Lucicz prefatum, auctoritatem, consensum et licenciam regie celsitudinis nostre presentibus impartimur, ipsaque singula, sicut iuste et rationabiliter acta sunt, confirmamus et approbamus, ipsa volentes habere perpetuam roboris firmitatem. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Prage a. d. mill. trecentesimo quinquagesimo tercio, indic. sexta, III° idus Augusti, regn. nostr. a. Romanorum octauo, Boemie vero septimo. — In plica: Ad relacionem domini Jo[hannis] electi Numburgensis, Michael. — Registrata. (Pečet na proužku pergamenovém přivěšená jest porouchána na okraji.)

7.

Jakub rychtář, purkmistr a konšelé města Nymburka nad Labem vyznávají, že Boček z Poděbrad dal k držení právem purkrechtním do své vůle Heinlinovi Cudrmovi dvůr Babín za 70 kop gr. praž. platu ročního. (79).

(V Nymburce), 27. října 1355.

Nos Jacobus iudex, Mika Sowkonis magister ciuium, Bartholomeus Gerlaci, Nicolaus in Lacu, Arnoldus Aldemayt, Cunczlinus Crautwurst, Johannes de Bryzn, Henzlinus Mirscho, Henzlinus Link, Paulus Herbordi, Ekhardus de Bognicz, Cunradus Weydner et Pertlinus Cinkolt, consules et scabini ciuitatis Neumburgensis super Albea, recognoscimus tenore presencium vniuersis in palam protestantes, quod nobilis dom. Boczko de Podyebrad Heinlino Czuderm, conciui nostro, ob seruiciorum suorum intuitu[m], que sibi actenus exhibuit, curiam suam hereditariam Babyn dictam cum suis hereditatibus et pertinenciis vniuersis contulit gracie per dictum Heinlinum, heredes et successores suos habendum, tenendum, vtifruendum iure theutonico,

quod vulgariter purkrecht dicitur, et possidendum tam diu, quoad dicti domini Boczkonis, heredum et successorum suorum placuerit voluntati. De qua quidem curia et hereidtatibus Heinlinus, heredes et successores sui predicti singulis annis septuaginta grossos pragenses, videlicet in festo s. Georii triginta quinque grossos et in festo s. Galli tantundem, ipsi domino Boczkoni, heredibus et successoribus suis perpetuis temporibus nomine veri census soluere tenebuntur et in Podyebrad presentare, tali tamen condicione interiecta, quod Heinlinus, heredes et successores sui prehabiti dictam curiam Babyn cum suis iuribus et pertinenciis vniuersis, quandocumque ipsis expedire videbitur, alteri homini bono et fideli sub eo iure theutonico vendere poterint, et hoc de consensu eiusdem domini Boczkonis, heredum ac successorum suorum predictorum et fauore. Et eciam quandocumque d. Boczkoni, heredibus et successoribus suis Heinlinus, heredes et successores sui predicti quocumque modo displicerent, sic quod ipsis de dicta curia Babyn fauere nollent, ut tenerent, extunc Heinlinus, heredes et successores sui dictam curiam vendere debebunt alteri bono et fideli homini repugnacione qualibet seuoluta. In quorum euidenciam sigillum nostre ciuitatis de nostra sciencia presentibus est appensum. Dat. in vigilia sanctorum Symonis et Jude apostol. a. d. mill. trecent. quinquagesimo quinto. (Pečet přivěšena jest na proužku pergam.)

8.

Karel IV, císař římský a král český, ustanovuje Pātu z Častolovic purkrabím v Potštejně. (2).

Na Karlštejně, 11. listopadu 1355.

Karolus quartus, divina favente clemencia Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex, nobili Botoni de Czastalowitz, burggravio in Botenstein, fideli suo dilecto, gratiam suam et omne bonum. De legalitate, industria ac approbate fidei immota constancia, quibus apud nostram celsitudinem multipliciter commendaris, plurimum presumentes, te, qui fidelium serviciorum ac virtutum multarum exercitiis bene meritis fore dinosceris, burggravium castri nostri Botenstein constituendum duximus ac tenore presencium constituimus usque ad nostre dumtaxat beneplacitum voluntatis. Et quod una cum tua familia, quam tecum pro regimine seu custodia dicti castri habere debebis, congrue sustentari valeas, tibi centum sexagenas gr. denar. pragen. super censibus nostris annuis in civitatibus Altha Muta et Crudin annis singulis deputamus, mandantes . . iudicibus, . . iuratis et communitatibus dictarum Alte Mûte et Crudiniensis civitatum, quod prefatas centum sexagenas tibi annis singulis usque ad nostram revocationem sine contradictione seu difficultate quibuslibet super terminis conswetus assignent integraliter et persolvant, sicut nostram indignacionem diligunt evitare. Presencium sub nostro sigillo testimonio litterarum. Dat. Karlsteyn a. d. mill. trecent. quinquag. quinto, indictione octava, XI die mensis Nov., regnorum

nostrorum a. decimo, imperii vero primo. — Per dominum . . magistrum curie Johan. Eysteten(sis).

9.

Rychtář a rada města Nového Kolína nad Labem vyznávají, že Boček z Poděbrad dovolil měšťanům Nymburským volnou cestu, která jde z Hořatve přes jeho dědičné zboží. (80).

(*V Novém Kolíně*), 6. pros. 1355.

Nos Goczlinus iudex, Petrus Meysner magister civium, Petrus Rossa, Petrus Cropp, Haynusch Nimmenkluppil, Ulmannus Halpritter, Theodricus Hamer, Johannes Sechsel, Seybotha Choler, Johannes Helwigsdorf, Hermannus Ocnaudi, Petrus Leywother, Henslinus Lewpoldi, iurati civitatis Nove Colonie super Albea, constare volumus tenore presencium universis palam protestantes, quod nobilis dominus Boczko de Podyebrad ob reverenciam venerabilis domini . . Mindensis episcopi et ad plurimarum nostrarum precum efficaces instancias discretis viris . . civibus de Newburga super via, que de Horac per bona eiusdem domini hereditaria meatum habet, prout ipsis de fine ad finem extat demonstrata, in omnibus suis partibus rite rationabiliterque signata bonam ac promotivam exhibuit voluntatem, prout alias in ipsorum civium litteris privilegialibus super se datis plenius continetur: cuius tamen tenorem littere ob maiorem cautelam roboramus, ratificamus presentibus confirmantes tali sub condicione atque forma, quod dictus dominus Boczko heredesque sui ammodo a predictis civibus et eorum carbonariis perpetuis temporibus nullum detrimentum dampni per vecturas ipsorum paciantur, et ut dicti cives omnia et singula iuxta tenorem litterarum, quas super se domino Boczkoni prefato dedisse dinoscuntur, rata servare debeant et tenere. Quod si secus facerent et promissa sua in aliquo violare viderentur, extunc quicquid dictum dominum facere contingeret, hoc ipsum mox fecisse fatebimur iusticia mediante. Contra hec omnia bona fide promittimus numquam loqui nec debemus, sed potius ipsum semper esse iustum fatebimur et dictos cives minus iustos, prout super eo ipsorum habere dinoscitur litteras efficaces. In cuius rei testimonium et robur perpetue valiturum sigillum nostre civitatis supradicte presentibus est appensum. Act. et dat. die s. Nicolai confessoris a. d. mill. trecent. quinquag. quinto.

10.

Čeněk z Lipé, nejvyšší maršálek král. Českého, postupuje Ješkovi z Pirkštejna Polnou hrad s příslušenstvím. (40).

V Praze, 6. dubna 1356.

Quia omne, quod in tempore agitur, cum decursu temporis labitur et ab hominum subito recedit memoria, nisi litterarum testimonio roboretur, nos igitur Czenko de Lipa, summus regni Boemie marschalcus, not. facimus ten. pres. uniuersis, quod cum

bona deliberacione maturaque amicorum et fidelium nostrorum super eo consilio prehabitis atque de bona nostra voluntate patruo nostro karissimo, domino Jesconi dicto de Byrkensteyn pro bonis hereditatis sue, videlicet castro Byrkensteyn cum vniuersis suis pertinenciis, que bona . . fratres nostri pie recordacionis habuerunt et ab eis alienarunt, bona nostra infra scripta, scilicet Polnam castrum et opidum vna cum theoloneo seu mutha ibidem, cum omnibus aliis et singulis dominacionibus, libertatibus, nemoribus, piscinis, venacionibus, aucupacionibus, pratis, pascuis, necnon cum omnibus fructibus et vtilitatibus, quibuscumque nominibus censeantur, prout predecessores nostri felices recordacionis possiderunt [sic] et habuerunt, et sicut dicta bona ad nostram potestatem deuenerunt, et specialiter cum istis villis: Dobrutow, Wezenicz, Hnerbow, Oleschna, Porschiecz, Gablans Theutunicala, Gablans Boemicala, Bukow, Czazonia, Roschitz, Spyneldorf, Nyeskow, Czyrax, Podyschin, curia in Przymislauia*), ac nominatim cum iure patronatus ecclesiarum in dictis bonis, libere et hereditarie donamus et presentibus resignamus per ipsum, heredes et successores suos pacifice possidendum, habendum et tenendum ac cum eisdem bonis habendi potestatem plenam et omnimodam faciendi et dimittendi, prout sue placuerit libitu[i] voluntatis. Preterea volumus ad ordinacionis predicte maiorem caucionem et ad omnia impedimenta, si qua dictis bonis fieri seu oriri possent, remouenda, que in antea nullus quisquam dictis vel factis, articulis, clausulis seu condicionibus valeat inquietare prescripta in aliquo, sed omnia, que inuenire seu inprimere predictis bonis presumeret contraria, vana, cassa et irrita ab omnibus reputabuntur. Nichilominus eciam promittimus bona nostra fide sine dolo, quod nos, heredes et successores nostri non volumus neque debemus predictum dom. Jesconem, heredes et successores suos in dictis bonis aliquo modo impedire, et si qui essent, vel in futurum fierent, sepedictum nostrum patruum dominum Jesconem in bonis sepedictis impedire volentes seu inquietare, ab hiis promittimus eadem bona iure terre Boemie plenius disbrigare. In cuius rei euidentiam et robur perpetuo valiturum sigillum nostrum cum sigillis subscriptorum amicorum nostr. presenti littere de certa nostra sciencia duximus appendenda. Nos quoque Wanko pincerna regni Boemie, Jesco eiusdem regni camerarius, de Wessel dicti de Wartenberch, Jesco de Bozkowicz, Beneschius et Jesco de Titzin dicti de Wartenberch, Heinricus de Leuchtenburk dominus in Vethouia, Czenko de Potenstein et Heinricus de Lipa, per antedictum dominum Czenkonem de Lypa ad premissa specialiter rogati pro testibus, sigilla nostra cum ipsius sigillo presentibus in testimonium sunt appensa. Act. et dat. Prage a. d. mill. trecent. quinquag. sexto, die beati Sixti pape. (Na pergamenových proučcích přivěšeno 9 pečetí).

*) Místa u Polné štou se: Dobrutov, Věžnice, Hrbov, Olešná, Poříčí, Jablonná, Buková, Šachotín?, Ronička, Spieldorf? = Hřístě, Nížkov, Širákov, Poděšín, Přibyslav.

11.

Karel IV, římský císař a český král, dává Pátovi z Častolovic ze zvláštní milosti své darem 130 kop gr. pražských, kteréžto peníze může si vyzvednouti buď na jednou nebo po částech ze statků v Čechách na císaře nápadem neb jinak příšlých. (3).

V Norimberce, 20. dubna 1361.

Karolus quartus, diuina fauente clemencia Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod habita benigna consideratione ad multiplicia fidelitatis obsequia, que nobilis Poto de Schastlowicz, fidelis noster dilectus, crebra sollicitudine nobis exhibuit incessanter, exhibere non cessat et prestancius facere et impendere poterit in futurum, sibi de dono singularis gracie liberaliter dedimus et donamus centum et triginta sexag. gr. prag. volentes, quod eandem pecuniam debeat atque possit recipere et leuare coniunctim uel diuisim in proximis bonis siue rebus hereditariis quibuscumque nobis in regno Boemie per deuolucionem uel alias vacaturis, prout eadem acceptanda sibi visum fuerit conueniens expedire; mandantes ob hoc vniuersis nostris officialibus regni Boemie, fidelibus dilectis, quatenus dum et quociens aliqua bona siue hereditates nobis et corone regni Boemie vacare contingerit, que dictus Poto decreuerit ad exolucionem dictarum centum et triginta sexag. assumere uel acceptare, quod ipsum in nullo perturbare debeant uel impedire, sed potius in assecucione eorundem bonorum uel hereditatum apponere diligenciam promotiuam, sicut nostram in hac parte graciam diligunt conseruare. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Nuremberg a. d. mill. trecent. sexag. primo, indicc. quarta decima, XII kalendas Maii, regn. nostr. a. quinto decimo, imperii vero septimo. — In plica: Per dom. magistrum curie Henricus de Wesalia. — R(egistrata). Johannes Budwicensis. (Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový).

12.

Karel IV, císař římský a král český, dává Pátovi staršímu z Častolovic právo své ke statkům Růžka, služebníka jeho, které na něho jakožto krále českého spadly a na 150 kop gr. praž. se cení. (4).

V Norimberce, 11. prosince 1361.

Karolus quartus, diuina fauente clemencia Roman. imper. semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. tenore presencium vniuersis, quod nobili Pothoni seniori de Czastolowicz, fidei nostro dilecto, graciam fidelium eius obsequiorum intuitu volentes facere specialem, ius nostrum, quod in bonis per mortem Ruzkonis, quondam sui seruatoris, ad nos, ut dicitur, deuolutis, que ad valorem centum quinquaginta

sexag. gr. prag. se dicuntur extendere, nobis ut regi Boemie competit, eidem Pothoni et suis heredibus liberaliter damus presentibus et ex certa sciencia conferimus et donamus, fidelibus nostris dilectis . . vrzedniconibus, . . burggrauis et ceteris officiatis nostris per Boemiam, quorum interest quique super hoc fuerint cum presentibus requisiti, sub obtentu gracie nostre firmiter precipiendo mandantes ac volentes omnino, quatenus predictum Pothonem suo et heredum suorum nomine in possessionem iuris nostri predicti inducere debeant et inductum efficaciter conseruare, saluis tamen in premissis iuribus quorumlibet aliorum. Presencium sub imperialis magestatis nostre sigillo testimonio litterarum. Dat. Nuremberg a. d. mill. trecent. sexag. primo, indicione tercia decima, III idus Dec., regn. nostr. a. quintodecimo, imperiū vero sexto. — In plica: Per dominum magistrum curie Nicolaus de Chremsir. — R(egistrata): Johannes Saxo. (Na proužku pergamenovém přivěšena Karlova pečeť v magestatu s kontrasigillem.)

13.

Boček z Kunštatu, pán na Poděbradech, dává své svolení Jirutovi a bratřím jeho, sirotkům po Mikulášovi řečeném Hrazák ze Sadské, aby mohli své zboží v Sadské prodati právem zákupním. (81).

V Poděbradech, 1. února 1362.

Nos Boczko de Chunstat, verus heres et dominus in Podyebrad, not. facimus vniuersis presencium notic. habituris, quod constituti coram nobis Gyrud cum ceteris germanis suis singulis et vniuersis, orfani quondam Nicolay dicti Hrazak de Saczka, suo et ipsorum nomine, fideles nostri, nobis humiliter supplicarunt, vt eadem bona ipsorum ibidem in Saczka omnia et singula eo iure theutunico wlgo purchrecht nuncupato, quo ipsi habuerunt hactenus et tenuerunt, vendere possint de gracia et licencia nostra speciali. Nos igitur ipsorum iustis et racionabilibus supplicationibus benignius inclinati nostrum consensum ad premissa damus presentibus pariter et assensum. Qui quidem orphani prefati eadem bona in Saczka, videlicet curiam ipsorum, vbi residebant, et aliam, vbi ipsorum colonus inhabitabat, et quintum dimidium laneum ibidem de agris cultis et incultis cum pratis admensuratis, quorum laneorum quilibet sexaginta iugera habere debet sub mensura, cum omnibus et singulis iuribus ac communitate pascuorum, quod wlgo wobecz dicitur, et pertinenciis atque vtilitatibus et vsifruitibus vniuersis, sicut iidem a nobis habuerunt et tenuerunt iure theutunico wlgariter purchrecht nuncupato, quo alii nostri fideles ibidem habere dinoscuntur, Pesconi Giczconi*), camerario nostro fideli dilecto, heredibus et successoribus suis, maturo consilio et deliberacione amicorum et seniorum ipsorum prehabito diligenti,

*) mohlo by se čísti též Biczconi.

rite et rationabiliter iusto vendicionis tytulo pro centum et quadraginta sexag. gr. prag. den. numeri et regii pagamenti coram nobis vendiderunt, per ipsum, heredes et successores suos habendum, tenendum et vtifruendum iure theutunico perpetuis temporibus et possidendum. Quam hereditatem predictus Pesco iam dictis orphanis coram nobis sufficienter persoluit atque plene, ita tamen, quod idem Pesco, heredes et successores sui cum predictis bonis ad nos, heredes et successores nostros respectum habere debeant temporibus perpetuis tamquam ad suos veros dominos et heredes naturales. Adiicimus eciam, quod idem Pesco, heredes et successores sui annis singulis racione et nomine veri census alteram dimidiam sexag. gr. iam dictorum de laneo quolibet predictorum nobis, heredibus et successoribus nostris, videlicet in festo s. Georii tres fertones et residuam partem seu medietatem in festo s. Galli tunc proxime sequenti, ad cameram nostram soluere tenebuntur perpetim ac in eum. Adiungimus eciam, quod si prenominatus Pesco, heredes et successores sui iam dictam hereditatem et bona pre inopia seu [propter] alium casum quemcumque tenere nollent quocumque tempore et habere neque possent, extunc ipsis damus presentibus eadem bona vendendi, obligandi et alienandi alteri bono homini et fideli pari sibi plenam et omnimodam facultatem iure supradicto, quo ipsi vsi sunt et fruuntur, quolibet sine impedimento. Eciam si idem Pesco, heredes et successores sui nobis, heredibus et successoribus nostris quocumque tempore non placerent, ita quod ipsos in eisdem locis vlterius pati nollemus et habere, quod extunc ipsi predictam hereditatem nulla occasione interposita alteri bono homini et fideli vendere teneantur. Promittentes pro nobis, heredibus et successoribus nostris Pesconem, heredes et successores suos prescriptos in prenominate empcionis tytulo et iuribus predictis perpetuis temporibus inuiolabiliter obseruare harum serie et testimonio litterarum. Testes huius rei sunt: strenui viri domini Witko de Zehuschicz et Przibco de Chotieticz, fideles nostri, quorum sigilla cum sigillo nostro in robur perpetue valitutum et euidentis testimonium presentibus sunt appensa. Dat. in Podiebrad in vigilia Purificacionis sanctissime virg. Marie a. d. mill. trecent. sexag. secundo. (Přivěšeny jsou tři pečeti na prouzcích pergamenových.)

14.

Karel IV., císař římský a král český, osvobozuje ode všech dávek dům Bočka z Poděbrad a Jana z Kosové Hory blíže kláštera sv. Anny ve Starém městě Pražském ležící, který někdy Vilémovi z Landšteina náležel, a jehož od jeho synů nabyli.

V Norimberce, 5. dubna 1362.

Karolus quartus, div. fav. cl. Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod inspectis fidelibus obsequiis, que nobiles Boczko de Cunstat dictus de Podiebrad et Johannes de Cossowa Hora, fideles nostri

dilecti, celsitudini nostre exhibuerunt actenus et non desinunt exhibere, ipsis eorundem intuitu talem duximus gratiam faciendam, quod domum ipsorum sitam penes monasterium sancti Laurencii in Maiori ciuitate Pragensi, que olim fuit nobilis Wilhelmi de Lantstein, quamque ipsi ab eiusdem Wilhelmi filiis compararunt, animo deliberato, auctoritate regia Boemie et ex certa nostra sciencia ab omnibus et singulis impositionibus, oneribus seu grauaminibus steurarum, exactionum, losungarum seu quarumcumque solucionum, quas prefate ciuitati Pragensi imponi continget temporibus affuturis, exemimus et libertauimus ac presentibus imperpetuum eximimus, absoluimus et graciosius libertamus, presencium sub imperialis magestatis nostre sigillo testimonio litterarum. Dat. Nuremberg a. d. mill. trecent. sexag. secundo, indiccione XV^a, nonis Apr., regn. nostr. a. sextodecimo, imperii vero octauo. — In plica: Per dominum marescallum Miliczius de Chremsir. — R(egistrata). Johannes Saxo.

15.

Jan, markrabě moravský, chtěje zachovati opata a konvent kláštera Vyzovického při milostech od předků svých jim udělených, osvobozuje je, lidi a zboží jejich od všeliké právomocnosti a dávek šlechticů, pánů, popravců, purkrabí a úředníků zemských, ponecháváje zboží a lidi jejich ochraně své a své komory. (64).

V Nové Vsi (nyní v Králově Poli u Brna), 25. března 1363.

Johannes, d. gr. marchio Moraue, religiosus abbati et conuentui monasterii in Wyzouicz ord. Cysterc., deuotis nostris dilectis, gratiam nostram et omne bonum. Principum decet clemenciam sibi subditos piis prosequi fauoribus, illos tamen quodam singulari fauore pre ceteris, quibus deuota religio et deuote religionis suffragantur obseruancia, quique a diuis nostris progenitoribus graciis singularibus sunt respecti. Volentes itaque in hoc nostrorum predecessorum inherere uestigiis et ut eciam nostri et nostrorum heredum deuota in dicto monasterio habeatur memoria, vos, vestrum monasterium et homines vobis subditos circa omnes gracias, libertates et indulta nostrorum predecessorum conseruamus presentibus et volumus futuris temporibus graciosius conseruare; ab omnibusque et singulis nobilium, baronum, iudicum, iusticiariorum, burgrauorum et officialium terre nostre quorumlibet iuridicionibus, dacionibus, iussionibus, mandatis et preceptis quibuslibet vos, bona vestri monasterii et homines virtute presencium eximimus, et nostre tuicioni et camere solummodo reseruamus, volentes, ut ipsis non pareant nec obediant in aliquo, sed in omnibus agendis et causis vestris, dicti monasterii et hominum ad nostram magnificenciam dumtaxat uel ad hunc, quem ad hoc deputandum duxerimus, de cetero recurratis. Decernentes virtute presencium, ut de bonis decedencium subditorum vestrorum nullus se presumat intromittere, sed ipsa debent ad vestram disposicionem perpetuo

pertinere. Mandamus itaque vniuersis et singulis baronibus, nobilibus, burgrauis, iusticiariis et officialibus nostris quibuslibet, qui nunc sunt et qui fuerint pro tempore, quatenus de vestrorum subditorum et hominum ac vestris bonis et rebus in vita et in morte non presumant se intromittere, nec iudiciis in bonis vestris presidere, casibus in priuilegiis vestri monasterii dumtaxat exceptis, neque eciam vos et vestros homines audeant in aliquo perturbare, prout pericula propria et nostram indignacionem irremissibilem voluerint euitare. Harum, quibus sigillum nostrum appendi fecimus, serie litterarum dat. Nouauilla die Incarn. domini a. eiusdem d. mill. trecent. sexag. tercio. *)

16.

Karel IV, císař římský a král český, stvrzuje a dává Janovi z Turgova dvůr v Lažanech, jež mu byl Vaněk z Lažan daroval. (161).

Na Horách Kutných, 17. září 1363.

Karolus quartus, d. fav. clem. Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod constitutus in nostri presencia nobilis Johannes de Turgow, fidelis noster, sua nobis exposicione narrauit, qualiter Wanyko de Lazano iam defunctus, dum adhuc vitam ageret in humanis, sibi bona sua, videlicet allodium seu curiam in Lazano cum suis pertinenciis et quicquid ibidem tenuit seu possedit, bona voluntate dederit, missis ad eum viris fide dignis voluntatem ipsius Wanykonis ad dictum Johannem perferentibus, qui nomine et vice dicti Wanyconis dixerunt, quod bona sua ad nullius alterius quam eiusdem Johannis de Turgow potestatem, quantum in eo fuit, voluerit peruenire. Nos attendentes vltimas voluntates hominum iure scripto tam ciuili quam eciam canonico obseruari debere, et habito respectu ad fidelia quidem et diligencia seruicia, quibus idem Johannes de Turgow maiestati nostre complacuit et in futurum debebit et poterit habundacius complacere, sibi et suis heredibus eadem bona in Lazano auctoritate regia Boemie damus, conferimus et donamus, et voluntatem testatoris ipsius, sicut de ipsa constiterit, auctoritate predicta laudamus, approbamus et confirmamus, saluis in premissis iuribus aliorum. Presencium sub imperialis nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. in Monte Chuttis a. d. mill. trecent. sexag. tercio, indiccione prima, XV° kalendas Octobris, regn. nostr. a. decimo octauo, imperii vero nono. — Sub plica: correcta per decanum Glogouiensem. In plica: Per dominum . . imperatorem . . cancellarius. Verso: R(egistrata). Johannes Chremsirensis. (Pečet visící na proužku pergameném velmi porouchána).

*) Srovnej listiny stejného znění dané klášterům Oslavanskému, Starobrněnskému P. Marie, Žďárskému v Nové Říši, sv. Kláry ve Znojmě, Velehradskému, Zábřdovickému a Louckému, Cod. dipl. et epist. Mor. IX, č. 305—312.

17.

Čeněk a Jan, syn jeho, řečení z Potšteina, a Vaněk, bratr Čeněkův, vyznávají, že prodali dědiny své v Slatině, jak je tam Vlček držel, kromě řeky a lesů Dětrichovi z Rychnova a jeho budoucím k rukou Vznaty ze Skuhrova a bratra jejich Vojtěcha také z Rychnova, a slibují dědiny tyto do desk zemských vložiti. (41).

V Žampachu, 15. října 1364.

Nos Czenko et Johannes, filius suus, dicti de Potenstein, et Wanko frater noster eciam de Potenstein, recognoscimus tenore presencium has litteras inspecturis vel audituris, quod vendidimus hereditates nostras in villa Slatina cum omnibus proventibus, sicut Wlczko ibidem tenuit siue habuit, exceptis flumine et siluis, Teodrico de Rychnow et suis successoribus et ad manus Wznatoni de Scuhrow nec non fratri nostro Adalberto eciam de Richnow, quas [sic] quidem bona promittimus eis intabulare manu coniuncta et indiuisa in primis quatuor temporibus vel in secundis aut vltimo in terciis quatuor temporibus omni sine occasione [sic], prout ius terre continet, nisi esset impedimento domine Agnetis in Zampach. Si fuerit aliquod impedimentum, extunc nos promittimus eis in villa Rybna totidem de censu intabulare et ostendere veluti in Slatyna. Et si illa bona in Rybna intabulata fuerint, tunc nobis prius dicta bona in Slatyna debent rediri e conuerso. Insuper quod si secus fecerimus et ipsos prenomatis iam sepe nominata bona in terminis antedictis non intabulabimus, si qua dampna deinde tamen perceperint, que legitime vel racionabiliter demonstrare poterint, tunc nos Czenko et Johannes, filius meus, necnon frater noster Wanko ipsa dampna debemus persolvere integraliter et complere. In cuius rei testimonium sigilla nostra presentibus duximus appendenda. Datum in Zampach a. dom. mill. CCC^oLXIII^o, sequenti [sic] die ante festum Galli confessoris. (Ze tří pečetí na prouzcích pergamenových přivěšených jest poslední utržena).

18.

Gerhard z Bučovic prodává ves Lhotku u městečka Bystrice strýci svému Bočkovi z Kunštatu. (44.)

V Brně, 9. září 1370.

Nouerint vniuersi, quorum apta fuerit noticia subscriptorum, quod nos Gerhardus de Budczowycz publice recognoscimus vniuersis vendidisse nos villam nostram Lhotkam sitam iuxta Bystrzycz opidum, quam assumpseramus hereditarie pro nostra paterna hereditate Budczowycz per permutationem et vendicionem bonorum predictorum a nobili domino Boczkone de Chunstat, awunculo nostro karissimo, eandem villam Lhotkam memoratam predicto domino Boczkoni e conuerso vendidimus et venditam presentibus tradimus pro parata pecunia, quam nobis idem dominus Boczko

actu integraliter numeravit et persoluit, resignamus iusto hereditatis titulo sibi et suis successoribus perpetue valituram. Testes huius sunt: nobiles Artlebus de Starzechowycz, Petrus Hecht de Rossycz, Poto de Holnsteyn et Andreas de Nechwalyn ad premissa singula diligenter rogati. Dat. Brunne a. d. mill. trecent. septuag., feria secunda in crastino Natiuitatis s. Marie. (Na prouzcích perg. přivěšeno 5 pečeti).

19.

Pešl řečený Neumburger, měšťánin Většího města Pražského, vyznává, že k prosbě jeho p. Boček z Kunštatu řečený z Poděbrad dopustil mu do své vůle na svém zboží, aby mohl ve Psářích v tak řečeném Háji vůli míti pod tou úmluvou, aby p. Boček, kdykoli by nepřál jemu anebo jeho lidem vůle míti, měl plnou moc beze všeho protivensství ve své se uvázati. (82).

V Poděbradech, 27. pros. 1370.

Plné znění tohoto listu uveřejněno jest diplomaticky věrně od prof. Aug. Sedláčka v Čas. Mus. král. Českého r. 1887 na str. 517 a 518.

20.

Karel IV, císař římský a král český, obnovuje Albrechtovi z Bergova list daný od krále Jana v Lucemburce dne 13. ledna 1334. (Viz Reg. Boh. et Mor. IV č. 2176, str. 848.). (18).

V Praze, 25. května 1371.

Wir Karl, von gots gnadin romischer keiser, czu allen czeiten merer des richs vnd kunig czu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlich mit disem briefe allen den, die in sehen odir horent lezen, das für vns quam der edel Albrecht von Bergow, vnsir lieber getruwer, vnd bat vns demuticlich, das wir im vnd seynen erben eynen brief, den er von seliger gedechtnuzze etwenne dem hochgebornen Johansen, kunge czu Behem, vnserm vatir, hat, czu loben, czu willen, von newes czu leihen, czu besteten vnd confirmiren gnediclich geruchten, der von worte czu worte alze lautet: Wir Johans, von gots gnadin etc. [Vide Reg. Boh. et Mor. IV a. 1334, 13. Jan. Lucemburch]. Des haben wir durch manigaltige dinst vnd truwe, die der vorgevant Albrecht vns vnd der crone czu Behem oft williclich erczeitet hat vnd noch tun sol vnd mag in kunftigen czeiten, sein redliche bete gnediclich erhort, vnd haben mit wolbedachtem mute, mit rate vnser fürsten, edlen vnd getruwen im, seinen erben vnd nachkomen denselben brief vnd alles das dorinne geschriben stet, in allen seinen puncten, meynungen, stukken vnd articulen, alz er douor von worte czu worte begriffen ist, globt, gewillet, von neuwes gelihen, bestetigt vnd confirmiret, loben, willen, leihen von newes, besteten vnd confirmiren in den mit rechtir wissen vnd kuniglicher mechte-volkomenheyt, vnd gebieten allen czudern, vrzedniken vnd andern amptluten der cron des kungrichs czu Behem, vnsern lieben getruwen,

das die den vorgeanten Albrecht, seine erben vnd nachkomen bei dem vorgeschriben brieue vnd bey allem dem, dass dorinne begriffen ist, bleiben lazzen vnd sie doran nicht hindern, noch irren in dheyneweiz, sundir sie doby von vnsern wegen schutzen vnd schirmen, alz sie vnser swere vngenad vormeyden wellen. Mit vrkund dicz brieue vorsigelt mit vnser keiserlichen maiestat ingesigele. Geben czu Prage noch Crists geburd dreyczehen hundirt jar dornach in dem ayn vnd sibenczigisten jare, am pfingstag, vnser reiche in dem funf vnd zwenczigstem vnd des keisertums in dem sibenczenden jare. — In plica: Per cesarem P. Jaur[ensis]. Verso: R(egistrata) Nicolaus de Praga. (Majestát císaře dosti dobře zachovalý s contrasigillem visí na proužku pergamenovém.)

21.

Císař Karel IV daruje Půtovi z Častolovic 100 kop gr. č. ročního úroku na svém koňském clu na Malé Straně Pražské. (5).

V Budyšíně, 15. srpna 1374.

Wir Karl, von gotes gnaden romischer keyser, czu allen czeiten merer des reichs vnd kunig czu Beheim, bekennen vnd tun kunt öffentlich mit diesem brieue allen den, die yn sehen oder horen lesen, das wir haben angesehen getrewe vnd nutze dienste des edlen Pothen de Czastolowicz, hawptmannes czu Lusitz, vnser lieben getrewen, die er vns vnd der cronen czu Beheim von langer czeit her vnvordrozzentlich getan hat, teglichen tut vnd noch tun sal vnd mag in kunfftigen czeiten, vnd dorumb mit wolbedachtem mute vnd mit rechter wissen haben wir ym gegeben vnd beschieden, geben vnd bescheiden ym auch mit diesem brieue hundert schok behemischer grozze czinses vff vnserm rosczolle in der Kleynen stat czu Prage jerlichen vffczuheben vnd die czu haben vntcz an vnser oder vnser erben vnd nachkomen, kunige czu Beheim, widerrufen. Dorvmb so gebiten wir vnserm camerer czu Behem vnd allen andern vnsern amptluten, die nu sein oder in czeiten werden, das sie den obgenannten Pothen an den vorgeanten jerlichen hundert schocken, als dovor begriffen ist, nicht hindern in dheyneweiz, als verre sie vnser vngnade vormeyden wollen. Mit vrkunt dicz brieues vorsigelt mit vnser keyserlichen maiestat ingesigele. Der geben ist czu Budissyn nach Crists geburt dreyczehnhundert jar dornoch in dem vier vnd sibnczigstem jare, an vnser Frawen tage Assumpcion, vnser reiche des romischen in dem new vnd zwenczigstem, des beheimischen in dem acht vnd zwenczigstem vnd des keysertums in dem czwenczigstem jare. — Sub plica: Per dominum magistrum curie Theodoricus Damerowensis. — Verso: R(egistrata). Wilhelmus Kortelangen.

22.

Čeněk z Bučovic, hlavní dlužník a správce, a rukojmové jeho slibují pánům z Kunštatu v listu tomto jmenovaným v Bučovicích zboží, jež Anežka, matka téhož Čenka, věnem držela, na prvním sněmu zemském osvoboditi, spraviti a z desk zemských vyvaditi. (83).

V Hodoníně, 11. dubna 1375.

Nos Cenko de Budessowicz, debitor et disbrigator principalis, Henslico de Leuchtemburg dictus de Byetow, Wilhelmus de Sternberg dictus de Zlina, Jurzico de Leuthemberg alias de Byetow, Sczetyn de Zesdanicz, huius pacti fideiussores et disbrigatores, recognoscimus ten. presen. vniuersis, quod nobilibus Boczkoni, supremo regni Boemie camerario, Hinconi et Johanni fratribus germanis de Chunstat alias de Podyebrad, et ad manus fideles Erhardi de Chunstat et Johannis Pusca de Chunstat promisimus et presentibus spondemus bona fide nostra, manu coniuncta in solidum et indiuisim, bona illa in Budessowicz, que Agneska, genitrix ipsius Cenkonis, dotalicio in suo tenuit et possedit, primo in colloquio wlgariter snem dicto nobilium et baronum terre, velud ius ipsius terre requirit, libertare, disbrigare et de tabulis terre exponere et extabulare sine omni occasione et protraccione. Et si que ultra continenciam tabularum terre essent iuxta adinuentum dominorum, que prefatis Boczkoni, Hinconi, Johanni et cuius ad manus promisimus, facienda forent, illa quidem spondemus sincera fide facere et adimplere sine fraude. Quod si non fecerimus singula prenotata, quod Deus auertat, extunc elapsis quatuor ebdomadis primum post colloquium tenemur et promittimus pura fide quadringentas marcas graues grossorum denar. prag. morauici ponderis et pagamenti in domo Brunne, vbicumque nobis per antefatos fuerit deputata, reponere indiuisim sine omni dolo. Que si non fecerimus, extunc quemcumque ex nobis prenotatis duxerint amonendum, et summa pecunie prescripte non fuerit posita et persoluta dicto in termino, tunc yllico prenominati Boczko, Hincó, Johannes et manus ad cuius existit promissum, habebunt plenam, liberam ac omnimodam facultatem easdem quadringentas marcas graues inter iudeos seu christianos conquirere et recipere nostrum omnium dampna super nostra. Que quidem singula dampna vna cum vsuris desuper acretis et que legacionibus, raysis, nuncciis et expensarum quibusuis insuper factarum, que ipsi soli prefati creditores nostri dicere presumpserint, id ipsa vniuersa dampna nostra debent esse et non eorum. In cuius rei euidenciam et robur de certa nostra sciencia et voluntate sigilla nostra presentibus sunt appensa. Dat. et act. in Hodonyn a. d. mill. trecent. septuag. quinto, feria quarta post dominicam Judica proxima. (Na proučcích pergam. přivěšeno pět pečeti).

23.

Hánek z Křižánek zapisuje se s 1 $\frac{1}{2}$ lánem dědin a příslušenstvím jich ke službě manské ke hradu Litickému s jedním koněm 3 kopy gr. praž. ceny majícím v brnění a se samostřilem. (84).

Bez místa, 24. srpna 1376.

Nouerint vniuersi, quod ego Hanko de Krzysanek recognosco tenore presentium publice vniuersis, quod non coactus neque compulsus, sed mea libera et bona voluntate ad hec accedente me, heredes et meos successores cum vno et dimidio laneo agrorum et singulis vtilitatibus et pertinenciis ad ipsos agros ibidem in Krzysanek spectantibus ad castrum Lytycz prescripsi et presentibus prescribo, et promitto in equo trium sexagenarum gr. prag. valente cum lorica et vna balista perpetuo deservire, quocumque uel quicquid dominus predicti castri aut suus purgrauus, qui pro nunc est aut pro tunc fuerit, michi, heredibus et meis successoribus mandauerint; condicione nichilominus addita tali, quod si in obsequio uel necessitate prefati domini et possessoris protunc eiusdem castri equ[u]s michi Hankoni predicto uel meis successoribus pretactis decederet, destrueretur seu modo quocumque amitteretur, quod tunc dominus uel possessor prelibati castri Lytycz, protunc qui fuerit aut pronunc est, debet et tenebitur michi, heredibus seu successoribus meis alium equ[u]m eque bonum uel meliorem restituere, presentare et sine omni contradiccione dare. Ceterum dominus Boczko promisit pro se, heredibus et suis successoribus michi sepefato Hankoni meisque heredibus et successoribus, quod quandocumque seruicium illud, videlicet cum equo trium sexagenarum valente, lorica et balista, ad nominatum castrum facerem uel facerent, quod tunc me, heredes uel successores meos ulterius ad nulla alia seruicia poterit nec debet premere et coarthari neque aliquam inferre violenciam. In cuius rei euidentiam et testimonium sigilla Vlrici purgrauii et Sdenkonis fratrum de Lipka ad preces meas instantiuas una cum sigillo meo ad maiorem cautelam et robur presentibus sunt appensa. Dat. et act. a. d. mill. trecent. septuag. sexto, in die sancti Bartholomei apostoli gloriosi. (Na proučcích perg. jsou přivěšeny tři pečeti).

24.

Císař Karel IV. dává Půtovi z Častolovic, Půtovi jeho synu a jich dědicům právo nápadní na všecko manské zboží Oty a Petra bratrů z Bergova, kteří bez mužských dědiců manských zemřeli. (6).

V Praze, 3. února 1377.

Wir Karl, von gotis genaden romischer keiser, zu allen zeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlich mit disem briue allen

den, die yn sehen oder horen lesen, das wir durch getreuer, steter vnd vnuerdrossener dinste willen, die vns der edel Pothe von Czastolowicz, vnser hauptman zu Lusicz vnd lieber getrewer, vormalis offte vnd dicke getan hat vnd furbas desto williclicher tun mag in kumfftigen czeiten, demselben Pothen dise besondere gnade getan haben, vnd tun ym auch die mit wolbedachtem mute, rechter wissen vnd kuniglicher macht zu Beheim in craffte dicz brieues: wer is sache, das die edeln Otte vnd Peter gebrudere von Bergaw, vnser lieben getrewen, ane eliche lehenserben mannes geslechte sturben vnd abegiengen, das denne alle vnd igliche yre guter, wie die genant vnd wo die gelegen seyn, nichtes vsgenomen, die von vns als einem kunige zu Beheim zu lehen ruren, uff den vorgeannten Pothen von Czastolowicz, Pothen seinen son, vnd yr beider erben lediclichen vnd ane allirley hindernusze geuallen sullen. Vnd die vorgeannten Pothe vnd Pothe, seyn son, vnd yre erben sullen denne alle suliche guter von vns, vnsern erben vnd nachkomen kunigen vnd der cronen zu Beheim zu rechtem lehen und in allen sulichen freiheiten vnd rechten haben, halten vnd besiczen, als sie die vorgeannten gebruder vom Bergaw yczunt haben vnd besiczen. Mit urkund dicz brieffs versigelt mit vnsrer keiserlichen maiestat insigel. Geben zu Prage nach Crists gepurte dreiczenhundert jare dornach in dem sibenvndsibenczigisten jare an sante Blasius tage, vnser reiche in dem eyn vnd dreissigisten vnd des keisertums in dem czweyvndczwenczigisten jare. — In plica: De mandato domini imperatoris Nicolaus Camericensis prepositus. — Verso: R(egistrata). Wilhelmus Kortelangen. (Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový.)

25.

Císař Karel IV. zavazuje se nahraditi všecku škodu Půtovi z Častolovic, hejtmanu v Brani-borsku nad Odrou, s nímž se byl smluvil, aby v té zemi se 60 ozbrojenými, kdykoli by toho bylo potřeba, landfrid uhájil. (7).

V Tangermündu, 16. října 1377.

Wir Karl, von gotis genaden romischer keyser, czu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlichen mit disem brieue allen den, die yn sehen oder horen lesen. Wanne wir vmb sulichen lantfride, den wir nehsten in vnserm lande vbir Oder zu frumen vnd nucze desselben landes gemacht haben, mit dem edlen Pothen von Czastolowicz, vnserm hauptman doselbist vbir Oder vnd lieben getrewen, vbirkumen seyn, das er mit sechczig gewapenten, als offte sich das geburet, volgen vnd sulichen lantfride als eyn hauptmann verstehen sulle, douon mit wolbedachtem mute vnd rechter wissen, so stehen wir ym vnd denselben sechczigen fur vns vnd vnsrer erben, marggrauen zu Brandenburg, fur

redlichen schaden, den sie bynnen des, als derselbe lantfrid weret, nemen wurden vnd redlichen beweisen mugen, vnd sullen vnd wollen sie des gutlichen vnd genczlichen abenemen vnd doran schadelos halden ane allis geuerde. Mit urkunde dicz briues versigelt mit vnsrer keiserlichen maiestat insigele. Geben zu Tangermunde nach Crists geburte dreiczenhundert jare, dornach in dem sibenvndsibenczigisten jare an sante Gallen tage, vnserr reiche in dem czweyvnddreissigisten vnd des keiseriums in dem dreyvndczwenczigisten jaren. — In plica: De mandato domini imperatoris de Poznania Nicolaus. — Verso: R(egistrata). Wilhelmus Kortelangen. (Na perg. proužku visí cís. majestát mající contrasigillum).

26.

Václav, římský a český král, dovoluje Bočkovi z Poděbrad poručníky synů a dcer svých, jakož i zboží svého za času života i při smrti zříditi a jim děti své ke správě svěřiti. (85).

V Budějovicích, 9. pros. 1381.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus tenore presencium vniuersis, quod pensatis benigne constanter fidei puritate et gratis seruiciorum meritis nobilis Boczkonis de Podiebrad, fidelis nostri dilecti, quibus nobis complacuit gratuite et inantea debebit et poterit uberius complacere, sibi non per errorem aut inprouide, sed animo deliberato et de certa nostra sciencia gratiam hanc fecimus et auctoritate regia Boemie facimus per presentes, quod ipse filiorum et filiarum nec non bonorum suorum singulorum in vita vel in morte ydoneas quascumque personas vel personam tutores vel administratores constituere vel perficere possit et valeat, ipsamque huiusmodi suorum filiorum et filiarum ac eciam bonorum singulorum tuicionem, administracionem seu gubernacionem huiusmodi persone committere vel personis iuxta ritum regni nostri Boemie fideliter et legaliter exercendam; mandantes regni nostri Boemie officialibus ceterisque nostris fidelibus vniuersis firmiter et districte, quatenus predictos tutores seu administratores, quos prefecerit, vt premittitur, in administracione, tuicione seu gubernacione memorata per eosdem legaliter et fideliter facienda non impediant seu sinant per quempiam quomodolibet impediri, prout indignacionem nostram voluerint euitare. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Budweys a. d. mill. trecentesimo octuagesimo primo, die nona Decembris, regnorum nostrorum a. Boemie XIX°, Romanorum vero sexto. — In plica: Ad mandatum dom. regis referente domino Cussinkone [sic] Martinus scolasticus. — Verso: R(egistrata) Johannes Lust. (Pečeť visela na proužku pergamenovém.)

27.

Jošt, markrabí a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatů za služby hrad Pyšelec s ročním úrokem na svém dílu ve městě Jevíčku, v městečku Bystřici a na vseh v listině jmenovaných. (45).

V Brně, 16. srpna 1384.

Wir Jost, von gots gn. marggraff vnd herre czu Merhern, bekennen vnd tun kunt offentlich mit disem brieffe allen den, die yn sehen oder horen lezen, das wir dem edlen Erharten von der Chunstat durch seiner dinste willen, die er vns hat getan vnd furbas tun sol in czukumfftigen czeiten, das huser Pisschelec mit allem dem jerlichen czinse, den wir haben vff vnser stat czu Gewicz, mit vnserm teyle des marcktes Bistrzicz, den wir haben, vnd mit den nochgeschriben dorfern vnd merckten, das is Albrechticz, Bratrossyn, Wyr, Swarcz, Rosna, Jablone, Piczuly, Bohunow, Roweczna, Chudowin, Polem, Studnicz, Rokytne, Heralticz, Lhota, Pohledecz, Zubrzy, Trestne, Corusna, Olesniczka vnd Starcz, Brtnicz den marcke mit dem czolle doselbest, vnd ouch Salwicz, mit welden, pusschen, wyssen, weyden, mulen, meygerhoffen, vorwerken vnd mit allen andern iren czugehorungen, mit wassern, fliezen, visschereyen, als sy in iren greniczen gelegen sein, gegeben haben vnd geben ouch in krefft dicz brieffes vnd meynen, das derselbe Erhart die obgenanten veste, merckte vnd dorffer mit allen iren czugehorungen, als obgeschriben steet, vnd mit dem jerlichen czinse in der obgenanten vnser stat Gewicz haben, halden vnd alle seine lebtage, dieweile er vns dienet, sulle besiczen, vszgenomen die landsture, die man nennet die berne, den wir vns behalden an den obgenanten guetern. Mit vrkunt dicz brieffes vorsigelt mit vnserm anhangunden ingesigel. Geben zu Brunne noch Crists geburt dreyczenhundert jare, dornoch in dem viervndachczigsten jare, des nechsten errtags noch vnser frawen tag Assumpcionis. — In plica: Ad mandatum dom. marchionis Nicolais prothonotarius. (Pečet z červeného vosku visí na proužku pergamenovém).

28.

Václav, římský a český král a vévoda lucemburský, svěřuje Půtovi z Častolovic jakožto hejtmantu správu celého vévodství Lucemburského, vši země, všech hradů, měst atd., ničeho nevyjímaje, dává mu plnou moc úředníky ustanovovati i sesazovati, manství udíleti a vše jménem jeho činiti, co za dobré uzná. (8).

V Koblenci, 11. pros. 1384.

Wir Wenczlaw, von gots gnaden rom. kunig zu allen zeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim vnd herczog zu Luczburg, bekennen vnd tun kunt offen-

lich mit diesem brief allen den, die in sehen oder horen, das wir durch sunderlicher trewen willen, der wir vns zu dem edlen Pothen von Czastolowicz, vnserm rate vnd liben getrewen, genczlich vorsehen, vnd die er ouch in diensten seliger gedechtniss vnser herren vnd vaters keiser Karles, dieweilen er lebte, nuczlichen vnd vorsichtlichen erzeiget vnd getan hat, vnd nemlichen das bey vnsern czeiten fride vnd gnade in vnsern landen des herzogtums czu Luczemburg bestalt vnd besorget werden, mit wolbedachtem mute vnd rechter wissen dem egenanten Pothen von Czastolowicz das gancze herzogtum czu Luczemburg vnd alle vnd igliche des ganczen herzogtums zu Luczemburg lande, slosse, stete, manscheft, vesten, czolle, bete, renten, nucze, gulten, guter vnd leute, cristen vnd juden, nichts nicht vsgenomen als vnserm hauptman in dem herzogtum zu Luczemburg von vnsern wegen empfolhen haben, vnd empfelhen ym die vnd geben in crafft dicz briefes demselben Pothen von Czastolowicz als vnserm hauptman zu Luczemburg gancze vnd vollkommen macht, dasselbe herzogtum zu Luczemburg, seine lande, slosse, stete, manscheft, vesten vnd darynn vnser ampte vnd amptlute zubestellen, zu seczen vnd entseczen, alle vnser czolle, bete, renten, nucze, gulte vnd guter ynzuvordern vnd vfczuheben, quittanczien doruber zu geben, vnd mit allen den vnsern doselbst cristen vnd juden zu schaffen vnd zu bestellen, zu tun vnd zu lassen, vnd nemlich furbas hauptlute vnd amptlute seczen vnd entseczen, alle vnd igliche lehen, geistliche vnd wertliche, zu leihen, als dicke des alles oder ir igliches note geschicht, vnd mit namen alle vnd igliche sachen des egenanten herzogtums zu Luczemburg, nichts nicht vsgenomen, zu schaffen vnd zu bestellen vnd doran von vnsern wegen zu tun vnd zu lassen, wie im das allernuczlichist dunket. Vnd was er also von vnsern wegen in dem egenanten herzogtum bestellet, schaffet vnd tut, das sol gancze craft vnd macht haben in aller massen, als abe wir das selber teten. Dorumb gebieten wir allen vnd iglichen, epten, clostern, probsten, grefen, freyen, dinstluten, rittern, knechten, steten, hauptluten, amptluten, czolnern, burgern, gebawern vnd vndersessen vnser herzogtums zu Luczemburg, in welcher adel, eren, wurden oder wesen die sein, das sie dem egenanten Pothen als vnserm hauptmann zu Luczemburg von vnsern wegen in allen sachen gehorsam vnd gewartend sein sollen, vnd im ouch getrewlich vnd ernstlich helfen vnd raten gleicherweis als vns selber. Mit vrkunt dicz briefs versigelt mit vnser kuniglichen maiestatsinsigel. Geben zu Koblencz noch Crists geburd dreizehnhundert jar, vnd dornach in dem virvndachzigisten jare, des suntags vor sand Luczientag, vnser reiche des behmischen in dem XXII und des romischen in dem newnden jaren. — In plica: ad mandatum domini regis Lampr[echtus], Bambergensis episcopus, cancellarius. — Verso: R(egistrata.) Franciscus de Gewicz. (Privěšen majestát na proužku pergamenovém s contrasigillem.)

29.

Václav, římský a český král a vévoda lucemburský, dává Půtovi z Častolovic, hejtmanu svému v Lucemburce, plnou moc, hrady, zámky, statky, města, důchody, úroky, s jejich právy a příslušenstvími, k vévodství Lucemburskému náležejícími aneb náleževšími, avšak odcizenými, zase vyplatiti a k němu přivésti. (9).

V Aschaffenburg, 23. pros. 1384.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim vnd herczog zu Luczemburg, bekennen vnd tun kunt offentlichen oc, das wir mit wolbedachte[m] mute, gutem rate vnd rechter wissen durch vernunft vnd trewe willen, als wir an dem edlen Boten von Czastolowicz, vnserm hauptmann zu Luczemburg vnd lieben getrewen, erkennen, im gancze macht vnd gewalt geben haben vnd geben im den in kraft dicz briefes als ein herczog zu Luczemburg, was slosse, vesten, guter, stete, dorfer, renten, cinse, mit allerley vnd iglichen iren rechten vnd zugehorungen, die zu dem herzogtum vnd herschaft zu Luczemburg gehoren oder gehoret haben, douon entrant oder komen sein, das er dieselben alle vnd besunder mit recht vnd bescheidenheit wider dorzubringen vnd fugen solle vnd moge, vnd was er also wider dorzubringet mit recht oder bescheidenheit, das ist vnser wille vnd wort, vnd wollen das stete vnd gancze haben. Mit vrkunt dicz briefs versigelt mit vnser kuniglichen maiestatsinsigel. Geben zu Aschaffenburg noch Crists geburde dreyzenhundert jare, vnd dornach in dem vier-vndachzigisten jaren, des freitages noch sand Thomas tage, vnser reiche des beheimischen in dem czweivndczweinczigisten vnd des romischen in dem newnden jaren. — In plica: Per dom. ducem Teschinensem Martinus sco[lasticus]. — Verso: R(egistrata). Franciscus de Gewicz.

30.

Václav, římský a český král, dává Ješkovi Čúchovi, maršálkovi svému, milost, že může pořízení činiti o všech zbožích svých, jež má anebo míti bude, a zvláště o vseh Lobkovicích a Mlékojedech. (26).

V Praze, 11. února 1385.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus tenore presencium vniuersis, quod habito respectu ad multiplicia fidelia et studiosa obsequia, que Jesco dictus Czuch, marescallus et fidelis noster dilectus, maiestati nostre accurato studio dudum exhibuit, exhibet cottidie et exhibere debebit et poterit prestancius in futurum, non inprouide neque per errorem, sed animo deliberato, sano fidelium nostrorum accedente consilio, regia auctoritate Boemie et de certa

nostra sciencia eidem Jesconi hanc gratiam fecimus et facimus per presentes, vt videlicet ipse vniuersa et singula bona sua, que inpresenciarum obtinet, uel processu temporis acquirere poterit deo dante, in quibuscumque consistent, quibusve specialibus et expressis possint vocabulis designari, et signanter villas Lobcowicz et Mleco-gied cum vniuersis et singulis ipsarum pertinenciis, nec non et pleno dominio, prout in ipsarum villarum possessione pacifica ad presens fore dinoscitur, dare, donare, assignare et legare in vita seu in morte possit et valeat cuicumque seu quibuscumque personis, ecclesiasticis dumtaxat exceptis, et alias de ipsis disponere, prout sibi melius, vtilius et conueniencius videbitur expedire; decernentes et auctoritate regia Boemie omnino volentes, quod talis uel tales, cui uel quibus prefatus Jesco bona sua huiusmodi dederit, donauerit seu assignauerit, ipsa bona sine cuiuscumque hominis impetitione, contradiccione et impedimento habere, tenere possint et valeant ac legitime possidere. In casum vero, quo dictum Jesconem absque legitimis masculini sexus heredibus mori contingat, dispositione bonorum suorum huiusmodi minime consumata, extunc vni vel pluribus ex fratribus suis germanis bona sua predicta in toto uel in parte iuxta sue voluntatis arbitrium dare poterit et eciam assignare. Quam quidem donacionem seu assignacionem obtinere volumus plenariam roboris firmitatem. Verum si in donacione, legacione seu deputatione huiusmodi prefatus Jesco nullum penitus ex fratribus suis nominauerit seu expresserit, extunc vniuersa et singula bona sua, que, vt premittitur, nunc obtinet uel in futurum acquirere poterit, ad fidelem nostrum Pesconem dictum Oczas de Zassady patrem suum, Jesconem, Herssonem, Jesconem, Jesconem et Jesconem fratres suos, directo iure successionis venire debeant et deuolui. Ceterum de vberioris munificencie nostre dono volentes dicto Jesconi gratiam facere ampliorem, regia auctoritate predicta decernimus, vt prefatus Jesco et heredes sui legitimi huiusmodi bona sua pro nunc acquisita et in posterum acquirenda sine impedimentis cuiuspiam habere, tenere et pacifice debeant possidere, quodque ipsis viuentibus prefato Pesconi patri et fratribus dicti Jesconis nullum penitus ius, quoad assecucionem bonorum ipsorum competere debeat quouis modo, nisi in eum euentum, quo ipsum Jesconem absque legitimis masculini sexus heredibus decedere contingeret, vt prefertur; supplentes omnem defectum, si quis ratione consuetudinis regni Boemie uel sollempnitatis obmisse seu alio quouis modo compertus fuerit in premissis, quibus omnibus, in quantum presenti gracie nostre obuiare possent, predicta auctoritate regia et de certa nostra sciencia penitus derogamus. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. octuag. quinto, die XI mensis Februarii, regnorum nostrorum a. Boemie vicesimo secundo, Romanorum vero nono. In plica: Per dom. ducem Thessinensem Wlachnico de Weytenmule. — Verso: R(egistrata). Bartholomeus de Noua Ciuitate. (Na listu přivěšena pečeť majestátní na proužku pergamenovém s contrasigillem.)

31.

Václav, řečený Kratař z Třebestovic, hlavní dlužník, a Albert, řečený Sirotek, Markvard a Sezema vlastní bratři z Jezeřan, rukojmové jeho, vyznávají, že jsou dlužni Bočkovi z Kunštatu jinak z Poděbrad, a Matějovi, faráři ve Kři, anebo tomu, kdo by tu farářem byl, 10 kop gr. praž., a slibují dluh ten v půl létě ode dne napomenutí bez odkladu zaplatiti pod ležením v Nymburce. (86).

Bez místa, 23. června 1385.

Nos Wenceslaus dictus Kratarz de Trziebestowicz, debitor principalis, Albertus dictus Syrotek, Marquardus et Sezema fratres germani de Jezerzian, fideiussores ipsius, recognoscimus ten. pres. vniuersis nobili viro domino Boczkoni de Cunsthat alias de Podyebrad, domino Mathie, plebano in Krzssy, uel alio, quicumque pro tempore fuerit plebanus ibidem, in decem sexagenis gr. prag. denariorum ex causa veri mutui debitorie obligari, rite racionabiliterque teneri; quas quidem pecunias promittimus eisdem bona nostra fide sine dolo malo quolibet in solidum manu coniuncta et indiuisa a die monicionis ipsorum in medio anno persolvere et pagare indilate. Quod si non fecerimus, [atd. ležení v Nymburce]. In cuius rei testimonium sigilla nostra propria de certa nostra sciencia in maius robur omnium premissorum presentibus sunt appensa. Act. et dat. a. d. mill. trecent. octoag. quinto, feria sexta in vigilia s. Johannis Bapt. (Na proučcích perg. jsou přivěšeny 4 pečeti.)

32.

Jošt, markrabě a pán moravský, dává Erhartovi z Kunštatu a jeho mužským dědicům městečko své Napagedly s tvrzí, mýtem a jiným příslušenstvím v pravé manství. (46).

V Brně, 27. ledna 1386.

Jodocus, d. gr. marchio et dominus Mor., nobili Erhardo de Cunstath, fideli nostro dilecto, liberalitatem nostre gracie et fauorem. Fidelis dilecte. Vt tue fidei vigilans diligencia in obsequiis nostris multiplicatis nostre munificencie beneficiis ad honorem nostrum et commodum feliciter augeatur, tibi et tuis masculini sexus heredibus opidum nostrum Napagedl cum municione ibidem, theloneo, molendino, censibus, redditibus, prouentibus, fructibus, usufructibus, emolumentis et aliis, in quibuscunque generibus fuerint seu qualitercumque specialibus nominibus appellari valeant, pertinentiis vniuersis, que ad idem oppidum pertinere antiquitus [dinoscuntur], nichil excluso penitus, ad uerum, iustum et legitimum feudum et obsequiale omagium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia dedimus, donauimus, erogauimus, damus, donamus et virtute presencium matura deliberacione preuia erogamus, per te et tuos heredes masculos dumtaxat, ut predicatur, iusto feudali seu omagiali titulo

tenendum, habendum, possidendum pariter et fruendum, sic quod nobis tu et tui heredes masculi de bonis predictis more aliorum vasallorum nostrorum obsequioſe fidei constanti sollicitudine famulentur. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum. Dat. Brunne a. d. mill. trecent. octog. sexto, sabbato proximo post Conversionem s. Pauli. — Sub plica: Ad mandatum domini marchionis Andreas notarius. (Pečeť není zachovaná.)

33.

Prokop, markrabě moravský, potvrzuje Erhartovi z Kunštatu darování 4000 kop gr. praž. na městě Třebové s příslušenstvím od bratra svého učiněné. (47).

V Kunovicích, 1. února 1386.

Nos Procopius d. gr. marchio Mor. not. fac. ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad obsequioſe fidei vigilem constanciam nobilis Erhardi de Chunstat, fidelis nostri dilecti, qui illustris fratris nostri pariterque nostris conspectibus se gratum exhibuit, honori dicti nostri fratris ut nostro seu comodis prompta semper sollicitudine famulando, donacionem quatuor milium marcarum gr. denar. prag. morauici numeri super ciuitate Trzebowa pertinenciarumque ipsius, villis, molendinis, piscinis, riuibus, fluminibus, censibus, redditibus, proventibus, siluis, nemoribus et aliis, quibuscumque censeantur nominibus, pertinenciis vniuersis, cum pleno iure et dominio, nichil excluso penitus, prout ad eadem bona antiquitus huiusmodi pertinencie spectauerunt, per dictum nostrum fratrem factam laudantes, approbantes, animo maturo deliberato, voluntate libera de nostra certa sciencia presentibus confirmamus; addentes, si vmquam dictum nostrum fratrem nobis prius viam vniuerse carnis ingredi contigerit, dicta bona ab ipso seu heredibus suis non eripere, nisi prius sibi aut suis heredibus de dictis quatuor milibus marcarum ad plenum satisfecerimus et in toto. Volumus eciam, vt si quis hanc litteram de sua voluntate heredumque suorum habuerit, omne ius in dicta ciuitate seu ipsius pertinenciis sibi prout predicto Erhardo aut suis heredibus competere, nec ab ipso sepefata bona eripi debere, nisi sibi de prenominalis quatuor milibus marcarum plenarie et in toto fuerit satisfactum. Dat. Kunowicz a. d. mill. trecent. octuag. sexto, in vigilia Purificacionis s. Marie virg. glorioſe. (Pečeť schází.)

34.

Jošt, markrabě a pán Moravy, daruje Erhartovi z Kunštatu 4000 hřiven gr. praž. na zboží svého města Třebové s příslušenstvím.

V Brně, 6. srpna 1386.

Nos Jodocus d. gr. marchio et dominus Mor. not. fac. ten. pres. un., quod habito respectu ad obsequioſe fidei vigilem constanciam nobilis Erhardi de Cunstath,

fidelis nostri dilecti, qui nostris conspectibus se gratum exhibuit, honori nostro et comodo prompta semper sollicitudine famulando, sibi et suis heredibus quatuor milia marc. gr. denar. prag. morauici pagamenti in bonis et hereditatibus ciuitatis nostre Tribouie et pertinenciis ipsius, villis, molendinis, piscinis, riuis, fluminibus, censibus, redditibus, prouentibus, siluis, nemoribus et aliis, quibuscumque censeantur nominibus, pertinenciis vniuersis, nichil excluso penitus, prout ad eadem bona antiquitus huiusmodi pertinencie spectauerunt, animo deliberato ac de certa nostra sciencia deputauimus, dedimus, donauimus et virtute presencium donamus, damus et matura deliberacione preuia deputamus per ipsum et heredes ipsius bona predicta integraliter et in toto habenda, tenenda, fruenda et absque omni impedimento nostro et successorum nostrorum, marchionum Moraue, tam diu possidenda, quousque sibi seu suis heredibus nos uel successores nostri, marchiones Moraue, prefata quatuor milia deputata dederimus, soluerimus, assignauerimus plenarie et in toto. Et quicumque hanc litteram de voluntate ipsius Erhardi uel heredum ipsius habuerit, illi nos, prout ei in predictis pecuniis obligari fatentes, bona predicta ab eo eripere non debemus, nisi sibi prius easdem pecunias integraliter solueremus. Presencium sub nostro apenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. octog. sexto, feria secunda proxima ante festum s. Laurencii. (Pečet visí na proužku pergamenovém.)

35.

Jošt, markrabě a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu tvrz Týnec s městečkem Týncem, mlýn s osmi koly a právem podacím kostela, ves Tvrdonice, dvůr poplužní se dvěma poplužními, mlýn se čtyřmi koly a podací kostela, ves Kostici, městečko Landshut, ves Dluhonic, ves Opatovice s poplužím a podacím kostela, ves Hrušky, která se jinak Birnbaum jmenuje, i se vším příslušenstvím. (48).

V Prase, 14. září 1386.

Jodocus, d. gr. marchio et dominus Mor., not. fac. ten. pres. vniuersis, quod perpendentes fidelia seruicia nobilis Erhardi de Cunstat, nostri fidelis dilecti, quibus ipse in obsequiis nostris continuati exercicii diligencia pro honore nostro et comodo sollicite et utiliter laborauit, sibi et suis heredibus bona nostra inferius distincte et specificie nominata, videlicet municionem Tynecz cum opido Tynecz et molendinum cum octo rotis et ius patronatus ecclesie, villam Twurdonicz et curiam allodiam cum araturis duabus, molendinum cum quatuor rotis et collacionem ecclesie, item villam Costicz, item opidum Landshut et villam Dluhonicz, villam Opatowicz cum vna aratura et collacione ecclesie, item villam Hrusky, que Pirpawm alio nomine nuncupatur, cum omnibus earum allodiis, araturis, curiis, agris cultis et incultis, montibus, collibus, vallibus, siluis, rubetis, nemoribus, fluminibus, riuis, aquis aquarumve de-

cursibus, piscinis, pratis, pascuis et vineis, censibus, redditibus, prouentibus, vsibus, usufructibus et aliis, quibuscumque censeantur specialibus nominibus, pertinentiis et vtilitatibus vniuersis, mero et pleno dominio, cum iure patronatus ecclesiarum, ut premittitur, metis, limitibus, gadibus, graniciis, circumferenciis, quemadmodum ipsa bona ab aliis bonis circumadiacentibus circumferencialiter antiquitus sunt distincta, theloneis, nullo alio excluso in eis, nisi dumtaxat vno theloneo in Landshut, quod de ponte ibidem trans flumen Morawe recipitur, quod quidem theloneum pro nostra camera et successorum nostrorum, marchionum Moraue, reseruamus, nichil aliud in bonis predictis pro nobis, heredibus et successoribus nostris penitus reseruando, animo deliberato ac de certa nostra sciencia in veram et iustam hereditatem et hereditariam possessionem dedimus, donauimus, contulimus et virtute presencium damus, conferrimus [sic] et donamus per ipsum et heredes ipsius bona predicta omnia et singula, prout superius specificè sunt expressa, hereditario titulo possidenda, habenda, tenenda, regenda et in usus proprios vendicione, permutacione uel alio quouis modo tamquam bona hereditaria et naturalia conuertenda. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Prage die Exaltacionis sancte Crucis a. d. mill. trecent. octog. sexto. — In plica: Ad mandatum dom. marchionis Andreas protho-notarius. (Pečeť červená visí na proužku pergamenovém).

36.

Jan z Dobrušky a rukojmové jeho slibují pod tisícem kop gr. praž. poslušni býti i mocně držeti a trpěti vše, co by pan Půta z Častolovic vyřekl o hlavu a o smrt páně Znatovu ze Skuhrova. (10).

Bez místa, 15. pros. 1387.

Já Jan z Dobrušky, těchto podepsaných úmluv první dlužník, Štěpán bratr jeho vlastní ottad z Dobrušky řečený, Smil a Oldřich bratři z Holic řečená z Štermberka, Heřman a Beneš bratři z Chúsňíka, Beneš z Hrchína z Rysmburka řečený, Arnušt z Črnčic, za mě a se mnú rukojmie, vyznávámy všem, ktož tento list čísti nebo slyšeti budú, že slibuju svú plnú věrú, jednu rukú nerozdielnú puod tisíc kop gr. stříbr. dobrých rázu praž. poslušni býti i mocně držeti a trpěti to všecko, co by pan Puota z Častolovic mezi námi vypověděl a vyřekl o hlavu a o smrt páně Znatinu někdy řečeného z Skuhrova, ničehož nic o tu smrt a o tu hlavu nevynímajíc. Pak-li bychom toho dříve řečeného pana Puoty poslušni nebyli a toho všeho, co by vypovědl [sic] mocně, nadrželi, a to řečí neb skutkem přerušili, tehdy ihned beze vsie omluvy panu Puotě a panu Ješkovi z Nového Hradu z Lichtmburka řečenému mámy i slibuju ty peníze svú věrú i svú ctí plniti. Pak-li bychom neplnili,

atd. [lezení v Hradci Králové]. Nadto nade vše událo-li by se panu Janovi, prvniemu dlužníkovi, snítí světa tohoto a umřieti dříve, než by pan Puota o tu hlavu a smrt vypovědl [sic], tehdy my rukojmie všech úmluv i plnění prázdní býti mámy, a tento list nemá nižádné moci mieti. A toho všeho na svědomie naše pečeti s naší všech dobrú volí tomuto listu jsú přivešeny [sic]. Psán tento list v neděli po světě Lucie l. b. narozenie tisíc tři sta osedmdesátého [sic] sedmého. (Při listu třikrát proříznutém nezachovaly se žádné pečeti.)

37.

Zdeslav, hofrychtér věnných měst, Dětlín náměstek Oldřicha, děkana u Všech Svatých na hradě Pražském a podkomořího císařovny, rychtář a konšelé města Vysokého Mýta činí rozhodnutí o zaplacení úroku Anně jeptišce v Sezemicích na dvoru Sukenhofu pojištěného anebo o zaplacení tohoto úroku klášteru po její smrti. (35).

Ve Vysokém Mýtě, 21. ledna 1389.

In nomine domini feliciter amen. Nos Sdeslaus, filius quondam Buzkonis in Grecz super Albea fluvio decurenti, protunc iudex curie et civitatum serenissime domine, domine Elizabeth, imperatricis Romanorum semper Auguste et Bohemie regine, ac eciam honestus et prouidus vir Dyttlynus, protunc vices honorabilis domini Vlrici, decani Omnium sanctorum in castro Pragensi, serenissime domine imperatricis prefate subcamerarii ciuitatum gerens, necnon Petrus dictus Freyberger iudex hereditarius, et iurati ciuitatis Alte Muthe: Nicolaus Schimerl, Niczco Gymmirauch, Johannes Walger, Heynlinus Pistor, Michael Struniczer, Nicz Cregil, Pesslinus Lilgenbluce, Ludwycus Smatan, Leo panifex, Johannes Tentyl, Petrus balistator et Jacobus Roth, quod sedentes supra quatuor scampna iudiciaria intra contestatum iudicium veri et legitimi iudicii subcameratus, vbi omnia acta et gesta altricacionum quorumlibet hominum ac quarumlibet propositarum causarum plenum roboris et fortitudinis sorciuntur effectum pariter et vigorem, not. facimus vniuersis . . . pres. in tenore, quod inibi nostram veniens ad presenciam et coram nobis constituta religiosa ac honesta virgo domicella Anna sanctimonialium in Sezemicz ordinis s. Bernhardi, corpore sano et mente prouida iuris ordinem imitans et iuridice prosequens, duas sexagenas gr. annui perpetui census in bonis mobilibus et immobilibus in curia Suckenhoff cum vniuersis et singulis agris cultis et incultis, pratis, pascuis et virgultis ad predictam curiam et ciuitatem Altam Mutham commensuratis, que olim per mortem religiose ac honeste virginis domicelle Margarethe, felicis memorie filiam [sic] Petri Plaschani, quondam conciuis ibidem in Alta Mutha, predicti ordinis sancti Bernhardi, ex uera et certa consangwineitatis linea ad ipsam existunt et sunt penitus deuolute iure et iusticia mediante, quas quidem multifariis altricacionibus iudiciorum dictas duas sexagenas grossorum perpetui annui census in bonis mobilibus et immobilibus prefata

in curia Suckenhoff, ac possessores, tutores et comissarios nos eorundem bonorum, scilicet discretum et prouidum virum Petrum, protunc notarium pretacte ciuitatis Alte Muthe, ipsiusque legitimam conthoralem Katherinam, atque orphannos eiusdem et dicti Mathie Ruffi, conciuus predictae ciuitatis, Johannem et Ludwicum iuridica prosecucione pro retentis censibus duarum sexag. gr. quam plurimis annis in solu-
cione censuacionis retentis, eosdem iudicialiter impetiuit multis et variis laborum iu-
diciis et sentenciis impulsando. Quia etenim prelibata religiosa virgo domicella Mar-
garetha felicitis recordacionis, filia sepedicti Petri Plaschani, cuius in Alta Mutha,
prescriptas duas sexagenas grossorum annui perpetui census pro sua paterna et he-
reditaria pecunia, videlicet triginta sexagenis argenteorum prag. denar., circa prefatum
Mathiam Ruffum ipsiusque heredes seu possessores dictorumque bonorum mobilium et
immobilium in prescripta curia Suckenhoff, sibi et post obitum suis consanguineis in
pretacto ordine sanctimonialium ibidem in Sezemycz eiusdem generis religiositatis
habitantibus, vero et iusto empcionis tytulo ad censuandum, dandum, tribuendum et
ad soluendum perpetue comparauit. Videntes autem siquidem prescripti possessores, tu-
tores et defensores dictorum bonorum mobilium et immobilium in prescripta curia
Suckenhoff, quod nonnullis defensionibus repagulorum et resistenciis iuridicarum ob-
ieccionum valuissent nec poterant resistere nec aliquialiter defendere pro parte solu-
cionis dictarum duarum sexag. gr. annui perpetui census iuxta tenorem et roboraci-
onem littere antike desuper confirmate, se ad amicabilem concordiam composicionis
vna cum prelibata religiosa virgine domicella Anna superficialiter et precise subiece-
runt, in edictum et prowulgacionem arbitrorum condescendentes absque omni contra-
diccione totaliter et nichilominus consencientes. Quam etenim prowulgacionem ami-
cabilis concordia edicti idem dicti arbitrii partibus utrisque consencientibus diffinitorie,
arbitraliter et perpetue ad tenendum, censuandum sepedictas duas sexag. gr. annui
perpetui census de sepetactis bonis mobilibus et immobilibus in curia Suckenhoff pre-
nominate religiose et honeste virgini domicelle Anne, possessori seu possessoribus
huius littere in hunc modum lucidius et plenius pronuncciarunt, edictis suis pretactum
censum ad tribuendum studiosius corroborantes, ita quod predictus Petrus, protunc
notarius prefate ciuitatis Alte Muthe, simul et sua legitima conthoralis Katherina,
necnon et orphani sepetacti Mathie Ruffi Johannes et Ludwicus, donec ipse preno-
minatorum bonorum mobilium et immobilium in dicta curia Suckenhoff fuerit pos-
sessor, protector aut possessores, protectores tutacionis, seu quicumque dictorum bo-
norum in curia Suckenhoff in futuro extiterint successores, possessores, tutores seu
prouisores et comissarii, debet, debebunt et tenentur singulis annis perpetuis duobus
in subscriptis terminis dare et persoluere et censuare memoratas duas sexag. gr.
annui perpetui census sepedicte religiose ac honeste virgini domicelle Anne ipsiusque
procuratori seu nuncio, quem ad tollendum censum ad hoc legau[er]it, seu possessori

uel possessoribus huius littere; videlicet vnam sexagenam gr. annui perpetui census in festo s. Georgii nunc proxime affuturo, alteram vero sexagenam gr. annui perpetui census in festo s. Galli tunc denique adueniente, occasione dictarum duarum sexag. gr. perpetue censuando. Ubi autem iam dictus Petrus, protunc notarius Alte Muthe, vel sua legitima conthoralis sepe dicta aut prememorati orphani Mathie Ruffi seu quicumque prescriptorum bonorum mobilium et immobilium in curia Suckenhoff fuerint successores, possessores, tutores uel comissarii, in solucione predicti annui perpetui census comiserit aut comiserint negligenciam aliquam terminis in prefixis, quod absit, extunc mox monicioneque prehabita iudex et iurati predictae ciuitatis Alte Muthe, qui in futuris temporibus succedentibus consilio ciuitatis fuerint constituti ad presidendum, debet, debebunt et tenentur sepe memorate religiose virgini domicelle Anne sanctimonialium in predicto claustro Sezemicz ordinis s. Bernhardi, atque ipsius procuratori uel nuncio per ipsam ad hoc translegatum, seu quibuslibet possessoribus huius littere in prelibata curia Suckenhoff ac in ipsius bonis omnibus mobilibus et immobilibus de sufficientibus pigneribus pro retento censu iuridice prouidere. Que quidem pignera sine strepitu et figura iudicii poterit et potest saluo et illeso censu vendere et imponere inter cristianos seu iudeos, retentum censum quocumque in termino nichilominus extorquendo. Ceterum est eciam expressum, quod quandocumque predictam religiosam virginem domicellam Annam per diuinam permissionem de presentis vite ergastulo et ab hoc seculo emigrari contigerit, extunc sepefatus census duarum sexag. gr. in bonis curie Suckenhoff ipsius post obitum debet et debebit ad totum conuentum sanctimonialium ibidem in sepe dicto claustro Sezemicz habitantium hereditarie deuolui et perpetue censuari pari forma, ut in presentis littere tenore superius est de uerbo ad uerbum lucidius declaratum, tam diu, donec capitalis summa triginta sexagenarum gr. cum retento censu secundum numerum ebdomadarum toti conuentui in eodem ordine sancti Bernhardi a premissis censuantibus, quicumque fuerit uel fuerint possessoros, tutores, defensores, prouisores et comissarii in predictis bonis mobilibus et immobilibus in curia Suckenhoff iam prefata, integraliter et ex toto cum parata pecunia fuerit persoluta. Harum testimonio litterarum, quibus nos prescripti iudex et iurati prefate ciuitatis Alte Muthe nostrum maius sigillum ciuitatis in signum maioris certitudinis et testimonii roboracionem ac de certa nostra sciencia presentibus duximus appendendum dat. et act. in Alta Mutha a. d. mill. trecent. octogesimo nono, feria quinta in die sancte Agnetis, martiris ac virg. gloriose.

(Pečeť schází; visela na proužku pergamenovém.)

38.

Václav, římský a český král, vyznává, že ačkoli když Ješek řečený Kdulinec ves Kunwald u Litic ležící s příslušenstvím jejím Bočkovi z Poděbrad za jistou sumu peněz prodal, věřitelům židovským dlužen byl, řečený Boček má ves tu míti pokojně bez všelikých překážek. (87).

V Praze, 15. března 1389.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus et Boemie rex. Notum facimus tenore presencium vniuersis, quod licet alias Jesko dictus Gdulinecz, fidelis noster dilectus, villam Cunwald sitam prope castrum Luticz cum suis pertinenciis nobili Boczkoni de Podyebrad, fideli nostro dilecto, pro certa pecunie summa venderit, quia tamen interuenientibus certis debitis, in quibus idem Jesko quibusdam judeis de Praga, camere nostre seruis, obligabatur, nos de eadem villa intromitti, et nunc facta inter ipsos huiusmodi debito plena concordia, ipsam villam restitui mandauimus. Idcirco animo deliberato et ex certa nostra sciencia predictam villam ab impetitione predictorum et quorumlibet aliorum judeorum liberam esse decernimus et totaliter absolutam, sic quod ipsam prefatus Boczko liberam et absque impedimentis quibuslibet possit et debeat pacifice possidere. Presencium sub regie maiestatis nostre sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. octuagesimo nono, die XV° Marcii, regn. nostr. a. Boemie XXVI°, Roman. vero tercio decimo. — In plica: Ad relacionem Sigismundi subcamerarii Wlachnico de Weytenmule. — Verso: Registrata. Petrus de Wischow. (Pečeť se nezachovala.)

39.

Rychtář a rada města Brna zavazují se dávatí Bočkovi z Kunštatů jinak z Poděbrad 200 kop gr. ročního úroku, které mu byl markrabě Jošt na nich k placení ukázal, dokavad jim od tohoto jinak nebude uloženo. (88).

V Brně, 3. dub. 1389.

Nos iudex, magister ciuium, consules et iurati ciuitatis Brunnensis not. facimus tenore presencium vniuersis, quod ad mandatum serenissimi principis domini Jodoci, marchionis et domini Morauie, domini nostri graciousissimi, qui nobili domino Boczkoni de Chunstat alias de Podiebrad aput nos ducentas sexag. gr. annui census usque ad suum beneplacitum deputauit, nos eidem domino Boczkoni ad soluendum eundem censum obligamus taliter, quod singulis annis predictas ducentas sexag. gr. diuisim, uidelicet centum sexagenas quatuordecim diebus post festum s. Georgii proximis et totidem quatuordecim diebus post festum sancti Michaelis proximis promittimus prefato domino Boczkoni absque omni occasione expedire, quamdiu a predicto domino nostro domino Jodoco marchione super eo aliud non habuerimus in commissis. Si autem medio tempore in aliquo termino superius expresso predictum

censum supradicto domino Bosczkoni [sic] soluere neglexerimus, extunc idem dominus Boczko huiusmodi censum neglectum conquirere poterit inter iudeos et christianos nostra propria super dampna, et nos tunc promittimus et tenemur tam neglectum censum quam eciam dampna desuper rationabiliter accreta dicto domino Boczkoni plene expedire. In cuius rei evidenciam sigillum nostre ciuitatis presentibus est appensum. Dat. a. d. mill. CCC^o octog. nono, sabbato proxima ante dominicam Judica etc. (Pečeť visí na proužku pergamenovém.)

40.

Taktěž k placení 100 kop gr. ročního úroku Bočkovi z Kunštatu zavazují se purkmistr a rada města Jihlavy. (89).

V Brně, 3. dubna 1389.

Nos . . iudex, magister ciuium, consules et iurati ciuitatis Ilauiensis notum facimus tenore presencium vniuersis, quod ad mandatum serenissimi principis domini Jodoci, marchionis Moraue, domini nostri graciosi, qui nobili domino Boczkoni de Chunstat . . . [etc. ut in litteris ciuitatis Snoymensis de eodem die (1389, 3 Apr. — Brunne) mutatis tantummodo: „predictum censum supradicto Boczkoni“]. — Datum Brunne sabbato ante dominicam, qua canitur Judica, anno domini millesimo trecentesimo octogesimo nono. (Pečeť Jihlavská visí na proužku pergamenovém.)

41.

Témuž k placení 100 kop gr. zavazují se rychtář a rada města Znojma. (90).

V Brně, 3. dub. 1389.

Nos . . iudex, magister ciuium, consules et iurati ciuitatis Snoymensis notum facimus tenore presencium vniuersis, quod ad mandatum serenissimi principis domini Jodoci, marchionis et domini Moraue, domini nostri graciosi, qui nobili domino Boczkoni de Chunstat alias de Podyebrad aput nos centum sexagenas grossorum annui census vsque ad suum beneplacitum deputauit, nos eidem domino Boczkoni ad soluendum eundem censum obligamus taliter, quod singulis annis predictas centum sexagenas grossorum diuisim, uidelicet quinquaginta sexagenas quatuordecim diebus post festum sancti Georgii proximis et totidem quatuordecim diebus post festum sancti Michaelis proximis promittimus prefato domino Boczkoni absque omni occasione expedire, quamdiu a predicto domino nostro, domino Jodoco marchione Moraue, super eo aliud non habuerimus in commissis. Si autem medio tempore in aliquo termino superius expresso supradictum censum predicto domino Boczkoni soluere neglexerimus, extunc idem dominus Boczko huiusmodi censum neglectum conquirere poterit inter iudeos et christianos nostra propria super dampna, et nos tunc pro-

mittimus et tenemur tam neglectum censum quam eciam dampna desuper rationabiliter accreta dicto domino Boczkoni plene et integraliter expedire. In cuius rei evidenciam sigillum nostre ciuitatis de certa nostra sciencia presentibus est appressum. Datum Brunne sabbato ante dominicam Judica a. d. mill. trecent. octog. nono. (Sekret Znojemský visí na proužku pergamenovém.)

42.

Půta z Častolovic, pán na Kostomlatech, prodává Jetřichovi Husovcovi z Husova právem zákupním za 45 kop gr. dvůr poplužní ve Všejamech, jež byl od Jana řečeného Kačovec koupil. (42).

Bes místa, 21. října 1390.

Nos Potha de Czastolowicz, dominus in Costemlat, tenore presencium recognoscimus coram vniuersis, nos bona prehabita deliberacione atque condicionem bonorum cupientes facere meliorem, allodium nostrum cum curia in willa dicta Wsseiam situm cum omni hereditate ad integram araturam vna cum pratis, pascuis, rubetis, riuolis nec non cum omnibus pertinentiis ad eandem araturam pertinentibus, quod allodium siue quam araturam a Johanne dicto Caczowecz emeramus, solummodo collacione ecclesie ibidem exclusa, quam pro nobis et nostris heredibus reseruauimus, rite ac rationabiliter iure emphiotetico [sic], quod wlgariter purkrecht dicitur, principaliter nostro deinde nostrorum heredum nomine libere pleno iure vendidimus presentibusque vendimus famoso viro Jeczrychoni dicto Husowecz de Husow cunctisque suis heredibus et successoribus iusto foro, pro quadraginta quinque sexag. gr. prag. denariorum in parata pecunia nobis et heredibus nostris iam integraliter persolutis, per ipsum Jeczrychonem [sic] et cunctos successores eius idem allodium, curiam cum area et hereditate, breuiter araturam eandem, cum singulis, ut prefertur, attinentiis ad eandem araturam deputatis sine impedimento personarum quarumlibet habendum, tenendum, vtifruendum, quiete et pacifice euis temporibus siue perpetue possidendum modis omnibus subnotatis et condicionibus, tamen ad partis utriusque voluntatem, siccine videlicet, quandocumque seruicia ipsius Jeczrychonis et suorum heredum vel quorumcumque successorum nobis Pothe, liberis et eciam successoribus nostris displicerent, uel eciam si affuturis temporibus ipse Jeczrych, sui heredes uel qualescumque sui successores nobis, heredibus nostris et successoribus amplius seruire nolent, extunc ipse Jeczrych sepefatus, heredes et posteri sui nobis et cunctis posteris nostris de eadem aratura et de singulis premissis bonis tres sexagenas gr. perpetui annui census dimidiatim in duobus terminis, videlicet in festo [san]cti Georgii alteram mediam sexagenam gr., in festo s. Galli totidem, annis singulis indilate debent s[oluere] et t[enentur], ab aliis autem vniuersis laboribus et robottis necnon

a singulis steuris et ab vniuersis solucionibus et pass[ionibus], quibuscumque censeantur nominibus, precipue uero a generali [berna] et [. . . . qu]andocumque postularetur siue postulabitur, sunt et esse debent liberi penitus et soluti. Hocque cercius in[clu]so, si quis vel qui unquam cum ipso Jeczrichone uel suis successoribus quibuscumque aliquid habuerit uel habuerint accionis, extunc ipsum et ipsos suos successores iure et mediante iusticia coram nobis et nostro purgawio tantum et non alibi conuenire et repetere debet et debent, quia ipsis aduersum eum uel eos cum plenitudine iuris iusticie facere volumus complementum. Et qui presentem litteram ipsius Jeczrichonis et heredum suorum de bona habuerit voluntate, illi competit ius omnium premissorum. In quorum sufficiens testimonium et robur firmitus sigillum nostrum proprium principaliter, deinde sigilla famosorum virorum, uidelicet Jeskonis dicti Hurak, purgawii nostri tunc temporis in Costemmlat, dicti eciam de Lopucz, Alberti dicti Syrotek de Chwalowicz et Peskonis de Wssechlap in villa Wsseiam de certa nostra sciencia presentibus sunt appensa. Dat. a. d. mill. trecent. nonag. feria sexta post festum s. Galli. (Ze čtyr pečetí zbyly tři, a sice 2., 3. a 4.)

43.

Půta z Hradiště jinak z Turgova vyznává, že obdržel od Bočka z Poděbrad jinak z Kunštatú splátku 212¹], kopy gr. na list Čenka z Vartenberka, jenž 1700 kop gr. obsahuje, kterýžto list má od Jana z Vlašimě a jeho přátel ve své moci. (91).

V Prase, 24. února 1391.

Ego Potha de Hradiscze alias de Turgow not. facio vniuersis presentem litteram visuris, lecturis siue eciam audituris, quod nobilis vir Boczco de Podyebrad alias de Cunstat super littera nobilis domini Czenconis de Wartenberg, que mille cum septingentis in se continet sexagenas gr., quam litteram a domino Johanne de Wlassym et a suis amicis cum bona eorum voluntate mea in potestate dinoscor habere, ducentas cum duodecim et dimidia sexagena gr. pro parte ipsum contingente michi plene ac integraliter persoluit. Quibus ducentis cum duodecim et dimidia sexagenis ipsum dominum Boczconem presentibus quittum facio ac omnino solutum sub mee fidei puritate sine dolo, promittendo dictum dominum Boczconem pro prenotata summa pecunie, quam michi, ut premittitur, dedit ac integre assignauit, numquam amplius monere. Pro dampnis uero inde qualiter taliter subortis super Benessium de Dyetenicz ego dictus Potha vna cum prenotato domino Boczcone parte ex utraque potenter deuenimus ita, ut quidquid ipse Benessius inter nos pretextu dampnorum pronunciauerit, ambo ipsius pronunciacioni parere spondemus, in nullo penitus contradicendo. In euidentiam uero clariorem omnium premissorum meum proprium sigillum est appensum. Nosque Benessius de Dyetenicz, Wilhelmus de Turgow,

Paulus de Jenczenstein et Johannes de Wlassim [profitemur, quod] ad instanciam et petitionem Pothe prenotati in testimonium omnium premissorum propria nostra sigilla sunt appensa. Dat. Prage die b. Mathie apostoli a. d. mill. trecent. nonag. primo. (K listině přivěšeno pět pečetí na prouzcích perg.)

44.

Jošt, markrabě a pán Moravy, dává své svolení k tomu, že Erhart z Kunštatu koupil od Arona žida z Hradiště ves Zlámaný Újezd, jemuž ji byl Albert ze Šternberka jinak ze Světlova v dlužích postoupil. (49.)

V Brně, 25. ledna 1392.

Jodocus, d. gr. marchio et dominus Moraue, not. fac. tenore presencium vniuersis, quod pensatis fidelibus obsequiis, quibus nobilis Erhardus de Cunstat, noster fidelis dilectus, nobis multipliciter complacuit, dedimus nostrum plenum consensum et tenore presencium de certa nostra sciencia damus et consentimus, quod villam Zlamany Vgezd cum hominibus, censibus, vtilitatibus et aliis vniuersis eorum pertinentiis pleno iure et dominio ab Aaron judeo de Rediss, cui nobilis Albertus de Sternbergh alias de Swietlow de dicta villa cum suis pertinentiis ratione debitorum suorum condescendit, prefatus Erhardus pro se et suis heredibus hereditarie comparauit, et omnes pecunias dicto judeo pro eodem Alberto plene de nostro scitu expediuit. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonagesimo secundo, die Conuersionis s. Pauli apostoli. (Přivěšena pečet Joštova.)

45.

Markvard a Sezema bratři z Jezeřan vyznávají, že jsou dlužni Bočkovi z Poděbrad a jeho bratru Janovi 10 kop gr. praž. (92).

V Poděbradech, 18. října 1393.

Nos Marquardus de Gyezerzan et Sezema, frater ipsius de ibidem, debitores principales, Genco de Sendrazicz et Jessco de Gyezerzan, fideiussores ipsius, tenore presencium recognoscimus vniuersis, nos teneri ac ratione veri legittimique debiti debitorie obligari nobilibus dominis, domino Boczoni [sic] de Cunstat alias in Podiebrad et heredibus suis nec non et domino Johanni, fratri ipsius germano, in decem sexagenis gr. prag. den., quas quidem pecunias promittimus ipsis nostra bona et sincera fide sine dolo malo quolibet in solidum manu coniuncta et indiuisa dare finaliterque persolvere in festo s. Georii martiris nunc in proximo venienti. Quod si non fecerimus, extunc statim die altera atd. [Ležení v Starém městě Pražském.] Et quicum-

que presentem de bona ipsorum voluntate habuerit litteram, eidem ius omne competit premissorum. In cuius rei testimonium sigilla nostra presentibus sunt appensa. Scriptum in Podiebrad sabbato in die sancti Luce Ewangeliste a. d. mill. trecent. nonag. tercio. (K listu přivěšeny čtyry pečeti na proužcích perg.)

46.

Jošt, markrabě a pán Moravy, zapisuje 300 hř. praž. grošů na svém zboží Schonstrasse a v Čejkovicích a jeho příslušenství. (93).

V Brně, 22. dubna 1394.

Nos Jodocus, d. gr. marchio et dominus Moravie, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod inspectis fidelibus seruiciis, que nobilis et strenuus Boczko de Cunstat alias de Podyebrad, nobis sincere dilectus, prompta semper diligencia nobis exhibuit et exhibere diligencior[e] adhuc studio debebit in futurum, sibi et suis heredibus animo deliberato ac de certa nostra sciencia super bonis nostris, videlicet Schonstras et Czeykowicze, hominibus, censibus, pratis, pascuis, siluis, nemoribus, rubetis, aquis, pascuis, molendinis et eorum pertinenciis vniuersis ad dicta bona spectantibus, pleno dominio, trecentas marcas gr. pragensium dedimus, deputauimus, donauimus et virtute presencium de speciali nostra gracia elargimur per eundem Boczkonem et suos heredes dicta bona tenenda, habenda, vtenda et pacifice absque omni impedimento possidenda; sic tamen, quod quandocumque prefato Boczkoni et suis heredibus dictas trecentas marcas grossorum, quas sibi et suis heredibus sic super eisdem bonis de munifica nostra gracia, vt premittitur, deputauerimus, dederimus et assignauerimus, quod tunc predictus Boczko et heredes sui nobis dicta bona cum eorum singulis pertinenciis tenebuntur et debebunt receptis suis peccoribus et pecudibus ibidem, quas habuerint, continuo resignare et de eisdem condescendere beniuole uiceuersa. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. quarto, feria quarta proxima post festum Resurreccionis dominice. — In plica: Ad mandatum dom. marchionis Theodericus de Praga. (Pečet visící na proužku perg. přelomena.)

47.

Jan markrabě braniborský a lužický a vévoda zhořelecký, Štěpán falckrabě při Rýně a vévoda bavorský, Albrecht arcibiskup magdeburský a kanclér, a 9 pánů českých slibují odevzdati Bočkovi z Poděbrad a jeho dědicům ve třech nedělích město Podstat s příslušenstvím, a kdyby se tak nestalo, má mu propadnouti 2000 kop gr. praž. (94).

V Praze, 13. dubna 1395.

Wir Johans von gotes gnaden marggraf zu Brandenburg vnd zu Lusicz vnd herczog czu Gorlicz, Stephan von denselben gnaden pfalczgrafe bey Reyne vnd her-

czog in Beyren, Albrecht von denselben gnaden erzbischof zu Meidburg, canczler, Heinrich von der Duben, hofmeister, vnd Hincze von der Leippen der Junge, marschalk des romischen vnd behemischen kuniges, Pothe von Czastolowicz, Burkart genant Stirnad von Janowicz, Benesch vnd Herman von Chusnik, Dietrich von Janowicz, Hans von Mulheim vnd Petir von Piesk, munczmeister, selbschuldiger, bekennen vnd tun kunt offentlichen mit diesem briue allen den, die in sehen oder horen lezen, das wir mit wolbedachtem mute, rechter wissen vnd gutem willen mit gesampter hande vngesundert gelobt haben vnd geloben mit vnsern guten trewen an geuerde, das wir dem edlen hern Boczken von Podiebrad vnd seinen erben die stat Pothstat mit allen iren zugehörungen von dem nehsten suntag vber drey wochen dornoch in ire macht vnd gewalt abtreten vnd einantworten wollen vnuerczogenlich vnd an alle widerrede. Vnd ab wir des nicht teten, so sollen wir dem egenanten hern Boczken vnd seinen erben czwei tawsent schok grosser prager muncze vnd behemischer czale verfallen sein, die wir in in den nehsten virczehen tagen dornoch geloben mit vnsern guten trewen mit gesampter hande vngesundert zu beczalen vnd zu richten zum Deutschen Brode, alsbalde wir des von demselben hern Boczken oder seinen erben ermonet werden. Vnd ab wir des nicht teten, do got fur sey, so globen wir obgenanten selbschuldiger mit vnsern guten trewen, das vnser iglicher fur sich an seiner stat einen erbern rittermessigen knechte mit dreyn dyenern vnd vier pferden gen dem Dutschen Brode in die stat in ein erber gasthuse, wo vns das doselbist geczeiget wirdet, senden sol, die dorynne sollen ligen vnd leisten als ynligers recht vnd gewonheit ist etc. Vnd des czu vrkunt haben wir obgenannte vnser insigele an diesen brife gehangen. Geben zu Prage noch Cristes geburt dreyczenhundert jare vnd dornoch in dem fuffvndnewnczigisten jaren des dinstages noch Ostern. — Verso: Registrata. Wen[czeslaus de Olomuncz]. (K listu přivěšeno na proučcích perg. 12 pečeti).

48.

Václav, římský a český král, ustanovuje Pátu z Častolovic svým hejtmanem v Lužici. (11).

V Prase, 5. pros. 1395.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offentlichen mit diesem briue allen den, die in sehen oder horen lezen: Wann wir dem edlen Pothen von Czastolowicz, vnserm rate vnd liben getrewen, vnser lande zu Lusicz, Lukow, Budissin, Lubow, Luban vnd Camencz mit iren zugehörungen eingegeben vnd beuolhen haben, douon wer es sachen, das er durch schucze vnd schirmes willen derselben vnser lande dheine scheden, die do redliche weren, douon empfienge, so wollen wir in

douon brengen vnd im die genczlichen ablegen. Ouch wer es sachen, das wir die egenanten vnsera lande yemanden anders empfelhen wurden, so ist vnsera ernste meynung vnd wollen, das im dann derselbe, dem wir die egenanten vnsera lande beuelhen, solche scheden, als vorgeschriben stet, von vnsern wegen genczlichen vnd gar keren vnd richten solle an widerrede vnd vercziehen. Mit vrkunt dicz brieues versigelt mit vnser kuniclichen Maiestat insigel. Geben zu Prage noch Cristes geburt dreyczenhundert jare vnd dornoch in dem fuffvndnewnczigisten jaren, des sun-tages noch sand Barbarantage, vnser reiche des behemischen in dem dreyvnddreis-sigisten vnd des romischen in dem czweinczigisten jaren. — In plica: Ad relacionem B. Stirnad de Janowicz Franciscus prepositus Northusensis. — Verso: R(egistrata). Wenceslaus de Olomuncz. (Majestát králův porouchaný přivěšen na proužku perg.).

49.

Václav, římský a český král, slibuje zachováti příměří, jež ujednal uherský král Sigmund mezi ním a všemi, kteří se ho drží, a mezi pány Jindřichem z Rosenberka, Jindřichem z Hradce, Břeňkem ze Skály a těmi, kdo se těchto drží, ze strany druhé. (95).

V Prase, 11. břesna 1396.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. [Not. fac. etc.], quod cum serenissimus princeps dom. Sigismundus, Vngarie, Dalmacie, Croacie etc. rex, germanus noster carissimus, inter nos et omnes adherentes nobis ab vna, et nobiles Heinricum de Rosemberg, Heinricum de Noua Domo, Brzenkonem de Skala et alios barones, adherentes et fautores ipsorum omnes parte ab alia, a die date presencium vsque ad diem Palmarum venturam proxime ipso die incluso pacis treugas tractauerit et procurauerit obseruari: idcirco nos animo deliberato, sano principum, baronum et procerum nostrorum accedente consilio et de certa nostra sciencia prefatas pacis treugas a die date presencium vsque ad diem Palmarum, sicut premittitur, cum prefatis baronibus nobis aduersantibus pro nobis et omnibus adherentibus et fautoribus nostris in verbo regio promittimus inuiolabiliter obseruare dolo et fraude quibuslibet penitus procul motis. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. nonag. sexto, sabbato proximo ante dominicam Letare, regn. nostr. a. Boemie tricesimo tercio, Romanorum vero vice-simo. — In plica: Per dom. Procopium, marchionem Moraue, Wenceslaus de Olomuncz. Verso: R[egistra.] Bartholomeus de Noua Ciuitate. (Majestát král. porouchaný visí na proužku perg.)

50.

Jošt, markrabě a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu a jeho dědicům hrad Buzov s městečky Buzovem a Lošticemi a vsemi v listu vyčtenými.

V Brně, 10. srpna 1396.

Nos Jodocus, d. gr. marchio et dominus Mor., not. fac. ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad fidelis seruitutis operosam diligenciam, qua nobilis Erhardus de Cunstat, noster fidelis dilectus, in nostris obsequiis prone voluntatis studio a diutino tempore laborauit; pensatis eciam ipsius virtuosis meritis et meritoriis virtutibus, quibus ad nostre voluntatis beneplacita rebus, corpori et sumptibus non percipit, sibi, heredibus et successoribus suis castrum nostrum Buzaw cum opido Buzaw et opido Loszczicz ac villis inferius per ordinem nominatis, videlicet: Podole, Vbiczow, Hradniczy, Swoyenow, Blazow, Ospyelow, Mylkow, Kaderzyn, Lydmyrow, Welyky Hwozd, Weseliczko, Maly Hwozdec, Jerzinan et Kozow cum omnibus hominibus rusticis, censibus, vsibus, vsufructibus, emolimentis, prouentibus, iudiciis, penis, multis, agris cultis et incultis, ortis, curtibus, tabernis, montibus, vallibus, collibus, planiciebus, siluis, rubetis, virgultis, fruticibus, pratis, graminetis, pascuis, riuis, aquis aquarumque decursibus, molendinis, piscinis, piscaturis, venacionibus, aucupacionibus et ceteris rebus omnibus et singulis, in quibuscumque rebus constiterint seu quibuscumque specialibus vocabulis nominentur, et de plano vniuersis suis pertinenciis, que ad dicta bona ab antiquo tempore spectauerunt, limitibus, gadibus, graniciis, curiis allodialibus, granariis et iure patronatus ecclesiarum, mero et pleno dominio, quemadmodum prenominatum castrum cum bonis predictis soli tenuimus et sicut ea dinoscimur propriis comparasse peccuniis, et prout nobis intabulata existunt siue sunt tabulis terre annotata, nichil omnino excluso, iure hereditario et hereditatis titulo dedimus, contulimus, donauimus et virtute presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus, conferimus et donamus; transferentes in ipsum Erhardum, heredes et successores ipsius omne ius proprietatis et domini totamque iurisdiccione eorundem bonorum et titulum, quod, que uel quis nobis et successoribus nostris in prenominatis bonis competeat uel competere poterat quouis modo; volentes et concedentes eidem, heredibus et successoribus suis, quod ex donatione nostra huiusmodi plenam potestatem habeat seu habeant de prefato castro et bonis predictis per vendicionem, alienacionem seu per permutacionem tamquam de propriis et paternis hereditatibus pro sue voluntatis beneplacito disponendi, maxime cum dictum castrum cum vniuersis bonis et singulis superius nominatis debet suum, heredum et successorum suorum vera liberalis et legitima hereditas dici, peramplius fieri, reputari pariter et censeri. Hoc specifice et de nomine expressato, quod prefatum castrum nunquam contra nos debeat fieri, sed potius nobis, dumtaxat

ad tempora vite nostre, siue cui nos mandaremus, tamen sine dampno ipsius per nos inferendo necessitatis tempore apertum existere et patere. Nam in casu, vbi iam dictum castrum vendiderit et a se alienauerit seu permutauerit, ordinare tenebitur et erga suos heredes et successores similiter disponere, quod nobis fiat ab illo, in cuius possessionem ipsum castrum venerit, super ista clausula ad vite nostre tempora, sicut expressatum est superius, sufficiens certitudo. Presencium sub nostro apenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. sexto, feria quinta die s. Laurencii mart. — In plica: Ad mandatum domini marchionis Andreas, Olomucensis decanus. — (Po pečeti zbyl proužek pergamenový.)

51.

Martin z Malotic, hlavní dlužník, a rukojmové a smluvčí jeho vyznávají, že jsou dlužni Bočkovi z Kunštatu jinak z Poděbrad a Janovi, synovi jeho, a kdo by list ten měli s jejich a jich dědiců dobrou vůlí, 40 kop gr. praž. pravého dluhu. (96).

Bes místa, 21. října 1396.

Ego Martinus de Maloticz, debitor principalis, et nos Vlricus de Nachod residens in Kostelec, Martinus de Kamenicz, Zbynko dictus Oprssal de Ledecz, fideiussores et compromissores eiusdem, recognoscimus ten. presen. coram vniuersis, nos nobili domino Boczkoni de Cunstat alias de Podiebrad et Johanni, filio ipsius de ibidem, nec non illi, qui presentes litteras cum bona voluntate ipsorum habuerit, ac heredibus ipsorum in quadraginta sexagenis gr. den. prag. veri ac legitimi debiti debitorie obligari; quas quidem pecunias promittimus omnes in solidum bona et sincera fide nostra, coniuncta manu indiuisim prefatis nostris creditoribus dare et paratis cum pecuniis persolvere in festo s. Georgii proxime venturo omni sine dolo. Quod si non fecerimus, [atd. ležení v Starém městě Pražském.] Si autem quispiam nobis ex fideiussoribus debitum vniuerse carnis persoluerit, videlicet mortuus fuerit, antequam dicta pecunie summa vniuersis cum dampnis ipsis nostris creditoribus fuerit persoluta, extunc nos superstites promittimus sub pena obstagii prefati in spacio vnus mensis post obitum suum eque certum et bonum in locum suum substituere cum renouacione litterarum. Et propter firmitatem et robur omnium premissorum sigillis nostris propriis litteras presentes de certa nostra sciencia iussimus communi. Dat. a. d. M^oCCCLXXXX^oVI^o, sabbato festo Vndecim milium virginum. (Přivešeny na proužcích perg. čtyry pečeti.)

52.

Erhart z Knňstatu slibuje markraběti Joštovi, od něhož Moravskou Třebovou obdržel, s hradem tím a jeho příslušenstvím vždy věrným zůstatí. (51).

V Brně, 7. května 1398.

Ego Erhardus de Cunstat not. facio tenore presencium, quod attendens multiplices gracias et immensa beneficia, quibus illustrissimus princeps, dominus Jodocus, marchio Brandenburgensis ac marchio et dominus Moraue etc., meus dominus graciousissimus, me et heredes meos benignitatis sue munificencia prospicere est dignatus, et signanter considerando illam pietatem eximiam, qua michi, heredibus et successoribus meis castrum et ciuitatem seu municionem Tribouiam cum omnibus bonis suis, villis, villanis, censibus, piscinis, molendinis, siluis et vniuersis prouentibus, quibuscumque specialibus nominibus appellentur, prout in litteris suis super eo editis clarius inuenitur, in proprietatem et hereditatem contulit liberaliter et donauit, vt eo euidentius seruitutis mee et heredum meorum affectus in conspectu eius per effectum appareat, quo sua dignata est serenitas mea et heredum meorum comoda variis beneficiis promouere: ego superius nominatus Erhardus pro me, heredibus et successoribus meis prefato domino marchioni Jodoco bona fide promisi et virtute presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa mea sciencia sub honoris mei et fidei puritate spondeo et promitto, nunquam cum prefatis castro et ciuitate Tribouia contra serenitatem ipsius, quamdiu vixerit et egerit in humanis, contra eum esse uel fieri, seu calcaneum rebellionis erigere seu quauis occasione uel causa quibuscumque quesitis coloribus ipsius gracie rebellare, neque me vna cum heredibus et successoribus meis de dictis ciuitate et castro dominacioni sue opponere, sed nec permittere de ipsa ciuitate et castro dampna sibi uel suis quocumque aduersante sibi vivente homine per quempiam irrogari, et hoc ipso meo promisso ad tempora vite sue dumtaxat durante, prout superius est expressum. Et ego Boczko de Cunstat, prenominati domini Erhardi filius, cum predicto domino Erhardo, patre meo, pro me, heredibus et fratribus meis et fratrum meorum heredibus bona fide sincera, animo deliberato, voluntate libera ac de certa et plena mea sciencia prenominato principi domino Jodoco promitto et spondeo in euentum mortis predicti domini Erhardi, patris mei, omnia, vniuersa et singula, que de uerbo ad uerbum sunt superius specificè expressata, rite tenere et ad ipsius domini marchionis vite tempora iuxta premissorum ordinem inuiolabiliter obseruare. Presencium sub nostris appensis sigillis testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. octauo, feria tertia proxima post dominicam, qua cantatur Cantate etc. (Dvě pečeti přivěšeny jsou na proučcích perg.)

53.

Erhart z Kunštat slibuje markraběti Joštovi hrad Boskovice, který byl pro vinu dřívějšího majitele jeho docela pobořen a jenž byl se svolením markraběte od něho znovu vystaven, otevřiti, kdykoli by si toho přál. (55).

V Brně, 7. května 1398.

Ego Erhardus de Cunstat not. facio ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad magnifica et virtuosa beneficia, que michi et heredibus meis illustrissimus princeps dom. Jodocus, marchio Brandenburg. ac marchio et dominus Morauie etc., graciosus meus dominus, de sua liberalitate munifica inpendere est dignatus, et presertim ad hoc mentis mee conuertens intuitum, quod michi castrum Bozkowicz ex ipsius speciali edicto propter possessoris delictum iuxta approbatam et laudabilem patrie consuetudinem dirutum totaliter et destructum reedificare et reformare de sua benigna gracia est indultum, vt fides mea, heredum et successorum meorum in conspectu ipsius per efficacia obsequia eo euidentior appareret, quo maior erga me et heredes meos sue dignacionis graciosior extat zelus: animo deliberato, voluntate libera ac de certa mea sciencia prefato domino meo marchioni Jodoco pro me, heredibus et successoribus meis rite promisi et virtute presencium bona fide mea sub honoris et fidei mee puritate spondeo et promitto, predictum castrum Bozkowicz, quod in verum et legitimum feudum ad ipsius dumtaxat vite tempora me et heredes meos tenere et possidere profiteor, contra omnem hominem viuentem, dum et quociens opus sibi fuerit, et me, heredes et successores meos requisierit, absque contradiccione qualibet cum omni promptitudine aperire, ita quod ad prenominatum castrum Bozkowicz ipse dominus marchio et hii, quos ad hoc specialiter deputauerit, tempore necessitatis, prout premittitur, per me, heredes et successores meos debeant tocies, quociens opus fuerit, intromitti; prouiso tamen per suam graciam, ne ego, heredes et successores mei per expensas et sumptus aliqua dampna tempore, quo in castro fuerint, habeamus, quoniam sua serenitas per speciales suas litteras in casu tali gracie deliberauit reddere nos indempnes. Et ego Boczko de Cunstat, prenominati domini Erhardi filius, cum predicto domino Erhardo, patre meo, pro me, heredibus et fratribus meis et fratrum meorum heredibus bona fide sincera, animo deliberato, voluntate libera ac de certa et plena mea sciencia prenominato principi domino Jodoco promitto et spondeo in euentum mortis predicti domini Erhardi, patris mei, omnia, vniuersa et singula, que de verbo ad verbum sunt specifice superius expressata, rite tenere tocies, quociens necessitas emergerit, pura fide sincera inuiolabiliter obseruare; nam ex indulto ipsius domini marchionis et gracia speciali sepedictum castrum Bozkowicz post mortem ipsius velut cetera bona ad dictum castrum spectancia vera hereditas et hereditaria proprietas mei patris, mea, fratrum et successorum meorum

perpetue debet esse. Presencium sub appensis nostris sigillis testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. octauo, feria tertia proxima post dominicam, qua cantatur in ecclesia Cantate. (Ze dvou pečetí, jež byly přivěšeny na proužcích perg., zbyla jen druhá.)

54.

Jošt, markrabě braniborský a markrabě a pán Moravy atd., dává Erhartovi z Kunštatu v pravé dědictví hrad a město Třebovou s příslušenstvím. (51).

V Brně, 7. května 1398.

Jodocus, d. gr. marchio Brandenburg. ac marchio et dominus Mor., sacri Romani imperii archicamerarius, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod pensata magne fidei mira constancia et inspecto sincere voluntatis affectu, quibus nobilis vir Erhardus de Cunstat, noster fidelis dilectus, operosis suis obsequiis in cunctis nostris necessitatibus a retroactis multis temporibus honoribus nostris et commodis iuxta nostra beneplacita se reddidit semper gratum, vt tante seruitutis sue fidelitas, qua quidem munificenciam nostram grauib. laboribus, magnis sumptibus et expensis optime meruit, nostre retribucionis gracia pro status sui et heredum suorum honorificencia vtiliter compensetur, sibi, heredibus et successoribus suis bona de verbo ad verbum specificè inferius nominata iusto hereditatis titulo et proprietatis vocabulo contulimus, dedimus, donauimus, et virtute presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia in veram hereditatem et hereditariam proprietatem damus, conferimus et donamus.

Videlicet castrum cum municione seu ciuitate Tribouia, piscina et duobus molendinis ibidem et theloneo, villam, que vulgariter Antiqua Tribouia nuncupatur, item villam Vlycze, que in wlgari Ditrichsdorff vocatur, que est feudalís et dependet in feudum, item villas Rychnow, Trzebowarow, Antiqua Cuntyna, Noua Cuntyna, Mladyekow, Vndankt cum molendino, Sussicze, Lynharticze cum molendino, Podlessie, que eciam dependet in feudum, item villam Radyeczow feodalem, Borssuow cum molendino, Luczky cum tribus piscinis, Chrzenowa, Brzezyna, Grona, Mallyknow, Mezyhorzie, Hartunkuow, Drofflyk, Janowa, Rudne, Pohled, Gryna citra piscinam extra ciuitatem iacentem, Zayff, Petrussow, Vtyechow cum curia ibidem feudali, Zypoty, Bohdalowek Maiori et Minori, Perklyssow, Porussow, item siluas nuncupatas Sintenhenchst, Rychnowsky, Mistrowecz, Prklyssowu, Zypoty, Hartukow, Steynperk, Dubowicze, cum agris cultis et incultis, montibus, vallibus, planis, virgultis, campis, siluis, nemoribus, rubetis, arboribus, ortis, viis et inuiis, venacionibus, aucupacionibus, aquis aquarumve decursibus, stagnis, lacubus, piscinis, piscaturis, pratis, censibus, redditibus, fructibus, obuencionibus, honoribus, honoranciis, iudiciis,

aduocaciis, penis, multis de iudicio, prouentibus, iuribus, iurisdictionibus altis et bassis, libertatibus, mero dominio, nec non vasallis, feudis ad prenominata bona pertinentibus, iudicibus, ciuibus, opidanis, rusticis, incolis, villanis, agricultoribus et inhabitatoribus vniuersis, nihil nobis omnino, hominibus et successoribus nostris, marchionibus Moraue, iuris proprietatis vel domini in bonis huiusmodi reseruando, iuribus patronatus ecclesiarum, metis, limitibus, gadibus, graniciis, terminis, circumferenciis, appendenciis et omnibus ac singulis pertinenciis suis, nullo penitus excepto, quibuscumque possint seu valeant specialibus vocabulis designari, sicut hec omnia nos et genitor noster, felicis memorie illustris princeps dominus Johannes, marchio Moraue, tenuimus et possedimus a temporibus retroactis.

Dantes et tradentes prefatis Erhardo, heredibus et successoribus suis corporalem possessionem vel quasi proprietatem et dominium omnium predictorum; transferentes in eos omne ius, proprietatem et dominium, que nobis competebant seu competere poterant quomodolibet in premissis, per sepedictum Erhardum, heredes et successores suos omnia predicta bona vniuersa et singula, quemadmodum sunt superius lucide et specificè expressata, tenenda, habenda, vtenda, fruenda, perpetuis temporibus possidenda et in usus quoscumque prout hereditaria et propria quocumquemodo, quocienscumque et quandocumque placuerit, vendicione, donacione, permutacione iuxta voluntatis arbitrium conuertenda.

Et ut prefato Erhardo, heredibus ac successoribus suis quoad hereditariam proprietatem et propriam hereditatem iuxta laudabilem antiquatis temporibus obseruatam patrie consuetudinem satisfiat, vobis camerario, czudario ac notario supremis czude Olomuczensis, nostris fidelibus et dilectis, qui nunc estis vel pro tempore fueritis, seriose sub obtentu nostre gracie districtè iniungimus et mandamus, quatenus prefata bona vniuersa et singula, castrum, ciuitatem et villas de verbo ad verbum, prout lucidius superius expressantur, tabulis terre, dum in primo colloquio dominorum aperte fuerint, supradicto Erhardo, heredibus et successoribus suis absque contradiccione qualibet, dum per ipsos vel eorum aliquem requisiti fueritis, iuxta tenorem presencium imponatis, et nobis, nostris heredibus et successoribus, marchionibus Moraue, hec bona vniuersa et omnia de eisdem tabulis exponatis. Nichilominus presenti priuilegio decernimus et omnino volumus, quod hec nostra donacio, quod dictum Erhardum, heredes et successores ipsius, si quo modo apercio tabularum terre forte ex aliquilibus causis aliquamdiu prorogata fuerit, talem virtutem in omnibus suis punctis et articulis, sicut superius distinguuntur, obtineat, quemadmodum ipsis tabulis foret imposita et inscripta. Presencium sub nostri sigilli appensione testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonages. octauo fer. terc. proxima post dominicam, qua cantatur in ecclesia „Cantate“. Ad mandatum dom. marchionis Theodricus de Praga. (Po pečeti zbyl proužek pergamenový.)

55.

Jošt, markrabě braniborský, markrabě a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu a dědicům jeho místo Spranek.

V Praze, 12. června 1398.

Jodocus, d. gr. marchio Brandenburgensis, marchio et dominus Moraue, sacri Romani imperii archicamerarius, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod cupientes fidelia et sedula obsequia nobilis viri domini Erhardi de Cunstat, quibus se gratum nobis exhibuit, nostris beneficiis compensare, sibi, heredibus et successoribus suis Spranek nominatum locum quendam, municiones cum curia allodiali, siluis, rubetis et nemoribus, censibus, vsibus, vsufructibus, agris cultis et incultis, ortis, curticulis et ceteris pertinenciis ad ipsam Spranek spectantibus, quibuscumque specialibus vocabulis nominentur, mero et pleno dominio, nichil prorsus excluso, prout eadem bona Borzyta de Radkuow a nobis dinoscitur tenuisse, in veram et meram hereditatem et hereditariam proprietatem donauimus, dedimus, contulimus et vigore presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus, conferrimus [sic] et donamus per eum, heredes et successores suos prenominata bona cum suis, sicut premittitur, pertinenciis hereditario possidenda titulo et in vsus proprios, quocumque modo sibi et suis heredibus et successoribus placuerit, vendicione, donacione, permutacione et quacumque ordinacione et disposicione alia conuertenda. Et vt ad ipsam nostram donacionem iuxta ritum hactenus in Morauiā obseruatum accedat patrie consuetudo, vobis, supremis camerario, czudario et notario tabularum terre in Olomuncz, officialibus nostris fidelibus et dilectis, presentibus seriose precipimus et sub optentu nostre gracie iniungimus et mandamus, quatenus sepedicta bona Spranek cum suis pertinenciis, prout est superius distinccius expressatum, prefato domino Erhardo, heredibus et successoribus suis ad tabulas terre mox visis presentibus sine contradiccione qualibet imponatis, et nobis, heredibus et successoribus nostris, marchionibus Moraue, de ipsis tabulis exponatis. Presencium sub nostro sigillo appenso testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. nonag. octauo, feria quarta proxima ante festum s. Viti martiris. — In plica: Ad mand. dom. marchionis Andreas, decanus Olom[ucensis]. (Pečeť se zachovala.)

56.

Budiš z Dašic prodává Bočkovi z Kunštatu řečenému z Poděbrad všecko své zboží v Dašicích a v Kostěnicích za 1600 kop gr. rázu praž. (97).

Bez místa, 4. září 1398.

Já Budiš z Dašic vyznávám oc, že sem prodal uroz. muži panu Bočkovi z Kunštata řečenému z Poděbrad i jeho erbům všeckno zboží v Dašicích a v Ko-

stěnicích, nic nepo[zó]stavuje, s tvrží, s kostelním podáním, s mlýny, s dvory poplužními i s kmecími, s dědinami, s úroky, s poplatky, s robotami, s lesy, s lukami, se křovinami, s pastvami, s řekami, s potoky, s horami, s údolími i s plným panstvím, se vši zvolí i se všemi jinými požitky, kteříž k tomu zboží příslušejí a kterýmižkolivěk jmény zvláščími jsú nazvány anebo mohou pojmenovány býti, v těch ve všech mezech, jakožto Dašice a Kostěnice záležie, nic na tom nepozóstavuje, za šestnácte set kop grošěv pražského rázu; a to mi jest všeckno splnil až do pól čtvrtá sta kop grošěv, kromě těch pól jedenácte sta kop, ježto mají panu Mikulášovi z Barchova zaručeny býti anebo ježto jemu zaručeny budú.

A slibuji panu Bočkovi dřeveřečenému i jeho erbóm mú dobrou a čistú věru beze lsti to všeckno svrchupsané zboží ve dcky vložiti, čímž najspieše moci budu, a ostatně a konečně na tyto vánočnie suché dny, ješto nynie mají přijíti, s těmito podepsanými zprávci: se panem Sezemú z Dymokur, s Petrem z Uberska, s Vítkem z Tuněchod, s Jethaniem z Bietovan, z těch čtyř, kteráž bych dva mohl jmieti s svobodnými dědinami; pakli bych kteréhož těch nemohl jmieti, ješto by on je menoval, ale jiného dobrého a tak movitého také s svobodnými dědinami a s čistými, toho místo mám jemu postavit. A ti zprávce mají to všeckno zboží zpravit panu Bočkovi svrchupsanému i jeho erbóm, vysvoboditi a čisto učiniti před věny, před sirotky, před vdovami i před každým člověkem, jakožto Česká země za právo má. Pak-li bych toho neučinil, tehdy jsem propadl panu Bočkovi dřeveřečenému i jeho erbóm pravého základu a jistého dluhu dvě stě kop grošěv stříeb. praž. rázu.

A my Jan Tele z Dašic seděním v Babíně, Jan Střela z Vyklek, Filip z Slepotic, rukojmie Budišovi, slibuji panu Bočkovi často menovanému i jeho erbóm za Budiše i s Budišem naši dobrou čistú věru pospolní a nerozdielnú rukú, a pod svrchupsaným základem pode dvěma stem kop grošěv, to všeckno svrchupsané zboží ve dcky vložiti na ty svrchupsané suché dny vánočnie s dřeve menovanými zprávci, jakožto jest svrchu psáno. Pak-li bychom toho neučinili, jehož bože nedaj, tehdy ihned po těch suchých dnech propadli smy dvě stě kop grošěv pravého základu a jistého dluhu panu Bočkovi a jeho erbóm, jehožto mámy jim s hotovými penězi zaplatiti. Pak-li bychom jim hotovými penězi nezaplatili, atd. [Ležení na Starém městě Pražském.] Také jestliže by kterého z nás rukojmí Bóh smrti neuchoval, tehdy my, kteříž ostanem živi, slibuji jim pod svrchupsaným ležením jiného dobrého a tak movitého v měsíci po jeho smrti na jeho místo nastavit a list obnoviti. A ktož by tento list měl s jich dobrou volí atd.

A pro větčšie potvrzení přivěsili smy své pečeti k tomuto listu s naší dobrou volí a s naším dobrým vědomím. Jenž dán jest léta po narození syna bož. tisíc tři set devadesátého osmého, v tu středu po sv. Jiljí. (Ze čtyř pečetí zachovala se 2., 3. a 4.)

57.

Půta z Častolovic prodává ku pravému dědictví paní Kačce z Hřiště 6 kop a 4 gr. platu v Petrovičkách na svém rybáři i s řekou Orlicí i se všemi rybnými lovy za 60 kop gr. stř. praž. rázu. (12).

Bez místa, 2. července 1400.

Já Puota z Častolovic vyznávám obecně oc, že sem prodal panie Kačce ze Hřiště*) šest kop a čtyři grošě platu ku pravému dědictví v Petrovičkách v té vsi na svém rybáři i s tú řekú řečenú Orlice, i s těmi se všemi rybnými lovy, jako od staradávna tu k té řece příslušejí, za šestdesát kop gr. stř. praž. rázu, a ty mi jest již hotovými penězi zaplatila. A slibuji jie té panie Kačce i k věrné ruce Kateřině, dceři jejie, a Otíkovi ze Hřiště, zeti jejie, těch šest kop a čtyři grošě platu na tom rybáři i s tú řekú i s tiem rybným lovem, jakž sě svrchu píše, ve dsky v pražské v zemské vložiti i zprávce postaviti, jakož země za právo má.

A podle mne slubují urození a slovní muž pan Jan z Frimburka, Oneš řečený Svině z Hoděčína, Havel z Čtiřína a Mikeš z Hoděčína. A my již menovaní rukojmie slubujem za dřeve menovaného pana Puotu i podle něho spolní rukú nerozdielnú ve dsky v zemské v pražské vložiti těch šest kop a čtyři grošě platu svrchu menovaného na tom rybáři i s tú řekú i s těmi se všemi rybnými lovy, což k té řece tu od staradávna příslušejí, tak jakž země za právo jmá, když budem napomanuti od té paní Kačky neb od našich svrchu psaných věřících prvé, druhé, třetí aneb posled čtvrté suché dny. Pak-li bychom toho neučinili, atd. [Ležení v Králové Hradci.] A pak-li by kto z nás rukojmí té chvíle umřel, jehož bože ostržez, tehdy my jiní zuostalí slubujem miesto toho umrlého postaviti tak movitého a tak jistého, v měsíci od smrti toho umrlého počítajíc, a obnoviti tento list pod týmž ležením, jakož sě svrchu píše. A kto tento list bude mieti s jejie se panie Kačky neb našich věřících s dobrou volí, atd.

A toho všeho na potvrzení a na lepší jistotu pečeti naše vlastnie s naší dobrou volí i s naším vědomím k tomuto listu přivěsiti jsmy kázali. Dán léta ot naroz. bož., ješto sě píše tisíc čtyři sta, ten pátek Navšcievenie Matky božie etc. (Z 5 pečeti zachovaly se 1., 2., 4. a 5.)

*) Mínil se zaniklá tvrz Hřiště u Doudleb, jejíž místo objevil Koďousek (v. Památky Archaeol. XI. 133); zprávy historické o ní podal Sedláček ve Hradech II. 200.

58.

Jošt, markrabě braniborský, markrabě a pán Moravy atd., dává Erhartovi z Kunštatu v náhradu za služby ves Bělovici u Podivína s mlýnem, se vsí Steklicí a vsí Všetrapy i s příslušenstvím. (53).

V Praze, 10. července 1400.

Nos Jodocus, d. gr. marchio Brandenburg., sacri Romani imperii archicamerarius, marchio et dominus Mor., not. fac. ten. pres. vniuersis, quod nobilis Erhardi de Cunstat, nostri fidelis dilecti, magne fidei pensata constancia, quibus [sic] in nostris seruiciis iuxta necessitatis exigenciam vtiliter laborauit, et ut pro obsequiis eius impensis ac expensis pariter in aliqua parte ipsum nostra largicione contentum, prout iustum et equum lege diuina et humana fore dinoscitur, faceremus, sibi et heredibus suis villam Byelowicze prope Gostel alias Podywyn cum molendino Rympersdorf, cum villa Steklicze et villa Wschetrapy, cum omnibus villanis, incolis et inhabitatoribus, censibus, prouentibus, fructibus, vsibus, penis, mulctis, agris cultis et incultis, vineis, vinearumque decimis, montibus, vallibus, collibus, planis, siluis, nemoribus, pascuis, pratis, viis et inuiis, fluminibus, riuis, stagnis, lacubus, aquis aquarumve decursibus ac piscatoribus et aliis pertinenciis, quibuscumque specialibus nominibus censeantur, vniuersis, limitibus, gadibus, graniciis, prout ab aliis bonis circumadiacentibus ab antiquo circumferencialiter sunt distincta, cum mero et pleno dominio, nichil prorsus excluso et iure patronatus ecclesiarum incluso, prout illa bona omnia et singula olim relictā nobilis Konyonis, baronis regni Vngarie, tenuit et ad nos sunt de plena inuencione dominorum et baronum principatus Moraue et eorum consilio iuste et rationabiliter deuoluta, in veram, iustam et legitimam hereditatem dedimus, donauimus et vigore presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus, conferimus et donamus, per ipsum, heredes et successores suos perpetuis temporibus habenda, tenenda, possidenda et in vsus proprios iusto hereditatis titulo, sicut premittitur, pro sue voluntatis beneplacito convertenda. Presencium sub nostri appensione sigilli testimonio litterarum dat. Prage a. d. milles. quadringentesimo, sabbato proximo ante festum s. Margarethe. — De mandato dom. marchionis decanus Andreas. (Pečeť Joštova dobře zachovalá jest přivěšena.)

59.

Jošt, markrabě braniborský atd., dává Erhartovi z Kunštatu ves Kornice u Jevíčka i s jejím příslušenstvím. (54).

V Brně, 21. dub. 1402.

Jodocus, d. gr. marchio Brandenburg., sacri Romani imperii archicamerarius, marchio et dominus Moraue, nobili viro domino Erhardo de Cunstat, nostro fidei

dilecto, sinceri amoris nostri constantem animum cum liberalitatis pariter prospero incremento. Nobilis vir et sincere dilecte! Tuam quidem in nostris necessitatibus experti grate fidei constanciam tanto sane vberioribus beneficiis nostris te prosequi decreuimus, quanto fidelius te nostris beneplacitis cognouimus seruiuisse. Ideo ut in petitionibus tuis per nos graciosius exauditus in tuis desideriis potissime consoleris, tibi, heredibus et successoribus tuis villam nostram Chornicz prope Gewiczkam cum omnibus rusticis, incolis et inhabitatoribus quibuscumque, cum agris cultis et incultis, censibus, emolimentis, fructibus, usufructibus, emendis ac aliis proventibus vniuersis, ortis, curticulis, pratis, pascuis, riuis, aquis et aquarum decursibus, nemoribus, siluis, rubetis, fruticibus ac ceteris quibuscumque rebus ad eandem villam pertinentibus ac spectantibus vniuersis, cum mero et pleno dominio, nichil prorsus excluso, cum iure patronatus ecclesie, quemadmodum eandem villam per se tenuimus, seu prout alii a nobis tenuisse dinoscuntur, nichil nobis, heredibus et successoribus nostris, marchionibus Moraue, in ipsa villa iuris, proprietatis vel dominii penitus reseruantes, prout ab aliis villis et bonis circumquaque adiacentibus circumferencialiter est distincta, cum limitibus, gadibus, graniciis in veram hereditatem et hereditariam possessionem dedimus, donauimus et vigore presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus pariter et donamus; decernentes expresse, ut cum primum tabule terre in Olomucz aperte fuerint, eadem bona singula ac eciam vniuersa vna cum ipsa villa tibi, heredibus et successoribus tuis ipsis tabulis iure hereditario iuxta consuetudinem patrie inponantur. Presencium sub nostri appensione sigilli testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. quadring. secundo, feria sexta proxima ante festum s. Jeorgii. — In plica: De mandato domini marchionis Hincó prothonotarius. (Pečeť dobře zachovalá přivěšena na proužku pergam.)

60.

Diviš ze Smolotel slibuje Herartovi mladšímu z Kunina Města i jeho otci postaviti se, a opatovi z Milevska i jeho konventu, jakož i Herartovi starému i mladému odtudž ničímž zlým nezpomínati o věc, o niž staven byl. (55).

Na Bechyni, 20. července 1404.

Já Diviš z Smolotyl vyznávám t. l. přede všemi oc, že jsem slíbil a slibuji čest a vieru i pod nejvyšším právem uroz. panu Herartovi mladšímu z Kunina Města i jeho otci postaviti se, ač bych od nich aneb od jich poslov napomenut byl aneb narčen kterou věcí. Také slibuji, abych knězi opatovi z Milevska i jeho konventu i jeho všem lidem nikdy nezpomínal ničímž zlým o tu věc, ježto sem staven byl, ani také urozeným pánóm, panu Herartovi starému i mladému z Kunina Města i jich všem lidem. Pakli bych byl ujištěn aneb kto na mě svědčil, že bych komu

co překážel aneb překážeti chtěl, tehdy se hrdla svého odsuzuji a čest a vieru sem ztratil. Anebo nepostavil-li bych se, když a kde by mi páni svrchupsaní aneb jich posli kázali, tehdy kdež by mě zvěděli, mají mě vzieti za svého jistce a za pravého zloděje, ještě cti i viery nemá a ještě se hrdla odsúdil. A toho na svědomie pečť svú přivěsiti sem kázal k tomuto listu. A my Václav z Rechmberka, Aleš řečený Kužel z Žeravic, Dětřich z Čeryn, Mikuláš řečený Cikán z Čelechovic a Matúš z Lukovan také známe tiemto listem, že smy byli při tej úmluvě, a Divišovú prosbú pečeti své s dobrú naši volí přivěsiti smy kázali k tomuto listu na svědomie té smlúvy. A nezdržal-li by Diviš těch úmluv, jakož jsú svrchu psány, tehdy kdež bychom jej zvěděli, mámy jeho jieti a dáti urozeným pánóm svrchupsaným. A v to se Diviš sám nám podvolil svú dobrú volí. Dán na Bechyni léta od božieho narození tisíc čtyři sta čtvrtého léta, v tu neděli před svatú Maří Magdalenú.

K listu byly přivěseny čtyry pečeti nyní porouchané; více jich asi nebylo, poněvadž ani okraj pro ně není prořiznut.

61.

Václav, římský a český král, činí ujednání s Joštem, markrabím moravským, o náhradu za pomoc a přidržení se jeho. (162).

Na Žebráce, 21. pros. 1405.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden romischer kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Behcim, bekennen vnd tun kunt offentlich m. d. br. 3c, das wir mit wolbedachtem mute, gutem rate vnser edeln vnd getrewen dem hochgebornen Josten, marggrauen zu Brandenburg vnd zu Merhern, vnserm liben vettern vnd fursten, gelobt haben vnd geloben im bey vnsern kuniglichen Worten vnd guten trewen in craft dicz brieues an alles geuerde die nachgeschriben stücke vnd artikel zu halden vnd zu volführen:

Czum ersten, das wir im vmb sein schulde, die wir im schuldig sein, genug tun wollen mit gelde oder mit pfantschaft in der masse, das er bey vns bleibe vnd vns beholfen sey wider yderman, vnd das das also vermacht vnd verbürgt werde zu bederseyt.

Item was wir dem egenanten vnserm vettern, marggraf Josten, in einer summen geldes verpfenden, es sey clein oder gros, doruff sol von ym kein vřslag gerechent noch geslagen werden, dann allein die summe, die doruff verschriben wurde.

Item das der egenante vnser vetter mit derselben pfantschaft wider vns nicht tun sol, sunder vns beholfen sein, als oft vns des not were.

Item so sol der egenante vnser vetter die egenante pfantschaft, die wir im verseczen, nicht ferrer verpfenden, verseczen oder verkaufen in dheineweis.

Ouch so sol er die leute, die wir im verpfenden, nicht hoher besweren oder beschaczen, dann als gewönlich ist von alderher.

Ouch wenn wir dem egenanten vnserm vettern, marggraf Josten, sulche summen geldes, dorynn wir im ein pfandschaft verseczt hetten, beczalten, so sol er vns derselben pfandschaft lediclichen wider abtreten vnd die antworten, als er die eingenomen hette.

Ouch so sol vns der egenante vnser vetter getre[w]lichen helfen vnd raten in vnsern notdurften, dieweil wir beyde leben, zu vnsern eren vnd besten, als wir vns vor ve[r]schriben haben in vnser beyder briuen.

Vnd doruff so wollen wir dem egenanten vnsern vettern, marggraf Josten, vnser lande Glacz vnd Frankenstein mit allen vnd yglichen iren zugehorungen eingeben vnd verpfenden.

Vnd des sint geczeugen: die erwirdigen Wenczlaw patriarch zu Antiochien, vnser canzler, Conrad erwelter bischof zu Verden, vnser kunigreichs zu Beheim vndercamrer, andechtigen, vnd die edeln Jan von Leuchtemburg genant Crussina, vnser hofmeister, Boczko von Podyebrad vnd Philipp genant Lawth von Costelec, vnser rete und liben getrewen. Mit vrkund dicz briues versigelt mit vnser küniglichen Maiestat insigel. Dorczu ouch die egenantn vnser rete ire insigele an disen brief zu geczeugnüsse gehangen haben. Der gegeben ist zum Betler nach Crists gepürt vierczehenhundert jar vnd dornach in dem fünften jare, an sant Thomas des czwelfboten tage, vnser reiche des behemischen in dem dreyvndvirczigistem vnd des romischen in dem dreissigisten jaren. — In plica: Ad mand. dom. regis W[enceslaus], patriarcha Anth., cancellarius. Verso: R(egistrata): Paulus de Tost. (Pri listu visí 6 pečetí na proučích pergam.)

62.

Albrecht z Kolovrat řečený Kornhausský vstupuje v příměří s Bočkem z Kunštatu seděním v Poděbradech a Janem z Kunštatu seděním na Kosti i se všemi jich až do příštích vánoc. (98).

V Praze, 5. října 1406.

Já Albrecht Kolovrat řečený Kornhawský jistec vyznávám zevně tiemto listem všem, ktož oc, že sem vstúpil se všemi těmi, ktož pro mě chce činiti neb nechati, v pravé křesťanské přieměří, a to slibuji pode ctí i pod věrú zdržeti a nezrušiti od dání tohoto listu až do vánoc, jenž najspieš přídú, ten den celý bez všie zlé lsti, s uroz. panem Bočkem z Kunštatu seděním v Poděbradech, se panem Janem z Kunštata seděním na Kosti i se všemi jich, ktož pro ně chce činiti i nechati.

Těž my Albrecht Kolovrat seděním na Libštejně, Jenec z Petrspurka a Aleš Kolovrat seděním v Brězně, rukojmie jeho, slubujem s ním i zaň dobrú věrú bez

všie zlé lsti spoločnú rukú nerozdielnú, tak aby se žádný od druhého nedělil v tom slibu ani se dělití mohl pod tisíci kop gr. rázu prazkého, že to příměří nemá zrušeno býti do svrchu psaného času v žádné míře pánóm dříve menovaným i všem, ktož pro ně chce činiti i nechati. Zda by se to stalo, jenž Božě nedaj, i přihodilo, že by dříve psaný Albrecht Kolovrat řečený Kornhawský nebo jeho strana to příměrie zrušila, v které by to kolivěk míře bylo, a to dostoyné knieže kněz Zbyněk z Hazemburka, arcibiskup pražský a papežské stolice legát, vyznal, že jest on pan Albrecht nebo jeho strana příměrie zrušila, tehdy ihned po dvou nedělí od toho času takového vyznání počítajíc, on pan Albrecht jistec svú čest a vieru ztratil jest a za takového ve vsie České zemi i v jiných zemiech má narčen býti i držán; a my rukojmie inhed po tú dvou nedělí máme tisíc kop gr. dříve psaným panu Bočkovi a panu Janu zaplatiti hotovými penězi. Zda bychom toho neučinili, tehdy atd. [ležení ve Velkém Městě Pražském].

A ktož tento list s jich dobrou volí mieti bude, ten má mieti všechna práva svrchupsaná. K tomu na svědomie pravým vědomím své sme pečeti vlastné k tomuto listu přivěsili, jenž jest dán v Pražě po božiem narozením [sic] tisíc styři sta let v šestém létě, ten úterý po svatému [sic] Francisku. (Přivěšeny jsou na prouzcích pergamenových čtyry pečeti.)

63.

Oldřich řečený Flaška z Lazec vyznává, že vzal on i bratr jeho Beneš od Bočka z Kunštatu řečeného z Poděbrad svůj oddíl za rychtu v Žamberce. (99).

Bes místa, 28. května 1408.

Já Oldřich řečený Flaška z Lazec vyznávám tiemto listem oc, že jsem vzal od urozeného pana Bočka z Kunstata řečeného z Poděbrad pravý a plný svůj oddiel, což se na mě dostávalo, i bratr můj Beneš za tu rychtu v Žamberce, a toho sém se odřekl i odřiekám tiemto listem, že tu více nemám, a slibuji dobrou a čistú mú věrú a pode ctí za se i za vsecky za své budúcie dříveřečenému panu Bočkovi i jeho budúcím, že nemám žádného práva více k té rychtě svrchupsané aniž mám více z čeho upomínati ani kterým světským ani duchovním ani kterým bezprávním nikterak na světě hledati já ani moji budúcí pána ani toho rychtáře ani jich budúcích. A to sem slíbil i slibuji pode ctí a pod věrú a pod nejvyšším právem úplně zdržeti, jakož je svrchu psáno, za se i za své za vsecky budúcie. A tomu na potvrzenie a pro lepší jistost svú sem pečet k tomuto listu přivěsil, a vedle mne mú prosbú slovutné panoše Nacek Váva z Domaslavic, Hrzek z Marquartic a Stibor Sturm z Kamenice na svědomie také své pečeti k tomuto listu přivěsili. A my svrchupsaní Nacek Váva, Hrzek a Stibor Sturm vyznávamy, že jsmy to k jeho prosbě učinili

a své pečeti k tomuto listu na svědomie přivěsili. Jenž jest dán a psán l. po nar. s. bož. po čtrnácti stech osmého, ten pondělí před sv. Duchem. (Přivěšeny jsou na prouzcích pergam. čtyry pečeti.)

64.

Sigmund z Lichtemburka seděním na Chocni prodává k věčnému dědictví dvůr svobodný ve Skorynici Janovi z Rajšic řečenému Kepista za 150 kop gr. praž. k manství ke hradu v Chocni. (21).

V Chocni, 22. května 1409.

Já Sigmund z Lichtemburka seděním na Chocnie vyznávám oc, že znamenav věrné a pilné a ustavičné služby slovut. Jana z Rajšic řečeného Kepista, purkrabie mého na Chocnie, kteréz mně jest stále, věrně a statečně okázal i ještě vždy ustavičně okazuje i, dá-li pán Buoh, budoucí časy bude okazovati, protož jemu řečenému Janovi Kepistovi prodal sem i dal dvůr svobodný v Skorynici i všicku ves tudiez Skorynici řečenú za puol druhého sta kop gr. dob. stříb. rázu praž. k věčnému dědictví jemu i jeho dědicóm i budoucím a k manství k hradu mému na Chocni, se všemi lidmi úročními i se všemi lidmi platnými, kteříž tu na lidech přebývajících a na tom zboží spravedlivě přijíti a přivedeni mohou býti, s dědinami ornými i neornými, s lesy, pastvišti, lukami, potoky, rybníky, s robotami lidskými i s podacím kostela tudiez, s plným panstvím i se všiem příslušenstvím, což k tomu dvoru a k té vsi příslušalo jest i ještě příslušie, kterýmžkolivěk jménem obecným neb zvláštním jmenovalo by se anebo mohlo jmenováno býti, nic sobě tu nepozuostavuje ani vymieňuje, ale aby on již jmenovaný Jan Kepista, jeho budoucí i dědici, to vše měl, držel, měli, drželi po všechny budoucí časy beze všeho zmatku k pravému a věčnému manství a dědictví, aby i mohl, ač by se jemu zdálo, prodati, dáti anebo i za jiné směniti; však s takovúto výmluvú a výmienkú, aby on nadepsaný Jan Kepista i jeho budoucí mně Sigmundovi dřeve psanému z toho dvora a vsi v Skorynici slúžil i k službě hotov byl se dvěma koňoma a s jedniem pacholkem již k napřed k jmenovanému mému hradu Chocni, když by kolivěk ote mne nebo mých budoucích byl obeslán. A já i moji budoucí mám jemu úplně za všechny škody státi, kteréz by v mé službě jsa nebo mých budoucích jakžkolivěk vzal, a mám jemu plnú potřebu s pacholkem i na dva koně dáti podle sebe a svých služebníkóv, kolikrátkolivěk toho potřebie nebo mým budoucím bude. A jestliže jsa v mé službě, které by škody vzal, tehda nemá mně ani mým budoucím tak dlúho žádné služby činiti ani okázati, dokovadž jemu nebudú úplně a docěla navráceny a zaplacený. A ktož list tento bude mieti s Janovú Kepistovú dobrou volí, ten má i mieti budě všecko právo svrchu psané jako on sám. A [na] potvrzení a na svědomie peněz hotových

od něho vzatých hotových [sic] stříbrných dobrých rázu praž. i dání mého jemu i jiných úmluv v tomto listu svrchupsaných svú sem vlastní pečet k listu tomuto přivěsil, jemu i jeho budúcím slibuje ty úmluvy bez přerušenie všelikakého zachovati a věčně držeti v celosti. Prosil sem také k většie jistotě i k paměti uroz. pánov, pana Jana Bozkovcě z Brandýsa, pana Hynka z Třebochovic, pana Jana z Chvojna, že jsú také své pečeti dobrovolně k tomuto listu přivěsili. Dán i psán na Chocnie léta od nar. s. bož. tisícieho čtyřstého devátého, tu středu před Letnicemi. (Na perg. prouzcích jsou přivěšeny čtyři pečeti.)

65.

Václav, římský a český král, propůjčuje spolek čili hromadu Bočkovi z Kunštatú odjinud z Poděbrad se sirotky neodděleného syna jeho Jana z Kunštatú odjinud z Kostí a jejich zbožím. (100).

V Praze, 10. ledna 1410.

Wenceslaus, d. gr. Romanorum rex, semper Augustus et Boemie rex. Notum fac. ten. presencium vniuersis, quod inspectis benigne seruiciis et immote fidei constancia, quibus nobilis Boczko de Cunstat alias de Podiebrad, fidelis noster dilectus, in arduis nostris necessitatibus serenitati nostre sumptuose complacuit et adhuc complacere poterit et debebit prestancius in futurum, pensatisque plurimis dampnis, que propter nos perpressus est immodice, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, sano nobilium et procerum nostrorum accedente consilio, auctoritate regia Boemie et de certa nostra sciencia huiusmodi sua merita, seruicia et dampna recompensare volentes, sibi et heredibus suis veram vnionem wlgariter spolek dictam cum orphanis quondam Johannis de Chunstat alias de Cost, filii sui indiuisi, et super omnibus hereditatibus dictorum orphanorum, quas ipse Johannes a quondam Petro de Cost et Zoffca, conthorali sua, habuit per obligationes in tabulis terre, vendiciones aut alias quomodocumque in tabulis terre continentur, videlicet castris, opidis, villis, curiis araturarum et rusticalibus, municionibus, agris, pratis, siluis, riuís, piscinis, fluminibus, molendinis, iuribus patronatus ecclesiarum nunc habitis aut posterum habendis, in quibuscunque consistant, cum omnibus rebus mobilibus, quocumque nomine censeantur, prout ad hoc ipso iure vt pater indiuisus et per ensem iustus est, damus, conferimus et expresse donamus, sic quod eum et suos heredes cum prefatis orphanis dicti Johannis et pro hereditatibus ipsorum orphanorum et rerum mobilium, vt prefertur, facimus et constituimus verum et legitimum vnioem.

Supplentes omnem defectum, si quis de iure, more, obseruancia et consuetudine iuris regni Boemie premisse gracie nostre posset quomodolibet obuiare, nostro regio Boemie edicto statuentes, vt huiusmodi vnio in omnibus et per omnia suum

debitum so[r]ciatur effectum, ita et taliter, acsi secundum ritum et ius regni nostri Boemie tabulis terre foret inserta; committentes nobilibus camerario, czudario, prothonotario et beneficiariis ac viconotariis tabularum terre regni nostri Boemie, fidelibus dilectis, presentibus et futuris, firmiter et districte precipientes, quatenus huiusmodi vnionem, dum et quando per ipsum Boczkonem aut heredes suos requisiti fuerint, tabulis terre de verbo ad verbum annotent et inscribant, prout indignacionem nostram grauissimam voluerint arcius euitare.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. quadring. decimo, die decima Januarii, regn. nostr. a. Boemie quadrag. septimo, Roman. vero trices. quarto. — In plica: Per dom. Conradum, episcopum Olomuc, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz.

66.

Václav, král římský a český, potvrzuje klášteru Vyzovickému výsady a obdarování od králů českých a markrabí moravských a zvláště od krále Otakara udělené. (65).

V Praze, 11. března 1412.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. pres. vniuersis. Super solium maiestatis regie, quamuis inneriti, superne maiestatis gracia constituti, personis monasticis, que a fluidis seculi sequestrati deliciis, pia Christi militum imitantes exempla, suaue iugum domini per aspera vite suscipiunt et susceptum sub innocencie puritate percurrunt, regalibus auxiliis tanto clemencius a molestiis, quas eis plerumque mundane ambicionis molitur malicia, nitimur subuenire, quanto speramus vberius nostram et regnorum nostrorum felicitatem talium deuotis apud dominum precibus promoueri. Sane pro parte religiosorum abbatibus et conuentibus monasterii Wyzo[w]censis alias Smilhaim Cisterc. ord., deuotorum nostrorum dilectorum, extat maiestati nostre cum humili precum instancia supplicatum, quatenus de solita nostre benignitatis clemencia ipsis omnia et singula priuilegia et litteras, que et quas a diue memorie regibus Boemie et marchionibus Moraue, predecessoribus nostris, et eciam nobilibus quibuscunque, et signanter a quondam Otakaro, rege Boemie, super nonnullis graciis, iuribus, libertatibus, emunitatibus et exempcionibus obtinuissent noscuntur, approbare, ratificare, innouare et confirmare graciosius dignaremur.

Nos vero, qui vtilitatem, commodum et profectum dicti monasterii, quod in suis structuris, bonis et hominibus grauissime destructum, collapsum et annullatum existit, quodam benignitatis fauore prosequimur, eius amore, per quem reges regnant et principes dominantur, et ut idem monasterium temporibus nostris salubriter releuetur ac felicia suscipiat incrementa, animo deliberato, sano fidelium nostrorum ac-

cedente consilio et de certa nostra sciencia, vniuersa et singula priuilegia et litteras, que et quas prefati abbas et conuentus monasterii Wyzowicensis a predictis predecessibus nostris, Boemie regibus et marchionibus Moraue, seu nobilibus quibuscunque et signanter Ottakaro, rege Boemie, super ipsorum graciis, iuribus, libertatibus, emunitatibus et exempcionibus, ut premittitur, obtinuisse noscuntur, approbauimus, ratificauimus, innouauimus et confirmauimus, approbamus, ratificamus, innouamus et presentis scripti patrocinio, auctoritate regia Boemie graciosius confirmamus, decernentes et hoc regali statuantes edicto, predicta ipsorum priuilegia et litteras in omnibus ipsorum punctis, clausulis, sentenciis et articulis, acsi de verbo ad verbum presentibus forent inserta et inserte, perpetuam inantea obtineri roboris firmitatem, nostris tamen iuribus et aliorum quorumlibet semper saluis.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. quadring. duodec., die vndecima Marcii, regn. nostr. anno Boemie quadrag. nono, Roman. vero trices. sexto. — In plica: Per dom. Conradum, episcopum Olomuc., Johannes de Bamberg. Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz. (Na proužku perg. přivěšen jest majestát krále Václava.)

67.

Václav, římský a český král, činí Erhartovi z Kunštatu seděním v Třebové milost, aby zboží své, jež má nebo jehož s pomocí boží nabude na Moravě nebo v Čechách, mohl kromě osob duchovních dáti, darovati aneb s ním naložiti, jak by se mu líbilo. (56).

Na Točnicku, 30. července 1412.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad grata seruiciorum studia et constantis fidei puritatem, quibus nobilis Erhardus de Cunstat residens in Tribowia, fidelis noster dilectus, maiestati nostre complacuit hactenus et complacere poterit vberius in futurum, animo deliberato, sano fidelium nostrorum accedente consilio et de certa nostra sciencia sibi hanc gratiam fecimus et facimus regia auctoritate Boemie per presentes, quod ipse vniuersa et singula bona sua mobilia et immobilia, castra, ciuitates, villas, possessiones, siluas, rubeta, piscinas, molendina, census, redditus et proventus, in quibuscunque consistent, quibusve possint specialibus vocabulis designari, que ad presens in marchionatu nostro Moraue ac eciam in regno nostro Boemie habere dinoscitur, vel auctore domino acquirere poterit in futurum, dare, donare, assignare et legare in vita seu in morte possit et valeat cuicumque seu quibuscunque personis, ecclesiasticis seu spiritualibus dumtaxat exceptis, et de ipsis disponere, prout sibi melius et vtilius visum fuerit expedire.

Decernentes et auc[torita]te regia Boemie volentes expresse, quod talis vel tales, cui uel quibus prefatus Erhardus bona sua dederit, donauerit, assignauerit seu legauerit, ipsa bona sine impedimento quolibet habere, tenere et pacifice possidere valeant atque possint; talis eciam [ut] legacio seu donacio robur firmitatis obtineat, acsi per tabulas terrarum marchionatus Morauie aut regni nostri Boemie firmata fuisset, non obstantibus quibuscumque consuetudinibus, per quas prefate nostre gracie posset quomodolibet derogari. quibus omnibus in quantum premissis obuiare possent, regia auctoritate Boemie presentibus derogamus.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Tocznik a. d. mill. quadring. duodec., die penultima Julii regn. nostr. a. Boemie quinquag., Roman. vero tric. septimo. — In plica: Per dom. Conradum Olomuc. episcopum, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz. (Přivěšený majestát krále Václava na proužku pergam. jest trochu porouchán.)

68.

Václav, Hmský a český král, dovoluje Jindřichovi z Plavna, aby směl své hrady, zámky, města atd., jež má v manství od koruny České neb mítí bude, za zdraví nebo na smrtelné posteli dáti neb odkázati, komu by chtěl, kromě knížatům nebo osobám duchovním, a ti aby je měli s těmi všemi právy, jako je on drží. (163).

Na Točniku, 20. listop. 1412.

Wir Wenczlaw. von got. gn. rom. kunig. zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim. bekennen vnd tun kunt odenlich etc., das wir haben angesehen gneime vnd nucze dinste. als vns vnd der cronen zu Beheim der edel Heinrich von Plawen. vnser diner vnd liber getrewer. ofte vnd dicke williclich erczeitet vnd getan hat. teglich tut vnd furbas tun mage vnd sol in kunftigen czeiten, vnd haben im dorumb mit wolbedachtem mute. gutem rate vnd rechter wissen dise besundere gnade getan vnd tun im die mit craft dicz briues vnd kuniglicher macht zu Beheim. das er alle vnd ygliche seine vesten. slosse, stete, merkte, dorffer vnd guter. woran die sein. nichts vsgenomen. die er von vns vnd der cronen zu Beheim zu lehen hat. sie sind ynwendig oder vssen der cronen gelegen. die er yczunt hat oder hernach redlich gewynnen vnd haben wirdet. mit einander oder bey teylen, bey seinem leben oder an seinem todbete geben oder bescheiden muge, wem er wolle. vsgenomen allein fursten vnd geistlichen lewten: vnd sie sollen ouch dieselben guter haben. halten vnd besizen in aller weyse. rechten vnd masse, als die der egenant Heinrich yezunt ynnehat vnd die besizet. von aller meniclich vngehindert, vnd ouch dieselben guter von vns vnd der cronen zu Beheim. als ofte sich das zu tun geturen. empfangen.

Ouch sol solche gabunge vnd bescheydunge der egenant seiner guter gancze vnd volle craft vnd macht haben gleicherweise, als ob sie in die hoftafel vnsers kunigreichs zu Beheim nach syten vnd gewonheit desselben vnsers landes eygentlich eingelegt vnd eingeschriben weren, vnschedlich doch vns vnd der cronen zu Beheim an vnsern rechten, lehen, dinsten vnd sust ydem manne an seinen rechten. Mit vrkunt dicz briues versigelt mit vnser kuniglichen Maiestat insigel.

Geben zum Tocznik nach Cristes geburt virczehenhundert jar vnd dornach in dem czwelften jare des nechsten suntags nach sand Elzbethen tage, vnser reiche des behem. in dem funfczigisten vnd des rom. in dem sybenvnddreissigisten jaren etc. — In plica: Ad relacionem Nicolai de Egerberg Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata). Caspar de Lewbicz. (Přivěsen dobře zachovalý majestát krále Václava na proužku perg.)

69.

Purkmistři a rady měst Olomouce, Brna, Znojma, Jihlavy, Jemnice, Uherského Brodu, Hradiště, Litovle, Uničova, Ivančic a Pohořelic zavazují se platiti Kateřině, vévodkyni Kozičovské, ročně 300 kop gr. ze sum, jež králi Václavovi ročně z měst svých platiti mají.

Bes místa, 1. května 1413.

Wir burgermeister, rete vnd dye gemeine der stat Olomuncz, Brunne, Cznoym, Igla, Jempnicz, Vngrischenbrod, Redisch, Lutow, Newstat, Eywanczicz vnd Poherlicz bekennen vnd tun kunt offentlich oc, das der durchlewteste furste vnd herre, herre Wenczlaw, der romisch vnd behemische kunig, vnser genedigister herre, der hochgeboren frawen Kathrein, herczogynne czur Freinstat, dyeweil sy lebt, vnd nach irem tode iren erben vff vns vnd vff seinen renten, summen vnd losungen, die wir im jerlichen in sein kuniglich camer pflichtig sein czu reichen vnd czu geben, verschriben, benumet vnd bescheiden hat dreyhundert schok grossen ierliches czinses, halb vff sand Gallen vnd halb vff sand Georgen tege, ierlichen czu geben vnd czu reichen, bis man di abgelost hat, nach lawtte vnd aufweisunge seiner Maiestat briue, der also geschriben stet:

Wir Wenczlaw, von gotes genaden romischer kunig, czu allen czeiten merer des reiches vnd kunig czu Behem, bekennen etc. Wann nach tode vnd abgangs wegen ettwenn des hochgeboren Josten, margrafen czu Merhern, vnsers liben vettern vnd fursten, vnd der hochgebornen Agnesen, herczogynn czu Opol, vnser liben mumen vnd furstynn, seiner gmahel, sulche czwelf tawsent gulden, dye ettwenn der hochgeborne Ladislaw, herczog czu Opol, vnser liber oheim vnd furste, dem egenanten Josten mit derselben Agnesen, seiner swester, czu eegelt gegeben hat, an die hochgeborne Kathrein, herczogynn czur Freinstat, des vorgenanten Ladislaws tochter, vnser libe mume vnd furstynn, kumen vnd geuallen sind, nemlichen dorumme, das der egenant Jost vnd Agnes sein gmahel von gotes verhenknisse wegen an erben

abgangen vnd verscheiden sind, als das alles ettwenn des hochgeboren Johansen margrafen czu Merhern, vnsers liben oheim vnd fursten, des egenant vnsers vettern margraff Josten vater, vnd ouch desselben vnsers vettern, margraff Josten, briue, die sie doruber gegeben, vnd ettwenn der alldurchlewchtigste furst vnd herre herr Karl romischer keiser, czu allen czeiten merer des reichs vnd kunig czu Beheim, vnser liben herre vnd vater, vnd dornach wir bestet vnd confirmirt haben, wol vsweisen vnd eigentlich ynnehalden. Vnd vff das, das wir vnd vnser lant vnd furstentum czu Merhern von des anfalls wegen der egenant czwelf tawsent guldein dheinerley schaden nemen ader enpfahen, so haben wir mit wolbedachtem mute, gutem rate vnser fursten, herren, edlen vnd getrewen der egenanten Katrein dreihundert schok grossen jerlicher czinse gnediklichen verschriben, benumet vnd bescheiden, verschreiben, benumen vnd bescheiden ir die uff vnsern steten vnser margrabschaft vnd furstentum czu Merhern, mit nam Olomuncz, Brunne, Cznoym, Iгла, Jempnicz, Vngrischenbrod, Redisch, Lutow, Newstat, Eywanczicz vnd Poherlicz, mit rechter wissen in kraft dicz briues vnd kuniglicher macht czu Beheim vnd als ein margrafe czu Merhern, also das sie vff sand Gallen tage schirist kumende von den renten, summen vnd losungen, die vns die burgermeister, rete vnd burger gmeinlich der egenant vnserer stete jerlichen in vnser kunikliche camer czu geben pflichtig sein, anderhalb hundert, vnd vff sand Jorgen tage schirist dornach folgende ouch anderhalb hundert schok grossen, vnd also furbas mer alle jare so vil vff dieselben tege in vnserer stat czu Brunne vfheben, einnemen vnd enpfahen sol, dieweil si lebt, vnd nach irem tode ire erben von allermeniklich vngehindert.

Vnd wer es sachen, das wir ader vnser nachkumen, kunige czu Beheim, der egenant Kathrein bey iren lebtagen ader nach irem tode iren erben tawsent vnd fumfczik schok grossen prager muncze ein moned vor dem egenanten sand Gallen tage in vnserer stat Bresslaw legten, so sullen sie die einnemen vnd enpfahen, vnd die egenant anderhalb hundert schok grossen prager muncze sollen von in vff den egenant sand Gallen tage weder von vns noch den egenant vnsern steten nicht genomen noch gefordert werden in dheineweis, sunder wir vnd die egenant vnser stete sullen der genczlich vnd gar qweit, ledig vnd loze sein an alles geuerde vnd argelist. Vnd desgleichen sol es ouch vff alle andere beczaletege der egenant anderhalb hundert schok grossen prager muncze also vnd in sulcher masse vnd weise gehalden werden, als diser artikel ynhet vnd usweiset, als offte sich das heischen vnd czu tun geburen wirdet.

Gesche es awer, das wir der egenant tawsent vnd fumfczik schok grossen in die egenant vnser stat Bresslaw vff die egenant czeite nicht legten, so sollen in die egenant anderhalb hundert schok grossen prager muncze jerlicher gulte vf den egenant sant Gallen tage vnd furbas mer vff ygliche beczaltege volgen vnd die in die

egenant vnser stat czu Brunne geantwurt werden, die doselbst vfczuheben vnd einzunemen an alles verczihen vnd hindernusse als lang, bis das wir, vnser erben vnd nachkumen, kunige czu Beheim, der egenannt Kathrein vnd iren erben, ab sie abging, dreytawsent vnd anderhalb hundert schok grossen prager muncze in vnserer stat czu Bresslaw geben, reichen vnd beczalen; vnd wenn das gescheen ist, so sollen sie vns der egenant dreihundert schok grossen jerlicher gult wider abtreten, vnd der von vns noch den egenant vnsern burgern vnserer stete furbas mer nicht einnemen noch enpfahen in dheineweis.

Ouch wer es sache, das dye vorgevant vnser burger der egenant vnserer stet der egenant Kathrein, dieweil si lebt, vnd nach irem tode iren erben die egenant dreihundert schok grossen jerlicher gult alle jare vf die egenant tege von den summen, renten vnd losungen, die sie vns in vnser kunikliche camer, als vorgeschriben stet, jerlich czu geben pflichtig sein, nicht richten noch beczalten, alledieweil wir die von in in sulcher masse vnd weise, als vorgeschriben stet, nicht abgelost haben, so mage die egenant Kathrein bei iren lebtagen vnd ire erben nach irem tode der egenant vnserer burger der egenant vnserer stete hab vnd gute fur dieselben drei hundert schok grossen vfhalten, bekumern vnd sich der vnderwinden, wo sie dye ankomen, dieselben habe vnd gute sie ouch ein ganzes moned unuerucket halten vnd die den burgern der egenant vnserer stete vf burgen vsgeben sullen, ab si des begeren werden.

Vnd wer es sache, das dieselben vnser burger ire hab vnd gut in demselben moned nicht vsburgten, noch die wider losten, so mage die egenant Kathrein vnd ire erben nach dem moned dieselben habe verkauffen vnd ire verhalten czinse vnd ouch ire gewondliche koste vnd czerung nach redlicher kuntschaft vnd guter wissenschaft douon nemen, vnd das vbrige alles sollen sie den egenant burgern genczlichen vnd gar widerkeren, als billich ist.

Vnd dorumb so gebieten wir burgermeistern, reten vnd burgern gmeinlich der egenant vnserer stete, vnsern liben getrewen, die nu sein ader in czeiten sein werden, ernstlich vnd vestiklich mit disem briue, das sie der egenant Kathrein alle ire lebtag vnd nach irem tode iren erben die egenant drei hundert mark schok grossen jerlicher gult von den egenanten summen, renten vnd losungen, die sie vns jerlichen in vnser kunigliche camer, als vor geschriben stet, czu geben pflichtig sein, alle jare vff die egenant tege genczlich vnd gare richten vnd beczalen in der egenant vnserer stat czu Brunne als lange, bis das wir, vnser erben vnd nachkumen, kunige czu Beheim, dieselben dreihundert schok grossen in sulcher masse vnd weise, als vor geschriben stet, von in nicht abgelost haben. Wann als ofte sie das getan haben, als ofte sagen wir sie vnd ire gmeine derselben dreihundert schok grossen fur vns, vnser erben vnd nachkumen, kunige czu Beheim vnd margrafen czu Mer-

hern, vnd alle vnser amptlewte an den egenant summen, renten vnd losungen mit kraft dicz briues genczlichen vnd gar kweit, ledig vnd lose. Mit vrkunt etc.

Nu sein wir pflichtig, vnsers obgenanten genedigisten herren gebot, das vns sein kunigliche genade mundlich beuolhen vnd geboten hat, czu halden vnd czu derfullen; vnd geloben mit vnsern guten trewen an geuerde der obgenanten frawen Kathrein, dieweil sie lebt, vnd nach irem tode iren erben, das wir alles das in pflichtig wollen sein, worein vns vnser obgenanter genedigister herre in seiner maiestat briue verschriben vnd verpunden hat. Es sullen ouch alle artikel, punk vnd klawsl, dye in vnsers obgenanten herren maiestatbrif gschriben [sic] vnd begriffen sein, gancz vnd gar kraft vnd einen furgank haben an geuerde. Des czu einer sicherheit vnd czewgnusse haben wir mit vnserm wissen vnser insigele gehangen an den briue. Der gegeben ist an sand Philippi vnd Jacobi der heiligen czwelfboten tage nach Kristi geburde vierczehenhundert dornach in dem dreiczehenten jare.

K listu přivěšeno na prouzcích pergam. 11 pečetí, olomoucká a znojemská jsou červené, brněnská, jihlavská a jemnická zelené, a ostatní z vosku přirozeného (nebarevného).

70.

Václav, římský a český král, potvrzuje Erhartovi z Kunštatu seděním na Bechyni listy markraběte Jošta, jimiž mu byl zapsal ve 4000 kopách gr. hrad Pyšelec, městys Bystřici, město Kostel zvané Podivín s jich příslušenstvím. (57).

V Praze, 5. června 1413.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlich m. d. br. 3c, das fur vns komen ist der edel Erhart von der Cunstat gesessen zu Bechin, vnser liber getrewer, vnd batte vns mit demutigem fleisse, das wir im sulche briue, dorynne im ettwenn der hochgeborne Jost, marggraff zu Brandenburg vnd zu Merhern, vnser liber vetter vnd furste, das hawse Pysschelecz, den markt Bistritz vnd die stat Kostel genant Podyewin mit iren zugehorungen fur vir tausent mark groschen merherischer czale vorschriben vnd eingeben hat, als das dieselben vnsers vettern briue eygentlichen ynnehalden vnd wol vsweysen, zu bestetigen, zu uernewen vnd zu confirmieren gnediclich geruchten.

Des haben wir angesehen gneme, nucze vnd getrewe dinste, die der egenante Erhart dem vorgenant[en] vnserm vettern, marggraff Josten, ofte vnd dicke getan hat, vns teglich tut vnd furbas tun sol vnd mage in kunftigen czeiten, vnd haben im dorumb mit wolbedachtem mute, gutem rate vnser fursten, herren, edeln vnd getrewen die egenant[en] briue, die er vber die egenanten vnser slosse, stete, merkte vnd dorffer vnd ire zugehorunge vnd die egenanten vir tausent mark groschen merherischer czale von dem vorgenant[ten] vnserm vettern hat, bestetet, vernewet vnd confirmiret, besteten, vernewen vnd confirmieren im die in craft dicz

brües vnd kuniglicher macht zu Beheim vnd als ein marggraf zu Merhern; vnd meinen, seczen, vnd wollen, das dieselben briue in allen iren punckten, stucken, artikeln vnd begriffen stete, gancz vnd vnuerruckt bleiben vnd gehalden wer[d]en sollen gleicherweis, als ab sie hyerynne von vorte zu vorte eygentlich geschriben weren; nemlich ouch, das der egenante Erhart, seine erben vnd nachkomen, das egenante vnser hawse Pysschelec z mit dem markte Bistritz vnd der stat Kostel mit herscheften, mannen, manscheften, lehen, lehenscheften, geistlichen vnd werltlichen gerichtten, czollen, renten, czinsen, gefellen, erungen, dorffern, vorwerken, ekkern gearn vnd vngearn, wysen, wysmaden, wumen, weyden, wassern, wasserlewften, bechen, teichen, seen, fyschereyen, mulen, bergen, slichten, talen, welden, holczern, strewchen, puschen, geyegden, vogelweyden vnd sust allen andern iren zugehorungen, wie die genant sind vnd wie man die mit sunderlichen worten genennen mage, nichts vsgenommen, als er das alles yczunt ynnehat vnd bey des egenanten vnsers vettern, marggraff Josten, czeiten ynnegehabt hat, ynnehaben, halden, besiczen, der geniessen vnd gebrauchen sollen vnd mogen so lange, bis das wir vnd vnser nachkomen, kunige zu Beheim, in die egenanten vir tausent mark groschen merherischer czale genczlichen gericht vnd beczalet haben, von vns vnd vnsern nachkomen kunigen vnd sust allermeniglich vngehendert.

Vnd were es sache, das wir bey vnsern lebtagen die egenanten slosse, stete, merkte vnd dorfer mit iren zugehorungen von dem egenanten Erharten, seinen erben vnd nachkomen widerhaben wolten, so sollen wir in czweytausent mark groschen merherischer czale zuvoran mit bereytem gelte geben, richten vnd beczalet, vnd die andern czweytausent mark groschen merherischer czale in derselben jarfrist ouch genczlich vnd gare richten vnd beczalet. Vnd wenn das geschehen ist, so sollen sie vns die egenanten vnser slosse, stete, merkte vnd dorffer mit iren zugehorungen widereinantworten ledig vnd loze, vnd vns ouch doroff dhein andere geltschult slahen noch schaden rechen in dheineweis, vnd nemlichen alle briue, die sie von vns vnd ettwhen der edel Erhart von der Cunstat, ir vater, doruber von dem egenanten vnserm vettern, marggraff Josten, gehabt hant, genczlich vnd gare widerkeren vnd derselben furbas mer an dheinen steten nicht geniessen noch gebrauchen in dheineweis.

Were ouch sache, das wir bey vnsern lebtagen die egenanten vnser slosse, stete, merkte vnd dorffer mit iren zugehorungen von dem egenanten Erharten vnd seinen erben vnd nachkomen nicht losten, so sollen vnser nachkommen, kunige zu Beheim, die von in mit funfthalb tausent mark grosschen merherischer czale an sich wider losen vnd brengen, wenn sie wollen, in sulcher masse vnd weyse, als vorge-schriben steet.

Wer ouch disen brieff mit des egenanten Erharten, seiner erben vnd nachkomen guten willen ynnehaben wirdet, der sol in den obgeschribenen sachen sulche

recht haben, als sie selber von vns vnd vnsern nachkomen, kunigen zu Beheim, vnd sust allermeniclich vngehendert.

Mit vrkunt dicz briues versigelt mit vnsern kuniglichen maiestat insigel. Geben zu Prage nach Cristes geburt virczehenhundert jar vnd dornach in dem dreyczehendem jare, des nechsten montags vor pfingsten, vnsern reiche des behemischen in dem funfzigisten vnd des romischen in dem sybenvnddreyssigisten jaren etc. — In plica: Per dom. Conradum, episcopum Olomucensem, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz.

Majestát na proušku pergam. přivěšený jest na okrajích porouchán.

71.

Jan z Bezna, purkrabí na Bělé, vyznává, že o všecky pře, které byly mezi ním a pomocníky jeho se strany jedné a mezi knězem Vítkem z Črňčic děkanem u sv. Apolinářiše a kanovníkem vyšehradským a pomocníky jeho, přišel mocně na Václava z Kozmic, písaře desk zemských, a se strany Vítkovy na Maříka řečeného Kačer z Prahy, písaře akt arcibiskupových, jakožto na mocné ubrmany. (101).

V Starém Městě Pražském, 9. října 1413.

Já Jan z Bezna, purkrabie na Bělé, vyznávám oc, že o ty o všěcky [sic] věci, pře, závady, náklady, škody, pöhony, zápisy, o listy i o všecky jiné věci, kteréž jsú mezi mnú a mezi mými pomocníky v zemském právu neb v duchovním u Viedni před papežským súdem, kterýmiž by kolivěk jmény ty pře byly jmenovány, s jedné strany, a mezi knězem Vítkem z Črňčic, děkanem svatoapollinařským a kanovníkem vyšehradským, i mezi jeho všemi pomocníky, kteříž jsú v těch pöhonech zemských nebo duchovních, s druhé strany, přišel jsem mocně i přicházím mocí tohoto lista na poctivé lidi s mé strany na Václava z Kozmic, písaře desk zemských, a s kněze Vítkovy strany na Maříka řečeného Kačer z Prahy, písaře od akt arcibiskupových, jakožto na mocná ubrmany a dobrotivá smlúvce. Pak-li bych já nebo kněz Vítek svého toho ubrmana nemohl mieti, ale aby každá strana mohli miesto toho jiné voliti a vydati, kteříž by měli túž moc jakžto dřeve menovaná ubrmani.

A slibuji tiemto listem dobrú a čistú věrú svrchupsaných ubrmanóv, kteříž se uviezie, poslušen býti, a což vyřknú anebo kází, učiniti, zdržeti i splniti pod základem pět set kop gr. praž. stříbrných dob. a pod ztracením těch pří, kteréž mezi námi běžie, k němu k knězi Vítkovi a k jeho rukojmiem, kteřížto k tomuto ubrmanskému listu zaň své pečeti přivěsili jsú.

A to slibuji já jakžto jistec, a my Janek z Smilkova seděním na Kostelci, Ješek z Tvořišovic, Jan Papák z Úvalu a Aleš z Býchor, rukojmie jeho, s ním a zaň

všickni pospolní rukú nerozdielnú, jeden sě od druhého neděle ani sě děliti moha, to všě, což by svrchupsaní ubrmané anebo najvyšší nížepsaný ubrman vyřkli anebo kázali přijieti, učiniti i zdržeti pod základem svrchu psaným. Pak-li bychom toho neučinili a nezdržali a na nás to první ubrmané za jeden člověk nebo najvyšší ubrman níže psaný neposlušenství anebo základ vyznali, tehdy my jemu knězi Vítkovi nebo jeho rukojmiem ten základ plniti máme od tohoto vyznání v měsíci prvním.

Pak-li bychom toho neučinili, tehda dva z nás, kteráž napomanuta budeta od svrchu psaného kněze Vítko neb jeho rukojmí listem nebo poslem, máme a slibujem vléci v Starém městě Pražském do domu ctného hospodáře tu, kdež nám jimi ukázáno bude, atd. Pak-li by který z nás rukojmí umřel, jehož, Božě, ostřež, prve než bychom svému slibu a tomuto listu dosti učinili, tehda my zůstali máme i slibujem jiného tak movitého v měsíci prvním po jeho smrti postaviti místo jeho, a list i rukojmie v táž slova obnoviec pod pokutú ležení napřed psaného takúto úmluvú, že první ubrmany, kteráž jsta sě uvázala, máta konati konečně od této chvíle až do svatého Martina, jenž letos nejprve přide, pod pokutú dřeve řečenú. Pak-li by sama nemohla skonati, tehda máta to vzněsti mocně na urozeného pana Bočka staršího z Poděbrad jakžto na svrchního mocného ubrmana do dřeve řečeného roku neb konečně ten den na svatého Martina pod pokutú, základem i ležení dřeve řečeného, kteréž by strany ubrmanem sešlo.

A ten svrchní ubrman pan Boček bude jmieti moc konati po jich vznesení v těch ve všech vyličení, jakož sě svrchu jmenují, bez zbavování, když kolivěk bude ráčiti a rok nám dá. A jinak prázden nemá býti, leč by umřel, jehož Bože nedaj. A ta všěcka práva světská i duchovníe, póhonové i útoky mezi oběma stranama mají u poklidu a u pokoji státi do jeho páně Bočkova vyrčení pod svrchu psaným základem.

Pak-li by Buoh pana Bočka neuchoval do vyrčení, tehda každá strana drž sě svého práva na první roky súdné po jeho smrti, buďto v duchovním právu nebo v zemském, každá strana bez pohoršení svého práva.

A na svědomie i potvrzení těch všech smluv v tomto listě popsaných své jsme pečeti k tomuto listu dobrovolně přivěsili. Stalo sě léta od naroz. bož. tisíc čtyři sta třináctého, den sv. Dionysie v Starém městě Pražském. (Přivěšeno na prouzcích perg. 5 pečeti.)

72.

Hynek řečený Krušina z Lichtmburka seděním na Opočně vyznává, že list na 500 kop gr., jež má od krále, dal Bočkovi z Kunštatů řečenému z Poděbrad, a slibuje jej zastati. (102).

Bes místa, 9. října 1414.

Já Hynek řečený Krušina s Lichtmburka seděním na Opočně vyznávám oc, že jsem ten list, jakož mám od královny milosti, ještě svědčí na pět set kop gr., jakož v něm Zmrzlík jest rukojmí i s jinými, kteřížto penězi mají dání býti na první přích Hromnice, dal svou dobrou vůli uroz. panu Bočkovi z Kunštatů řečenému z Poděbrad, švagru svému milému, a jeho dětem, tak že ty svrchupsaní peníze jemu neb jeho dětem mají dání býti. A jestliže by jemu jich anebo jeho dětem nedali, tehdy slibuji tímto listem, že já to mám zastati a sám jich dobývati s svou prací i s svými náklady a jim je v jich moc dáti. A toho všeho na potvrzení pro lepší jistost svou jsem pečet k tomuto listu přivěsiti kázal svou dobrou vůli i s jistým vědomím. Jenž dán léta po narození syna božieho tisíc čtyř set čtrnáctého, v úterý den sv. Dionisie s jeho tovařstvem. (Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový.)

(Ostatek této sbírky vyjde v díle XV.)

Rejstřík písemnosti

obsažených v díle čtrnáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXVIII. Dodavek ke sbírce dopisův rodu Rosenberského do roku 1526. K vydání upravili *František Mareš, Antonín Rezek a Josef Kalousek*. Na stranách 1 až 323. (Obsahuje dopisy z let 1411—1526.)

	Str.
Úvod	1
1474. (1411) Klášter Třeboňský Oldřichovi z Rosenberka o dlužné peníze	2
1475. Na Bílině (v lednu 1412) Albr. z Koldic Jindřichovi z Ros. o námluvách panny Elšky	2
1476. 1. ún. 1412 odpověď Jindřicha z Ros. o témže	2
1477. Na Budyni (v březnu 1412) Elška z Koldic Jindř. z Ros. o svém zasnoubení a věnu	3
1478. (1430) farář Suchdolský Oldřichovi z Ros. o skracování svých příjmův oc	3
1479. 29. června 1433 Kunát Kapláš vyznává, že postoupil Oldřichovi z Ros. jen hrad Zvíkov	5
1480. V Hradci 12. list. 1435 Jan z Hradce Oldřichovi z Ros. o vrácení Lomnice	5
1481. V Hradci 12. list. 1435 Menhart z Hradce Oldřichovi z Ros. o totéž	6
1482. V Třeboni 13. list. 1435 Oldřich z Ros. Janovi a Menhartovi z Hr., že Lomnice nevydá	6
1483. V Tatě 4. pros. 1435 cís. Sigmund Oldřichovi z Ros., že nezapomene na jeho služby	6
1484. V Praze 25. čna 1437 týž témuž, aby postoupil Lomnici Janovi z Ústí	7
1485. Na Wilštejně 4. října (1438) Markéta z Chrustenic Oldřichovi z Ros. o úmluvách	8
1486. Na Wilštejně 4. října (1438) táž Brusovi ze Zahrádky o témž	8
1487. V Hradci 30. čna (1441) purkrabí zdejší hejtmanu v Třeboni o roku s Horčicí oc	8
1488. V Strakoněcích (3. čce 1441) Václ. z Michalovic Oldřichovi z Ros. o jestřáby	9
1489. Na Lnářích (24. února 1443) Alexi z Nové Vsi úředníkům Rožmberským o dluh	9
1490. (1443) město Tábor Oldřichovi z Ros. o poddaných ve Vřescích	9
1491. V Strakoněcích 4. ún. 1444 Václ. z Michalovic pověřuje posla k Oldřichovi z Ros.	10
1492. V Bechyni 24. bř. 1444 Jan z Lažan pověřuje posla k témuž	10
1493. 6. dub. 1444 Jan st. z Běšin pověřuje posla k témuž	10
1494. Na Krumlově 8. čna 1444 Oldř. z Ros. Jakubovi z Vřesovic o posláni důvěrníka	10
1495. V Norimberce 16. srp. 1444 Jindřich z Ros. písaři Ritschaurovi o noviny z Čech oc	11
1496. V Krumlově 24. srp. 1444 Oldřich z Ros. Sedláčanským o Vávrovi ze Sedlčan	11
1497. V Rukštejně (1444) Zd. z Waldšteina Oldřichovi z Ros. o sporu s p. z Hradce	11
1498. V Krumlově 14. září 1444 Oldř. z Ros. Zdeňkovi z Waldšteina o témž	12
1499. V Strakoněcích (1444) Václ. z Michalovic pověřuje posla k Oldř. z Ros.	12
1500. V Bernarticích (1444) Mik. z Krchlebských svědčí o Anně Pechové a jejím zeti	12
1501. 23. bř. 1445 purkrabě Zvíkovský Oldřichovi z Rosenberka o Zmrzlíkovi	12

	Str.
1502. V Č. Krumlově 20. dub. 1445 Oldř. z Ros. Jakubovi z Vřesovic o novinách z říše oc .	13
1503. Ve Žluticích (14. kv. 1445) Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Ros. o králi Artušovi oc .	13
1504. V Rabí 20. čce 1445 Jan z Risenberka Oldřichovi z Ros. o veřejných věcech	14
1505. Ve Žluticích 6. srp. 1445 Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Ros. o roku s Němci	14
1506. 11. říj. 1445 Sedlčanstí si stěžují Lipoltovi ze Rzávého na Přecha	15
1507. V Praze 26. ún. 1446 opat Karlovský Oldřichovi z Ros. o povýšení fary Krumlovské . .	16
1508. Na Zvíkově 17. bř. 1446 Oldř. z Ros. kapitule Praž., aby p. Šumburka udělali proboštem	16
1509. (21. dub. 1446) Hanuš z Kolovrat Rousovi z Čemin o rok s Jindř. z Kolovrat	17
1510. V Krumlově 4. kv. 1446 Oldř. z Rosenberka Tábořským o dluhu svých poddaných . .	17
1511. V Krumlově 20. čna 1446 týž neznámému radí ve sporu jeho lidí	17
1512. V Krumlově 26. čce 1446 týž Sedlčanským o Přechovi a Martě z Nelžejovic	18
1513. (3.-19. srp. 1446) dopisy mezi Oldř. z Ros., Příbíkem z Borovnice a Smílem z Žihobec o ústrky	18
1514. 15. srp. 1446 Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Ros. o své při s Martou z Nelžejovic . .	21
1515. V Krumlově 21. srp. 1446 Oldřich z Ros. Přechovi ze Sedlčan o žádosti za glejt . . .	21
1516. V Hradci 25. srp. 1446 Albrecht z Vydří Oldřichovi z Ros. o pomluvách	22
1517. V Krumlově 27. srp. 1446 Oldřich z R. Albrechtovi z Vydří o témž	22
1518. V Kníně 29. srp. 1446 farář zdejší Václavovi z Hrobky o Přechovi ze Sedlčan	22
1519. (30. srp. 1446) Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Rosenberka děkuje za glejt	23
1520. V Kníně (6. září 1446) farář Oldřichovi z Ros. o Přechovi ze Sedlčan	23
1521. 14. září 1446 Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Ros. o příkoří svém v Sedlčanech . . .	24
1522. V Krumlově 28. pros. 1446 Oldřich z Ros. Budějovickým, aby neutiskovali faráře . . .	25
1523. (1446) Tábořští Oldřichovi z Ros. o dluhu jeho poddaných	25
1524. V Krumlově 4. led. 1447 Oldřich z Ros. Přechovi ze Sedlčan o vrácení mu statku jeho	25
1525. V Krumlově 4. led. 1447 týž purkrabí Lipoltovi o témž	26
1526. V Hluboké (14. led. 1447) Jan z Lobkovic Oldřichovi z Ros. o dluhu	26
1527. V Krumlově 16. led. 1447 Oldřich z Ros. Janovi z Lobkovic o dluhu	26
1528. 25. led. 1447 Václav z Michalovic Jindřichovi z Ros. o kohoutech, o sedání oc . . .	27
1529. Na Č. Krumlově 28. ún. 1447 Oldřich z Rosenberka Janovi z Hradce o zvěři	27
1530. 10. bř. 1447 rychtář Tábořský Oldřichovi z Ros. o odúmrt kněze Soběslavského . . .	28
1531. V Telči 10. bř. (1447) Jan z Hradce Oldřichovi z Ros. o listu Štítného	28
1532. V Krumlově 14. bř. 1447 Oldřich z Ros. Janovi z Hradce o témž	28
1533. V Hluboké 20. bř. 1447 Mik. z Lobkovic Oldřichovi z Ros., že k němu přijede . . .	29
1534. V Krumlově 20. dub. 1447 Oldř. z Ros. Janovi z Lobkovic ukládá rok s Kozlovcem . .	29
1535. V Telči 27. dub. 1447 Jan z Hradce Oldřichovi z Ros. o jízdě do Prahy oc	29
1536. V Hluboké 1. kv. 1447 Mik. z Lobkovic témuž o sejítí s ním	30
1537. V Telči 5. kv. 1447 Jan z Hradce témuž o sporu Štítného	30
1538. V J. Hradci 30. kv. 1447 týž témuž o témž, o mladé zvěři oc	30
1539. V Telči 14. čna 1447 týž témuž o rok Štítného s Vitem ze Rzávého a Maksantem . .	31
1540. V Krumlově 17. čna 1447 Oldřich z Ros. Janovi z Hradce o témž, o poddaných oc . .	31
1541. (1.—25. srp. 1447) dopisy Oldřicha z Ros., Příbika z Borovnice a Smíla z Žihobec o smř	32
1542. V Telči 10. čce 1447 Jan z Hradce prosí Oldřicha z Ros. o přátelské služby	34
1543. V Krumlově 12. čce 1447 Oldřich z Ros. Janovi z Hradce o témž	34
1544. (19. září 1447) purkrabě Zvíkovský Oldřichovi z Ros. o poddaného, o Zmrzlíkovi . . .	35
1545. V Nepomuku 26. září 1447 Hynek Krušina Oldřichovi z R. o kněze Lukáše	35
1546. V Strakonici 31. říj. (1447) Václ. z Michalovic Oldřichovi z R. o příjezdu k němu . .	36
1547. 1. led. 1448 Budějovičtí témuž o projíždění mýta Rožmberského	36
1548. U Vidově 3. led. (1448) Jan z Tožice témuž o vyplacení Štěpánova a Ledenic	37
1549. V Rukštejně 25. bř. 1448 Zd. z Waldšteina Oldřichovi z R. o neshodě s Janem z Hradce	37
1550. V Krumlově 1. dub. 1448 Oldřich z R. Janovi z Hradce o témž	38
1551. V Krumlově 1. dub. 1448 týž Zdeňkovi z Waldšteina o témž	38
1552. V Krumlově 21. dub. 1448 týž Budějovickým o faráři mistru Ondráškovi	38
1553. Na Prachaticích (21. kv. 1448) Václ. Hrůza pověřuje posla k Rousovi z Čemin . . .	39
1554. (30. kv. 1448) Tábořští Oldřichovi z Ros. o jejich člověka z Medvědice	39

	Str.
1555. V Táboře 13. čce 1448 tíž témuž, že učiní dosti Janovi z Kozího	40
1556. Na Krumlově 25. říj. 1448 Oldř. z Ros. Jakuba z Vřesovic zve k sjezdu do Budějovic	40
1557. V Žluticích (30. říj. 1448) Jakub z Vřesovic Oldřichovi z R., že nepříjede k sjezdu	40
1558. V J. Hradci 6. pros. 1448 Oldř. z Hradce Oldřichovi z Ros. posílá Vratislava z Mitrovic	41
1559. V Kamenici (před 30. pros. 1448) Jan z Ústí témuž stěžuje si na pány ze Stráže	41
1560. V Krumlově 30. pros. 1448 Oldřich z Ros. Janovi z Ústí o zboží Vogelhauském	42
1561. 6. dub. 1449 Budějovští Oldřichovi z Ros. o propuštění vozky Hanzle	42
1562. Ve Lnářích 15. dub. 1449 Petr ze Svojšína Oldřichovi z R. posílá úředníky k vyjednávání	42
1563. V Brně (15. dub. 1449) biskup Olomoucký témuž posílá lékaře, mistra Pavla	42
1564. Na Krumlově 7. kv. 1449 Oldř. z Ros. Lipoltovi ze Rzávého o Zmrzlíkovi	43
1565. U sv. Prokopa 25. kv. 1449 Jan z Kunšátu Oldřichovi z R. posílá svého služebníka	43
1566. 27. čna 1449 Budějovičtí témuž o svém faráři, mistru Ondřejovi	43
1567. (V říj. 1449) Mik. z Talmberka Rousovi z Čemín o přimluvu za vraha Kazka	44
1568. (V říj. 1449) týž Oldřichovi z Rosenberka o téhož	44
1569. V Krumlově 28. říj. 1449 Oldř. z Ros. Mikulášovi z Talmberka o témž	45
1570. V Budějovicích 29. říj. 1449 Ondrášek Puklice Oldřichovi z R. nabízí damašek a víno	45
1571. 16. list. 1449 Budějovičtí témuž o knězi Sigmundovi	45
1572. V Telči (17. list. 1449) Jan z Hradce Jindřichovi z Ros. posílá svou pečeť oc	46
1573. 23. list. 1449 Budějovičtí Oldřichovi z Ros. o stavení jejich sousedů	46
1574. V Rukšteině (25. list. 1449) Zd. z Waldšteina témuž o obeslání Jana z Hradce	46
1575. V Krumlově 28. list. 1449 Oldřich z Ros. Zdeňkovi z Waldšteina o témž	47
1576. 29. list. 1449 Budějovští Oldřichovi z Ros. o stavování jejich lidí	47
1577. V Krumlově 1. pros. 1449 Oldřich z Ros. Budějovským o témž	48
1578. V J. Hradci (22. pros. 1449) Jan z Hradce Jindřichovi z Rosenberka o psy a jiné věci	48
1579. V Krumlově 26. pros. 1449 Jindřich z Rosenberka Janovi z Hradce o témž	48
1580. V Praze (18. ledna 1450) Václav Hříza Janovi Rousovi o dluhu, pouť do Říma oc	49
1581. 22. ún. 1450 Táborští Oldřichovi z Ros. o sporu Hardeka se Sulišovským	49
1582. 25. ún. 1450 Oldřich z Ros. Tábořským o témž	50
1583. V Semilech 11. bř. 1450 Vaněk z Pecky Oldřichovi z Ros. doporučuje svého služebníka	50
1584. V Černíkovcích (11. bř. 1450) Jan z Žampachu témuž posílá svého služebníka	51
1585. V Telči (8. kv. 1450) Jan z Hradce témuž posílá svého služebníka	51
1586. Před Kostelcem n. Sáz. 22. kv. 1450 odpov. list pánů z Ledče a z Jenšteina Oldř. z R.	51
1587. 18. čna 1450 Táborští Oldřichovi z Ros. o sporu Hardeka a Sulišovského	51
1588. V J. Hradci (19. čna 1450) Jan z Hradce Jindřichovi z Rosenberka posílá pečeť	52
1589. Na Krumlově 20. čna 1450 Oldřich z Ros. Tábořským o sporu Hardekovi	52
1590. Na Krumlově 21. čna 1450 Jindřich z Ros. Janovi z Hradce o pečeti	52
1591. V Telči (23. čna 1450) Jan z Hradce Jindřichovi z R. o pečetích, o sedla	53
1592. V Krumlově 25. čna 1450 Jindřich z Ros. Janovi z Hradce vrací pečeti	53
1593. 19. čce 1450 Vil. z Risenberka Oldřichovi z Ros. o přiměří s Jiřím z Poděbrad	53
1594. 24. srp. 1450 Mik. z Lobkovic témuž Oldřichovi posílá služebníka	54
1595. V Rukšteině (8. září 1450) Zd. z Waldšteina témuž o při s Janem z Hradce	54
1596. Na Krumlově 11. říj. 1450 Oldř. z Ros. Mikulášovi z Lobkovic o dluzích oc	54
1597. 16. list. 1450 purkr. Zvíkovský Oldřichovi z Ros. o dluhu, o Jiřím z Poděbrad	55
1598. 18. list. 1450 Táborští purkrabímu Dobronickému o propuštění zajatých	55
1599. V Krumlově 19. list. 1450 Jindřich z Ros. Janovi z Hradce o pečetích, jíždě do Prahy	56
1600. (1450) farář Štěpánovský Oldřichovi z Ros. si stěžuje na osadníky	56
1601. V Telči (26. led. 1451) Jan z Hradce Jindřichovi z Ros. o jíždě do Rakous	58
1602. V Budějovicích 16. kv. 1451 Ondrášek Puklice Jindř. z Rožmberka nabízí drahé látky	58
1603. V klášteře sv. Prokopa 28. čna 1451 Jan z Kunšátu Oldřichovi z Ros. o vězně	58
1604. V Třeboni 18. září 1451 Suna z Třeboně písaři Johanesovi o vosku, salytru oc	59
1605. V Telči 10. list. (před 1452) Jan z Hradce Oldřichovi z Ros. o sjezdu s ním v Hradci	59
1606. Na Krumlově 2. led. 1452 Jindřich z Ros. písaři v Třeboni o nedoplačených daních	60
1607. V Praze (7. led. 1452) Václav Hříza Oldřichovi z Ros. o sporu s Koňatou Olešnickým	60

	Str.
1608. 18. srp. 1452 purkrabě Zvíkovský písaři Janovi o půjčku a koupi potřeb	61
1609. Ve Vídni 7. září 1452 Jindřich z Ros. k Oldřichovi z Ros. pověřuje posla	61
1610. 20. října 1452 purkrabě Zvíkovský Jindřichovi z Ros. o věcech peněžních	61
1611. (1452) týž pánů z Rosenberka, že dá zprávu o výnosu svého úřadu	61
1612. 21. pros. 1452 týž Jindřichovi z Ros. o půjčce od Sedláčanských a Milevských	62
1613. V Soběslavi 3. srp. 1453 prokurátor Soběslavský vrchnímu písaři o svém hejtmánu	62
1614. V Soběslavi 25. list. 1453 písař Choustnický písaři vrchnímu o koně	63
1615. (1454-58) Oldřich z Rosenberka Burianovi Trčkovci o vzetí vína Německobrodským	63
1616. V Kladsku (23. led. 1455) Procek z Kunstatu Jindřichovi z Ros. o peníze od Svidnických	63
1617. Na Krumlově (19. ún.) 1455 Jarohněv z Úsuší Jindř. z Ros. o zneuctění erbu jejich	64
1618. Na Třeboni 24. ún. 1455 Pešík z Bělé Oldřichovi z R. o vápenici, koni, zvětině	64
1619. (9. kv. 1455) Táborští Oldřichovi z R. o propuštění lidí z Třemešného	65
1620. V Jevišovicích (13. kv. 1455) Jan z Kunstatu Jindřichovi z R. o přímělu u krále	65
1621. V Lebusu 17. kv. 1455 Jindřich z R. Prokopovi z Rabšteina o Strkov oc	65
1622. 25. kv. 1455 Eliška z Plzně pány z Rosenberka kvituje z částky peněz	66
1623. Na Krumlově 24. pros. (1455) páni z Ros. svým purkrabím o pomoc k výplatě zboží	66
1624. 1. kv. (1456) úředníci menší desk zemských Oldřichovi z Ros. o zboží Strkovské	67
1625. Na Krumlově 17. kv. 1456 Jindřich z Ros. purkrabímu Zvíkovskému o peníze	67
1626. V Krumlově 27. září 1456 týž splnomocňuje Rousa za sebe ve při s Janem Předborem	68
1627. Na Krumlově 2. pros. 1456 Oldřich z Ros. písaři Zvíkovskému o peníze	68
1628. V J. Hradci (1456) Anna Dívčková písaři Třeboňskému o nátiscích	68
1629. V Neustupově (27. led. 1457) Kuneš ze Slavkova Jarohněvovi z Úsuší o zástavu vsí	69
1630. 22. ún. 1457 písař Zvíkovský vrchnímu písaři o opravu ve svém počtu	69
1631. V Krumlově (6. bř. 1457) Jan Rous Jindřichovi z Ros. o zápisu ve dsky, o půjčce oc	70
1632. V Krumlově 18. dub. 1457 Jan z Ros. purkrabímu Zvíkovskému o věcech peněžních	70
1633. V Krumlově 19. čna 1457 Oldřich z Ros. témuž purkrabí o odúmrti	71
1634. V Choustnici 19. říj. 1457 úředníci zdejší kvitují peníze od pís. Dobronického	71
1635. (28. říj. 1457) purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka o koních	71
1636. Na Krumlově 30. říj. 1457 Jan z R. úředníkům Zvíkov. o polepšení služebníkům oc	71
1637. V Praze 8. list. 1457 král Ladislav Janovi z Ros., aby obeslal knížete z Hlohova	72
1638. V Miličíně 12. list. 1457 Jan z Ros. rychtáři v Miličíně o odpuštění úroků	72
1639. Na Krumlově 23. list. 1457 hejtmán Třeboňský písaři Třeboň. o vybrání půjčky	72
1640. V Netolicích (1457) obec zdejší Janovi z Ros. o holdech, poplatcích oc	73
1641. Na Krumlově 1. led. 1458 Jan z R. úředníkům v Třeboni o odcizených věcech kostelních	73
1642. V Krumlově 12. led. 1458 vrchní písař stvrzuje Zvíkovským příjem peněz	74
1643. V Krumlově 12. led. 1458 Jan Ritšauer kvituje písaře Zvíkov. z částky peněz	74
1644. V Miličíně 23. ún. 1458 farář zdejší Janovi Lyskovi stvrzuje příjem peněz	74
1645. (4. a 7. dub. 1458) Petr Růže z Tábora purkrabímu v Choustnici o mýto	74
1646. V Krumlově 5. dub. 1458 Jan z Ros. úředníkům Zvíkovským o plat služebníkovi	75
1647. V Dobronicích 2. kv. 1458 purkrabí zdejší Janovi z Ros. o plat z luk	75
1648. Na Zvíkově 9. kv. 1458 purkrabí zdejší témuž o paliči	76
1649. V Třeboni 16. kv. 1458 hejtmán zdejší úředníku Choustnickému kvituje peníze	76
1650. V Krumlově 23. kv. 1458 Jan z Rosenberka kvituje 220 zlatých uherských	76
1651. (28. kv. 1458) Táborští purkrabí Choustnickému o ševce Ondráčka	77
1652. V Krumlově 12. čna 1458 Petr Svatomír písaře Zvíkov. kvituje z peněz	77
1653. 27. čna 1458 Táborští Janovi z Ros. o solním skladu v Soběslavi a v Táboře	77
1654. V Krumlově 28. čna 1458 Jan z Rosenberka Tábořským o témž	78
1655. 28. čna 1458 úředníci Rosenberští o solním skladu v Soběslavi	78
1656. Na Janovicích 1. čce 1458 Heřman z Janovic Wolfovi z Rosenberka o sporu s Oldř. z Ros.	78
1657. 4. čce 1458 purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka o při dvou lidí	79
1658. Na hradě Praž. (9. čce 1458) Jan kustos kostela Praž. Janovi z Ros. o domě Rosenberském	79
1659. V Soběslavi 11. čce 1458 úředníci Choustničtí Janovi z Ros. o přijezdu do Soběslavě	79
1660. V Krumlově 18. čce 1458 Jan Rous Joštovi z Ros. o rozdělení bratří Chlumských	80

	Str.
1661. V Krumlově 19. čce 1458 Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému o berní kláš. oc .	80
1662. (Po 19. čci 1458) týž témuž o ortelu Mirovském, o peníze	81
1663. V Krumlově 12. srp. 1458 týž témuž o penězích, o popravě lupiče	81
1664. Ve Vimberce 17. srp. 1458 Mik. Kaplér Janovi z R. o dluhu, o bisk. Pasovském . . .	81
1665. V Krumlově 19. srp. 1458 Jan z Rosenberka Mikulášovi Kapléri odpovídá k témuž . .	82
1666. Na Zvíkově 29. srp. 1458 purkrabí zdejší Janu z Ros. o penězích, vozech, medu . .	82
1667. Na Zvíkově 8. září 1458 týž témuž o listy odpovědné vévodám Rakouským oc . . .	83
1668. Na Zvíkově 10. září 1458 týž témuž o témž, o sbírání vozů oc	83
1669. 14. září 1458 týž témuž posílá přepis od Humprechta oc	83
1670. V Třeboni 29. září 1458 písař Třeboňský hejtmanu Třeboňskému o novou valchu . . .	84
1671. 2. říj. 1458 purkrabí Zvíkov. Janu z Rosenberka o vraždě, berni klášterské oc . . .	84
1672. Na Krumlově 5. říj. 1458 Jan z Ros. purkrabí Zvíkovskému o témž	85
1673. V Chousnice 18. říj. 1458 písař zdejší kvituje Dobronického z peněz	85
1674. 12. list. 1458 purkrabí Zvíkovský Krumlovskému, aby si poslal pro peníze	86
1675. V Třeboni 29. list. 1458 písař zdejší Janovi z Ros. o registra svého předchůdce . . .	86
1676. 13. pros. 1458 písař Zvíkovský Janovi z Ros. o záležitostech peněžních	86
1677. V Třeboni 12. led. 1459 hejtman zdejší Janovi z R. o prodeji vsi Bečic	87
1678. 15. led. 1459 úředníci Zvíkovští témuž, že nejsou hotovi s počtem oc	87
1679. 20. led. 1459 Jan z Rosenberka stvrzuje příjem peněz úrokových	88
1680. V Třeboni 29. led. 1459 hejtman Třeboňský lovcímu stvrzuje příjem peněz	88
1681. V Třeboni 4. ún. 1459 týž hejtman Janovi z Ros. o věřitelích, o berních, o Petrovi z Lindy	88
1682. V Krumlově 25. ún. 1459 Jan z Ros. Přibíkovi z Kolence o ryby pro Týnského . . .	89
1683. V Dobronicích 2. bř. 1459 purkrabí Janovi z Ros. o prodeji Přibénického panství . .	89
1684. V Bechyni 5. bř. 1459 Jan z Lažan Janovi z R. o dluzích poddaného Tůmy	90
1685. (V Třeboni 15. bř. 1459) Anežka z Rosenberka bratru Janovi o některé potřeby . . .	90
1686. Na Helfenburce 19. dub. 1459 Jan z Lobkovic Rousovi z Čemin o výměně Dobronic . .	90
1687. Na Zvíkově 20. dub. 1459 purkrabí zdejší Krumlovskému a Rousovi o dluzích	91
1688. Na Zvíkově 5. kv. 1459 týž purkrabě Janu z Rosenberka o krádežích	91
1689. 15. kv. 1459 týž témuž o dříví pro pohofelého	92
1690. Na Krumlově 20. kv. 1459 Jan z Ros. purkrabí Zvíkovskému o věcech peněžních . . .	92
1691. Na Zvíkově 29. kv. 1459 purkrabí Janovi z Ros. o zadrželých úrocích	92
1692. 30. kv. 1459 Jan z Ros. písaři Třeboňskému, že Bickovi odpouští úroky	93
1693. Na Zvíkově 12. čna 1459 Tomek nejvyš. písaři Rosenberskému o penězích	93
1694. V Třeboni 17. srp. 1459 Jan z Ros. písaři v Třeboni o úrocích odpuštěných	93
1695. 11. září 1459 purkr. Zvíkovský Janovi z R. posílá listy odpovědné Vratislavským oc . .	93
1696. V Krumlově 28. září 1459 Jan z Ros. Přibíkovi z Vracova o ryby do Zl. Koruny . . .	94
1697. V Krumlově 1. říj. 1459 týž témuž o ryby Zachařovi z Nemyšle	94
1698. V Krumlově 9. říj. 1459 týž témuž o ryby Přibíkovi Hovnovi	94
1699. 10. říj. 1459 týž témuž o ryby Anežce z Rosenberka	95
1700. V Krumlově 23. říj. 1459 týž témuž o ryby Súdskovi	95
1701. V Soběslavi 2. list. 1459 písař Choustnický Třeboňskému o faráři Lomnickém	95
1702. 2. list. 1459 písař Zvíkovský Janovi z Ros. o registrech opata Milevského	95
1703. Na Zvíkově 2. list. 1459 purkrabě Janovi Rousovi o přímělu za služebníka	96
1704. Na Zvíkově (11. pros. 1459) Tomek Janovi z Ros. o úrocích zadržalých	96
1705. (1459) písař Zvíkovský Janovi z Ros. o úroku daném Dubňanskému	96
1706. V Třeboni 12. pros. 1459 úředníci Janovi z Ros. o vraždě lidí z Ponědražky	97
1707. V Třeboni 13. pros. 1459 hejtman zdejší témuž o vraždě, o zajatém, o penězích . . .	97
1708. Na Zvíkově (kol 13. pros.) 1459 purkrabí zdejší témuž oznamuje zasilku medu	98
1709. V Třeboni 15. pros. 1459 úředníci Janovi z Ros. o desátku v Neplachově, o vraždách .	98
1710. V Třeboni 23. pros. 1459 tíž témuž o témž, o zajatci, o prodeji sadu	99
1711. Na Chlumci (21. led. 1460) Jan z Říčan Janovi z Ros. o prodeji Jistebnice	99
1712. V Soběslavi před 2. bř. 1460 Jan z Ros. Petrovi Maksantovi stvrzuje přijetí peněz . .	99
1713. Na Krumlově 18. dub. 1460 týž svému šmíastrovi o ryby Oldřichovi z Ros.	100

	Str.
1714. Ve Velešíně 11. kv. 1460 Racek ze Sobětic Janovi z Ros. o jízdě do Prahy	100
1715. V Praze 30. kv. 1460 král Jiří Janovi z Ros., aby pustil jatého kněze pod obojí	100
1716. V Praze 16. srp. 1460 týž témuž o vedení vody do rybníka Budějovských	101
1717. Ve Svinech Trhových 3. list. 1460 Vojtěch z Jivovice Janovi z Ros. o výplatu statku	101
1718. Ve Vimberce 21. pros. 1460 Petr Kaplér Janovi z Ros. o dovolení k honitbě	102
1719. (1460) (Jan z Rosenberka) Budějovským o stavení jeho lidí pro mýto	102
1720. Na Hrádku (1460) Jindřich z Kunštátu Janovi z Ros. o berni Mirotických	102
1721. (V Třeboni 1460) Anežka z Ros. Klaricovi o sporu Jana s Ros. s otcem	103
1722. 31. led. 1461 úředník Rosenberský jinému úředníku o penězích	103
1723. V Soběslavi 15. ún. 1461 svědectví o prodeji koně	103
1724. (Na Maidšteině po 7. dub. 1461) Oldřich z Ros. králi Jiřímu o odložení pře se synem oc	103
1725. Na Frejšteině (7. dub. 1461) Wolfgang Krajíř k Oldř. z Ros. posílá posla	104
1726. V Kutné Hoře (10. dub. 1461) Jošt z Ros. sestře Anežce, aby přijela do Strakonice	104
1727. V Třeboni (12. dub.) 1461 Anežka z Ros. Janovi Rousovi o průvod do Strakonice	104
1728. Ve Třeboni 15. čna 1461 Řehoř Klaric řísmistra kvituje z 40 kop úroků	104
1729. 13. říj. 1461 písař Zvíkovský Janovi z Ros. o věcech peněžních	104
1730. (V říj. 1461) Jan z Ros. úředníkům Zvíkovským o věcech peněžních	105
1731. Na Zvíkově 19. říj. 1461 purkrabí Janovi z Ros. o splacení dluhů a úroků	105
1732. 16. list. 1461 týž témuž o nepřijetí listu jeho pro nepatřičnou pečeť	106
1733. Na Vihlavech 23. list. 1461 Koňata z Olešnice Janovi z Ros. o úrocích poddaných	106
1734. (Před 1462) Táborští Oldřichovi z Ros. o propuštění lidí z Třemešného	106
1735. V Praze 2. ún. 1462 král Jiří Janovi z Ros. o sporu Eizingera s pánem z Wallsee	107
1736. Ve Svinech (11. ún. 1462) Vojtěch z Jivovice Rousovi o rok Bohuňkovi Boršíkovu	107
1737. V Budějovicích 16. ún. 1462 Jan z Rosenberka purkrabímu v Krumlově o penězích	108
1738. V Budějovicích 19. ún. 1462 týž témuž o zaslání peněz do Hazel	108
1739. V Praze 25. bř. 1462 týž témuž o peněžních závazcích	108
1740. Na Zvíkově 30. dub. 1462 purkrabě zdejší Janu z Ros. o dluhu, obilí, statku sirotčím oc	109
1741. Na Zvíkově 6. kv. 1452 týž témuž o dříví a věcech hospodářských	110
1742. Ve Vyšším Brodě 8. kv. 1462 opat Janovi z Ros. o koupi pozemků	110
1743. Na Zvíkově 9. kv. 1462 purkrabě Janu z Ros. o medu, o dluhu Hodějovskému, o úrocích	111
1744. V Dubu 12. kv. 1462 Vilém ze Lhoty Janu z Ros. o platech na něm žádaných	111
1745. V Dubu 14. kv. 1462 týž témuž o témž	112
1746. (1462) purkrabě Zvíkovský Janovi z Ros. o lesích u Tábora, o dvůr Kovářovský	112
1747. V Strakonících 14. čna 1462 purkrabí zdejší Janu z Ros. o jízdě k biskupu Joštovi	112
1748. Na Krumlově 29. srp. 1462 Jan Rous z Čemin slibuje věrnost rodu Rosenberskému	113
1749. Na Zvíkově 12. září 1462 purkrabě Janu z Ros., že pan Jetřich není na Chlumci	114
1750. Na Zvíkově 19. září 1462 týž témuž o témž, o mezích na Tábořsku	114
1751. (1462) Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému o přípisech Jetřichovi	115
1752. V Soběslavi 27. září 1462 Jan z R. nařizuje úředn. udělati dlužní listy dvěma věřitelům	115
1753. Na Zvíkově 7. říj. 1462 purkrabě úředníkům Krumlovským o penězích	115
1754. Na Zvíkově 13. říj. 1462 purkrabě zdejší Krumlovskému o penězích	116
1755. (1462) Jan z Rosenberka svému úředníku o vojenskou hotovost pro krále	116
1756. Na Zvíkově 8. list. 1462 purkrabě Janovi z Ros. o obeslání na vojnu, o Rousovi	117
1757. (1462) Jan z Ros. purkrabí Zvíkovskému o penězích, o panství Rosenberském oc	117
1758. (1462) úředník Zvíkovský pánovi o dluhu Hodějovskému, o listu od Sedlčanských	118
1759. Na Soběslavi (1462) Rynart Houska Jarohněvovi z Úsuší o roku s pánem z Hradce	118
1760. (1462) purkrabě Zvíkovský Janu z Ros. o lesy, o mlýnu Stružineckém	119
1761. V Lomnici 5. led. 1463 Lomničtí Janovi z Ros. o dluzích + faráře Václava	119
1762. 8. led. 1463 Rát z Dírného svědčí o spolku Čenka z Wartmberka s Oldř. z Ros.	119
1763. V Soběslavi 20. led. 1463 Jan z Dobronic Janovi z Ros. o knězi Janu Plzákovi	120
1764. V Třeboni 16. ún. 1463 Řehoř Klaric Janovi z Ros. o poměrech na Vitorazi oc	121
1765. V Třeboni 9. bř. 1463 opat zdejší purkrabí Krumlovskému o ukradených koních	121
1766. V Dubném (8. dub. 1463) Jan Rous Jarohněvovi z Úsuší, aby přijel na Krumlov	121

	Str.
1767. Na Vihlavech (13. dub. 1463) Koňata z Olešnice Janovi z Ros., že Rous ujel	122
1768. Na Krumlově 14. dub. 1463 služebníci Rosenberští dávají pamět o při Jana z Ros. s Rousem	122
1769. Na Krumlově 14. dub. 1463 Jan Koňata vyznává o Janu Rousovi z Čemín	123
1770. 22. dub. 1463 Jan Jeskoun z Němcic Janovi z Ros. o nesvornosti v manželství	124
1771. V Třeboni 22. dub. 1463 písař zdejší Janovi z Ros. o penězích	124
1772. V Praze (24. dub. 1463) král Jiří Janovi z Ros. přimlouvá se za Rousa	125
1773. V Praze (24. dub. 1463) Jindřich z Kolovrat témuž o témž	125
1774. Na Konopišti (25. dub. 1463) Zdeněk ze Šternberka Janovi z Ros. o témž	126
1775. V Praze (27. dub. 1463) král Jiří Janovi z Ros. přimlouvá se za Rousa	126
1776. V Malovicích (27. dub. 1463) Jan Rous Janovi z Ros. o určení dne k příjezdu	126
1777. V Krumlově 24. kv. 1463 Krumlovská obec vyznává o Rousovi	127
1778. V Krumlově 24. kv. 1463 obec Latranská vyznává o Rousovi	127
1779. V Třeboni 25. kv. 1463 úředníci zdejší Janovi z Ros. o při Jilovských o pastvu	128
1780. V Třeboni 27. čna 1463 hejtman zdejší Janovi z Rosenberka o senech, o koních	128
1781. Na Krumlově 11. čce 1463 Henrich ze Sobětic s jinými vyručuje Rousa z věže	129
1782. V Krumlově 17. srp. 1463 Jan z Ros. purkrabí Zvíkovskému o žencích, o Rousovi	130
1783. 16. září 1463 týž témuž, aby mu poslal voly a med do Prahy oc	130
1784. 7. říj. 1463 Jindřich ze Stráže s jinými svědčí o řečech Rousových proti Janu z Ros.	131
1785. Na Hrádku (před 30. říj. 1463) Heřman z Říčan purkrabí Zvíkovskému o listech dlužních	132
1786. Na Zvíkově 30. říj. 1463 purkrabě zdejší Janovi z Rosenberka o týchž listech	132
1787. V Lipnici (2. list. 1463) Burian z Lipy Janovi z Ros. pověřuje svého posla	132
1788. Na Krumlově 5. list. 1463 Jan z Ros. písaři Zvíkovskému o penězích odúmrtích	133
1789. V Krumlově 5. list. 1463 týž témuž stvrzuje přijetí peněz	133
1790. Na Krumlově 9. list. 1463 Henrich ze Sobětic s jinými vyručuje Rousa z vězení	133
1791. V Krumlově 14. list. 1463 Vilém z Risenberka Janovi z Ros. o uschování listův	135
1792. Na Krumlově 18. list. 1463 Jarohněv z Úsuší a Mik. Vítha svědčí o Janu Rousovi	135
1793. Ve Svinech T. (7. pros. 1463) Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlov. o rok z Babkou	136
1794. Ve Vidově 7. pros. 1463 Markéta ze Ždánic Janovi z Ros. o právech svých vsí	136
1795. (7. pros. 1463) Markéta ze Ždánic Janovi z Rosenberka o témž	137
1796. (1463) úředníci Soběslavští Janovi z Ros. o nárocích Mezenských na pastviska	137
1797. (1463) úředník Zvíkovský pánovi o ustanovení stran hradu Rosenberka oc	138
1798. (1463) týž témuž o penězích, o věznicích	138
1799. (1463) týž témuž o vrácení dluhu, o výměnu drobných za zlaté	138
1800. (1463) týž témuž o kopání sádky, o písařích Tomkovi a Bartošovi, o peníze	139
1801. 7. dub. 1464 Jan z Rosenberka písaři Choustnickému o úrocích rychtáře ze Křeče	139
1802. V Třeboni 13. dub. 1464 písař zdejší Janu z Rosenberka o zlodějské děvečce	139
1803. Na Choustnici 17. dub. 1464 písař zdejší písaři v Třeboni stvrzuje příjem peněz	140
1804. Na Zvíkově 21. dub. 1464 purkrabě Janovi z Ros. o vydání výpisů práv od Píseckých	140
1805. V Třeboni 6. čna 1464 písař zdejší purkrabí Krumlovskému o jízdě do Kutné Hory oc	141
1806. 30. čce 1464 Zachař z Říčan Janovi z Ros. o rozkazu krále Jiřího, stavbě zámku, o veselce	141
1807. Ve Třeboni 27. září 1464 Řehoř Klaric Janovi z Ros. o ražení mince oc	142
1808. V Borovanech 6. říj. 1464 Petr z Lindy Janovi z Ros. o sporu s Rysem	142
1809. Na Maidštejně 9. říj. 1464 Jan z Ros. Zachařovi z Říčan o stavbě tvrže, veselce oc	143
1810. V Miličíně 19. říj. 1464 Kuneš ze Slavkova farář Kaplicerovi o peníze	143
1811. V Třeboni 31. říj. 1464 písař zdejší Janovi z Ros. o slevě úroku Lhotským	144
1812. V Třeboni 18. list. 1464 týž témuž o přípravách pro hosty	144
1813. V Třeboni (4. pros.) 1464 Jarohněv z Úsuší Janovi z R. o příjezdu Anežky z Ros. na Maidštejn	144
1814. V Třeboni 15. pros. 1464 písař Janovi z Ros. o vyznání Jíry, o farářích Soběslavském	144
1815. (1464) Petr z Noskova Janovi z Rosenberka o titulaturu	145
1816. V Praze 23. čna 1465 Jan z Ros. s jinými Štěpánovi z Lichtenburka, aby jel ku králi	145
1817. V Kutné Hoře (28. čce 1465) Pavel Dětrichovic Janovi z Ros. o ražení mince	146
1818. (V Třeboni kol 31. čce 1465) Anežka z Ros. bratru Janovi posílá listy a srnu	147
1819. V Třeboni 16. září 1465 Třeboňští hejtmanu Rosenberskému o bohoslužbě v Jilovici	147

	Str.
1820. V Soběslavi (24. září 1465) Pavel Děttichovic Janovi z Ros. o vyznání mučeného	147
1821. V Soběslavi 13. říj. 1465 úředník zdejší Janovi z Ros. o synu Chroustové	148
1822. V Soběslavi 13. říj. 1465 týž úředník kancléři Rosenberskému o synu Chroustové	148
1823. V Soběslavi 5. list. 1465 týž úředník Janovi z Ros. o penězích, zvěřině, faře Maláické	148
1824. 4. pros. 1465 týž úředník Rosenberskému kancléři o synu Chroustové oc	149
1825. V Soběslavi (5. pros. 1465) týž úředník Janovi z Ros. o účtech, rybách, synu Chroustové	149
1826. V Soběslavi 2. ún. (1466) týž témuž o propuštění dvorů předměst. měšťanům v Soběslavi	150
1827. V Soběslavi (16. bř. 1466) Jan Baba a jiní Janovi z Ros., aby nechal Štípaře při zámku	150
1828. V Soběslavi 13. dub. 1466 Pavel Děttichovic stvrzuje přijetí 20 kop	151
1829. (Po 19. kv. 1466) Jošt z Ros. bratru Janovi o zřízení rodinné, o spolky se Zajíci	151
1830. V Soběslavi (3. září 1466) úředník zdejší Janovi z Ros. o prodeji domu v Soběslavi	151
1831. Na Zvíkově 29. září 1466 purkrabě zdejší Janovi z Ros. o odúmrti sporné s Orlickými	152
1832. V Krumlově 12. říj. 1466 Jan z Ros. Markvartovi opovídá splacení dluhu	152
1833. V Lobkovicích 20. list. 1466 Jan z Lobkovic Janovi z Ros. ohlašuje se návštěvou	153
1834. V Soběslavi (10. pros. 1466) Pavel z Prahy Janovi z R. o prodání dvoru u Veselí	153
1835. 11. pros. 1466 Petr z Lindy Rosenberskému kancléři o nesnázích s Koutem	153
1836. V Oběděnicích 27. pros. (1466) Jan Jedlice purkrabí Krumlovskému o stání s Jetřichem	154
1837. V Praze 31. pros. (1466) král Jiří Janovi z Ros. o sporu s Popelem z Lobkovic	154
1838. (1466) purkrabě Zvíkovský Janovi z Ros. o sporu s králem o služebnky	155
1839. (1466) purkrabě Zvíkovský Janovi z Ros. o zjednání koní	155
1840. V Soběslavi 26. bř. 1467 úředník zdejší kancléři Rosenberskému o doporučení	155
1841. V Deštném 24. dub. 1467 obec zdejší Janovi z Ros. stěžuje si na písaře	156
1842. 24. dub. (1467) Jan z Ros. Pavlovi Děttichovic o zjednání pokoje farářů v Deštném	156
1843. Ve Svinech Trh. 7. čna 1467 Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlovskému o opravě stavu	157
1844. Na Krumlově 9. čna 1467 Jan z Ros. Vojtěchovi z Jivovice odpovídá k předešlému listu	157
1845. V poli u J. Hradce 27. srp. 1467 Jan z Ros. úředníku v Soběslavi o mlynáři Benešovi	157
1846. Na Krumlově 14. září 1467 týž témuž o mléčném a o koření	158
1847. Na Krumlově 22. říj. 1467 Jan z Ros. purkrabí Zvíkovskému o penězích, o platu	158
1848. V Soběslavi 1. list. (1467) úředník zdejší Janovi z Ros. o úroku Gertrudy z Úšova	158
1849. V Třeboni (15. list. 1467) Anežka z Rosenberka bratru Janovi, aby nejedl na vojnu oc	159
1850. V Soběslavi 23. list. 1467 lovcí Habart Janovi z Rosenberka o počtu, o koni oc	159
1851. 16. pros. 1467 Mikuláš nejvyšší písař Rosenberský stvrzuje příjem peněz	159
1852. Ve Vimberce 11. ún. 1468 Petr Kaplér Janovi z Ros. stěžuje si na biskupa Pasovského	160
1853. Na Zvíkově 26. bř. 1468 purkrabě zdejší Janovi z Ros. o člověka, jenž se má vyprodati	160
1854. Na Zvíkově 9. dub. 1468 písař zdejší Janovi z Ros. o komorních úrocích	160
1855. (6. bř. 1468) úředníci Soběslavští Janovi z Ros. o placení úroků z dluhů páně	161
1856. Na Krumlově 29. dub. 1468 purkrabě Zvíkovský Janovi z Ros. o věcech peněžních	161
1857. Na Rosenberce 30. čna 1468 Jan z Lobkovic Janovi z Ros. o lapení zloděje	162
1858. Na Rosenberce 1. čce 1468 Jan z Lobkovic purkrabímu v Krumlově o lapení zloděje	162
1859. V Třeboni 5. čce 1468 převor zdejší Krumlovskému purkrabí o stavbě domku	162
1860. Na Zvíkově 23. září 1468 purkrabě Janovi z Ros., aby vzal Mirotické v ochranu	163
1861. (Po 4. říj. 1468) úředník Choustnický Jarohněvu z Úsuší o dávky loje od Deštenských	163
1862. (1468) úředník Zvíkovský pánovi o jatém zloději; o peníze	163
1863. (1468) týž témuž o penězích	164
1864. Ve Lčovicích 12. led. 1469 Přeč z Čestíc purkrabí Zvíkovskému o stání	164
1865. Na Zvíkově 13. led. 1469 purkrabí Zvíkovský Janovi z Ros. o odpověď Přečovi z Čestíc	164
1866. Na Hrádku (11. ún. 1469) Mik. z Říčan purkrabí Zvíkovskému o dlužním listu	165
1867. 12. ún. 1469 Markéta z Dlouhé vsi Janovi z Ros. o nemoci, o jednání s Bechyňkou	165
1868. Na Zvíkově 28. ún. 1469 purkrabě Janovi z Ros. o zjímání lidí na Helfenburk	166
1869. (1. bř. 1469) úředníci Soběslavští Janovi z Ros. o mečíři	166
1870. V Budějovicích (7. bř. 1469) farář zdejší Janovi z Ros. o českém špitálu v Římě	167
1871. Na Zvíkově 9. bř. 1469 purkrabě zdejší Janovi z Ros. o zajatých Píseckých	167
1872. Na Zvíkově 14. bř. 1469 týž témuž o vyvazení jatých na Karlštejn	168

	Str.
1873. Na Zvíkově 4. dub. 1469 purkrabě zdejší Krumlovskému o věcech peněžních	168
1874. V Šelmberce (30. dub. 1469) Mik. ml. z Hořic Janovi z R. o sporu s Kunšem z Olbramovic	169
1875. (Po 30. dub. 1469) Jan z Ros. Mik. z Hořic, že ho chce srovnati s Kunšem z Olbramovským	169
1876. (Po 30. dub. 1469) Jan z Ros. Kunši z Olbramovic, aby se srovnal s Mik. z Hořic	170
1877. (Po 13. kv. 1469) Jan z Dobronic Janovi z Ros. o ochranu cti proti Jemnickému	170
1878. Na Zvíkově 14. kv. 1469 purkrabě zdejší Krumlovsk. o penězích, válce se Zmrzlíkem a Lvem	170
1879. (V kv. 1469) Zvíkovští Janovi z Ros. o zajetí 7 služebníků Zmrzlíkových	171
1880. Na Zvíkově 25. kv. 1469 hejtman zdejší Janovi z Ros. o stání se Zmrzlíkem	171
1881. Na Zvíkově 27. kv. 1469 týž témuž o stání se Zmrzlíkem a Lvem z Rožmitálu oc	171
1882. Na Zvíkově 1. čna 1469 purkrabě zdejší Janu z Ros. o vrácení dobytka Bechynským oc	172
1883. Na Zvíkově 4. čna 1469 hejtman Třeboňský Janovi z Ros. o odbývání lidí	172
1884. Na Zvíkově 27. čna 1469 purkrabě zdejší Janu z Ros. o neberných penězích oc	173
1885. Na Zvíkově 12. čce 1469 Ondřej z Údimě a Markvart z Kozího Helfenburského o válce	173
1886. V Brně 17. čce 1469 král Matyáš Janovi z Ros., že mu kníže Viktorin odpověděl	173
1887. Ve Vimberce 18. čce 1469 bratři Kaplířové se spojenci odpovídají Janovi z Rosenberka	174
1888. Ve Vimberce 18. čce 1469 spojenci bratři Kaplířův odpovídají Janovi z Ros.	174
1889. Na Zvíkově 19. čce 1469 Markvart z Kozího Janu z Ros. o najímání žoldnéřů oc	174
1890. Na Zvíkově 21. čce 1469 úředníci zdejší Jarohněvu z Úsuší o škodách od Malovce	175
1891. (21. čce 1469) Zvíkovští Janu z Rosenberka o jímání lidí u Zvíkova	175
1892. Na Zvíkově 24. čce 1469 Markvart z Kozího Janu z Ros. o lidi z Plzně, o Tetaurovi	176
1893. V Chřešticích (1469) Jan z Chřeštic Ondřeji z Údimě o příměří	176
1894. Na Zvíkově 24. čce 1469 Ondřej z Údimě Janu z Ros. o pokoji s Chřeštickým	177
1895. Na Zvíkově 29. čce 1469 Zvíkovští Třeboňským a Helfenburským o zajetí pacholků	177
1896. (29. čce 1469) Zvíkovští Janovi z Rosenberka o podání Zmrzlíkové	178
1897. Na Helfmburku 31. čce 1469 purkr. zdejší Janovi z Ros. o odbytí služebníka, o směnu vsí	178
1898. Na Zvíkově 1. srp. 1469 Zvíkovští Janovi z R. o směnu vězňů, o Zmrzlíkovi a Chřeštevci	178
1899. Na Zvíkově 2. srp. 1469 tíž témuž o příměří s Bechyní	179
1900. Na Zvíkově 8. srp. 1469 hejtman zdejší Janovi z Ros. o přijetí žoldnéřů oc	179
1901. Na Zvíkově (13. srp. 1469) Zvíkovští Janovi z Rosenberka o věcech válečných	179
1902. Na Zvíkově 17. srp. 1469 Markvart z Kozího Janu z Ros. o Barocha, o Výpovského	180
1903. Na Helfmburku 19. srp. 1469 purkrabě Zvíkovský Janu z Ros. o Nihošovice	180
1904. (1469) purkrabě Zvíkovský Janu z Rosenberka o Tetaura	181
1905. (V srpnu 1469) Jan z Ros. Zvíkovským, aby války byli pilní	181
1906. Na Zvíkově 26. srp. 1469 Ondřej z Údimě Janovi z Ros. o své bedlivosti oc	181
1907. Na Zvíkově 26. srp. 1469 Markvart z Kozího Jarohněvovi z Úsuší o nepřátelích	182
1908. Na Zvíkově 26. srp. 1469 Zvíkovští Janovi z Ros. o směnu vězňů	182
1909. (V srpnu 1469) neznámý úředník Rosenberský jinému o vězně	183
1910. Na Zvíkově 7. září 1469 Markvart z Kozího Janu z Ros. o Tetaura	183
1911. Na Zvíkově 16. září 1469 Zvíkovští Janu z Ros. o zajatých na Nihošovice	183
1912. (Po 16. září 1469) Zvíkovští Janu z Ros. o výdajích, koních a směně vězňů	184
1913. V Kestřanech 2. říj. 1469 Markreta z Hostěšovic Janu z Ros. o vrácení dobytka a vězňů	184
1914. Na Helfmburce (před 14. říj. 1469) hejtman Zvíkovský Janu z Ros. o válce	185
1915. Na Zvíkově 14. říj. 1469 purkrabě zdejší Janu z Ros. o púte s Holešickými oc	185
1916. V Soběslavi 18. říj. 1469 Soběslavští Janu z Ros. o lovení příkopu městského	186
1917. Na Zvíkově 21. říj. 1469 Zvíkovští Janu z Ros. o přijetí Tetaura oc	187
1918. Na Zvíkově 29. říj. 1469 purkrabě Janovi z Ros. o směnu vězňů	187
1919. Na Zvíkově 29. říj. 1469 týž témuž o záležitostech peněžních	188
1920. Na Zvíkově 29. říj. 1469 purkrabě zdejší Helfmburskému o penězích	188
1921. (Před 13. list. 1469) Jan z Ros. Smilovi z Hodějova o jízdné, o Roubíkovi	189
1922. Na Zvíkově 13. list. 1469 purkrabě zdejší Krumlovskému o Roubíkovi	189
1923. Na Zvíkově 22. list. 1469 týž témuž o úrocích, o Koštovi, o Roubíkovi	189
1924. Na Zvíkově 23. list. 1469 týž témuž o srovnání o vězně s Roubíkem oc	190

	Str.
1925. (1469) purkrabě Zvikovský Janu z Rosenberka o Jetricha	190
1926. (1469) týž témuž o vyplacení služby Burianovi a Býšovci	190
1927. (1469) purkrabě Zvikovský Janu z Rosenberka o šacování věznů	191
1928. (1469) purkrabi Zvikovský Krumlovskému o zajetí královské soli	191
1929. V Bechyni 13. bř. 1470 Burian z Lažan a Vitha ze Rzávěho Janu z Ros. o plavbě dříví	191
1930. V Prešpurce 17. bř. 1470 král Matiaš Janovi z Ros. o minci a faře Budějovské	192
1931. V Třeboni 26. dub. 1470 písař zdejší Janovi z Ros. o úrocích, obroku, o koně	192
1932. V Miličíně před 1. kv. 1470 Jan z Hostěšova Jarohněvu z Čusuši o dluhu páně	192
1933. V Třeboni 3. kv. 1470 písař zdejší Janovi z Rosenberka o propuštění ze služby	193
1934. V Brně 17. kv. 1470 král Matiaš Janu z Rosenberka o méně mince	193
1935. V Drahoněch 31. kv. 1470 Ad. z Drahoně Janu z Ros., aby lidi jeho k holdu nenutil	193
1936. V Buděj. 8. čna 1470 Markvart z Rakovic Janovi z R., že Zmrzlik zavřel příměří s kr. Matiašem	194
1937. V Drahoněch 14. čna 1470 Ad. z Drahoně Janu z R. přimlouvá se za svou sestru	194
1938. V Třeboni 11. čce 1470 hejtman zdejší Janovi z Rosenberka o zlodějích	195
1939. U Brna 23. čce 1470 kr. Matiaš Janu z Ros. o vypravení Klarice k vyjednávání	195
1940. 10. srp. 1470 Jan z Vlksic Janu z Ros. o úrocích lidí jeho strýce	195
1941. 11. srp. 1470 Markéta z Dlouhé Vsi Janu z Ros. o stání s Bechyňkou, o Vlachovi	196
1942. V Soběslavi (1470) Pavel Dětrichovic Janu z Ros. o přimluvě za vězně /mučeného	196
1943. Ve Znojmě 2. říj. 1470 král Matiaš Janu z Ros., že Zd. z Šternberka ho zpraví o válce	196
1944. V Třeboni 18. říj. 1470 hejtman zdejší Janu z Ros. o peněžních záležitostech	196
1945. (Kol 30. list. 1470) Markéta z Dlouhé Vsi Janu z Ros. o pobraných věcech	197
1946. V Soběslavi (15. pros. 1470) Zlebor z Kozího Janu z Ros. o vystoupení ze služby	198
1947. (1470) Markéta z Grenau Janu z Ros., že zapraví své dluhy a desátky	198
1948. V Budějovicích 31. led. 1471 purkr. Zvikovský Janu z Ros. o lovech na Novohradsku	199
1949. V Třeboni 31. led. 1471 Zlebor z Kozího Janu z Ros. o příjmu peněz Soběslavských	199
1950. V Třeboni 15. ún. 1471 hejtman zdejší Janu z Rosenberka o holdech	200
1951. V Trhových Svinech 29. bř. 1471 Hanzl Nozispier Janu z Ros. o plat za prak	200
1952. V Třeboni 3. dub. 1471 úředníci zdejší Janovi z Rosenberka o koních	201
1953. 8. dub. 1471 soused Soběslavský Janu z Ros. že mu ukradli 200 zl. u Čáhlava	201
1954. (8. dub. 1471) Mik. z Říčan purkrabi Zvikovskému o dlužních listech	202
1955. V Třeboni 25. dub. 1471 hejtman zdejší Janovi z Rosenberka o minci	202
1956. 1. čna 1471 Rožmberský kancléř písaři Zvikovskému o úrok Soběslavskému	203
1957. V Krakově 1. čce 1471 král Vladislav Janovi z Ros., aby přišel ke korunování jeho	203
1958. U Náchoda 13. srp. 1471 týž témuž, že korunování bude 22. srpna	203
1959. Na Zvikově 22. září 1471 Markvart z Kozího Janovi z Ros. o věcech peněžních	204
1960. 15. říj. 1471 Zlebor z Kozího Kunratici z Petrovic o dlužích, o porážce Kninských	204
1961. V Třeboni 29. list. 1471 hejtman zdejší Janovi z Rosenberka o honbě Roubíkové	204
1962. V Soběslavi 6. led. 1472 Zlebor z Kozího Janovi z Ros. o placení dluhův	205
1963. (9. led. 1472) Jan Kršák u Jana z Ros. přimlouvá se za poddaného	205
1964. Ve Zlaté Koruně (21. led. 1472) opat Janovi z Ros. o osazení fary v Trh. Svinech	206
1965. Na Zvikově 25. led. 1472 purkr. zdejší Janu z Ros. o pobraní Týnskému	206
1966. Na Chlumci před 31. led. 1472 Jan z Březi purkrabi Zvikovskému o půjčce peněz	206
1967. Na Zvikově 31. led. 1472 purkr. zdejší Janu z Ros. o půjčce peněz, o slanečcích	207
1968. Na Zvikově 2. ún. 1472 týž témuž o polepšení služebníkům, o Zlebkovi oc	207
1969. (1472) týž témuž o penězích na odumrtí	207
1970. Na Chlumci (12. ún. 1472) Jan z Březi purkrabi Zvikovskému o půjčce peněz	208
1971. Na Zvikově 12. ún. 1472) purkrabi zdejší Vilemovi z Tetova o pobraní Arnoštovi	208
1972. Na Chlumci (24. ún. 1472) Petr z Vojkova purkrabi Zvikovskému o půjčce peněz	209
1973. V Soběslavi 26. ún. 1472 soused zdejší Janovi z Ros. o nevoli s rychtářem	209
1974. Na Zvikově 27. ún. 1472 purkrabi zdejší Janu z Ros. o Brekovic, Vojkovském, Diviši	210
1975. V Třeboni 12. bř. 1472 Markvart z Kamenice Kraselovskému o Zimuntičkovi	210
1976. Na Zvikově 28. bř. 1472. purkrabi zdejší Janu z Ros. o vyvazení Býšovce	211

	Str.
1977. V Budíně 4. dub. 1472 král Matiaš Janu z Ros. a Jindř. z Hradce o příměří . . .	211
1978. Na Zvíkově 11. dub. 1472 král Matiaš Janu z Ros. o přijetí žoldnéřů oc . . .	211
1979. Na Zvíkově 19. dub. 1472 purkrabí zdejší jinému úředníku o stavění se vězňů . . .	211
1980. Na Zvíkově 19. dub. 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros. o stání a věznic . . .	212
1981. Na Zvíkově 22. dub. 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros. o půjčce peněz, o Sedlčanských . . .	212
1982. V Zalužanech (22. dub. 1472) Jindř. Běšín purkrabímu Zvíkovskému, že jedná neupřímně . . .	213
1983. Na Zvíkově 30. dub. 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros. o stání a o čeledi . . .	213
1984. Na Zvíkově 30. dub. 1472 Přibík Smetana z Vesce Janu z Ros. o zadržalý úrok . . .	213
1985. (Po 30. dub. 1472) Jan z Ros. purkrabí Zvíkovskému o stání, čeledi, věznic oc . . .	214
1986. Na Zvíkově 2. kv. 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros. omlouvá se z žaloby Týnského . . .	214
1987. Na Zvíkově 6. kv. 1472 týž témuž o záležitostech peněžních . . .	215
1988. Na Zvíkově 14. kv. 1472 týž témuž o témž . . .	215
1989. Na Zvíkově 21. kv. 1472 týž témuž o penězích na zbroj oc . . .	216
1990. Na Zvíkově 30. kv. 1472 purkrabí zdejší Krumlovskému o holdech, o zbroj oc . . .	216
1991. Na Zvíkově 31. kv. 1472 purkrabí Jarohněvovi z Úsuší o věznic Běšínových . . .	216
1992. Na Zvíkově 14. čna 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros. o potrestání zloděje oc . . .	217
1993. (3. čce 1472) rychtář Sedlčanský purkrabí Zvíkovskému o přepadení kostela . . .	218
1994. (Po 3. čci 1472) pán z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému o témž kostele . . .	218
1995. V Třeboni 9. čce 1472 písař zdejší Janu z Rosenberka o dvoru Židkovském . . .	218
1996. V Strakoněch 7. srp. 1472 Leva z Divic Janu z Ros. o statek po sestře . . .	219
1697. V Budíně 10. srp. 1472 Matiaš král Janu z Ros. o úmluvách s králem Polským . . .	219
1998. Na Zvíkově 31. srp. 1472 purkrabí Zvíkovský Janu z Ros. o penězích, o sněmu oc . . .	219
1999. V Jindř. Hradci 13. září 1472 Jindřich z Hradce Janovi z Ros., že k němu přijede . . .	220
2000. V Stráži (29. září 1472-4) Jiřík ze Stráže Jarohněvovi z Úsuší o zvěř . . .	220
2001. V Soběslavi 2. říj. 1472 Zdebor z Kozího Janu z Rosenberka o dluh . . .	220
2002. Na Vyšehradě Uher. 10. říj. 1472 král Matiaš Janu z Ros., aby přijel do Prešpurka . . .	221
2003. Na Zvíkově 23. říj. 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros., že Holešičti jali Hertvíka . . .	221
2004. Na Zvíkově 27. říj. 1472 týž témuž o záležitostech peněžních . . .	221
2005. Na Zvíkově 28. říj. 1472 mistopurkrabí Zvíkovský purkrabímu Krumlov. o listech . . .	222
2006. Na Zvíkově 29. říj. 1472 purkrabí zdejší Krumlovskému o penězích za voly . . .	222
2007. Na Zvíkově 29. říj. 1472 purkrabí zdejší Janu z Ros. o záležitostech peněžních . . .	223
2008. Na Zvíkově 5. list. 1472 purkrabí Jindřichu z Rosenberka o lidi k obraně . . .	223
2009. Na Zvíkově 15. list. 1472 týž téhož ujišťuje svou věrností . . .	223
2010. Na Zvíkově 4. pros. 1472 purkrabí zdejší Jarohněvovi z Úsuší o dluzích . . .	224
2011. (1472) purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka o úrocích . . .	224
2012. V Soběslavi (5. pros. 1472) Zdebor z Kozího Jindřichu z Ros. slibuje rukojemství . . .	224
2013. Na Zvíkově 7. pros. 1472 Smil z Hodějova Jarohněvu z Úsuší o svých potřebách . . .	225
2014. V Budíně 19. pros. 1472 král Matiaš Jindřichu z Ros. o sjezdu do Budějovic . . .	225
2015. 28. pros. 1472 Nedamír z Březi purkrabí Zvíkovskému o svůj dluh . . .	225
2016. (1472) Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému o záležitostech peněžních oc . . .	226
2017. V Strakoněch 18. led. 1473 Zdebor z Babčic purkrabí Zvíkovskému o úrok . . .	226
2018. V Netolicích 4. ún. 1473 Aleš Roubík Jindřichu z Ros. o sporu s bratrem Petrem . . .	226
2019. V Třeboni 23. ún. 1373 Třeboňští Jindř. z Ros. o ukradených koních . . .	227
2020. V Třeboni (23. kv. 1373) kněz Marek Jarohněvu z Úsuší o nemoci, o sporu s p. z Hradce . . .	227
2021. Na Zvíkově 29. čna 1473 purkrabí zdejší Jindřichu z Ros. o obeslání Lvem z Rožmitála . . .	228
2022. Na Zvíkově 8. čce 1473 purkrabí zdejší Jarohněvu z Úsuší o Lvovi, o Mirotických oc . . .	228
2023. (1473) purkrabí Zvíkovský Jindřichu z Ros. o témž . . .	229
2024. V Budějovicích 16. čce 1473 Václ. Herynk ze Sloupna Jindřichu z Ros. o tvrz Vidov . . .	229
2025. Na Zvíkově 29. čce 1473 purkrabí zdejší Jindřichu z Ros., že mu p. Lev odpověděl . . .	229
2026. Na Zvíkově (29. čce 1473) týž témuž posílá list Čekův, Milotův a Lvův . . .	230
2027. V Soběslavi 13. říj. 1433 Zdebor z Kozího Jindřichu z Rosenberka o dluh . . .	230
2028. (1473) Soběslavští úředníci Jindřichu z Rosenberka o kněze Štěpána . . .	230

	Str.
2029. V Soběslavi 13. říj. 1473 Soběslavští hejtmanu Třeboňskému o plat k oltáři	231
2030. Na Helfenburce 14. říj. 1473 Hynek z Budkova úředníkům v Krumlově o hospodářství	231
2031. V Soběslavi 4. ún. 1474 písař zdejší Jindřichu z Ros. o výplatě domu Píkova	232
2032. V Sedlčanech 21. ún. 1474 Sedlčanští Jindřichu z Ros. o utracení dítěte	232
2033. V Sedlčanech 10. bř. 1474 tíž Jarohněvovi z Úsuší o témž	233
2034. V Soběslavi 12. bř. 1474 Stanislav z Přerova Jindřichu z Rosenberka o poddaných	233
2035. V Sedlčanech 21. bř. 1474 Sedlčanští Jindřichu z Ros. o lupiči, o mistru popravním	234
2036. V Soběslavi (22. bř. 1474) Stan. z Přerova Jarohněvu z Úsuší o dluzích, o hospodářství	235
2037. V Soběslavi 1. dub. 1474 písař zdejší Jindřichu z Ros. o propuštění zloděje	235
2038. V Sedlčanech (28. dub. 1474) Jan z Heřmanovic Stan. z Přerova o dluhu Břekovcovu	236
2039. V Soběslavi (11. kv. 1474) písař zdejší hejtmanu Třeboňskému o úroku Veselských	236
2040. V Soběslavi 3. čce 1474 písař zdejší Jindřichovi z Ros. o zkažené vsi Čerazi	237
2041. V Soběslavi 19. čce 1474 kantor zdejší purkrabímu Krumlov. o nemoci sestřině	237
2042. V Praze (1. srp. 1474) král Vladislav Jindř. a Vokovi z Ros. o při bratří z Hlavatec	238
2043. V Třeboni 12. srp. 1474 Řehoř Klaric Krumlovskému purkrabí o mléčné, tenata, kata	238
2044. V Třeboni (29. srp. 1474) týž témuž o místnostech pro hosty u Anežky z Rosen., o vyžle	239
2045. Ve Třeboni 29. srp. 1474 ýž témuž o rybách a věcech hospodářských	239
2046. V Soběslavi 26. září 1474 písař Soběslavský Jindřichovi z Ros. o vsi Čerazi	239
5047. V Třeboni 5. říj. 1474 Petr písař hejtmanu Třeboňskému o Bartošovi písaři, o úroku	240
2048. V Soběslavi (7. říj. 1474) písař zdejší Třeboňskému o půjčce Vojslavského	240
2049. V Třeboni 8. říj. 1474 hejtman zdejší Jindřichu z Ros. o nedostatku piva v Třeboni	240
2050. V Soběslavi 18. říj. 1474 úředníci zdejší Jindřichu z Ros. o úroku vsi Vlastiboře	241
2051. V Soběslavi (24. říj. 1474) písař zdejší Krumlovskému purkrabí o peníze	241
2052. V Soběslavi (27. říj. 1474) týž témuž o plat faráři od oltáře v Soběslavi	242
2053. V Třeboni 8. list. 1474 písař zdejší Krumlovským o penězích, vepřích	242
2054. V Třeboni 9. list. 1474 týž týmž o jistebce pro paní Machnu, o penězích	242
2055. Na Novém Hradě 13. pros. 1474 písař Velešinský purkrabímu Krumlov. o nápadu, o rybách	243
2056. (1474) Zdebor z Kozího a Jan Baba z Chotěmic témuž o pstruhy a obojek	243
2057. V Sedlčanech 31. bř. 1475 Řehoř Klaric Jarohněvu z Úsuší o témž	244
2058. V Sedlčanech (31. bř. 1475) dva lovčí ze Sedlčan Jarohněvu z Úsuší o řeznický krám	244
2059. V Třeboni 22. dub. 1475 písař zdejší Jarohněvu z Úsuší o půjčkách peněžních	245
2060. Na Zvíkově 30. dub. 1475 purkrabě zdejší Vokovi z Ros., aby si poslal pro peníze	246
2061. V Soběslavi 2. kv. 1475 písař Třeboňský hejtmanu Třeboň. o půjčce Soběslavských	246
2062. V Třeboni 4. kv. 1475 týž témuž o půjčkách, o propuštění vězňů Malovcem	247
2063. V Třeboni 5. kv. 1475 týž témuž o půjčkách	247
2064. V Třeboni 7. kv. 1475 týž témuž o půjčkách	248
2065. Na Zvíkově 10. kv. 1475 purkr. zdejší Vokovi z Ros., že nemůže sehnati peněz	249
2066. V Třeboni 13. kv. 1475 písař zdejší Jarohněvu z Úsuší o penězích	249
2067. V Strakoně 26. kv. 1475 Bartoš z Jistebnice Jarohněvu z Ús. o věcech peněžních	250
2068. V Obědnicích 20. čna 1475 Jan Jedlice Kunrátu z Petrovic o odumrt	250
2069. V Třeboni 15. čce 1475 písař zdejší Jarohněvu z Úsuší o volech, penězích, vězňích	251
2070. V Třeboni 3. srp. 1475 písař zdejší Krumlovskému purkrabí o dluhu, o koni, o ovcích	251
2071. V Třeboni 7. září 1475 týž témuž o koupi vepřů	252
2072. V Krhově 4. říj. 1475 Ctibor z Kozího Vokovi z Rosenberka o penězích	252
2073. Na Zvíkově 13. říj. 1475 purkrabí zdejší Vokovi z Ros. o štiky	253
2074. V Soběslavi 15. říj. 1475 Zdebor z Kozího bratřím z Rosenberka o pečeť a o dluh	253
2075. V Třeboni 17. list. 1475 lovčí zdejší Krumlovskému purkrabí o vepřích, o kurách	253
2076. V Třeboni 2. pros. 1475 písař Petr Vokovi z Rosenberka o vybírání úroků	254
2077. V Třeboni 15. ún. 1476 Řehoř Klaric Krumlovskému purkrabí o mýtě projetém oc	254
2078. V Soběslavi (v dub. 1476) St. z Přerova Bohuslavu z Švamberka o sjezdu v Soběslavi	255
2079. V Soběslavi 28. kv. 1476 Zdebor z Kozího Vokovi z Rosenberka o dluh	255
2080. V Soběslavi 3. čna 1476 týž témuž o totéž	256

	Str.
2081. V Třeboni 8. srp. 1476 Klaric Krumlovskému purkrabí o mezích v Choustníku	256
2082. V Třebíči (11. srp. 1476) Petr z Šternberka Kunrátovi z Petrovic o chorobě Jindř. z Ros.	257
2083. V Třeboni (13. říj. 1476) písař Petr Bohuslavu z Švamberka o propuštění ze služby	257
2084. V Soběslavi 15. říj. 1476 Zdebor z Kozího Vokovi z Rosenberka o dluh	257
2085. V Soběslavi (po 15. říj. 1476) týž témuž, aby mu byl zaplacen dluh	258
2086. V Soběslavi (15. pros. 1476) Stanislav z Přerova Bohuslavu z Švamberka o ospích oc	258
2087. V Netolicích 1476 lidé z Netolic Bohuslavu z Šv. vysílají posly s prosbou	258
2088. V Třeboni (9. led. 1477) rychtář zdejší purkrabímu Krumlov. o uložení daně	259
2089. V Třeboni 5. dub. 1477 Klaric Bohuslavu z Švamberka o dluzích, o mostu u Stráže	259
2090. V Čestlicích 26. srp. 1477 Přech z Čestic Vokovi z Ros. o poddaném Filpovi	260
2091. V Soběslavi 12. říj. 1477 Stanisl. z Přerova Řehořovi Klaricovi posílá seznam vydajů	260
2092. (Po 30. led. 1478) Vok z Rosen. Boh. ze Švamberka o postoupení otcovských statků	260
2093. (12. bř. 1478) Matěj z Dubče Buškovi z Crlína o platu Podborských	261
2094. V Třeboni 7. dub. 1478 Klaric purkrabímu Krumlov. o dluzích, o mordu	261
2095. V Drahonicích 21. kv. 1478 Adam z Drahonic témuž purkrabímu o dluhu	262
2096. V Bechyni 23. září 1478 Zd. z Šternberka Vokovi z Ros. o prodání lesu	262
2097. V Holkové 16. říj. 1478 Matěj z Holkova Vokovi z Ros., že mu vězně pustí	263
2098. V Třeboni 14. pros. 1478 Klaric Vokovi z Rosen. o odměnách panu Popelovi	263
2099. V Rožmberce (1478) purkrabí zdejší Kunrátu z Petrovic o koně	263
2100. (1478) týž témuž o pytlacení	263
2101. V Budějovicích 23. led. 1479 Hanuš Greif Vokovi z Rosenberka o zvěřinu	264
2102. V Soběslavi 9. ún. 1479 Markvart z Kozího Klaricovi o sjezdu o vsi	264
2103. V Třeboni 31. bř. 1479 lovčí zdejší Vokovi z Rosen. o meze panství Stráž. a Třeboň.	265
2104. V Třeboni 15. dub. 1479 písař zdejší Vokovi z Ros. posílá ceduli úřadu svého	265
2105. V Třeboni 15. dub. 1479 Klaric Vokovi z Ros. o propuštění pacholka	266
2106. V Třeboni 5. list. 1479 Klaric Petrovi z Ros. o dlužní list pro Zd. z Kozího	266
2107. V Třeboni 5. pr. 1479 Klaric Vokovi z R. o braní kur, o půjčce, o hamerníku, o Hradeckých	267
2108. (17. čce 1481) Petr Kaplíř vstupuje podle strany Rosenberské ve příměří s císařem	267
2109. Ve Lštěni 24. čce (1481) Petr ze Šternberka Vokovi z Ros. o služebníku, o jestřábech	267
2110. V Krumlově 6. list. 1484 Alžběta z Kravař Vilému z Pernšteina o prodeji Strážnice oc	268
2111. V Krumlově 7. list. 1484 Petr z Rosenberka nejmenovanému, aby mu prodal koně	269
2112. Na Mor. Krumlově 12. list. 1484 Vil. z Pernšteina Al. z Kravař o prodeji Strážnice oc	269
2113. Na M. Krumlově 12. list. 1484 Vil. z Pernšt. Petrovi z Ros., že nemůže vydati listův	270
2114. Na Karlštejně (7. kv. 1485) Beneš z Waitmile Vokovi z Ros. o Nov. Hradě, o Kolín	270
2115. V Krumlově 29. září 1485 Petr z Rosenberka Vokovi odtudž o jednání s Grofnekarem	271
2116. V Bošilci 3. led. 1486 farář zdejší purkrabímu Krumlov. o krádeži v kostele	271
2117. (31. bř. 1491) hejtman Soběslavský Vokovi z Rosenberka o úrocích Mezimostských	272
2118. 14. kv. 1491 týž témuž o kravách koupných od zběhlého člověka p. Zd. ze Šternberka	272
2119. V Soběslavi 20. čna 1491 týž témuž o sporu s Malovcem o dvůr v Řípce	273
2120. Na Hluboké 28. říj. 1491 purkr. zdejší Vokovi z Ros. o propuštění člověka z Zalin	273
2121. Ve Lštěni 26. říj. 1492 Petr z Šternberka Vokovi z Rosenberka posílá koně	274
2122. Ve Lštěni 13. pros. 1492 týž témuž o novém služebníku, o cestě do Slezska	274
2123. (1493) o opravě chrámu Páně v Suchdole	275
2124. V Boleslavi 25. bř. 1495 Ad. z Cimburka Petru z Ros. o pečet k prodeji Bezděže	275
2125. 2. ún. 1498 úřad města Soběslavě svědčí v záležitosti krádeže ječmene	276
2126. V Soběslavi 16. ún. 1498 Václ. z Olbramovic svědčí o žalobě Choustnického purkr. na Košíka	276
2127. Na Krumlově 2. čna 1498 Markvart z Doubravice svědčí, že je vězněm Rosenberkův	277
2128. V Budíně 10. srp. 1498 král Vladislav Petrovi z Ros. o vaření piva po vseh u Kolína	278
2129. V Budíně 1. list. 1498 týž témuž o zápisech Budějovických na 11 vsí	278
2130. Na Krumlově 25. list. 1498 Petr z Ros. Budějovickým, aby ukázali zápisy na vsi	279
2131. V Táboře před 1499 Pavel Malovec hejtmanovi Soběslav. o jakéms Němci	279
2132. (9. pros. 1499) Petr z Šternberka chotí Petra z Ros. o novém sluhovi, o Petru z Ros. oc	280

	Str.
2133. 1499 Petr z Ros. své choti Alžbětě z Kravař o úmrtí jejího bratra	280
2134. V Strakonících 3. pros. 1501 Jan z Švamberka Petru z Ros. o propuštění dvou lidí .	280
2135. V Tachově 27. září 1502 Jindřich z Gutšteina Petru z Ros. o rok s Mik. z Kolovrat	281
2136. (1504) Jan z Šelnberka Petrovi z Rosenberka o nápadu po Zmrzlících	281
2137. V Třeboni 23. čna 1505 opat kl. zdejšího Petrovi z Ros. o povznesení kláštera . . .	282
2138. Na Hluboké 24. kv. 1506 purkr. zdejší Petrovi z Ros. o propuštění člověka	283
2139. V Třeboni 7. ún. 1507 hejtman zdejší Petru z Ros. o puštění vězně	283
2140. V Soběslavi 22. dub. 1507 hejtman zdejší Petrovi z R. o potrestání paliče	283
2141. V Třeboni 28. čce 1507 hejtman zdejší Petrovi z R. o zloději v Libíně	284
2142. Ve Švihově 5. září 1507 bratři z Risenberka Petrovi z R. o pomoci proti Malovci . .	284
2143. V Krumlově 10. září 1507 Petr z Ros. bratřím z Risenberka děkuje za ochotu	285
2144. V Třeboni 20. říj. 1509 hejtman zdejší Oldřichovi z Rosenberka o zvěři, o suknu oc .	285
2145. V Třeboni 19. srp. 1512 úředník zdejší Petrovi z Ros. o louce medové, o nálezu peněz	285
2146. V Krumlově 23. kv. 1514 Petr z Ros. Krušinovi z Lichtmburka o dluhu	286
2147. V Soběslavi 13. kv. 1515 Soběslavští Petru z Rosenberka o faráře Malšického . . .	286
2148. V Soběslavi 27. list. 1515 cech sladovnický Petru z Ros. o nepoctivém spolumistru .	286
2149. (Po 27. list. 1515) hejtman Soběslav. Petru z Ros. o jednání svém se sladovniky . .	287
2150. V Jindř. Hradci 4. led. 1516 hejtman zdejší úředníku Třeboňskému o vínech	288
2151. V Soběslavi 1. bř. 1516 Soběslavští Petru z R. o kněze z Vimperka	288
2152. V Soběslavi 17. září 1516 hejtman zdejší Petru z R. o naložení s vězni	288
2153. V Soběslavi 4. říj. 1516 Soběslavští Petru z Rosenberka o faráře	289
2154. V Soběslavi 8. bř. 1517 tíž témuž o obstarání souseda jejich Kazpetra o dluh . . .	289
2155. V Soběslavi 17. dub. 1517 písař Jakub Petru z Ros., že Soběslavští najali cihláře . .	290
2156. Na Krumlově 2. září 1517 Petr z Ros. hejtmanovi Soběslav. o puštění vězně	291
2157. Na Krumlově 2. září 1517 Petr z Ros. Dešenským o témž vězni	291
2158. V Třeboni 14. říj. 1517 Vincenc úředník Johance z Pernšt. o vydání statečku po písaři	292
2159. V Soběslavi 10. list. 1517 Jak. Kaše Petrovi z Ros. o postoupení lidí v Novosedlech .	292
2160. (Po 10. list. 1517) Petr z Ros. Jakubu Kašovi o témž	292
2161. (Po 10. list. 1517) Petr z Ros. Hynkovi Valovskému o lidech v Novosedlech	293
2162. (Koncem 1517) kněžna Anna Minsterberská úředníku Třeboň. o poddaného	294
2163. V J. Hradci 3. led. 1518 táž Veselským o témž poddaném	294
2164. (V lednu 1518) Petr z Ros. Anně z Minsterberka o propuštění téhož poddaného . . .	294
2165. V Třeboni 26. led. 1518 písař zdejší Petru z Ros. o vybírání berně od Stropnických	295
2166. Na J. Hradci 1. ún. 1518 Anna z Minsterberka Petru z Ros. o propuštění vězně . .	296
2167. Ve Wasserburce v Bavořích 4. ún. 1518 Jan z Doubravy svému otci o jeho nemoci .	297
2168. Na Krumlově 5. ún. 1518 Petr z Ros. Veselským o vězni u Anny z Minsterberka . .	298
2169. V Třeboni 11. ún. 1518 Petr z Ros. Anně z Minsterberka o puštění vězně	298
2170. Ve Veselí 13. ún. 1518 Veselští Petru z Ros., že Anna z Minster. vězně nevydala . .	299
2171. Na J. Hradci 13. ún. 1518 Anna z Minster. Petru z R., že mu pošle odpověď o vězni	299
2172. Ve Veselí 17. ún. 1518 Veselští Petru z Ros. o rozepři s Annou z Minsterb. o vězně	300
2173. V J. Hradci 19. ún. 1518 Anna Minsterberská Petru z Ros. o téže rozepři	300
2174. Na Krumlově 21. ún. 1518 Petr z Ros. Anně Minsterberské o témž	301
2175. V J. Hradci 14. kv. 1518 Anna Minsterberská Petru z Ros. o témž	301
2176. Na Krumlově 18. kv. 1518 Petr z Ros. Anně Minsterberské o témž	301
2177. Ve Veselí 26. kv. 1518 Veselští Petru z Ros., že Anna z M. znova člověka jich uvěznila	302
2178. Na Krumlově 27. kv. 1518 Petr z Ros. Veselským, že se o téhož vězně postará . . .	303
2179. V J. Hradci 1. září 1518 Anna z Minsterberka Petru z Ros. o sporné lidi v Drachově	303
2180. Na Krumlově 4. září 1518 Petr z Ros. Anně z Minsterberka o tytéž lidi	304
2181. V J. Hradci 6. září 1518 Anna z M. Petrovi z Rosenberka o témž	304
2182. V Třeboni 10. čce 1519 písař Vincenc Petru z Ros. o zájmu volů pro vyhnutí se mýtu	305
2183. Na Krumlově 11. čce 1519 Petr z Ros. písaři Třeboň. schvaluje zájem volů	305
2184. Na Hradě Praž. 14. čce 1519 menší úředníci Praž. Jiříku z Doudleb o uručení statku	306

	Str.
2185. V Třeboni 24. srp. 1519 úředník zdejší Petru z Ros. o uvězněných třech čarodějkách	306
2186. 30. říj. 1519 František Doudlebský bratru Petrovi dává spravedlnost na pozemcích . .	307
2187. Ve Veselí 24. list. 1519 Veselští Petrovi z Ros. o zamýšleném trhu s Hynkem z Úsuší	308
2188. Na Krumlově 25. list. 1519 Petr z Ros. Veselským radí o trhu s Hynkem z Úsuší . .	308
2189. Na Hluboké 20. čce 1520 úředník zdejší Petru z Ros. o krádeži v Újezděti	309
2190. Na Krumlově 21. čce 1520 Petr z Ros. úředníkovi na Hluboké o téže krádeži	309
2191. Na Krumlově 24. čce 1520 týž témuž o témž	310
2192. Na Krumlově 26. čce 1520 týž témuž o témž	310
2193. Na Krumlově 7. list. 1520 Petr z Ros. purkrabímu Zvíkov. o obležení Janovic . . .	310
2194. Na Krumlově 12. list. 1520 týž témuž o témž	311
2195. Na Krumlově 8. pros. 1520 týž témuž slibuje pomoc při obležení Kestřan	311
2196. V Třeboni 28. bř. 1522 Jindřich z Ros. Petrovi z Ros. o platu faráře z Slověnic . .	312
2197. V Krumlově 29. srp. 1522 Petr z Ros. Mikuláš z Říčan o výjezdu krále z Prahy . .	312
2198. V Krumlově 14. čce 1523 Petr z Ros. Prokopovi Čabelickému o rok s Míčanem . .	312
2199. Na Týně 18. čce 1523 Prokop Čabelický Petrovi z Ros. o rok s Míčanem	313
2200. V Krumlově 20. čce 1523 Petr z Ros. Čabelickému, že k roku s Míčanem přijít nemůže	313
2201. V Soběslavi 4. list. 1523 Matěj ze Soběslavě písaři na Krumlově o koupi sukna . . .	314
2202. Na hradě Praž. 13. čna 1524 Karel Minst. Jindř. z Ros. klade rok s Lidm. z Šternberka	314
2203. V Budíně 22. čna 1524 král Ludvík Janovi z Ros., aby vydal statky svému bratru . .	315
2204. Na Litomyšli 8. list. 1524 Zd. Kostka Jindřichu z Ros. o berni z jeho krajů . . .	316
2205. V Třeboni 18. list. 1524 Jindřich z Rosenberka Zd. Kostkovi, že pošle berni	316
2206. Na Třeboni 25. pros. 1524 Ctibor z Prachova Jindřichu z Ros. o lovu, o Roubíkově .	317
2207. (Před 10. bř. 1525) Jan z Šternberka Jindřicha z Rosenberka pohání k soudu . . .	317
2208. V Třeboni 16. bř. 1525 opat zdejší Jindřichu z Ros. o probošta do Borovan	317
2209. Na Krumlově 18. bř. 1525 Jindřich z Rosenberka opatu Třeboňskému o témž	318
2210. Na Poříčí 18. bř. 1525 Markvart z Hřebene Jindřichu z Ros. o témž	319
2211. 19. bř. 1525 Jakub z Vřesovic Jindřichu z Ros. děkuje za půjčení koně	319
2212. V Krumlově 24. bř. 1525 Jindřich z Rosenberka odpovídá k listu Jakuba z Vřesovic .	319
2213. Na hr. Praž. 28. bř. 1525 menší úředníci Praž. Anně z Hradce kladou rok s p. z Šternberka	320
2214. Po 31. kv. 1525 Jindřich z Ros. Polskému králi o svém sporu se Lvem z Rožmitála .	320
2215. Na hr. Praž. 23. září 1525 menší úředníci Jindřichu z Ros. o list poselací Mik. Trčky	321
2216. V Soběslavi 28. list. 1525 cech soukenický Jindřichu z Ros. o děvce Markétě z Řečice	321
2217. Na Krumlově 14. pros. 1525 Jindřich z Ros. cechu soukenic. v Soběslavi o téže věci .	322
2218. (Koncem 1525) Václ. Pasovařský svědčí o závěti Petra z Rosenberka	322
2219. (Koncem 1525) Bohuslav Vítha ze Rzávěho svědčí o téže závěti	323
2220. V Soběslavi 9. led. 1526 Soběslavští Jindřichu z Ros. o sirotkovi po Krásovi	323

A. XXIX. Dopisy kněží Šimona z Habru a Jana faráře Německo-Brodského o rozdílech ve víře. Z let 1528—1529. Z rukopisu Q. 27. knihovny kláštera křižovnického s červenou hvězdou v Praze podává *František Dvorský*. Na stranách 324 až 367.

Úvod	324
1. (Zač. 1528) Šimon vytýká Janovi, že místo víry starých Čechů drží se Luthera	326
2. (1528) Jan Šimonovi ve smyslu Lutherově vykládá o oběti Páně, vystavování svátosti oc .	328
3. (V dub. 1528) Šimon Janovi: odmítá výčitky o neznalosti latiny, mladosti, odpustcích, pouti, processí, o působení kněžském, odsuzuje učení Lutherovo, a míní, že dříve jinde nežli v Praze vystavováno bylo tělo boží v monstranci	331
4. (20. kv. 1528) Jan Šimonovi: brání se proti nařknutí v příčině oběti Kristovy, držení postu, svěcení neděle, i předkládá mu sedm otázek	335
5. (1528) Šimon kárá Jana, že činí nové rozdíly ve víře; útočí na Luthera, a odpovídá ku předloženým sedmi otázkám	338

	Str.
6. (1528) Jan Šimonovi: vyvrací výtky jemu učiněné, i prohlašuje odpovědi na předložené artikule za nedostatečné	348
7. (1528) Šimon Janovi: odbývá ostře náboženské vývody jeho, zatracuje Luthera i připomíná Janovi, jakby se měl chovati	355
8. 1529. Šimon farář v Habru Václavovi Knapovi, sousedu ve Vilémově: aby setrval ve staré víře, zvláště aby se vystříhal moravské sekty bratří Habrovanských	359

E. Výtahy a přehledy z listin čerpané.

E. XIII. popis odcizených statků duchovenstva postoupených komoře královské roku 1454. Vydává V. V. Tomek. Na stranách 368—379.

C. Listiny soukromé.

C. XIX. Listiny klášterů Sedleckého a Skalického z let 1357—1541. Vydává Josef Kalousek. Na stranách 380—436.

Úvod	380
1. V Praze 13. říj. 1357 Dětrich bisk. Mindenský činí nadání k založení kláštera v Skalici	381
2. V Praze 10. led. 1358 cís. Karel stvrzuje založení kl. Skal., osvobozuje jej břemen a dává práva	382
3. Ve Vratislavi 25. pros. 1358 cís. Karel osvobozuje Skal. kl. od berně, ostrožného i od hostění	387
4. V Praze 16. čna 1360 cís. Karel potvrzuje témuž kl. přikoupení tří vsí, jež zbavuje manství	389
5. (V Praze) 3. srp. 1370 Pešek z Klučova rozsuzuje při téhož kl. s bratřími z Tismic o les	391
6. V Praze 8. list. 1400 kr. Václav IV. kl. Skal. přijímá v ochranu, odpouští mu na 20 let berni oc	392
7. V Kutné Hoře 18. září 1403 rada městská svědčí o pusté lázni kláštera Sedleckého	394
8. 18. říj. 1408 kl. Sedlecký kvituje Myslibora z Chvaletic z náhrady za pozemky zatopené	396
9. Na Horách K. 7. bř. 1410 rada městská svědčí, že soused prodal dvůr Předhorský kl. Sedl.	396
10. 1410. klášter Sedlecký prodává Vavřincovi z Kaňku dvůr Předhorský	398
11. V Kolíně 28. kv. 1412 rada městská svědčí o úroku kl. Sedleckého na domě Bossanerově	400
12. V Praze 25. září 1413 král Václav rozsuzuje havíře Kutnohorské s lidmi kl. Sedl. v Malíně	400
13. 7. kv. 1414 kl. Sedlecký Pavlu a Anežce z Hory zapisuje úrok na Kochovicích	402
14. 11. pros. 1415. Mikeš z Lipan od kl. Skalického kupuje ves Lipskou pod úrok	405
15. V Normberce 23. srp. 1422 kr. Sigmund ruší zápisy, jimiž rozdal statky kl. Sedleckého	406
16. V Praze 21. září 1436 cís. Sigmund Vaňku z Miletínka zapisuje Týnec a 7 vsí kl. Sedl.	407
17. 1456 kl. Sedlecký oznamuje, že sousedé Kutnohorští od něho drží zahrady jen do času	407
18. V Praze 1. kv. 1461 král Jiří Kutnohorským stvrzuje zádušní platy z pozemků	408
19. V Praze 12. čce 1464 týž král Hrabaňovi z Přerubenic přepisuje summy na Hlízově	409
20. 17. září 1464 kl. Sedlecký Matějovi Prudkému prodává vinici	410
21. 14. ún. 1481 opat Skalický Vilému Zubovi z Lanšteina slibuje za donaci mše zádušní	411
22. V Praze 13. čna 1481 kr. Vladislav stvrzuje vrácení zboží Skal. klášteru tam obnovenému	411
23. 15. říj. 1487 opat Skalický městu Kouřimí postupuje louky za úrok	413
24. Na Budíně 8. srp. 1492 kr. Vladislav kl. Sedleckému dává moc statky odcizené vypláceti	414
25. 5. kv. 1498 Kouřimští oznamují sázení mezníků mezi svým mlýnem a poli kl. Skalického	415
26. 1. kv. 1500 Hrabaňové z Přerubenic Řehořovi v Kut. Hoře postupují zápisy na ves Hlízov	416
27. 1. kv. 1500 týž témuž dávají dlužní úpis na 190 kop bez úroků, dokud on drží Hlízov	418
28. Na Budíně 31. led. 1501 kr. Vladislav kl. Sedl. vrací Dvůr Nový a vykazuje plat a ryby	419
29. 28. září 1507 výčet pozemků dvoru Předhorského u Kutné Hory	420
30. 14. bř. 1510 Alžběta Řehořová v K. Hoře manželovi svému postupuje zápisy na Hlízov	421
31. V Budíně 14. pros. 1513 kr. Vladislav kl. Skalickému vrací vykoupnou ves Krychnov	423
32. Na Budíně 12. kv. 1514 týž Václavovi Libovskému stvrzuje nevýplatnost Hlízova	424

	Str.
33. 1520 opat Sedlecký Burianovi z Veltrub svoluje ode dvora Předhorského prodati lán polí	425
34. 14. bř. 1522 týž témuž svoluje od téhož dvora prodati zase lán polí pod úrok	425
35. 14. bř. 1522 týž témuž svoluje od téhož dvora prodati lán polí pod úrok kl.	426
36. 2. čce 1522 týž témuž svoluje odprodati od téhož dvora tři čtvrti lánů polí	427
37. 5. čna 1523 Řehoř z Hořan Burianovi z Veltrub slibuje spláceti ročně po 7 kopách za pole	427
38. 16. čna 1523 Říha koláčník Burianu z Veltrub slibuje spláceti po 7 kopách za pole . .	428
39. (Kol 2. čce 1523) opata Sedl. pohnutky ke smlouvě s Burianem z Veltrub o Předhorském dvoře	428
40. V kl. Sedlec. 2. čce 1523 smlouva Bur. z Veltrub s op. Sedl. o dvůr Předhorský . . .	430
41. 15. pros. 1523 Matyáš z Přitoky Burianu z Veltrub slibuje spláceti po 5 kop. za pole .	432
42. 15. kv. 1529 opat Sedlecký Václavu Vočkovi prodává ostatek dědin dvoru Předhorského	432
43. 15. kv. 1529 týž opat Pavlu Pivřlovi prodává kus pole od téhož dvora pod úrok . . .	434
44. 3. čna 1531 Václ. Vočko Janu tobolářovi prodává pole s povolením op. Sedleckého . .	434
45. Na hradě Praž. 10. srp. 1534 král Ferdinand potvrzuje privilegia kl. Sedleckého . . .	434
46. 1541—1549 Matěj koláčník a od něho Václ. Pěkník koupil pole ode dvora Předhorského	435

B. XIV. Artikule cechů Pražských z 15. století. K vydání připravil V. V. Tomek.
Na stranách 437 až 492.

Úvod	437
1. 28. srp. 1425 rozeznání konšelů Starého města Praž. mezi sedláři a uzdáři	438
2. (1427) svolení nožířů učiněné před konšely Starého města	438
3. 9. čce 1429 rozeznání konšelů Staroměstských v různici mezi tanléři a nožíři	438
4. 6. září 1435 rozeznání Novoměstských v rozepři mezi střelci a Maříkem tandlěrem . . .	439
5. 7. led. 1441 rozeznání konšelů Staroměstských mezi zámečníky a ostrožníky	439
6. 12. čce 1441 výrok konšelů všech 3 měst Praž. v různici mezi ševci novinníky a vetešníky	440
7. 7. list. 1441 konšelé Novoměstští stvrzují úmluvu mezi kabátníky a vetešníky	441
8. 5. led. 1443 konšelé Novoměstští stvrzují svolení olejníků	442
9. 18. bř. 1444 konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu pekařského	442
10. 26. kv. 1444 výpověď konšelů Starého i Nov. města mezi krejčími, kabátníky a soukenníky	445
11. 19. srp. 1445 konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu uzdářského	446
12. 21. čna 1446 konšelé Starom. soukenníkům dovolují ku postavám přivěšovati pečeť městskou	448
13. 6. srp. 1446 konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu kovářského	451
14. 2. dub. 1446 tíž potvrzují artikule řemeslu kloboučnickému	452
15. 16. čce 1446 tíž potvrzují artikule provazníků	453
16. 31. bř. 1447 tíž potvrzují artikule soukenníků	455
17. 16. srp. 1448 tíž potvrzují artikule těm, kteříž nové kabáty dělají	457
18. 26. pros. 1450 rozeznání konšelů Novoměst. v různici mezi ševci novinníky a koželuhy usenníky	458
19. 9. led. 1451 konšelé Novoměstští potvrzují artikule sedlářů	459
20. 4. kv. 1451 týchž konšelů výpověď pro vzpouru tovaryšů proti mistrům řemesla kožišnického	462
21. 27. čna 1452 týchž konšelů výpověď v různici mezi koželuhy a jircháři	463
22. Po 21. čnu 1452 konšelé Novoměstští potvrzují artikule olejníkům	464
23. 20. čna 1453 svědectví o barvířích a měsčecích	465
24. 20. čna 1453 svědectví o koželuzích Podskalských a Vyšehradských	465
25. 4. září 1453 svolení mistrů kabátníků Novoměstských	466
26. 9. bř. 1454 svolení kloboučníků Novoměstských	466
27. 8. říj. 1454 svolení jehlářů na Novém městě o zvláštní cech	466
28. 11. kv. 1456 list konšelů Novoměstských na zřízení cechu sladovníků v Praze	466
29. 21. čce 1456 výpověď týchž konšelů v různici mezi ševci novinníky a vetešníky	470
30. 1. ún. 1457 tíž konšelé zřizují cech pilařům, prknářům a strhařům	471
31. 31. bř. 1457 výpověď konšelů Staroměstských v rozepři mezi sedláři a uzdáři	473
32. 13. list. 1458 konšelé Staroměstští potvrzují svobody cechu malířského a sklenářského .	474
33. 27. ún. 1464 konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu mydlářského	476

	Str.
34. 2. září 1464 král Jiří zakazuje ševcům dělati špice u střeviců a škorní	477
35. 5. říj. (1465?) výpověď konšelů Novoměst. v rozepři mezi mistry a tovaryši soukennickými	477
36. 20. list. 1465 artikule cechu provaznického ve všech třech městech Praž.	478
37. 11. říj. 1466 srovnání mezi mistry a tovaryši soukennickými na Nov. městě	479
38. 13. pros. 1477 konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla lazebnického	479
39. 30. říj. 1478 konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla zlatnického	481
40. 18. říj. 1488 král Vladislav potvrzuje artikule cechu hrnčířského	483
41. 11. srp. 1489 konšelé Staroměstští potvrzují artikule cechu kloboučnického	487
42. 27. srp. 1489 konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla kloboučnického	489
43. 21. led. 1493 konšelé Staroměstští potvrzují narovnání mezi barvíři koží a měšečníky	492

C. Listiny soukromé.

C. XX. Listiny archivu někdy Olešnického nyní ve státním archivu Vratislavském chované a Čech a Moravy se týkající. K vydání upravil *Josef Emler*. Na stranách 493 až 560. (Tato část obsahuje listiny z let 1348—1414.)

Připomenutí	493
1. V Praze 27. srp. 1348 Karel IV. Janovi z Wartenberka potvrzuje listy kr. Jana na Velíš	495
2. V Chebu 10. kv. 1350 Karel IV. Tobiášovi z Bechyně a Bočkovi z Kunštatu dává odúmrti	495
3. 4. led. 1352 Ješek z Wartenberka Nevošovi služebníku dává rychtářství v Kratonohách	496
4. V Písku 29. ún. 1352 Karel IV. Anežce vdově po Hynkovi ze Žleb dává právo odkazu	497
5. V Praze 7. kv. 1353 Karel IV. Bočkovi z Poděbrad činí milost, aby podd. jeho nikdo nestavil	498
6. V Praze 10. srp. 1353 týž Jindřichovi z Lichtenburka stvrzuje osvobození od svazku manského	499
7. (V Nymburce) 27. říj. 1355 Nymb. vyznávají, že Boček z Pod. dal Cudrmovi dvůr Babín pod úrok	499
8. Na Karlštejně 11. list. 1355 Karel IV. Pātu z Častolovic ustanovuje purkr. na Potštejně	500
9. (V N. Kolíně) 6. pros. 1355 Boček z Poděbrad dovolil Nymburským volnou cestu	501
10. V Praze 6. dub. 1356 Čeněk z Lipé Ješkovi z Pirkšteina postupuje hrad Polnou	501
11. V Norimberce 20. dub. 1361 Karel IV. Pátovi z Častolovic dává 130 kop v nápadech	503
12. V Norimberce 11. pros. 1361 Karel IV. Pátovi z Častolovic dává nápad na zboží Růžkovo	503
13. V Poděbradech 1. ún. 1362 Boček z Kunštatu Jirutovi a bratrům dovoluje prodati zboží	504
14. V Norimberce 5. dub. 1362 Karel IV. osvobozuje od dávek dům Bočkův v Praze	505
15. V Nové Vsi 15. bř. 1363 markrabí Jan klášteru Vyzovickému potvrzuje svobody	506
16. Na Horách K. 17. září 1363 Karel IV. Janu z Turgova dává dvůr v Lažanech	507
17. Na Žampachu 15. říj. 1364 Čeněk, Jan a Vaněk z Potšteina prodávají dědiny v Slatině	508
18. V Brně 9. září 1370 Gerhard z Bučovic Bočkovi z Kunštatu prodává ves Lhotku	508
19. V Poděbradech 27. pros. 1370 Pešl vyznává, že mu Boček dal vůli v Háji ve Psářích	509
20. V Praze 25. kv. 1371 Karel IV. Albrechtovi z Bergova obnovuje list od krále Jana	509
21. V Budyšině 15. srp. 1374 Karel IV. Pátovi z Častol. daruje 100 kop úroku na clu v Praze	310
22. V Hodoníně 11. dub. 1375 Čeněk z Bučovic pánům z Kunštatu slibuje vyvaditi zboží	511
23. 24. srp. 1375 Hánek z Křižánek zapisuje se ke službě manské ke hradu Litickému	512
24. V Praze 3. ún. 1377 Karel IV. Pátovi z Častol. dává nápad na manské zboží bratří z Bergova	512
25. V Tangermündu 16. říj. 1377 Karel IV. Pátovi z Častol. slibuje náhradu za hájení landfridu	513
26. V Budějovicích 9. pros. 1381 Václav IV. Bočkovi z Poděbrad dovoluje poručníky zříditi	514
27. V Brně 16. srp. 1384 Jošt markr. Mor. Erhartovi z Kunštatu dává hrad Pyšelec a úrok	515
28. V Koblenci 11. pros. 1384 Václav IV. Pátovi z Častol. svěruje hejtmanství v Lucemburku	515
29. V Aschaffenburce 23. pros. 1384 týž témuž dává moc zástavy lucemburské vypláceti	517
30. V Praze 11. ún. 1385 Václav IV. Ješkovi Čáchovi dovoluje pořízení činiti	517
31. 23. čna 1385 Václav Kratař vyznává, že jest dlužen Bočkovi 10 kop	519
32. V Brně 27. led. 1386 markrabí Jošt Erhartovi z Kunštatu dává Napajedly v manství	519
33. V Kunovicích 1. ún. 1386 markrabí Prokop Erhartovi z Kunšt. potvrzuje 4000 kop na Třebové	520
34. V Brně 6. srp. 1386 markr. Jošt Erhartu z Kunštatu daruje 4000 hřiven na Třebové	520

	Str.
35. V Praze 14. září 1386 týž témuž dává Týnec, Tvrdonice, Kostici, Landshut oc	521
36. 15. pros. 1387 Jan z Dobrušky slibuje trpěti, co by Půta z Častolovic vyřkl o hlavu Znatovi	522
37. Ve Vys. Mýtě 21. led. 1389 Zdeslava hofrychtěře rozhodnutí o zaplacení úroku Anně jeptišce	523
38. V Praze 15. bř. 1389 Václav IV. nařizuje, že Boček z Pod. má pokojně držeti ves Kunwald	526
39. V Brně 3. dub. 1389 Brněňští zavazují se dávatí Bočkovi z Kunštat 200 kop úroku	526
40. V Brně 3. dub. 1389 Jihlavští zavazují se dávatí témuž Bočkovi 100 kop úroku	527
41. V Brně 3. dub. 1389 Znojemští zavazují se dávatí témuž Bočkovi 100 kop úroku	527
42. 21. říj. 1390 Půta z Častolovic Jetřichovi Husovcovi prodává dvůr ve Všejanech	528
43. V Praze 24. ún. 1391 Půta z Hradiště kvituje Bočka z Kunštat ze splátky	529
44. V Brně 25. led. 1392 mark. Jošt Erhartovi z Kunštat svoluje koupiti ves Újezd	530
45. V Poděbradech 18. říj. 1393 bratři z Jezeřan dlužní jsou Bočkovi z Poděbrad 10 kop	530
46. V Brně 22. dub. 1394 markr. Jošt Bočkovi z Kunštat zapisuje 300 hřiven na svém zboží	531
47. V Praze 13. dub. 1395 Jan Zhořelecký s jinými slibuje Bočkovi z Pod. vydati Podstat	531
48. V Praze 5. pros. 1395 Václav IV. Půtu z Častolovic ustanovuje hejtnanem v Lužici	532
49. V Praze 11. bř. 1396 Václav IV. slibuje zachovati příměří ujednané Sigmundem s jedn. panskou	533
50. V Brně 10. srp. 1396 markr. Jošt Erhartu z Kunštat dává Búzov a Loštice	534
51. 21. říj. 1396 Martin z Malotic jest dlužen 40 kop Bočkovi z Kunštat	535
52. V Brně 7. kv. 1398 Erhart z Kunštat markr. Joštu slibuje věrným býti s Mor. Třebovou	536
53. V Brně 7. kv. 1398 týž témuž slibuje hrad Boskovice otvírati k jeho potřebě	537
54. V Brně 7. kv. 1398 markr. Jošt Erhartu z Kunštat dává hrad a město Třebovou	538
55. V Praze 13. čna 1398 týž témuž dává místo Spránek	540
56. 4. září 1398 Budiš z Dašic Bočkovi z Kunštat prodává Dašice a Kostěnice	540
57. 2. čce 1400 Půta z Častolovic Kačce z Hřiště prodává plat v Petrovických	542
58. V Praze 19. čce 1400 markr. Jošt Erhartu z Kunštat dává za služby Bělovici oc	543
59. V Brně 21. dub. 1402 týž témuž dává ves Kornice u Jevíčka	543
60. Na Bechyni 20. čce 1404 Diviš ze Smolotel Herartům z Kunštat slibuje postavit se	544
61. Na Žebráce 21. pros. 1405 Václav IV. s markr. Joštem ujednává náhradu za pomoc sobě	545
62. V Praze 5. říj. 1406 Albrecht z Kolovrat s Bočkem a Janem z Kunštat vstupuje v příměří	546
63. 28. kv. 1408 Oldř. Flaška z Lazec vzal od Bočka z Kunšt. svůj oddíl za rychtu v Žamberce	547
64. V Chocni 22. kv. 1409 Sigmund z Lichtenburka Janovi z Rajšic prodává dvůr ve Skorynici	548
65. V Praze 10. led. 1410 Václav IV. Bočkovi z Kunšt. propůjčuje spolek se sirotky syna jeho	549
66. V Praze 11. bř. 1412 Václav IV. klášteru Vyzovickému potvrzuje výsady a obdarování	550
67. Na Točnicku 30. čce 1412 Václav IV. Erhartovi z Kunšt. dává právo, aby se zbožím volně naložil	551
68. Na Točnicku 20. list. 1412 Václav IV. Jindřichovi z Plavna dovoluje odkázati zboží	552
69. 1. kv. 1413 města moravská zavazují se platiti Kateřině věv. Kožichovské ročně 300 kop	553
70. V Praze 5. čna 1413 Václav IV. Erhart. z Kunšt. potvrzuje zápis na Pyšelec, Bystřici a Podivín	556
71. V Praze 9. říj. 1413 Jan z Bezna o pře s Vítkem děkanem u sv. Apolináře dává se na ubrmany	558
72. 9. říj. 1414 Hynek Krušina z Lichtenburka list na 500 kop dal Bočkovi z Poděbrad	560

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

Absolon bratr kněze Jana 149.
 Adam viz z Drahonice.
 Albert biskup Zvěřinský 389.
 Albík kněz v Libákovcích 374.
 Albrecht král Český (1437-39) 25, 435, 441.
 Albrecht arcikníže Rak. (1462) 107.
 Albrecht kníže Mnichovský 270.
 Albrecht arcibisk. Magdeburský, kancléř 531, 532.
 Albrecht věritel Rosenberský 88.
 Albrechtice ves na Moravě 515.
 Albus Mathiel, konšel Praž. 479.
 Aldemayt Arnold, konšel Nymburský 499.
 Alder Hauman, konšel v K. Hoře 395.
 Aleš pan 26; věritel 132.
 Alexander bratr kněze Jana 149.
 Alexí viz z Nové Vsi.
 Ambrož písař Rosenberský 192.
 komorní na Krumlově 314;
 postřihač ze Sedlčan 139; purkrabí Holešický 221.
 Anežka paní ze Žampachu 508.
 Anglický král 335.
 z Anhalta Albert 387.
 Anna vdova v Dříchách 370; jeptiška v Sezemicích 523-525.
 Annus Joannes 349.
 Antoš podd. v Beřkovicích 371;
 v Dříchách 370; v Hlavni 370.
 Arkleb služebník panský 51.
 Armeniaci, Armagnacs, franc.
 žoldnéři ve Švábích 13.
 Arnošt (z Pardubic) arcibiskup

Pražský 382, 383, 387, 389, 390.
 Arnošt viz Kladrubský.
 Aron žid z Hradiště 530.
 Aschaffenburk město 517.
 Augšburk město 297.
 Augustin bursněf kl. Sedleckého 398;
 farář v Kut. Hoře 402;
 z Krumlova kantor v Soběslavi 238;
 kněz 153; písař Zvíkovský 110;
 podpřevor v Sedlci 396;
 služebník 68.
 Augustina sv. řád 292.
 Avignon město 382.

B.

Baba 220, 224, 235, z Chotěmic
 Jan, úředník na Soběslavi 151,
 231, 241, 243.
 z Babčic Zdebor 226.
 na Babě, poloha u Kutné Hory
 420, 421, 427, 432.
 Babín dvůr 499, 500; viz Tele.
 Babka řísmistr v Jindř. Hradci
 136, 245.
 Bag v Chorvátsku, Carlopago:
 Corobaviensis episcopus 387,
 391.
 Bajšovec viz Býšovec.
 z Bamberka Jan notář (1410-13)
 402, 550-553, 558.
 z Barchova Mikuláš 641.
 Baroch z Kestřan Mikuláš 180.
 Bárta poddaný v Malovicích 217.
 Bartoloměj z Nového Města,
 registrátor 518, 533.
 Bartoš z Miličina 74, 75; z Mokropes 379.

Bartoš farář v Soběslavi 230,
 231; kněz kl. Vilémovského
 326, 362; pekař v Praze 439;
 písař na Zvíkově 112, 139,
 190, 202, 203, 233, 240, 243,
 Bartošek 133, 161, 173, Bartušek 159.
 Bartuš Václav, konšel v K. Hoře 395.
 Basilejské koncilium 332, 460,
 464, 476, 484, svatosvaté 472.
 Bavorovický rybník u Hluboké 29.
 Bavorovský viz z Třebeska.
 Bavorský kníže Albrecht a Jiří
 Mnichovský 270; Ludvík 13;
 Štěpán falckrabí 531.
 Bebík Řehák v Hlavni 370.
 Bebtá služebník 58, 87.
 Bechyně město a zámek 172, 177,
 178, 179, 183, 190, 240, 262,
 264, 265, 272, 279, 544, 545,
 panství 317, kraj 299, 316;
 — Bechyně pan 86, 179, Jan
 165, Bechyňský 196, Bechyňka
 177, 183, 201, 251, 377; z Bechyně
 Oldřich 259; Tobiáš 495,
 496; viz z Kunštatu, z Lažan,
 Střela, z Šternberka.
 Bechynka Jan kněz 334.
 Bečice ves u Přiběnic 87.
 Bečov les v Tábořsku 214.
 Bedřich kněz viz ze Strážnice.
 z Běhafova Petr 194.
 Bělá město a zámek prodán 275;
 z B. Pešík 64, hejtman na
 Třeboni 8; viz z Bezna.
 Belany, správně Bílany, 420.
 Bělovce ves u Podivína 543.
 Beneda žoldněř 174, 186.

- Beneš pan 271.
 Beneš kněz v Soběslavi 120; ko-
 žišník v Soběslavi 151; mly-
 nář tamtéž 157; pasíř v Praze
 471; písař Zd. Kostky 316;
 poddaný ve Kbele 376; slu-
 žebník Rosenberský 248; sou-
 kenník v Soběslavi 95; švec v
 Praze 465.
 Beněšek zločinec 91.
 Benešov 132, 208, 209, 284,
 farář Václav 95.
 Beran Petr 307.
 z Bergova 493; Albrecht 509,
 510; Oto a Petr 512, 513.
 Beřkovic v Slansku 371.
 Bernard od Sampsona, konšel v
 Praze 440.
 Bernart František von Czoblowicz,
 konšel v K. Hoře 395.
 Bernartice 13, 128, 129.
 Bernhart Petr v Soběslavi 78.
 Berossus Chaldaeus historik 349.
 z Běšic Jan 5.
 z Běšin Jan starší 10; Běšin
 Chrapáč 216, 217; Jindřich
 na Zalužanech 213.
 Beymter, Beynitar Jan, konšel
 v Kolíně 400.
 Bezděkovec služebník Rosenberský
 201.
 Bezděz 372, prodán 275.
 Bezdrůžický viz z Kolovrat.
 z Bezna Jan, purkrabí na Bělé
 558.
 Bicek Pešek 504; Bicek Petr ze
 Slověnic 93.
 Bidra posel 317.
 Bílá viz Halda.
 Bílany ves u Kutné Hory 399,
 425, 434, Belany 420.
 Bílina město 2.
 Bílské ves u Helfenburka 178.
 Bílý Jakub, krejčí a konšel Nov.
 města Praž. 480; Jan od hvězd
 konšel tamtéž 476, 477, 479.
 Biňov, Bynov v Budějovicu 121.
 Birnbaum viz Hrušky.
 Biskupice les u Žlebů 497.
 Bítov, Vethouia 502; z B. viz z
 Lichtenburka.
 z Bitovan Jethanius 541.
 z Blahůst viz Mníšek.
 Blanický věřitel 197, 248, 256.
 Blanštejn pan 377.
 Blatenský purkrabě 311.
 Blažov ves na Moravě 534.
 Blaže poddaný z Vlkovic 283.
 Blažek poddaný z Ševětína 283;
 vinař v Dřívčích 370; v Peč-
 kách 371.
 Blyně ves u Plaňan 373.
 Bochník zeman u Helfenburka 178.
 Bohdalov na Moravě, Bohdalowek
 Maior et Minor 538.
 Bohdaneč viz z Hodkova.
 z Bohnic, de Bognicz Ekhard,
 konšel v Nymburce 499.
 Bohonice ves u Týna nad Vltavou
 187.
 Bohunek věřitel 105.
 Bohunov ves na Moravě 515.
 Bohuslav pan v Strakoncích
 (1457) 70.
 Bohuslav 218; poddaný z Tře-
 boně 147.
 Bohuslávěk viz z Nemyše.
 Bohuše poddaný 76, 79.
 Boleslav město 275.
 Bolochovec 97, 99, 156, 251,
 ze Šatavy Jan 66, hejtman na
 Třeboni 241.
 Borovany v Budějovicu 143, fa-
 rář 147, klášter 292, 317, 319;
 u Postoloprta 378.
 z Borovnice a z Čejetic Přibík
 18-21, 32-34.
 Borškův Bohuněk 107, 108.
 Boršov, Borssuow, ves na Moravě
 538.
 Borušov, Porussow, ves u Mor.
 Třebové 538.
 Boskovec z Brandýsa Jan 549.
 Boskovice hrad 537; z B. Ješek
 502.
 Bossaner Jan měšťan v N. Ko-
 líně 400.
 Bošilec ves u Veselí na Lužnici
 218, kostel 271, 272, rybník
 100, 150.
 Bouře Jíra, konšel Praž. 479.
 Bouzov, psáno Buzaw, hrad a mě-
 stečko na Moravě 534.
 Božovice zámek 141, 143.
 Bradáč Václav, konšel Praž. 462,
 466, purkmistr 469.
 z Brandýsa n. O. viz Boskovec.
 Braniborsko nad Odrou: hejtman
 Páta z Častolovic (1377) 513;
 viz Jan.
 z Bratřikov Bohuněk 127, 159,
 komorník Rosenberský 76.
 Bratrošín ves na Moravě 515.
 Braumbart Bernart, konšel v K.
 Hoře 397.
 Brčál Mikuláš 372.
 Bresslaw viz Vratislav.
 Břekovec 81, 210, 248, 263, 265,
 Bohuslav 235, 236.
 Břekovec kůň 274.
 z Břeží Jan 207, 208, Břežský
 207, 209, 223; viz Kozlín,
 Nedamír.
 Březina ves na Moravě 538.
 Březno viz z Kolovrat.
 Březová ves pustá u Berouna 377.
 Břežany ves 372, 373.
 Brigidy zákon 336.
 z Brníčka viz Tunkl.
 Brniř, starší v Krumlově 127.
 Brno 42, 43, 121, 173, 193, 195,
 508, 509, 511, 515, 519-521,
 526-528, 530, 531, 534-539,
 544, 553-555; Staré, kl. P.
 Marie 507; cúda 269; pečet
 městská 556.
 Brod 217; Český 392; Německý
 63, 325-328, 330-333, 335,
 338, 348, 355, 532; Uherský
 533, 554; Vyšší 111, 145.
 Brtnice na Moravě 515.
 z Brukšteina Bryknar Mikuláš,
 metokomorník království Česk.
 (1519) 306, z Brykšteina (1525)
 320, 321.
 Brunšvický vévoda 493.
 Brus ze Zahrádky 8.
 Bryknar z Brykšteina viz z Bruk-
 šteina.
 de Bryzn (z Března?) Jan, konšel
 Nymburský 499.
 z Bučovic Anežka 511; Čeněk
 511; Gerhard 508.
 Budějovice České 28, 36, 37, 42,
 48, 58, 63, 89, 101, 107, 108,
 136, 137, 187, 194, 195, 199,
 225, 229, 254, 259, 264, 279,
 290, 305, 310, 514; farář 25,
 38, 39, 43, 45-47, 167, 192,

- mniši 115, rychtář 70; mince 192; sjezd kat. šlechty (1448) 40.
 Budějovský, Johannes Budwicensis, písař (1361) 503.
 Budín v Uhřích 211, 219, 225, 253, 278, 279, 316, 414, 419, 423, 424.
 Budiš z Dašic 540, 541.
 z Budkova Hynek 232.
 Budyně viz z Hasenburka, z Koldic.
 Budyšín v Lužici 510, 532.
 Buková ves u Polné 502.
 Bukovanský 184, Jindřich 179.
 Bukovsko u Veselí n. L. 89, 307.
 Burchard purkrabí Magdeburský, hofmistr (1358) 387, 389.
 Burhard konšel v Kolíně 400.
 Burian pan 7, 11, 40, 179, 180; služebník Rosenberský 97, 184, 190, 212, 222.
 Bušek 112, služebník Rosenberský 46; srv. z Buzic.
 Buzek v Hradci n. L. 523; Vilém 164; viz Hřibě.
 z Buzic Bušek purkr. Zvíkovský 163-166, 168, 169, 171-173, 180, 181, 188; Buzický 91, 93, 218; srv. Bušek.
 Buzov hrad a městečko 534.
 Bybrans civitas (? u Žleb) 497.
 z Býchor Aleš 558.
 Bykoš ves v Podbrdí 372.
 Bystřice městečko v Moravě 508, 515, 556, 557.
 Bystřice Nová 305.
 z Bystřice Adam, konšel Praž. 487.
 Býšov, Bajšov, viz Flaška.
 Býšovec, Bajšovec služebník Rosenberský 97, 184, 190 197, 211, 212, 222; z Bajšova Albrecht, purkrabí na Hluboké 283; viz Flaška.
 z Bytešky Zigmund od Oslův konšel Praž. 474.
- C a Ch.**
- Cabalka poddaný 97, 99.
 Cahera Havel administrator 326.
 Cáhlov, Freistadt v H. Rakousích 202.
 Camarinam movere, hýbati věci nebezpečnou 336, prý bylina k dávení 358.
 Camericensis praepositus Nicolaus 513, protonotář 515 (po vsi Kāmeritz u Srbiště, Zerbst).
 a Cantharis (od konvic) Jan purkmistr v N. M. Praž. 439.
 Caplicar viz Kaplicer.
 Carda Václav 372, 373, 376.
 Cep ves u Třeboně 305; Cepy, mýto 47, 48.
 Cetvina ves u Rožmberka 254.
 Cháně Sigmund, konšel v Praze 440, Chan 446.
 Charvát v Borovanech 378.
 Cheb 15, 495, 496; krajina 36, 195.
 z Chelčic Beneš 60; viz Hřůza.
 Chlebov ves u Soběslavě 78.
 Chleny ves 499; ze Ch. Doník a synové Diviš a Zbyněk 499.
 Chlístovice pod Sionem, ves u Malešova 376.
 Chlubna Matěj měšťan v Kolíně 400.
 Chlum u Třeboně 267, 305.
 Chlumec 99, 114, 138, 190, 207-209, 212, 223.
 Chlumský Beneš 80; Přibík 80, 123.
 z Chlumu Bohuslávěk 373.
 z Chlumu a z Košmberka Michal (1500) 417.
 Chlup Mařík podd. v Hlavni 370.
 Chmelná ves v Tábořsku 231.
 z Chmelného Chval 153.
 z Chocevic, z Chocenec v. Kroupa.
 Choceň hrad 548, 549; viz z Lichtemburka.
 Chodorov (?) ves v Plzensku 373.
 z Chodžova Záviše 174.
 Choler Seybotha, konšel v Kolíně 501; srv. Coler.
 Chomutice ves v Hradecku 374.
 z Chotěmic viz Baba.
 Chotěšovice klášter 374.
 z Chotětic Přibek 505.
 Choustník u Tábora 25, 35, 56, 63, 70, 71, 75, 76, 79, 80, 83, 95, 113, 124, 133, 139, 140, 148, 151, 163, 200, 235, 241, 247, 248, 256, 258, 259, 275, 276, 279; viz Děřichovic, Maksant, ze Rzávého.
 z Choustníka Beneš a Heřman 522, 532.
 Chrapáč viz Bešín.
 Chrást ves u Helfenburka 178.
 Chrástov ves 376.
 Chraňany ves u Bechyně 377; v Kouřimsku 374, 413.
 Chremsir (Kroměříž) Jan registrator (1358) 387, Chremsirensis 507; de Chremsir Nicolaus (1360) 391, (1361) 504; viz Milič.
 Chřenová, Křenová 538.
 Chřeštec, zeman 179, 186.
 Chřešovice viz z Mirovic.
 Chrudim, Crudin 500.
 z Chrustěnic Markéta 8; Václav z Chrustěnic 377.
 Chruštův Prokop ve Veselí 150; Chruštová vdova 148-150.
 Chudeřín ves 375.
 Chudovín na Moravě 515.
 Chval viz z Chmelného, z Dirného, z Protivína.
 Chvaletice v Chrudimsku 396; z Ch. Myslibor 396.
 Chvalík Havel podd. v Hlavni 370.
 Chvalkov viz z Jivovice.
 z Chvalovic viz z Jezeřan.
 Chvatlina ves 373.
 z Chvojence Václav, místopisár 423.
 z Chvojna Jan 549.
 Chyba služebník 251.
 Chýnov 74, 75.
 Cibule Jan krejčí v K. Hoře 421.
 Cikán z Čelechovic Mikuláš 545.
 z Cimburka Adam na Tovačově 275; Tovačovský 192, 246.
 Cinišpan z Heršlaku Wolf, hejtman na Třeboni 283, 284; bratr jeho Petr 284.
 Cinkolt Petrlin, konšel v Nymburce 499.
 Cipínova dcera 98.
 Cipser Pavel konšel Praž. 474.
 Cirkviční rybník v Budějovicu 201, 239.
 Clamor Ondřej, rychtář v Kolíně 400.
 Cleins Ticz, konšel v K. Hoře 396.

Čmud v Rakousích 201, 202, 227, Čmunt 195.
 Coler Václav, konšel v Kolíně 400; srv. Choler.
 Corobaniensis (Bag, Carlopago) episcopus 387, 391.
 Coršteinský pán 47.
 Corusna, Karasín ves na Moravě 515.
 Crautwurst Cunzlinus, konšel Nymburský 499.
 Crisippus, Chrysippos filosof 329.
 z Črlína Bušek 261.
 Cropp Petr, konšel v Kolíně 501.
 Crudin, Chrudim 500.
 Crysostomus, sv. Chrysostom 330.
 Ctibor 22, 182; viz z Drachova.
 Ctiměř ves 372.
 Cukmanský Beneš, konšel Praž. 471, 476.
 Cukr služebník Rosenberský 187.
 Cussinko osoba při dvoře Václ. IV. (1381) 514.
 Cvok Václav, konšel Praž. 458, 462, purkmistr 463, 464.
 Czazonia, ves u Polné Šachotín 502.
 Czechu Václav v Kutné Hoře 421.
 Czelkyngerz 109.
 Cziek? muž 230.
 Czimpa řezník v Soběslavi 166.
 von Czoblowicz, František Bernart v K. Hoře 395.
 Czudrm Heinlin, měšťan Nymburský 499, 500.

Č.

Čabelický 120, ze Soutic Prokop na Týně, Týnský 313.
 na Čabrově, les Rosenberský 149.
 Čádek věřitel 118; Čadková 109.
 Čakovce pan 184.
 Čánka ves v Hradecku 369, 373, 376, 378.
 Čánkovice viz Žleby.
 Čapek Matouš, konšel Praž. 487; ze Zalužan Mikuláš 374.
 Čáslav město 331.
 z Častolovic 493; Půta 512, 513, 532, 542, na Kostomlatech 528, starší 503, 504, purkrabí na

Potštejně 500, hejtman v Lužici 510, 512, 513, 532, v Brani-borsku 513, v Lucembursku 515-517.
 Častr mistr popravni 238.
 z Čejetic viz z Borovnice.
 Čejkovice v Žatecku 372; na Mo-ravě 531.
 z Čelechovic viz Cikán.
 Čeledě služebník 297.
 z Čemin viz Rous.
 Čeňovcová pani 135, 136.
 Čeraz ves zkažená 237, 239.
 Čermník ves 375.
 Černá Ves 194.
 z Černčic Arnošt 522; Vítek, děkan u sv. Apolináře a ka-novník Vyšehradský 558, 559.
 Černíkovice v Hradecku 51.
 Čerňovice 279.
 Černý Jakeš měšťan v J. Hradci 245, 249; Tomek posel 18.
 Červenohorský Hynek 376, 378.
 z Čeryn Dětrich 545.
 z Čestic a ze Lčovic Přech 164, 165, mladší 260.
 z Čichtic viz ze Skryj.
 Čihošť ves 333.
 Čmelínský viz Štmelínský.
 Čouchové ze Zásady 493; viz Čúch.
 z Črnčic viz z Černčic.
 ze Čtířina (Štířina) Havel 542.
 Čúch Ješek maršálek Václava IV. (1385) 517, 518; viz Čouchové.

D.

Damerowensis Theodoricus písař 510.
 Daniel z Koňského trhu, konšel Praž. 458, purkmistr 439.
 z Dašic viz Budiš, Tele.
 z Děčína, Děčinský viz z Warten-berka.
 Denetice ves 375.
 Derflik, Droflyk ves u Mor. Tře-bové 538.
 Deštný městečko v Tábořsku 52, 156, 163, 291, 295.
 z Děténic Beneš 529.
 Dětlin, Dytlynus, místoděk. Všechny

Svatých či náměstek podkomo-řího císařové (1389) 523.
 Dětrich biskup Mindenský 381-383, 387, probošt Vyšehrad. a kancléř 389-390, 501.
 Dětrich opat Sedlecký 410.
 Dětrichovic Pavel, purkmistr N. M. Praž. 437, 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457, služebník Rosenberský na Choustníku 122, 124, 136, 145, 146, 148-153, 155-159, 166, 186, 196, 288.
 Dionysius sv. 330.
 z Dirné viz Rút.
 z Dirného Chval 174.
 Ditrichsdorf, Ulice ves v Moravě 538.
 Dívčice v Budějovicu 86, 281.
 Dívčková Anna v J. Hradci 68, 69.
 z Divic Leva 219.
 Diviš 92, 226, služebník 138, 184, vězeň 210.
 Divůček ruhač 4.
 z Dlouhé Vsi Markéta 165, 196, 197.
 Dluhonice ves v Moravě 521.
 Dobešičky ves u Zvíkova 208.
 Dobeš v Prachensku 98; Dobeš-ský 222, 223.
 z Dobré Bohuslav 376.
 Dobrohost pan 176, Dobrohostský 161, 258, Dobrohošťský 61.
 z Dobrohoště Petr 117, purkrabí na Krumlově 272, 278; Přech 117.
 Dobronice 56, 71, 75, 85, 89, 107, 191, 205, ves 77, pan-ství 70, 90, lesy 78; z D. Jan 170, hejtman na Soběslavi 66, 80, 120, 137, Dobronička 77, 78, 113, 151, 158; viz ze Rzávého.
 Dobroutov ves u Polné 502.
 z Dobrušky Jan 522, 523; Ště-pán 522.
 Dobšovská role u Sedlce 411.
 Dolánky ves 389-391.
 z Domaslavic viz Váva.
 Domažlice 332; Elbel von Taust 395.
 Dorfer krajčír v Sedlci 410.
 Doubrava ves v Plzensku 374.

Doubravčice ves 389, 390.
 z Doubravice Hynek, hejtman na Soběslavi 161, 167; Markvart 277; viz Zub.
 z Doubravy Jan a Karel 297.
 Doudleby 295, v Hradecku 542; Doudlebský František 307; z Doudleb Jiřík 306.
 Drachov ves u Soběslavě 137, 237, 294, 296, 298-304; z D. Ctibor 317, Drachovský 303; Jiří 107; srovnej Ctibor.
 Drahelice ves v Boleslavsku 377.
 Drahonice ves u Helfenburka 178; z D. Adam 133, 185, 193, 194, 247, 262, purkr. na Helfenburce 165, 166, 173, 177; viz ze Rzávého.
 Drhovice ves v Tábořsku 55.
 Drhovle v Prachensku 183.
 Dřiče, Dřísy ves v Boleslavsku 370.
 Dříteň viz Malovec.
 Drkolenský (Plaga, Schlägel v Rakousích) probošt 82.
 Drochovec z Pláně Oldřich 122, 124, 127.
 v Drziebieczewsy (?) v Kouřimsku 372.
 Dub 111; viz ze Lhoty.
 Dubčanský Jan, moravský zakladatel sekty 325, 326.
 z Dubče Matěj 261.
 z Dubě Jindřich hofmistr (1395) 532.
 Dubec podd. v Dříchách 370.
 Dubňanský věřitel 83, 96, 97, 161, 184, 217, 224, 231.
 Dubné v Budějovicu 122, 178, 189; z D. Beneš 129, 133; viz Roubík.
 Dubovice les u Mor. Třebové 538.
 od Dubu Petr 66, Dubský, purkr. Zvíkovský 107.
 Duchek kramář, konšel Pražský 440; platněf a konšel Praž. 474.
 Dunovice ves u Helfenburka 178.
 Důra paní 288.
 Dvorec v Budějovicu 128; ze D. Kuneš 145; Oldřich 256.
 Dvořec ves u Třeboně 254.
 Dvořecký Václav 272.

na Dvořištích, rybník Rosenberský 253.
 Dvory ves u Budějovic 279.
 z Dymokur Sezema 541.
 Dythmar (z Meckebachu) písař v kanceláři král. (1348) 495.
 Dytlynus, Dětlín, náměstek podkomořího císařové (1389) 523.

E.

z Egerberka Mikuláš nejv. písař 402, 553.
 Eistetensis Johannes písař (1355) 501.
 Eizinger Štěpán 107.
 Ekhart Ondřej opat Sedlecký 380.
 Elbel von Taust, konšel v K. Hoře 395.
 Eliška císařovna (1389) 523.
 Eliška z Nové Plzně 66.
 Erasmus Rotterdamský 329, 354, 356.
 Erazim pan 226, úředník Rosenberský 199, kancléř 9.
 Erhart kněz 149.

F.

Fajt věřitel 124.
 Falckrabě rynský 14.
 Falkemberský kníže Bolek (1358) 387, 389, 491.
 Fencelíkové páni 292, 293; Fencalík Petr 295, 296.
 Fencel úředník Rosenberský 281.
 Ferdinand I. král Český (1534) 434.
 Fifka z Vydří Oldřich 247.
 Fileš rybář ze Suchdola 3.
 Filipp kožešník a konšel Praž. 481; poddaný 260.
 z Firšenšteina viz z Šumburka.
 Flaška z Bajšova Jan 117; z Lazec Oldřich 547.
 Folkenštorffar pan 120.
 Franěk ostružník v Praze 473.
 Frankenstein v zástavu Joštovi markrabimu (1405) 546.
 Frankovic Jíra, konšel Praž. 440,

446, 449, 452, 453, 457, 467, Frantovic 442.
 František 498; probošt Nordhausský, písař (1395) 533; probošt Ostrihomský (Strigoniensis) 407.
 Frawštejn viz Míšeň.
 Freiburger Petr rychtář ve Vys. Mýtě 528.
 Freinstat viz Kozichov.
 Freištein 104.
 Fresung ze Sedlčan 139.
 Fresův pacholek Matěj 103.
 Fricek Mikuláš 372.
 z Fricenšteina Ofka 154.
 Fricznstajnar 154.
 Fridrich IV. král Římský 34, 49, císař 126, 267.
 Fridrich věřitel 215.
 z Frimburka Jan 542.
 Fucker v Augšpurce 297.
 Fulštejn kněz 280.
 Fye Jindřich registrátor 407.

G.

Gaymüllnar Alexius soused v J. Hradci 249, Gamůlnar a žena Dorota 261.
 Gehar 212, viz Kehar.
 Gerlaci Bartoloměj, konšel v Nymburce 490.
 Gewicz viz Jevičko.
 Giczko Pesco, komorník Bočka z Kunstatu 504, 505; srv. Bicek.
 Glacz viz Kladsko.
 Glenczel Hanman, konšel v K. Hoře 395,
 Glogouiensis viz Hlohov.
 Goczlinus rychtář v Kolíně 501.
 Gograr 96, 159.
 Goldsmid Purkart konšel v K. Hoře 397.
 Goss, lázně v Kutné Hoře 395.
 de Gradu viz ze Vzhodce.
 Graupner Václav měšťan v Kolíně 400.
 Grecz viz Hradec Králové.
 Gregil Nicz, konšel Vys. Mýta 523.
 Greif Hanuš, měšťan v Budějovicích 264.

z Grenau Markéta 199.
Groffnekar pan 270, 271.
Gros Matěj konšel v K. Hoře 396.
Gruber Bernart, konšel v K. Hoře 395.
Gruna, jindy Grona ves na Moravě 538.
Grunta u Kutné Hory: Krunetská stezka 425.
Gryenawg (Grünaug) Sigmund 99.
Gryna místo u Mor. Třebové 538.
z Gutšteina Jindřich na Tachově 281.
Gymmirauch Niczco, konšel Vys. Mýta 528.

H.

Habart 76, 88, 142, 153, lovčí 262, na Choustníku 151, 159.
Habr u Vilémova, farář tamní 325-328, 330-332, 335, 338, 348, 349, 355.
Haberský poddaný 344.
Habrovanští neb Lulečtí bratři, sekta na Moravě (1528) 325, 326, 334, 360-367.
Habrovany u Výškova na Mor. 325.
Habrovice ves 377.
Hacho, konšel v Kolíně 400.
Had pan 216, 226, 240, z Pabianic Přibík 169, purkr. na Krumlově 171, z Paběnic 242, 243.
Hager Tomáš, konšel v K. Hoře 395.
Háj ve Psářích 509.
Hájek pan 85; Bohuněk 391, 392; z Hodětína, podkomoří král. Česk. 402; z Popovic 369; Lutold 389.
Hájek podd. v Čáňkovicích 374; Vít purkmistr Praž. 484.
Halašovice ves 110.
Haldecký Václav, konšel Praž. 484.
Halpřitter Ulman, konšel v Kolíně 501.
Haluzna služebník panský 70.
Hamer Theodricus, konšel v Kolíně 501.

Archiv Český XIV.

Hanek podd. v Taynci 377; viz z Křižánek.
Hanuš pan 172; rukavičník v Praze 465; sladovník a konšel Praž. 474.
Hanzl vozka 42.
z Hardeka hrabě 50-52, 286.
Hartinkov, Hartunkuow, ves u M. Třebové 538.
Hartl Jíra poddaný z Drachova 294, 296-304.
z Hasenburka Zajícové 17, 151; Mikuláš na Budyni 2, 3; Zbyněk 387, 498, hofmistr 391; Zbyněk arcib. 547.
Hasto konšel v Kolíně 400.
Hašek služebník 121; starší v Krumlově 127.
Havel písař Viléma z Risenberka 135.
Hazly, městečko Haslach v Hor. Rakousích 82, 108, 236.
Hecht z Rosic Petr 509.
Hečka Petr, konšel Praž. 464, 466, 467, 471.
Helfenburk u Bavorova 91, 166, 173, 180, 185, 188, 190, 232, 250, 252, 254; viz z Drahonice, Vlášek.
Helwigsdorf Jan, konšel v Kolíně 501.
Henrych pan 79, z Týna 164.
Hensl s copem, konšel v Kutné Hoře 396; řezník a konšel Praž. 440, 442, 446.
Heraldice na Moravě 515.
Herbordův Pavel, konšel v Nymburce 499.
Hereš rychtář v Sedlčanech 218, 233, 235.
Heřman pan 233; převor Sedlecký 398; služebník 181.
Heřmanec Jakub, konšel Pražský 440.
z Heřmanic Jan 44, 45, v Sedlčanech 236; Heřmanický 44, 168, Heřmanský 231.
Herša služebník panský 54.
z Heršlaku viz Cinišpan.
Hertvík pší 221.
Herynk ze Sloupna Václav 229.
Hestera v Soběslavi 323.
Heuffel Petr, konšel v Kolíně 400.

Hevlět z Budějovic 195.
Hlaváč Ješek ze Žlebův 373.
Hlavatce 58; z H. Aleš 238; Petr 227, 238; viz Pražák, Roubík.
Hlaveň Větší, ves v Boleslavsku 370.
Hlázov ves u Kutné Hory 409, 416, 418, 421, 422, 424.
Hlohov Veliký 72, 315; děkan Hlohovský 507.
Hluboká hrad 5, 26, 143, 153, 190, 195, 254, 268, 274, 305; viz Býšovec, z Lobkovic, Švík.
Hnízdo poddaný 273.
z Hobzí Linhart 266.
z Hodětína Mikeš 542; viz Svině.
z Hodějova Smil 225, 226, hejtmán na Helfenburce 173, na Zvíkově 171, 172, 179, 180, 184, 185, purkrabí na Zvíkově 186-191, Hodějovský 180, 181; Jan Hodějovský 115, 116; Hodějovský 111, 117, 118, 184, 207, 217, 256.
Hodějovice ves 136, 137.
z Hodětína viz Hájek.
z Hodkova Heřman na Bohdanči 417, 418, 422.
Hodonín zámek 292, město 511.
z Hodošic Dětrich 81.
Hofkircher Vavřinec na Kolmünzu 252.
Hohenfelder osoba 109.
Holčík Matík podd. v Hlavni 370.
Holešice 182, 184-186, 191, 212, 221.
Holian Klement, konšel Pražský 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457.
z Holic, Holický viz ze Šternberka.
z Holkova Matěj 263.
z Holnšteina Půta 509.
Holub 61; Mikuláš a Václav Komarický ze Stropnice 295; Vaněk z Provuzy (Probluzi?) 51.
Holý Jan 201.
Hořany ves u K. Hory 426, 427.
Hořatev ves u Nymburka 501.
Horažďovice 81, 175, 250.
Horčice služebník 8.
Hořepnický farář 357.
Hořepník ze Zahrádky Ondřej 43.

Hořice 102; z H. Mikuláš ml. 169, 170; Hořícký 144.
 Horka, Horky ves v Žatecku 369, 375, 376.
 Horozice z Močic Štěpán 174.
 z Hostašova Jan 172, z Hostěšova 193.
 z Hostěšovic Markéta 185.
 Hothart podd. v Kozlech 371.
 Houska z Vratíšova Rynart 118, 119.
 Hovno, Huovno Litvín 252; Matěj 138; Přibík 94.
 Hraban Mikuláš, konšel v Kolíně 400.
 Hrabaně z Přerubenic Jan 409, 410, 416-418, 422, 423; Jaroslav na Ratboři 416-418, 422; Jindřich 409, 410; Mikuláš na Suchdole 416-418, 422; Václav 409, 410; Wolfart 409, 410; z Vlkanova Jan, sukna kraječ a měšťan Praž. 421, 422.
 Hradec Jindřichův, Nova Domus 5, 8, 22, 30, 41, 48, 59, 60, 68, 69, 88, 121, 141, 153, 158, 159, 192, 220, 235, 236, 238, 245, 249, 252, 259, 261, 266, 267, 289, 294, 296, 300, 302, 303, 322; viz z Říčan.
 z Hradce 1, 12, 14, 136, 170, 203, 228, 255, 266, 270, 273; Anna, choť Jindřicha z Rosenberka 320; Jan 5, 6, 27-31, 34, 37, 38, 40, 46-48, 51-54, 56, 58, 59, 63, hofmistr 402; Jindřich 118, 119, 211, 220, 295, 533; Menhart 6, 37; Oldřich 41.
 Hradec Králové, Grecz 523, 542, kraj 495, 496.
 Hradecký, sektář ve Vilémově 334.
 Hrádek u Brandýsa n. L. 377; Heřmana z Říčan 132, 165.
 Hrádek Smiškův v Kutné Hoře 408.
 Hradiště, Hradištko u Kolína 419; město na Moravě 530, 553, 554; viz Tábor, z Turgova.
 z Hrádku Heřman 70, 87, 117, 208, Hradecký 164, 204, 215, 222, 259; Jan 204, 223, Ja-

nek 92; Mikeš 376, Mikeš Janek 378; Samuel purkmistr Praž. 474, 478.
 Hradniczy, nyní Radnice ves u Bouzova na Moravě 534.
 Hrašetice u Knína 372.
 Hrazák Mikuláš ze Sadské a synové 504
 Hrbov ves u Polné 502.
 z Hrcína (čti z Krčina) Beneš z Risenburka 522.
 ze Hřebene Markvart 319.
 Hřibě Buzek 168, 169, 184, 189, 250; Mikuláš 211, 223, 224.
 Hřimov, ves Řimov 238.
 Hřiště tvrz u Doudleb v Hradecku 542; z H. Kateřina a Otík 542.
 Hřiště, Spieldorf, ves u Polné 502.
 z Hrobky Václav, konšel Praž. 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457.
 Hrobský 236.
 Hroch Osecký 164, 167, Osečanský 169, 208, 215.
 Hromada z Tábora 237.
 Hron soukenník a konšel Praž. 489; Vitunovský 164.
 Hroznata viz z Vrtby.
 Hruoně poddaný z Předboře 276.
 Hruška poddaný 105.
 Hrušky, Birnbaum, ves na Moravě 521.
 Hřůza 281; starý, úředník na Poděbradech 131; Václav z Chelčic 39, 49, 60.
 Hrzek viz z Markvartic.
 Hubáček Václav sladovník v Soběslavi 287.
 Huk žoldněř 186.
 Hůlka Sigmund konšel Praž. 484, 489.
 Humpolec Jan konšel Praž. 487; Mikoláš konšel tamtéž 474.
 Humprecht osoba 81—84, 114.
 Huncleder Štěpán, purkmistr Praž. 489; Václav pasíř v Praze 465.
 Huořecký z Opařan 75.
 Huovno viz Hovno.
 Hůrák z Lopuce Ješek, purkrabí v Kostomlatech 529.
 Hurychův syn hajný 119.
 Hus Jan 324, o vystavování Těla

božtího 330, o sněmě Nicenském 341, o oběti Páně 342, o křtu 345, o neděli 346, 350.
 Húskova pře s bratrem 235.
 Husovec z Husova Jetřich 528, 529.
 z Hustiřan Jiřík na Malešově 418, 422.
 Huzenice ves 92; Huzenický Racek 216.
 Hůzná viz ze Rzávého.
 Hvozď Veliký a Hvozdec Malý, vsi u Bouzova na Moravě 534.
 Hync (z Lažan) na Bechyni 279.
 Hynek 86, služebník 106; proto-notář 544.

I.

Ilburk pan 14.
 Innocenc VI. papež 382.
 Ivančice město na Moravě 553, 554.

J.

Jablonov ves v Moravě, psáno Jablone 515.
 Jablonná Česká a Něm., vsi u Polné 502.
 Jakeš konšel Praž. 439.
 Jakšův Pavel a Anežka v Kutné Hoře 402-404.
 Jakub probošt Borovanský 292; poddaný v Dříchách 370; podd. ze Lhoty 205; farář v Lomnici 119; kněz v Něm. Brodě 349, 356, 358; rychtář v Nymburce 499; podd. z Lipnice 147; podd. v Lysolajích 375; z Prahy 394, nožíř a. konšel 481, z domu Miškovice konšel 481; mnich Sedlecký 396, opat 397, 398, 402, 404; opat Skalický 413; písař v Soběslavi 288-290; podd. v Stadičích pod liskou 13; rychtář ze Všechrom 369.
 Jan král 495, 498, 509.
 Jan markr. Moravský 389, 506, 539, 554, Branibor., Lužický, vév. Zhořelecký 531.
 Jan (Očko z Vlašimě), biskup Olomoucký 387, 389, 391.

Jan (ze Středy), biskup Litomyšlský 391, Noviforensis 495, 496, electus Newemburgensis 498, 499.

Jan farář Bošilecký 272; fortněř kl. Sedleckého 398; hamerník 295; kněz v Malšicích 149, v Něm. Brodě 325-355, přezdívkou Karníček 355, 359; mnich v Sedlci 396; opat Sedlecký 395, Skalický 411, 415, 416, Treboňský 318; pisař na Choustníku 139, na Zvíkově 70, 72, 75; poddaný v Chvatlině 373, ve Kbele 373, v Kozlech 371, v Záhoří 187; podpřevor Sedlecký 398; — v Praze: a Cantharis, purkmistr 439; z Haléřova domu konšel 467, 476, 477, 479, purkmistr 471; Henzlův zet, konšel 440; kolář a konšel 471, purkmistr 467; od Kos, konšel 489, z Krumlova doktor a děkan kapit. Praž. 368, 369; kustos kostela Praž. 79; od Mečův, konšel 458, 459; z Nastojtova domu, konšel 487; opat kl. sv. Karla 16; od Páteře, kožišník a konšel 464, 465; Rosenberského domu hospodář 79; sládek a konšel 489; — převor Sedlecký 402; purkr. Lutovský 4, Štitenský 3; rychtář z Beřkovic 371, z Huzenic 92, z Tábora 107, z Třeboně 3; tobolář z Kut. Hory 434; věřitel 150; viz Johannes.

Janek mečíř v Soběslavi 78; plátenník a konšel v Praze 466; podd. ve Ctiměři 372, ze Zalin 274; služebník 182, 197; svědek 18; tesař ve Velešíně 243.

Janowa viz Janušov.

Janovice obleženy (1520) 311; z J. Dětrich 532; Heřman 78, 79; Jan nejv. purkr. a hejtman králov. Česk. 275; viz Jenec, Strnad, z Risenberka, Vrchota.

Janušov, psáno Janowa, ves na Moravě 538.

Jara osoba 256.

Jarohněv viz z Úsuší.

Jaroslav pan 212, 274; služebník na Helfenburce 178.

Jaroš podd. v Beřkovicích 371; od Mouřenínův, konšel Praž. 487; podd. z Újezdce 375.

Jaxo konšel v Kolíně 400.

z Javora Petr, pisař v kanceláři král., Jaurensis P. 510.

Jedlice 80, 117, 161, 184, 208, 215, z Obědnic Jan 154, 250.

Jehnědská, žena 184.

Jemnice město na Moravě 553, 554, pečeť 556.

Jemnický Janek 60; Štefan 170.

Jenec 234; z Peterspurka 546; srv. z Janovic.

z Jenšteina Pavel 51, z Jenczensteina 530.

Jeremiáš sermonista 330, 334, 335, 342.

Jeronym služebník panský 50.

Jerzínan či Jerman, ves na Moravě 534.

Jeskoun z Němčic Jan 124.

Jestráby u Zvíkova 152.

Ješa, lovčí ze Sedlčan 244, 245.

Ješek poddaný 121.

Jethanius viz z Bítovan.

Jetřich pan 154, v Chlumci 114, 190, na Žlebích 114.

Jetřich opat Sedlecký (1456) 407.

Jevičko město na Moravě 325, 515; de Gewicz Franciscus, registrator 516, 517.

Jevišovice 65; z J. viz z Kunštat.

z Jezeřan Albert Sirotek 519, z Chvalovic 529; Ješek 530; Markvard a Sezema 519, 530.

Jihlava 12, 332, 527, 553, 554, pečeť 556.

Jihlavský Jeremiáš v Kouřimi 413.

Jílek zvonář a konšel Praž. 484.

Jilovice v Buděj. 60, 128, 147.

Jindřich farář v Budějovicích 167; purkr. Lutovský 4; z Rohu, sladovník a konšel Praž. 476, 479; služebník Rosenberský 187; úředník 436.

Jinošek služebník 63.

Jíra 71, 91; z Hlavatec 58;

z Kouřimě 100; v Kozlech 371; z Přitoky 420; zločinec 144.

Jirgl poddaný 160.

Jiří z Poděbrad, správce král. 34, 41, 51, 53, 55, 64, 368, 369, král 100, 101, 103, 107, 125, 126, 131, 141, 154, 408, 409, 411, 416, 421, 422, archiv 493, 494; zakazuje špice u střeviců 477.

Jiří bisk. Pasovský kancléř kr. Sigmunda 407.

Jiřík kníže Bavorský 270.

Jiřík 149; kazatel v J. Hradci 289; farář Soběslavský 161, Štěpánovský 318, 319; mistr kněz 231; podd. ze Lhoty 370, z Újezdce 309, 310; převor Sedlecký 430.

Jirkl služebník 184; Jirklova Dorota v Liběchově 375.

Jistebnice 69, 87, 227, městečko 99; z J. Bartoš 250; Jistebnický Janek 190.

z Jivovice Vojtěch 157, z Chvalkova 101, 136, 157, v Chvalkově 108, purkr. na Hluboké 274.

Johannes domovník 106, 138; konšel v Praze 466; pisař Dobronický 71, 86, Rosenberský 85, nejvyšší 59, Velešínský 243, na Zvíkově 250, Lva z Rožmitála 286; úředník 116.

Jošt markr. Moravský 515, 519, 520, 526, 527, 530, 531, 534, 545, 546, 553-557, Branišovský a nejvyš. komorník říš. 536-538, 540, 543.

Jošt poddaný 97.

K.

Kába Valentin, konšel Praž. 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457.

Kabele farář Lomnický 95.

Káča (ze Šternberka? ve Lštění) 268.

Kačer Mařík, pisař akt arcibiskupových 558.

Kačín místo 182.

Kačírek Řehák, podd. 370.

- Kačovec Jan 528.
Kadeřávek Janek, podd. v Hlavní 370; Václav v Kut. Hoře 421.
Kadeřín ves na Moravě 534.
Kadolt poddaný 97, 99.
Kájov místo 57, poutnické 255.
Kalenice pan 19-21, 33, 200; berčí 112.
Kalkuň služebník panský 27.
Kalný měšťan v J. Hradci 245.
Kalšice louka u Sedlčan 239.
z Kaltenprunu viz Kovář.
Kamecký, zeman 267.
Kamejk 86, Kamýk 233.
Kámen místo 245; viz z Vojslavic.
Kamenec v Lužici 532.
Kamenice 41; z K. Markvart 210, hejtman na Třeboni 200-202; Martin 535; viz Sturm.
Kamenná Voda ves 378.
Kaňha Jan, konšel Praž. 471.
z Kaňku Vavřinec, měšťan v K. Hoře a žena Kateřina 398, 399.
Kaplce u Krumlova 74, farář 199; z K. Jan, farář Miličinský 74, Kaplicer 143, Kaplicar 133, kancléř Rosenberský 9, 154.
Kaplér viz ze Sulejovic.
Karasin ves v Moravě, psáno Corusna 515.
Karel IV. 380, 382, 387, 389-392, 394, 435, 471, 495-500, 503-507, 509, 510, 512-514, 516, 554.
Karel vládyka 135, 136.
Karlštejn hrad 168, 270, 271, 500, purkr. 271, archiv 494.
Karníček viz Jan kněz.
Kaše Jakub 293.
Kašperk hrad 200.
Kateřina panna v Krumlově 250; vévodkyně Kožichovská 553-556.
Katrúše uvězněná 144.
Katz Mikuláš v Kutné H. s dcerou Markétou 397, 398.
Kaufman Hanuš, konšel v K. Hoře 396; Sigmund, konšel tutéž 395.
Kavan osoba 376.
Kavka Jakub, koželuh v Praze 465.
Kavniczy ve službě na Zvíkově 207.
Kaz Petr 289, 290.
Kazek kožišník ze Sedlčan 44, 45.
Kbel ves v Kouřimsku 373, 376.
Kdulinec Ješek 526.
Kehar služebník Rosenberský 194, 200, 209, 245, v Soběslavi 234, Gehar 212.
Kelner Jindřich, konšel v K. Hoře 396.
Kepista z Rajšic Jan, purkrabí na Chocni 548.
Kerunk ze Sukdola 375; viz ze Sulevic.
Kestřany 185, 311; z K. Bohuslav 195; Kestřanský 211, 269; viz Baroch, Pohmar.
Kladrubský Arnošt 208, 211, 212.
Kladsko 63, 64, 315, zastaveno markr. Joštovi (1405) 546; de Glacz Johannes 387.
Klara vdova v Dříchách 370.
Klaric Řehoř, Claric, Claryc písař na Třeboni 84, 89, 93, 97, 99, 103, 104, 115, 121, 125, 128, 139, 140-142, 144-146, 149, 192, 193, 195, 201, 218, 231, 238-252, 254, 256, 259, 260, 262-267.
Klatovy 91, 305, 306.
Klauda mlynář z Kutné Hory 415.
Klenový zámek 91; z Klenové Přibík 7; Klenovský pan 11, 79.
Kliment převor Skalický a Sedlecký 413; opat Sedlecký 414, 420.
Kliše ves v Litoměřicku 377.
Klokoty u Tábora 214.
z Klučova Pešek 391, 392.
Kluky místo 91.
Kmetík poddaný z Předboře 275.
Kmínce ves 377.
Knap Václav soused ve Vilémově 326, 359, 361, 367.
Knaur kupec 88, 89; Aleksi 245.
Kneysl Jan konšel Praž. 481.
Knín 204, Nový 22-24.
Kobian v Újezdci 376, 377.
v Kobláském, les 149.
Koblenc nad Rýnem 515, 516.
Kobylník ves 372.
Kochovice, Kotovice ves 402-404; srv. Schohowicz.
Kocovský 173, 231; Jan 374; Racek 147, 196, 223.
Kočka služebník panský 167.
Kojákovice u Třeboně 305.
z Kojšic Racek 67.
Kokot 116, poddaný z Mirovic 71.
Koktan 108; Koktanová z Lazka 92.
z Koldic Albrecht, kammermeister král. 2; Eliška na Budyni 3.
z Kolenec Chval 306; Přibík šísmistr Rosenberský 89, 104.
Kolín Nový 270, 271, 278, 375, 501, pečet 400, hejtman 419, 420; Starý 397, 398, 421, viz Kutná Hora.
Kolman pan 291.
Kolmburk viz z Nestajova.
Kolmünz viz Hofkircher.
z Kolovrat Kornhauský Albrecht 546, 547, na Libštejně 546; Aleš v Březně 546; Hanuš 17, 40; Jan Bezdrůžický 163; Jetřich Bezdrůžický 251; Jindřich 17, 40, 125; Mikeš 281.
Kolovrátky poloha u Kutné Hory 420.
z Komáfic Beneš 129, 247; viz Holub.
Koňata 29, 116, z Olešnice 60, 106, 113, Jan 121-123, 129, 133.
Končítá, nyní Končice, ves u Žitelic 369, 376, 377.
Koník osoba 250; srv. Kuník.
Konopiště 80, 153, 189, 190; ze Šternberka.
Konrad viz Kunrát.
Konstancký sbor 330, 332.
Konyo pán uherský 543.
Kopanina ves v Slansku 372.
Kopec, Kopeč ves 373.
Kopist ves v Litoměřicku 375.
Korbel poddaný z Netolic 258.
Kořenský purkrabě 199.
Kornburk, Korneuburk 270, 271.
Kornhauský viz z Kolovrat.
Kornice ves u Jevíčka 543, 544.
Kortelangen Vilém 510, 513.

- Koruna Zlatá, 94, 206.
 Korunka Jan, konšel Praž. 487.
 Korybut kníže v Praze (1427) 438, 439.
 Kosař v Soběslavi 124.
 Kosoř 178, z Malovic Jan 129, 133.
 z Kosové Hory Jan 505.
 Kostel viz Podivín.
 Kostelec nad Orlicí 283; na Sá-
 zavě 51; z K. Filip Lawth
 546; viz z Náchoda, ze Smil-
 kova.
 Kostelecký Klement konšel Praž.
 476, purkmistr 479.
 Kostěnice ves u Dašic 540, 541.
 z Kosti Petr 549; viz z Kunstatu.
 Kostice ves na Moravě 521.
 Kostka z Postupic Zdeněk na
 Litomyšli 316.
 Kostomlaty viz z Častolovic.
 Košík služební 276, 277; Dušek
 konšel Praž. 484.
 Košínská Alena 9; Košínský Jin-
 dřich 9.
 z Košmberka viz z Chlumu.
 Košť vězeň 183, 190.
 Kouřim 100, 234, 405, pečť
 413, louky 413, Nový mlýn
 415; kraj 495, 496.
 Kout 153; z K. Jarohněv 81;
 Ofka 154.
 Kovář 25, z Kaltenprunu 17.
 Kovářovský dvůr u Zvíkova 112.
 Kozáková 44.
 Kozel pacholek 96; podd. v Dř-
 čích 370.
 Kozí Hřbet, les u Čes. Brodu
 381-384, 391.
 z Kozího Hřbeta Eliška 248.
 z Kozího, Kozský 87, 105, 119,
 124, 154, 184, 233, 243;
 Ctibor 204, 252, 253; Jan
 40; Markvart 152, 168, 191,
 248, 251, 264, 265, na Zví-
 kově 173, 175-177, 179-184,
 187, 188, 204, 208, 209, 215,
 217, 223, 227; Vilém purkr.
 na Choustnici 133; Zdebor
 201, 224, 225, 230, 242, 243,
 247, 248, 253, 255-258, 266,
 hejtman na Třeboni 195, 197,
 198, 200, 204, 205, 221.
 Kozlín z Březi 161.
 Kozlovec Jan 29.
 Kozly ves 371.
 z Kozmic Václav, písař desk zem-
 ských 558.
 Kozov ves na Moravě 534.
 Kožichov, Freinstat ve Slezsku
 553; vévodkyně Kateřina 553
 až 556.
 Krajcar řemeslník 201.
 Krajčr 4, 97, 149, 305; z Kraju
 Wolfgang 104.
 Královo Pole, Nová Ves 506.
 Kramolín v Budějov. 60, 147.
 Krás mistr v Soběslavi 323.
 z Kraselova Markvart 210, 267;
 Kraselovský 197, Václav 317;
 viz ze Žimutic.
 Krásná Hora 168, městečko 191.
 Kratař z Třebestovic Václav 519.
 Kratonohy ves v Bydžovsku 496.
 Krautwurst Kunzlin konšel Nym-
 burský 499.
 Kravaře ves 374; z K. Alžběta
 280, ze Strážnice 268, 269;
 Jindřich 269; Perchta 154.
 z Krchleb Mikuláš 12, 13.
 z Krčina (tištěno z Hřčina) Beneš
 z Risenburka 522.
 Křeč v Tábořsku 139.
 Křemže 126; z K. Smil Jan 113.
 Křenová, Chrozenova ves na Mo-
 ravě 538.
 Krhov 253.
 Kří u Nymburka 519.
 Kříha rybář ze Suchdola 3.
 Křišťan v J. Hradci 252; ruka-
 vičník v Praze 465; souken-
 ník v Třeboni 285.
 Křištof farář ze Slověnic 312.
 Kříž ze Sakuov 372.
 z Křížánek (u Žampachu) Hánek
 512.
 Křížek služebník 70.
 Křížová řezníková z Bukovska
 307.
 Kroměříž 121; viz Chremsir,
 Milič.
 Kropáček Mařík, konšel Praž.
 489.
 Kroupa Pavel, konšel Praž. 479;
 Prokop z Chocenic 427, 432,
 v Kut. Hoře 426.
 Kršňák Jan podd. v Dřčích 370;
 Jan z Milevska 205.
 Krumlov Český 10-77, 80-82,
 85, 86, 89, 94, 100, 113,
 121-124, 127, 129-142, 149,
 152, 158, 161, 162, 176, 187,
 188, 201, 237, 250, 257, 259,
 272, 297, Crumpnaw 16, fara
 povýšena na probošství 16,
 děkan 288, jarmark 144, před-
 městí Latran 127; purkrabě
 9, 39, 116, 121-124, 127,
 136, 141, 154, 191; viz z Dob-
 rohoště, Had, z Petrovic, z Vě-
 třín.
 Krumlov Moravský 269, 270;
 viz z Pernšteina.
 Krušina pan 9, 11, 35, 40; Hynek
 41; viz z Kumburka, z Lich-
 tenburka, ze Švamberka.
 Krychnov ves u Kouřimě 423.
 Kšely u Č. Brodu: de Ksel Pešek
 Šepletka 392.
 Kuba podd. ve Třech Dvorch 413.
 Kubec podd. v Chvatlině 373;
 podd. Rosenberský 247.
 Kubeš v Chlumu 305.
 Kubík mlynář v Sedlčanech 232.
 Kuchta muž 262.
 Kuklík Jan, konšel Praž. 466,
 467.
 Kulhavý Matouš v Kutné Hoře
 420.
 Kulův strýc, šlechtic 171.
 z Kumburka Krušina 374; viz
 z Nestajova.
 Kunáš 116, viz z Machovic.
 Kunc služebník Rosenberský 245,
 251.
 Kunčina Nová a Stará, vsi na
 Moravě 538.
 Kūnel Bedřich, konšel v K. Hoře
 394.
 Kuneš (Kunrát) 89.
 Kunětice, Kunitice v Hradecku
 373.
 Kunětická Hora 493.
 Kuník služebník 184; srv. Koník.
 z Kunína Města viz z Kunstatu.
 Kunovice na Moravě 520.
 Kunrát z Vechty bisk. Olom. 402,
 550-552, 558, bisk. Verdenský
 a podkomoří 546.

- Kunrát převor v Sedlci 396; farář v K. Hoře 398; služebník 108, 215; srovnej z Petrovic.
- Kunratice 194.
- z Kunštatu větev Poděbradská 493; Boček na Poděbradech 495, 496, 499-501, 504, 505, 508, 509, 512, 519, 526-532, 535-537, 540, 541, 546, 547, 559, 560, číšník král. 498, nejv. komorník 511, děti a vnuci jeho 514, 549, 550; Erhart 511, 515, 519-521, 530, 534, 536-540, 543, 551, na Bechyni 556, 557, na Třebové 551, 552, Herart z Kunina Města ml. a st. 544; Jan 58, 59, 65, 530, 535, z Kosti 546, 547, 549, žena Žofka 549; Jan od sv. Prokopa 43; Jan Puška 511; Jindřich z Jevišovic nejvyš. jagrmester 102; Procek nejv. komorník Morav. 63; Zajimač 371, 375; viz Jiří Poděbradský.
- Kunwald ves u Žamberka 526.
- z Kunwaldu Pešík purkmistr Praž. 440.
- Kupček Mikuláš v Soběslavi 202, 210.
- Kupec poddaný v Mokré 121.
- Kustošova Neta 262.
- Kutná Hora 104, 234, 332, 415-418, 421, 507; poloha na Babě 420, 421, 427, 432; brána Kolínská 421, Kouřimská 397, 429, 430; cesta Kamenná 407, 408, Kolínská 425, 427, Krunnetská (ke Gruntě) 425, 435; poloha v Erbich 421, 427, 432, Bilá Halda 425; předměstí Hloušky 407, 408, 425, 428; Hrádek Smíškův 408; kostel sv. Barbory a Vysoký 408; poloha za Kryffem 421, pod Kuklíkem 421, 427, na Kynii 421; lázně 394, 395; poloha u Ptáka 432; Tandlmark 402, 403, Tarmark 421; urbura 394; ulice Senná 398, 420, 425, 429, 430, 433, 434, Hewgasse 397; horníci 400-402, 429; pečet měst. 396, 397; rada 394-397; šepmistři 394, 407; mince ražení 141, 142, 146; poměr ku kl. Sedleckému 407; sněm (1445) 14.
- Kužel 141, z Žeravic Aleš 545.
- Kvíč Malý, ves u Slaného 375.
- L.
- Labuť pan 185.
- Ladaš (?) ves u Budějovic 279.
- Ladislav král 25, 72, 77, 368, 407.
- Lajovská louka u Zbraslavě 376.
- Lamprecht bisk. Bamberký, kancléř Václava IV. 516.
- Landstein 149; z L. Mikuláš nejv. písař 238, 411; Vilém 505, 506, Zub 411, 412.
- Lanzhot, Landshut městečko v Moravě 521.
- Latran viz Krumlov.
- Lawth viz z Kostelco.
- z Lazec Beneš 547; viz Flaška.
- z Lazka viz Koktanová.
- Lažany, dvůr 507; z L. Burian na Bechyni 191, Hync 279; Jan na Bechyni 10, z B. 90; Vaněk 507; viz Bechyně.
- Lčovice 164; ze L. viz z Čestíc.
- Ledeč 349, 356, 358; z Ledče Jindřich 51; Ledecký 313; viz Opršal.
- Leděnice 37.
- Lenešice ves 379.
- Leskovec Arnošt 37.
- z Lešan viz z Třenovic.
- z Leštnice ves 378.
- Leštno 275, ves 377; viz Lštění.
- Letovice město na Mor. 325; ves u Zvíkova 87.
- Leus, Leubus v Slezích? 66.
- Lev soukenník, Leo, konšel Vys. Mýta 523.
- Lev pan viz z Rožmitála.
- Leva z Divic 219; z Maštova 135.
- Levín ves 377.
- Levonic ves u Loun 378.
- de Lewbicz Kašpar registrator 402, 550-553, 558.
- Lewpoldi Henslinus, konšel v Kolíně 501.
- Leywother Petr, konšel v Kolíně 501.
- Lhota zeman u Zvíkova 155, 168, 169, 171, 190.
- Lhota ves v Kouřimsku 370; u Milevska 205; u Protivína 178, u Třeboně 144; na Moravě 515.
- Lhotický 240, 248.
- Lhotka ves u Bystřice 508; u Helfenburka 178.
- Lhotský 116, Václav 258, v Soběslavi 151.
- ze Lhoty Vilém seděním u Dubu 111, 112.
- Libákovice ves v Plzensku 374.
- Libenice ves u Kutné Hory 397, 398, 421.
- Libín ves u Třeboně 284.
- z Libochovan Jan písař na Choustníku 140, 161, 167, 231.
- Libovice ves u Slaného 374.
- Libovský viz ze Svinař.
- Libštejn viz z Kolovrat.
- z Lichtenburka 493; Henslík z Bítova 511; Hynek Krušina na Opočně 560; Jan Krušina hofmistr 546; Ješek z Nového Hradu 522; Jindřich 499, na Bítově (in Vethouia) 502; Juřík z Bítova 511; Krušina na Miletíně 286; Sigmund na Chocni 548; Šteffan z Bítova 146; srovnej Krušina.
- Lichva Mařík, švec v Praze 465.
- Ličov místo 58, 97.
- Lidmila ze Soběslavě 314.
- Liechtanaw tvrz, Lichtenau v H. Rakousích 82.
- Lilgenbluce Pesslinus, konšel Vys. Mýta 523.
- Lilgenstain Bernart, šepmistr v K. Hoře 396.
- Limburk viz Nymburk.
- Lince (?) ves u Budějovic 279.
- z Lindy Petr 44, 89, 142, 143, 154.
- Linec město 61, 259, 297.
- Linhart pan 180.
- Linhartice ves na Moravě 538.
- Link Henzlin, konšel v Nymburce 499.
- z Lipan Mikeš 405, 406.
- z Lipé Čeněk, nejv. maršálek 501, 502; Hynce ml., maršálek

532; Jindřich 502; nejv. maršálek 292.
 z Lipky Oldřich purkrabí a Zdeněk 512.
 z Lipna viz Ojří.
 Lipnice u Třeboně 147; zámek 333; viz Trčka.
 z Lipníka Jan 53.
 Lipolt viz ze Rzávého.
 Lipská, ves u Č. Brodu 381, 383, 405, Lypeczka, Lypezka 382, poloha 406.
 z Lípy viz Trčka.
 Lisa služebník Rosenberský 97, 210-213, 219, 222, 223.
 Listvín z Nemyšle purkrabí v J. Hradci 8.
 Lišice ves 373.
 Litice nad Orlicí 499, 512, 526, archiv 493.
 Litmír viz ze Zaboří.
 Litochleb Vaněk v Nov. Kníně 24.
 Litoměřice, víno 80; kraj 14, 369.
 Litomyšl: biskup Matěj Němec 25; viz Jan ze Středy, Kostka.
 Litovel, Lutow, město na Moravě 553.
 Litvinovice ves u Budějovic 279.
 Lnáře 9, 42.
 Lobkovice ves 517, 518; z L. Jan 26, 90, 91, 153, 162, Popel 154; Mikuláš 29, 30, 54, na Hluboké 5; Popel 109, 244, 251, 252, 263.
 Loket, luteránství 325; kraj 195, popleněn 14.
 Lomnice u Třeboně 4-7, 119, farář 95.
 Lomnický Jan 245, Mezeříčský 247.
 Lomy ves v Tábořsku 260.
 Lontšoft vězoň 184.
 Lopáček posel 81.
 Lopata služebník 117, 161, 173, 213.
 Lopuc, někdy tvrz u Kozadírek 529.
 Loštice městečko 534.
 Loucký klášter 507.
 Loučky, Luczky, ves na Moravě 538.
 z Loukonos viz Švík.
 Louny 369, 375, 378, odstupují statky králi 371.

Lštěn, Lesstien 267, 268, 274, Lešno 275.
 Luban, Lauban v Lužici 532.
 Lubow, Löbau v Lužici 532.
 Lucembursko, hejtman 515-517.
 Luczky, ves Loučky v Moravě 538.
 Ludmírov, psáno Lydmyrow, ves na Moravě 534.
 Ludvík král 315, 316.
 Luká, žena z Milévska 98.
 Lukáš kněz 35; podpřevor Sedlecký 430; pastř v Praze 465.
 Lukeš konšel Praž. 474, 487; jiný 489; posel 26.
 Lukov v Lužici 532.
 z Lukovan Matouš 545.
 Lukovský z Truženic Jan hejtman na Soběslavi 272, 273.
 Lúla 94, Petr z Milévska 80, 84.
 Lulášek úředník Rosenberský 116.
 Luleč ves u Výškova na Moravě 360; Lulečtí bratři viz Habrovanští.
 z Luniekkovic Hynek, konšel Praž. 476, 479, purkmistr 477.
 Luogar kramář 119.
 Lust Jan 514.
 Luther Martin o Husovi 324, o přijímání pod obojí 331, 334, jak se ženil 332, učení jeho v Čechách 325-327, 334, hájeno 329, 350, haněno 335, 340-344, 356, 357.
 Lutow viz Litovel.
 Lutovský purkrabě Jan a Jindřich 4.
 Lužice Horní 315; hejtman 510, 513, 532.
 Lužnický posel 30.
 Lydmyrow, čti Ludmírov, ves na Moravě 534.
 Lysek 55, z Řepce Jan 74.
 Lysolaje dvůr v Slansku 75.

M.

Mabka z Nestanic 194.
 Mácá soukenník v Soběslavi 276.
 Mach viz Šebek.
 Mácha v Soběslavi 237.
 Machna paní 55, z Kovářova 112.
 z Machovic Kunáš 116, 129, 133, 247.

Magdeburk 387; arcibiskup 532; purkrabě Burchard a Jan 389, 391.
 Maidburský pan 118.
 Maidštejn zámek 100, 103, 124, 143, 144.
 Majnuš větitel 103.
 Majnuškovice Jíra, konšel Praž. 458, 462, 464, 467, 471, 476, 477, 479, purkmistr 466.
 Majskytl služebník 138.
 Makotřasy 251.
 Maksant Petr, písař Choustnický 28, 30, 31, 39, 63, 68, 71, 76, 78, 80, 85, 88, 95, 100, 219.
 Malerna Matěj, konšel Praž. 446.
 Malešov ves v Litoměřicku 372; viz z Hustiřan.
 Malíkov, psáno Mallyknow, ves na Moravě 538.
 Malín u Kut. Hory, Malina 400, 401, městečko vypáleno 402.
 Malkún posel 55.
 Mallyknow, nyní Malíkov, ves na Moravě 538.
 Malohradecký pán 114.
 z Malotic Martin 535.
 Malovice 127, 217, 251; Dolejší ves 178; z M., Malovec 81, 150, 175; Bohuslav 129, 133, z Pacova 247; Diviš 155, 273, purkr. na Písku 133; Jan Dřítenský v Dřítině 313; Pavel z Pacova 279; Zdeněk 284, 285; viz Kosoř.
 Malšice v Tábořsku fara 149, 286, posvěcení 288.
 Malý rybník u Kouřimě 415.
 Mančice ves u Kouřimě 411.
 Manda Jan konšel Praž. 474.
 Mandínek Jan, konšel Praž. 440.
 de Marchaly Emerich hofmistr 7.
 Marek v Třeboni 285; kanovník kláš. Třeboň. 228, převor tamtéž 163.
 Mareský větitel 249, Marejský 259.
 Mareš podd. v Blyně 373.
 Mařík podd. v Dřítích 370; v Kozlech 371; tandlér v Praze 439; sedlák a konšel v Praze 440.

- Markéta** paní 164; **Margéta** vdova 370.
Markovice ves u Žlebů 497.
 z **Markvartice** Hrzek 547.
Maršálek dlužník 109.
Maršovský 160, 168.
Martin podd. v **Dřčích** 370; v **Kozlech** 371; v **Popovicích** 372; scholasticus 514, 517; kazatel kl. **Sedlec** 402; konšel **Praž** 487.
Martinek sladovník 72.
Maruše vdova v **Dřčích** 370.
Masian služebník 246, 248, 249.
Máslo Vaněk posel 18.
Masojedy ves 389, 390; z **M. Jan** 389.
Mašek sedlák 250; mýtný v **Soběslavi** 314.
Maškovec místo 70.
Maškovice Jan v **Soběslavi** 314.
Maškovice ves 374.
 z **Maštova** viz **Leva**.
Matěj (poustevník) biskup sektářský 325, 326, 334, 360, 365.
Matěj podd. v **Kozlech** 371; farář ve **Kří** 519; kolářník v **Kutné Hoře** 435, sirotci jeho **Jan** a **Václav** 436; porýbný a konšel v **Praze** 440; konšel **Praž** 440, jiný 487; opat **Skalický** 405; ze **Soběslavě** 314; ze **Statinice** 373; ze **Všechrom** 369.
Matějka kramář v **Sedlčanech** 239.
Materna 188; konšel v **Praze** 440.
Matiáš král **Uherský** 173, 192-196, 211, 219, 221, 225.
Matiáš písař **Rosenberský** 46-48, 64, 86, 218; rektor v **Štěpánově** 357.
Matouš z **Přitoky** 427, **Matyáš** 432.
Matouš starý rychtář 288; střelec a konšel **Praž** 464.
Matůš pan v **Kut. Hoře** 421.
Matůšek poddaný 219.
Maurus **Corobaniensis** episcopus (z **Bagu** v **Charvátsku**) 387, 391.
Maustal Ondřej věřitel 106.
Mazanec Jiřík poddaný z **Újezda** 309, 310; **Václav** z **Újezdce** 312.
Meč Jan, konšel **Praž** 462, 466, purkmistr 465.
Medek Oldřich pan 379.
Medvědice místo 39.
Melanchthon, **Melankton** 329, 340.
Meysnar ve **Kbele** 373, **Meysner** 376; **Petr**, purkmistr v **Kolíně** 501.
Mezeříčský viz **Lomnický**.
Mezholezy? **Nezholc** 411.
Mezihoří, **Mezyhorzie** ves u **Mor. Třebové** 538.
Mezimostí u **Veselí nad Lužnicí** 153, 237, 272.
Mezné v **Budějovicu** 137.
Mican ze **Sulislavic** 103; srv. **Míčan**.
Michael 499; opat **Třeboňský** 121.
Michal podd. v **Dřčích** 370; zlatník a konšel **Praž** 439; mnich v **Sedlci** 396.
Michalec 377, **Jan** 2, 3.
 z **Michalovic Eliška** 2; **Jindřich**, nejvyš. komorník 131, 146; **Klára** 2, 3; **Václav** na **Strakonických** 9, 10, 12, 27, 36.
 z **Michnic** **Erazim** purkrabí na **Novém Hradě** 113, 129, 133.
Michovice, **Myškovice?** 381-383.
Míčan **Jaroslav** pan 313; srv. **Mican**.
Mieroš služebník 158.
Mihošovice, čti **Něhošovice** u **Volyně** 183.
Mikeš poddaný z **Netolic** 258; vězeň 247; viz ze **Hrádku**.
Mikuláš z **Prahy** registrátor 510.
Mikuláš probošt **Kamenický**, proto-notář 513, 515.
Mikuláš kněz 280, 292; prodavač koně 103; soused z **Deštné** 291; purkr. **Hlubocký** 143; kupec z **Klatov** 305; kancléř **Rosenberský** v **Krumlově** 93, 115, 116, 118, 148-150, 155, 156, 159, 160, 168, 203; in **Lacu**, konšel v **Nymburce** 499; rukavičník v **Praze** 465; konšel **Praž** 440; klíčník kláš. **Sedleckého** 402; farář **Soběslavský** 242; písař 497; purkr. **Zvíkovský** 81.
Mikulášek vězeň 183; v **Soběslavi** 314.
Mikulášenci, sekta 326, 360.
Mikulšík podd. v **Mokropsích** 379.
Mikšv **Valentin** z **Chlebova** 78.
Milčeves ves 375.
 z **Milehovic** viz **Vlášek**.
Milešov viz ze **Sulevic**.
Miletice ves 376.
Miletín shořel 93; viz z **Lichtenberka**.
 z **Miletinka** **Vaněk** 407.
Milévsko 62, 76, 98, 150, 175, 185, úřad 87, klášter 80, 81, 544, opat 95; viz **Krňák**.
Milič z **Kroměříže** registrátor 389, 391, notář 506.
Miličín 72, 161, 193, 217, 252, 255, vyhořel 283, 284, fara 74, 143, úředník 124, 197, 199, 232, 237; viz **Pavel**.
 z **Milíkovice** viz **Svatomír**.
Milkov, psáno **Mylkow**, ves na **Moravě** 534.
Milota 83, 84, 105, hejtman **Zelenohorský** 230.
Mindenský bisk. 501; viz **Dětřich**.
Minsterberští knížata 493, archiv 494; **Anna** hrabina **Kladská** 294, manželka **Jindř.** z **Hradce** 296, 298-304, 322; **Jindřich** 238; **Karel** kníže **Olešnický** 315; **Viktorin** 173.
Mirotice městečko 102, 163, 228, 229.
Mirovice 71, 81, 101, 105, 205; z **M. Jan** v **Chřešticích** 177.
Mirscho **Henzlin**, konšel **Nymburský** 499.
Mistrovec les u **Mor. Třebové** 538.
Míšenský markr. **Vilém** 389; pán na **Frawštejně** 2.
 z **Mitrovic** **Vratislav** 41.
Mitruos muž 195.
Mladějov, psáno **Mladyekow**, ves na **Moravě** 538.
Mladějovice 167.
Mladějovský **Ondřej** 166.
Mlékojedy ves 517, 518.
Mlýnek **Jan**, konšel **Praž** 481.
Mlýnka v **Soběslavi** 237.
 ze **Mnichu** viz **Smrčka**.

Mnichův, ves 371.
 Mníšek z Blahůst Jan, purkrabí
 na Zvíkově 246, 249, 253.
 z Močic viz Horozice.
 Mokrá ves v Budějovicku 102,
 121, 279.
 Mokropsy ves 379.
 Mokřý, ves v Hradecku 369, 373,
 376, 378.
 z Mostku viz Žibřid.
 Mrakeš 169; viz z Noskova.
 Mrakotičtí 248.
 Mrázek Jan 298.
 Mřeník Jíra, konšel Praž. 464.
 Mrlík Václav, kožišník v Praze
 465, konšel 471.
 Mrzák v Hradecku 376, 377.
 z Mulheimu Jan 532.
 Mumplgart město ve Švábích 13.
 Myslibor viz z Chvaletic.
 Myslinský 173, 185, Myšlinský
 175, 176.
 Myškovice ves v Kouřimsku 369,
 371, 375, Michovice 381-383.
 z Myšlína (?) de Wysslin Kolovrat
 Mikeš 392.
 Myšlinský viz Myslinský.
 Mýto Vysoké 500, 523-525; kraj
 495, 496.

N.

Nacek viz Váva.
 Náchod 203; z N. a z Kostelce
 Ješek 384; Oldřich na Ko-
 stelci 535; viz z Žampachu.
 Nachřešice vinice u Zahofan 377.
 Načerac místo 100.
 Načeradský Ondrášek 200.
 Nadřinec Jan, konšel Praž. 484.
 Najpergar služebník 187.
 Napajedly městečko 519.
 Nasevrcký Přibík 184.
 Nastojtův dům v Praze 487.
 Naumburg, Newemburgensis, Num-
 burgensis viz Jan ze Středy.
 Názovi sirotci 142.
 Nebřehovský Jan 281.
 Nechránice ves v Žatecku 369,
 374, 379.
 z Nechvalína Ondřej 509.
 Nedamír 217, z Březí v Netvo-
 řicích 226.

Archiv Český XIV.

Nedvězí 226; z N. Heřman 184.
 Něhošovice u Volyně 164, Niho-
 šovice 180, Mihošovice 183.
 z Nelžeovic Marta 18, 21, 23,
 24.
 Němci 4, 15, 43, sblížili se s Čechy
 za Luthera 325, učí se česky
 340.
 z Němčic viz Jeskoun.
 Němec Matěj, biskup Litomyšlský
 25.
 Němec z Černovic 279; podd.
 v Hlavní 370.
 z Nemyšle Bohuslávka 242; Zachař
 purkr. na Krumlově 73, 86,
 91, 94, 106; viz Listvín.
 Neplachov ves u Ševětína 98.
 z Nepodřic Oldřich 155.
 Nepomuk 35, 36.
 z Neprochov, z Neprchu viz Štme-
 linský.
 z Nestajova Žehušícký Jan na
 Kolmburce 417.
 z Nestanic viz Mabka.
 Neta Kuštošova 262.
 Netolice 73, 258.
 Netvořice viz Nedamír.
 Neumburger Pešl, měšťan Praž.
 509.
 Neuměřice v Rakovnicku 369, 373,
 376.
 Neumytka posel 217.
 Neustupov místo 69.
 Neveklov 55.
 Nevoš služebník 496.
 Newemburgensis viz Jan ze Středy.
 Newstat viz Uničov.
 Nezholc ves, Mezholezy? 411.
 z Neznašov Olkmar, purkrabí na
 Strakoncích 113.
 Nihošovice viz Něhošovice.
 Nimmenkluppil Haynusch, konšel
 v Kolíně 501.
 Nížkov ves u Polné 502.
 Norimberk 11, 406, 407, 503-
 506.
 Northusensis, Nordhausensis, pro-
 bošt František 533.
 z Noskova Petr 145; Noskovský
 88, 192, 245; srv. Mrakeš.
 Nová Říše klášter 507.
 Nová Ves, Královo Pole, u Brna
 506.

z Nového Města Bartoloměj, re-
 gistrátor 518, 533.
 Novák Jan podd. z Třebovle 413.
 Nováček Vaněk z Roseče 321,
 322.
 Nové Hrady, Hrad Nový 4.
 Nové Město u Miličína 72.
 z Nové Vsi Alexi 9, úředník
 Petra ze Svojšína 42.
 Novosedly ves 178, 292, 293.
 Nový Držar, Nové Dvory u Kutné
 Hory 419, 420.
 Nový Hrad 121, 129, 133, 159,
 199, 200, 201, 204, 243,
 270; viz z Lichtenburka,
 z Michnic.
 Noyel Jan, konšel v Kut. Hoře
 395.
 Nozispier Hanzl tesař ve Svinech
 Trhových 200, 201.
 Numburgensis electus, Newem-
 burgensis viz Jan ze Středy.
 Nymburk 369, 377, 501, 519,
 Limburk 361; farář 326, kon-
 šel 499, pečet 500.

O.

Oboctov, psáno Ubicztow, ves
 v Moravě 534.
 z Obědnic viz Jedlice.
 Obešlovic Matěj, konšel Praž.
 459, 462, 466, 471.
 z Obitec Půta 135.
 Oblanov ves 178.
 Obudlý Ondřej, konšel Praž. 440,
 442, 446, 449, 452, 453,
 457.
 Ocas ze Zásady Pešek 518.
 Ocásek Vít, purkmistr Praž. 481.
 Ocnaudi Herman, konšel v Nym-
 burce 501.
 Oderin František, šepmistr v K.
 Hoře 396.
 Odolen služebník 138.
 Oecolampadius reformátor 329.
 Ohrazení Německé, Uohrazená
 Německá, ves na Budějovicku
 195.
 Ojří z Velkého Lipna Mikuláš
 374.
 Okoř ves 373, 376.
 Okrouhlé ves 374.

- Olbram 194, purkr. Chásnický 276, 277.
 Olbramovský 184, Kuneš 169, z Olbramovic 170; Václav 276, 277.
 Oldřich (ze Sulzbachu), děkan u Věch Svatých a podkomoří císařovny 523.
 Olešná ves u Polné 502.
 Olešnice v Budějov. 147; z O. viz Koňata.
 Olešnice ve Slezích 315, archiv 493, 494; vévoda Konrád 387.
 Olešnička na Moravě 515.
 Olkmar služebník 108; v Strakonících 70.
 Olomouc 64, 553, 554; pečeť 556, cůda 539, 540; biskup viz Jan, Kunrát, Pavel; děkan Ondřej 535, 540, 543, kanovníci 167.
 z Olomouce Václav 532, 533.
 Ondra služebník 92.
 Ondráček švec 77; z Ovčár 370.
 Ondrášek mistr farář v Č. Budějovicích 38; z Načerace 100; úředník u desk zem. 120.
 Ondřej notář markr. Jošta (1386) 520, protonotář 522, a děkan Olom. (1396) 535, 540, 542.
 Ondřej farář v Budějovicích 44; mnich v Sedlci 396, 398, 402; posel 114; postřihačovic, konšel Praž. 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457; vězeň 190.
 Ondřejová 184.
 z Opařan Huřecký 75.
 Opatovice, Upatovice ves u Hluboké 284; ves v Moravě 521.
 Opavský vév. Jan 387.
 Opočno viz Krušina.
 Opolská vévodkyně Anežka 553; vévoda Bolek 387, 389; Ladislav 553.
 Opršal z Ledče Zbyněk 535.
 Orlice řeka 542.
 Orlík hrad 172, 380, purkr. 152; viz ze Svojšína.
 Osecký, Osečanský viz Hroch.
 Osek, Uosek ves u Zvíkova 185.
 Oslavanský klášter na Moravě 507.
 Oslov ves 177.
 Ospilov, psáno Ospyelow, ves na Moravě 534.
 Ostatek Václav, konšel Praž. 458, 462.
 Ostromečtí 204, 212.
 Ostrovský rybník 175, 212.
 Otakar král 550, 551.
 Otlikův Jan, konšel Praž. 440.
 z Otradovic viz Svadba.
- P.**
- Pabec pytlák 264.
 z Paběnic viz Had.
 Pách potok v Kutné Hoře 408.
 z Pacova viz Malovec.
 Pála Jan, konšel Praž. 479.
 Pališ z Veliké 98.
 Panocha služebník panský 9.
 Papák z Úvalu Jan 558.
 Papůšek služebník 184, 211, 212.
 Páral Václav kožišník a konšel Nov. Města Praž. 479.
 Pardus Jan 372.
 Pařízek Petr, konšel Praž. 474.
 Pařížské university list ku Pražské 336.
 Pasov 260, 297; biskup 82, 160, Jiří 407.
 Pasovařský Václav 322.
 Pašovice ves 379.
 Pašták poddaný 235, 236.
 Pátek soused v Soběslavi 78.
 Paukornar (Baumgartner?) poddaný 70.
 Páv Martin, konšel Praž. 481.
 Pavel (z Miličina) biskup Olomoucký 42, 43.
 Pavel hospodář v J. Hradci 238; lékař 42; písař komorní 392; opat Vyšebrodský 111; prokurátor Soběslavský 62; rychtář v J. Hradci 245; šafář Rosenbergský 158; tesař 201; Pavlová paní (Dětrichovice?) 196.
 Pecha ze Sedlčan 13; Anna Pechová 12, 13.
 z Pecky Vaněk 50.
 Pečky ves 371; viz ze Solopisk.
 Pěkník Václav 435, 436.
 Pelhřimov 358.
 Pelicián Matěj, konšel Praž. 474.
 Penízek Petr, konšel Nov. Města Praž. 476, kramář 477.
 Perklyssow viz Purklešov.
 Pernšteinský 100, 102, Aleš 14; z Pernšteina na Hluboké 305, 306; Johanka na Mor. Krumlově 292; Vilém 494, na Helfenštejně 269, 270.
 z Peršteince viz Svatomír.
 Peša písař 65, 107.
 Pešík 266; purkmistr Star. Města Praž. 446, 449.
 z Pětichvost Bušek 392.
 Pětídíl Jan konšel Praž. 471.
 Petr 263; balistator, konšel Vys. Mýta 523; konšel Nov. Města Praž. 439, 476; hudec v Malšicích 288; kněz v Soběslavi 28; opat v Sedlci 396; ovčák v Hlavní 370; písař v Mýtě Vys. 524, 525; písař v Třeboni 163, 240, 254, 257, 266; poddaný 250; podpřevor Sedlecký 402; řezník v Třeboni 307; služebník panský 39; zlatník a konšel v Praze 440.
 Petrášova Markéta z Řečice 321, 322.
 Petřík podd. v Dříchách 370; v Praze konšel 440, sladovník 474; Soběslavský 62; ze Zahradky 197.
 Petřle posel 274.
 Petrouš podd. v Kozlech 371.
 Petrovsko 250; u Třeboně 305; z P. Jan 104, purkr. na Dobronicích 75, 90, v Krumlově 108, 109, na Zvíkově 110, 111, 114-118, 130, 131, 140; Kunrát, purkr. na Krumlově 121, 136, 141, na Zvíkově 152, 155, na Krumlově 154, 162, 163, 189, 190, 204, 216, 222, 223, 228, 232, 238, 239, 241-243, 247, 251, 252, 254, 256, 257, 259, 262-264; Machna 163, 237, 242, 243; Petrovský 106, 128, 129, 145.
 Petrovičky ves 542.
 z Petrspurka Jenec 546.
 Petrušov ves u Mor. Třebové 538.
 Pflug z Rabenšteina Jan, kancléf 435.

- z Pibra Jan, úředník desk 423.
Piczuly, Pičulín ves zaniklá na Moravě 515.
Piesek Vaněk 44.
Pikharti 327, 361, 364.
Pikna poddaný 232.
Piknosek Václav, konšel Praž. 440.
z Pirkšteina (z Pinšteina) Hynce 37; Ješek 501, 502.
Písek město 96, 140, 166, 167, 175, 208, 215, 252, 311, 497, 498, farář 326, purkr. 133, panství 84, 85; z P. Hanek konšel a Hanůšek rychtář v Kut. Hoře 396; Jakub, konšel v Kut. Hoře 396; Petr mincmistr 532.
Pistor Heynlinus, konšel Vys. Mýta 523.
Pivkovic ves u Helfenburka 178.
Pivrl Pavel z Bílan 434.
z Pláně viz Drochovec.
Plástov 106.
Plástovice v Budějov. 162.
Plašan Petr měšťan ve Vys. Mýtě 523, jeho dcera Markéta 523, 524.
Plavánky (?) muž 37.
z Plavna Jindřich 552.
Plesniczer Matěj v Kutné Hoře 421.
Plichta 41; skolastik Praž. 383.
Plotičský Petr 376, 378.
Plümel Ondřej rych. v K. Hoře 394.
Plzáci, žoldnéři od Plzně 179.
Plzák subdiakon 95, Jan kněz 120.
Plzeň 105, 174-176, Nová 66; klášter 117, kraj 173, 255; viz ze Švamberka.
z Poběžovic Bohuslav, opat kláštera Třebonského 283.
Pochoměř pan 234; viz Puchoměř.
Počeradec ves 371.
Počtain viz Potštejn.
Podboří 75; Podbořští 261.
Podbrdí kraj 372.
Poděbrady 131, 505, 509, přešly v majetek kr. Vladislava 494, archiv 493; viz z Kunštatu.
Poděšín ves u Polné 502.
Podhradí pod Zvíkovem 80, 81.
Podinpek muž 108.
Podivín nebo Kostel na Moravě 543, 556, 557.
Podleší, Podleší (?) mlýn u Linhartic na Moravě 538.
Podolí ves na Moravě 534.
z Podolšan Martin, konšel Praž. 440.
Podsýnem čti pod Sionem 376.
Podstat město 531, 532.
z Podvině Václav a Vít 174.
Pohled ves u Mor. Třebové 538.
Pohledec na Moravě 515.
Pohmar z Kestřan 311.
Pohořelice město na Moravě 553, 554.
Pokonický, služebník panský 36.
Poláci 328, u Hluboké 195.
Poláček Jan soukenník a konšel v Praze 459, purkmistr 462.
Polák podd. z Bílan 420; Matěj v Kut. Hoře 421.
Polem, Polom ves na Moravě 515.
z Polenska Mikuláš 174.
Polerady ves u Žatce 375.
Polhoměř pan 108.
Polná hrad 493, 501, 502.
Polom ves v Moravě, psáno Polem 515.
Poloner Ondřej, šepmistr v K. Hoře 394.
Pomeranus reformator 329.
Ponědražka ves 97-99.
Popel viz z Lobkovic.
z Popovic viz Hájek.
Poříčí u Budějovic 319; ves u Polné 502.
Porussow viz Borušov.
Postoloprty či Kostoloprty městečko 369, 378, 379.
Postřižín ves 373.
z Postupic viz Kostka.
Potalov ves u Tábora 90.
Potštejn (nad Orlicí) purkrabí 500; z P. Čeněk 502, 508; Jan a Vaněk 508; Počtain 583.
Pourův Blažek z Ševětína 283.
de Poznania Nicolaus v cis. kanceláři (1377) 514.
Prachatice 39.
z Práchnan Mikuláš na Horách Kutných 426, 427, 432.
de Praga Theodricus v kanceláři markr. Jošta 531, 539.
Praha 191, 408-410, 412, 418; — Staré Město 369, 373, 530, 535, 558, 559, Velké Město 547; Dlouhá třída 440; dům Bočka z Kunštatu 505, u Červeného jelena 440, 474, 487, u Mouřenínů 487, Nastojtův 487, u Oslův 474, u Sampsona 440, u Stříbrné hvězdy 440, 446, u Tří králův 474, u Zlaté hvězdy 487, u Zlatého kola 487, u Zlaté štičky 440; knihy městské 465; konšelé 438-441, 445, 448, 449, 473, 474, 487; obrana 474; pečeť menší 475, 487, 489, se třemi věžmi 449; privilegia 437; purkmistr Pešík z Kunwaldu 440, 449; radnice 478, velká světnice 441; řemesla 462, 465, 467-470, 478, 479, 487-489, 492; — Nové Město, rynek 479; Koňský trh 459, 479; dům Haléřův 467, Hložkův 476, u Hvězd 476, Jindřicha z rohu 476, u Kos 489, u Mečův 459, Miškovice 481, Ostatkovic 479, u Pátěřův 464, 465; Podskalí 465, 466, Podzderazí 459, 466, Poříčí 192; knihy pamětní 437; konšelé 439-465, 467, 476, 477, 479-481, 489; kotce ku prodávání chleba 443; pečeť menší 445, 448, 452, 453, 455, 457, 462, 464, 469, 471, 473, 477, 481, 483, 484, 486, 492; purkmistr Pavel Dětrichovic 437, Daniel 439; řemesla 465-471, 476 až 492; trhy 443, 464, obilní u kaple Těla božího 442, 467, 471; — Vyšehrad, kanovník 558, probošt a kancléř 126, 389, řemesla 465; — Hradčany, dům Rosenberský 79; hrad 434, 435, 487; — Malá Strana, clo 510; konšelé 440, 441; purkmistr Martin Slivka 440; řemesla 469, 478; — kostely a kláštery: sv. Anny 505, 506; sv. Apolináře 558; sv. Karla 16; křížovníkův

s červenou hvězdou 325; sv. Martina 330; Matky Boží Sněžné 450; Slovanský 471, 472; kaple Těla božího 442, 464, 471; sv. Víta 408, kapitola 16, 383, děkan 195, 368; kaple Věch Svatých 523; — archiv 437; jarmarky 488; pivo dobré 467-469; artikule cechův 439-492; tarmark 439; universita 336; sjezd měst (1449) 49, sněm (1447) 32, (1518) 301, 302; — Pražané 14, 145, 334.

Prášek služebník 121.

Praumbart Tomáš konšel v K. Hoře 394.

Pražák Jan 65, rychtář Tábořský 28; Petr konšel Star. Města Praž. 474; Prokop z Hlavatec 159.

Prech viz ze Sedlčan.

Předbor 85, 112, 116, 118, 197, z Želče 197; Jan z Radešína 68; Petr 110; srovnej z Radešína.

Předboř místo 275, 276.

Předhorský Václav, majetník dvora u Kutné Hory 420, 421.

Předhorský dvůr u Kutné Hory 396-399, 420, 425-435.

Předlice ves 377.

Předvoj děkan kapituly Pražské 383.

Přebořov u Soběslavě 137, 200.

z Přelouče Dětrich pan 374.

z Přepych Oldřich 374.

z Přerova Stanislav, písař na Soběslavi 232-337, 241-243, 245, 247-249, 255, 258, 260, 265, 267.

z Přerubenic viz Hrabaně.

Přespole soukenník v Třeboni 84.

Přesský muž 116.

Prešpurk 192, 221.

Přeštice u Plzně 374.

Přibenice u Tábora 75, 86, 87, 89, 90.

Přibíček viz z Vrackova.

Přibík služebník 122, 212; sladovník, purkmistr Nov. Města Praž. 466; viz Chlumský, z Kolence.

Příbram město 171.

Přibyslav u Polné 502.

z Přilep Jan a Otík 174.

Přítoka ves u Kutné Hory 420, 425, 427, 432, 434.

z Probluze (?), psáno z Provuzy, Vaněk Holub 51.

Prokop markr. Moravský 520, 533.

Prokop 87; z Bošilce 218; poddaný 142; professor theologie v Praze 16; rychtář z Třeboně 259; sladovník a konšel Nov. Města Praž. 467. sv. Prokopa klášter 58, 59; od sv. P. viz z Kunštatu.

Protivecký Mikuláš 61.

z Protivína Chval 192.

z Provuzy (z Probluzi?) Vaněk Holub 51.

Prudký Matěj 410.

Pruman dlužník 49.

Prunner Janek věritel 245.

Psáře ves 509.

Pštros Havel, konšel Praž. 484.

Ptčín u Svinů Trhových 157.

Puchoměř z Cmuntu 195; Jorg 35, Jiřík (švagr Jana z Hradce) 34; Pochoměř 234

Puhorka ves u Budějovic 279.

Puklice Ondrášek v Budějovicích 45, 58, 63.

Purklešov, Perklyssow, ves u M. Třebové 538.

Purkrábek svědek 148, vězeň 150.

Pustota poddaný 59

Puška viz z Kunštatu.

Pyšelec hrad 515, 556, 557.

Pytel Ziga, konšel Praž. 474.

Pytlík hospodář v Praze 252; Jan, konšel Star. Města Praž. 487.

R.

z Rabenšteina, z Rabšteina Jan, probošt Vyšehradský 126, převor v Strakoniciích 191; Prokop kanclér 65, 66; viz Pflug.

Rabí 14; z R., Rabský 35, 185; Břeněk 374; Jan 40; Vilém 155, 373; viz z Risenberka.

Rabinec ves 178.

Racek viz Kocovský.

Radečov ves na Moravě 538.

z Radešína Ondřej a Václav na Želči 235; viz Předbor.

Radimovičky ves 28;

Radkovec vládka 84, 85, 117, 139.

z Radkova, de Radkuow, Bořita 540.

Radnice ves u Bouzova v Moravě, psáno Hradniczy 534.

Radoch Jan konšel Praž. 484, 489.

Radomilice ves 178.

Radonice ves u Hluboké 93, 99, 285.

Radotín u Zbraslavě 376.

Radyšin ves 377.

z Rajšic viz Kepista.

Rakousy 243; vévodové 83; víno 80.

z Rakovic Markvart 194.

Rambůzek Václav, purkmistr Star. Města Praž. 487.

Ratboř viz Hrabaně.

Rathouzský Mařík, konšel Praž. 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457, 479.

z Rece hrabata Burchard a Jan 387, 389.

z Rechmberka Václav 545.

Řečice u Třeboně 321, 322; z Ř. Bohunek, Jan a Václav 245, 246.

Řehák podd. v Dřevčích 370; ze Všechrom 369; viz Beblík, Kačírek.

Řehoř bakalář z Rokycan, písař v Domažlicích 332; kabátník a konšel Nov. Města Praž. 480; kraječ sukna v K. Hoře 416-418, 421-423; poddaný 275, v Beřkovicích 371; služebník panský 10, 12; viz Klaric.

z Řelovic viz ze Sulejovic.

Remswerk Hanuš, konšel v K. Hoře 397.

Rendl (1463) 131.

z Řepce viz Lysek.

Řepice Hořejná, nyní Řepčice Hořejší v Litoměřicku 377.

Řepice místo 281; Řepický 281.

Řepín místo 330.

Řeporyje ves v Slansku 372.
 Řešeták Ondřej, konšel Nového Města Praž. 481.
 Ribald muž 267.
 z Řičan Heřman 132; Jan 99; Mikuláš 165, 202, 312; Ry-nart, hejtman na Soběslavi 284, na Hradci 288; Zachař na Štěkni 141-143.
 Říčky (?) Rziczky dvůr u Žlebě 497.
 Řidla věřitel 168, 170.
 Říha bečvář a konšel Nov. Měst. Praž. 481; z Hořan 426-8; kolářník v Kut. Hoře 425, 426, 428, jeho dědici Jan, Jiří a Vaněk 435; mazanečník a konšel Nov. Města Praž. 481; pacholek 177; vězeň 190.
 Řím, Hřím 36, 55, pouť z Čech 49, 54, 55, špitál český 35, 36, 167.
 Římov ves, psáno Hřímov 238.
 Řin Duchek, podd. v Hlavní 370.
 Řípec u Soběslavě 273.
 z Risenberka Břetislav 284, 285; Jan 14; Jindřich 284, 285; Václav 284, 285; Vilém 135, 284, 285, ze Švihova 53, 54, ml. na Rabí 131; Wolf z Janovic 78, 79; viz z Rabí.
 z Risenburka a z Hřčina (čti z Krčína) Beneš 522.
 Řisuty tvrz v Litoměřicku 369, v Slansku 372
 Říše Nová, klášter 507.
 Ritschaur Jan písař Rosenberský 11, nejvyšší 59, 61, 63, 69, 74, Rythšawer 87.
 Rodič Martin, konšel Praž. 440.
 Rodlant louka u Starého Kolína 397, Rudlant 398.
 Roháč na Sioně 120.
 Rohozec ves 372.
 Rokycany 332; z R., Rokycana mistr 101; Rokycanský Mikuláš zlatník a konšel v Praze 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457.
 Rokytno, psáno Rokytne, ves na Moravě 515.
 Roseč 321, 322.
 Rosenberk hrad 138, 155, 162,

254, 263, panství 118, vyplacen 57; z R. 17, 268, právo mince 131, právo pomoci od poddaných při ženění 66, 67, poručník 255, úředníci 9, nejvyšší písař 11, 59, 61, 63, 69, 74, dopisy rodu 1-323, znak zneuctěn 64; — z R. Anežka 90, 95, 97, 98, 103, 104, 141, 144, 146, 159, 239; Jan 41, 66, 70, hejtman Slezský 71-76, 78-103, 105 až 166, nejv. komorník 167 až 226; 245, 314, na Strakončích, mistr převorství Česk. 315, 316; Ješek 71; Jindřich na Krumlově 2, 3, 11, 27, 41, 46, 48, 49, 52, 53, 56, 58, 60-63, hejtman Slezský 64-68, 70, 154, 223-241, 253, 255-257, 312, na Třeboni 315, berník zemský 316; 317-323; 533; Jošt 27, 41, 80, 104, biskup Vratislavský 113, 129, 133, 151, 391; Lidmila 67; Oldřich 2, 8, na Krumlově 3, 5-52, 54-56, 58 až 61, 63-68, 71, 78, 100, 103, 104, 107, 112, 119, 120, 244, 277, 282, 284, 285; Perchta 11, 26, 67, 146; Petr 253, 266, 269 až 171, 274, hejtman království Česk. 275, 277, 278, 280 až 296, 298-315, 321, zvěř 322, 323; Vok 238, 246, 249, 251-258, 260-268, 271-275, 295.
 z Rosenthalu František, měšťan v K. Hoře 396, 397; Jakub v K. Hoře 397.
 z Rosic viz Hecht.
 Rosička ves u Polné 502.
 Rosna, čti Rožná, ves v Moravě 515.
 Rossa Petr konšel v Kolíně 501.
 Rot Hauman, konšel v K. Hoře 395; Roth Jakub, konšel Vys. Mýta 523.
 Roubík 86, 189, 190, 204, 205, 317; z Hlavatec Aleš 227; Oldřich 10, 123, 124, v Dubném 129.

Roudné, psáno Rudne, ves u M. Třebové 538.
 Roudnice město 14, 373.
 Rous 11, 43, 73, 87, 99, 159, 162, 176, purkr. 28, hejtman na Vihlavech 73; z Čemín 17, 108, purkr. na Krumlově 44, Jan 32, 49, 68, 70, 80, 90, 91, 96, 104, 113, ve sporu s Janem z Rosenberka 121-127, uvězněn 129; 131, 133-136, 139; purkr. na Krumlově 9, 17, 39; Rásová 197; Rásův syn Markvart 117.
 Routka ves u Letovic na Moravě 325, 326, 334, 360.
 Rovečín, psáno Roweczna, ves na Moravě 515.
 Roveň při Kutné Hoře 408.
 Rovině čti Roviny, ves u Sedlčan 234.
 z Rovného Vít purkrabí Choustnický 77.
 z Rožmitála Lev 79, 130, 171, 172, 179, 186, 197, 208, 228-230, 286, 320, nejv. sudí 146.
 Rožná, psáno Rosna, ves na Moravě 515.
 Rožnov ves u Budějovic 279.
 Rudne, ves Roudná u M. Třebové 538.
 Ruff Matěj, měšťan ve Vys. Mýtě 524, děti Jan a Ludvík 524, 525.
 Rukávecký rybník 175.
 Rukštejn 11, 37, 46, 54.
 Ruozvora nožíř v Krumlově 127.
 Rút 161; z Dírného Albrecht 119, 120.
 Ruzín mnž 198.
 Růže 137; Petr z Tábora 74, 75.
 Růžek služebník 503.
 Rvenice ves 378.
 Rybka služebník 174-176; v Újezdě 236.
 Rybná (Německá), ves u Žamberka 508.
 Rych poddaný 344.
 Rychnov 236; ves na Moravě 538; z R. Dětrich a Vojtěch 508.
 Rymperdsdorf mlýn u Podivína 543.

Rynart v Bernarticích 128, 129; úředník v Dobronicích 107.
 Rys 142, 143, 150; Zíka v Soběslavi 78.
 Ryšavý Přibík 34.
 Rythšauer viz Ritschauer.
 Rytíř viz ze Sobětic.
 ze Rzávého Vítha Leopold, Lipolt 88, purkr. Zvíkovský 13, 16, 26, 35, 43, 55, 61, 62, 67, 70-72, 74-76, 79, 81-85, 158; Vítha Mikuláš z Húzné 113, v Húzné 129, 133, 135, purkr. Zvíkovský 86, 88, 91 až 94, 96, 98, 99, 105, 106, 109-111; Vítha 30, 31, 265, 272, 323, purkr. 28, 78, na Choustnice 71, 75, 77, 113; z Dobronic 153, na Dobronicích 129, 133, 191; z Drahonice 240.
 Rziczki (Řičky?) dvůr u Žlebě 497.

S.

Sádek hrad v Moravě 12.
 Sádlo úředník 157, 158, 185, v Třeboni 295; Janek 43; Sádla Jindřich 129.
 Sadecká viz Hrazák.
 Saky ves 372.
 Saláček v Soběslavi 78.
 Salava purkrabí 344.
 Salcpurk 13, 297.
 Salladin služebník Rosenberský 71, 72.
 Salwicz čti Slavice ves u Třebíče 515.
 Samuel viz z Hrádku.
 Sarepta Sidonská 347, 354.
 Saská knížata 369; Rudolf 387.
 Saxo Jan 504, 506.
 Scherlink Matouš, konšel Praž. 474.
 Schimerl Mikuláš, konšel Vysokomýtský 523.
 Schohowicz neznámá ves n Žlebě 497; srv. Kochovice, či Skochovice?
 Schondl Petr konšel v Kolíně 400.
 Schonstrasse ves zaniklá u Čejkovic na Moravě 531.

Schulmaster Jan konšel v Kolíně 400.
 Sczetyn de Zesdanicz, Štětín ze Ždánic, vládyka moravský 511.
 Sechsel Jan, konšel v Kolíně 501. ze Sedčic viz Sekyrka.
 Sedlčany 11-13, 15, 16, 18, 23, 24, 44, 45, 55, 62, 74, 83-85, 91, 118, 139, 160, 212, 214, 215, 218, 223, 226, 232-235, 239, 244, 250, 286, Nové Město 244; ze S. Přech 15, 18, 21-25; viz z Heřmanic.
 Sedlecký klášter 380-383, 386, 394-401, 407, 408, 410, 416, 420, historie jeho 402; opat 411, 413, Jiří 415-430, 432 až 436; pečeť 404, 410, 411, 428, 433, 434; privilegia 406, 414, 424, 434, 435; statky 411, 412, 419, 430-432, úroky 425.
 Sedlecký Jiřík 104; Mikuláš, úředník na Soběslavi 137, 145.
 Sehub, Zehuby ves u Žlebě 497.
 Sekule Štěpán, konšel Praž. 489.
 Sekyrka ze Sedčic Bušek 372.
 Sele Jan ze Strýčkovice 66, 151.
 Selebicz (Selibice?) u Žatce 375.
 Seletice ves u Žatce 378.
 Selibov ves 166.
 Selik Václav, konšel Nov. Města Praž. 479, 484, 489.
 Semily 50, 51.
 Semnice ves v Bechyňsku 372.
 Semnicher Martin konšel v Kolíně 400.
 ze Sendražic Jenec, Genco 530.
 Senice ves, Senec 371.
 Sepekov 261, rybník 250.
 Sepletka (čti Šepletka) ze Kšel Pešek 392.
 Setěch Vilém 179.
 Seybotha Choler konšel v Kolíně 501.
 Sezemice, klášter sv. Bernarda 523-525.
 Siebierovský viz Šebřovský.
 Sigmund císař 5-7, 112, 119, 120, 154, 368, 381, 406, 407, 409, 435, 441, 533.
 sigmund král Polský 320.
 Sigmund (Huler) podkomoří 526.

Sigmund 200; kanovník Olomoucký 167; kněz v Ů. Budějovicích 45; konšel Praž. 440; z Ličova 97; pisař na Zvíkově 96, 105, 106; služebník Rosenberský 112; Štěpán konšel Praž. 440.
 Sigmundička viz ze Žimuntic.
 Siktir Ondřej, konšel Praž. 484.
 Silvester mistr školní 95.
 Sion u Malešova 120, psáno Podsyenem 376.
 Sintenhenchst les u Mor. Třebové 538.
 Sirákov, psáno Czyrax, ves u Polné 502.
 Sirotek viz z Jezeřan.
 Sivák vězeň 190.
 Sixtus Beneš, konšel Praž. 458, 462.
 Skalický klášter Matky Boží ci-sterciácký u Kouřimě 380-383, 387-394, 405, 411-413, 415, 423, 424.
 Skalka u Kouřimě 413, 415.
 ze Skály Břeněk 533.
 Sklenička soused v Soběslavi 276.
 Skopce Martin 114.
 Skorynice ves u Chocně 548.
 ze Skryj a z Čichtic Jaroslav 174.
 ze Skuhrova Vznata 508, Znata 522.
 Skupice ves 378.
 Slabě (?) podd. v Kozlech 371.
 Slach Václav v Soběslavi 78.
 Slánský Václav, konšel Pražský 484.
 Slaný 369, 374-376, ajed 238; kraj 495, 496.
 ze Slaného Václav kněz, de Slana 24.
 Slatina ves u Žamberka 508.
 Slavice ves u Třebíče, psáno Salwicz 515.
 ze Slavkova Kuneš 69, 143.
 Slavošice ves 57.
 Slepíčka fšmistr 239.
 Slepka měšťan v Soběslavi 78.
 ze Slepotic Filip rukojmí 541.
 Slezsko 64, 173, 274, 315, 328, hejtman 65, 66.
 Slivka Martin, purkmistr Menšího Města Praž. 440.

- ze Sloupna viz Herynk.
Slovák vězeň 190.
Slovénice ves 93, farář 312.
Sláp poddaný 262.
ze Slušovic Tomek 174.
Smatan Ludvík, konšel Vys. Mýta 523.
Smetana 96; Jan písař na Zvíkově 74; Příbík 184, z Vesce 214; Smetanka 247; viz z Vesce.
Smilham viz Vyzovice.
ze Smilkova Janek na Kostelci 558.
Smíškova Huť v Kut. Hoře 420.
ze Smolotel Diviš 544, 545.
Smrčka ze Mnichu Jan, purkrabí na Zvíkově 311, 312.
ze Sobčic Jiřík 103.
Sobek Jakub, konšel Praž. 474.
Soběslav 25, 28, 31, 39, 56, 58, 62, 63, 66, 68, 79, 88, 95, 99, 100, 115, 118-120, 124, 128, 133, 137, 144, 148, 159, 162, 164, 166, 180, 245, 249, 255, 264, 265, 273, 275, 276, 286, 288-290, 314, 321, zapsána 268; farář 161, 230, 242, 288; kantor 238; rychtář 145; cech sladovnický 287, soukenický 322; solní sklad 77, 78; viz Lukovský, z Říčan.
ze Soběšína Prokop purkrabí na Dobronicích 56.
ze Sobětic Rytiř Henrich 113, na Velešíně 129, 133; Racek 100, 203, 224.
Sochorova vdova v Soběslavi 314.
Sochovička podd. v Beřkovcích 371.
Sokolík majetník statečku 101.
ze Solopisk Beneš na Pečkách 418, 422.
Sosnovec mladý 204, 245, 247.
Soudilka Lída v Kut. Hoře 435, 436.
ze Soutic viz Čabelický.
Sovkonis Mika purkmistr v Nymburce 499.
Spieldorf, Spyneldorf, Hřístě, ves u Polné 502.
Spranek místo na Moravě 540.
Srlín Jan úředník Rosenberský 9.
z Sstmonie (?) farář 126.
Stadice, keř pod léskou 14.
vom Stain Prokop, konšel v Kut. Hoře 395.
Stanice, Stanicz, ves neznámá u Č. Brodu 382, 383.
ze Stařečovic Artleb 509.
na Starovinickém, poloha v Kut. Hoře 421.
Starč ves, Starcz, na Moravě 515.
Statinice ves 373.
Steklíce ves u Podivína 543.
Steynperk les u Mor. Třebové 538.
Stodůlka poddaný ve Veselí 142.
Stoklasa rychtář ze Suchdol 4.
Stolařík vězeň 97.
Strakonice 70, 71, 92, 104, 112, 158, 183, 197, 219, 226, 243, 250, purkr. 113; ze S. 180, Strakonický 40, 254, 268, 282; viz z Michalovic, z Rabšteina.
Straková paní v Kutné Hoře 421.
Stráž u Třeboně 195, 200, 241, 295, panství 265; ze S., Strážský 256, 259; Jan 41; Jindř. 41, hofmistr 131, 146; Jiřík nejv. sudí 220; Václav 41.
Strážnice panství 268, 271, prodáno 271; ze S. Bedřich kněz postupuje statky komoře král. 373-376; viz z Kravař.
Střechevec věřitel 140.
Střela 218; na Bechyni 175; Jan z Vyklek 541; Střelová paní 248.
ze Strhařova Bohuslav 104; Mikuláš úředník 132.
Stříbrný Jan, konšel Praž. 467.
Stříbrský Svatek, konšel Praž. 487.
ze Střížkovic Jindřich 9.
Strkovské zboží 65, 67.
Strnad z Janovic Purkart 532, 533.
Stropnice místo 295.
Struniczer Michael 523.
Stružinecký mlýn u Tábora 119.
ze Strýčkovice viz Sele.
Studnice ves na Moravě 515.
z Stupadl (čti z Tupadl) Jošt 374.
Stupenský, muž 249.
Sturm z Kamenice Stibor 547.
Suchan posel 29; Matouš farář na Pisku a v Nymburce 326, 335, 361.
Suchdol (u Třeboně) 4, 46, 305, farář 3; viz Hrabaně.
Suchopal Pavel, pekař a konšel v Nov. Městě Praž. 459, 462, 467.
Suda pan 311.
Súdek 95, Súdкова 249.
ze Sukdola viz Kerunk.
Sukenhof dvůr u V. Mýta 523 až 525.
ze Sulejovic Jindřich 174; ze Sulevic Kerunk na Milešově 5; Kunát Kaplíř na Zbirohu 5; Mikuláš Kaplíř 174, na Wintberce 81, 82; Petr z Řelovic 5; Petr Kaplíř 174, na Winterberce 102, 160, 267, ze Sulejovic Václav 174.
ze Sulislavic viz Mican.
Sulišovský Martin 50-52.
Sulovice ves 373.
Suna ze Třeboně 59.
Sup poddaný z Milévska 79.
Supanovice (?) ves 52.
Sus poddaný z Netolic 258.
Sušice 200; ves na Moravě 538.
Svadba z Otradovic Jan na Zbraslavicích 417, 418, 422.
Svanov, psáno Swoyenow, ves na Moravě 534.
Swarcz, nyní Švarec, ves na Moravě 515.
Svatomír 85, 160, Petr 77, 100, z Milíkovice 122, a z Peršteince, purkrabí na Maidšteině 124.
Svatoš podd. z Všechrom 369.
ze Světlova viz ze Šternberka.
Svidnice ve Slez. 63; pivo 80.
ze Svinář Libovský Václav 424.
Svině z Hodčína Oneš 542.
Svinnice ves 377.
Sviny Trhové 36, 63, 84, 101, 108, 121, 136, 157, 201, 254, farář 206.
ze Svojšína Zmrzlíkové 35, 171, 197, 281, 560; Jan 194; Jaroslav 171, 172, 178, 179, 282, na Orlíce 152; Petr 42, mincmistr 402; Václav 13, 31, 43.

Swoyenow, nyní Svanov, ves v Moravě 534.
Svrovec les 262.

Š.

Šachotín (?) psáno Czazonia, ves u Polné 502.
Šafová paní v Kut. Hoře 420.
Šalmanovice v Budějovicích 60.
Šárka místo 41.
ze Šatavy viz Bolochovec.
Šaumburská paní 118.
Šebek Mach z Přitoky, vdova po něm Dorota, synové Duchek, Jan a Vít 425.
Šebířovský, Šebířovský, muž 245 až 248, Siebierovský 192.
Šelnberk 169; z Šelnberka Jan 282, kancléř 412, 414, 420; Jiřík 282.
z Šelndorffu Fridrich 321.
z Šenberku Valentin, opat Sedlecký a Skalický 413.
Šepletka Pešek ze Kšel 392.
Šerkovec poddaný z Jestřáb 152.
Šerkyně zločinec 91.
Šestiměstí, H. Lužice 66.
Šetele 64, Mikuláš lovcí 88.
Ševětín u Budějovic 283, farář 98, 99.
Šicové 216; Šic Volkér 219.
Šimon farář v Habru 325-328, 330, 331, 335, 338, 348, 355, 359; kněz z Nového Hradu 4; maturista kněz 149; podd. v Dřích 370; konšel Nov. M. Praž. 479.
Šipař Jan v Soběslavi 150.
nad Šipčím, poloha u Kut. Hory 411.
Šípec Matěj podd. v Hlavni 370.
Šípkova zahrada v Sedlci 410.
Šitka Jan, konšel Nového Města Praž. 440, 442, 446, 449, 452, 453, 457.
Škvorecký, služebník Rosenberský 187.
Šlik Kašpar kancléř 7; Mates 15; Šebastian hrabě 325.
Štáva poddaný z Předboře 275, 276.
Štávek Jan kněz 153.

Štěch poddaný 264.
Šteffan, muž 249.
Štefl soused v Soběslavi 287.
Štěkeň viz z Řičan.
z Štěkře viz Volkér.
Štelcar švec 236.
Štěpán falckrabě při Rýně a věv. Bavorský 531.
Štěpán Bohuslav z Olešnice 147.
Štěpán barvíř pláten a konšel Nov. Města Praž. 487; farář v Soběslavi 230, 231; kovář v Neuměřicích 373, 376; mistr 206; podd. v Dřích 370, ve Kbele 373; sedlák 160; služebník 179.
Štěpánov vyplacen 37; farář 56, 57, 318, 319, rektor Mathias 357.
Štěpánovec viz z Vrtby.
Štěrbá forman 59; Matěj, úředník u desk zemských 120.
z Šternberka 229, 493; Albert ze Světlova 530; Aleš 372, Holický 50, 53; Jan hejtman Morav. 189, na Bechyni, purkr. Karlšteinský 317, 320; Lidmila na Zelené Hoře 314, 315; Majdalena 314; Oldřich z Holic 522; Perchta 153, 154; Petr 26, 257, 267, 268, 274, 275, 280, Holický 283; Smil z Holic 522; Vilém ze Zlína 511; Zdeněk 26, 120, 121, 130, 142, 154, 163, 183-185, 190, 196, 200, 207-209, 216, 217, 221, 225, 234, 236-238, 245, 255, 258, 267, 369, 371, z Konopiště 14, na Zel. Hoře 167, 168, Konopišťský, nejv. purkr. 122, 126, sudí dvorský 389; Zdeslav 262, 272, 273.
Štětín ze Ždánic, Sezetyn de Sezdanciz, vládka moravský 511.
Štětinský věv. Kazimír 391.
z Štířina (psáno Čtiřina) Havel 542.
Štítný purkrabě Jan 3, 4.
Štítný 35, 88, 148, 149, 218, Jan 28, 30, 31.
Štmelinský z Neprochov Jan, purkr. Zvíkovský 206-318, 220-226, 228-230, 250, Čmelinský z Neprehu 199, 218.

Šukan poddaný z Bílan 420.
z Šumbarka Aleš 41, a z Firšensteinu 16.
Šváb Jan šepmistr v Kut. Hoře 394.
Švagr Jan podd. v Dřích 370.
ze Švamberka, Švamberg 257, 289, 322; Bohuslav 267, nejv. hofmistr, hejtman kraje Plzeň. 255, 257-261; Jan mistr na Strakonickách 267, 281; Kristofor na Zvíkově 321; Hynek Krušina hejtm. kraje Cheb. 35, 36; viz Tiavák.
Švarec, psáno Swarcz, ves na Moravě 515.
Švehla posel 247.
Švihov 257, 284; ze Š. viz z Řisenberka.
Švík poddaný z Chlumu 305; Václav z Loukonos, úředník na Hluboké 309, Švítek 310.

T.

Tábor Petřík služebník 75.
Tábor město 9, 17, 52, 55, 56, 65 67, 74, 89, 106, 107, 110, 112, 114, 115, 144, 161, 166, 206, 214, 237, 279, 289, 290, 307, Hora 25, 26, 39, Hradiště 10, 49, 50, 51, 77, 107; jmění 119; rychtářství 65, 66; solní sklad 77, 78; Táboři 7, 13.
Táborka, pěši 72.
Tachov viz z Gutšteina.
z Talmberka Mikuláš 44, 45.
Tangermünde město 513, 514.
Tarthausova vdova v Soběslavi 314.
Tata město v Uhřích 6, 7.
Tatrmán Jan, konšel v N. Městě Praž. 461, 476, 477.
von Taust (z Domažlic) Elbel 395.
Teicher Mertein, konšel v Kutné Hoře 396.
Telč 28-31, 34, 51, 53, 58, 59, 245; Telecký 27.
Tele z Dašic Jan v Babíně 541.
Tentyl Jan, konšel Vys. Mýta 523.
Teplice město 13.
Těšínský vévoda 496, 517, 518, Přemysl 387, 389, 391.

Tetaur 138, 176, 180, 181, 187, Vilém 183, hejtman Rosenberský 199, 208.
Tětlík z Jilovice, rychtář z Lipnice 147.
Tetřívěk služebník 206, 207.
Theodericus Damerowensis písař v kanc. král. (1374) 510; de Praga v kanceláři markr. Jošta 531, 539.
Tiavák Václav (ze Švamberka) 117.
Tintěra postříhač v Soběslavi 276.
z Tismic 391; Lutold a syn jeho Rošek 392; viz Vrbík.
Tloskovec pan 58, 59.
Tobiáš poddaný z Netolic 258.
Tocha Jan, konšel Praž. 487.
Točník hrad 551-553.
z Todně Jan 231; Litvín hejtm. na Třeboni 285; Matěj 83, 118.
Tomáš kanovn. kostela Praž. 282; kněz 343, 344, 355, na Lipnici 337; pan 271.
Tomášek, syn Benešův pasířův, konšel Nov. Města Praž. 464, 471; purkmistr v Kolíně 400; sladovník a konšel v Nov. M. Praž. 471.
Tomec řezník v Sedlčanech 244, 245.
Tomek 93, 96; písař Rosenberský 139; viz ze Slušovic.
Tomeš z Tábora 290.
de Tost Paulus registrator 546.
Tovačov viz z Cimburka.
Tovarka, muž v J. Hradci 121.
Tožice 136, 137; z T. 37.
Trčka 192, 245-248, Burian 63, z Lípy a z Lipnice, nejv. písař 132; Jan 314; Mikuláš st. 321.
Třebachovice v Slansku, nyní Třebichovice 369, 374, 376; z T. Hynek 549.
z Třebestovic viz Kratař.
Třebíč 257.
Třebíz u Slaného 374.
z Třebomyslic Jan 154; Václav hejtman na Soběslavi 279.
Třeboň 6, 12, 42, 46, 48, 59, 64, 69, 72, 73, 76, 90, 95, 97, 104, 118, 121, 124, 125, Archiv Český XIV.

128, 129, 139, 146, 147, 159, 160, 189, 227, 238, 259, 288, 290; archiv 1; bláto u města 4; hejtman 8, 195; klášter 2, 121, 162, 163, 228, 282, 283, 317, 318, kněží 16; mýto 305; panství 265; pivo 240, 241; rychtář Jan 3; soukenníci 84; špitál 295; úřad 73, 106; viz Bolochovec, Cinišpan, z Kamenice, Klaric, z Rosenberka, z Todně, z Úsuší.
Třebová Mor. dána Erhartovi z Kunštat 520, 536; Stará 538; viz z Kunštat.
Třebovarov ves na Moravě 538.
Třebovel ves u Koutimě 413.
z Třebeska Bavorovský Jan, úředník králové u desk zem. 423.
Trefan Jan, konšel Praž. 474.
Třemešné místo 55, 65, 107.
z Třenovic a z Lešan Milota 374.
Trestné ves na Moravě 515.
Tři Dvory u Kolína 413; ke Žlebům 497; viz z Votína.
Trkovský, muž 132.
Trnov, nyní Trnavka, u Přelouče 396.
z Trnové Jan hejtman Třeboňský 272.
Troraych pěší 264.
Trubken curia, neznámý dvůr u Žlebův 497.
z Truženic viz Lukovský.
Tryzna, osoba 98.
z Tuchoraz Petr 406.
z Tuchoraze Daniel, konšel Nov. Města Praž. 459, 462, 464, 466.
Tučapy u Soběslavě 145; z T. Tučap 235; Václav hejtman na Soběslavi 289, 291.
Tůma z Milévska 80; poddaný z Potalova 90; Tůmův Jan z Medvědice 39.
z Tuněchod Vítek 541.
Tunkl z Brnička Jindřich mincmistr 424.
z Tupadl (psáno z Stupadl) Jošt 374.
Turek Tomeš, písař na Hodoníně 292.
z Turgova Jan 507; Páta z Hradiště 529, 530; Vilém 529.

Tůšek osoba 138.
Tvarnožek muž 121.
z Tvořišovic Ješek 558.
Týn nad Vltavou 164, 183, 187; Týnský pán 76, 206, 207; Jan 214; Jindřich 89; viz Čabelický.
Týnec nad Labem zapsán 407.
Týnec tvrz a městečko v Moravě 521.
Týnecký ves v Plzensku 371, 374; Německý 377.
Týnecký Jindřich 379.
Týniště místo 376.
Týništková vdova 376.

U.

Ubiczow, nyní Obectov, ves na Moravě 534.
Údanek, psáno Undankt, ves na Moravě 538.
z Údimě Ondřej, purkr. Zvíkovský 173, 175, 177, 179-184, z Údině 130, 160, 162, Údinický 171.
Údraž ves 184.
Úhelnice v Boleslavsku 372.
z Uherska Petr 541.
Úhonice ves 377.
Uhry 272, kraj 271.
Újezd 236; 309, 310; u Loun 375; 377; Zlámáný na Moravě 530.
z Újezda Ondráček, konšel Praž. 440.
Újezdec 309, 310, 368; u Karlšteina 372, 375; u Kolína 375; v Kouřimsku 373, 376; ve Vltavsku 369, 376, 377.
Ulice, Ditrisdorf, ves u M. Třebové 538.
Uničov, Newstat, město na Moravě 553, 554.
Unka otec nebožce Prokopův 87.
Uohrazená Německá, nyní Ohrazení 195.
Uosek viz Osek.
Upatovice čti Opatovice 284.
Urban mýtný 305, 306.
Ústí nad Labem 377.
z Ústí Jan 7, 41, 42.
z Úsuší Hynek Valovský 292,

293, 308; Jarohněv hejtman na Třeboni 69, 73, 76, 84, 87-90, 97-99, 113, 118, 119, 121, 124, 128, 129, 133, 135, 139, 144, 146, 147, 163, 172, 173, 175, 177, 182, 191-193, 201, 202, 205, 215-217, 220, 222, 224, 225, 228, 229, 231 až 233, 235-237, 240, 242 až 253; jen Jarohněv 81, 109, 123, 161, 164, 167, 169, 175, 185, 239, 242, 243, mrtev 253, 256, znak jeho 64.
z Úsova Matiaš písař Třeboňský 60, 68, 69, 95, z Úsova 73; manželka Gertruda 159.
Útěchov, psáno Vtyechow, ves u Mor. Třebové 538.
z Úvalu viz Papák.

V i W.

Vácha poddaný z Kramolína 147.
Václav II. král Český 396.
Václav IV. král Český 85, 137, 392-394, 400, 435, 441, 445, 514-518, 526, 532, 533, 549-553, 556-558, jedná o spolek s markr. Joštem 545, 546.
Václav kanovník Pražský 394; (Králek z Buřenic) patriarcha Antiochenský, kancléř 546.
Václav de Slana, farář Knínský 23.
Václav farář Benešovský 95; farář v Lomnici 119; z Hrobky měšťan v Praze 22, 23; kantor Sedlecký 490; kněz z kláštera Vilémovského 334; kožišník a konšel Pražský 458, 462; písař 71, 226, 243, 244, 252; poddaný z Chrástán 413; podd. ze Všechrom 369; rektor a kněz sektářský 360, 361, 363, 365-367; rychtář v Hlavní 370, v Kozlech 371; soukenník a konšel Praž. 464, 484.
Václavův Jaroušek svědek 18.
Vačkář Havel v Kut. Hoře 420.
Vajce pan 272, 276, 277.
Vajdovský pan 41.
Vajpovský služebník 174, 180, Vejnovský 189, Výpovský 180, 181, 185.

Val u Třeboně 220.
z Waldeka Petr 378.
z Waldšteina Zdeněk 12, 37, 38, 46, 47, 54.
Valeč viz z Vřesovic.
z Valečova Václav podkomoří 101.
Valéšek mlynář 91.
Walger Jan, konšel Vys. Mýta 523.
Valovský viz z Úsuší.
Walsecká paní 58.
z Walsiee Reinprecht 107; z Volší Wolfgang 108.
z Valtrub viz z Veltrub.
Váňa podd. z Třebovle 413.
Vanček rybář v Kozlech 371.
Vandrovce rychtář 109.
Vaněk kněz sektářský 326; písař panský 42; podd. v Chvatlině 373, v Dříchách 370, z Lisolaj 375, řezník v Třeboni 251.
Varlejš 217.
Varobyly ves v Boleslavsku 374.
z Wartenberka a z Děčína Beneš 502; Čeněk 2, 4, 89, 119, 120, 529, paní Čenková 118, purkrabina Pražská 109; Jan Děčinský 377; Jan z Veselí 495, Ješek 496, purkr. Praž. 391, komorník král. Českého 502; Ješek na Děčíně, de Titzin 502; Vaněk z Veselí číšník 502.
Wasserburk v Bavořích 297.
Váva Nacek z Domaslavic 547.
Vávra podd. ze Sedlčan 11-13, 35; konšel Praž. 474.
Vdava Jan havíř 420.
Weinberg místo v Rakousích 109.
z Weitmile Beneš, purkrabí na Karlštejně, mincmistr na Hor. Kutných 271; Vlachník 518, 526; Waitmilnar 168.
Velehrad, klášter 507.
Velek podd. v Dříchách 370; pěší 70; služebník 189.
Velešín u Krumlova 100, 128, 153, 154, 243; viz ze Sobětic.
Velík služebník 16.
Veliká, ves u Zvíkova 98.
Velišské panství 493, hrad zapsán 495.

z Veltrub Burian 425-428, 431, 432, 435, Burger z Valtrub 429, Valtrubský 430.
Velvar Jan, konšel v Nov. Městě Praž. 439, Velvarský 489.
Verš Petr služebník 141.
de Wesalia Henricus písař 503.
Vesce ves u Budějovic 279.
z Vesce Beneš 117; Jan písař Zvíkovský 68, 69, 77, 87, 88; viz Smetana.
Veselí nad Lužnicí 142, 147, 148, 150, 153, 236, 294, 296, 298 až 304, 308.
z Veselí viz z Wartenberka.
Veseličko ves na Moravě 534.
Vethouia, Bítov, viz z Lichtenburka.
z Větrní Jiřík purkrabí na Krumlově 157; viz Višně.
Weydner Kunrád, konšel v Nymburce 499.
Weyzprot, Beyzprot barvíř v K. Hoře 421.
Věžnice ves u Polné 502.
Vichr muž 107.
Videk věřitel 215.
Videň 38, 61, 70, 297, sněm 13, 35, soud papežský 558, učení 282.
Vidlák Kuneš 204, 208, 215; Odolen 106.
Widman Pavel 72.
Vidov tvrz 37, 229, 285; viz ze Ždánic.
Wiethopf muž 99.
Viktorin kníže (Minsterberský) 173.
Vilém šafář Rosenberský 61.
Vilémov u Čáslavě 325, 326, 359, klášter 326, 334, 355.
z Vilhartic Bušek hofmistr 387.
Wilman Václav, konšel v Kutné Hoře 394.
Wilštejn hrad 8.
Vincenc písař na Třeboni 285, 286, 288, 292, 294, 296, 298, 305, 307.
Winterberk, Vimperk 174, 288; z W. 92; viz ze Sulejovic.
Vír, Wyr, ves u Kunštatu 515.
Wirtemberský kníže 13.
Višiek Havel podd. v Hlavní 370.

- Viškáv, ves Výškov u Postolopr 378.
 Višně z Větrní Matěj úředník Rožmberský 9, 22; Petr purkr. na Krumlově 115, 116, 122, 124, 127.
 Vít konšel v Praze 479, 481, postřiháč v Třeboni 285.
 Vitek konšel v Sedlčanech 15.
 Vitha viz ze Rzávého.
 Vitin ves u Budějovic 97, 98.
 Witmberk, Wittenberg v Němcích 325.
 Vitoraz 63, 120, 121, purkrabě 199, 202.
 Vitunovský viz Hron.
 Viza Jan lovčí z Třeboně 254, 265.
 ze Vklíčan Duchek, konšel Nov. Města Praž. 464.
 Vlach 164, 173, 196.
 Vlachník viz z Weitmile.
 Vlasy, kněží podobojí 357.
 Vladislav II. král Český 213, 238, 278, 282, 381, 411, 412, 414, 416, 419, 422-424, 435, 483, 494, zve k svému korunování 203.
 Vlasák věřitel 37.
 Vlasatý Šimek 179.
 Vlastiboř ves u Soběslavě 241.
 Vlášek z Milešovic Václav, purkrabí na Helfenburce 35, 188.
 Vlašim u Benešova 115, 161, 248, 258, 335, 338, 344; z V. 529, 530.
 Vlček Jindřich řezník a konšel Praž. 481; v Slatině 508.
 Vlhavy v Budějovicích 73, 106, 122.
 Vlhovice ves 375.
 z Vlkanova viz Hrabaně.
 Vlkovice u Třeboně 283.
 z Vlkovic Jan 196, purkr. na Rosenberce 263, 264; Vlkický 254.
 Vlodek kníže z Velikého Hlohova 72.
 Vltavský kraj 316.
 Vnouček 65; Petr v Táboře 107.
 Vočko Václav, minciř v Kutné Hoře 432-434.
 Voda viz Kamenná.
 Vodička Martin kněz v Habru 330, 333, 335; podd. z Netolic 258.
 Vodňany město 96.
 Vodolice ves 371.
 Vogelhaus statek u Třeboně 41, 42.
 Vohyzda služebník 274.
 z Vojkova Petr 209, Vojkovský 206-208, 210, 212, 215, 221, 222, 224.
 z Vojslavic, Vojslavský 236, na Zahrádce 248; Jan 245-247, 411, na Kamení 240; Prokop purkr. Hradecký 153.
 Vokáše Jan v Soběslavi 78.
 Voldřich (z Rosenberka?) pan 282.
 Wolf řezník v Krumlově 252; Jan konšel v Praze 440.
 Volkér Olbram z Štětky 278; viz Šic.
 z Volší viz z Walsec.
 Volyně městečko 191.
 Vorlík, archiv zámecký 1.
 z Votína Jan Třídvorský na Třech Dvořích 413.
 z Vrabí Vaněk 372.
 z Vrackova Přibíček 155.
 z Vracova Přibík, šísmistr Rosenberský 94, 95, 100.
 Vranov 184; z Vranova 47; Zdebor 153.
 Vratislav ve Slezsku, Bresslaw 59, 64, 94, 102, 387, 389, 554, archiv 493, 494, biskup 113; viz z Rosenberka.
 z Vratíšova viz Houska.
 Vrato ves u Budějovic 279.
 Vrba Česká a Německá, vsi u Budějovic 279.
 Vrbík z Tismice 406.
 Vrbka ves 378.
 Vrchota Oldřich z Janovic 249; Otík Vrchotický 184; Šteffan 248.
 Vřesce u Chýnova 9.
 z Vřesovic Jakub 10, 11, 13, 15, 40, 41, ze Žlutic Jakoubek, Zlaticz 375, hejtman kraje Litoměřického 14, na Valči, podnikomoř 319; srv. Žlutický.
 z Vrtby Hroznata 281, z Vrtba na Podvini 423; Štěpánovec 171.
 Vschodecký viz ze Vzhodce.
 Vssajebichy (?) ves u Slaného 375.
 Vstíř ves 374.
 ze Všechlap Pešek 529.
 Všechromy v Kouřimsku 369.
 Všeřady ves a dvůr 528, 529.
 Všesoky (?) psáno Wssesocch 376.
 Všetrapy ves u Podivína 543.
 Vtychow viz Útěchov.
 Výdělek podd. na Újezdci 373.
 z Vydrů Albrecht 22; viz Fifka.
 Vykér vládka 169.
 z Vyklek viz Střela.
 Výpovský viz Vajpovský.
 Wyr, čtí Vír ves u Kunštatu 515.
 Výrek pan na Soběslavi 194, 234.
 Vyskerský Jan bratr 365.
 de Wysslin (z Myšlína?) 392.
 Vyšehrad Pavel, konšel Nového Města Praž. 476.
 Vyšehrad Uherský 221.
 Výšek Vilém, konšel Star. Města Praž. 487; Višiek Havel 370.
 Vyšemír služebník 266.
 Výškov na Moravě 325; u Postolopr 378.
 z Vyšova Petr 526.
 Vyšší Brod, klášter 111, kněz 145.
 Vyžek z Tábora 115.
 Vyzovice, Smilham na Moravě, klášter 493, 506, 550, 551.
 ze Vzhodce, Vschodce, de Gradu Jan konšel Praž. 459, 471, 477, Vschodecký 458, 464, 466, 467, 476, 479.

Z.

- ze Zábok Litmír, místopurkrabí na Zvíkově 217, 222.
 Zábřovice, klášter 507.
 Zachařů Petr, kožíšník a konšel Nov. Města Praž. 467.
 Záhonec vězeň 190.
 Zahořany městečko 221; ves 377.
 Záhoří les u Zubrnice 377; ves u Týna nad Vltavou 187.
 Záhorka ze Záhoří 174.
 Zahrádka 197, 245, 247, 331;

ze Z. viz Brus, Hořepník, Voj-slavský.
 Zajíc Matěj, konšel Praž. 440.
 Zajícové páni, viz z Hasenburka.
 Zajíček Jan, konšel Star. Města Praž. 487; Sigmund 10.
 Zalešany ves 382, 383.
 Zaliny, Zaliné u Lišova 274.
 Zalužany viz Běšín, Čapek.
 Zafičany ves u Žlebův 497.
 ze Zásady Ješek Čúch 517; Ješkové čtyři bratři a Hereš, též Pešek Ocas 518; viz Čouchové.
 Zayff místo u Mor. Třebové 538.
 Zbaňov ves 377.
 Zbiny ves u Bezděze 372.
 Zbiroh viz Kaplír.
 Zbraslav 376, klášter 411, 412.
 Zbraslavice viz Svadba.
 Zbyněk rychtář v Miličíně 72.
 Zdebor viz z Kozího.
 Zdena paní 86.
 Zdeněk 131; služebník Hynka ze Švamberka 36; viz z Šternberka.
 Zdeslav Buzkův hofrychtář věnných měst (1389) 523.
 Zdislav v Roudnici (1454) 373.
 Zehuby, psáno Sehuby, ves u Žlebů 497.
 Zelená Hora 167, 230; viz z Šternberka.
 ze Zesdanicz Sczetyn, čti Ščetín ze Ždánic 511.
 Zhořelec viz Jan.
 Ziga muž 264.
 Zíka krejčí v Třeboni 195.
 Zikmund vězeň 236; z Řepína kněz v Praze 330, 334, 335.
 Zinda vězeň 168.
 Zlaticz viz z Vřesovic.
 de Zlína viz z Šternberka.
 Zmrzlíkové viz ze Svojšína.
 Znata viz ze Skuhrova.

Znojmo 196, 527, 553, 554, počet 556, klášter sv. Kláry 507.
 Zpěvák věřitel 91, 94, 115, 116, 164.
 Zrutský (Zručský) Matouš 375.
 Zub 61; z Doubravice Hynek 151; Zubová Hynková 197; viz z Landšteina.
 Zubří na Moravě 515.
 Zubrnice ves 377.
 Zuntova vinice v Sedlci 410.
 Zvěřinský biskup Albert 389.
 Zvíkov hrad 12, 50, 68, 72, 75 až 77, 112, 133, 138, 139, 159, 194, 200, 239, 248, 254, postoupen 5; panství 9; purkrabě 13, 16, 35, 43, 45, 55, 61, 67, 70-1, 81, 118, 119, 140, 152, 154, 158-160, 163-165, 191, úředníci 74, 161, 174, 175; viz z Buzic, z Hodějova, Mníšek, z Petrovic, ze Rzávého, Sigmund, Smrčka, Štemelinský, z Švamberka, z Údimě, z Vesce, ze Zábohří.
 ze Zvířetec Hašek, mistr komory královské 387, 389, 391.
 Zypotyň viz Žipotín.

Ž.

Žabka Jiří 435.
 Žabokliky ves v Žatecku 372.
 Žák Petr v Soběslavi 78.
 Žakavec věřitel 105, 106, 118.
 Žamberk, rychta 547.
 Žampach v Hradecku 508; z Ž. Jan na Náchodě 51.
 Žampach vězeň 168.
 Žár místo 245.
 Žatec 190, 369, 374, 376, boje (1448) 41; kraj 495, 496.
 Žatecký Václav, konšel Praž. 489.
 ze Ždánic Markéta u Vidově 136, 137; Ščetín, psáno Sczetyn de Zesdanicz 511.
 Žďar, klášter 493, 507.
 Žebrák hrad 545, Betler 546.
 Žehrovice ves v Plzensku 373.
 z Žehušic Vítek 505; viz z Nestajova.
 Žejbot Václav měšťan z Kouřimě 405.
 Želeč viz Předbor, z Radešína.
 z Želenic Heřman 184.
 Želud Klement purkm. Praž. 479.
 z Žeravic viz Kužel.
 Žibřid 109; z Mostku 154, 155, Příbík z Mostkův 113, 133.
 Žibřidovice ves 332.
 Židkovský dvůr u Třeboně 218.
 z Židlochovic Heník 37.
 ze Žihobec Smil 18-21, 32-34.
 Žimunticko u Týna nad Vltavou 197; Žimontický pan 165; ze Žimuntic Jan, Sigmundička z Kraselova 210.
 Žipotín, psáno Zypotyň, ves u Mor. Třebové 538.
 Žišov u Veselí n. Lužn. 295.
 Žitonice, Žitenice ves v Litoměřicku 375.
 Žiž Jan konšel Star. Města Praž. 487, 492.
 Žižice ves 374.
 Žižilice v Hradecku 376, Žiželice 377.
 Žižka vojevůdce 332.
 Žleby 114, hrad a město 497; ze Ž. Anežka a Hynek 497, 498; Ješek v Čáňkovicích 374; viz Hlaváč.
 Žlutice v Loketsku 14, 15, 40, 41; viz z Vřesovic.
 Žlutický Jakub, konšel Star. M. Praž. 474.
 Županovice (?) psáno Supanovice 52.

Rejstřík věcný.

- Administrator pod obojí Havel
Cahera (1525) 326.
- Arcibiskup Pražský 407, 408,
statky 406, písař jeho akt
558;
— Zbyněk z Hasenburka (1406)
547.
- Arcikomorník Římské říše Jošt
markr. Branibor. (1398) 538.
- Asa = asi 214.
- Axamit 58.
- Barvíři, coloratores 465, 492.
- Berčí, výběrčí 111.
- Berně 506, 515, 529, vyhlašo-
vána 72, dlužná 316, klášterská
80, 85, 392, korunovací 388,
královská 407, na panstvích
259, zemská 405, klášterům
odpouštěna 392-394, 426, 433.
- Berník zemský 316.
- Biskup farářem v Čes. Budějo-
vicích 25; biskupové u sektářů
volení tajně 360, 361.
- Blány pro ženu 49.
- Bláto u Třeboně 4.
- Boží muky 4.
- Břečka pivní 468, 469.
- Břízda: sedlo má býti dekováno
bříezdů 460 čl. 3.
- Bulla zlatá 394.
- Bursněř v klášteře 398.
- Caichování suken 449.
- Cech viz Remesla.
- Cedule vyřezaná 427, 428, 432.
- Cesta volná 501.
- Chléb jaký se má péci a jak drahý
442, 444.
- Chody u soukenníkův 456.
- Ciky u soukenníka: dvanácti ci-
kuov jinak těžení 456.
- Citrín, kámen 482.
- Cizoložníci netrpění v cechu 491.
- Clo, mýto 47, 48, 254, 502, 515,
519, 538, koňské 510, mostní
522, na trhu obilním 442;
projeto 36, 63, 74, 75, 102,
305, prominuto 382, umenšeno
městům 485; u řeky Moravy
522.
- Cúda Olomoucká (1398) 539, 540.
- Cudarii 497.
- Čarodějné ženy 307.
- Čebry ryb, džbery, 80, 89, 94.
- Čeleď farní 56.
- Číšník dvoru král. Boček z Po-
děbrad (1353) 498;
— království Česk. Vaněk z Ve-
selí a z Wartenberka (1356)
502.
- Damašek 45, 58.
- Dary úředníkům 146.
- Dědictví děleno 80.
- Dělnice, verštat 462.
- Desátky kněžské zadržené 57;
osaďní 4; rybné kněžím 3.
- Desetinná offéra 57.
- Desky zemské v Čechách 67, 508,
511, 542, 549, 550, 552, úřad
437; na Moravě 539, 540,
541, 544, 552.
- Deveř, svat, 8.
- Diamant 482.
- Dílnost a nedílnost bratří 13,
227, syn neoddělený 549.
- Dlužníku řemeslníkovu nesmí ře-
řemeslník druhý dělati 451,
454, 486.
- Dobytěk uherský do Čech 251;
vepřový 253.
- Domovník 106.
- Donace na mše zádušní 411.
- Dražlink vína 27, 63, 209.
- Dřevo u zbrojnošů 187.
- Droždí po spilání piva 469.
- Drva k palivu do Prahy 118.
- Duchovní osoby se vylučují z da-
rování statku 551, 552; du-
chovenské statky 73, postou-
peny komoře královské 368 až
379; viz Kněží.
- Dvůr svobodný 218; dvoriště 57.
- Erkěr, arkýř 79.
- Femberk u hrncířů: aby dílo ne-
bylo dáváno na femberk 485.
- Fentování pro nezaplacený úrok
398.
- Fišmistr v Jindř. Hradci Babka
136, 245; Rosenberský Přibík
z Kolenec 104, 128, magister
piscinarum 89, 94, 95, 100;
Slepička 239.
- Frajunk, asyl, útočiště ve Vidově
137.
- Frej: na freji osočiti 143.
- Fudr vína 141.
- Funty při počítání peněz 145.
- Glejt 15, 21, 22, 45, porušen 24.
- Hamerníci 144, 145.
- Hanění 276, 277; hanění ře-
mesla se pokutuje 444, 453,
461, 488, 491.
- Havíři, Hawere 400, 401.
- Hejtman království Česk. Bohusl.
ze Švamberka (1477) 260;
— Jan z Janovic (1495) 275;
— Petr z Rosenberka (1495) 275.
- Hejtman markr. Moravského Jan
ze Šternberka (1469) 189.
- Hejtman Slezský Jindřich z Ro-
senberka (1454-1457) 65, 66;
— Jan z Rosenberka (1457) 71.
- Hejtman Lucemburský Páta z Ča-
stolovic (1384) 515-517.

- Hejtman Lužický Půta z Častolovic (1374) 510, (1377) 513, (1395) 532.
- Hejtmané krajští 14, 257-261.
- Hlava, vražda i pokuta za ni 385, 522.
- Hofmistr dvora císa. nebo královského (1355) 501; (1361) 504; (1374) 510;
- Burchard purkr. Magdeburský (1358) 387;
- Jan Krušina z Lichtenburka (1405) 546;
- Jan z Hradce (1413) 402;
- Emerich de Marchaly (1437) 7.
- Hofmistr nejvyšší království Českého (1455) 65;
- Jindřich ze Stráže (1463) 131, (1465) 146;
- Bohuslav ze Švamberka (1476) 255, 257-261.
- Hofrychtér věnných měst Zdeslav (1389) 523.
- Hokyně 443, 454; hokynnici 454.
- Holdy 97, 193-196; registra holdovní 216.
- Holstry 438.
- Hony 420, 425, 427.
- Hospodáři (mistři) u řemesel 442, 443.
- Hosté kdy směji voziti zboží do cizího města na trh 442, 443, 454, 475, 488, 490.
- Hostění 387.
- Hotovost vojenská 116, 117.
- Housky nesmějí pekaři roznášeti po hospodách 443.
- Hra o peníze v cechu se zapovídá 461, 468, v karty též 488, 491, v kostky 164, 468, 484, 488, 491.
- Hříchové největší 346, 352.
- Hrnčířského cechu artikule 483 až 487.
- Hudba krčemní 330.
- Hůživice 473.
- Jagermester nejv. král. Českého Jindřich z Kunštatu a z Jevišovic (1460) 102.
- Jarmarky 238, 439, 445, 453, 461, 475, 485, 487-490, 492, losování o místa 488, 490.
- Jehlářský cech 466.
- Jelení rohy u sedla 460.
- Jestřábi 268, vybírání z hnízda 9.
- Jircháři 463, 465.
- Jitra, planiny najaté 293.
- Kabátů všelijaké druhy 441, 445, 457, 458.
- Kabátníci 441, 445, artikule cechovní 457.
- Kachle do kamen 486.
- Kacíři 255.
- Kalich kusem mistrovským u zlatníkův 481, 483.
- Kámen, nemoc 159, 228.
- Kamení drahé 481, 482.
- Kammermeister viz Mistři komory.
- Kancléř král. (1348) 495; (1363) 507;
- Děřich bisk. Mindenský, probošt Vyšehrad. (1360) 389;
- Jan bisk. Litomyšlský (1360) 391;
- Lamprecht biskup Bamberký (1384) 516;
- Albrecht arcib. Magdeburský (1395) 532;
- Václav (Králik) patriarcha Antiochenský (1405) 546;
- Jiří bisk. Pasovský (1422) 407;
- Prokop z Rabšteina (1455) 65, 66;
- Jan z Šelnberka (1481) 412, (1492) 414, (1501) 420;
- Jan Pflug z Rabšteina (1534) 435.
- Kancléř Rosenberský Jan Kaplicar (1466) 154.
- Kárnici, vozkové 214, 247, 248; káry, vozky 111.
- Kat, mistr popravní 162, 233, 234, 238.
- Kdulná letkvař 297.
- Kláda, trest 143.
- Klášteř založení 381; kláštery přijímají šlechticům 2, obdařeny výsadami 382-391, 506, 507, 550.
- Klenoty cechův 447; kované a lité 482; klenoty kradené nesmí zlatník kupovati 482.
- Kloboučky z lázně 480.
- Kloboučnického cechu artikule 452, 466, 487-492.
- Klobouky rozličného druhu 487 až 491; vyvážené do ciziny prohlízejí dříve přísední mistři 489, 491.
- Knapi, tovaryši 456.
- Kněží luteranští nepořádní 332, podobojí 101; malíři 475; sběhlí 156; stížnost farářova 56-7.
- Knihy 46, 48, 49, v klášterích 382; pamětní města Prahy 437.
- Kobyli pole, Cobilfelt 384.
- Kokot, kohout k zápasu 27.
- Koláč 180.
- Koláčníci 425, 428, 435.
- Koleda v hody 480.
- Kolomast 454.
- Komora král. 482, 553-555; markrabství Morav. 506.
- Komorník nejv. království Českého Ješek z Wartenberka a z Veselí (1356) 502;
- Boček z Kunštatu (1375) 511;
- Jindřich z Michalovic (1463) 131, (1465) 146;
- Jan z Rosenberka (1469) 167, 171, 172, (1470) 192.
- Komorník panský 280.
- Komorník nejv. cudy Brněnské Vil. z Pernšteina (1484) 269, 270;
- desk a soudu zem. v Olomouci Procek z Kunštatu (1455) 63.
- Kompaktata 460, 464, 472, 476, 481.
- Koně pro panské služebníky 63, 64; ukradené 121; kůň se znamením uherským 103.
- Kopí kde se prodávají v Praze 471.
- Korouhve cechovní 469, hrnčířské 486, pilařů 472, 473; městské 474.
- Kortyny 475.
- Kostely opravovány 275; opevněny 218; kostelníci 119, po-
brali knězi ofěru 4.
- Kotce ku prodávání chleba 443, 444.
- Kotečnice domácí, pokrm jestřábů 268.

- Kovářského cechu artikule 449 až 451.
Kovářství 386.
Koželuzi 458, 459, 463, 465, 466.
Kožišníci 462.
Krahujci k lovu 252, 264.
Krámné věci 217.
Kraplování 456.
Krasa, výrobek sedlářský 438.
Kráva woldanská 182.
Krejčí 445.
Kryky 438; krykové řemení 447.
Kšaft, moc k němu 497, 514, 517, 551; pozdější ruší první 135.
Kupce odluzovati zapovídáno 458, 461, 472.
Kury 253, cena 267; žaludní 267.
Kůže Benátská 460; bobrová 452.
Kvasy šlechtý 220.
Kynštart, maď. kincstartó, pokladník 282.
Lajtrování 456.
Láka (láhev) s prachem 155; s vínem 45, 80.
Landfrid 513, 514.
Lazebnického cechu artikule 479 až 481.
Lázně v městech 394-396, zádušní 480.
Lednice 415.
Lékaři 257, vyhlášení 42, 43, v Praze 100; lékařství 358; léky 297.
Les, dříví 191; cena lesův 89.
Letníky 147.
Ležení pro dluhy 129, 134, 418, 530, 532, 541, 542, 559, formule 494.
List cechovní 287; dlužní 535; klejtovní 56; oddavací 485; odpovědný 51, 83, 174; přímírní, průměrní 13, 43; rozhrěšený 23; trhový 540, 541; výsadní 429-431; zachování u cechův 443, 447, 450, 452, 454, 455, 457, 460, 468, 472, 475, 476, 478, 481, 483, 484, 487, 490.
Lovci Rosenberský 15, 88.
Loviště na Labi 374.
Lozunka 127, 506, 553, 555, 556, městské 474; lozunkéři 127.
Lukův druh a cena 460, 462; lukaři 462.
Luštěniny 442, 464.
Lyčence 454.
Majestáty 402, 416, 417, s kontrastigillem 510, 514, 516, 518, řemeslům 465, 471.
Malířského cechu artikule 474 až 476.
Manství 512, 513, 515, 516, 519, 538, 539, 552; vsi manské 389; osvobození od manského svazku 499.
Maršálek Václava IV. Ješek Čúch (1385) 517, 518;
— Hince z Lipé (1395) 532.
Maršálek nejvyšší králov. Česk. Čeněk z Lipé (1356) 501;
— Vilém z Pernšteina (1484) 269, 270;
— Jindřich z Lipého (1517) 292.
Maršálek pan (1362) 506; (1455) 65.
Med 82, 98, 127, píci 94, 111; cena za hrnec 94; louka medová 285.
Měst obrana 474, sjezd (1449) 49; měšťanům neklade se do desk bez královny vůle 67; měšťané se stěhují do předměstí 150.
Měšecníci, bursifices 465, 492.
Meze měření 114, 265; mezníků sázení 415.
Mincmistr Petr z Pisku (1395) 532;
— Petr Zmrzlík (1413) 402;
— Beneš z Weitmile (1485) 271;
— Jindř. Tunkl z Brníčka (1514) 424.
Místokomorník králov. Česk. Mikuláš Bryknar z Brukšteina (1519) 306, (1525) 320, 321.
Místopisár králov. Česk. Václav z Chvojence (1510) 423.
Mistři komory, magistri camerae, Zbyněk z Hasenburka, Hašek ze Zvířetic a Bušek z Vilhartic (1358) 387.
— Zbyněk z Hasenburka a Hašek ze Zvířetic (1360) 391;
— Albrecht z Koldic (1412) 2.
Mistr převorství Česk. v Strakonice Jan z Rabšteina (1469) 191;
— Jan z Švamberka (1481) 267, (1501) 281;
— Jan z Rosenberka (1524) 316.
Mléčné 158, 238.
Mlýny kdy se zastavují 444.
Mniši z klášterů sběhlí 363.
Mocné listy k pořízení 497, 514, 517, 551, 552.
Morgengab, obvěnění 497.
Mory časté 457.
Mosaz pozlacená 483.
Mouka hostinská má býti ohledána 445.
Mučení na řebříce 148, na skřipci 39.
Mydlářského cechu artikule 476.
Mykání 456.
Myslivost 27; koroptve 27; laně k chovu 29, 30, svině divoké 48, 317, tenata 55, 238, 239, vlci 48, vysoká 56, zajáci 55, 317, zvěřina 64; pytláctví 55, 264.
Myšky 9.
Mýto viz Clo.
Nabednutí, výrobek uzdařský 438, 447.
Nádennici 472, 473.
Náprava 374.
Narez, nárez, dávka 385.
Nárok, pokuta 385.
Neděle svěcení 335, 344, 352, 353, 444, 451, 455.
Nemanželské děti 321, 322, nepřijímají se do cechu 443, 447, 452, 460, 472, 474, 476, 481, 483-5, 487, 490.
Nevod u rybníka 15.
Nový rok v Čechách se počítal též od Narození Páně (1449) 49, (1524) 317.
Nožířského cechu artikule 438.
Nožnice reychované 438, 439.
Obec 504; velika 442; obci žádné nemůže se klásti v desky bez královny vůle 67.
Obět těla a krve Kristovy, spory o ni 342, 357, 358.
Obřady křesťanské 361.
Obrazy, pravidla cechovní 475.
Ocel garbovaná 438.

- Odběžné 22.
 Odpustky 330, 333.
 Odúmrť 234, 250, králi 495, 496, 503.
 Ofěry 57, pobrány knězi 4.
 Official duchovní v Praze (1446) 24.
 Ohaři 102.
 Ohlavy 438.
 Olejnického cechu artikule 442, 464.
 Oprava 75; nad klášterem 411.
 Ostrožné 387.
 Ostrožníci 439.
 Pacholek hostinský při řemesle 454; nájemní 475; rychtářův 471, 488, 490; těžící 399.
 Palič 283, 284.
 Panoše, pečeti 83.
 Pastva, spor o ni 128, 137; pastýř městský 127; pastýřka čaruje 307.
 Pasy tlumoční 438.
 Pavezy malované a žilované 474, 475.
 Paytlíky 443.
 Pečeť kusem mistrovským u zlatníkův 481, 483; u listin právních důležitá 408; menší, sekret 448; v majestátu s kontrasingilem 504; zlatá 471.
 Pekárny 444, klášterské 382.
 Pekařského cechu artikule 442-5.
 Peníze cechovní 443, horské 81, hořské 108, kostelní 4, kurní a ženné 244, lesní 74, 88, pomorní 121, rybní 243;
 — mince měněna 193, neberná 173, 203, ražena v Budějovicích 192, v Kutné Hoře 146, Rosenberským dopuštěna 131, mincíř 433; peníze dopravovány s průvodem střelcův 146, pálení peněz 482;
 — groše 297, české bílé 216, moravské váhy 511, groš má sedm peněz 122; haléře 444, 454; hřivny horské 394; krejčary 297; orlíky 203; peníze bílé 203, sedm do groše 122; talenty 243; zlaté, váha jich 108, 115, cena v groších 93, 209, ostřihování 483.
 Pergamen, parkamen, 35, 239, 266, 397, 414, 421, 484; proužky s visutou pečeti 397 až 426, 497-560.
 Perly 482.
 Pikanky (?) 343.
 Pilařského cechu artikule 471-3.
 Písař nejv. zem. Mikuláš z Egerberka (1413) 402;
 — Burian z Lupy na Lipnici (1463) 132;
 — Mikuláš z Landšteina (1474) 238, (1481) 411.
 Písaři (notarii) v kanceláři královské:
 — Dythmar (z Meckebachu 1348) 495;
 — František (1353) 498;
 — Jan Eistetský (1355) 501;
 — Jindřich z Wesalie (1361) 503;
 — Jan z Kladska (1358) 387;
 — Mikuláš z Kroměříže (1360-1) 391, 504;
 — Milíč z Kroměříže (1362) 506;
 — Petr Javorský či z Javorníka? (1371) 510;
 — Theodorik Damerovský (1374) 510;
 — Mikuláš probošt Kamerický (1377) 513;
 — Mikuláš z Poznaně (1377) 514;
 — Vlachník z Weitmile (1385-9) 518, 526;
 — Martin scholastik (1381-4) 514, 517;
 — František probošt Nordhauský (1395) 533;
 — Václav kanovník Pražský (1400) 394;
 — Jan z Bamberka (1410-13) 402, 550-3, 558;
 — František probošt Ostřihomský (1422) 407.
 Písař markraběte Morav. Jošta Ondřej (1386) 520;
 — Theodorich z Prahy (1394) 531; srv. Protonotář.
 Písař akt arcibiskupových Mařík Kačer (1413) 558.
 Písař desk zemských Václav z Kozmic (1413) 558.
 Písař komory císa. Pavel (1370) 392.
 Písař komorní 314; obroční 110.
 Pivo bílé 80, 468; hostinské 241, 468, na ležení a na vydání 468, Pražské dobré 467 až 469; piva vaření 136, 137, 278, 467, zemanům a sedláckům v městě netrpěno 468; piva nedostatek 240; pivnice 457, 469; pivovary 467-469.
 Pláště branné stojaté 474.
 Plat roční 411, 542, faráři 312, klášterní 431, komorní 87, na kostely 408, 409.
 Playy lesu 110.
 Plsty sedlářské neb ševcovské 453, 487, 490.
 Plstnáři mezi kloboučníky 453.
 Pocta medem 98.
 Počty úředníků panských chybné 69.
 Poddaní purkrechtní 398, 399; úroční 369-379, 548; pomoc pánovi k ženitbě 66; nikdo jich nesmí staviti 498; shořelí dostávají dříví 92, neplatí úroku 144; vrchností se o ně prou 299-304.
 Podkomoři království Česk. (1400) 393, 394;
 — Sigmund (Huler 1389) 526;
 — Konrád bisk. Verdenský (1405) 546;
 — Hájek z Hodětína (1413) 402;
 — Jakub z Vřesovic (1525) 319.
 Podkomoři císařovny Elišky Oldřich (ze Sulzbachu) a jeho náměstek Dětlín (1389) 523.
 Podkoteční obchodníci v Praze 488, 490.
 Podmístí u nožířů 438, v pivovare 469,
 Pod obojí přijímání podmínkou mistrovství u Praž. cechův 438, 460, 464, 467, 470, 472, 475, 476, 481, 484, 487, 490.
 Podomní obchod se zapovídá 464.
 Podruh a podruhy v komoře pivní 469; podruzi u řemesel 57, 150, 442, 443, 465.

Podušnice pod šle a pod tlumok 438, 473.
 Pohřby mistrův a dělníkův jejich 450.
 Pokání, svátost, spor o ně 345, 351, 357.
 Pokrčenné 3, 4.
 Pokuty do král. komory 402; za neplacení úroku 403, 405, 431; u řemesel do cechu 440 až 442, 444, 446-448, 450 až 456, 458-462, 464, 468, 472, 476, 478-485, 488 až 491.
 Poluvazí 456.
 Pomahači v pivovare 469.
 Poměrčí, zeměměřič 267.
 Pondělní nešpor prázdný tovaryšům 455.
 Popasek 231.
 Poprava, právo šlechty vyšší 81, 262; popravce 506, držitel dědičné pravomocnosti 262.
 Popruhy tkané a řemenné 438, přípravné 447, přisedelní a připínací 473.
 Poručníci sirotkův 514.
 Poslové jízdní 13; obecní 127.
 Postavy sukna 273, 314, jaké mají býti 448, 449, 456.
 Posty nezachováány 4, 333, 335, 337, 338, 343-345, 347, 354, 361, 364.
 Posvícení 288, 338, 344.
 Potok, pře oň 80.
 Poustevník 325, 326, 334.
 Pouti 330, 333, 336, do Říma 36.
 Povodeň v již. Čechách (1445) 14.
 Prach střelný 155.
 Právo duchovní 410, 559, klášterů 399, 406; městské 152, 447, 450, 452, 454, 455, 457, 461-464, 468, 472, 475, 476, 478, 484, 487, 490; milové 75; nápadní 495, 496, 512, 513; německé 496, 499, 500, 505, 552; patronatní 4, 502, 521, 534, 539, 543, 544, 548, 549; propinační 136, 137; purkrechtní 90, 410, 499, 500, 504; stané

320; zákupní 504, či purkrecht 528; právo odepřeno 498.
 Precíky nesmějí pekaři roznášeti po hospodách 443.
 Příjemné do cechu, poplatek 464.
 Přínoza, s přínozů choditi nesmí robenec sedlářský 461.
 Přísluší 263, 281, 282, 338, 339.
 Přístupné do cechu, poplatek, 443, 472, 490.
 Příze šnorová 454.
 Prknářského cechu artikule 471-3.
 Processí 337.
 Prostice soli z krčem 137.
 Protivna k dlouhému popruhu 438, k sedlům 473.
 Protonotář Jošta markr. Morav. Mikuláš (1384) 515;
 — Ondřej (1386) 522, děkan Olom. (1396), 535, 540, 542;
 — Hynek (1402) 544.
 Provaznického cechu artikule 453 až 455, 478.
 Prsosingy, výrobek uzdařský 473.
 Prusplech 9.
 Ptáci k jídlu 55.
 Purkrabí Karlšteinský Beneš z Weitmile (1485) 271;
 — Jan ze Šternberka na Bechyni (1525) 317.
 Purkrabí Pražský nejvyšší (1514) 286;
 — Ješek z Veselí a z Wartenberka (1360) 391;
 — Zdeněk z Šternberka (1463) 122, 126;
 — Jan z Janovic (1495) 275.
 Purkrabství králem dáváno 500; nájem hradu 87.
 Pusté statky 370, vsi 90, 239; pustiny, platy z nich 128; pustky podsedčí 371.
 Puška cechovní na peníze 450, 469.
 Půstědlník v lázni 480.
 Pytle při klání 27.
 Rak, nemoc 297.
 Rána boží (1470) 193.
 Ředitel království Českého Jiřík ze Stráže (1472-74) 220.
 Registratoři v kanceláři královské:

— Jan z Kroměříže (1358-63) 387, 507;
 — Milič (z Kroměříže 1358-60) 389, 391;
 — Jan Budějovický (1361) 503;
 — Jan Sas (1361-2) 504, 506;
 — Vilém Kortelangen (1374-7) 510, 513, 514;
 — Mikuláš Pražský (1371) 510;
 — Jan Lust (1381) 514;
 — František z Jevička (1384) 516, 517;
 — Bartoloměj z Nového Města (1385-96) 518, 533;
 — Petr z Věškova (1389) 526;
 — Jakub z Prahy (1400) 394;
 — Pavel de Tost (1405) 546;
 — Kašpar de Lewbicz (1410-13) 402, 550-3, 558.
 Registrátor markr. Jana Václav z Olomouce (1395-6) 532, 533.
 Řemení k láškám a střelcové 438.
 Řemesla v Praze, artikule cechů jejich z 15. století 437-492; robenci, učedníci 453, 458, 461, 462, 476, soused učedníkem 287, jak se přijímají 448, za přístupné 472, na kolik let 453, 483, 485, 488, 491; kolik učedníkův u jednoho mistra 466; učedník nesmí choditi se zbraní 461, nesmí se ženiti 461, 488, 491; robenci, dělníci 444, 447; tovaryši 442, 443, 448, 450, 451, 453, 460-462, 467, 468, 480, 483-485, kolik jich smí míti mistr 466, odluzování jich zapovězeno 447, 448, 451, 452, 454, 458, 467, 488, 491; mzda tovaryšů 461; kdy z práce vyvstati 444, 451, 485; stávkují 462, 463, 477 až 479; mistři 439, 440, 443, jen v cechu smějí dělati řemeslo 461, mistrovství jak se zjedná 450, ukázání řemesla 439, 440, 443, 447, 450, 452, 454, 455, 457, 460, 468, 472, 475, 476, 481, 483, 484, 487, 490, mistři

- z venkova k cechům Pražským 486; pohřeb mistrův 462; mistrův syn má právo po otci svém 489, 491, i vdova 483, 489, 492; složení řemesla pokutou 444, 458, 468, 469, 471, 475, 476, 481, 485; cechmistrů, přísední, starší mistrů 446-451, 457-461, 464, 471, 472, 478, 480, 481, 484, 486, 487, 490, volí se na rok 446, 460.
- Rezáky, nože 127; učedník nesmí chodit s řezákem 461.
- Řeznický krám 244.
- Rež, obilí 378.
- Robenec viz Řemesla.
- Roboty 376, 388, 528, 548, senné 75; zemské odpouštěny poddaným klášterským 393, 394.
- Ruhači 4.
- Ruffiani 333.
- Rybníkáři, rváči 289; rybník obecní jak loven 15; rybníky zatopují pozemky 396.
- Ryby v městském příkopě 186; dávány ku klášterům 413, 419; kapři trdelní, okouni a syni (líní?) 57, pstruzi 120, 243, štiky 89.
- Rychtářství obsazováno 66, darováno za věrné služby 496, příjmy 496; rychtář neplatí daní 259; rychta vyplacena 547.
- Rymaři, řemenáři 473.
- Sádka 139.
- Salniter kupován 59.
- Samokoliny okované 57.
- Samostřily 9, 512, nové a poddělávané 439.
- Sedla jaká mají sedláři dělati 460, sumní 438, kostmi zdobená 460.
- Sedlářského cechu artikule 438, 459-461, 473.
- Sekret, menší pečet 448.
- Sexterník kniha 339.
- Siechenmeister v klášteře 402.
- Silnice svobodné 46, 160.
- Sjezd měst (1449) 49; šlechty (1448) 40.
- Sklenářského cechu artikule 474-6.
- Sklepy pivní neboli hospody 439, 467.
- Skvosty 315.
- Sladovnicki 286-7, cechovní pravidla 467-470.
- Sledník pes 320.
- Smetanice 314.
- Sněm, colloquium 511; (1447) 28, (1472) 220.
- Solní sklady 77, 78, v Třeboni 254; sůl královská zabavena 191.
- Soud 378; klášterský 382, 385; městský 11; papežský ve Vídni 558.
- Soukenníci 84, 322; pravidla cechovní 445, 448, 455-7, 477, 479; spor s kloboučníky 453.
- Spíláci v pivovare 469.
- Splav svobodný 413.
- Spolek panský v deskách 120; se sirotky propůjčen králem 549.
- Spropití, zpropitné 480.
- Spy, ospy? 193.
- Statky duchovní 73, rozdané zase získávány 406.
- Stávka tovaryšů 462, 463, 477, 478.
- Stavné, poplatek při obstavení 290.
- Stráže obchodníků 490.
- Strd čistý, med 111.
- Střelci v Praze 439.
- Střemenišť 473, pobíjená 438, formanské 447.
- Strhařského cechu artikule 471-3.
- Stříbro nesmí ze země 482.
- Sudí nejvyš. králov. Česk. Lev z Rožmitála (1465) 146; — Jiřík ze Stráže (1472-74) 220.
- Sudí dvoru král., index regalis curiae per Boemiam Zdeněk ze Šternberka (1358) 389.
- Súdné, poplatek poddaných 375, 378.
- Sukno vlčaté 285; štupeň a postřižené 445.
- Svačina mistrům za přijetí do cechu 464.
- Swada, čti svod 385.
- Svátkův svěcení u řemesel 444, 451, 455, 484.
- Svátoosti boží vystavování 330, 334, 335, 337, 346, 353, 357, 359; v Praze v kapli Těla Božího 471.
- Svršky rozličné vyjmenovány 314, 315.
- Syni (?) ryby, snad dlužno čísti líní 57.
- Šacuňk 13.
- Šafrán 61, 149, cena za libru 256.
- Šáry červené a bílé k obuvi 441, 470, 471.
- Šatlava 476, 481.
- Šaty vyjmenovány 314, 315.
- Šefmistři, šepmistři v Kut. Hoře 396, 408.
- Ševci novinníci a vetešníci 440-1, 458-9, 470.
- Šíny z kola 57.
- Škorně 440.
- Šlechta česká dbalá cti vlasti 14; dluží se 68, od měst 62.
- Šlojif 129; šlojírky 297.
- Šorpy 425.
- Šos, poplatek 371.
- Špice u střevíků zapovězeny od krále Jiřího 477.
- Špurty 340.
- Šrotéri nemají vařiti piva 469.
- Štamproch, lom kamenný před Kutnou Horou 399, 421, 432.
- Štok masný 244.
- Štuk kmentu 127.
- Štukverník 458.
- Tálníci 472, 473.
- Tandlér 439, 458.
- Tanléři 438, 439.
- Tarmark 439, 445-447, 456, 479.
- Tašky malované a pruské 438, malířské a usněné 473.
- Tejdinky 97, tadyňky 213.
- Tělo Páně, spor o něm 328, 333.
- Testy v zlatnictví 482.
- Tina, čber 109, 147, 287.
- Tistí kosti k čarování 307.
- Titulatura panošská urážkou vlády 145.

- Tobolář 434.
Trh nemovitosti v městě bez ženiny vůle neplatí 152.
Trhy v Praze 454, 464, řemesla na nich 470-472; na obilí 442, 467.
Trpaslk 262.
Truhla na listiny se čtyřmi zámky 493.
Ubrmani 31, 50, 270, 271, 558, 559.
University Pražské list k Pařížské 336.
Únos ženy 18.
Urbura král. v Kutné Hoře 394.
Úředníci klášterní 410, 436; mince v Kut. Hoře 146; menší u desk zemských 67, 306, 320, 321.
Úředník desk zem. i dvor. Jan z Pibra (1510) 423.
Úředník králové u desk zemských Jan Bavorovský z Třebeska (1510) 423.
Úrok roční 369-377, 510, 515, 526, 527, 553-555; klášterní 398, 405, 413, 419, 425 až 427, 429, 430, 433, 434, 523-525; kněžský 3, 4; komorní 62, 86; králův 83; v beráncích 373; svatopetrský 378; panský 87; zadržalý 3, 4, 90, 96, 107, 143, odpuštěn 72, 93, vymáhán násilím 188; fentování pro nezaplacený úrok 398.
Usenníci koželuzi 458, 465.
Utracení dítěte, trest za to 232, 233.
Utrajch na poli u Kutné Hory 429.
Uzdářského cechu pravidla 438, 446-8, 473.
Valachová vlna 456.
Vetešníci 440, 441, 470.
Vězení pro úroky 159; vězni se zavazují 277.
Věže městské 474; střelcové 439.
Věžník, pes 57.
Vích na trhu, znamení 442.
Vinice 370, cena 410; víno Rivoli 45, malvazí 80, vlaské 80, k službě boží 56.
Vlašky dva bílá za haléř 444.
Vlci v již. Čechách (1449) 48.
Vlna na kámen 453; v břemenech na závaží 456; vlnobití 456.
Voda, pře o ni 101.
Vojny jsou dědiny klášterní prosty 426, 433.
Vosk, drahý pro mor 59; do cechu dáván pokutou 444, 447, 448, 450, 451, 453, 456, 460-462, 467, 468, 472, 476, 480, 481, 484, 485, 488, 490, 491; pečetní černý 418, zelený 497, různých barev 556.
Vozataji v pivovare 469; vozníky 186; vozy formanské 83, válečné 55.
Vozba sena robotou 75.
Vožeh 339.
Vstuhy prodávány od měšečnicků 465.
Výmětky v rybářství 150.
Vyžle 239.
Záduší 295, 467, do špitála 10; zádušní mše 411; zádušní platy v městech 408.
Zafir, kámen 482.
Zajcě dva, nářadí hospodářské 57.
Zámazné 89.
Zámečnicki 439.
Zápisy král. 409, 411, 412, 414, 416, 422-424, 493, 517, 520, 521, 531, 545, 546, 556, 557, 560; zrušují se 406, 407.
Zbraně klací 27, poboční 461, 474; zbroj ořová 27.
Zlatnického cechu pravidla 481-3.
Zlatohlav strunkový 314, 315.
Zloději netrpění v cechu 488, 491.
Znak Jarohněva z Úsuší 64; hrncířský popsán 486.
Zvoníci, plat 147.
Žaludní kury a oves 267.
Židé 358, 400, 404, 457, 516, 526, ves obdrželi v dluhu 530, servi camerae regiae 526.

Opravy:

Na straně	44	v registě k číslu	1568	místo: Kazku	čti <i>Kaska.</i>
" "	55	" "	1598	- Dobřenickému	- <i>Dobronickému.</i>
" "	85	v čísle kusu	"	1572	" <i>1672.</i>
" "	97	v registě k číslu	1706	" Táborští	" <i>Třebonští.</i>
" "	117	nedatovaný kus č.	1757	náleží na stranu 109	před číslo 1740.
" "	200	v registě k číslu	1951	místo: Havel	čti <i>Hansl</i>
" "	290	" "	2155	" Třeboňští	" <i>Soběslavští.</i>
" "	291	v čísle kusu		2057	" <i>2157.</i>
" "	299	v registě k číslu	2171	" Minsterberká	" <i>Minsterberská.</i>
" "	321	" "	2216	" z Proseče	" <i>s Roseče.</i>
" "	376	řádek 4. zdola		Podsýnem	" <i>pod Sionem.</i>
" "	493	a na následujících	sudých stranách	schází signatura sbírky C. XX.	
" "	522	řádek 10. zdola		místo: z Hřčina	čti <i>s Krčína.</i>
" "	534	" 12. shora		" Jerzínan	" <i>Jerzman.</i>

